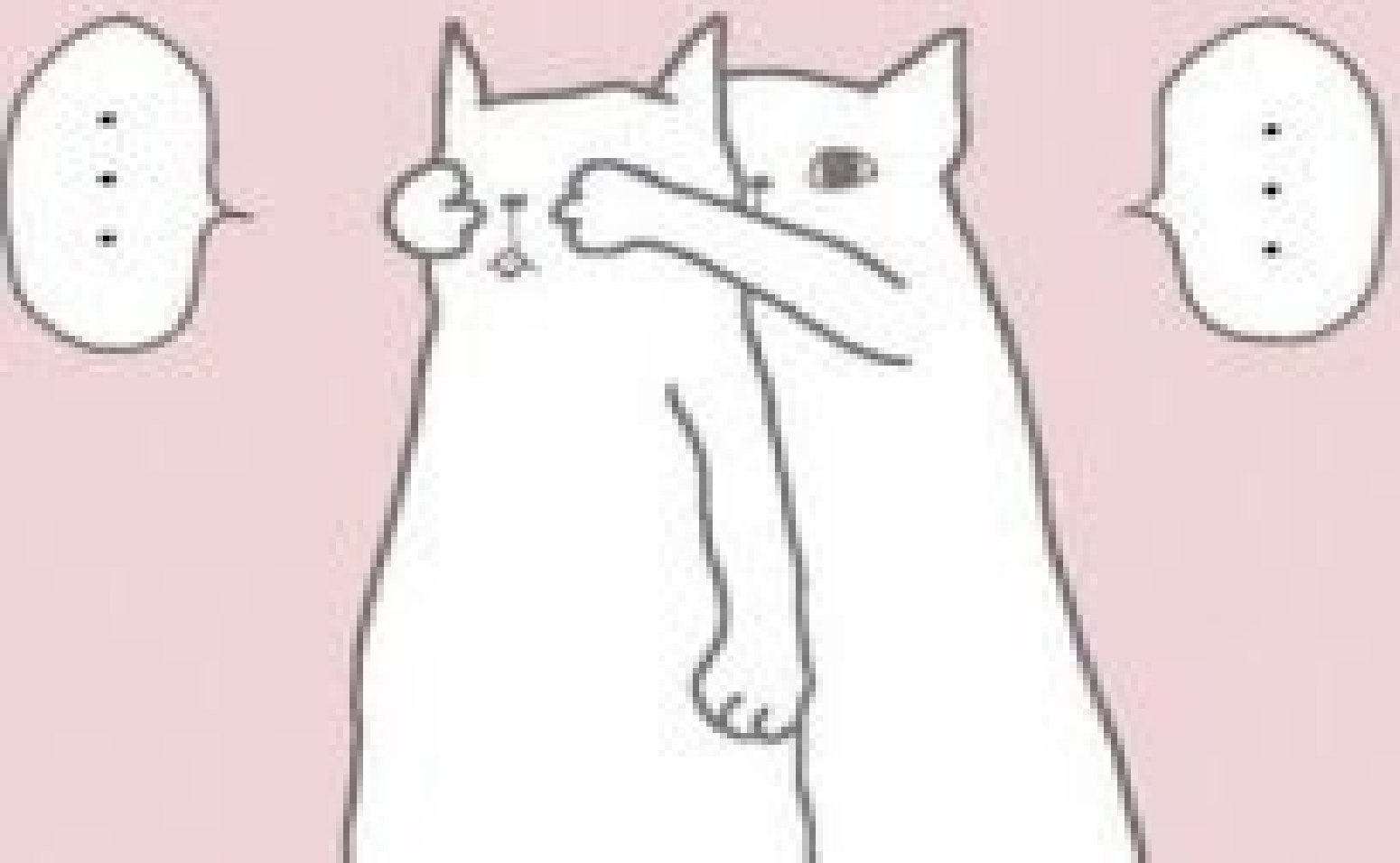

CHÀO ANH , BÁC SĨ TÂN

- DẠ MẠN -

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18+1</u>	
<u>Chương 18+2</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 25+2</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 28+2</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	

Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78: Ngoại Truyện
Chương 79: Ngoại Truyện
Chương 80: Ngoại Truyện
Chương 81: Ngoại Truyện
Chương 82: Ngoại Truyện
Chương 83: Ngoại Truyện
Chương 84: Ngoại Truyện
Chương 85: Ngoại Truyện
Chương 86: Ngoại Truyện

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 1

[Dịch: melbournje]

Cuối tháng 8, thời tiết một ngày tận 35°C, cuối cùng buổi huấn luyện quân sự cho học sinh mới của trường nhất trung cũng đã kết thúc, chính thức bắt đầu khai giảng.

Buổi sáng, khi trời hửng lên 1 chút, Lâm Vu ngồi trên ô tô của Thẩm gia, tạm biệt mẹ và bà rồi bước xuống một con đường xa lạ.

Hơn 5 tiếng sau, đã gần về trưa Lâm Vu mới đến Tấn Thành.

Xe dừng lại ở 1 ngôi nhà.

Lâm Vu đi vào phòng khách, gặp được 2 người ăn mặc chỉnh tề, ngăn nắp.

"Chú Thẩm, dì Hoàng."

Đây là người duy nhất tại Tấn Thành mà cô quen biết, qua nhiều năm như vậy mà người Thẩm gia luôn một mực đối tốt với gia đình cô.

Bà Thẩm đứng dậy, "Cuối cùng cũng đã tới rồi hả, vất vả cho cháu rồi."

Lâm Vu: "Vẫn còn tốt mà ạ."

Ông Thắm: "Có đói bụng hay không cháu? Ăn cơm xong đến buổi chiều là có thể đến trường học luôn nhé."

Bà Thắm gật gật đầu, "Mẹ của cháu có khỏe không?"

Lâm Vu: "Mẹ cháu uống thuốc như bác sĩ kê đơn, hai ngày nay đã khá lên nhiều rồi."

Bà Thắm: "Cháu không nên lo lắng quá, bác sĩ đã nói chỉ cần bồi bổ thân thể cho thật tốt thì sẽ không có việc gì nữa."

Mi tâm Lâm Vu hơi nhú lại, cô đến Tấn Trung để học, cách nhà quá xa, muốn về một chuyến cũng không phải là dễ thế nên không có cách nào chăm sóc được mẹ, kỳ thật cô rất lo lắng.

Ông Thắm múc cho cô một chén canh, "Lâm Vu, con không nên suy nghĩ nhiều. Đến nơi này thì phải cố gắng học cho thật tốt, còn mẹ của con ở đó thì chúng ta sẽ chiều cố cho."

Lâm Vu: "Cảm ơn chú."

Ông Thắm nhìn cô, khẽ mỉm cười nói: "Đình Đình với cháu chung một lớp, về sau có chuyện gì cứ kiếm nó nhé."

Lâm Vu lại nghĩ đến Thắm Nghi Đình. Hai người gặp nhau lần đầu tiên là vào năm 5 tuổi. Thắm Nghi Đình bị bọn buôn người bắt cóc, may mắn khi đang tẩu thoát thì được mẹ cô cứu. Về sau Thắm gia tới tìm con, đối với nhà Lâm Vu vô cùng cảm kích. Lại tìm hiểu rõ được tình trạng của Lâm gia, cũng tỏ ý muốn giúp đỡ nhà cô cải thiện cuộc sống sinh hoạt. Bất quá đều bị mẹ Lâm Vu từ chối.

Nhưng mà mấy năm nay, kiểu gì Thắm gia cũng sẽ mua cho Lâm Vu chút sách vở, tư liệu học tập, điểm này thì mẹ Lâm hoàn toàn không từ chối được, bà cũng không có đủ tiền để mua sách cho con.

Việc mẹ mà Lâm Vu đồng ý cũng chỉ có mỗi chuyện đó mà thôi.

Cho nên, người Thắm gia đối đãi với hai mẹ con này càng thêm kính trọng.

Năm nay, được một cái là Lâm Vu thi cấp 3 được xuất sắc nhất toàn thành phố, người Thắm gia liền cùng mẹ Lâm Vu thương lượng. Lâm Vu quá thông minh, nếu chỉ học ở nông thôn thôi thì quả là đáng tiếc.

Cuối cùng, Lâm Vu đồng ý lên thành phố để học.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Vu đi tới trường một mình. Thắm gia đã an bài mọi việc cực kì thỏa đáng, trong lòng cô âm thầm cảm kích không ngớt.

"Văn phòng của trường lão sư ở lầu 2 tại Đức Dục. Cháu đi tìm đến là được. Nếu có việc gì thì cứ gọi cho ta."

Lâm Vu gật đầu, "Chú với dì ở lại, cháu đi học đây ạ."

Bà Thắm, "Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện."

Ông Thắm, "Đúng vậy đấy. Nếu Đình Đình nhà ta mà được một nửa như nó thì tôi cũng cam lòng."

Bà Thắm liếc ông một chút, "Biết làm sao được." Thắm Nghi Đình sau khi bị bắt cóc trở về, cha mẹ đối với cô đúng là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Bà Thắm không mấy lo lắng, "Không biết hai đứa nhỏ này có thể thân được không nữa."

Ông Thắm cười nói: "Tôi nhìn đứa nhỏ này ổn trọng, tính cách cũng không tệ."

Bà Thắm khoe miệng khẽ cười, "Lâm Vu là ổn trọng, bất quá cùng với mẹ nó có một điểm tương đồng, ấy là rất kiêu ngạo."

Ông Thắm là người hiểu chuyện, tự nhiên sẽ nhìn ra được. Huống chi Lâm Vu đến nhất trung để học, Thắm gia cũng không có giúp đỡ được gì. Nhất trung vì muốn có được học sinh chất lượng, không màng đến học phí, mỗi tháng còn có tiền sinh hoạt trợ cấp. Mặt khác, Lâm Vu là học sinh giỏi được max điểm hóa toàn thành phố, trường học cũng đã nhìn trúng cô ở điểm này. Khai giảng xong, nhà trường dự định để cô gia nhập đội tranh tài. Nhất trung hàng năm đều có học sinh tham gia giải Olympic để lấy được phần thưởng, nếu như đạt được giải đặc biệt cả nước, cuối cùng có thể nhận được học bổng, bất quá cách này so với thi đại học đúng là khó khăn hơn nhiều.

Ông Thắm không khỏi bật cười: "Đứa nhỏ này làm sao có thể thông minh như vậy chứ."

Trong trường học là một mảnh yên ắng, bỗng dưng truyền đến một âm thanh. Lâm Vu tìm tới phòng làm việc của lão sư.

Chủ nhiệm Trương Cần nhìn thấy cô, đang từ trên ghế ngồi bỗng đứng vụt lên."Là Lâm Vu đấy hả."

"Trương lão sư."

"Buổi sáng về nhà gấp hả?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Trương Cần trấn an cười cười với cô, "Buổi chiều tiết đầu tiên là học địa lý, em đi lên lớp trước đi." Năm nay toàn thành phố hắc mã, ở một cái tiểu trấn cách xa ngàn dặm có một học sinh được điểm cao nhất, giáo viên toàn thành phố ai cũng đều kinh hãi. Tấn thành có chỗ là cao trung cũng muốn cướp học sinh này về tay, cuối cùng vẫn là bị nhất trung cướp được. Chủ nhiệm đã từng bắt chuyện qua, nhận ra đây là một học sinh đáng chú ý.

"Về sau có chuyện gì cứ tìm thầy nhé." Trương Cần là thầy giáo mới, hơn nửa năm nghiên cứu sinh rồi tốt nghiệp, do biên chế còn cần phải khảo thí, tháng chín mới chính thức đến nhất trung dạy học.

Lâm Vu gật gật đầu.

"Báo cáo --" ở ngoài cửa truyền tới giọng nói của một nam sinh.

"Vào đi."

Trương lão sư quay đầu, hô, "Tần Hành, em tới đây đúng lúc đấy. Đây là Lâm Vu, học sinh mới lớp chúng ta. Con bé vừa tới, em dẫn bạn tới lớp trước đi." Ông nghĩ nghĩ, "Bàn bên trên bàn của em còn chỗ trống đúng không, Lâm Vu tạm thời ngồi đó nhé. Thầy đi trước giao cho mấy lớp khác một chút bài tập. Còn nữa, thuận tiện thông báo một việc, tiết âm nhạc cuối cùng, giáo viên có chút việc, thầy đến lớp dạy thay nhé."

Tần Hành: "Thầy xin tiết âm nhạc ạ?"

Trương Cần làm gì mà không hiểu tâm tư của học sinh, cười nói: "Thầy nào dám. Mặc dù vừa khai giảng, em cũng đừng có lười

biếng, học toán cần chú ý duy trì thứ hạng một chút, tuy nghe đơn giản nhưng cũng có mấy người phi thường lợi hại đấy." Trong lời nói đều thể hiện sự ưu ái với học sinh.

Tần Hành nhàn nhạt lên tiếng, chỉ sợ là căn bản không có đem lời nói này để trong lòng. Tần Hành mặc đồng phục ngắn tay mùa hè, vóc dáng rất cao, áo sơ mi trắng, quần đồng phục màu đen. Thiếu niên mặt mày tuấn tú, tay cầm sách bài tập, đứng ở đằng kia, phong thái thướt tha.

Lâm Vu và hắn bốn mắt đối nhau, nhìn khuôn mặt anh tuấn kia cô hơi hoảng hốt 1 chút. Cô nhớ mang máng nụ cười của người con trai này, so với năm đó chẳng giảm một chút kiêu ngạo nào. Cô im lặng mấy giây, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, lễ phép cho có lệ chứ không hề nhiệt tình.

Tần Hành giật giật khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn. Hắn đánh giá cô một chút, người rất gầy gò, tóc buộc đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn bóng. Cô mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu lam, quần áo giặt đến trắng bệch. Trên chân đi một đôi giày thể thao. Hắn biết cô, người duy nhất vắng mặt ở lớp học quân sự, cũng là người đạt điểm cao nhất toàn thành phố.

Hắn nhìn chăm chú con mắt của cô, cặp mắt kia rất sáng, cho người ta thấy một cảm giác ôn nhu, nhìn sâu vào cặp mắt kia tựa như có thể ẩn chứa một vật gì đó, đáng để cho người ta tìm tòi nghiên cứu. Hắn nói: "Đi theo tớ, tớ đưa cậu vào lớp."

Lâm Vu nhẹ nói một câu, "Cảm ơn."

Vào giờ ra chơi, lớp học náo nhiệt một cách dị thường.

Tần Hành cùng Lâm Vu đi vào, lớp học huyên náo đột nhiên rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ.

"Chỗ của cậu ở đây."

Lâm Vu nhìn thoáng qua chỗ bên cạnh mình, có thể xác định là ngồi cùng bàn với một nữ sinh. Cô đem cặp sách để xuống, lần nữa nói với Tần Hành một tiếng, "Cảm ơn." Rồi quay người ngồi xuống, không nhiều lời nữa.

Trên bàn của cô để sách mới, chỉnh chỉnh tề tề, hẳn là bạn ngồi cùng bàn sắp xếp cho. Cô nghĩ, cái người bạn này chắc hẳn là rất dễ thân.

Tần Hành ngồi ở sau ánh mắt suy tư nhìn cô. Cô trầm mặc ngồi ở đằng kia, lưng cao thẳng tắp.

"Tần Hành, tan học đi chơi bóng đi?" Khuất Thần tùy tiện ngồi ở bên cạnh hắn nói.

Tần Hành: "Buổi tối nhà có việc rồi."

Khuất Thần nhìn thấy Lâm Vu ở bàn trên, "Đây chính là học sinh mới mà điểm cao nhất thành phố hả?" Hắn không e dè mà nhìn chằm chằm vào Lâm Vu thật lâu, hỏi, "Chất lượng giáo dục ở nông thôn tốt như vậy sao?"

Lâm Vu có thành tích đạt được điểm cao khi thi cấp ba, quả thật làm cho người ta ngạc nhiên, phần nhiều hơn là được mở mang tầm mắt. Khó có được người nào điểm cao, vậy mà lại còn là ở nông thôn.

"Tớ xem điểm số, cô ấy gấp mấy lần điểm cậu."

Tần Hành đối điểm số xưa nay không để ý.

Khuất Thần đùng cùi chỏ của hắn, "Tại sao lại là cậu đưa cô ấy đến lớp vậy?"

Tần Hành nghiêng qua hắn một chút, ý là cậu nhiều lời quá rồi đấy.

Khuất Thần hề hề nói ra: "Thật hâm mộ! Có phải hay không điểm cao nhất đều không cần tham gia huấn luyện quân sự?"

Lâm Vu tự nhiên nghe được bọn hắn nói chuyện, cô hơi cúi đầu, trên mặt cơ hồ không có chút giao động. Trình độ giáo dục của nông thôn xác thực là không thể so đo với thành phố. Cô nhìn phòng học trước mắt, sáng sủa rộng rãi, bàn học chỉnh tề lại sạch sẽ, thậm chí còn có điều hòa máy tính, những này trường học ở thị trấn đều là không có.

Lâm Vu nghĩ đến lời mẹ nói trước khi đến nhất trung. Là mẹ làm liên lụy con, là mẹ không cho được cái gì...

Lúc này, một cô gái vội vàng chạy tới, trong tay ôm vài cuốn sách. Bởi vì chạy bộ, cô gái này liền thở hổn hển. "A, cậu đã đến rồi sao!" Rồi nhanh chóng ngồi xuống chỗ của mình, nhanh chóng đem sách cất vào trong cặp.

"Tớ tên là Khương Hiểu, Khương Tử Nha khương, xuân ngũ chưa phát giác hiểu hiểu."

"Tớ là Lâm Vu. Song mộc lâm, hoang vu vu."

Khương Hiểu phốc một tiếng cười, "Là Tiết vu hành vu mới đúng."

Lâm Vu hai mắt tỏa sáng, biết được cô nàng này đã đọc qua truyện « Hồng Lâu Mộng ».

"Tớ biết cậu. Cậu là "trạng nguyên" của thành phố mình. Huấn luyện quân sự chúng ta đều đã nhìn qua danh sách, lớp chỉ có một mình cậu không tới."

Lâm Vu khế cười cười.

"Cậu cười lên thật là dễ nhìn." Khương Hiểu nhìn qua mặt của cô, "Còn nữa, da cậu làm sao trắng như vậy?"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành ở phía sau: "..."

Khương Hiểu nhìn chăm chăm hướng Lâm Vu.

Lâm Vu có chút xấu hổ, sau khi huấn luyện quân sự xong, tất cả mọi người ít hay nhiều đều râm nắng đi một chút. Cô lại có di truyền tương đối tốt giống mẹ, làn da luôn luôn trắng nõn.

Khương Hiểu: "Mà cậu làm sao không đến huấn luyện quân sự vậy?"

Lâm Vu: "Mẹ tớ bệnh, đi không được." Thanh âm của cô không lớn không nhỏ, Tần Hành cùng Khuất Thần đều nghe được.

Khương Hiểu nhếch miệng, không hỏi thêm gì nữa, nói vài câu kiểu dạng huấn luyện quân sự quá cực khổ, lớp mình còn có bạn nữ bị té xỉu.

Mặc dù là lần đầu gặp mặt, giữa hai người giống như rất nhanh liền tìm được điểm tương đồng.

Khuất Thần sờ lên cái mũi, sắc mặt ngưng ngùng, hắn chuyển đổi đề tài, hỏi: "Khương Hiểu, cậu vừa mới cất thứ gì đấy?"

Khương Hiểu: "Vương Hậu Hùng « tài liệu giảng dạy »."

Khuất Thần cười nhạo: "Tài liệu giảng dạy của Vương Hậu Hùng lúc nào bìa lại đổi thành truyện tranh rồi?"

Khương Hiểu: "Khuất Thần Thị ấy, cậu không ra tiệm sách bao giờ sao?"

Đám người: "..."

Chỉ có Lâm Vu một mặt im lặng, về sau, cô nói cho bọn hấn, bởi vì cô không biết Khuất Thần Thị là cửa tiệm. Cô coi là Khuất Thần Thị là biệt hiệu của Khuất Thần.

Tiết học cuối cùng, Trương Cần đúng hẹn mà tới.

"Yên tâm, Dư lão sư là thật có việc. Thừa dịp có thời gian, thầy đến bàn giao một chút về lớp học. Mọi người hiện tại cũng biết thầy đi?"

Trong phòng học trong nháy mắt cười lên.

Huấn luyện quân sự mấy ngày nay, Trương Cần đều đến xem học sinh của mình, còn ai là không biết chứ.

"Hiện tại chúng ta còn chưa có 1 số ban can sự, có ai tự tiến cử không?"

Trương Cần quét nhìn một vòng, đúng là không ai tự tiến cử."Vậy ta liền điểm danh. Ban trưởng Tổng Dật Minh, học tập ủy Tưởng Nam... Đại diện lớp số học là Tần Hành, lớp Anh ngữ là Thẩm Nghi

Đình..." Thầy vừa nhìn thành tích vừa nói, "Hóa học đại diện là Lâm Vu đi."

Lâm Vu sững sờ.

Trương Cần tìm được vị trí của cô, "Quên giới thiệu cho các em biết, Lâm Vu lớp chúng ta là học sinh mới, buổi chiều vừa tới, mọi người nhớ giúp đỡ nhau nhé."

Lâm Vu đứng dậy ở chỗ ngồi, sắc mặt lạnh nhạt, có chút giống như không đồng trang lứa với các bạn học.

Trương Cần khoát khoát tay, để cô ngồi xuống. "Thầy cũng không nhiều lời nữa, tóm lại, học tập cho giỏi, không phí thời gian. Bây giờ thì tự học đi." Thầy Trương không dám vừa mới vào học đã mang tiếng chiếm tiết của người khác. Từ từ rồi cái gì đến cũng sẽ đến, nước ấm nấu ếch xanh, để bọn nhóc này chậm rãi thích ứng cuộc sống cấp ba.

Lâm Vu mới tới liền bị ủy nhiệm làm đại diện học sinh chuyên hóa, bạn cùng lớp trong lòng đều thật tò mò.

Bất quá, về sau nghe nói, đây đều do lão sư chọn, mọi người cũng không có ý kiến.

Lâm Vu rất nhanh thích ứng cuộc sống cấp ba. Cô tính cách yên tĩnh, cơ hồ không chủ động cùng người khác trò chuyện, bình thường tại lớp học cũng không tiếp xúc nhiều.

Coi không thích ra ngoài, luôn luôn ngồi tại vị trí của mình, không phải tại làm bài tập thì là đọc sách, rồi thì nằm ườn trên mặt bàn nghỉ ngơi.

Nhất trung cao nhất không có phân ban thí nghiệm, mỗi ban học sinh đều có một cái máy tính ngẫu nhiên. Ngoại trừ Khuất Thần, Thẩm Nghi Đình tìm lãnh đạo trường học xin xuống lớp 2 học.

Lâm Vu làm xong đề, cầm cốc nước đi rót. Vừa ra cửa phòng học, liền thấy Tần Hành và Khuất Thần đâm đầu đi tới. Hai người dáng dấp đẹp mắt, đi đến chỗ nào đều là tiêu điểm.

Lâm Vu vô ý thức tránh đi.

Tần Hành cũng thấy cô, hai người ánh mắt chạm nhau một tí, Lâm Vu rất nhanh quay đầu đi.

Tần Hành một mặt không hiểu: "..."

Khuất Thần hắc hắc cười không ngừng, "Người anh em, chúng ta quá đẹp trai đến nỗi người khác không dám nhìn đấy mà."

Tần Hành trong lòng cảm thấy kỳ quái, căn cứ vào quan sát mấy ngày nay của hắn, Lâm Vu người này rất yên tĩnh, ngoại trừ lúc học tập mới cùng mọi người bàn bạc. Bất quá quan hệ với mấy người xung quanh cũng không tệ, lúc trước người bạn bàn sau hỏi cô một vấn đề, cô đều rất nghiêm túc giảng giải phân tích. Bạn ngồi cùng bàn Tôn Dương của hắn, mỗi khi Tôn Dương không giao bài tập, cô sẽ đến giục, còn hỏi một câu, "Cậu xem Tần Hành làm bài tập có tốt hay không, rồi cùng đưa cho tớ." Khi nhắc đến mình, toàn là tiện lời mới nói.

Lâm Vu hình như đối với hắn có chút lạnh lùng.

Tiết Anh ngữ làm bài kiểm tra. Trước sau từng lượt từng lượt truyền giấy, Tần Hành vượt vượt bút. Truyền đến cuối cùng, Lâm Vu quay người, đem hai tờ giấy truyền đến đằng sau. Kết quả, rõ ràng

là hần ngồi ngay chéo đằng sau cô, theo lý thì sẽ đưa cho hần trước, thế nhưng cô lại đem bài thi truyền đến cho bạn cùng bàn Tôn Dương trước mặt.

Tần Hành: "..."

Tần Hành nghiêng đầu, chậm rãi ung dung mở nắp bút, nắp bút trong nháy mắt bắn ra, vừa văng rơi vào chỗ cạnh chân Lâm Vu.

Tôn Dương nhìn sang, hé miệng, chủ động hỗ trợ, "Lâm -- "

Tần Hành quét mắt nhìn hần một cái, hô một tiếng, "Lâm Vu -- "

Lâm Vu vừa mới viết xong tên, động tác dừng lại.

Chỉ nghe đằng sau truyền tới một thanh âm lười biếng: "Nhặt hộ tớ cái nắp bút."

Lời tác giả nói:

Tần Hành: Bạn học Lâm Vu hình như có thành kiến với tôi à?

Cái này quá nan giải rồi? Ai đến nói cho người ta biết đi?

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 2

[Dịch: melbournje]

Lâm Vu nhẹ nhàng cúi người, tóc buộc đuôi ngựa rủ xuống một chút, cô nhặt nắp bút lên. Đem nắp bút đưa cho Tàn Hành, chỉ là dùng tay đưa vòng ra đằng sau, không hề quay đầu lại.

Động tác kia thể hiện bằng hai chữ -- dứt khoát.

Tàn Hành nhìn thoáng qua cái nắp bút trên bàn, lập tức trừng mắt nhìn sau gáy cô. Hắn sờ lên cằm, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Vu đối với hắn khẳng định là có định kiến.

"Nghiêm túc làm bài đi, cứ nhìn đông rồi lại nhìn tây. Đây đều là mấy bài dễ hết thôi." Đào lão sư bị cảm, lúc nói chuyện giọng bị khàn khàn.

Tàn Hành nhìn tờ giấy trên bàn, bắt đầu làm bài.

Lâm Vu không bị khúc nhạc dạo đầu này làm ảnh hưởng, tinh thần đều tập trung ném lên bài thi.

Tiếng chuông vang lên, Tàn Hành đưa tay muốn cầm bài kiểm tra của Tôn Dương.

Tôn Dương ngao ngao trực khiếu, "Đợi chút đã, tớ còn có một từ chưa viết xong! Nhật ký viết như nào?"

Tần Hành: "d-i-a-r-y."

Tôn Dương ngoáy bút viết, "Tốt tốt."

Tần Hành rút lấy bài kiểm tra, trực tiếp vỗ vỗ vào lưng Lâm Vu.

"Bài kiểm tra." Đơn giản, dứt khoát.

Lâm Vu quay người, bình tĩnh nhận lấy. Tần Hành xem xét cô một chút, người ta căn bản một ánh mắt cũng không dành cho mình mà.

Tần Hành: "..."

Nội tâm của Tôn Dương: Bình thường mấy cái truyền bài kiểm tra này, không phải hần làm được à.

Trong phòng học lúc này bàn đáp án bắt đầu bàn đáp án, phản nản bắt đầu phản nản.

"Vừa mới khai giảng xong đã thi, có để cho người ta kịp thở không thể."

"Đây chính là sự thật, Tấn thành nhất trung đúng là chốn địa ngục. Cha mẹ tôi cả tháng bảy đã bắt đầu gõ chuông cảnh cáo rồi."

"Mọi người nghĩ thoáng lên xem nào. Cuối tuần đi xem phim đi!"

Mọi người bắt đầu ồn ào. Sau khi thi cấp ba xong, ai cũng chơi đến điên rồi. Một tuần này chương trình học rất chặt chẽ, lắm người còn chưa kịp điều chỉnh.

Khuất Thần la lớn: "Tuần này có đi chơi bóng hay không đây?"

Dứt lời, lúc này, đột nhiên một bóng người đi tới.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Tôi đi từ xa đã nghe được tiếng cái lớp này ồn ào rồi! Còn có hai phút nữa mới đến tiết học tiếp à? Các cô cậu đang làm gì đây? Có một điểm nào gọi là ý thức không đấy?" Đây chính là thầy chủ nhiệm, họ Hách. Ông vừa tiến đến, phòng học liền xuất hiện áp thấp nhiệt đới.

Khuất Thần yên lặng từ bên cạnh ông đi qua.

"Còn không về chỗ ngồi?"

Khuất Thần: "Hách chủ nhiệm à, thầy có việc gấp."

Hách chủ nhiệm: "Tan học thời gian dài như vậy mà việc gì gấp?"

"Không phải là vội vàng đi chấm bài sao ạ?"

"Đi đi đi đi, tranh thủ thời gian! Tôi muốn cùng Trương lão sư của các người nói chuyện. Lớp các cô cậu chú ý giữ trật tự vào đây."

Hách chủ nhiệm đem 2 ban phê bình một trận mới bỏ đi. Mọi người một mặt sầu khổ, thở dài một hơi.

"Tớ nghe nói, Hách chủ nhiệm này cực kỳ nghiêm khắc. Chúng ta được ông ấy nắm trong tay thì khẳng định là xong đời."

"Lầu trên nhà tớ có một anh zai vừa tốt nghiệp cấp 3, là thầy Hách chủ nhiệm cả 3 năm liền."

"Tớ còn nghe nói Hách chủ nhiệm đặc biệt thích bắt mấy cái cặp đôi đang yêu đương, chân lý của người ta đồn về thầy chính là, thời

trung học yêu đương nồng nhiệt đến mấy, đến tay thầy là xong hết."

"Các bạn học chú ý đấy nhá! Đừng để bị Hách chủ nhiệm bắt được!"

"Ồ! Cái này không phải là chủ nhiệm tốt rồi, rõ ràng là chủ nhiệm khó ưa."

...

Thẩm Nghi Đình cầm lấy xấp bài thi tiếng Anh vừa mới thu, đi tới đứng tại chỗ bàn học của Tần Hành. Cô có dáng vẻ ngọt ngào, rất phù hợp cái tên đầy khí chất của mình, duyên dáng yêu kiều.

Thẩm Nghi Đình: "Tần Hành, bài 3 câu đầu cậu điền gì?" Thanh âm của cô ôn hòa dễ nghe.

Tần Hành tựa lưng vào ghế, biểu lộ nhàn nhạt."D."

Thẩm Nghi Đình nhú nhú mày, "Vậy thì tớ chọn sai rồi. À mà này, Tần Hành, cuối tuần này buổi tối cậu có thời gian không? Cha tớ cho tớ mấy cái vé hòa nhạc."

Bốn phía đều đang chú ý nhất cử nhất động của hai người này.

Tần Hành: "Không có thời gian, muốn chuẩn bị kĩ để thi."

Khuất Thần lại gần, "Đình Đình, tớ có thời gian nè."

Thẩm Nghi Đình: "Vậy lần sau chờ Tần Hành có thời gian, chúng ta cùng đi nha. Tớ đi nộp bài trước đây."

Thẩm Nghi Đình vừa đi, nam sinh phía sau bắt đầu nhón nháo.

"Bạn Tần Hành này, tôi thấy rõ ông được người ta chú ý tới. Khó trách giờ ra chơi, hành lang lớp chúng ta đều có gái ban khác đi qua. Mỗi ngày đến lớp chúng ta đều như mức nước, thì ra ý không ở trong lời."

"Từ lúc thằng này học mẫu giáo đã được người ta để ý rồi." Khuất Thần và hấn lớn lên cùng nhau từ bé, khi còn bé Tần Hành mãi mãi luôn đóng vai "Vương tử", con gái luôn thích bu xung quanh hấn. Những năm này, không biết đã nhận được bao nhiêu thư tình. Đáng tiếc, người này còn không thèm để ý tới.

Tần Hành thờ ơ, "Đi qua một bên."

Lâm Vu ngồi ở đằng kia cũng chẳng hề để ý tới, buổi sáng, Thẩm Nghi Đình tới sớm, vất cho cô một câu."Lâm Vu, mẹ tôi bảo cậu tới chơi, cuối tuần tới nhà tôi."

Từ lần chuyển tới đây, đây là lần đầu tiên Thẩm Nghi Đình chủ động nói chuyện cùng cô. Hai người hình như không có ấn ý bình thường, ở lớp học liền thân với bạn mới chứ không thân với nhau lắm.

Sau khi Thẩm Nghi Đình được cứu 2 năm, người Thẩm gia mang cô cùng nhau lên trên núi. Tiểu cô nương vừa xuống xe liền khóc, một mực nói, "Con không thích nơi này, con muốn về nhà."

Về sau, anh trai của Thẩm Nghi Đình là Thẩm Nghi Hành phải đón Lâm Vu mang tới.

Lâm Vu an ủi cô, nhút nhát đi kéo tay cô đi.

Thẩm Nghi Đình tức giận hất tay ra, "Không được đụng vào tôi."

Cô bé ấy đỏ hồng mặt nói, "Con cũng không muốn tiếp tục tới cái chỗ này nữa." Vậy nên sau này, Thẩm Nghi Đình thật sự không đến. Bất quá, Lâm Vu vẫn muốn nói cho cô biết, núi Đông Lăng thật sự là một nơi rất xinh đẹp.

Lâm Vu đem chính bài tập toán học vở đưa tới mặt bàn Khương Hiểu, "Những chỗ trọng điểm tớ đều đánh dấu cho cậu rồi."

Khương Hiểu cảm kích ôm lấy cô, "Lâm Vu, cậu thật tốt quá đi." Cô nàng này học không bằng Lâm Vu nhưng thành tích cũng không quá kém

Tôn Dương ở phía sau nghe được, "Lâm Vu, có thể cho tớ mượn vở được không, gần tan học sẽ trả cậu."

Lâm Vu gật gật đầu. Cô xưa nay đối với việc cho người khác mượn vở mình sẽ không giấu, lúc học sơ trung, các bạn cùng lớp rất thích hỏi mượn vở của cô.

"Cảm ơn."

Tôn Dương cầm qua vở, cẩn thận từng li từng tí lật ra."Chữ của cậu thật dễ nhìn." Tàn Hành liếc qua, trên trang giấy có nét mực màu đen cùng mực màu đỏ lẫn lộn với nhau, chỗ khó liếc qua thấy ngay.

Tôn Dương gật đầu, "Lâm Vu, cậu quá lợi hại."

Tàn Hành: "Đúng vậy a, đều có thể đi dạy phụ giáo viên rồi."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu quay đầu, "Vậy được a. Về sau ai mượn sách vở của Lâm Vu, phải trả tiền."

Tôn Dương: "Khương Hiểu, cậu thật có óc kinh doanh, về sau nên học ngành kinh tế đi nhé."

Khương Hiểu lắc đầu, "Tớ muốn làm người đại diện của Lâm Vu thôi."

Lâm Vu thấy mấy người đều nhìn mình, gượng ép quay đầu, "Các cậu muốn mượn thì tốt."

Tần Hành ung dung nói một câu, mi sắc không thay đổi, "Cái vở hóa học có thể cho tớ mượn một chút được không."

Tôn Dương kích động, "Cậu mà cũng phải mượn á?"

Tần Hành nhú mày, "Ai chả muốn học tập từ người tài."

Lâm Vu trầm mặc một cái rồi chớp mắt, "Tôi còn có một vài chỗ chưa sửa, chờ chỉnh xong sẽ đưa cho cậu."

Tần Hành tinh tế nhìn cô, làn da thật đúng là thật trắng, giống như không có lỗ chân lông vậy. "Được, tôi chờ cậu." Cuối cùng vào giờ ra chơi, Khương Hiểu đi rửa tay. Lâm Vu một mình ngồi tại bàn, sửa vài chỗ ở vở cho tốt, quay người nhẹ nhàng đặt nó ở mặt bàn của Tần Hành.

Tần Hành đang nghịch điện thoại, nhìn cô một cái. "Cuối tuần sẽ trả cho cậu."

Lâm Vu trầm mặc chỉ chốc lát, "Tôi là dân tộc thiểu số."

Tần Hành vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không biết làm sao đột nhiên cô lại thốt ra này. Hắn để điện thoại di động xuống, nhìn cô, "Dân tộc nào cơ?"

Lâm Vu: "... Miêu tộc."

Tần Hành: "Cho nên cậu là gian lận?"

Lâm Vu thần sắc trong nháy mắt biến đổi, nàng tỉnh táo mấy giây, nháy mắt mấy cái mới bình tĩnh trở lại. "Tôi sẽ không." Nói cô chớp mắt một cái, sắc mặt nghiêm túc, "Dân tộc thiểu số cũng có chính sách dành cho học sinh, tôi thi cấp ba được cộng điểm thêm năm phần."

Tần Hành nhéo nhéo lông mày. "Kỳ thật điểm của tôi cũng không có cao hơn cậu mấy đâu." Tần Hành mặt mày di chuyển, ánh mắt nhìn cô mấy giây, nguyên lai là cô có ý tứ này. Cô cho là hắn quan tâm việc cô được cộng thêm cái năm phần kia, hắn cười, "Bạn học Lâm Vu, chớ nhụt chí, về sau còn có rất nhiều đợt thi đang chờ chúng ta mà."

Lâm Vu nhìn qua hắn, nhất thời khó nói lên lời. Cô xem thành tích xếp hạng thi cấp 3, cô cùng Tần Hành ở chung 1 danh sách. Hai người có điểm số đều không cách biệt nhiều, tổng điểm Tần Hành cao hơn cô một chút. Sau khi tan học, Khuất Thần đã sớm thu dọn sách vở cất vào cặp, hiện đang chờ Tần Hành.

Tần Hành hứng hờ hướng mắt nhìn rồi cất mấy cuốn sách trên bàn. Khuất Thần mắt sáng quắc, "Sao ông lại cầm vở của Lâm Vu?"

Tần Hành lập tức cầm lấy quyển sách cất đi. Khuất Thần: "Làm sao ấy nhờ? Coi như bảo bối không bằng. Mà cũng không phải là

thư tình? Vậy cuối cùng là cậu muốn làm gì?"

Tần Hành: "Lấy thừa bù thiếu."

Khuất Thần: "Dừng lại đề! Quen nhau từ lúc cời trường quần tã, chưa bao giờ mà ông không cho tôi xem một quyển vở cả."

Tần Hành một tay khoác balo, thanh thoi đi ra ngoài. Dần dần trong lớp học mọi người đều về hết, thứ sáu tan học, tất cả mọi người như đang chạy đua với thời gian vậy. Lâm Vu nhìn thoáng qua chỗ Thẩm Nghi Đình ngồi, thấy cô đã cùng bạn học đi ra về.

Cô cùng Khương Hiểu đi lấy xe đạp. Khương Hiểu hỏi: "Cho nên chỉ có những lúc được nghỉ nhiều ngày cậu mới có thể về nhà?"

Lâm Vu gật gật đầu. "Vậy sau này mỗi tuần cậu đều phải đi với cái ông chú này sao?"

"Có thể sẽ không thường xuyên." Cô cũng không muốn đi quấy rầy Thẩm gia, thế nhưng là lại không tốt cự tuyệt. "Về sau cuối tuần chúng ta có thể cùng nhau học nhóm a, tớ đối với Tấn thành cũng không quá quen ai hết. Chúng ta vừa vặn có thể cùng nhau đi chơi."

Lâm Vu trầm mặc, "Khương Hiểu à, tớ hiện tại còn không thể ra ngoài đi chơi được."

Khương Hiểu gãi gãi đầu, "Thật xin lỗi, tớ quên."

Trường học trợ cấp cho Lâm Vu, cho cô một phần nhỏ tiền vào tiền ăn cơm, tiền còn lại còn muốn mua tài liệu học bài, mua đồ dùng học tập. Cô còn muốn tích lũy một chút tiền tiết kiệm để dùng lúc đi đường, không thể để mỗi lần đều là người Thẩm gia đưa đi

đón về được. Trong nhà sinh hoạt hiện tại dựa vào trợ cấp của nhà nước, mẹ cho cô tiền, đều phải tiết kiệm từng xu.

Lâm Vu hô một hơi, "Chờ chúng ta trưởng thành kiếm được việc làm, kiếm được tiền, chúng ta sẽ cùng nhau đi chơi."

"Tốt thôi, một lời đã định." Tần Hành đem xe dắt ra vừa đúng lúc, liền thấy hai người này, hấn lái lên xe đi ngang qua bên cạnh, bên tai nhẹ nhàng lướt qua giọng nói của Lâm Vu: Tớ không biết lái xe.

Khuất Thần: "Chờ có thời gian, tớ sẽ dạy cho cậu."

Lâm Vu cười đáp ứng. Tần Hành theo bản năng ấn phanh lại, học sinh giỏi không biết lái xe đạp? Hấn quay đầu trở lại, chỉ thấy khóe miệng Lâm Vu cười ậm ừ.

Khuất Thần đến bên cạnh hấn, "Nhìn cái gì đấy?"

Tần Hành thu ánh mắt của mình lại, "Không có gì." Xe đạp mới của hấn tính năng tốt, rất nhanh liền phóng đi thật xa.

Khuất Thần đuổi theo, "Thừa nhận đê, thừa nhận đê ông vừa nhìn Lâm Vu đúng không?"

Tần Hành không để ý tới hấn, tiếp tục phóng xe, bên tai là tiếng gió thổi vù vù. "Nè, cậu không phải là để ý con bé ấy chứ?"

"Tớ nghe nói, cậu ấy là học sinh nghèo."

Tần Hành quét mắt nhìn hấn một cái. "Ai nha, tớ cũng không có giỏi nghe ngóng. Cô ấy là do Trương Cần lão sư giao giao tới, tớ vừa vận tới phòng làm việc thì nghe được."

Tân Hành lạnh lạnh ném cho hắn một câu, "Ai cần cậu lo bao đồng nhiều như vậy."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 3

[Dịch: melbournje]

Tàn Hành với Lâm Vu người ngồi trước người ngồi sau, làm sao lại nhận không thấy một vài chuyện. Mặc dù trường học đã quy định, tại trường học đều phải mặc đồng phục. Bình thường Lâm Vu mặc đồng phục nhìn không ra xấu ở chỗ nào, nhưng có thể trong khoảng thời gian này, trên chân cô đổi đi đổi lại cũng chỉ có hai đôi giày vài hơi cũ.

Khuất Thần tiếp tục ồn ào: "Bất quá, Lâm Vu vẫn rất xinh đẹp. Mới một tuần học, các nam sinh trong ban đều đến để nghe ngóng. Nhưng mà cậu yên tâm, phù sa không lưu ruộng người ngoài, hoa khô của lớp chúng ta, tự khắc chúng ta phải bảo vệ."

Tàn Hành: "Cái gì mà hoa khô của lớp cơ?"

Khuất Thần: "Lâm Vu ấy, vừa mới bầu chọn xong."

Tàn Hành: "Ai chọn cơ?"

Khuất Thần: "Mấy nam sinh chúng ta tự bỏ phiếu ra để bầu. Lâm Vu có số phiếu nhiều nhất, nhưng mà tôi bầu Đình Đình."

Tần Hành liếc nhìn Khuất Thần, lạnh lùng nói, "Các cậu thật là rồi hời."

Khuất Thần cười hắc hắc: "Yên tâm, không chỉ có nam sinh bầu thôi đâu, có mấy nữ sinh cũng nặc danh rồi bỏ phiếu chọn cậu đấy."

Tần Hành: "Tránh ra chỗ khác."

Sao cứ có cảm giác bởi vì cái mặt hàng này mà hắn mới gặp tai họa ấy. Khuất Thần đưa tay trái sờ lên kiểu tóc của mình, trước khi vào học vừa bị cha hắn ép cắt ngắn, hiện tại còn lưu lại mỗi một vòng vàng. Mỗi ngày vào thời điểm luyện tập, hắn luôn là bắt mắt nhất.

"Tần Hành, giữa Đình Đình cùng Lâm Vu cậu sẽ chọn ai?"

Tần Hành nghĩ nghĩ, Lâm Vu có gương mặt với dáng dấp kia cũng không tệ đi. Hắn lạnh như băng ném hai chữ, "Xin phép bỏ quyền."

Còn một giao lộ, Tần Hành liền muốn về nhà. Xe đạp rẽ ngoặt, hắn đột nhiên đề lại phanh lại, "Cậu bảo đến thăm nhà cái người nào ở ban?"

Khuất Thần: "Gì cơ?"

Hắn chậm nửa nhịp, "Cậu cũng biết đấy, cùng trường với chúng ta, Tôn Sơ Văn."

Hắn khẽ hừ một tiếng, "Ờ cũng đến."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu tạm biệt nhau, cô đi vào đường cái đối diện. Xe của Thẩm gia đã đợi được mười phút. Anh em Thẩm

gia đều đang ở trên xe. Lâm Vu lên xe, "Thật xin lỗi, để mọi người phải chờ lâu."

Cô hướng phía Thẩm Nghi Đình gật gật đầu, lại chào Thẩm Nghi Hành một tiếng.

Thẩm Nghi Hành mở miệng, "Không có việc gì hết. Đã quen ở trường chưa?"

"Rất tốt ạ."

Từ sau khi học ở nhất trung thì cuộc sống sinh hoạt của cô tốt hơn trước nhiều lắm.

"Anh nghe Đình Đình nói em được làm đại diện học sinh giỏi hóa."

"Là do chủ nhiệm lớp chọn."

"Nhất trung ngoại hử tàng long, em có thể được chọn là vì em có năng lực." Thẩm Nghi Hành biết Lâm Vu rất thông minh, trong 3 năm học ở nhất trung này, cô sẽ càng ngày càng tiến bộ.

"Bình thường có việc gì cần cứ tìm anh hoặc Đình Đình nhé."

"Em biết."

"Đình Đình cũng thế, Lâm Vu học giỏi, nếu em có vấn đề gì cứ tìm Lâm Vu mà hỏi."

Thẩm Nghi Đình ngọt ngào nói, "Anh trai à, anh cứ yên tâm đi."

Lâm Vu: "Về sau cậu có cái gì không hiểu, đợi giữa trưa tôi có thể giảng cho cậu."

Học sinh học ở trường giữa trưa có thể về kí túc xá để nghỉ ngơi, còn có một số học sinh giữa trưa thì ở ngay tại lớp để tự học.

Thẩm Nghi Đình gật đầu một cái. "Tôi đi mua một số sách tham khảo, cũng định cho cậu mấy quyển, để lát nữa về đến nhà rồi đưa cho cậu."

Lâm Vu cảm kích nói: "Cảm ơn."

Thẩm Nghi Đình: "Không có gì đâu. Kỳ thật thì tôi cũng có chuyện muốn nhờ cậu."

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn cùng cậu đổi chỗ, được chứ?" Lâm Vu sửng sò, cô cùng Khương Hiểu ngồi cùng bàn, khai giảng vừa xong, mới thích ứng lẫn nhau, không phải cô nguyện ý liền có thể, Khương Hiểu chắc cũng thế đi.

Thẩm Nghi Đình nói ra: "Đình Đình, lại nháo rồi. Đây cũng không hẳn là chuyện của riêng Lâm Vu, em cũng nên đi hỏi bạn cùng bàn của em ấy đã."

Thẩm Nghi Đình thở dài một tiếng, lúc trước cô làm sao lại không thể trực tiếp ngồi vào Tần Hành chứ. Cô trầm giọng nói, "Em muốn ngồi cùng bàn với Tần Hành ấy."

Thẩm Nghi Đình: "Bây giờ cũng không còn là trẻ mẫu giáo nữa đâu."

Thẩm Nghi Đình: "Thế nhưng Tần Hành học tập tốt như vậy, em có cái gì không hiểu có thể trực tiếp hỏi cậu ấy."

Thắm Nghi Hành tất nhiên biết tâm tư của em gái mình. "Thôi, em đừng làm khó Lâm Vu."

Hắn đổi đề tài, "Lâm Vu em ngồi ở chỗ nào?"

"Bàn thứ hai từ dưới đếm lên."

"Vậy lên lớp nhìn bảng làm sao?"

"Em thấy được."

Đại khái là cô không có tiếp xúc với thiết bị điện tử nên thị lực đặc biệt tốt. Cô sống ở nông thôn lúc mỗi ngày đều đi bộ đến trường hai tiếng, vận động nhiều, mặc dù từ nhỏ không uống sữa nhưng cũng cao 1m64cm, mà hiện tại vẫn còn đang đi học, cô vẫn cao hơn Thắm Nghi Đình một chút. Thắm gia mấy năm trước chuyển biệt thự khu đông, ở đây phong cảnh ưu nhã, cây xanh râm mát, còn có một cái hồ phun nước to, có thể thấy được cá bơi qua bơi lại. Bà Thắm hôm nay cũng về nhà sớm, cùng dì chuẩn bị một bàn đồ ăn. Ba đứa trẻ sau khi về nhà, trong nhà lập tức náo nhiệt hẳn lên.

"Lâm Vu gầy đi một chút rồi phải không? Ở trường học ăn không ngon à?"

Bà Thắm hỏi cô đầy lo lắng.

"Cơm ở căn tin đồ ăn cũng rất ngon ạ, so với bữa ăn trước kia của con thì tốt hơn nhiều."

Cô nói thật.

"Đó chính là cuộc sống cấp ba đấy, quá cực khổ. Về sau cuối tuần cứ tới, dì làm nhiều đồ ăn cho con để bồi bổ thân thể nhé."

Lâm Vu cười không nói gì.

Ban đêm, cô ngủ ở phòng cách vách phòng của Thẩm Nghi Đình, gian phòng này tựa như lhofng của công chúa trong câu truyện cổ tích, đồ dùng trong nhà màu trắng, mảnh cửa viền ren, còn có bàn trang điểm xinh xinh đẹp đẹp nữa. Cô nháy nháy mắt, đi đến một bên trước bàn sách, lấy bài tập ra. Trong hai ngày ở Thẩm gia, có đôi khi cô sẽ giúp dì giúp việc đi hái đồ ăn, đây đều là việc mà cô làm đã quen. Ngày thứ hai, bà Thẩm sau khi thấy thì không cho cô làm nữa, mới mang cô đi vào phòng ăn.

"Lúc đầu dự định cho con cùng Đình Đình đi ra ngoài chơi, mà cái con bé cái quen thói, bây giờ vẫn còn đang ngủ, lúc khác có thời gian sẽ đi sau. Ta nghe nói con ở trường học thích ứng được, không tệ lắm."

Bà Thẩm uống một ngụm trà.

"Dì à, trường học rất tốt."

"Thiếu cái gì thì nói với chúng ta, mẹ con ở quê không chăm sóc con được, lẽ ra chúng ta phải chiều cổ con nhiều hơn. Dù sao thì con vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi."

Lâm Vu mím khóe miệng.

"Đừng để gánh nặng gì trong lòng, nếu không phải mẹ con cứu Đình Đình từ tay bọn buôn người thì bây giờ chẳng biết nhà chúng ta biến thành cái dạng gì rồi. Đương nhiên là chúng ta phải đối tốt với con, vì con là một đứa trẻ ngoan."

Bà Thẩm triu mền xoa xoa tóc của cô, Lâm Vu rất xinh, mặt mày bây giờ còn chưa có dậy thì hết, tương lai nhất định xinh đẹp giống

mẹ. Mẹ của Lâm Vu là Lâm Sam, khi Lâm Vu mới sinh ra chưa được bao lâu thì cha cô qua đời, Lâm Sam vì thương tâm quá mức nên mang theo con đi vào Tấn thành nam bộ, sống ở một tiểu thôn vắng vẻ.

Lâm Vu ở Thầm gia chờ hai ngày trôi qua, đến cuối tuần lúc buổi chiều Thầm gia lái xe đưa cô đến trường học. Thầm Nghi Đình đưa cô mấy quyển sách tham khảo, đều là do lão sư có tiếng biên soạn. Mà bà Thầm lại đưa cho cô một túi đồ ăn lớn. Người Thầm gia đối với cô tốt như vậy, nhưng chẳng hiểu sao trong nội tâm cô lại sinh ra áp lực. Mẹ cô từ nhỏ đã dạy rằng không được dựa dẫm vào người khác quá nhiều, không được tham luyến ân huệ với người khác. Ký túc xá hiện tại chỉ có một mình Trần Đồng, cô gái này cũng là từ dưới ngoại ô huyện thi lên nhất trung, một tháng mới về nhà một lần.

"Mấy cậu ấy đều ra ngoài, vẫn chưa về."

Lâm Vu đem đồ đạc cất đi kĩ lưỡng.

Trần Đồng làm mặt hâm mộ, "Nhiều đồ ăn thật đấy."

Đúng thật, không chỉ nhiều mà còn rất đắt. Riêng này một hộp cherry đã hơn hai trăm. Lâm Vu nhìn giá mà mặt khiếp sợ. Ở núi Đông Lăng mỗi khi mùa hè đến, trên cây đều sẽ xuất hiện mấy quả màu đỏ, người trong thôn đều gọi cái đó là quả anh đào. Khi bọn học sinh bọn cô đi học về thường hay hái trên cây xuống mấy quả, vừa đi vừa ăn, mà kỳ thật quả này hương vị cũng không ngon, chát chát, thế nhưng khi nhớ lại thì thật đáng hoài niệm.

Trần Đồng: "Gia đình cậu đối với cậu thật tốt."

Lâm Vu không đáp lại, "Cậu định đi lên lớp rồi tự học sao?"

Trần Đồng gật đầu, "Đi chứ. Hôm nay lúc đầu tớ dự định đi mua mấy quyển sách bài tập, nhưng đi tiệm sách nhìn một chút thì giá quá cao mà lại còn không có chiết khấu."

Trước đó Lâm Vu cũng nhìn qua, một bản giáo phụ đều bốn mươi năm mươi, cô căn bản là mua không nổi.

Đầu tháng chín, thời tiết ban ngày của Tấn Thành vẫn khô hanh như cũ nhưng mà đến tối sẽ dịu đi một chút.

Hai người cầm áo khoác đồng phục đi đến phòng học.

Trần Đồng: "Nghe nói cuối tháng sẽ có một kì thi sát hạch."

Lâm Vu: "Là trường ban nói như vậy."

Trần Đồng: "Lâm Vu, cậu có cảm giác là có lắm người học cái gì cũng dễ dàng, tan học thường hay chơi mà kết quả học tập thành tích vẫn tốt không?"

Ánh nắng chiều rải khắp nơi. Hai người đi đường ngay gần sân bóng rổ của trường, một đám thiếu niên đang chơi bóng.

Lâm Vu đột nhiên mở miệng: "Không phải đâu. Chúng ta ở trường có thời gian tự học, bọn họ thì có người tại trường luyện thi, có người lại có gia sư tại nhà."

Bọn họ không phải là không cố gắng mà là chúng ta không nhìn thấy.

Trần Đồng ngạc nhiên, cô làm gì ngốc như vậy đâu. Lâm Vu nhìn trong đám người kia bỗng thấy một thân ảnh quen thuộc, Tần Hành

thuần thực dẫn bóng, còn chỉ huy đồng đội, hấn tung người nhảy lên một cái, bóng vững vàng quăng vào trong vòng rổ.

Chung quanh nam nữ đều chụp lên tay đến, từng tiếng vang lên liên tiếp.

"Tần Hành thật là lợi hại a, học giỏi, đáng đáp lại soái nữa." Trần Đồng nói.

Lâm Vu nhẹ nhàng mở miệng, "Đi."

Tần Hành cùng đồng đội thắng, hấn ngửa đầu tu nước ừng ực, mồ hôi ở thái dương từng giọt một giọt một chảy xuống.

Khuất Thần vỗ vỗ vai của hấn, "Hai tháng nghỉ không chơi bóng mà cũng tệ lắm nha."

Tần Hành uống sạch chai nước, tiện tay vứt vỏ vào trong thùng rác."Tớ vào trong lớp một tí đây."

"Không phải cậu nói muốn về tự học buổi tối à?"

"Lấy đồ, cậu đi trước đi, đừng chờ tớ."

Khuất Thần khoát khoát tay, "Ngày mai gặp."

Tần Hành đi vào phòng học bằng cửa sau, Lâm Vu đang ngồi tại chỗ ngồi của mình. Hấn ngồi tại chỗ mười phút, cô tựa hồ cũng không để ý là có người vào. Lâm Vu đang làm bài mà lão sư dạy hóa học vừa giao cho cô vào thứ sáu, độ khó vượt xa nội dung trong sách giáo khoa. Đợi cô giải nốt xong câu hỏi cuối cùng, thân thể cô dựa về đằng sau, nhẹ nhàng buông lỏng chính mình.

Tần Hành thị lực tốt, thấy rõ cô đang làm đề. Chỉ là học sinh giỏi đều không có phát giác được chỗ ngồi phía sau mình có người đến sao? Hấn đưa tay giật giật bàn của mình. Lâm Vu giật mình, cái tóc đuôi ngựa hất lên, xẹt qua mặt Tần Hành. Tần Hành ngửi thấy cái mùi thơm nhàn nhạt của dầu gội đầu.

Lâm Vu quay đầu, nhìn hấn một chút. Tần Hành đưa tay lau lau mặt mình, "Cậu có khăn tay không?"

Lâm Vu: "..."

Cô tiện tay mò khăn giấy để trong cặp ra, rút mấy tờ giấy rồi đưa cho hấn. Tần Hành xoa xoa mồ hôi trên mặt, đột nhiên cảm giác trên mặt có đồ vật gì. Hấn theo thói quen sờ soạng một chút thì thấy được một tờ giấy mỏng mỏng.

"Lâm Vu, tờ giấy này là gì vậy?" Lâm Vu lấy từ túi khăn giấy ra, tinh tế nhìn các chữ được in trên tờ giấy, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

Tần Hành nghiêng thân mình hướng về phía trước, lại nhìn thấy tờ giấy ghi "Tránh thai, phá thai mời tới bệnh viện XX." Nhìn hàng chữ kia một lúc, khóe miệng của hấn chậm rãi nhếch lên, "Tờ giấy cậu lấy đâu ra đây?"

Lâm Vu cắn cắn khóe môi, "Tối qua khi trở về, ở cổng trường học có người phát tờ rơi đưa cho tôi." Lúc ấy cô vội vã về ký túc xá cũng không để ý mấy liền nhận lấy rồi tiện tay nhét vào trong cặp luôn.

Tần Hành à một tiếng.

Lâm Vu: "..."

Lời tác giả:

Tần Hành: Về sau người lạ đưa đồ, không nên tùy tiện nhận lấy
nha.

Lâm Vu:...

A, cậu cũng quản hơi nhiều rồi đó.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 4

[Dịch: melbournje]

Lâm Vu tâm sinh lý phát triển kém hơn các bạn cùng lứa chút xíu, lại là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, đã vậy còn là trước mặt bạn nam học cùng lớp, sắc mặt cô càng lúc càng xấu hổ, cuối cùng mới bình tĩnh lại. Cô không nói lời gì, quay đầu tiếp tục làm bài tập.

Tàn Hành chà xát mặt, đem khăn giấy lau mặt sạch sẽ.

Trong nhất thời, phòng học yên tĩnh. Hẳn dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn bóng lưng Lâm Vu. Hôm nay là cuối tuần, cô không mặc đồng phục, mà vẫn như cũ mặc áo ngắn tay cùng quần bò.

Hắn lấy chân của mình đá đá vào ghế bên trên, "Hóa học câu thứ 2 đếm ngược lên đáp án là gì?"

Lâm Vu nhéo nhéo mi, "..."

Cô lấy sách bài tập ra, lật lật vài tờ, xoay người đưa cho hắn lần nữa.

Tàn Hành tự nhiên cảm cô đang kiểm chế bức bối, không nói chuyện cùng hắn nữa.

Thật buồn cười, hỏi mượn cô bài tập, mượn sách chơi chơi vậy mà cô đều cho mượn. Hấn xem hết trình tự giải bài tập kia, khép vở lại, nhưng mà không có lập tức trả lại cho cô, ánh mắt rơi vào nhãn vở ở trên quyển vở, trên đó có một chữ viết tinh tế thanh tú.

Lâm Vu.

Hấn lục lọi trong ký ức của mình, không có chút ấn tượng nào với cái tên này. Người phía sau không có động tĩnh. Tần Hành xuất hiện phía sau cũng là ngoài ý muốn, bất quá với Lâm Vu cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, trong không khí tựa hồ cũng xen lẫn một chút mùi mồ hôi. Hương vị nam tính của tuổi trẻ để cho người ta tự nhiên phải mặt đỏ tim run. Cô cúi đầu, tóc đuôi ngựa rũ xuống tai trái.

Trong phòng học từng tiếng từng tiếng lật sách xào xạc.

Tần Hành đại vương tử ngồi dung dung ở đằng kia, cùng toàn bộ hoàn cảnh này có vẻ hơi không hợp nhau cho lắm. Hấn lẳng lặng mà nhìn cô, đột nhiên phát hiện một chuyện thú vị.

Tai phải của Lâm Vu có bấm lỗ tai, trường học quản học sinh rất nghiêm, bấm lỗ tai là tuyệt đối không cho phép.

Ờ, mà cô là thiếu nữ ở Miêu tộc mà, tự nhiên sẽ có điểm khác biệt thôi.

Tần Hành bấu môi, tay mò đến ngăn kéo rút ra cái tai nghe, kết quả lấy ra mấy phong thư, còn có mấy cái hộp màu hồng.

Hắn nhú nhú mày, lúc đứng dậy, cái ghế trên mặt đất đổ gây ra tiếng vang chói tai. Mọi người ở hàng trước nghe thấy nên quay đầu lại, từ nhú mày lại biến thành vẻ kinh ngạc.

"Trạng nguyên" cùng bảng nhẵn đều đến đây tự học!

Thứ hai có lớp Anh ngữ, Đào Mạn phân tích xong vài điểm, để mọi người phân chia nhóm trước sau, 2 bàn 4 người luyện tập.

Khương Hiểu cùng Lâm Vu quay người, ghép nhóm với Tần Hành cùng Tôn Dương.

Tôn Dương cướp lời nói: "Tớ chọn A."

A có thoại ít nhất, cũng dễ nhớ kỹ nhất.

Khương Hiểu bưng lấy sách, nhỏ giọng dò hỏi: "Tớ không có chuẩn bị bài, tớ chọn D nhé?" Hai người cùng nhau nhìn Lâm Vu và Tần Hành.

Phát âm của Lâm Vu là một nhược điểm cực kỳ lớn, giáo viên ở nông thôn trình độ có hạn, việc cô học Anh ngữ đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian, phát âm được đại khái chỉ được 70%.

Tần Hành: "Tớ chọn B."

Hắn nhìn về phía Lâm Vu, "Có vấn đề gì không?"

Lâm Vu không có ý kiến. B là người có thoại nhiều nhất.

Tần Hành: "Vậy bắt đầu đi."

Tôn Dương: Do you like traveling?

Khương Hiểu: Sure! I really like it! Travel can widen our knowledge of geography.

Tần Hành: Travel is the best way of pastime. We can enjoy eating various foods and seeing beautiful sceneries.

Lâm Vu: What is your choice? By oneself or traveling in a group organized by travel agencies?

Tần Hành: I prefer by myself. For the single traveler. For the single traveler, the greatest advantage is freedom.

Tôn Dương: You are so brave....

Sau năm sáu phút đối thoại, mọi người rất nhanh liền nhớ kỹ, bất quá lần này phát âm ở các trình độ khác nhau, thấy rõ ràng. Bình thường làm bài là một chuyện, mở miệng ra nói lại là một chuyện khác.

Lâm Vu phát hiện, ngữ điệu của Tần Hành chuẩn âm, cùng với người nước ngoài không có mấy khác biệt vậy, cô còn tưởng rằng mình đang nói chuyện với người nước ngoài cơ.

Tần Hành: "Cứ như vậy đi. Mọi người đem câu của mình nhớ thật kỹ, nhớ ngữ pháp đừng sai nhé."

Tôn Dương: "Chưa chắc là đến nhóm chúng ta mà."

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu.

Lâm Vu: "Tôi làm sai gì à?"

Tần Hành: "Dáng dấp của tôi rất đáng sợ sao?"

Ba người khiếp sợ mà nhìn hần.

Tần Hành: "Bối cảnh trong cuộc đối thoại như vậy mà cậu cũng không nhìn tôi một chút, như vậy chúng ta làm sao mà phối hợp?"

Lâm Vu ngậm thật chặt khước miệng, cặp mắt kia thanh lãnh cô tịch. Hần trước sau vẫn bá đạo như vậy. Có hần ở đây, hần mãi mãi cũng là "lão đại", không có thay đổi. Hết lần này tới lần khác bắt lỗi nhưng hần nói không có sai, cô chính là nguyên nhân.

Tròng mắt Khương Hiểu đảo tới đảo lui giữa 2 người, "Chúng ta vẫn là bạn học mới, về sau cố gắng rèn luyện nhiều dần dần sẽ tốt lên thôi..."

Tần Hành liếc qua Lâm Vu.

Khương Hiểu nhìn một, "Tần Hành, làm sao mà tiếng anh của cậu lại tốt như vậy?"

Lâm Vu cũng tò mò, ánh mắt không để lại dấu vết mà nhìn hần.

Tần Hành nói: "Hồi tớ còn học mẫu giáo, mẹ tớ đăng ký ngay trên mạng cho tớ 1 khóa học, mỗi tuần cũng sẽ cùng người nước ngoài luyện tập giao tiếp."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Hồi cậu học nhà trẻ đã vất vả như vậy rồi sao, còn tớ hồi đấy thì ngày nào cũng chơi."

Lâm Vu đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất, mới mẫu giáo đã học tiếng anh, khó trách phát âm lại tốt như vậy.

Đào lão sư vỗ vỗ tay, "Chuẩn bị xong chưa? Tôi sẽ mời hai nhóm đi lên làm làm mẫu."

Bà nhìn lướt qua phía dưới, "Nhóm của Thẩm Nghi Đình."

Thẩm Nghi Đình là học sinh đại diện lớp Anh ngữ, từ vừa thốt ra khỏi miệng đã khiến các bạn học khâm phục.

Lâm Vu nhìn lướt qua trên bục giảng, hơi nheo mắt. Thẩm Nghi Đình không chỉ có phát âm tốt, lại còn rất tự nhiên qua các hành động, điểm này rất đáng khen.

Đào lão sư nhẹ gật đầu, "Rất tốt. Bốn người phối hợp rất tốt, không có ai phạm sai lầm, mà phát âm của Thẩm Nghi Đình rất thuần khiết."

Thẩm Nghi Đình từ hồi tiểu học đã bắt đầu tham gia mấy cuộc thi tiếng Anh, đã từng đạt giải phát âm tốt nhất, cái bài tập phát âm nhỏ nhỏ hôm nay đối với cô là không đáng kể chút nào.

"Nhóm kế tiếp."

Đào lão sư nhìn một lần quanh lớp, nói: "Lâm Vu -- "

Thời khắc đó, Lâm Vu đứng dậy, ba người kia cũng tự giác đứng lên.

Tôn Dương còn lẩm bẩm một câu, "Chúng ta phải đi! Đen thật lại còn bị gọi lên!"

Có nhóm đầu tiên đã đọc bài, nhóm thứ hai biểu hiện hơi có vẻ bình thường. Ngoại trừ Tần Hành, ba người khác mặc dù đều có thể đọc, bắt quá phát âm vẫn thiếu sót một chút, nhất là Lâm Vu.

Đào lão sư nói: "Ngữ pháp đều không có gì sai, cần luyện tập thêm phát âm. Có thể trong các cô cậu có người cảm thấy luyện

phát âm là tốn thời gian, còn tôi lại không thấy như thế. Học Anh ngữ không chỉ là để thi cử, nếu bây giờ các em còn có phát âm tốt nữa thì sẽ trợ giúp cho việc học tập sau này."

Lâm Vu lẳng lặng nhìn bảng đen, phát âm tiếng Anh không tốt, cô cũng không cảm thấy có cái gì mất mặt. Mỗi người đều có điểm xuất phát không đồng dạng, chỉ là cô không biết làm sao mới có thể luyện phát âm tốt đây.

Vào giờ nghỉ ngơi giữa tiết, Lâm Vu ngồi chỉnh bài tập, Khương Hiểu ngoẹo đầu, lại gần hỏi nhỏ giọng nói: "Lâm Vu, cậu thích Tần Hành à?"

Lâm Vu sửng sò, "Không có."

Khương Hiểu: "Thế nhưng tớ cứ có cảm cậu đối với cậu ấy cứ là lạ."

"Có à?"

"Cậu không phát hiện đấy thôi, mỗi lần cậu có việc cần nhờ đều chỉ nhờ Tôn Dương."

Lâm Vu: "..."

"Cậu chưa từng chủ động nói chuyện với Tần Hành, như cái lúc vừa nãy ý, giữa hai người một điểm thích ứng cũng không có."

Lâm Vu: "Khả năng là tớ không có thích ứng đi."

Khương Hiểu: "Cậu không cần thẹn thùng, Tần Hành lớn lên so với mấy đứa con trai khác đúng là đẹp hơn một chút, nhìn nhiều sẽ thành quen thôi."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu: "Đi thôi, đi học thể dục."

Đến cao trung, khóa thể dục thật sự rất xa xỉ. Nam sinh đã sớm chạy đến sân bóng chơi bóng, nữ sinh túm năm tụm ba ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi. Lâm Vu chạy bộ dọc ở trên thao trường. Lúc sơ trung trường cũng cô có sân thể thao, chỉ là xếp thành từ những cục đá thôi. Cô rất thích thao trường của nhất trung, nhựa plastic trên đường băng dẫm lên mềm mềm, như tâm trạng đang căng cứng cũng thả lỏng mấy phần.

Khai giảng hơn nửa tháng, các nữ sinh đã tìm được mấy người bạn rồi chia theo bè nhóm, mọi người ngồi cùng một chỗ nói không hết chủ đề.

"Thẩm Nghi Đình, cậu cùng Tần Hành học chung nhiều năm rồi à?"

"Hồi sơ trung học chung một lớp."

"Nghe nói, cậu ấy hồi sơ trung nhận được rất nhiều thư tình?"

"Đúng vậy đấy."

"Vậy cậu ấy có thích ai không?" Thẩm Nghi Đình hí mắt, nhìn qua thao trường, lắc đầu.

"Đầu tuần lúc tổ trực nhật phát hiện trong ngăn kéo bàn học của cậu ấy có thư tình với hộp quà."

Thẩm Nghi Đình im lặng, ánh mắt lại liếc về Lâm Vu, một mình cô đã chạy ba vòng.

"Thế lực Lâm Vu thật tốt."

"Đương nhiên, nhà cậu ấy ở trên núi, nghe nói đi học phải trèo đèo lội suối."

"A! Khổ cực như vậy sao!"

...

Lâm Vu chạy hơn mười phút, cũng không cảm thấy mệt mỏi, chuyện này đối với cô là chuyện nhỏ mà thôi. Cô đi rửa mặt, trên đường trở về, gặp phải Thẩm Nghi Hành.

Thẩm Nghi Hành đi tới, "Học thể dục à?"

Lâm Vu dùng tay lau lau nước trên mặt, giờ phút này có mấy phần chật vật.

Thẩm Nghi Hành nở nụ cười, trùng hợp trong túi còn có nửa túi khăn giấy, liền đưa cho cô.

"Lau mặt đi này."

Lâm Vu rút ra một hai tờ, "Cảm ơn anh."

"Đúng rồi, có cái này cho em." Hắn từ trong túi xuất ra một cái túi đen

"Cái gì đây?"

"mp3, có thể dùng để nghe, luyện âm. Trong này cũng có từ điển Anh - Hán."

Lâm Vu thanh âm nhẹ đi mấy phần, "Cái này rất đắt à?"

"Không đắt, thao tác rất đơn giản, em xem hướng dẫn sử dụng một chút liền biết dùng thôi."

"Cảm ơn anh." Lâm Vu nắm vuốt cái túi, lòng bàn tay nặng trĩu.

Thẩm Nghi Hành ôn hòa cười một tiếng, "Cũng là anh quen."

Hôm nao vẫn là cần mua cho cô một cái điện thoại di động để tiện liên lạc.

"Anh đi đây."

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, đưa mắt nhìn thân ảnh của hắn. Cách đó không xa, Khuất Thần cùng Tần Hành mua nước từ canteen trở về, hai người đều thấy được một màn này.

Khuất Thần: "Tớ không nhìn lầm chứ. Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Hành có quen sao?"

Tần Hành như suy nghĩ điều gì.

Khuất Thần: "Hai người bọn họ quan hệ như thế nào đây?"

Tần Hành: "Làm sao tôi biết được."

Khuất Thần: "Cậu không biết á?"

"Ngồi sau Lâm Vu hơn nửa tháng, cậu không quan tâm bạn học của mình như vậy sao? Đã thế lại còn là mỹ nữ."

Tần Hành hừ một tiếng, "Đi mà hỏi."

Khuất Thần: "Là tôi đang quấy rối ông đấy à?"

Nhưng mà Khuất Thần không biết, cái mỹ nữ kia căn bản không để ý tới bạn hắn.

Sau này, Lâm Vu bắt đầu dùng cái máy mp3 mà Thẩm Nghi Hành đưa cho để học tiếng Anh, mỗi ngày cô sẽ tìm nơi hẻo lánh để đọc. Phát âm mặc dù không phải một hai lần là khá lên được ngay, bắt quá cô rốt cuộc cũng hiểu vì sao mà chú Thẩm dì Thẩm, còn có Hách chủ nhiệm lúc trước đều khuyên nàng đến học ở Tấn Thành. Nơi này với nông thôn hoàn toàn khác biệt.

Thời gian trôi qua, Lâm Vu đã ở Tấn Trung được 1 tháng, đồng thời được đón quốc khánh nên có 7 ngày nghỉ. Cô chuẩn bị về nhà, người Thẩm gia đưa cô trở về, cô cự tuyệt không được.

Vào tháng 9 khi đang học tiết cuối, giáo viên địa lý giảng xong bài liền báo tan học. Trong phòng học trong nháy mắt liền vang lên tiếng nói. Lâm Vu thu cặp sách, chọn lấy mấy quyển sách chuẩn bị đi về nhà.

Khuông Hiểu kinh ngạc hỏi: "Cậu đọc nhiều sách như vậy sao?"

Lâm Vu: "Học trường năm hai, năm ba đem sách cho tớ mượn, tớ muốn mau chóng xem hết."

Quốc khánh xong, cô muốn tham gia khóa Hóa học thi đua, về sau mỗi tuần đều muốn bớt thời gian cùng học trường học tỷ giúp nhau học tập.

Khuông Hiểu nhìn trong mắt Lâm Vu thấy có bao nhiêu cố gắng. "Thế nhưng nhiều sách như vậy, cậu đeo trên lưng đi rất nặng đấy."

Lâm Vu cười: "Trước kia đi học tớ cũng đeo trên lưng rất nhiều đồ vật mà, có đôi khi tại sẽ hái rau dại, còn có hoa quả trên cây nữa."

Khương Hiểu yên lặng lại cầm hai quyển sách để vào trong cặp.

Phía sau truyền đến tiếng nói của Tôn Dương: "Tớ không mang theo sách, ngày mai nhà tớ sẽ lái xe đi Hàng châu."

Khương Hiểu: "Đi Tây Hồ sao?"

Tôn Dương: "Mẹ tớ định đi theo lộ tuyến, Tây Hồ đến Ô trấn."

Tần Hành: "Mẹ cậu thật dũng cảm đấy."

Khương Hiểu nhìn xem Tôn Dương, "Kỳ thật tớ cảm thấy Tần Hành nói cũng không sai."

Tôn Dương nhìn hướng Lâm Vu, "Bây giờ thời tiết lạnh đậm, chạng vạng tối đi dạo Tây Hồ một chút hẳn là rất hài lòng. Tớ cảm thấy rất khá."

Lâm Vu gật gật đầu, cô chưa từng đi địa phương nào, nhưng cô biết câu nói "Bên trên có thiên đường, bên dưới có Tô Hàng", nhất định Tây Hồ hẳn là rất đẹp.

Tần Hành nhìn cô một cái, cười khẽ một tiếng, nụ cười kia không nói ra được là hương vị gì.

Hắn quơ lấy cặp sách của mình rồi đi, bên trong chỉ có một cuốn Toán Học.

"Đi nhé, hẹn gặp lại."

Lâm Vu: "..."

Khuất Thần đợi Tàn Hành nửa ngày ở cửa, "Vừa rồi mấy người các cậu nói cái gì đó?"

Tàn Hành liếc qua đằng sau ba người kia, lại nhìn thấy Lâm Vu cái kia nhét sách muốn nổ cả cặp, quả thực khó có thể tưởng tượng, cô đeo cặp sách 20kg vừa đi vừa về mỗi ngày.

Khuất Thần làm mặt thần bí, "Tớ nghe được một bí mật."

"Bí mật gì?"

"Lâm Vu được Thẩm gia an bài đến trường học."

Tàn Hành: "Hả?"

"Cậu có nhớ hồi nhỏ Đình Đình bị bắt cóc không?"

Tàn Hành gật đầu một cái. Chuyện này lúc ấy náo thật lớn.

"Chuyện này thì liên quan gì tới chuyện của Lâm Vu?"

Khuất Thần nhíu mày, "Là mẹ của Lâm Vu cứu được Đình Đình, Thẩm gia hình như là báo ân, đem Lâm Vu đến đây học."

Bước chân Tàn Hành dừng lại, "Thẩm gia cứ như vậy mà báo ân sao?". Đôi giày trên chân Thẩm Nghi Đình kia bằng phí sinh hoạt tận một học kỳ của Lâm Vu đi.

Hách chủ nhiệm: Thời trung học cấm chỉ hét thây yêu sớm, nếu để cho tôi phát hiện ai yêu sớm, mời gia đình + bản kiểm điểm 3000

chữ!

Tần Hành: Hách chủ nhiệm, vậy nếu là thích một người thì sao?

Hách chủ nhiệm: Để trong lòng! Thi đại học xong hẵng nói. Mà trò thích ai?

Tần Hành: Vấn đề này xem ra phải để trong lòng hơi dài.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 5

(Dịch: melbournje)

Đêm hôm đó, Lâm Vu mãi khoảng 10 giờ mới về đến nhà. Đường về nhà vừa nhỏ đã thế đèn còn chập chờn, hơn bốn giờ đi xe nhưng cô không thấy buồn ngủ.

Thảm gia cứ một mực đòi lái xe đem cô đưa đến tận cửa nhà, trong lòng cô tràn đầy áy náy. Nghĩ đến lần tiếp theo, bất cứ thế nào cũng không thể làm phiền họ như vậy nữa.

Lâm Sam biết tối nay con gái sẽ trở về, một mực thức chờ đợi cô.

Trong thôn chỉ mở 1 chiếc đèn chính, Lâm Vu đi vào trong, vành mắt đột nhiên nóng lên. Cước bộ của cô dừng lại, khịt khịt cái mũi, "Mẹ với bà à, con về rồi đây."

Lâm Sam nghe thấy tiếng, từ bên trong chạy đến. Hai mẹ con lần đầu tách nhau lâu như vậy, mặc dù biết con mình vẫn có thể tự chăm sóc mình tốt nhưng bà vẫn là rất lo lắng.

"A Vu -- "

Lâm Vu nhếch miệng, hiện lên một nụ cười xuất phát từ nội tâm, "Mẹ, con rất khỏe."

Lâm Sam đi lấy cặp sách của nàng, "Làm sao mà nặng như vậy?"

Lâm Vu: "Để con mang vào cho."

Cô không nỡ để mẹ mình mệt mỏi. Hai mẹ con cùng đi vào trong nhà.

Lâm Vu nói: "Chú và dì đưa cho con một ít thuốc mang về cho mẹ."

Lâm Sam không nói chuyện, gương mặt xinh đẹp kia thoáng hiện lên 1 vẻ bất đắc dĩ rồi lại biến mất.

Lâm Vu: "Mẹ, chờ sau khi con trưởng thành có công ăn việc làm, con sẽ trả ơn họ."

Lâm Sam sờ mặt con gái mình, "Mẹ biết. Người Thẩm gia thiện tâm, con cùng Đình Đình học chung một lớp, nhớ giúp đỡ con bé ấy nhé." Lâm Vu lên tiếng, nhưng trong lòng lại nghĩ, Thẩm Nghi Đình cũng không quá cần cô giúp. Không nói đến việc có một anh trai học giỏi, trong nhà còn mời gia sư phụ đạo, thành tích của TNĐ cũng nằm trong top 50.

"Được, đi rửa tay đi rồi vào ăn cơm."

Lâm Vu nhú nhú mày, "Về sau không cần chờ con đây, đã mười giờ rồi, mẹ cùng bà đều nên ăn cơm đúng giờ."

"Được rồi." Lâm Sam đẩy cô ra ngoài.

Bà của cô còn đang ngồi dưới đèn vá quần áo, hai đôi tay già nua đầy nếp nhăn, cầm trong tay quần áo màu lam nhạt lại càng làm rõ hơn đôi bàn tay ấy.

Lâm Vu rửa sạch tay, đi đến bên cạnh bà. "Bà à, đừng làm nữa, hại đến mắt lắm đấy."

"Không có gì đáng ngại cả đâu, còn có một chút nữa là xong rồi, ngày mai con có thể mặc quần áo mới luôn. Con đi ăn cơm trước đi, mẹ con đợi cả tối rồi đấy."

Lâm Vu nhìn qua bà, bà đã hơn bảy mươi tuổi, tóc trắng phơ, hai mắt cũng lõm vào. Làn da của nàng hơi có chút đen theo vết tích của thời gian.

Bà có tay nghề may vá rất tốt, hàng năm đều sẽ mua vải để may quần áo cho Lâm Vu. Những cái kia quần áo rất dễ chịu, hơn nữa nhìn còn rất đẹp. Cô thật hi vọng chính mình có thể mau mau lớn lên, mua cho hai người một ngôi nhà sáng sủa để không còn cực khổ như vậy nữa.

Ban đêm, hai mẹ con ngủ chung một giường. Lâm Vu nói một chút chuyện về trường, còn có bạn học của cô nữa. Lâm Sam yên tâm rất nhiều.

"A Vu, chớ áp lực quá, mẹ bây giờ rất khỏe. Có một đứa con như con là chuyện tốt của mẹ, chỉ là mẹ không phải là một người mẹ tốt--"

Lâm Vu đưa tay che miệng bà lại, "Mẹ là người tốt nhất!!"

Cô dừng một chút, "Mẹ di truyền cho con một bộ óc thông minh."

Lâm Sam cong cong khoe miệng, "Ta biết A Vu rất thông minh mà. Thôi nhanh nhanh ngủ đi."

Lâm Vu nhắm mắt lại, giờ khắc này thần kinh căng cứng đến mấy cũng đã trầm tĩnh lại. Kì nghỉ Quốc dài hạn, Lâm Vu vẫn giống như trước đây, ở nhà đọc sách, làm việc nhà. Năm ngoái, ruộng trong bị một lão bản ở ngoài nhận thầu, gieo trồng vào mùa xuân và thu hoạch mùa đều sẽ có cơ khí đến bận rộn, cuối cùng sẽ cho nhà cô một năm lương thực, đủ ăn.

Trong nhà có ba gian phòng vừa cũ lại còn bị hỏng, may mắn là người trong thôn tu sửa hộ mấy lần, miễn cưỡng còn có thể ở. Người Thảm gia lúc trước cũng đề nghị xây nhà mới cho nhà cô, nhưng bị bà cô từ chối thẳng. Dù là nhà nghèo nhưng cũng có tự trọng của nhà nghèo.

Lâm Vu làm xong bài tập, đem sân nhà quét dọn một chút. Trong nhà nuôi hơn hai mươi con gà, ban ngày đều thả ra, cho nên xong sân toàn là phân gà. Bà ngồi góc sân tách hạt bắp, mẹ thì giết gà.

"A Vu, con đi đọc sách đi, không cần làm những thứ này."

Cô lên tiếng, nhưng tay vẫn không ngừng động tác. Ánh nắng chiếu vào trong sân, cô ngửa đầu, nheo lại mắt, tham lam hưởng thụ lấy từng giờ khắc. Vào mấy ngày nghỉ này, Thảm Nghi Đình, Khuất Thần, cùng Tàn Hành cùng đi đến nhà giáo viên dạy tiếng Anh hồi tiểu học. Anh ngữ lão sư đầu tháng chín vừa sinh một đứa con gái. Thảm Nghi Đình cùng Khuất Thần vây quanh nôi em bé, Tàn Hành đứng ở một bên.

Thảm Nghi Đình: "Đứa bé này đáng đáp rất giống Hoa lão sư."

Khuất Thần phụ họa: "Giống Hoa lão sư thì thật xinh xắn nha."

Hoa lão sư rất thích ba học sinh này. Bà không hỏi tình trạng của ba đứa này, nhưng đương nhiên bà cũng biết, bọn chúng đều thông minh, nhất là Tần Hành.

"Thành tích thi cấp ba không thể liên quan tới điểm đại học, ba năm này các em cũng không được lười biếng."

Khuất Thần: "Yên tâm đi Hoa lão sư, chờ bọn em thi lên đại học, chúng em sẽ đi thăm cô."

Hoa lão sư nghe thế, trong lòng tràn đầy ấm áp.

"Đến cao nhị còn phân khoa văn lý, các em cũng cân nhắc sớm một chút."

Thẩm Nghi Đình liếc liếc sắc mặt, nhìn về phía Tần Hành. Cô hi vọng là tất cả mọi người có thể tiếp tục học chung một lớp. Học văn thì cô sẽ nhẹ nhõm rất nhiều. Chỉ là cô biết, Tần Hành khẳng định sẽ chọn khoa tự nhiên.

"Nhất trung ngoại hổ tàng long, rất nhiều người lợi hại, không được kiêu ngạo, phải cố gắng lên đây."

Khuất Thần: "Thật đúng là, hạng nhất của trường chúng em là một cô gái. Nhà ở trong thôn, mà còn thi điểm cao nhất toàn thành phố."

"Vậy người nhà khẳng định rất tự hào."

"Đúng thế. Đầu óc cậu ấy đặc biệt thông minh lại ngồi phía trước Tần Hành nên Tần Hành biết."

Tất cả mọi người đều nhìn Tần Hành, chờ mong hắn có thể nói vài ba câu.

Tần Hành mở miệng, chỉ có hai chữ, "Cũng được."

Khuất Thần: "Vậy chuyện cậu mượn vở của cậu ấy thì sao?"

Thẩm Nghi Đình một mặt kinh ngạc, "Cậu mượn vở của Lâm Vu á?"

Tần Hành: "Lâm Vu thật sự rất thông minh."

Vất vả học hành để đạt được thành tích, nhưng là muốn trình độ cao hơn, có một cái não thông minh sẽ làm được không ít việc lớn. Hắn nhìn qua cách nàng giải bài, phát hiện suy luận của nàng cực hay, logic chắc chắn cao, đây chính là trời sinh.

Từ miệng Tần Hành nghe được hắn khen người, trong gian phòng này mọi người có thể tưởng tượng được Lâm Vu có bao nhiêu lợi hại. Nhất là Thẩm Nghi Đình, cô nhẹ nhàng hô một hơi, trong lòng mơ hồ hâm mộ. Trên đường trở về, Thẩm Nghi Đình có chút trầm mặc, Khuất Thần đùa với cô. Tần Hành tay trái đút ở trong túi, dạo chơi đi lên phía trước. Đi ra tiểu khu, Tần Hành đưa tay đón xe taxi.

Khuất Thần: "Không cùng ăn cơm tối à?"

Tần Hành: "Hôm nào đi sau."

Khuất Thần cười: "Chả lẽ xem vở của Lâm Vu chưa xong sao?"

Tần Hành: "Đi sang chỗ khác."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn khóe miệng, "Có chuyện chưa nói cho các cậu biết."

Hai người đều dừng trò chuyện.

Thẩm Nghi Đình: "Lâm Vu... Khi tớ còn bé bị bắt cóc, là mẹ Lâm Vu cứu tớ."

Khuất Thần: "Ờ, ra vậy à. Vậy mà bây giờ các cậu còn chung một lớp, quả là duyên phận!"

Thẩm Nghi Đình nhếch khóe miệng, "Ừ, cha tớ để Lâm Vu đến nhất trung học. Cho nên, các cậu về sau khi để Lâm Vu nha."

Cô nhìn về phía Tần Hành. Khuất Thần bĩu môi, "Tớ cũng không có cơ hội khi để cậu ấy đâu. Cậu dặn dò Tần thiếu gia đi."

Tần Hành nhún nhún vai, "Tôi cũng không có rảnh rồi như vậy."

Khuất Thần hỏi: "Điều kiện gia đình Lâm Vu rất kém cỏi sao?"

Thẩm Nghi Đình gật gật đầu, "Cậu ấy cùng với mẹ, còn sống cùng với một người bà nữa. Thân thể mẹ cậu ấy không tốt, trong thôn cho bọn họ tiền trợ cấp." Đối với bọn họ mà nói, một cái điện thoại di động mấy ngàn, một đôi giày thể thao để chơi bóng đá hơn rất nhiều người, khó có thể tưởng tượng một tháng dựa vào tiền trợ cấp thì sinh hoạt sẽ khốn khó như nào.

Khuất Thần: "Cha cậu ấy đâu?"

Thẩm Nghi Đình: "Nghe nói qua đời rồi."

Khuất Thần: "Thật thảm đấy."

Tần Hành: "Thế giới này người nghèo có quá nhiều, những người dân ở trong núi còn có rất nhiều đứa trẻ không được đi học đấy. Cậu cần bản đồng tình không tới đâu."

Thẩm Nghi Đình: "Đây là bí mật, cha mẹ tớ đều không cho nói."

Tần Hành nhìn qua nàng, "Cậu không cần nói cho bọn tôi."

Thẩm Nghi Đình đỏ mặt, "Các cậu không giống nhau. Lại nói, chúng ta khi còn bé đều nhìn thấy Lâm Vu rồi."

Tần Hành nhắc mi: "Lúc nào?"

Thẩm Nghi Đình: "Năm 8 tuổi lúc nghỉ hè, cha tớ để Lâm Vu tới nhà chơi, ở nhà tớ mấy ngày. Lúc ấy cậu cũng đến nhà tớ tới, chúng ta không phải còn cùng nhau chơi đùa sao?"

Tần Hành ánh mắt có chút thay đổi, tám tuổi, bọn họ đã gặp qua rồi?

Xe taxi dừng ở trước mặt mọi người. Tần Hành liếc liếc thần sắc, nói ra: "Tôi đi về trước. Khuất Thần, cậu đưa cô ấy về nhé."

Thẩm Nghi Đình đứng ở đằng kia, trong lòng ủy khuất không nói ra được. Tần Hành mở cửa xe, ngồi ở ghế sau. Hắn mở điện thoại, nhìn thấy đồng đội ở trong group chat hẹn hắn ban đêm cùng nhau đánh một ván.

Hắn trả lời: Không có thời gian.

Bên kia rất nhanh có hồi phục.

A: Không phải cùng bạn gái hẹn hò đấy chứ?

B: Có ảnh chụp không?...

Tần Hành dứt khoát nói thẳng: Sau khi nghỉ có khóa tranh tài cần luyện. Mấy người kia ngậm miệng. Hấn cất điện thoại, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Nào loại bỏ mấy lời Thẩm Nghi Đình vừa mới nói, nếu như hồi nhỏ đã từng gặp qua, như vậy nói cách khác, Lâm Vu đã sớm nhận ra hấn. Nhưng ký ức hồi bé ấy đối với hấn một chút ấn tượng cũng không có.

Tần Hành về đến nhà thì cha mẹ hấn cũng đi làm về rồi.

Bà Tần: "Làm sao về sớm thế? Không cùng Đình Đình, Khuất Thần ăn cơm à?"

Tần Hành ngồi trên ghế salon, dường như không nghe thấy.

Ông Tần cất cao giọng, "Tần Hành!"

Tần Hành nhú nhú mày, "Mỗi ngày ở trường học đều gặp, ngán lắm."

Ông Tần mặt co lại. Bà Tần cười cười, "Dạo này cũng biết phiên nào cái gì rồi đấy à?"

Con của bà bà hiểu rõ nhất. Từ tiểu học thành tích đã tốt, tính cách cao ngạo, vừa sinh ra đã thuận buồm xuôi gió, không có nhận qua một điểm ngăn trở. Hấn ở độ tuổi này, các loại vấn đề đều sẽ có.

Tần Hành giương mắt, "Thẩm Nghi Đình vừa mới nói đến chuyện khi còn bé, vậy mà còn không nhớ chút nào."

Bà Tần: "Vậy nói rõ chuyện này đối với con không trọng yếu. Đình Đình có nói là chuyện gì hay không?"

Tần Hành ừ một tiếng, nhưng không dự định nói cho cha mẹ hắn, để bọn biết hắn phiền não vì một nữ sinh, nhất định phải hỏi lung tung này kia.

"Là không có gì quan trọng."

Đầu tuần, theo lễ thường thì quốc kỳ hạ nói chuyện. Người đại diện phát biểu phát biểu là Thẩm Nghi Hành đã làm 3 năm. Lâm Vu đứng tại hàng nữ sinh thứ năm, Khương Hiểu đứng hàng phía trước.

Phía trước có người nói, "Anh chàng này sao tên giống với Thẩm Nghi Đình vậy." Lâm Vu híp mắt, nhìn qua phía trước.

Thẩm Nghi Hành đứng tại trên bục, lúc nói chuyện, thanh âm ôn hòa hữu lực, từng chữ rõ ràng, không có một chỗ nào bị vấp.

Khương Hiểu nhẹ giọng nói ra: "Thật lợi hại!" Lâm Vu đột nhiên nhón chân lên, đại khái là muốn xem rõ ràng hơn đi.

Cô không kìm được lòng mà nói, "Phải là rất lợi hại."

Dứt lời, liền nghe được một tiếng cười nhạo. Cô lắc thân, thân thể hướng về bên phải nghiêng một cái. May mắn có người bắt lấy cánh tay của cô nên mới đứng vững, đối đầu với con mắt của người kia, Lâm Vu có một chút kinh ngạc.

"Cảm ơn."

Nói xong cô vội vàng tránh hẳn. Tần Hành không biểu lộ gì, rũ đôi mắt xuống nhìn qua cô, đáy mắt cất giấu một tia tìm tòi nghiên cứu. Bọn hắn khi còn bé thật sự đã gặp qua sao? Chẳng lẽ hỏi đó hẳn làm khó dễ cô? Trong đám người này, một thiếu niên hơi ngược cái cảm, trong lời nói không cảm nhận được điều gì.

"Lần sau cậu cứ đứng hàng 1 là có thể thấy rõ."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 6

[Dịch: melbourje]

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng một cái, giống như nghe đề nghị của hắn.

Tàn Hành: "..."

Cô còn làm như vậy sao?

Lễ Quốc khánh bảy ngày nghỉ dần trôi qua, mọi người vừa mới vận chặt ốc vít rồi giờ lại rơi lỏng.

Ngày đầu tiên lên lớp các lão sư đều trên lớp học mà tuyên bố: "Thứ hai làm kiểm tra."

Mọi người nghe thấy được hồi chuông rung lên cảnh báo.

"Ông trời ơi!" Cả lớp kêu rên.

Trương Cần làm chủ nhiệm lớp này, nên muốn an ủi vài lời, "Cuộc thi lần này chủ yếu là kiểm tra chất lượng mấy tháng vừa qua của các em. Sau đó, thầy sẽ căn cứ thành tích và điều chỉnh chỗ ngồi."

Xem chừng không phải chỉ đám người này kêu gào mà cả lớp đều kêu gào. Tiếng chuông tan học vang lên, tất cả mọi người không có tâm tình ra ngoài đi vòng vo. Chung quanh mấy bạn học đều chạy tới hỏi mượn sách vở của Lâm Vu.

Tôn Dương gấp đến độ không kiềm được, "Lâm Vu, cho tớ mượn vở toán học đi."

Khương Hiểu quay đầu, "Tôn Dương, bên cạnh cậu chính là học sinh chuyên toán của lớp chúng ta, người còn đoạt vở của Lâm Vu với chúng tớ làm gì?"

Tôn Dương liếc nhìn Tần Hành, nhìn thấy hắn không ở đây nên mới dám nói, "Đầu óc của học sinh này thì mình không hiểu được, khai giảng được một tháng nhưng tớ chưa có xem vở ghi của Tần Hành một lần nào. Lâm Vu, cậu thương xót con người này một chút được không? Nếu sớm biết muốn kiểm tra, nghỉ quốc khánh vừa rồi tớ sẽ không đi chơi mà ngày ngày cắm mặt vào ôn tập rồi."

Lâm Vu lấy vở toán của mình ra, "Xem xong thì truyền cho mọi người nhé."

Tôn Dương: "Cảm ơn! Cảm ơn! Lâm Vu à, cậu thật sự là quá tốt! Về sau tớ chỉ nghe lời cậu thôi."

Khương Hiểu: "Cậu đem hết sách của mình cho người khác mượn xem, vậy cậu ôn kiểu gì?"

Lâm Vu: "Nghỉ lễ tớ ở nhà đều xem qua hết rồi, không sao đâu. Đúng rồi, tớ đi đến văn phòng của thầy Trương 1 chút, lúc về sẽ cho cậu mượn thêm đề cương."

Tôn Dương hướng về phía Khương Hiểu mà chớp chớp mắt.

Lâm Vu đi vào văn phòng, "Trương lão sư, thầy tìm em có việc gì ạ?"

Trương Cần đang chữa bài thi, nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu, "Lâm Vu đấy à."

Thầy lẳng từ trong ngăn kéo một phong bì, "Đây là tiền sinh hoạt tháng này."

Lâm Vu hai tay nhận lấy, "Cảm ơn thầy."

Trường học mỗi tháng đều sẽ để chủ nhiệm lớp đem tiền giao cho cô.

Trương Cần nhìn cô, "Bình thường học tập, sinh hoạt có khó khăn thì cứ tới tìm thầy, hoặc là các thầy cô giáo khác đều được."

Mấy thầy cô đều thích người học sinh thông minh an tĩnh này mà.

"Em biết rồi."

"Thời tiết Tấn thành hai ngày nay giảm nhiệt độ, nhớ kỹ đừng bị cảm để không phải ảnh hưởng đến kì kiểm tra."

Lâm Vu gật gật đầu, "Vâng em về trước."

"Đi đi."

Trương Cần thở dài một hơi, trầm tư. Đối với Lâm Vu mà nói, thi đại học là con đường thay đổi vận mệnh duy nhất của cô bé. Thế giới này làm gì có cái gọi là công bằng, một lớp hơn 50 học sinh, lúc vào đời liền xuất hiện cái không công bằng ngay thôi.

"Trương lão sư, em làm xong rồi." Tần Hành từ cái bàn làm việc hẻo lánh kia đi tới. Trương Cần cùng hai lão sư dạy số lượng học đều đi tới, không thể che giấu hết kinh ngạc, "Đã làm xong hết rồi sao?"

Đây là năm ngoái cả nước học sinh cấp ba áo số thi đua mô phỏng đề, Tần Hành vậy mà đều làm được, mà lại nhanh như vậy.

Tần Hành: "Thầy kiểm tra nhanh 1 chút để em còn về lớp nữa."

Trương Cần khoát khoát tay, chỉ muốn nhanh xem đáp án. Tần Hành trở lại lớp học, Lâm Vu đã ngồi tại vị trí. Hắn bước trước chỗ ngồi của nàng rồi đi qua, Khương Hiểu hô hắn một tiếng, "Tần Hành, cậu vừa đi đâu về đấy? Từ trưa đến giờ mới thấy cái mặt cậu ló ra."

Tần Hành: "Đi xuống phòng máy tầng dưới, kiểm tra số tư liệu."

Con người đen nhanh của Lâm Vu khẽ động. Kỳ thật, vừa rồi cô ở văn phòng nhìn thấy hắn, hắn ngồi vị trí bên cạnh cửa sổ. Từ góc độ của cô nhìn sang, vừa hay nhìn thấy gò má của hắn, thanh tuyến thâm thúy, sống mũi cao, lúc hắn suy nghĩ có thói quen sờ cái mũi của mình. Lâm Vu trừng mắt nhìn, ánh mắt cùng hắn chạm nhau lúc tạo nên một mảnh yên tĩnh.

Hắn trở về chỗ ngồi, ngồi không bao lâu thì Thẩm Nghi Đình chạy tới tìm đến hắn.

"Tần Hành, tớ có mấy cậu toán không giải được, cậu giúp tớ được không?"

Tần Hành cầm quyển bài tập của cô rồi nhanh chóng nhìn thoáng qua đề, trên trang giấy có nét gạch lên.

"Cậu đem hai cái công thức này nhân tung tóe vào với nhau, tiếp theo lại áp dụng công thức này. Rõ chưa?"

Thẩm Nghi Đình biểu lộ mộc mạc, lông mày xinh đẹp nhú lại. Tần Hành cầm bút trong tay, viết lại trình tự giải bài. Thẩm Nghi Đình nhìn hồi lâu, trên mặt rớt cuộc mới lộ ra một nét tươi cười, "Tớ hiểu được rồi." Cô hưng phấn, tay vung lên, đúng lúc này, tách cà phê trong tay Khương Hiểu nháy mắt hất lên không trung rồi đổ, chất lỏng nóng hồi trực tiếp hất lên trên lưng Lâm Vu. Lâm Vu cố chịu đựng không có la to. Khương Hiểu trợn mắt nhìn.

"Tớ không cố ý, Lâm Vu cậu có bị bỏng hay không?" Thẩm Nghi Đình cầm qua khăn tay, vội vàng giúp cô lau lau.

Tần Hành đứng lên, nhìn xem trước mặt một mảnh hỗn loạn và hỗn loạn phía trước, "Khương Hiểu cậ dẫn Lâm Vu đi lên phòng y tế đi."

Khương Hiểu: "Ờ, được."

Lâm Vu lại kiên trì, "Không có việc gì đâu, tớ đi toilet thoa nước mát một chút. Không cần lo lắng, cà phê không nóng lắm."

Khương Hiểu ở phía sau nói: "Tớ cùng cậu."

Tần Hành tay vẫn như cũ cầm bút, ánh mắt lại hướng theo bóng lưng của Lâm Vu.

Thẩm Nghi Đình sắc mặt đỏ bừng lên rồi nói, "Tớ không cố ý."

"Về chỗ ngồi trước đi, bắt đầu học rồi kìa."

Thẩm Nghi Đình buồn hiu trở lại chỗ ngồi.

Tần Hành động khoe miệng, "Có khăn tay hay không?"

Tôn Dương: "... A?"

Tần Hành: "Khăn tay ý!"

Tôn Dương từ trong bọc móc ra mấy tờ. Tần Hành lấy, để tới mặt bàn Lâm Vu. Tôn Dương trợn to mắt mà nhìn.

Tần Hành sờ lên cái mũi, "Tớ muốn ưu ái bạn học dân tộc thiểu số một chút."

Tôn Dương: "Ờ!"

Màu trắng của đồng phục bên trên loang lổ màu nâu nâu của cà phê. Khương Hiểu nhìn kỹ cổ của cô, "Có đỏ lên rồi, đợi tớ đi đến phòng y tế lấy chút thuốc nhé."

Lâm Vu kéo tay cô, "Đi lên lớp trước đi."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Sớm biết hại cậu như vậy thì tớ sẽ không mang cà phê tới. Đều là tại tớ."

Lâm Vu: "Đây là chuyện ngoài ý muốn thôi, chẳng ai muốn như vậy cả. Mà tớ cũng ổn, không sao đâu."

Khương Hiểu: "Có thể đồng phục của cậu sẽ bị hỏng đấy."

Lâm Vu: "Buổi tối trở về tớ dùng nước tẩy là lại sạch sẽ ngay ấy mà."

Khương Hiểu vẫn tràn đầy nỗi niềm tự trách.

Lâm Vu: "Tớ không có mông manh yếu đuối, liễu yếu đào tơ như vậy đâu. Chúng ta về lớp thôi."

Tiếng bước chân của hai người hòa chung với tiếng chuông vào tiết. Trên mặt đất và trên bàn cà phê đều đã được lau sạch sẽ.

Hàng người phía trước dường như đồng loạt quay ra, "Lâm Vu cậu không sao chứ?" Lâm Vu lắc đầu, ý là không sao. Lâm Vu sờ sờ tóc mình, cô vừa mới đem tóc đuôi ngựa buông ra, hai bên đều rơi xuống rồi vén đến sau tai, giống như có điều gì thay đổi.

Từ lúc cô đi vào Tàn Hành liền phát hiện, tóc của cô đen nhánh đã thế lại còn mềm mượt, dài rủ xuống tới phía sau lưng. Lâm Vu thu dọn bàn học một chút, thuận tay đem mớ khăn tay kia để trên mặt bàn Khương Hiểu. Khương Hiểu đang nhìn về phía Thẩm Nghi Đình nên không phát hiện. Phía sau, ánh mắt Tàn Hành dần dần rời từ người cô chuyển sang bảng đen.

Ngày thứ hai khi rời giường, Lâm Vu phát hiện trên cổ mình nổi lên hai vết bỏng rộp. Bởi vì ở sau gáy nên cô không nhìn thấy. Cô vẫn quen thuộc, ở nhà ăn một bát cơm chiên, rồi đi trường đọc sách Anh ngữ.

Sáng sớm thời tiết có chút lạnh. Lâm Vu đem bài đọc xong về sau đã là 6h40, cứ nghĩ ở đây mà lúc sớm thế này sẽ chỉ có mình cô, không ngờ Tàn Hành cũng đến đây sớm vậy. Cô yên lặng đi đến trên chỗ ngồi. Tàn Hành bày biện sách ra trước mặt, hẩn ngồi ở đằng kia, nhìn bóng lưng Lâm Vu. Cô có thể cùng bạn học chung quanh trò chuyện, đề tài cũng chỉ là học tập. Kỳ thật, bản chất của Lâm Vu là ở bên trong thanh lãnh xa, loại người này không dễ dàng để bạn tới gần, thế nhưng là một khi đã tới gần được rồi, cô sẽ toàn

tâm toàn ý đối tốt với người đó. Không biết Khương Hiểu là cái vận khí chó gì mà có thể kết thân với Lâm Vu được nữa.

Một phút về sau, hắn mở miệng: "Lâm Vu, cổ của cậu thế nào rồi?"

Lâm Vu lễ phép quay đầu, sờ lên cổ, "Không có việc gì đâu."

"Nổi rộp rồi?"

Lâm Vu: "Ừ, thật sự không có việc gì."

Tần Hành nghe được bốn chữ "Không có việc gì" liền phiền não, hắn nhăn nhăn mi, "Cậu coi mình là robot đấy à?"

Lâm Vu: "... Tớ không có cảm giác gì mà."

Tần Hành: "A!" Hắn lấy ra từ trong túi một tuýp thuốc, tiện tay ném tới trước mặt cô. Đại khái là chơi bóng rổ nên thích ứng cao, động tác vừa nảy của hắn vừa nhanh vừa chuẩn đáp thẳng tới chỗ Lâm Vu.

Lâm Vu bị giật mình, thấy là thuốc, cầm lên trả lại hắn.

"Cảm ơn."

Tần Hành mặt đen sì. Bốn mắt nhìn chăm chú nhau, trong mắt hắn cô thấy được bóng dáng của chính mình nhưng vẫn kiên trì. Tần Hành bình thường đối với những kiểu người này không bao giờ để vào mắt, vậy mà lúc này đây hắn có thể hết lần này tới lần khác hắn đem chuyện của Lâm Vu đặt ở trong lòng.

Lúc này lại 1 bạn học tiến đến.

"Oa, các cậu tới thật là sớm."

Có thể là bởi vì cuối tuần nên muốn ôn kỹ. Hôm nay mọi người tới đều sớm, 7 giờ đúng, không sai biệt lắm đến rất đông đủ. Hách chủ nhiệm lúc đi vào, liên tiếp gật đầu, đáy mắt có mấy phần khen ngợi.

"Quả là đáng vẻ của học sinh cấp 3. Không sai, không sai."

Một ngày này, lúc nghỉ giữa khóa, Thẩm Nghi Hành đi vào dãy phòng học của năm nhất.

"Bạn học này, hỗ trợ anh gọi Thẩm Nghi Đình một chút được không?"

"Được, Thẩm học trưởng!"

Thẩm Nghi Đình chạy đến, "Anh, làm sao lại tới tìm em?"

Thẩm Nghi Hành nhìn vào phòng học, không thấy Lâm Vu đây, "Em đem được cao này cho Lâm Vu."

Thẩm Nghi Đình "Ờ" một tiếng. Thẩm Nghi Hành lại lấy ra một cái túi, "Bên trong là đồng phục với điện thoại."

"Lâm Vu không cần điện thoại đâu."

"Em khuyên nhủ con bé chút được không?"

"Được rồi, anh trai à, anh đối với Lâm Vu tốt quá đấy."

"Anh đối với em không tốt à?"

Hắn vuốt vuốt tóc của cô, "Vào đi."

Thẩm Nghi Đình trở lại chỗ ngồi, bạn học chung quanh đều hiểu kỳ.

"Thẩm Nghi Đình, kia là anh trai cậu thật à?"

Cô gật gật đầu.

"Thật thật hâm mộ đấy nha, còn Chu Nhất Nghiên nữa."

Chu Nhất Nghiên trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo: "Anh trai tôi lớn hơn tôi sáu tuổi, bây giờ đang học tại đại học Q."

"Tớ cũng muốn có anh trai á, nếu tớ không biết làm bài tập thì hẳn có thể dạy tớ."

"Đừng có nằm mơ nữa đi!"

Thẩm Nghi Đình một mực chú ý đến Lâm Vu, gặp Lâm Vu đứng dậy ra ngoài lấy nước nên cô cũng đi theo.

Đi vào hành lang, cô gọi Lâm Vu một tiếng. Lâm Vu dừng bước lại, "Có chuyện gì?"

Thẩm Nghi Đình: "Chuyện ngày hôm qua rất xin lỗi cậu, đây là được cao mà anh trai tớ hôm nay đi mua cho cậu đấy."

Lâm Vu tiếp nhận: "Đã nói là không có việc gì mà, cậu cũng không phải là cố ý."

Thẩm Nghi Đình: "Còn có quần áo nữa này."

Lâm Vu: "Quần áo kia tớ đã giặt sạch rồi."

Thẩm Nghi Đình: "Cậu mà không lấy thì anh tớ lại nói này nói nọ tớ cho mà xem."

"VẬY ĐƯỢC RỒI."

"Lâm Vu, nếu như kì kiểm tra lần này xong, được đổi chỗ một lần nữa đổi chỗ ngồi, tớ có thể cùng cậu đổi không?"

Lâm Vu hơi kinh ngạc, không biết nên nói cái gì.

"Cậu đi lấy nước đi, nhanh lên rồi lên lớp."

Lâm Vu một lần nữa trở lại phòng học, đem tuýp kia để trên bàn.

Khương Hiểu liếc qua, "A, cậu mua dược cao rồi à?"

Lâm Vu nói khẽ: "Thẩm Nghi Đình cho tớ."

Khương Hiểu uốn mặt mày, "Cô ta là người rất tốt sao, tớ cũng không hề nghĩ tới đâu."

Tôn Dương đánh giá lọ dược cao trên bàn trên bàn Tần Hành, lại nhìn nhìn lọ kia của Lâm Vu, quả là giống nhau như đúc.

Tôn Dương: "Tần Hành, cậu cũng bị bỏng à?"

Tiếng nói của Tôn Dương vang dội, người phía trước tự nhiên cũng nghe được.

Khương Hiểu quay đầu, "Thế nào? Hôm qua cậu cũng bị bỏng à?"

Tần Hành khóe miệng giật một cái, đem cái hộp dược cao kia tiện hướng thùng rác mà quăng. Đám người không hiểu cho lắm.

Buổi chiều sau khi tan học, Khuất Thần chờ Tàn Hành.

Tàn Hành: "Cậ đi trước, tớ có chút việc."

Khuất Thần: "Đi hẹn hò đấy à?"

Tàn Hành lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái.

Khuất Thần: "Được! Tớ lập tức biến đây! Tuyệt không để Tàn thiếu gia chướng mắt."

Sau khi Lâm Vu tan học, sẽ đi đến canteen ăn cơm, hai mươi phút sau sẽ trở lại lớp tự học buổi tối.

Tàn Hành đứng tại đầu bậc thang, chặn Lâm Vu lại. Lâm Vu nhìn thấy hấn đứng ở đằng kia, không biết có phải hấn đang chờ người hay không. Lúc này cô cũng không tiện lại hỏi. Gặp mặt không chào nhau một tiếng thì lại xấu hổ. Cô kiên trì hướng phía hấn mà nhẹ gật đầu. Tàn Hành nhìn qua cô, không có phản ứng.

Lâm Vu: "..."

Bị người ta quăng bơ! Cô tăng tốc, trực tiếp từ bên cạnh hấn bước qua.

Tàn Hành: "Lâm Vu, tớ có một vấn đề muốn hỏi cậu!"

Lâm Vu hơi dừng lại, "Vấn đề gì?"

Tàn Hành nhìn từ trên xuống dưới cô, "Chúng ta khi còn bé từng gặp qua nhau rồi à?"

Tần Hành: Hồi học cao trung 3 năm, em thật giống như chưa từng cười đối với tôi đâu đấy.

Lâm Vu: Em quên.

Tần Hành bóp lấy cái mặt của cô: Đến đây, tặng cho tiểu gia một nụ cười đi.

Lâm Vu:...

** ** *

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 7

[Dịch: melbournje]

Hắn đứng trên bậc thang, nên cao hơn cô rất nhiều, lúc này Lâm Vu trông thật sự nhỏ bé.

Lâm Vu phải ngẩng đầu lên nói chuyện, "Cậu thấy điều này đối với chúng ta rất quan trọng sao?"

Xem ra, hắn biết chuyện của cô và Thẩm Nghi Đình rồi. Thẩm Nghi Đình quan hệ với hắn tốt như vậy, hắn biết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Tàn Hành bị cô hỏi vặn lại nên nhất thời á khẩu. Nếu không quan trọng thì hắn sẽ không đến hỏi, thế nhưng lần này hắn phải thừa nhận, không có khả năng.

Lâm Vu nhìn thẳng vào hắn, có chút xuất thần.

Khi còn bé lần đầu nhìn thấy hắn, cô đã cảm thấy đáng ghét cậu bé này quá đẹp mắt, là bạn nhỏ đẹp nhất mà cô từng thấy qua. Môi hồng răng trắng, mặc quần áo đẹp dễ. Trên cái áo kia còn có in hình nhân vật truyện tranh, cực kỳ đáng yêu, cô lần đầu thấy cái áo như vậy, cảm thấy mới lạ không thôi. Mà khi đó, trong nhà của cô thật quá nghèo.

Thẩm gia đưa cô tới chơi, cô mang theo hai bộ quần áo mùa hè, kỳ thật cô chỉ có hai bộ, bất quá cô rất yêu thích chúng nó. Bởi vì đây là bộ đồ mà bà tự làm cho cô. Quần áo mặc lâu nên đã bị phai màu bớt. Còn có một chỗ bị lủng, bà còn khâu lên một bông hoa xinh đẹp. Tần Hành vừa đến một cái, đám trẻ đều vây quanh hân mà nô đùa.

Trong hoa viên nhỏ, mọi người chơi trò hoàng tử cùng công chúa. Tần Hành là hoàng tử, Thẩm Nghi Đình là công chúa, nhưng tuồng vui này không có Lâm Vu.

Lâm Vu an tĩnh đứng ở một bên.

Về sau, cô trở lại trong phòng, nhìn thấy trên bàn để một bộ bách khoa toàn thư. So với chơi đùa cô lại càng ưa thích đọc sách hơn.

"Cậu là ai?" Một cậu bé đầu dừa hầu không biết tiến tới từ lúc nào, xụ mặt trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu nhếch miệng không nói chuyện.

"Ai cho phép cậu động vào sách của Tần Hành?"

Lâm Vu lặng lẽ khép sách lại, "Nhưng tớ không có làm hỏng nó."

Đầu dừa hầu la lớn: "Tần Hành, Tần Hành, có người động vào sách của cậu này."

Lâm Vu gấp đến độ đỏ bừng mặt.

Tiểu Tần Hành đi tới, ánh mắt rơi vào trên tay của cô, tay trái của cô có một vết sẹo còn chưa lành, trông rất xấu xí, đáng sợ.

Hắn bị bệnh sạch sẽ, trong nháy mắt nhất định bùng nổ.

Lâm Vu bất an ôm sách dự định đưa cho hắn.

Hắn quay người muốn đi.

Đầu đưa hầu hỏi: "Cậu không muốn lấy lại sách sao?"

Tiểu Tần Hành ngạo mạn trả lời: "Không muốn."

Đầu đưa hầu quay người đem sách ném vào thùng rác.

Tiểu Lâm Vu nhìn qua tiểu Tần Hành, không biết làm sao, trong lòng thấy day dứt. Lần đầu tiên cô cảm thấy bị người ta xem thường, bị người ta ghét bỏ. Hắn không biết trong lòng cô tự ái thế nào, quyền sách đẹp như vậy mà cứ thế ném đi như không.

Về sau Lâm Vu lặng lẽ từ thùng rác nhặt quyển sách, cô nghiêm túc nhìn nghĩ thầm, tớ thật sự không có đem sách làm bản mà.

Đợi cô chậm rãi lớn một chút mới hiểu được, có nhiều thứ không phải chỉ nhìn bề ngoài là xong.

Hoàng tử tử coi trọng cô bé lọ lem, đó là bởi vì cô bé lọ lem ăn mặc xinh đẹp. Nếu như cô bé lọ lem ăn mặc rách rưới, nếu như cô bé lọ lem bẩn thỉu thì hoàng tử sẽ còn cùng cô khiêu vũ sao?

Lâm Vu nhắc chân đạp vào bậc thang, tay phải của cô không chủ động sờ lên mu bàn tay trái, nơi đó có một vết sẹo bằng ngón tay út, đã nhiều năm như vậy, vết sẹo bị bỏng này vẫn còn lưu lại.

"Khi còn bé tớ đến nhà Thẩm Nghi Đình nên gặp qua cậu, bất quá chúng ta không nói chuyện với nhau."

Cô lúc nói chuyện thanh âm mềm mềm, mang theo âm sắc đặc hữu.

Tần Hành liền giật mình, "Chỉ như vậy thôi sao?"

Cô gật gật đầu.

Hắn tất nhiên là không tin.

Cô âm thầm hít một hơi, trong lòng buồn bực đến khó chịu.

"Đi trước đây."

"Lâm Vu, lần đầu tiên gặp tớ cậu liền nhận ra rồi phải không?"

Lâm Vu không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận.

"Tớ rất hiếu kì, đến cùng là vì nguyên nhân gì mà cậu lại chán ghét tớ như vậy?"

Lâm Vu nhíu nhíu mày, "Tôi không có chán ghét cậu."

Không thể nói chán ghét, nhưng không muốn cùng hắn quá thân thiết. Bởi vì từ nhỏ cô đã biết, khoảng cách giữa hai người rất khác biệt.

"Tớ khi còn bé đã khi dễ cậu sao?"

Hắn từng bước ép sát.

Lâm Vu liễm liễm sắc mặt, biểu lộ kiên định, "Không có."

Tần Hành biết từ trong miệng cô không thể nghe được đáp án.

"Lâm Vu, tớ tìm cậu này giờ."

Thẩm Nghi Đình vội vàng chạy đến, trong tay mang theo một cái túi.

"Tần Hành, cậu sao lại ở đây?"

Tần Hành nhú mày, "Nói một chút về bài tập hóa học thôi."

Ánh mắt Thẩm Nghi Đình lui tới trên 2 người, "Lâm Vu, tớ quên chưa có giới thiệu cho cậu. Tớ cùng Tần Hành là bạn học mẫu giáo đến giờ."

Lâm Vu mím khóe miệng, không nói một lời.

"Các cậu thảo luận được rồi chứ?"

Tần Hành: "Không có kết quả."

Thẩm Nghi Đình nhìn về mặt Lâm Vu thanh lãnh, mỉm cười, "Lâm Vu, tớ cứ tưởng cậu ở lớp nên chờ cậu mãi. Đây là quà anh trai tớ để tớ đưa cho cậu, điện thoại cùng đồng phục, đều là đồ mới."

Lâm Vu cũng không có tiếp chuyện, "Tớ không cần. Cảm ơn thành ý của cậu."

Trong nhà không có điện thoại bàn, cô muốn gọi điện thoại về nhà, đều phải đi đến cửa hàng tiện lợi gần trường học, gọi một phút 5 mao tiền. Ở trường học thì cô không dùng được điện thoại, mà cô cũng không cần cùng bạn học liên lạc. Có chuyện gì để hôm sau gặp mặt nói cũng được. Huống chi, cô cũng không muốn mỗi tháng phải trả thêm tiền điện thoại.

"Lâm Vu, nhưng mà..."

"Cảm ơn, tớ đi lên lớp đây."

Tần Hành yên lặng nhìn một màn này.

Thẩm Nghi Đình nhún nhún vai, "Lâm Vu đang tức giận à?"

Tần Hành: "Chắc là không có đi."

Chỉ là cô nàng kia, lòng tự trọng mạnh muốn chết, sẽ không tùy tiện nhận sự trợ giúp của người khác.

"Anh trai của tớ thật là thận trọng."

Thẩm Nghi Đình lấy ra một hộp điện thoại, là hàng nội địa điện thoại, hơn 1000 khối, không đắt lắm. Bất quá đối với Lâm Vu mà nói, xác thực quá trân quý.

Tần Hành cùng Thẩm Nghi Đình chung một đường về nhà.

Thẩm Nghi Đình: "Không phải Trương lão sư nói là sau kì kiểm tra lần này sẽ đổi chỗ ngồi sao? Tần Hành à, đến lúc đó tớ sẽ đổi được đến chỗ phía trước cậu."

Tần Hành: "Ai nói nhất định sẽ đổi chỗ ngồi?"

Thẩm Nghi Đình: "Nhưng nếu có thể tớ muốn ngồi phía trước cậu, nếu có vấn đề hỏi cậu cũng thuận tiện hơn."

Tần Hành: "Phía sau cậu là ban trưởng, bên cạnh là học tập ủy ban, hỏi bọn họ cũng giống vậy cả thôi. Tớ muốn tham gia tập huấn, cũng sẽ không thường ở rại lớp học đâu."

Hai người hôm nay về trễ, trời đã tối. Tần Hành đưa Thẩm Nghi Đình về nhà trước.

Trên đường, Thẩm Nghi Đình trống trống khoe miệng, "Tần Hành, cậu thích loại con gái như thế nào?"

Tần Hành nhìn trời một bên, trời chiều đã hoàn toàn hạ xuống.

Hắn nói: "Xinh đẹp thông minh."

"Là kiểu như Lâm Vu sao?"

"Lâm Vu?" Tần Hành nói chuyện âm cuối có chút khó chịu
giương lên, "Cậu ấy quá khó gần."

"Thế nhưng là tất cả mọi người đều rất thích Lâm Vu đấy. Học
giỏi, dáng dấp lại rất đẹp mắt, tính cách lại yên tĩnh. Ba mẹ tớ luôn
luôn khen cậu ấy."

Tần Hành qua loa trả lời một câu, "Cũng tạm được."

Hai người đi đến cửa nhà Thẩm gia, Tần Hành lái xe quay đầu đi
luôn. Ông Thẩm từ công ty trên đường trở về, vừa hay nhìn thấy
hắn. Xe dừng lại, ầm còi 2 tiếng.

Tần Hành nghe thấy âm thanh, dừng lại, một chân chống trên
mặt đường, "Chú Thẩm -- "

"Đưa Đình Đình về nhà hử?" Ông Thẩm hỏi.

"Hôm nay đi học về muộn, cậu đã về nhà rồi."

Thẩm phụ gật gật đầu, "Đình Đình phải nhờ cháu chiếu cố rồi."

"Cháu cũng có chiếu cố gì nhiều đâu mà."

"Đi đường cẩn thận nhé. Hôm nào chú gọi cho ba mẹ cháu, hai
nhà chúng ta tụ họp lại ăn một bữa."

"Được. Vậy cháu về nhà trước đây."

Ông Thẩm nhìn theo bóng lưng hần lái xe rời đi, khóe miệng vẫn như cũ treo cười.

Tài xế nói:

"Tần Hành cùng Đình Đình thật đúng là xứng đôi, là thanh mai trúc mã đó nha, Thẩm tổng à, cái người con rể này thật hài lòng quá đó."

"Bọn nó còn nhỏ lắm, tính sớm làm gì. Bất quá, Tần Hành đưa nhỏ này quả thật không tệ. Nghi Hành đều không kịp hần có quyết đoán."

Bọn chúng còn nhỏ, việc của mười mấy năm sau ai có thể thấy được chứ.

Ban đêm, Thẩm Nghi Đình đưa di động cho Thẩm Nghi Hành, "Ang, Lâm Vu không muốn lấy điện thoại."

Thẩm Nghi Hành nghĩ nghĩ, "Hôm nào để anh đưa cho cô aay."

Thẩm Nghi Đình: "Em cảm thấy cậu ấy sẽ không cần."

Thẩm Nghi Hành: "Để anh thử lại lần nữa, có cái điện thoại sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."

Thẩm Nghi Đình nhún nhún vai.

Thẩm Nghi Hành: "Gần đây học tập thế nào? Có thấy khó hay không?"

Thẩm Nghi Đình rầu rĩ nói: "Văn khoa cũng còn tạm, nhất là vật lý, ở trên lớp lão sư giảng mà em phải đợi đến tiết sau học lại mới hiểu được cách làm bài."

Thẩm Nghi Hành: "Vật lý cao trung khó hơn so với sơ trung nhiều, em cảm thấy phí sức là rất bình thường. Mà lại rất nhiều nữ sinh đến cao trung, khoa học tự nhiên liền theo không kịp rồi."

Thẩm Nghi Đình gật gật đầu.

"Không cần miễn cưỡng chính mình, tận mình cố gắng là hay nhất."

"Thế nhưng mà nhìn Lâm Vu giống như học cái gì đều rất dễ dàng."

"Có một loại người, trời sinh liền là học tập giỏi. Lâm Vu đại khái liền là loại người này."

"Thật hâm mộ nha."

"Không cần hâm mộ. Em phải biết, Lâm Vu phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi, mới có thể đi đến một bước này."

Em gái của hắn chỉ cần giữ trình độ hiện tại là được, tương lai còn có thể ra nước ngoài mà du học, mà Lâm Vu chỉ có thể liều mạng thi đỗ đạt được điểm cao, mới có một cơ hội nhỏ nhoi, tương lai có lẽ có thể được đề cử đến nước ngoài làm học sinh trao đổi, mà đi nước ngoài du học liền là có học bổng, còn cần một số tiền không nhỏ nữa.

Thẩm Nghi Đình nhẹ nhàng hô một hơi, "Biết rồi."

Đảo mắt, đến thời gian kiểm tra, ba ngày, độ khó không thấp. Lần này các khoa lão sư đều là thương lượng xong, muốn ép học sinh mới một chút để bọn chúng có thể coi trọng việc học. Kết quả khảo

thí vừa kết thúc, mọi người đang trong trạng thái tự động buông lỏng.

Sáng ngày thứ hai khóa thể dục bởi vì trời mưa nên đổi thành lớp tự học. Tất cả mọi người ở phòng học, mọi người đang thảo luận xem lần này kiểm tra xếp hạng cao nhất.

"Cá đi cá đi, lần này đứng hạng nhất là ai?"

"Một cốc sữa trà, tớ cá Lâm Vu."

"Hai cốc trà sữa, ta cá Tần Hành."

...

Lâm Vu đang đổi ngòi bút, cô giống như không có nghe thấy mọi người nói gì.

"Khương Hiểu, đổi ngòi bút cho tớ mượn một chút, tớ dùng hết mực rồi."

"Cậu đang cầm đấy."

Cô đang xem tiểu thuyết, con mắt đều dờ không ra. "Cảm ơn."

Lâm Vu lờm nàng một chút, "Sách gì đấy?"

Bên ngoài có một cuốn sách che lấy bìa sách, không nhìn thấy tên sách.

Khương Hiểu con mắt tỏa sáng, "Hôm qua tan học tớ ở trường học, nhìn thấy quyển này bên trong tiệm sách."

Cô nhẹ nhàng gỡ ra bìa sách, lộ ra trang bìa tinh xảo.

Lâm Vu: "Tiểu thuyết «Cổ Phán Sinh Huy»?"

Khương Hiểu: "Tớ mới đọc đến đoạn mở đầu, nữ chính là người câm, nam chính là học bá, gia cảnh giàu có, tính cách tốt, giống như Tần Hành ấy. Chờ tớ xem hết sẽ cho cậu mượn mà đọc."

Lâm Vu lắc đầu.

Nam chính giống Tần Hành thì cô không có cách nào tưởng tượng được.

Khương Hiểu: "Cái kia tí giảng cho tớ nhé. Cậu học tập tiếp đi."

Tôn Dương đột nhiên hô một tiếng: "Lão sư tới."

Khương Hiểu vội vàng đem tiểu thuyết giấu đi, vò một cái giấu ở trong ngăn kéo. Lại lật mở sách Anh ngữ ra, làm bộ ôn tập, động tác vừa nhanh vừa chuẩn. Tôn Dương nhìn không được cười ha hả, cười đến nỗi cái bàn đều rung.

Khương Hiểu tức giận quay đầu, "Tôn Dương!"

Tần Hành cũng không nhìn được cười.

Tôn Dương giơ tay lên, "Là tớ sai rồi! Tớ sai rồi! Cậu lần này là thi rất tốt à, còn có tâm tình đọc tiểu thuyết ngôn tình?"

Khương Hiểu không tâm tình mà nói, "Tạm được. Dù sao sách của Lâm Vu tớ đã đều nhìn qua 2 lần."

"Vậy cậu cảm thấy ai sẽ là người được hạng nhất?"

"Tớ vĩnh viễn ủng hộ Lâm Vu nhé."

Tôn Dương biết mình hỏi cũng như không.

Lúc này có người từ văn phòng chạy vọt về lớp.

"Có kết quả rồi! Có rồi!"

"Ai, ai?"

Tất cả mọi người đều tò mò, lớp 10 lần đầu tiên thi, hạng nhất sẽ là ai chứ?

Khuất Thần: "Đương nhiên không phải là nhất trung Ngô Ngạn Tổ Tàn Hành rồi!"

Tàn Hành khuôn mặt đen ngòm.

Lâm Vu thoáng qua một tia trầm ngâm, quay đầu hỏi Khương Hiểu, "Ngô Ngạn Tổ là tên khác của Tàn Hành à?"

Tàn Hành: "..."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 8

[Dịch: melbournje]

Ai mà không biết Ngô Ngạn Tổ chứ?

Nhưng Lâm Vu thật sự không biết. Sinh hoạt trên núi vốn đơn điệu, ngoại trừ học tập, bọn nhỏ chỉ có giúp cha mẹ làm việc nhà. Nhưng mẹ cùng bà rất ít khi để cô làm việc, bất quá cô học xong kiểu gì cũng sẽ chủ động đi làm việc nhà.

Lâm Vu chẳng chặc đàng hoàng, để Khương Hiểu muốn cười lại thôi.

Dù sao người bạn ngồi cùng bàn lúc này thật rất đáng yêu à nha. Khương Hiểu nhẹ nhàng nói, "Ngô Ngạn Tổ là một nam minn tinh rất đẹp trai, rất mê người, Khuất Thần Thị là đang khen Tàn Hành."

Về mặt Lâm Vu cứng lại: "..."

Tàn Hành sờ lên cái mũi, có chút mất tự nhiên, liền bỏ qua mọi chuyện, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khuất Thần có cái miệng rộng, liền thích nói lung tung.

"Hả, đến cùng ai được hạng nhất?"

Tất cả mọi người cũng đang chờ kết quả.

"Được được, tớ nói. Hạng nhất không phải Tần Hành."

"Vậy khẳng định là Lâm Vu lớp chúng ta rồi!"

Ánh mắt mọi người lại tập trung trên người Lâm Vu, Lâm Vu lạnh nhạt chĩnh lại vở ghi bài. Tần Hành cũng nhìn Lâm Vu, cô cố gắng như vậy, được hạng nhất cũng không phải ngoài ý muốn.

"Hey, listen! Hạng nhất là -- lớp 4 Lý Duy tịch."

"A! Có làm hay không thế? Không phải người trong ban chúng ta sao."

Bỗng từ đầu tòi ra một người, để tất cả mọi người có chút thất vọng. Lúc này lớp học có một cảm giác liên trào ra.

Không biết ai rống lên một tiếng: "Vừa mới đánh cược xong, tan học đến cửa trường gặp."

Khương Hiểu kinh ngạc, "Hạng nhất vậy mà không phải cậu, cũng không phải Tần Hành."

Lâm Vu cũng không để ý lắm: "Nhất trung rất nhiều người lợi hại."

Khương Hiểu gục xuống bàn mặt, "Nhưng cậu chính là người lợi hại nhất trong lòng tớ."

Lâm Vu: "Thật xin lỗi nhé, lần sau tớ sẽ cố gắng."

Khương Hiểu làm một mặt kinh ngạc, "Lâm Vu, tớ nói vui vậy mà cậu lại nói thế thật sao!" Cái này thật là quá ngoài ý muốn. Lâm Vu

bị cô nhìn như vậy, có thể thấy được đỏ mặt.

Đến tiết số học, Trương Cần bưng lấy bài thi cùng danh sách xếp hạng tiến đến.

"Đều biết hết rồi chứ?"

"Biết ạ. "

"Các em còn không biết xấu hổ! Nhìn xem điểm toán số lần này đi! Thầy chính là chủ nhiệm nên phải gánh vác các em. Tầng này có 4 cái lớp, chỉ có chúng ta thi kém cỏi nhất. Các em nghĩ gì thế?"

"Trương lão sư, thầy đừng kích động quá. Lần sau chúng em nhất định cố gắng."

Trương Cần bình ổn cảm xúc, "Lúc này lớp chúng ta xếp hạng trong top 10 có 3 người, Tần Hành hạng hai, Lâm Vu hạng ba, Tưởng Nam hạng tám. Mặt khác, Lâm Vu hóa học max điểm, Tần Hành toán học max điểm."

"Lợi hại quá đi! Hai người này thật sự là lợi hại!"

Phòng học đằng sau đột nhiên vang lên một trận tiếng vỗ tay, mọi người quay đầu, thấy Khuất Thần vỗ tay.

"Chúc mừng ba vị bạn học."

Trương Cần trừng mắt liếc hẩn một cái, "Yên tĩnh đi! Quay trở lại chuyện chính. Nhớ kĩ đợt trước, tôi và các em đã ước hẹn như thế nào không?"

"Trương lão sư, thầy sẽ không thật muốn để chúng em đổi chỗ ngồi chứ?"

Trương Cần: "Lên lớp thì nói chuyện, truyền giấy tờ thư từ, còn chép bài tập của nhau. Tưởng tôi không biết à. Hách chủ nhiệm phê bình lớp chúng ta mấy lần. Chỗ ngồi hiện tại thì điều chỉnh một chút. Tôi báo đến tên ai thì bắt đầu thay chỗ, đồ dùng học tập để tí tan học rồi chuyển."

"Thứ nhất Chu Châu cùng Lý Vũ Hàm đổi chỗ."

Mọi người thấy Trương Cần muốn đổi thật, trong lúc nhất thời đều phì cười.

"Trương lão sư, không đổi được không? Chúng em về sau lên lớp không nói chuyện, cam đoan chuyên tâm nghe giảng."

"Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình đổi chỗ." Trương Cần hồ hững

"Lão sư --" Khương Hiểu cùng Tần Hành đồng thời đứng lên. Lâm Vu đứng ở đằng kia, thấy được hai người này kích động.

Trương Cần cũng là sửng sốt, "Hai em kích động cái gì?"

Khương Hiểu quay đầu nhìn thoáng qua Tần Hành, không nói lời nào.

Tần Hành mở miệng nói: "Em cảm thấy hiện tại đổi chỗ ngồi thế này thì rất không ổn."

Trương Cần nhíu mày, "Ờ? Có gì không ổn hửm?"

Tần Hành: "Thứ nhất, chúng em xung quanh mới vừa làm quen lẫn nhau, cao trung học tập áp lực vốn đã lớn, lại đổi vị trí, chúng em lại phải một lần nữa thích ứng."

"Thứ hai đâu?"

"Theo quan sát của em, thầy hiện tại an bài chỗ ngồi, là theo thành tích xếp hạng lần này, thành tích tốt thì hai người ngồi cùng một chỗ, thầy sắp xếp thành tích yếu một tổ xếp tại gần chỗ giáo viên, là hi vọng thông qua bổ sung. Nhưng kiểu dạng này có phải hay không cũng sẽ đả kích một số bộ phận lòng tin của bạn học?"

"Còn gì nữa không?" Tiểu tử thối này lý do nhiều như vậy! Còn là đại biểu lớp số học nữ chứ!

"Nếu là theo thành tích xếp hạng, vậy chẳng phải em phải cùng Lâm Vu ngồi chung 1 bàn hay sao. Vì sao thầy không đổi như vậy? Đối với em và Lâm Vu, như vậy cũng không công bằng."

Lâm Vu ngạc nhiên: "..."

Trương Cần nghiêng răng nghiêng lợi, "Lý do của em ngược lại là nhiều. Khương Hiểu đâu?"

Khương Hiểu: "Em không thích đổi chỗ ngồi, em thích ngồi chỗ cũ hơn."

Giống như 1 dây chuyền vậy, mọi người cũng đứng lên,

"Trương lão sư, em cũng không muốn đổi, em cũng thích ngồi chỗ cũ."

Lâm Vu nuốt một cái, tiếng nói thanh thúy êm tai, "Trương lão sư, thầy có thể hay không tin tưởng sự lựa chọn của chúng em? Cuộc thi lần này mọi người khả năng còn chưa thích ứng, phát huy trình độ chưa tốt. Lần tiếp theo, chúng em nhất định sẽ làm bài tốt hơn."

Lớp học đột nhiên an tĩnh lại.

Trương Cần trầm mặc mấy chục giây, từ trên giảng đài đi xuống, "Được! Lần này không đổi chỗ ngồi. Thi giữa kỳ, các em phải trả thi tốt cho tôi, đến lúc đó tùy các cô cậu."

"Trương lão sư, chúng em yêu thầy!"

Trương Cần: "Được rồi được rồi, chuẩn bị học tập tốt đi. Tất cả ngồi xuống."

Tiếng chuông tan học vang lên, Trương Cần vừa tới văn phòng, 2 ban phòng học liền truyền đến từng tiếng hưng phấn và tiếng huyên náo.

Mười lăm mười sáu tuổi, đơn thuần, chấp nhất, thật là tốt!

Khương Hiểu quay đầu, "Tần Hành, nói hay lắm."

Tần Hành cong cong khóe miệng, "Trương Cần cũng không phải thật sự là muốn để chúng ta đổi chỗ ngồi đâu."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Dù sao hữu kinh vô hiểm. Tớ cũng không muốn đổi chỗ đâu, tốt nhất là ba năm học, chúng tớ đều có thể ngồi cùng bàn thì tốt."

Lâm Vu ừ một tiếng, "Cuộc thi lần này cậu nằm top 50."

Khương Hiểu nhăn nhăn mi, trong nháy mắt ỉu xiu. Lâm Vu đưa một trang giấy cho cô, "Đây là điểm số thống kê tớ viết xem cậu thiếu sót chỗ nào, ngữ văn phần 12, toán học phần 8..."

Tần Hành tò mò, "Lúc nào mà cậu làm thế?"

Lâm Vu: "Vừa mới lúc Trương lão sư đang nói đổi chỗ ngồi."

Tần Hành nhìn qua cô, như có điều suy nghĩ, "Mỗi lần đều sẽ làm thế sao?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sơ trung mỗi lần thi xong tớ đều sẽ làm. Dạng này cũng có thể nhắc nhở chính mình thiếu sót ở chỗ nào. Bình thường ôn tập cũng sẽ có thể chú ý tới."

Tần Hành liếm liếm thần sắc, giống như tùy ý đề xuất, "Vậy cậu giúp tớ làm đi?"

Lâm Vu sửng sờ.

Tần Hành thản nhiên nhìn vào mắt cô.

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu nói: "Tần Hành, cậu lần này xếp hạng 2 mà còn để Lâm Vu giúp, vậy cậu giúp Lâm Vu cái gì đây?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tớ không cần."

Tần Hành: "Tớ có thể giúp cậu phụ đạo Anh ngữ."

Lâm Vu còn muốn cự tuyệt, Tần Hành lại đem mấy bài thi của mình đưa đến.

"Vất vả cho cậu rồi."

Lâm Vu: "..."

Người này thật đúng là tự giác. Tôn Dương trợn mắt hốc mồm, "Các cậu đây là *cường cường liên thủ à!"

*Cường cường liên thủ: theo mình hiểu chắc là hai người giỏi hợp tác với nhau ý, ở đây ý ông ấy là Lâm Vu với Tần Hành.

Tần Hành giống như tựa tại chỗ ấy, hững hờ lên tiếng, "Đúng vậy đấy."

Tôn Dương: "Cho nên cậu vừa mới nói muốn cùng Lâm Vu ngồi ngồi cùng bàn là thật? Tớ thật đau lòng! Tâm can tớ tan nát mất rồi!"

Tần Hành có một trận ác khí, bất quá tâm tình dị thường sung sướng, khóe miệng nhếch lên nhếch xuống.

Khuất Thần khi đi tới vừa hay nhìn thấy hắn đang cười, "Tần Hành, cậu cười cái gì?"

"Đột nhiên cảm thấy lớp 2 cũng thật không tệ."

"Bệnh tâm thần. Tối chơi 1 ván không?"

Tần Hành cự tuyệt, "Tháng sau có tranh tài, không chơi."

"Chả có tí sức lực nào cả."

Tần Hành: "Lần này cậu xếp hạng bao nhiêu?"

"Hơn 800 hay sao đó. Tớ không sao đâu, dù sao tương lai cũng không phải đi du học."

Tần Hành còn muốn nói điều gì, nhìn bộ dạng kia của Khuất Thần đều không thềm để ý, hắn liền không muốn nói nữa.

Khuất Thần mỗi lần tới tìm Tần Hành nói chuyện đều ngồi trên ghế Lâm Vu, nhích tới nhích lui, làm cho cô cái gì cũng không làm được.

Lâm Vu cũng không tiện nhắc nhở hắn, dứt khoát cầm cốc nước đi rót nước, cô còn muốn kêu Khương Hiểu đi cùng, kết quả nàng ấy lại còn đang đọc tiểu thuyết.

Cũng không hỏi nữa, đem cái cốc của mình mà mang đi. Tàn Hành nhìn một cái, chỉ một chút thôi liền bị Khuất Thần phát hiện.

"Mà nè, cậu vừa mới lên khóa đã thật sự là hăng hái đó nha, tớ liền hận mình quên cầm điện thoại giúp cậu quay lại đây. Cậu làm gì giúp Lâm Vu thế?"

"Chính tớ không muốn đổi chỗ ngồi."

"Đình Đình khẳng định là thương tâm đến chết mất thôi, lúc đầu có cơ hội ngồi trước mặt cậu mà hết lần này tới lần khác bị cậu làm hỏng."

"Ngồi đâu còn không giống nhau à? Cậu cho rằng ngồi bên cạnh tớ, liền có thể đạt hạng nhất sao?"

Khuất Thần thảm oán, "Ngồi cạnh người mình thích, lúc học tập lại càng có động lực."

"Cút sang một bên đi."

Hắn đứng dậy muốn đi.

"Làm gì, đi đâu đấy?"

"Xuống lầu mua nước."

Tàn Hành thuận tiện đi ngang qua tầng lầu phía đông, nước sôi được để ngay tại chỗ ấy.

Lâm Vu cùng một nam sinh đứng chung một chỗ, cô mặt lạnh lùng, xem ra có chút tức giận nhưng một mực nhẫn nhịn.

"Lâm Vu --"

Tần Hành gọi cô một tiếng, sải bước đi tới. Hắn nhẹ nhàng nhìn lướt qua bên người nam sinh, "Bạn cậu à?"

Nam sinh cầm trong tay một phong thư, trong nháy mắt mình bạch.

Lâm Vu quay đầu nhìn thấy hắn, vừa tức lại vừa xấu hổ.

"Tớ không biết cậu ấy."

Tần Hành mở miệng, "Tớ đi mua nước, Khương Hiểu thuận tiện để cho tớ giúp cậu cầm cái cái cốc. Cần trợ giúp gì sao?"

Hắn đây là có ý riêng đó nha.

Lâm Vu cắn cắn môi, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra. Đi lấy nước một cái thôi mà đã xảy ra loại chuyện này.

Bạn học nam còn cầm giúp cô chai nước.

Lâm Vu lạnh giọng nói ra: "Không cần đâu. Tớ về trước lớp trước đây."

Nam sinh vội vàng hô, "Bạn học Lâm Vu, tớ đây là nghiêm túc thật đấy."

Tần Hành đứng ở đó nói, "Tôn Sơ Văn, lá gan của cậu thật lớn."

Tôn Sơ Văn: "Tần Hành, chúng ta là bạn học sơ trung, cậu giúp tớ đem thư này đưa cho Lâm Vu đi."

Tần Hành: "Đi qua một bên đề! Đừng quấy rầy nữ sinh lớp chúng tớ."

Tôn Sơ Văn cũng không vui lòng, "Tớ có quyền lợi đó."

Tần Hành nắm chặt nắm đấm, "Vậy phải xem cậu như thế nào?"

Tôn Sơ Văn: "Tần Hành, cậu làm sao mà vô lý như vậy? Cậu cùng Lâm Vu có quan hệ gì mà đòi quản?"

Tần Hành: "Bạn học cùng lớp. Đừng để tớ nhìn thấy cậu đến quấy rối cô ấy nữa."

Tôn Sơ Văn cắn răng.

"Tần Hành, chờ đấy."

Tần Hành: "Từ từ, cái cóc cái cóc!"

Hắn đưa tay lấy tới, "Tớ ở tại lớp 2 chờ cậu."

Chờ lúc hắn trở lại phòng học, Lâm Vu đã ngồi thờ thẫn tại vị trí của mình, sắc mặt có vẻ không tốt.

Hắn đi qua, đem nước nhẹ nhàng đặt ở mặt bàn của cô.

Lâm Vu trông thấy, vuốt vuốt gương mặt, che dấu thần sắc, lại khôi phục lại trạng thái bình thường.

Tần Hành nghĩ nghĩ, nói: "Lâm Vu, cậu giúp tớ giảng bài này đi."

Lâm Vu quay người, "Cái bài gì cơ?"

Tần Hành tùy ý lật sách bài tập, "Đừng để ý đến cái người tỏ tình ban nãy làm gì, coi chừng bị ảnh hưởng. Tớ cũng thường xuyên bị người khác tỏ tình nè."

Lâm Vu lộ một mặt khiếp sợ nhìn xem hắn.

Lời của tác giả:

Nhất trung Ngô Ngạn Tổ, da mặt của cậu đến cùng dày bao nhiêu? Ở chương trước thấy mọi người cmt, đối với tiểu Tần Hành mà chê rất nhiều. Con người ai cũng từ từ mà trưởng thành, cũng có thời điểm làm sai trái một vài điều. Tần Hành cùng Lâm Vu đúng là không cùng một loại người, hai hoàn cảnh gia đình khác nhau, cho nên bọn họ từ lúc gặp đến yêu, một đường ám khiến người người phải cảm động.

Từ đây trở xuống là tiếng nói trong tâm can của Tần Hành: Khi còn bé phạm phải một sai lầm lớn như vậy, cho nên tôi liền đem một đời của mình để đền bù, Lâm Vu, mời tiếp nhận tớ!

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 9

[Dịch: melbournje]

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh mà chiếu vào, lại chiếu vào trên mặt của thiếu niên kia, gương mặt tuần dật đột nhiên lại tăng thêm mấy phần ôn hòa.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vu biết có kiểu an ủi như thế này

Thời gian lúc này giống như đang dừng lại vậy.

Tần Hành nhìn chăm chú nhìn cô, trong một khoảng cách ngắn ngủi, hắn phát hiện, lông mi của Lâm Vu vừa dài lại còn cong, giống như trêu người vậy.

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Cậu nói bài nào?"

Tần Hành biến sắc, "Cái này."

Lâm Vu xem xét một chút, "Toán học? Đây là đề Olympic."

Tần Hành: "... Tớ có một điểm mà nghĩ mãi không thông. Cậu giúp tớ tham khảo một chút nhé."

Lâm Vu vận mi, "Tần Hành, cậu biết tớ chưa từng ôn qua toán Olympic."

Toán học của cô thành tích mặc dù cũng không tệ lắm, nhưng cùng so sánh với những này tham gia tranh tài cấp quốc gia mà nói, chênh lệch quá xa.

Tần Hành: "Đề Olympic không có khó như vậy, để tớ nói cho cậu nghe."

Lâm Vu gật gật đầu, kỳ thật cô đối áo số cũng tò mò.

Thẩm Nghi Đình quay đầu liền thấy hai người cúi đầu thảo luận, ánh mắt cô dừng lại mấy giây.

"Lâm Vu thật rất lợi hại."

Thẩm Nghi Đình thu tầm mắt lại, "Cậu cùng cậu ấy ở một ký túc xá, bình thường cậu ấy hay làm những gì?"

Trần Đồng: "Cậu ấy mỗi ngày đều là người về trễ nhất, cũng là người dậy sớm nhất giường. Cậu ấy là người mà tớ thấy có cố gắng nhất."

Thẩm Nghi Đình không có lên tiếng.

Trần Đồng cũng nhìn một cái, "Cậu ấy bình thường không chủ động bắt chuyện với ai, nhất là nam sinh."

Thẩm Nghi Đình: "Thật sao?"

Trần Đồng gật gật đầu, "Bất quá cũng nhìn ra được, bọn họ hai bàn trước sau ngồi chung rất thân thiết."

Thẩm Nghi Đình như có điều suy nghĩ, đúng vậy mà nhỉ, Tần Hành bình thường cũng là không thèm để ý đến nữ sinh đâu.

Bên kia, Lâm Vu cùng Tần Hành đã thảo luận xong.

Tần Hành là học bá toán học, lúc giảng một vấn đề, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu. Mà Lâm Vu lại là một người thông minh, hai người câu trước câu sau ăn ý một cách kì lạ.

Lâm Vu thử giải cái đề kia, cuối cùng vì Tần Hành giúp cho, quả nhiên hiểu ra ngay.

Lâm Vu nghiêm mặt nói: "Toán học thật sự là cánh cửa kỳ diệu."

"So với hóa học đâu tính là gì?"

Hắn rất hiểu kì, vì cái gì mà cô lại học hóa học tốt như vậy.

Hắn tới phòng làm việc tình cờ nghe được lão sư đang khen Lâm Vu, lúc này mới biết cô đã học hóa học năm hai học xong hết rồi.

Có lẽ là hai người thảo luận bài hơi lâu, sắc mặt của cô cũng buông lỏng không nhỏ, mặt mày nhu hòa.

"Hóa học cùng số học không có giống nhau đâu."

Thanh âm nhẹ nhàng, mang theo ý mơ hồ vui vẻ.

Tần Hành mím mím khóe miệng, "Nếu cậu sớm ôn toán Olympic, tớ nghĩ lão sư nhất định sẽ dị thường ngạc nhiên."

Nhưng Lâm Vu không có nghĩ như vậy, cô không tham lam. Cô có hiện tại có thể học tập trong hoàn cảnh này đã rất thỏa mãn rồi. Từ nhỏ, bà cô đã dạy không thể quá tham lam, biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc.

Học sinh năm nhất cứ như vậy chậm rãi thích ứng cuộc sống cấp ba, mỗi ngày làm không hết bài tập, nghe không hết nội dung, lão sư nói tới nói lui lải nhải mãi.

Đảo mắt đến tháng 11, thời tiết Tấn thành càng ngày càng lạnh, sáng sớm cũng càng ngày càng khó khăn.

Lâm Vu vẫn như cũ là người đến phòng học sớm nhất.

Ngày ấy, khi cô đến phòng học, đột nhiên phát hiện đã có người đến. Lúc này, trong phòng học không có mở đèn, có chút tối, nàng không có thấy rõ là ai.

Đợi cô đi tới, mới phát hiện người kia không phải học lớp bọn họ.

"Bạn học này, Tần Hành ngồi vị trí này sao?"

Lâm Vu đánh giá người trước mặt, nữ sinh tóc hơi sấy xoắn, vẽ mi tâm tinh xảo, khí chất có vẻ thành thực.

"Tần Hành đi Bắc Kinh so tài rồi."

"Tớ biết. Nhưng mà cậu ấy ngồi vị trí này sao?"

Lâm Vu gật đầu một cái.

Nữ sinh đem một cái hộp đặt ở trong ngăn kéo của hân.

Làm xong rồi vỗ vỗ tay, "Giải quyết xong xuôi. Sắp tới là sinh nhật cậu ấy, tớ đưa cho cậu ấy quà."

Lâm Vu không có hứng thú, trở lại chỗ rồi ngồi xuống, lấy sách Anh ngữ ra.

"Cậu là Lâm Vu đúng không?."

Nữ hài tử nhảy đến trước bàn của cô, "Tớ biết cậu."

Lâm Vu trầm mặc, cũng không có hứng thú bắt chuyện.

"Cậu làm sao không hỏi xem tớ đây là ai sao?"

"Thật có lỗi, tớ muốn học thuộc lòng bài."

Nữ sinh nhún nhún vai, "Bạn học Lâm Vu, nữ sinh không nên đọc sách nhiều đâu."

Lâm Vu cúi đầu xuống, không tiếp tục đề ý.

Tần Hành đã đi hơn nửa tháng, thi giữa kỳ đều không có tham gia. Hắn không ở trường học, mọi người hâm mộ người vẫn như cũ không giảm chút nào.

Lâm Vu có thể tưởng tượng, khi hắn trở về nhìn thấy một đồng đồ vật kia, mặt chắc chắn sẽ biểu lộ vẻ không kiên nhẫn. Hắn rất được nữ sinh yêu mến, ở kí túc xá nữ của cô, thỉnh thoảng mọi người đều nhắc lên tên của hắn. Gia cảnh to, học giỏi, dáng dấp lại đẹp trai, dạng này người này được hoan nghênh là rất bình thường rồi!

Lần thi giữa kỳ này, lớp 2 rốt cuộc cũng được nở mày nở mặt, so với thi sát hạch lần trước thì quả là có tiến bộ rất lớn. Lâm Vu xếp hạng thứ nhất, ban trưởng Tổng Dật Minh cũng nằm ở hạng mười, Tưởng Nam tụt xuống mất mười, còn khóc một trận to.

Cao hứng nhất không ai qua được đó chính là Trương Cần, trong phòng họp chủ nhiệm lớp, được Hách chủ nhiệm trọng biểu

dương.

"Lớp 2 ở cuộc thi lần này tiến bộ rất lớn. Cứ thế phát huy, ngàn vạn không thể để cho bọn chúng phớt lờ nhé."

"Còn có vì để tăng cường tố chất thân thể của học sinh, từ dưới tuần sau, tăng 800 mét chạy bộ đi. Mặt khác nữa, tôi đã cùng nhà trường thương lượng qua, năm nhất tự học buổi tối không ở trọ ở trường thì chín giờ rưỡi được đi về. Các lão sư làm tốt trực ban chuẩn bị nhé. Mọi người có ý kiến gì hay không?"

"Không có."

"Vậy tan họp đi."

Bạn học chung quanh Lâm Vu lần này thành tích xếp hạng đều so với lần trước cao hơn nhiều, mọi người đối cô vô cùng cảm kích.

Tiểu Vi lấy từ ngăn kéo ra một túi đồ ăn vặt, vừa ăn vừa nói:
"Lâm Vu, cuối tuần này cậu không về nhà, chúng ta cùng đi thư viện làm bài tập có được hay không?"

Khương Hiểu nghe vậy, chờ đợi mà nhìn.

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Vậy tớ cùng lão sư nói chuyện một chút."

Tiểu Vi cười tủm tỉm, "Thư viện thành phố có rất nhiều sách, Lâm Vu à, cậu khẳng định sẽ rất thích đó nha."

Tôn Dương thở dài một hơi, "Mấy người các cậu ngược lại thật là tốt, lại có đi chung cùng nhau, liền lòi ra một mình tớ cô đơn."

Tiểu Vi: "Tần Hành sắp trở về rồi à?"

Tôn Dương lắc đầu: "Hình như hôm qua đã thi xong, đang chờ điểm."

Khương Hiểu: "Tần Hành nhất định có thể đạt giải nhất, chờ hắn trở về nhất định phải đòi quà."

Tôn Dương: "À, cậu không phải hộ vệ của Lâm Vu sao?"

Khương Hiểu: "Hắn hiện tại cũng không có cùng Lâm Vu cạnh tranh."

Tôn Dương: "Tần Hành không có ở đây ngày đầu tiên, nghĩ tới hắn! Ngày thứ 26, vẫn là nghĩ tới hắn!"

Đám người một bộ dáng ác độc.

Ngày thứ hai, lần này tin tức Tần Hành thi áo số cả nước được hạng nhất truyền đến trường học. Nhất trung, tổ lão sư dạy toán học hưng phấn khó mà nói nên lời. Nhiều năm nay, đều không có ai cả đi thi mà được giải nhất cả.

Lúc này nhất trung ở Tần Thành rất cuộc cũng có thể nở mày nở mặt. Tin tức này truyền đến lớp học, mọi người kịch liệt thảo luận bắt đầu, giống như bọn hắn đũa giải vậy.

"Tần Hành đạt hạng nhất có phải hay không không cần tham gia thi đại học liền có thể trực tiếp nhận vào?"

"Thật hâm mộ quá!"

Tôn Dương: "Thứ hâm mộ này không với đến được đâu, cả nước thi tuyển, so với tham gia thi đạt giải nhất còn khó hơn."

"... Tôn Dương, cậu đi báo danh đi thử xem sao."

Khương Hiểu: "Nếu thật được chọn, về sau tớ làm người đại diện cho cậu, đem cậu chế tạo thành một ngôi sao ca nhạc."

Tôn Dương: "Được, đã hứa rồi đấy."

Một mảnh tiếng cười rộ lên, Lâm Vu lẳng lẳng nghe. Cô cầm bút tô tô vẽ vẽ trên giấy nháp, đột nhiên có chút mê mang. Về sau cô muốn làm gì?

Tần Hành từ Bắc Kinh trở về, cũng không có ở nhà nghỉ ngơi mà trực tiếp đi học.

Sáng sớm, ông Tần tự mình lái xe đưa con đi học. Con trai đạt giải nhất, tất nhiên phải cao hứng rồi.

"Đã bảo cho con ở nhà nghỉ ngơi một ngày mà nhất quyết không nghe."

Tần Hành cầm cặp sách, mở cửa xe, dự định xuống xe.

"Con định buổi tối ở lại trường để tự học."

"Vậy cơm tối làm sao bây giờ?"

"Trường học không phải có canteen sao?"

Ông Tần nghe khẩu khí con trai mình, cũng đành phải nghe theo, dù sao ông biết Tần Hành sẽ không bạc đãi mình.

"Chú ý an toàn nhé. Buổi tối ta để chú Tiểu Dương tới đón con."

"Không cần, tự con đi về."

Tần Hành lưu loát đi xuống xe.

Ông Tần cười, một mặt kiêu ngạo.

Tần Hành trở về, lớp 2 tự nhiên oanh động.

Hắn tiến phòng học, mọi người liền bắt đầu náo loạn.

"Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh nhaa."

Tần Hành như bình thường đi tới, một vai khoác balo, một tay nhét trong túi quần, ánh mắt rơi vào chỗ ngồi của mình. Đi ngang qua, Lâm Vu cúi đầu mang tai nghe, hết sức chuyên chú nghe Anh ngữ.

Tần Hành trở lại vị trí, tùy tiện ngồi xuống.

Tôn Dương: "Cậu rốt cuộc cũng trở về. Chúc mừng nhá!"

Mấy cái nam sinh đều đến.

"Bọn tớ đều biết, cậu thật trâu bò đó nha."

"Tần Hành, cậu bây giờ đã là thần tượng của nữ sinh toàn trường. Tớ nghe nói hiện tại một tấm hình của cậu bán 10 khối tiền cơ đấy."

Tần Hành cười, "Tớ vừa về đến các cậu liền cùng ta nói cái vấn đề này sao? Đạo này thế nào?"

"Hách chủ nhiệm nổi điên, chúng tớ bây giờ mỗi ngày đều phải chạy 800 mét. Cậu ở Bắc Kinh thì sao? Tập huấn có mỹ nữ không?"

"Mang theo quà cho các cậu đây."

Hắn mở balo ra, nhanh tay chia quà cho đám nam sinh.

Đào Mạn chưa đi tới phòng học liền nghe được tiếng hò hét ầm ĩ ồn ào, bà đi vào, "Các bạn học này, đây là thời gian tự học, không phải nghỉ ngơi giữa tiết."

"Miss Đào, Tần Hành trở về rồi."

Đào Mạn nhìn về phía Tần Hành, "Toán học vương tử trở về, các cậu cũng chưa hết tiết. Ngày hôm qua cái bài đều thuộc rồi chứ? Một tí nữa trên lớp tôi muốn kiểm tra."

"Miss Đào, cô là giáo viên mà chúng em thích nhất."

"Còn có mười lăm phút nữa."

Mọi người lập tức thu hồi tâm tư bát quái, dù sao cũng còn có thời gian có thể nói.

Lúc này, Lâm Vu tháo tai nghe, lật sách Anh ngữ ra.

Tần Hành nhìn bóng lưng của nàng, phát hiện mái tóc của cô đã được cắt ngắn, bím tóc đuôi ngựa so với lúc trước ngắn đi một nửa. Cho tới trưa, hắn cùng Lâm Vu đều chưa hề nói câu nào với nhau. Hắn đem quà cho Khương Hiểu, Khương Hiểu cười mà nhận lấy.

"Cám ơn nhé. Vỡ đẹp mắt như vậy tớ không nỡ dùng."

Lâm Vu vừa vặn từ bên ngoài tiến đến, gặp Khương Hiểu cầm trong tay mới vỡ, cô không có cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tôn Dương, Khương Hiểu đều có quà, bọn hắn nghĩ Lâm Vu khẳng định cũng có. Hết lần này tới lần khác Tần Hành một điểm biểu thị cũng không có, mà Lâm Vu tự nhiên cũng không nghĩ mình

được Tần Hành tặng quà, dưới cái nhìn của cô thì Tần Hành chắc cũng sẽ không mang quà về cho cô.

Khương Hiểu đề ép thanh âm mà nói, "Lâm Vu không có quà sao?"

Tần Hành bĩu môi: "Đi rất gấp, không có mua nhiều như vậy."

Khương Hiểu sửng sờ, quyển sách trong tay này giờ đây nhuộm một củ khoai lang nóng bỏng tay vậy.

Cô thật không muốn thế.

Cô trừng mắt liếc Tần Hành.

Tần Hành không nói gì.

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu từ văn phòng hỏi xong bài trở về, bị hai nữ sinh gọi lại.

"Bạn học, làm phiền cậu gọi Tần Hành lớp cậu ra một chút được không?"

Lâm Vu nhíu nhíu mày, "Thật có lỗi quá, tớ cùng hắn không quen biết."

Đơn giản mà lại trực tiếp, cô không nghĩ nhiều chuyện.

Ngoài kia, Khuất Thần mắt mở thật to. Ngồi bàn trước bàn sau mà còn bảo không quen?

Lâm Vu trở lại phòng học, thấy Tần Hành đang đê tai nghe, từ từ nhắm hai mắt dựa vào ghế, không biết đang ngủ hay là vẫn nghe nhạc.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

Không bao lâu, có người nhẹ nhàng đứng đứng phía sau lưng cô, "Lâm Vu, quà của cậu đây."

Cái bút máy trên tay Lâm Vu trong nháy mắt xiết chặt, cô không hề động, tựa hồ có chút không quá xác định.

Tần Hành duỗi dài cánh tay ra, đem hộp đặt ở mặt bàn của cô, "Là bộ sách này."

Hắn dừng lại một chút, "Không đắt lắm đâu."

Lời tác giả:

Từ đây trở xuống là bản tin đến từ tiểu phóng viên Mạn Mạn.

Mạn Mạn: Bác sĩ Tần, cậu động tâm với bác sĩ Lâm từ lúc nào?

Tần bác sĩ: Cao nhất lần kia đi tập huấn, trong một tháng, tôi lại có chút nhớ cô ấy.

Mạn Mạn: Cao nhất à!

Tần bác sĩ: Làm sao, có vấn đề gì sao?

Mạn Mạn: Bác sĩ Tần, cậu quả thật rất chuyên tình! Bội phục, bội phục!

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 10

[Dịch: melbournje]

** ***

Kì thi toán học kết thúc, người bạn học thi chung cùng dành chút thời gian đi ra ngoài một chút, thư giãn một tí, thuận tiện mua chút quà trở về.

Tần Hành lười đi, tình nguyện ở tại khách sạn chơi game.

Bất quá, cái vị học sinh năm 3 ở chung kí túc xá nói một câu, "Anh muốn đi mua cho bạn gái tương lai chút quà."

"Bạn gái tương lai sao?"

Tần Hành ngược mắt.

Nam sinh năm ba ngượng ngùng nắm tóc, "Bọn anh hẹn nhau thi xong đại học thì chính thức xác định quan hệ."

"Cô ấy cũng muốn đến Bắc Kinh học sao?"

"Thành tích học tập của cô ấy bình thường, đoán chừng không tới được."

Tần Hành không có hỏi lại.

"Muốn hay không cùng đi hửm, thuận tiện cho cô bé mà cậu thích một chút quà?"

Tần Hành quệt quệt khóe môi, "À, nhưng em không có thích ai."

Về sau, Tần Hành chọn lấy một sổ quyển vở, cùng một quyển kinh kịch.

Ngày về đến nhà, bà Tần nhìn thấy một chồng vở kia, lắc đầu, "Đây chính là quà tặng mà con tặng cho bạn mình sao?"

Cái ánh mắt kiêu gì đây a!

"Vở là tốt nhất rồi."

"Lại còn rất dày, có thể dùng thật lâu nữa."

Làm sao lại có cảm giác hấn đi Bắc Kinh về kinh doanh văn phòng phẩm vậy?

Bà Tần không có ý tốt rắn dạy con trai mình, nhưng là vẫn chỉ điểm một chút là tặng quà không thể qua loa như thế được.

Tần Hành chậm ung dung trả lời: "Con tặng, bọn họ có ai sẽ không thích chứ."

Ông Tần cười khẽ một tiếng, "Nó còn biết mua quà, đã có tiến bộ rồi nhá. Bà cũng đừng có mà chê."

Bà Tần nhin không được, "Cái nữ sinh nào sẽ thích kiểu quà như vậy chứ? Toán học thì học giỏi mà EQ thì tỉ lệ nghịch."

Tần Hành mặt đều đen kịt.

Lâm Vu mở hộp ra, trong mắt lóe ra ánh sáng nhạt, cô còn là lần đầu tiên nhìn thấy dạng sách này. Bản kinh kịch, biểu lộ mạnh mẽ, chất liệu kim loại, chế tác rất tinh xảo.

Tần Hành: "Trong cửa hàng có thừa ra một bộ."

Lâm Vu trịnh trọng nói với hắn một tiếng, "Cảm ơn."

Cô đã nghĩ tới cự tuyệt, thế nhưng là đạo lý đối nhân xử thế, cô hiểu. Tất cả mọi người đều nhận quà của hắn, nếu như cô không nhận, liền là không lễ phép.

Tần Hành nhẹ nhàng cười một tiếng, hai con ngươi trong suốt.

"Thứ này ở Bắc Kinh khắp nơi đều có bán."

Lâm Vu gật gù đầu, cô từ lúc sinh ra trừ khi còn bé cùng mẹ trở về quê một chuyến, Tấn thành là nơi xa nhất mà cô từng đi cho tới nay. Về sau có cơ hội, cô sẽ mang theo mẹ và bà đi Bắc Kinh, muốn dẫn bọn họ đi xem chào cờ, còn có trường thành cùng cố cung.

Chuông vào học tiếng vang lên, mọi người trở lại phòng học.

Lâm Vu nhìn qua hắn, đôi mắt xanh triệt trần đầy chân thành, "Chúc mừng cậu, lần này đạt được giải nhất."

Tần Hành cái chớp mắt kinh ngạc, hé miệng cười một tiếng.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt Lâm Vu khẽ biến, Tần Hành trước mắt cùng Tần Hành trong trí của cô tựa như không phải cùng một người. Lâm Vu đã từng nghĩ, cô cùng hắn cũng sẽ không gặp nhau nữa. Bây giờ lại chung lớp, cũng là ngoài ý muốn không thôi. Bất

quá, có nhiều thứ vẫn không thay đổi. Hắn vẫn là người nổi bật, chói mắt nhất trong đám người.

Sau khi tan học, Khuất Thần cùng Thẩm Nghi Đình đến chờ Tàn Hành cùng nhau trở về.

"Từ hôm nay trở đi, tớ ở trường học tự học buổi tối. Các cậu đi về trước đi."

Thẩm Nghi Đình một mặt kinh ngạc, "Cậu làm sao đột nhiên muốn ở lại tự học?"

"Trong khoảng thời gian này không phải vội vàng thi gì, những môn khác cũng nên bổ sung."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn môi, "Tối về tớ đem vở sửa một chút, ngày mai liền cho cậu mượn."

Khuất Thần: "Vậy cơm tối làm sao bây giờ?"

"Đi canteen ăn chứ sao."

"Cajah có thể nuốt trôi à?"

Tàn Hành một mặt không kiên nhẫn, thúc giục bọn họ mau chóng rời đi.

"Đi đi, các cậu đi nhanh lên đi."

Thẩm Nghi Đình một mặt rầu rĩ không vui, "Vậy chúng ta đi thôi."

Ánh mắt Khuất Thần từ trên người Tàn Hành lướt qua, lại từ từ nhìn thoáng qua, còn cúi đầu nhìn thấy Lâm Vu đang làm bài tập.

"Vậy ngày mai gặp."

Bọn họ vừa đi, Lâm Vu thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt lấy thời gian đem còn lại hai bài còn lại viết xong.

Trong phòng học còn lại không có mấy người.

Tần Hành biết cô mỗi ngày đều rất trễ mới tới canteen, phòng ngừa xếp hàng lãng phí thời gian. Trước đó, coi cùng bạn cùng phòng Trần Đồng và Thôi Nhã sẽ tới hỏi cô có muốn cùng đi ăn cơm hay không. Lâm Vu luôn luôn lắc đầu, mấy lần về sau, không còn có đến gọi cô nữa. Ngẫu nhiên, Khương Hiểu giữa trưa không trở về nhà, hai người kiểu gì cũng sẽ cùng đi căn tin. Bất quá, Khương Hiểu sẽ chờ Lâm Vu viết xong bài tập.

Lâm Vu rút cuộc cũng viết xong, cầm phiếu ăn, nhanh đi vào nhà ăn.

Đợt khi cô đến phòng ăn, đồ ăn ngon đều không còn. Cô lấy một phần rau quả, một chén cơm, lại đi bới thêm một chén canh miến phí. Không đến mười phút, cô liền ăn cơm nước xong xuôi.

Tần Hành cùng hai tên nam sinh đi vào căn tin, liền chú ý tới cô.

Nhìn thấy Lâm Vu đã cơm nước xong xuôi đi đưa lại khay, mọi người mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Lâm Vu thật là liều mạng đấy."

"Tính cách không được hoạt bát cho lắm, nhưng ngược lại là rất tốt, đặc biệt chân thành."

"Dáng dấp cũng rất đẹp mắt."

"Hoa khôi lớp chúng ta đẹp hơn so với lớp khác nhiều."

Tần Hành xa xa liếc nhìn, a, những người này thật sự là nhàm chán, ngoại trừ nói mấy cái này liền không có đề tài gì khác.

"Tớ ăn xong rồi, về lớp trước đây."

Hai bạn học nhìn nhau: "..."

Thời tiết dạo này lạnh dần, Lâm Vu thường xuyên ăn mặc đơn bạc cho nên đi đặc biệt nhanh.

Tần Hành từ cửa phòng ăn ra, chớp mắt một cái liền không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa.

Ặc, chạy thật là nhanh.

Hắn vẫn chậm rãi ung dung đi về. Nửa đường lại bị 1 người chặn lại.

"Tần Hành, tớ là Thạch Tiểu Vũ lớp 10." Vừa mới nghe nói Tần Hành hôm nay đi nhà ăn, nàng nhất quyết chờ hắn trước khi hắn về lớp.

Tần Hành nhàn nhạt nhìn nàng một cái, lạnh lạnh nói hai chữ, "Có việc?"

"Tớ đưa người quà sinh nhật đó cậu thấy sao?"

Mi tâm Tần Hành nhăn lại, "Không có chú ý."

Thạch Tiểu Vũ cắn răng một cái, "Tần Hành, tớ thích cậu. Chúng ta có thể kết bạn hay không?"

Nàng lung lay điện thoại, "Thêm Wechat đi? QQ cũng được."

Tần Hành giật giật khoe miệng, vừa muốn mở miệng, vừa hay nhìn thấy Lâm Vu đi tới huowang bọn họ. Trong tay cô ôm vài cuốn sách, xem chừng chắc là đi thư viện. Lâm Vu cũng nhìn thấy hắn, bước chân dần dần thả chậm.

Thạch Tiểu Vũ quay đầu nhìn sang, "Lâm Vu à."

"Cậu biết cô ấy?"

"Lần trước đến lớp của cậu, tớ gặp qua cô ấy. Là cô ấy chỉ cho tớ chỗ ngồi của cậu."

Tần Hành biểu lộ nhật nhẽo, "Có đúng không?"

Hắn hung hăng quét Lâm Vu một chút. Lâm Vu làm bộ cái gì cũng không có trông thấy, buông thõng mắt. Trong khoảng thời gian này được Khương Hiểu phổ, cô đã chậm rãi tiếp nhận việc những người xung quanh to gan lớn mật biểu đạt hành vi yêu đương. Nhất là đoạn thời gian trước, truyền thuyết kể rằng Hách chủ nhiệm còn bắt một đôi, không có công khai nói ra, bắt quá nghe nói xử phạt cũng rất thảm. Trường học còn có người post bài lên án chủ nhiệm nào đó vô nhân đạo!

Về sau Hách chủ nhiệm tra IP, đem vị bạn học này lôi tới phòng hội đồng, bắt viết bản kiểm điểm ba ngàn chữ.

Tiết tự học buổi tối, Tần Hành trở về. Hắn đặt mông ngồi trên ghế, động tác rất lớn gây ra một tiếng kêu to.

Lâm Vu đã đem bài tập đều làm xong. Cô cho mình mười phút để não nghỉ ngơi, lật ra tiểu thuyết vừa mượn từ thư viện có tên « Jane

Eyre ».

Cô nghe nói bộ tiểu thuyết này đã chuyển thể thành phim, phim thì phi thường kinh điển. Đáng tiếc cho tới bây giờ cô không có cơ hội xem thử.

Nghỉ giữa khóa, có bạn học tìm đến cô, "Lâm Vu, sách ghi hoá học và vật lý có thể cho tớ mượn hay không?"

Lâm Vu có một cái chớp mắt suy nghĩ sâu xa, "Ngày mai có thể chứ? Hôm nay tớ cho người khác mượn rồi."

"Được. Ngày mai tớ tìm cậu. Nhờ cậu cả đó!"

Trên bàn bày sách chỉnh chỉnh tề tề, cô chậm rãi lật về mấy quyển vở. Lúc xoay người, Tần Hành đang cúi đầu chơi trò chơi.

Cô nuốt nước bọt một cái, khẽ gọi một tiếng, "Tần Hành -- "

Tần Hành mí mắt đều không ngẩng, "Khóa đại biểu có việc?"

Lâm Vu đem vở để trên bàn hần, "Đây là sách ghi 1 tháng vừa qua."

Tần Hành động tác trên tay dừng lại, "Được!"

Vừa nãy hần mới bị chết trong game. Lâm Vu một lần nữa ngồi xuống, đưa tay vuốt vuốt con mắt.

Tần Hành điều chỉnh tư thế ngồi, lưng thẳng tắp, đầu ngón tay đảo trên sách ghi của cô, tiếng lật trang giấy sần sật kêu lên, "Gần đây viết nhiều nội dung như vậy sao!"

Lâm Vu không có lên tiếng.

Tần Hành đưa coi bộ sách kia không đắt, cô hiện tại cũng không có cái gì trả ơn hẳn.

Buổi tối thời gian trôi qua rất nhanh, chín giờ rưỡi học sinh ngoại trú đi về, Tần Hành thu sách vở, ngược mắt nhìn qua Lâm Vu.

Lâm Vu còn đang đọc sách, một ngày ngoại trừ đi ngủ, ăn cơm, thì là học tập. Cô cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng muốt.

Thời điểm đi về, hẳn đem vở trả lại cho cô.

"Một tháng không theo chương trình nên không vội không được, về sau tự học buổi tối có vấn đề gì tớ sẽ hỏi lại cậu."

Lâm Vu gật gật đầu, "Được."

Vào lúc ban đêm, Lâm Vu trở lại ký túc xá nghe thấy mọi người đang nói Tần Hành được nữ sinh lớp khác tỏ tình.

"Tần Hành đồng ý à?"

"Đương nhiên không. Thạch Tiểu Vũ liền dánh dập dẹp mắt, thành tích niên cấp đếm ngược. Tần Hành căn bản không biết cậu ấy là ai. Bất quá cậu ấy còn hỏi Tần Hành có phải hay không thích thăm ai rồi."

"Tần Hành trả lời như thế nào?"

"Không để ý tới cô."

"Thạch Tiểu Vũ kia nhục nhã thật."

"Bất quá có thể tỏ tình với người mình thích, cũng là một loại dũng khí."

"Tần Hành hiện tại thi Olympic được giải nhất cả nước, tương lai cử đi nhiều nơi, thật đúng là Ngô Ngạn Tổ của nhất trung."

"Đúng rồi, Lâm Vu, Tần Hành làm sao lại tới lớp tự học buổi tối rồi?"

Trần Đồng tò mò hỏi.

Lâm Vu: "Tớ không rõ."

Thôi Nhã: "Lâm Vu sẽ không nghe ngóng những vấn đề này đâu. Cậu hỏi vậy thì đừng hỏi còn hơn."

Trần Đồng nhún vai: "Ai bảo cậu ấy ngồi phía trước Tần Hành, lại nói, Tần Hành cùng cậu ấy giống như cũng không tệ à nha."

Lâm Vu cầm lấy đồ rửa mặt, "Tớ đi tắm đây."

Xá trường Dương Tiểu Mộng nói ra: "Lâm Vu cùng Tần Hành ngoại trừ trò chuyện về học tập thì còn có thể nói cái gì."

Hai nữ sinh nghe vậy, bỗng nhiên cười một tiếng.

Tắt đèn, cả tòa nhà đều yên tĩnh.

Thôi Nhã mở chăn ra.

Trần Đồng: "Thôi Nhã, cậu còn chưa ngủ à?"

Thôi Nhã: "Ngủ không ngon ấy. Cậu ngồi cùng bàn với Thẩm Nghi Đình có phải cậu ấy cùng Tần Hành quan hệ rất tốt?"

Trần Đồng: "Cha mẹ bọn họ là bằng hữu, hai người tất nhiên biết nhau, còn có Khuất Thần nữa. Thẩm Nghi Đình nói bọn họ là Tam

Kiểm Khách."

Thôi Nhã: "Thanh mai trúc mã à."

Trần Đồng ừ một tiếng.

Thôi Nhã: "Thật sự là hâm mộ Thẩm Nghi Đình. Nghe nói nhà siêu giàu, lại chơi cùng Tần, còn có một anh trai ưu tú như vậy, Thẩm Nghi Hành cũng rất đẹp trai nha ~"

Lâm Vu nhẹ nhàng lật ra cả người.

"Lâm Vu, cậu cũng không ngủ được à?"

"Ừ." Cô nhắm mắt lại, vừa mới nãy một mực đang nghĩ, không biết mẹ đỡ bệnh chưa, còn có thời tiết lạnh thế này chân của bà có phải hay không lại đau. Cô đã hai tháng chưa có trở về nhà, có chút bận tâm.

"Lâm Vu, cậu cảm thấy Thẩm Nghi Hành cùng Tần Hành ai soái hơn?"

Lâm Vu có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng trả lời một câu, "Thẩm Nghi Hành."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai Tần Hành có phải hay không muốn nổ!

** **

Thời cấp ba, ngoài Lâm Vu cùng Tần Hành, còn có Khương Hiểu và mấy nhân vật trọng yếu, người ta không nỡ bỏ qua. Hi vọng mọi người có thể kiên nhẫn một chút, cùng bọn họ đi qua ba năm này. Yên tâm, bọn họ sẽ lớn lên, sẽ yêu đương, sẽ kết hôn.

Đây là spoil sao?

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 11

[Dịch: melbournje]

Thẩm Nghi Hành trong quá trình trưởng thành của Lâm Vu có dấu vết không thể xóa nhòa. Hắn so với cô lớn hơn hai tuổi, hai người lần đầu gặp mặt, là hắn chủ động đi kéo Lâm Vu tay, "Lâm Vu muội muội, người tốt."

Vậy nên sau này, mặc dù bọn họ không thường gặp mặt, nhưng mỗi một lần gặp mặt, Thẩm Nghi Hành đều tặng cho Lâm Vu không ít sách, Lâm Vu không hiểu vấn đề nào, hắn đều sẽ kiên nhẫn nói cho cô. Thậm chí, bởi vì Lâm Vu thích hóa học, vấn đề này cùng hắn có quan hệ lớn lao.

Có thể nói, Thẩm Nghi Hành là một ảnh hưởng rất lớn đối với Lâm Vu.

Lâm Vu có thể học giỏi như hiện tại, không thể không nhờ sự trợ giúp của Thẩm Nghi Hành. Cho nên, cô sẽ không kìm lòng được mà chọn Thẩm Nghi Hành.

Buổi sáng nghỉ giữa khóa, Thẩm Nghi Hành quang minh chính đại tìm đến Lâm Vu. Hai người chậm rãi đi sau đám người.

Thẩm Nghi Hành: "Thời tiết dạo này lạnh, quần áo của em có đủ hay không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Quần áo mùa đông em đều mang theo hết rồi."

Thẩm Nghi Hành: "Tiền thì có đủ xài không?"

Lâm Vu: "Đủ. Em đều ở trường học nên không cần mua cái gì."

Thẩm Nghi Hành đánh giá cô, đưa tay ra xoa xoa đầu cô, "Hình như em mập lên một tí rồi nha."

Lâm Vu tính tình trẻ con, nhéo nhéo gương mặt, "Em cũng cảm thấy vậy. Chắc là do cơn nước ở Nhất trung cũng không tệ lắm à nha."

Thẩm Nghi Hành cười cười, biết nhu cầu hiện tại của cô đối với cuộc sống không cao. Hắn lấy điện thoại di động ra, "Đình Đình nói em không chịu nhận."

Lâm Vu nghĩ thầm, vậy thì sao anh còn muốn đưa cho em làm gì.

"Thời gian trước, anh có chuyện gấp nên không tới tìm em được. Lâm Vu, điện thoại không chỉ là để cho em cùng bạn học và người nhà liên hệ với nhau, anh muốn nó đối với em mà nói là một công cụ học tập tốt."

Lâm Vu: "Em có thể đọc sách."

Thẩm Nghi Hành lắc đầu, "Hiện tại điện thoại di động chức năng càng ngày càng nhiều, mạng lưới, điện thoại, có thể để em hiểu rõ

thêm về xã hội này, thế giới này. Nhận lấy đi, nếu không phải mẹ anh muốn đến trường học tìm em rồi."

Lâm Vu nhú mày, "Nghị Hành ca ca, quý hóa quá rồi."

Càng quan trọng hơn là, cô hiện tại không thể gánh vác tiền điện thoại mỗi tháng.

Thẩm Nghi Hành hiểu rõ điểm này, "Điện thoại hoạt động lúc mua về, còn tặng kèm cho một chút tiền điện thoại, mỗi tháng đều sẽ gửi về. Lại thêm em còn là học sinh, nên còn có phần món ăn ưu đãi nữa."

Lâm Vu cắn môi góc, gương mặt thoáng xuống.

Hắn đưa di động trực tiếp giao đến trong tay cô, "Sang năm anh muốn đi Bắc Kinh học, về sau cơ hội cho chúng ta gặp mặt sẽ không nhiều. Nếu không nhận thì anh làm sao liên lạc với em đây?"

Lâm Vu cầm di động, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

"Nghị Hành ca ca, mọi người đối em đã chiếu cố rất nhiều."

Thẩm Nghi Hành cười cười, ngữ điệu ôn nhu, "Mau trở lại lớp đi."

Lâm Vu đang đi, tiếng chuông reo trước một phút trở lại lớp học.

Khương Hiểu hiểu kì, "Cậu cùng Thẩm Nghi Hành có quen biết sao?"

Lâm Vu ừ một tiếng, thấp mắt nhìn điện thoại.

Khương Hiểu tiến tới, "Thẩm Nghi Hành tặng à?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu mặt mày hớn hở, "Cậu lưu số điện thoại của tớ đi, về sau chúng ta không ở trường học cũng có thể liên lạc được với nhau. 188 ** ** ** **."

Hai người lưu lại số điện thoại của nhau.

Khương Hiểu kích động, "Lâm Vu, về sau tớ có thể quấy rối cậu sao?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cuối tuần thì có thể."

Khương Hiểu hắc hắc cười không ngừng, "Đùa cậu thôi. Cậu học tập cho giỏi đi, tương lai đi thi Bắc đại Thanh Hoa, lúc đó toqs đi Bắc Kinh chơi có thể tìm cậu rồi."

Lâm Vu: "Cậu chuẩn bị thi trường nào?"

Khương Hiểu im lặng cười một tiếng, "Tớ không biết. Cô tớ muốn tớ đi Canada, bọn họ hi vọng tớ tốt nghiệp trung học xong rồi có thể đi ngay. Nhưng tớ không muốn lắm, bởi vì tớ còn có chút việc chưa làm được."

Ánh mắt cô lộ lên một tia sắc tối tăm u ám.

Hai cô gái này chưa từng hỏi qua lẫn nhau về chuyện gia đình, có thể vì một lí do sâu xa, hai người tựa hồ cũng cảm giác được đối phương đều có chuyện khó nói.

Cuối cùng là một tiết thể dục.

Toàn lớp tập trung hoạt động cho ấm người rồi nam nữ tách riêng rồi tản ra.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu tùy tiện tìm khối đất trống để đánh cầu lông. Hai người cũng không phải vì muốn luyện kỹ thuật, chỉ muốn hoạt động thân thể một chút.

Hạng mục thể dục của Lâm Vu không nhiều, bóng chuyền cùng bóng bàn kỹ thuật bình thường, bóng rổ cùng các nữ sinh trong lớp cũng không quá đồng dạng đi.

Lớp học có mấy nữ sinh đang tán gẫu, chủ đề bất tri bất giác liên vây quanh Tần Hành.

Các cô gái cất giấu bí mật nhỏ trong lòng, thử thăm dò.

Trần Đồng đột nhiên cười nói ra: "Các cậu đều nói Tần Hành soái, Lâm Vu lại nói Thẩm Nghi Hành mới soái."

Dứt lời, Thẩm Nghi Đình nhìn qua, "Lâm Vu nói thế thật sao?"

Trần Đồng phát hiện mình đã nói ra chuyện không nên nói, mà lời đã chui ra khỏi miệng nên đành phải gật gật đầu.

Thẩm Nghi Đình cười, "Ca ca của tớ đương nhiên soái nha."

Nói xong đứng dậy vỗ vỗ trên quần xám, hướng phía Lâm Vu đi đến.

Trần Đồng hối hận, chính mình làm sao lại đem chuyện tâm sự ở ký túc xá nói ra.

Thôi Nhã hướng cô mà lắc đầu.

Lâm Vu nhìn thấy Thẩm Nghi Đình đi tới, cô dừng lại, "Cậu muốn đánh sao?"

Thẩm Nghi Đình lắc đầu, nàng đánh giá Lâm Vu. Cô chỉ mặc đồng phục, nhưng vẫn là không che giấu được vẻ mỹ lệ. Từ khi biết cô, nàng liền biết sự thật này.

Đã xinh đẹp lại còn thông minh.

"Lâm Vu, tớ có lời muốn nói với cậu."

Khương Hiểu cầm vợt bóng bàn, "Nhanh nói đi, tớ đi trước còn vợt bóng bàn."

Lâm Vu gật gật đầu.

Thẩm Nghi Đình rút một tờ giấy cho cô, "Lau mồ hôi đi đã."

"Cảm ơn. Cậu muốn nói gì?"

Thẩm Nghi Đình trầm mặc một chút, bước chân nhẹ nhàng chuyển tới trước mặt cô, "Lâm Vu, cậu giúp tớ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Nhưng cậu nhất định phải giúp tớ."

"Cậu nói là chuyện gì trước đi đã?"

"Tớ thích Tần Hành."

Lâm Vu: "..."

"Cậu giúp tớ nói cho cậu ấy biết nhé."

Lâm Vu chấn kinh, quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

"Sao cậu không tự nói?"

"Tớ sợ. Sợ cậu ấy không thích tớ."

Thắm Nghi Đình có chút buồn bực, "Tớ đã suy nghĩ thật lâu, cậu giúp tớ nói ra là tốt nhất rồi. Nếu hiện tại cậu ấy không thích tớ, ít ra tớ cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ."

Lâm Vu: "..."

Cô có thể nói cho người khác biết, cô cùng Tần Hành không quen, lạnh như băng mà cự tuyệt bất luận kẻ nào. Thế nhưng cô không cự tuyệt Thắm Nghi Đình được.

Thắm Nghi Đình lôi kéo cánh tay của cô, "Lâm Vu, cậu giúp tớ một chút nha? Hiện tại nhiều nữ sinh đều vây đến bên cạnh Tần Hành mà tỏ tình, tớ sợ..."

Lâm Vu đầu đầu, "Để tớ nghĩ làm như thế nào để nói với hán đã."

Thắm Nghi Đình sắc mặt vui mừng, "Cậu đây là đồng ý rồi sao? Lâm Vu, cậu thật tốt."

Lâm Vu lại cười không nổi.

Thắm Nghi Đình nghĩ nghĩ, "Cậu giúp tớ hỏi thử một chút, Tần Hành có thích ai không? Sau đó lại hỏi cậu ấy đối với tớ là cảm giác gì."

Lâm Vu á khẩu một tiếng.

"Cậu ấy tự nhiên lại muốn ở lại lớp tự học buổi tối, kỳ thật tớ cùng Khuất Thần còn chẳng học, chả lẽ cậu ấy thích người nào rồi?"

Lâm Vu yên lặng lắng nghe, vì sao mà Thắm Nghi Đình cùng cô bàn luận cái đề tài này, cô chưa từng đọc qua tiểu thuyết ngôn tình

nha.

"Tớ từ nhỏ đã thích cậu ấy, mẫu giáo, tiểu học, sơ trung, ở đại học và cả trong tương lai nữa, tớ hi vọng nhân sinh của tớ là cùng cậu ấy đi qua."

Lâm Vu lại nói một tiếng, "Cố lên."

Thẩm Nghi Đình bấu môi, "Tớ đã rất cố gắng. Ai bảo tớ không thông minh như vậy. Gene trội của ba và mẹ đều di truyền cho ca ca rồi."

Hai người bất tri bất giác trở lại phòng học.

Thẩm Nghi Đình cảm kích nhìn cô, "Lâm Vu à, nhờ cậu."

Lâm Vu chỉ cảm thấy trên đầu trên vai như có cái tạ nặng ngàn cân, cô trở lại chỗ ngồi của mình.

Khương Hiểu nhìn cô một cái, cười cười, "Thế nào?"

Lâm Vu bất đắc dĩ thở dài một hơi, "Không có gì, chỉ giúp cậu ấy làm một chuyện thôi."

Khương Hiểu nâng má, Thẩm Nghi Đình cao ngạo tìm Lâm Vu có việc, ai, việc này sợ là không đơn giản. Lâm Vu không muốn nói, cô tất nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều.

Lúc tự học buổi tối, Tàn Hành tìm cô hỏi một câu hóa học. Lâm Vu giải thích cho hắn xong, có mấy lời đã chực ngay tại bên miệng, nhưng vẫn là nói không nên lời.

Tàn Hành hỏi: "Cậu cùng Thẩm Nghi Đình quan hệ không tệ lắm nhỉ?"

Lâm Vu sững sờ, nhìn hấn.

Tần Hành một mặt tùy ý, "Ngày đó tớ nhìn thấy hấn tới tìm cậu, hấn đưa điện thoại cho cậu à?"

"Ừ."

Lâm Vu lên tiếng, hấn không phải biết cô cùng Thẩm gia có quan hệ như thế nào sao?

Tần Hành mắt nhìn cô, "Cậu đã có điện thoại di động, chúng ta thêm số nhau đi."

Hấn lấy điện thoại di động ra, mở điện thoại lên, kia là kiểu iphone mới, ở trong trường cấp ba đã là xa xỉ rồi.

Lâm Vu mắt biến sắc, "Điện thoại di động tớ không mang, để tại ký túc xá mất rồi."

Ánh mắt Tần Hành biến đổi, chăm chú nhìn cô, "Số điện thoại của cậu là bao nhiêu, để tớ thêm."

Ngữ khí so với vừa nãy cứng rắn mấy phần.

Lâm Vu: "Tớ không có nhớ."

Tần Hành ánh mắt trầm trầm, hô hấp có chút chập trùng, "Lâm Vu, cậu gạt người đúng không?"

Lâm Vu: "Không phải, thật sự là không có nhớ. Điện thoại không thường dùng lắm."

Tần Hành cắn răng, xé một trang giấy, cực nhanh viết một chuỗi dãy số, "Đây!"

Lâm Vu nhận lấy, kẹp lại trong sách giáo khoa của mình.

Trong khoảng thời gian này, hần kiểu gì cũng sẽ tìm cô thảo luận bài, ngẫu nhiên mượn vở, thậm chí bút. Lâm Vu cũng không có cảm thấy có cái gì đặc biệt, bất quá tại lớp học trong mắt người khác thì không như vậy.

Tần Hành cao ngạo, kỳ thật cũng không quá dễ tiếp cận. Mà Lâm Vu thì khác, còn có Khương Hiểu nữa. Các nữ sinh nhiều hay ít đều hâm mộ hai cô, trong âm thầm thảo luận không ngừng.

Qua mấy ngày, trường học chính thức tuyên truyền tác phẩm dự thi giải đấu nhiếp ảnh gia của Thẩm Nghi Hành được giải tác phẩm đặc biệt. Trong nháy mắt, Thẩm Nghi Hành lại trở thành chủ đề lôi cuốn của các học sinh nhất trung.

Học sinh Nhất trung đối với vị này này càng là ái mộ lại khâm phục. Không ít nữ sinh lớp 2 tìm Thẩm Nghi Đình, muốn lấy ảnh chụp của ca ca nàng.

Mấy nam sinh nhìn nữ sinh lớp mình, nói thẳng ra là nông cạn.

Tôn Dương: "Thời gian trước rõ ràng còn thích Tần Hành, bây giờ thế nào đã thay đổi rồi."

Cao Hiên Vũ từ phía trước cướp tới một tập ảnh của Thẩm Nghi Hành, "Nhìn xem, đây chính là học bá, rất soái! Ông trời thật là quá bất công!"

Tôn Dương: "Tớ cảm thấy chỉ có Tần Hành mới soái."

Tần Hành không thèm để ý bọn họ, "Nhàm chán."

Khuất Thần: "Chúng ta nói không tính, nhưng ánh mắt nữ sinh cùng chúng ta cũng không đồng dạng."

Cao Hiên Vũ: "Hoa khôi lớp chúng ta còn nói, Thẩm Nghi Hành so với Tần Hành soái hơn."

Tần Hành nhắc mi, "Hoa khôi?"

"Còn có thể là ai? Lâm Vu đấy."

Tần Hành mặt lạnh xuống tới, "Cô ấy nói vậy?" Lâm Vu cũng không phải người bát quái như. Bầu không khí trong chớp mắt có chút xấu hổ, mấy nam sinh cùng nhau thảo luận cái đề tài này rất quái dị.

Cao Hiên Vũ nuốt một tiếng, "Tớ nghe các bạn họ nói, lời này chắc là Lâm Vu nói ra."

Tần Hành khế hừ một tiếng.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu bưng lấy sách luyện tập hóa học đi tới. Khương Hiểu phát sách, Lâm Vu đứng tại trên bục giảng, "Mọi người im lặng một chút, Tôn lão sư có việc, dặn chúng ta mở trang 31, 32 đọc qua một chút. Còn có ngày mai học hóa thì đi tới phòng thí nghiệm, mọi người chuẩn bị bài thí nghiệm một chút, thao tác nội dung cho thật tốt."

Cô tự nhiên hào phóng nói xong lời mà lão sư giao phó mới trở lại chỗ ngồi.

Tần Hành nhìn qua cô, biểu lộ biến ảo khó lường. Cô từ khi còn nhỏ đã biết Thẩm Nghi Hành, Lâm Vu tỏ thái độ đối với hấn rõ ràng rất là vô cùng thân thiết. Chẳng lẽ...

Ánh mắt Lâm Vu cùng ánh mắt của hắn giao nhau trên không trung, tương hổ nhìn nhau, bị hắn nhìn đột nhiên thấy lạnh lạnh thoáng qua.

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu quay đầu, "Tần Hành, cuối tuần này chúng tớ đi thư viện thành phố làm bài tập, cậu có đi không?"

Tần Hành ngữ khí cứng ngắc, "Không đi."

Khương Hiểu: "... Cậu không thoải mái à?"

Tần Hành quay đầu đi chỗ khác.

Tôn Dương mím môi, hướng về phía Khương Hiểu khua tay, "Bị đả kích rất lớn."

Khương Hiểu hỏi Lâm Vu, "Ai mà có thể đả kích Tần Hành?"

Lâm Vu: "Có thể là lại có người tỏ tình cho nên hắn bức bối đi."

Khương Hiểu: "Ra là vậy, luôn bị người khác tỏ tình cũng thật là mệt mỏi."

Tần Hành trong lòng buồn bức khó chịu, đứng dậy, nói với Tôn Dương: "Tớ ra ngoài đi dạo."

Cái động tĩnh kia làm Lâm Vu quay đầu lại, nghĩ tới lời mà lão sư nhắc nhở, "Tôn lão sư để mọi ở lớp tự học."

Tần Hành nhìn chăm chăm cô một chút, không nói chuyện, lại ngồi xuống.

Tôn Dương nói thầm: "Chỉ ít cậu vẫn còn rất nghe lời Lâm Vu."

Tần Hành: "Ai nghe cô ấy chứ!"

Một ngày này, xung quanh Tần Hành là khí áp thấp, đến Tôn Dương thích nói đùa cũng đều phải yên lặng, tránh để bầu không khí này tăng thêm.

Tan học, Tôn Dương tỏ ý hữu nghị mà nhắc nhở Lâm Vu, "Người nào đó hôm nay tâm tình không tốt, phiền cậu chiếu cố tốt một chút."

Tần Hành quét mắt nhìn hắn một cái.

Tôn Dương vội vàng nắm khăn quàng cổ, "Ngày mai gặp lại nha."

Tối hôm đó, Lâm Vu không có đi căn tkn ăn cơm, một bên ăn bánh bích quy, một bên đọc tiểu thuyết, đầu đều không có nhắc lên.

Tần Hành nhắc mi nhìn mấy lần, « ngạo mạn cùng thành kiến ». Khương Hiểu nhìn tiểu thuyết tình cảm, lại là tiểu thuyết nước ngoài, không hổ là bạn ngồi cùng bàn của mình. Lâm Vu đọc sách tốc độ rất nhanh, mà lại tự hạn chế đặc biệt mạnh, sẽ không bởi vì đọc sách hay gì mà ảnh hưởng đến học tập.

Thời gian học tập vẫn như cũ phải siết thật chặt. Tần Hành một mực nghĩ, nếu thật là Lâm Vu nói lời đó sao? Cô không phải là người tùy tiện như thế.

Hắn không quan tâm người khác đối với hắn như thế nào, thế nhưng không thể để Lâm Vu mang theo thành kiến mà nhìn hắn được.

Tần Hành khép sách lại, đưa tay vỗ vỗ vai của coi, "Ra ngoài chút đi, tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 12

Vàng trắng trong treo ở trong bầu trời đêm, bóng đêm mông lung mà u tĩnh.

Hành lang yên ắng.

Tàn Hành hai tay để trên lan can, nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, hấn quay đầu, đối với Lâm Vu không lộ vẻ mặt gì.

Dưới ánh trăng, hết lần này tới lần khác hấn đã cảm thấy gương mặt này quả thực rất đẹp mắt.

Hấn nhíu nhíu mày, khàn giọng mở miệng, "Tóe nghe được một tin."

Lâm Vu không hiểu, "Tjn gì?"

Tàn Hành giật khóe miệng một chút, "Có người nói, Thẩm Nghi Hành soái hơn tớ."

Lâm Vu mắt sắc lạnh lẽo, trong mắt viết hai chữ -- nhàm chán.

Chỉ là ngượng ngùng, mặt không có biểu hiện gì nhưng vẫn hơi đỏ.

Tàn Hành chú ý đến từng cái biểu lộ của cô, "Mà lời đó là cậu nói."

Trong tai Lâm Vu đột nhiên ù ù một trận, nháy mắt có xấu hổ, lại có chút thất vọng.

Coi mím khóe miệng nhưng chỉ chốc lát, tâm tình biến ảo, cuối cùng trả lời: "Là tớ nói."

Tần Hành bị bộ dạng thản nhiên này của cô làm cho á khẩu.

"Cậu thật sự cho rằng như vậy sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Tần Hành trừng mắt nhìn cô, "Bởi vì Thẩm Nghi Hành đối cậu rất tốt?"

"Không phải."

Lâm Vu lưu loát nói ra.

Trong bóng tối, nét mặt của hắn cũng trầm mấy phần.

"Vậy là cậu cảm thấy tớ xấu xí?"

Lâm Vu ngạc nhiên, hắn như vậy mà cũng để ý dung mạo của mình sao?

"... Cũng không phải."

Tần Hành hừ hừ, hắn cũng không phải là muốn tìm cô để chát vắn.

Nhìn thấy đáy mắt cô lóe lên một cái bi thương rồi lại biến mất, hắn không đành lòng lại nói gì.

"Cậu tìm tớ là muốn hỏi cái này?"

Lâm Vu biểu lộ có chút ghét bỏ.

Tần Hành hít một hơi, ngữ điệu cũng hoà hoãn lại, "Tớ chỉ là muốn nhắc nhở cậu, bình thường nói chuyện chú ý một chút. Cậu nói tớ thì tớ không so đo, nhưng là nếu là người khác thì sai?"

Lâm Vu: "Rất xin lỗi."

Cô không nghĩ tới chính mình tùy ý nói một câu, vậy mà cũng sẽ truyền đến tai của hắn.

Trước khi đi, mẹ dặn cô phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Lần này là cô lỗ mãng, về sau sẽ không như vậy nữa.

Hai người lâm vào trong trầm mặc.

Lâm Vu âm thầm hít một hơi, chọn ngày không bằng đụng ngày.

"Tần Hành, tớ -- "

Tần Hành sắc mặt xiết chặt, "Cậu muốn nói gì?"

Lòng bàn tay hắn cầm thật chặt

"Tớ có một vấn đề."

"Ờ, nói đi."

"Cậu có thích ai không?"

"..."

Tần Hành một mặt mòng bức, "Làm sao tự nhiên lại hỏi cái này?"

Hắn có chút xấu hổ.

Lâm Vu biểu lộ sâu nặng, "Cậu cảm thấy Thẩm Nghi Đình thế nào?"

Tần Hành: "Đình Đình? Như nào cơ?"

Dứt lời, đáy lòng cổ bực bội này dần dần khuếch tán, hắn một mặt khiếp sợ nhìn cô, "Cậu làm bà mỗi đấy à?"

Lâm Vu sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

"Thẩm Nghi Đình nhờ cậu đến hỏi?"

"VẬY CẬU NÓI LẠI RẰNG, TỚ KHÔNG THÍCH CÔ ẤY."

Lâm Vu cắn răng.

"Lâm Vu, cậu thanh cao như thế, cũng bởi vì Thẩm gia đối với cậu có mấy phần chiếu cố, cậu liền có thể vi phạm ý nguyện của mình mà giúp Thẩm Nghi Đình đi tra hỏi? Hay là bởi vì cậu ấy là em gái của Thẩm Nghi Hành?"

Lâm Vu: "Xin lỗi. Tớ biết tớ không nên hỏi cậu những thứ này."

Cô nhìn theo hướng của hắn mà nói.

Tần Hành xù lông, con mắt hung hăng trừng cô, "Cậu --" hắn giật giật khóe miệng, vừa muốn mở miệng, sau lưng truyền tới một thanh âm quen thuộc.

"Làm sao mà hai em lại ở đây?"

Hách chủ nhiệm nhanh chân đi đến, nhìn chăm chú hai người.

Tần Hành nói: "Hách chủ nhiệm, em muốn nhờ Lâm Vu nói chuyện một chút về một bài tập, sợ ở phòng học ảnh hưởng bạn học khác nên phải ra đây."

Hách chủ nhiệm gật gật đầu, "Nói xong tranh thủ mà về lớp nhé. Bên ngoài lạnh lắm, đừng để bị cảm."

"Được. Bọn em về bây giờ đây."

Hách chủ nhiệm gật gật đầu, "Lúc này thi đua toán học không sai, phải gìn giữ thứ hạng. Sang năm phải không ngừng cố gắng."

Hắn không chỉ là niên cấp thầy chủ nhiệm, vẫn là số học lão sư của lớp 1.

Tần Hành: "Thầy yên tâm."

Hách chủ nhiệm mặt lộ vẻ mỉm cười, "Em có tranh tài nên có kinh nghiệm, có rảnh thì cùng Lâm Vu bàn luận một chút nhé."

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu, cong lên khóe miệng.

Hách chủ nhiệm khoát khoát tay, "Tranh thủ thời gian về lớp đi."

Khúc nhạc dạo ngắn về sau, Lâm Vu trở nên trầm mặc rất nhiều. Cô cùng Tần Hành ở giữa lại xuất hiện một khoảng cách. Khương Hiểu phát hiện, Tôn Dương cũng phát hiện.

Bốn người ở giữa, bầu không khí quái dị. Lâm Vu quay đầu đi, lúc thì nhìn Tôn Dương mà nói, "Bài tập hóa học."

Tôn Dương miễn cưỡng nghiêng đầu, "Tần Hành, đưa hóa học bài tập."

Tần Hành đem bài tập đưa cho Tôn Dương, Tôn Dương lại đem bài tập đưa cho Lâm Vu. Ai cũng không biết, Lâm Vu cùng Tần Hành làm sao? Dù sao Khương Hiểu đều không có nhiệt tình như trước kia nữa.

Tôn Dương lặng lẽ hỏi qua: "Cậu lại làm cho Lâm Vu giận rồi à?"

Tần Hành bốc hỏa, "Tớ mà sẽ chọc cho người khác tức giận sao?"

Tôn Dương giật giật khóe miệng, "Không đâu. Tính cách cậu rất tốt mà haha."

Tần Hành nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Vu, nhẹ nhàng a một tiếng. Người ta đến hỏi chỗ ngồi của mình ở đâu, cô ấy liền nói cho người khác biết. Thẩm Nghi Đình đến hỏi thì cô liền đến. Có phải hay không lần sau cô còn muốn giúp người khác đưa thư tình nữa? Làm sao lại thành lỗi của hấn rồi?

Lâm Vu tại kí túc xá lời cũng ít lời, ngoại trừ học tập, cơ hồ không còn thảo luận bất cứ chuyện gì. Tối thứ sáu, mấy người trở lại ký túc xá, mọi người thương lượng ngày mai cùng đi đâu.

Thôi Nhã: "Tớ muốn đi mua cái áo khoác, mẹ tớ mua cho tớ quá xấu ý, như kiểu học sinh tiểu học."

Trần Đồng: "Tớ nghĩ bọn mình đi ăn lẩu cùng nhau đi."

Dương Tiểu Mộng cũng hi vọng túc xá quan hệ có thể hòa hoãn một chút, "Lâm Vu, có muốn cùng đi hay không?"

Mọi người mong đợi nhìn cô một cái.

Lâm Vu lắc đầu, "Ngày mai tớ cùng Khương Hiểu, Tiêu Vi đi thư viện rồi."

Trần Đồng: "VẬY QUÊN ĐI."

Dương Tiểu Mộng: "Chuyện kia để sau vậy."

Ngày thứ hai, Lâm Vu ở căn tin ăn xong điểm tâm, ngồi xe buýt đi đến thư viện. Hai người kia rời giường một cách cực khổ, chỉ có cô tới trước giành chỗ ngồi. Đợi đến một lúc, Khương Hiểu cùng Tiêu Vi mới tới. Lâm Vu đã làm xong một đề tiếng Anh. Khương Hiểu mang theo bánh bích quy cô làm, Tiêu Vi mang theo nước trái cây mà mẹ làm.

Lâm Vu thở dài, cái này không phải là đến để học đâu.

"Trong này có quả sô, hạch đào, hạt vừng, mẹ tớ nói tớ học cao trung dùng não quá độ nhất định phải ăn đồ bổ não."

Khương Hiểu: "Muốn bổ nhiều như vậy sao?"

Tiêu Vi liên tục gật đầu, "Muốn chứ muốn chứ. Lâm Vu uống nhiều một chút, cậu phải vận động não nhiều nên cực khổ nhiều nhất."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu xem xét bài thi trước mặt cô, "Cậu đã làm xong rồi! Làm sao nhanh thế?"

Lâm Vu: "Hôm nay nghĩ nên đi mượn vài cuốn sách."

Khương Hiểu đặc biệt hiểu cô, khi còn bé hay lớn lên điều kiện có hạn, hiện tại đến Tấn thành, thật giống đến thế giới mới đồng

dạng. Có những thứ chưa từng nhìn qua trên thế giới có nhiều lắm, Lâm Vu lại hiếu học, cần có thể bổ vụng, hiện tại phát âm tiếng Anh của cô đã có vấn đề rất lớn.

Lâm Vu đứng dậy, "Các cậu mượn sách đã trả chưa?"

Hai người kia ngượng ngùng đưa sách tới. "Cám ơn nha."

Hai người làm bài tập hơn nửa tiền, Khương Hiểu đi lâu ba tìm tiểu thuyết tình cảm, cô phát hiện thư viện gần nhất có một nhóm sách mới. Lâm Vu mượn bốn bản truyện tới, "Khương Hiểu còn chưa trở lại à?"

Tiêu Vi ừ một tiếng, "Đoán chừng lại đang đọc tiểu thuyết."

Lâm Vu đem sách cất kỹ.

Tiêu Vi hỏi: "Cậu không sợ chậm trễ thời gian học tập sao?"

Lâm Vu: "Thời gian đều có thể gạt ra. Tớ trọ ở trường, so với các cậu tiết kiệm được thời gian vừa đi vừa về trên."

Tiêu Vi oán thăm, nào chỉ là những thời giờ này, lúc nghỉ giữa tiết cậu đều đang đọc sách. Lâm Vu cầm qua bài tập toán của cô, thoáng nhìn mấy lần, mở đến, "Chỗ này không đúng, nên sửa thêm ở chỗ này. Cậu thử lại lần nữa xem."

"Thì ra là vậy."

Tiêu Vi cười lên, lộ ra hai cái lúm đồng tiền đáng yêu.

"Lâm Vu, cậu thật quá lợi hại. Cậu là nữ sinh lợi hại nhất mà mình đã từng thấy qua. Lão sư luôn luôn nói, đến cao trung, xon gái học toán lý hóa đều thua con trai, đây là không đúng rồi. Nếu khi còn

bé cậu cũng học thử toán Olympic, nhất định so với Tần Hành còn lợi hại hơn."

Lâm Vu không nói gì, trình độ học toán của Tần Hành đạt mức thượng thừa, không phải người bình thường có thể đạt tới.

Lúc ăn trưa, Khương Hiểu mới trở về, mang theo hai quyển tiểu thuyết. Ba người hôm nay hiệu suất đều đặc biệt cao.

Khương Hiểu đề nghị, "Chúng ta đi ăn bún gạo đi. Tớ biết gần đây trong ngõ có nhà bún gạo ăn cực kỳ ngon, mười đồng một bát."

Tiêu Vi không có vấn đề, chủ yếu là Lâm Vu. Bọn họ xưa nay không đi căn tin ăn cơm, hoặc là uống trà sữa. Lâm Vu không nỡ tiêu số tiền này, cũng sẽ không để hai cô mời khách. Hai người này mỗi lần đều ăn ý không uống những thứ này.

Lâm Vu nhìn xem thời gian, "Vậy chúng ta mau đi. Không phải Khương Hiểu buổi chiều muốn đi gặp idol sao."

"Được."

Cửa hàng bún gạo mở trong ngõ hẻm, cửa hàng rất nhỏ, nhưng nhiều người, chủ quán bày ra đường mấy cái bàn ghế nhựa. Ba người gọi bún gạo giống nhau rồi ngồi chờ lấy bún gạo.

Tiêu Vi hỏi: "Khương Hiểu, lúc xế chiều cậu đi gặp ai ấy?"

Khương Hiểu đáp ứng, "Tấn Trọng Bắc."

Tiêu Vi: "Oa oa, tớ cũng thích anh ấy. Anh ấy diễn vai bác sĩ kia cực kì soái."

Khương Hiểu lên tiếng. "Cậu cũng biết hả?"

"Tớ hiểu kì thôi, anh ấy trên TV có cái gì khác."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái. Vừa vặn bún gạo tới, mọi người bắt đầu ăn. Lâm Vu ăn xong nhanh nhất, cô kéo cặp lấy bao tiền, nhưng lật ra một lần cũng không có thấy túi tiền đâu. Lại tìm một lúc, sắc mặt của cô lập tức đen đi.

"Lâm Vu sao đấy?"

Khương Hiểu lo âu hỏi.

"Vị tiền của tớ không thấy đâu."

"Cậu tìm lại đi, trong túi có hay không?"

Lâm Vu đã tìm khắp mọi nơi có thể.

"Có phải là không mang không? Để quên ở kí túc xá chẳng hạn?"

"Tớ nhớ là mình có mang mà."

Ba người đều luống cuống. Ai cũng biết, số tiền kia đối Lâm Vu quan trọng biết bao nhiêu.

Tiêu Vi: "Có phải hay không trên xe buýt bị trộm?"

Khương Hiểu: "Cậu suy nghĩ kĩ một chút, lần cuối cùng nhìn thấy túi tiền là lúc nào?"

Lâm Vu ôm thật chặt cặp sách, trầm mặc một hồi.

"Hắn là rơi tại thư viện, buổi sáng lù tớ cầm bài kiểm tra, túi tiền vẫn còn trong túi xách."

Khương Hiểu tranh thủ thời gian thanh toán, "Đi thư viện đi, hỏi nhân viên công tác xem."

Đến thư viện là thời gian cơm trưa, rất nhiều người đi ra. Phòng tự học bên trong chỉ còn lại một số người. Ba người vội vàng tìm người mà hỏi thăm, kết quả căn bản hỏi không ra cái gì.

Một cái sinh viên năm ba nhắc nhở các cô: "Các em nhanh đi hỏi nhân viên công tác xem sao. Nơi này người đến người đi, muốn về đoán chừng rất khó. Thử một chút đi."

Lâm Vu hai tay bắt lực rũ xuống. Khương Hiểu cùng Tiêu Vi cũng không biết nên nói cái gì. Vị tỷ tỷ nói như thế, cũng nhu chặt đút hi vòn của bọn họ luôn.

Lâm Vu hít một hơi, "Tớ đi tìm nhân viên." Đầu óc của cô trống rỗng, bất quá vẫn là ráng chống đỡ, có một chút hi vọng cũng là hi vọng. Tìm nhân viên thư viện, Lâm Vu nói chuyện đã xảy ra. Nhân viên công tác nhìn Lâm Vu mặc đồng phục nhất trung, "Chỉ rút mất bao tiền sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Em đừng vội. Tôi sẽ đem chuyện này báo, xem camera rồi nói cho em sau. Em để lại số điện thoại đi."

Lâm Vu cứng đờ trên giấy viết một dãy số.

"Đại khái là phải đợi bao lâu ạ?"

"Tôi cũng không biết rõ được. Có tin tức thì sẽ báo cho em."

Lâm Vu: "Làm phiền ạ."

Lúc này, điện thoại Khương Hiểu đột nhiên vang lên, là Tôn Dương gọi đến, cô vội bắt máy.

Tôn Dương: "Các cậu còn ở lại thư viện không?"

"Ừ."

"Lâm Vu cũng ở đấy sao?"

"Cậu hỏi làm gì?"

Tôn Dương: "Tớ đến tìm các cậu."

Khương Hiểu muốn hấn dừng đến, bất quá tưởng tượng có thêm một người có lẽ còn có phương pháp giúp Lâm Vu tìm được tiền.

Tôn Dương tắt điện thoại, hướng về phía Tần Hành nói: "Lâm Vu còn ở thư viện đấy, chúng ta đi qua đi."

Tần Hành không mặn không nhạt, "Tớ cùng cậu đi xem một chút."

Tôn Dương hắc hắc cười không ngừng, "Cám ơn cậu đã theo tớ tới đây nha."

Lời tác giả:

Mấy năm sau.

Tần Hành: A Vu, em thấy Thẩm Nghi Hành so với anh ai đẹp trai hơn?

Lâm Vu nghiêm túc suy tư một lát: Nghi Hành ca đối với em rất tốt.

Tần Hành: Anh đối với em không tốt sao?

Lâm Vu:... Làm sao lại nhắc đến chuyện quá khứ rồi, buổi tối muốn ăn cái gì? Em đi xem tủ lạnh có cái gì.

Tần Hành:...

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 13

[Dịch: melbournje]

Hai mươi phút sau, hai người đi tới thư viện thành phố.

Ba người Lâm Vu đang ngồi trên ghế ở đại sảnh, Tôn Dương sai bước chạy tới, Tần Hành đi không nhanh không chậm.

Tôn Dương: "Buổi chiều các cậu muốn làm gì?"

Ba người đều biểu lộ nặng nề.

Tôn Dương cười hì hì chạy tới, gặp mọi người hình như đều rất không cao hứng.

"Thế nào? Bị người khác khi dễ à? Là ai? Tớ đi đánh hấn!"

Ánh mắt Tần Hành rơi trên người Lâm Vu, sắc mặt cô tái nhợt, vành mắt có chút phấm hồng.

Hấn thô sáo mà hỏi thăm: "Thế nào?"

Khương Hiểu cắn cắn góc môi, "Lâm Vu bị trộm tiền."

Mi tâm Tần Hành nhú một cái, "Bị trộm ở thư viện?"

Khương Hiểu gật gật đầu.

Tần Hành: "Chuyện gì xảy ra?"

Khương Hiểu: "Buổi trưa tớ cùng Lâm Vu đi xem sách, Tiêu Vi đi vệ sinh, khả năng là thời gian này bị ăn cắp."

Tần Hành nhíu mày: "Các cậu đi cả, cặp sách vẫn đặt ở trên chỗ ngồi?"

Cũng thật sự là to gan lớn mật đấy.

Hắn đang chuẩn bị nói, nhìn thấy biểu lộ của Lâm Vu ảm đạm nên đem lời nuốt xuống.

Tiêu Vi sắp khóc, "Là tớ không tốt. Lúc ấy các cậu ấy không ở đây mà tớ lại đi vệ sinh."

Lâm Vu lắc đầu, "Tiêu Vi, không trách cậu."

Tiêu Vi ô ô lau mặt, "Đều trách mẹ tớ tự nhiên làm đồ bỏ não cho tớ uống làm gì. Tớ uống quá nhiều rồi."

Tôn Dương: "Cậu cũng đừng khóc nữa, việc này là do kẻ trộm. Tần Hành cậu cũng nhanh nghĩ biện pháp đi?"

Tần Hành khước mắt kéo ra, ánh mắt đối với Lâm Vu, "Người phụ trách bảo sao?"

Lâm Vu: "Đã ghi lại, chờ bọn họ tra được thông tin gì thì báo tiếp cho tớ."

Tần Hành nghĩ thầm, nói như vậy mà cô cũng tin.

"Tớ cùng các cậu đi hỏi lại."

Nhân viên công tác nhìn thấy bọn họ lại mang theo hai tên nam sinh tới, "Bạn học này, không phải là đã nói rồi sao? Tra được sẽ gọi điện thoại điện thoại thông báo."

Sắc mặt Tần Hành nghiêm túc, "Các người không tra bây giờ thì kẻ trộm đã sớm chạy đi. Thư viện muốn bạn học của tôi bị trộm tiền sao?"

Nhân viên công tác nhìn hắn, "Dù sao cũng không còn cách nào khác."

Tần Hành nói từng chữ ra, "Báo cảnh sát đi."

Lâm Vu sửng sò, các cô làm sao lại không có nghĩ qua báo cảnh đâu, đến cùng lại thôi.

Tần Hành lấy điện thoại di động ra, gọi 110. Hắn nói ở trong điện thoại, đem sự việc nói qua một lần. Cúp điện thoại, hắn ngẩng cằm lên, "Cảnh sát bảo một tí nữa sẽ đến."

Lâm Vu than nhẹ một tiếng, "Cảm ơn."

Bốn mắt chạm nhau rồi chớp mắt một cái, tim Tần Hành đột nhiên bịch bịch tăng tốc như sắp nảy khỏi lồng ngực.

Sau chuyện đêm đó, đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện lại.

Mười phút sau, cảnh sát rất nhanh đã tới. Chép xong khẩu cung, cảnh sát lại đi dò camera.

Theo camera quan sát, một người nam mặc áo khoác màu đen mang theo mũ và khẩu trang lật cặp sách của Lâm Vu.

Cảnh sát: "Không nhìn thấy mặt. Trở về chúng tôi muốn xem xét một chút. Các cô cậu về nhà trước đi, có tin tức tôi sẽ lập tức gọi điện thoại thông báo."

Tần Hành gật đầu, "Làm phiền ngài."

Cảnh sát hỏi: "Các cô cậu là học sinh nhất trung à? Học năm mấy vậy?"

Tôn Dương nói: "Năm nhất."

Cảnh sát trong mắt chứa tia khen ngợi, "Cố gắng học nhé!"

Lần này bạn bị xuống tới xuống lui, đã đến ba giờ chiều. Mấy người lần đầu trải sự việc này, tinh thần mỗi một không chịu nổi.

Lâm Vu xem xét thời gian, "Khương Hiểu, không phải cậu muốn gặp Tấn Trọng Bắc sao?"

Khương Hiểu bất lực nói: "Không đi nữa đâu. Tớ và cậu đến trường học thôi."

"Không cần đâu, đã không có việc gì rồi, các cậu cũng nhanh đi về đi."

Lâm Vu nhìn Tiêu Vi, lại an ủi cô vài câu, sắc mặt cô đã khôi phục, ánh mắt ôn nhu, "Không có chuyện gì. Tớ trước kia đi học cũng bị mất tiền. Không phải có câu nói của đi thay người à."

Tiêu Vi: "Lâm Vu à, cậu thật tốt."

Tần Hành nắm Lâm Vu một chút, "Tớ cũng trở về trường học."

Tôn Dương nhìn xem hắn, "Tại sao lại muốn về trường?"

Tần Hành biểu lộ ôn hòa, "Tớ vốn chính là muốn về trường học để vào lớp tự học. Tớ sẽ cùng Lâm Vu đi."

Ngữ điệu của hánkiên quyết, những người kia cũng không có lý do để phản đối.

Lại nói, Tần Hành so chính bọn họ đáng tin cậy hơn nhiều.

Tôn Dương nghĩ nghĩ, "Tớ vốn là nghĩ gọi các cậu đi xem tớ trượt ván trượt, vậy để lần sau đi."

Lâm Vu nhìn Tôn Dương, lại nói một câu, "Tôn Dương, cảm ơn cậu nhé."

Tôn Dương có chút xấu hổ, "Tớ cũng không có giúp đỡ được gì, đều là Tần Hành lợi hại thôi."

Tần Hành quay người, "Đi."

Tần Hành bồi Lâm Vu đứng chờ xe buýt. Hôm nay là cuối tuần, hán mặc đồ bình thường, áo khoác dày màu xám, nhìn qua thật ấm áp. Vốn là hán đẹp, mặc vào quần áo của mình nên khí chất so với mọi ngày lại càng nổi bật. Lâm Vu vẫn như cũ mặc đồng phục, bên trong mặc cái áo len màu trắng, cô cúi đầu xuống, khuôn mặt liền vùi vào cổ áo bên trong.

"Có lạnh hay không?"

Tần Hành nhìn qua phía trước, nhẹ nhàng mở miệng.

Lâm Vu nhìn dưới chân, "Không lạnh."

Tần Hành nhẹ nhàng nói, "Lần này mất bao nhiêu tiền?"

Lâm Vu rũ mắt xương, trầm mặc một khắc, "Sáu bảy trăm gì đó."

Tần Hành yên lặng, "Trương lão sư vừa đưa cho người tiền cũng bị mất rồi. Cậu làm sao không để tại ký túc xá?"

Lâm Vu thở dài một hơi: "Quên mất."

Cô cầm tiền xong liền để ở trong ví tiền, về sau liền quên. Vừa mới hoảng loạn trong lòng rồi lại chậm rãi trầm tĩnh lại. Bà của cô cùng mẹ nói cho cô rằng không có tiền không đáng sợ, đều có thể vượt qua được. Làm người không thể bị đánh bại nhất chính là ý chí. Phiếu ăn còn có hơn một trăm khối tiền là có thể chống đến tháng sau. Ví tiền mất đi, cô chỉ là tiếc nuối, trong ví tiền có hình của mẹ Trương. Hình chụp năm mẹ cô 19 tuổi, mẹ rất quý tấm hình này.

"Điện thoại di động của cậu đâu?"

"Để ở ký túc xá."

Tần Hành không đang nói cái gì.

1 lúc sau xe buýt tới, hai người theo thứ tự lên xe.

Lâm Vu cầm một khối tiền, lại thấy Tần Hành trả tiền còn thiếu chút xíu, cô lấy từ trong túi ra vào đồng xu còn lại mà đưa tới. Sắc mặt Tần Hành có một chút mất tự nhiên, sờ lên cái mũi, đi theo cô đi đến cuối cùng, hai người cũng xếp hàng ngồi.

Ánh nắng miễn cưỡng từ ngoài cửa sổ chui vào, trong xe được bịt kín bởi một tầng ánh sáng màu vàng kim.

Lâm Vu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng mà nhìn xem nhà cao tầng bên ngoài.

Ánh nắng chói mắt, cô có chút nhúu mắt lại, đầu nhẹ nhàng dựa lên kính.

Tần Hành hơi nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào đường cong trên gương mặt cô, gương mặt trắng nõn gương mặt bị phơi nắng nên có chút đỏ. Hắn đưa tay muốn kéo rèm xe lại. Lâm Vu bởi vì lúc xe lắc lư, nhẹ nhàng nhúc nhích. Tần Hành vội vàng rút tay về, nghĩ thầm cô trắng như vậy, phơi một hồi chắc sẽ không đen đâu.

Xe thời điểm quẹo cua, thân thể của cô đột nhiên dựa tới hướng trên người Tần Hành, đầu nhẹ nhàng đụng bờ vai của hắn. Tần Hành ngồi thẳng, cũng chưa hề đụng tới, không chớp mắt mà nhìn qua phía trước. Lâm Vu đưa tay sửa sang lại tóc, thanh âm mang theo vài phần khàn khàn, "Hôm nay cảm ơn cậu."

Tần Hành nuốt một cái, "Không có gì. Cậu cũng đừng lo lắng, túi tiền nhất định sẽ tìm được."

Lâm Vu cười một tiếng, trong lòng còn có 1% hi vọng cũng là hi vọng. Khuỷu tay trái của cô tựa lấy trên cửa sổ, "Khi tớ còn bé cũng làm mất tiền nộp học một lần. Tớ đi từ nhà đến trường học, thế nào mà tìm không thấy. Tớ lại dọc theo đường đi học tìm một tiếng cũng không tìm thấy. Toàn bộ bạn học đều đã nộp tiền, chỉ có tớ không có. Tớ sợ mẹ khó chịu nên tan học chưa có về nhà ngay."

Thanh âm của cô êm tai, một điểm bi thương hay cảm xúc cũng không có.

"Cậu đi đâu?"

"Trốn ở dưới một cây đại thụ, ngủ thiếp đi. Chờ tớ tỉnh lại, trời đã tối rồi."

"To gan đấy."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Sau khi trời tối, trên núi toát ra lấm ta lấm tẩm lửa, người già trong thôn đều gọi quỷ hỏa. Trẻ con trên núi đều sợ xanh mắt! Xưa nay không ai dám đi đường ban đêm. Tớ lúc ấy thật sự sợ! Lại không dám khóc, sợ khóc lên thì quỷ đem tớ bắt đi."

Yết hầu Tần Hành đột nhiên như bị cái gì chặn.

"Cậu mấy tuổi?"

"Tám chín tuổi. Về sau, mẹ tớ cầm theo đèn pin tìm được tớ. Tớ ôm mẹ khóc rống lên, chờ tớ sờ đến mặt của mẹ, mới biết được trên mặt mẹ tất cả đều là nước mắt."

Lâm Vu nói xong nở nụ cười, "Thật là đặc biệt ngốc."

"Ừ. Thật rất ngốc."

Thế nhưng cái mười đồng tiền đối với cô là đặc biệt trân quý. Về sau, mẹ đem chính tóc dài của mình cắt bán đi, cho cô đóng tiền học.

"Mẹ tớ nói, gặp được chuyện gì, đều không cần sợ hãi, đều có cách giải quyết. Không thể giải quyết thì vẫn phải sống."

Tần Hành nhếch góc miệng, "Nhớ nhà sao?"

Lâm Vu nhếch một chút khóe miệng, nhẹ nhàng lên tiếng. Từ tháng mười một về sau, cô không có trở về nhà. Lần sau về nhà lời nói, nên đến nghỉ đông.

Đêm hôm đó, Tần Hành về đến nhà, miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lon.

Bà Tần khẩn trương sờ lên đầu của hắn, "Không thoải mái sao?"

Tần Hành né tránh, "Con không sao. Cha đâu ạ?"

Bà Tần chỉ chỉ thư phòng, "Đang làm việc."

Tần Hành đứng dậy, đi vào thư phòng.

Ông Tần ngồi tại trước bàn sách, nghe thấy động tĩnh nên ngẩng đầu, "Tìm ta có việc?"

Tần Hành từng bước một đi qua, tự định giá mấy giây, mở miệng: "Chúng con có một bạn học hôm nay ở thư viện thành phố bị trộm tiền. Ba thấy xã hội này trị an có phải hay không quá loạn nhỉ?"

Ông Tần nhìn chăm chú con của mình, "Cho nên con cần ta làm cái gì?"

Tần Hành nói thẳng: "Ba cùng cục công an, liên lạc với Lý thúc thúc một chút, để ông ấy hỗ trợ tìm tiền giúp bạn con đi."

Ông Tần nhíu mày, "Xem ra con cùng vị bạn học này quan hệ rất tốt nhỉ, nam sinh hay nữ sinh?"

Tần Hành cứng rắn nói: "Nữ sinh! Cậu ấy tương đối đặc biệt. Ba nhanh lên đi được không."

Tần phụ không khỏi cười cười, "Con nhờ người khác mà tỏ thái độ thế này sao?"

Dù nói như thế, bất quá ông vẫn gọi điện thoại.

Tần Hành nhìn xem cha hấn nói chuyện điện thoại xong, "Cảm ơn."

Tần phụ: "Bạn học của con tên gì?"

Tần Hành: "Lâm Vu."

Tần phụ: "Tên nghe quen quen nhỉ? Là cái người mà năm nay thi cấp ba được "trạng nguyên" đúng không?"

Tần Hành: "Chính là cậu ấy!"

Tần phụ cười cười, "Muốn cùng bạn học kết nối tình cảm sao hả."

Tần Hành mặt không kiên nhẫn, "Biết."

Ngày thứ hai, Tần Hành về đến nhà, ông Tần liền bảo hấn biết, "Tiền đã tìm được, bắt quá tiền bên trong đã bị kẻ trộm lấy đi một ít."

Ông Tần đem ví đưa cho hấn xem.

Tần Hành đây là lần đầu tiên nhìn thấy túi tiền của Lâm Vu, màu lam, phía trên thêu lên đặc hữu đường vân. Hấn mở bên trong ra, vô tình phát hiện ở bên trong có một tấm hình, là một nữ nhân rất đẹp.

"Đây là bạn học con à?"

Tần phụ hỏi. "Dĩ nhiên không phải. Đây chắc là mẹ cậu ấy đi."

Ông Tần nhìn thoáng qua, cười nói: "Bạn học này hấn là rất xinh đẹp, dù sao mẹ cô ấy dung mạo đẹp thế này mà."

Tần Hành hừ một tiếng, "Xinh đẹp thường là không quá ôn nhu, chắc chắn như vậy đi. Mà ba hỏi nhiều như vậy để làm gì!"

Ánh mắt ông Tần nhìn trên tấm ảnh, giống như đang nhớ lại cái gì. Tần Hành thu hồi ảnh chụp, "Ba đừng xem nữa, kéo mẹ con nếu là biết thì tức giận."

Ông Tần cắn răng: "Tiểu tử thôi!"

Ngày thứ hai, Tần Hành đem ví đưa Lâm Vu.

"Có phải cái này không?"

Đôi mắt Lâm Vu sáng lên, "Làm sao cậu tìm được vậy?"

Tần Hành: "Ai, ba tớ có một bằng hữu tại cục công an."

Lâm Vu mở ví, ảnh chụp của mẹ cũng ở đây.

"Cậu xem còn bao nhiêu tiền? Tớ nghe chú cảnh sát nói, kẻ trộm lấy đi một chút, cưỡng chế mãi mới nộp lại."

Lâm Vu đếm, "Còn có 600."

Cô đã rất thỏa mãn.

"Tần Hành, tớ phải cảm ơn cậu như nào đây?"

Tần Hành nhìn qua cô, gập lông mi cô rút cuộc giãn ra, "Tính sau đi."

Khương Hiểu hiếu kỳ nói: "Lâm Vu, đây là mẹ cậu sao?"

Lâm Vu đem ảnh chụp cho nàng nhìn.

"Cậu cùng dì dung mạo thật là giống nhau, a di lúc này thật xinh đẹp. Ảnh này chụp lúc bao nhiêu tuổi vậy?"

"Hình như 19 tuổi. Mẹ tớ rất ít chụp ảnh, tấm hình này hình như là người khác chụp dùm, về sau tớ đến nhất trung học nên hỏi mẹ muốn mang ảnh đi cho đỡ nhớ."

"Lâm Vu tương lai cậu khẳng định xinh đẹp giống như mẹ cậu vậy."

Tôn Dương liên tục gật đầu, "Lâm Vu vốn chính là người xinh đẹp nhất lớp ta mà."

Khương Hiểu ừ một tiếng.

Tần Hành dư quang tinh tế nhìn xem nàng, thật đúng là! Túi tiền mất tìm lại được mà tặng đá lớn trong lòng Lâm Vu rốt cuộc cũng rơi xuống. Bầu không khí căng thẳng giữa cô cùng Tần Hành cũng đã nguôi bớt. Bởi vì việc này, mấy người bạn họ quan hệ so trước kia tốt hơn rồi.

Tôn Dương cùng Tần Hành nói đùa không ít, "Cậu phải cảm ơn tớ, không phải tớ dẫn cậu đi thư viện, cậu liền không thể lấy công chuộc tội rồi. Lâm Vu khẳng định hiện tại còn không còn giận cậu đâu."

Tần Hành lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái.

Tôn Dương ngẩng lên cổ, hấn không sợ đâu nha.

"Lâm Vu -- "

Lâm Vu quay đầu, "Thế nào?"

Tần Hành quay mặt đi.

Tôn Dương cười hì hì, "Hôm nay bài tập có những cái nào?"

Lâm Vu đem vở đưa cho hắn, "Đều ở phía trên."

Tôn Dương: "Lâm Vu, tuần này các cậu còn đi thư viện không? Tớ cùng Tần Hành cũng tới, chúng tớ cùng nhau học tập, tốt không aa?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tuần này không đi được, muốn đi tới nhà người thân thích rồi."

Tần Hành biết trong miệng cô từ "Thân thích" là chỉ Thẩm gia.

Tôn Dương: "Vậy cuối tuần lúc nào tớ cùng Tần Hành làm hộ vệ của các cậu nhé."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng, con mắt giống tạp lấy nhu toái ánh sáng, trong veo, "Được thôi."

Thừa dịp Tôn Dương không nói lại, Tần Hành mới hỏi: "Cậu có phải tuần này muốn đi tới nhà Thẩm Nghi Đình không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sinh nhật của Nghi Hành ca ca. Buổi sáng Thẩm Nghi Đình đến bảo cô chú muốn tớ sang chơi."

Tần Hành: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Hành kiêu ngạo, khẩu thị tâm phi, nhưng hẳn đối bạn học thật sự rất đầy nghĩa khí. Mười lăm mười sáu tuổi, chúng ta đều đang trưởng thành, đều đang thay đổi.

Tần Hành, Lâm Vu, Khương Hiểu...

Thật không nỡ kết thúc đoạn cao trung này.

Tần Hành dẫn theo đại đao tới: Tác giả-kun chúng ta ra tâm sự đi! Người không kết thúc thì làm sao tôi tỏ tình được?

Tác giả-kun: Tần bạn học aa, xin yên tâm, thi đại học xong sẽ để cho cậu tỏ tình thôi.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 14

[Dịch: melbournje]

Nghỉ giữa khóa, loa phòng học đột nhiên vang lên. Mọi người hai mắt nhìn nhau, coi như là phát sinh đại sự gì.

Giọng Hách chủ nhiệm từ loa truyền tới: "Các em học sinh năm nhất! Xin chú ý đây! Gần nhất tôi phát hiện một số bạn học mượn thời gian tự học buổi tối để làm việc riêng, nói chuyện trời đất, không học tập đàng hoàng, thái độ lười nhác! Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ kiểm tra sát sao hơn, mời các em lấy việc học làm trọng. Nhớ rõ đó!"

Dứt lời, trong phòng học lập tức kích động lên.

"Hách chủ nhiệm nghĩ không nói truyện trời đất chẳng lẽ là nói chuyện yêu đương à?"

"Tớ nghe nói, Hách chủ nhiệm bắt một đôi, kiss kiss luôn đó!"

"Kinh thế! Mà đến đấy chưa phải là xong sdaa!"

"Hai người khóc lóc cam đoan cũng đều vô dụng cả."

...

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Xong đời rồi, sách của tớ phải làm sao bây giờ?"

Lâm Vu hỏi: "Cậu cũng xem hết rồi?"

Khương Hiểu: "Không có đâu nha. Lâm Vu nếu không cho tớ để tạm ở ký túc xá của cậu một thời gian nhé? Xin nhờ xin nhờ."

Lâm Vu bật cười, "Chạng vạng tối lúc tan học có thời gian chuyển. Cậu nên chú ý một chút."

Khương Hiểu chấp tay trước ngực, "Yêu cậu chết mất."

Cô lập tức đứng dậy, "Quyển sách « Cổ Phán Sinh Huy » ai đang cầm đây? Xem hết tranh thủ thời gian đưa cho tớ, tớ phải mang về nhà."

*Cổ Phán Sinh Huy: Cũng là 1 truyện của Dạ Mạn, các bạn nên đọc thử xem =)))))) Chuyện kể về nữ chính bị cầm và

"Tớ đang cầm đây. Còn có một chút chưa xem xong, giữa trưa xem hết, buổi chiều đưa cho cậu sau."

Khương Hiểu xông đến khua tay làm một thủ ngữ. Buổi chiều tiết thứ nhất kết thúc, bạn học đem sách đưa cho Khương Hiểu, "Tớ xem xong, cảm ơn nha. Đáng tiếc, nữ chính cuối cùng cũng không thể mở miệng nói chuyện được."

"Đúng vậy đấy, quá làm cho người ta đau lòng rồi. Nhưng mà nữ chính có thể gặp được Trần Thiệu Thần đã là rất hạnh phúc rồi."

"Đúng đúng, tớ đặc biệt thích câu kia —— nhìn quanh, Thanh Hoa gặp."

"Tớ cũng thế."

"Lúc nào nếu có người cùng tớ nói lên câu này, tớ nhất định tức giận mà phản đấu."

...

Tôn Dương nổi da gà một trận, "Thật chịu hết nổi các cậu rồi, không phải nghe rất hư cấu sao."

"Có mà cậu không hiểu!" Trăm miệng một lời phản bác.

Tôn Dương yên lặng cúi đầu xuống, "Tớ học tập, tớ kêu ngạo."

Tần Hành giật giật khóe miệng, nhìn thoáng qua Lâm Vu, Lâm Vu mang theo tai nghe, xem chừng đang nghe Anh ngữ. Hấn cúi đầu xuống tiếp tục làm bài.

Hách chủ nhiệm đi từ cửa sau phòng học vào, ai cũng không phát hiện. Chờ có bạn học phát hiện, vừa muốn mở miệng kêu lên thì bị Hách chủ nhiệm trừng mắt liếc.

Khương Hiểu vui vẻ cùng bạn học chia sẻ, tay cầm quyển truyện, khoa tay múa chân. Hách chủ nhiệm rút sách từ trong tay cô ra.

Lâm Vu khấn trương hô một tiếng: "... Hách chủ nhiệm!"

Khương Hiểu thân thể cứng đờ, "Hách —— Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm nhìn xem sách trong tay, "« Cổ Phán Sinh Huy » của Dạ Mạn, sóng mắt bên trong em lưu chuyển, toàn thế giới, chỉ có tôi nghe thấy.

"A! Cái này sách gì?"

Khương Hiểu kiên trì nói ra: "Khóa ngoại sách báo."

"Khóa ngoại sách báo? Cô còn không biết xấu hổ à! Tôi thật muốn hỏi các Âu Dương lão sư lớp các cô cậu, là cô ấy để các em nhìn sách truyện thành khóa ngoại sách báo sao?"

Khương Hiểu: "... Không phải."

Hách chủ nhiệm nghiêm nghị nói: "Lá gan càng lúc càng lớn! Tịch thu! Bản kiểm điểm 3000 chữ! Sáng mai nộp cho tôi."

Khương Hiểu: "... Hách chủ nhiệm! Thầy nghe em giải thích đã."

Lâm Vu tranh thủ thời gian giữ chặt cô, "Hách chủ nhiệm đang nổi nóng, cậu chờ chút đã."

Khương Hiểu muốn khóc, "Thế nhưng đây là sách giới hạn có kí tên. Tịch thu đi rồi khó kiếm lắm. Hách chủ nhiệm đến, sao không ai nhắc tới một chút chứ."

Tôn Dương: "Ai mà dám! Cậu không thấy mắt thầy ấy trừng giống như mắt điều hâu, như kiểu muốn ăn thịt người ấy!"

Lâm Vu một mặt bất đắc dĩ, "Tớ vừa mới đang nghe nhạc."

Tần Hành ngược mắt nhìn cô, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc rồi biến mất. Thẩm Nghi Hành thật sự là quan tâm cô, giải trí hay sinh hoạt đều giúp cô sắp xếp xong xuôi. Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Đợi ngày mai rồi đi tìm Hách chủ nhiệm nói một chút."

Tần Hành: "Thi cuối kỳ, thi đến niên cấp năm mươi người đứng đầu, cậu có thể tìm Hách chủ nhiệm thương lượng một chút."

Khương Hiểu: "... Vạn nhất nếu thầy không cho thì sao đây?"

Tôn Dương: "Có thể đợi Hách chủ nhiệm quên, qua một thời gian ngắn, chúng ta đi xin tiếp."

Tần Hành nghiêng qua hắt một chút, "Đây không phải cầm, đây là trộm! Nếu như bị phát hiện phải bị xử lý."

Lâm Vu cũng không tán thành làm như thế.

Khương Hiểu bất lực gục xuống bàn, "Gần đây thật xui xẻo."

Đảo mắt đã đến chủ nhật, sinh nhật của Thẩm Nghi Hành. Hơn tám giờ sáng Lâm Vu từ cổng trường đi ra, ngồi nửa giờ xe mới đến được trạm xe buýt gần Thẩm gia nhất. Cô xuống xe, nhìn đồng hồ, 10:10, đến Thẩm gia là đã vừa vặn.

Nơi xa, một thanh âm gọi vào.

"Lâm Vu —— " Thẩm Nghi Hành gọi. Hắt đi xe đạp, Lâm Vu hướng hắt mỉm cười, "Nghi Hành, tại sao anh lại ở chỗ này?"

"Lên anh chờ." Thẩm Nghi Hành vỗ vỗ yên xe phía sau.

Lâm Vu ngồi lên.

"Mang theo sách à?"

"Ừm! En mượn ở thư viện, còn có một chút là xem hết thôi."

"Gần đây đang đọc gì?"

"« Chuyện Danh Nhân », « Cách Lợi Không Du Ký »."

Thẩm Nghi Hành hiểu rõ. Đây đều là sách ngoại khóa của tiểu học. Trong thành phố trẻ em đã lớn lên trong hoàn cảnh này nhưng

mà Lâm Vu không có điều kiện.

"Cũng không cần đọc hết đâu, có tinh lực học tập là mới đủ."

"Em biết. Chỉ là luôn cảm thấy nếu không có nhìn qua thì có chút đáng tiếc."

Đến nhất trung mới biết được, chính mình muốn học nhiều lắm. Không nói đến nước những quyển sách nước ngoài, trong nước có mấy quyển mà cô chưa đọc hết. Mà nhất trung ngoại hồ tàng long. Điểm số thật không thể đại biểu cái gì, những người kia nhiệt tình tự tin, có được tầm mắt khoáng đạt giống như Thẩm Nghi Hành hay Tần Hành.

"Chớ để cho mình áp lực quá lớn! Đỡ được bao nhiêu càng tốt."

Xe lái ở lối đi bộ, gió thổi vù vù. Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí nắm lấy góc áo của hần.

Gió đầu mùa đông tạt vào mặt không có chút lạnh nào. Lúc này, cô rút cuộc cũng buông xuống thần kinh căng cứng, hưởng thụ lấy một lát tự do. Về đến nhà, Thẩm Nghi Hành nhìn cô đỏ bừng mặt, "Hần là nên mang cho em cái khăn quàng cổ."

Lâm Vu xoa xoa mặt, "Em không có lạnh."

Hôm nay cô cố ý mặc cái áo khoác mà bà Thẩm mua cho, trên mũ còn có một vòng lông hồ ly lĩnh, rất ấm áp. Quần áo nhìn rất đẹp, lúc ở ký túc xá cô mặc vào mọi người đều nhìn chăm chăm. Đại khái giống như cô bé lọ lem thay đổi xiêm y để đi gặp hoàng tử vậy.

"Đi uống nước đi."

Thẩm Nghi Hành mang theo bọc sách của cô. Sinh nhật 18 tuổi của Thẩm Nghi Hành, họ hàng gần xa của Thẩm gia gần đều tới, nhiệt nhiệt nháo nháo.

Thẩm Nghi Hành rót cho cô một chén nước ấm, "Đình Đình còn đang ở trên phòng, em họ của anh Thẩm Nghi Lâm cũng tới, em có muốn hay không đi tìm mấy đứa chúng nó không?"

"Không cần. Nghi Hành ca ca, người đi chiêu đãi khách nhân đi. Một mình ta ngồi một chút."

"Vậy được. Ta một hồi tới tìm người."

Thẩm Nghi Hành biết cô không thích cùng người xa lạ nói chuyện, còn không bằng để cô một cái tự do tự tại chút. Thẩm gia nuôi một con mèo Anh chân ngắn tên Khả Nhạc, chú mèo chạy đến bên chân cô, cọ cọ xát giày của cô.

Lâm Vu khom lưng ôm lấy nó. Từ khi Lâm Vu xuất hiện, trong phòng có mấy người liền lặng lẽ nghị luận lên.

"Chính là cô bé ấy nha. Lớn lên xinh đẹp như vậy. Dáng dấp thật là dễ nhìn, nghe nói học tập cũng rất tốt. Cô bé này tốt số, đã cứu Đình Đình của chúng ta, hiện tại cũng học ở nhất trung đó."

...

Bà Thẩm bận rộn một hồi mới đến tìm cô, "Làm sao gần đây không tới chơi vậy?"

Bà thấy cô mặc quần áo lần trước mình mĩa, con mắt của trời lên ý cười. Đứa nhỏ này hiểu lòng người.

"Cuối tuần con phải ở trường để học."

"Con vẫn là như vậy đấy, học mãi thôi. Lần trước nghe nói ví tiền của con bị trộm. Con cái đứa né này vậy mà cũng không mở miệng ra nói cho bọn ta."

"Dì à con tìm được tiền rồi."

"Đấy là tìm được, nếu như tìm không thấy, có phải hay không cũng không định nói cho chúng ta biết?" Lâm Vu không nói chuyện. Đúng vậy, cô đã nghĩ là sẽ không kể cho ai.

"Lâm Vu, mẹ con không ở đây thì chúng ta chính là của người thân của con."

Tâm tư của Lâm Vu tất cả đều viết tại bên trong đôi con ngươi linh động kia, bà Thắm làm sao lại nhìn không ra. Đứa nhỏ này nha, tính cách cao ngạo, về sau sẽ ăn thiệt thòi. Lúc này cửa truyền đến mấy âm thanh, giống như lại có khách đến.

"Dì cứ đi làm việc đi."

"Vậy con ngồi đây chơi nhé, nếu không đi phòng sách của Nghi Hành mà xem sách."

Lâm Vu gật gật đầu. Bà Thắm đi tới cửa, nhìn thấy người tới, thanh âm tràn đầy vui vẻ, "Đã lâu không gặp. Tàn Hành lại cao lớn thêm rồi."

"Dì Dương, dì khỏe ạ." (Bà Thắm tên là Dương Hi.)

Bà Thắm ngậm lấy ý cười, "Còn tưởng rằng con hôm nay không tới chứ."

Hai nhà luôn luôn qua lại, bất quá tính nết Tần Hành các trưởng bối đều biết.

"Mẹ, mẹ cùng dì Dương nói chuyện đi, con đi tìm anh Nghi Hành."

"Đình Đình bọn nó đều ở đây, các con đi chơi đi."

Bà Tần cùng bà Thẩm đi đến một bên, "Kệ thằng bé đi thôi. Dạo này khó bảo được lắm mà hôm nay lại chịu tới."

"Gần đây rất bận hả?"

"Đúng vậy. Chị gần đây thế nào?"

"Chờ hai đứa lên đại học, tôi cái gì đều mặc kệ."

Bà Tần cười.

"Vẫn là chị tốt, Tần Hành bớt phải lo."

"Nói thế sao được, Đình Đình nhà chị thì sao."

Thẩm Nghi Đình từ nhỏ đã học dương cầm, học múa, hội họa, tham gia các loại tranh tài, thể dục thẩm mỹ còn được giải nhì cả nước. Cô gái như vậy, gia trưởng đều thích.

Hai người mẹ đàm tiếu cùng nhau.

Tần Hành đã sớm nhìn thấy Lâm Vu trong đám người, cô một mình ngồi trên ghế sofa bên cạnh. Hắn đi qua, nhẹ nhàng kêu cô một tiếng. Lâm Vu kinh ngạc ngẩng đầu, "Sao cậu lại tới đây?"

Hỏi xong cô liền hỏi hận, hắn cùng Thẩm Nghi Đình là thanh mai trúc mã, hai nhà quan hệ rất tốt, hắn đến là chuyện không thể bình thường hơn được.

Tần Hành: "Mẹ tớ càng muốn tớ tới. Con mèo này làm sao lớn lên mập thế?"

Chú mèo giống như hiểu chuyện, hướng về phía Tần Hành kêu meo meo phản đối. Tần Hành đánh giá cô, thấy cô hôm nay mặc khác hẳn mọi ngày, bình thường hay thấy cô mặc đồng phục, phong cách này là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn chưa phát hiện mình nhìn nhiều hơn mấy lần. Lâm Vu nhẹ nhàng an ủi con mèo, không có phát giác được hắn đang nhìn mình, "Béo cũng là một điểm đáng yêu à nha."

Tần Hành đột nhiên cúi người, đầu ngón tay chỉ vào cái mũi của Khả Nhạc, chỉ là trong một cái chớp mắt, hắn cảm giác được đầu ngón tay chạm được thứ gì dính dính.

Hắn hỏi cô: "Đây là cái gì vậy?"

Lâm Vu nín cười, "Hắn là rỉ mắt của Khả Nhạc."

Tần Hành làm một mặt ghét bỏ.

"Cậu vẫn là cùng trước kia..."

Cô nói phân nửa rồi thôi, "Cậu không đi rửa tay à?"

Tần Hành lập tức đi rửa tay. Lâm Vu ôm lấy Khả Nhạc. Khả nhạc ngoan ngoãn ngủ ở trên đùi của cô. Lúc Tần Hành, nhìn thấy Khả Nhạc vẫn là không vừa mắt. Lâm Vu nhẹ nhàng cầm khăn tay lau mặt của Khả Nhạc.

Tần Hành không nhẹ không nặng nói một câu, "Xem nó hưởng thụ chưa kìa."

Thẩm Nghi Đình biết Tần Hành đến, liền từ trên lầu đi xuống, cô hôm nay mặc một bộ đồ liền thân lông dê, lộ ra thân hình mảnh mai của một thiếu nữ.

"Tần Hành, làm sao đến mà không nói cho tớ."

Tần Hành: "Mẹ tớ gọi tớ."

Đây chính là lý do của hắn.

Người trẻ tuổi tụ hợp một chỗ, chủ đề không ngừng. Lâm Vu lặng im ngồi ở một bên, chưa từng nói nhiều. Ngẫu nhiên Thẩm Nghi Hành nói chuyện cùng cô thì cô mới có thể nói hơn mấy câu. Thẩm Nghi Đình cùng Tần Hành ngồi cùng một chỗ, cô nhìn xem đối diện, "Anh trai đối Lâm Vu thật tốt, tớ muốn ghen tị."

Tần Hành không có phản ứng.

"Lâm Vu bình thường không dễ nói chuyện nhưng cùng anh tớ ở một chỗ thì không giống vậy."

"Ai nói thế? Lâm Vu bình thường cũng thường xuyên nói chuyện với Tôn Dương."

"Vậy còn với cậu thì sao?"

"Tạm được."

"Tần Hành, cậu cảm thấy Lâm Vu thế nào?"

Tần Hành lạnh lạnh nhìn cô một chút, "Thông minh xinh đẹp, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn."

Thẩm Nghi Đình khuôn mặt cứng đờ.

"Hừ!" Tần Hành thấy Thẩm Nghi Đình tức giận bỏ đi, nhìn thấy Khả Nhạc bên chân nên thuận tay bế lên —— cái con mèo này!

Lúc ăn trưa, Thẩm gia có hai bàn tiệc. Lâm Vu được ngồi tại bàn cho chủ nhà cùng với người Thẩm gia. Tần Hành ngồi đối diện cô. Đây là lần đầu tiên hai người ngồi cùng bàn ăn cơm. Ông Thẩm cao hứng, "Từ hôm nay trở đi Nghi Hành tròn mười tám tuổi, hi vọng người tương lai sẽ ra dáng hơn."

Thẩm Nghi Hành bùng lên cái ly trước mặt, "Cảm ơn mọi người."

Bà Thẩm dịu dàng cười, "Đình Đình cũng muốn học tập theo anh trai nó."

"Đúng vậy nha, về sau anh ở Thanh Hoa, cậu ở Bắc đại."

"Tớ cũng không có anh trai thông minh như vậy. Bắc đại tớ cũng không có lòng tin lớn thế, mọi người trông cậy vào Lâm Vu đi, cậu ấy học giỏi thi Bắc đại khẳng định không có vấn đề."

Lâm Vu xấu hổ, nắm lấy đĩa trong tay không nhúc nhích.

Tần Hành: "Cậu cố gắng một chút, lên Bắc Kinh có nhiều đại học mà."

"Như vậy đấy. Đến lúc đó không riêng anh cậu, còn có Tần Hành đều ở Bắc Kinh, thật tốt biết bao nhiêu nha."

Thẩm Nghi Đình co kéo khóe miệng, "Vậy thì thử một chút đi."

Lâm Vu nhìn về phía Tần Hành, gắp hân cũng đang nhìn chính mình, cô chậm rãi chớp con mắt. Thẩm Nghi Hành gắp cho cô một cái đùi gà. Thẩm Nghi Đình thấy được, "Anh, anh thật bất công."

Thẩm Nghi Hành bật cười, đứng dậy gắp một cái đùi gà đặt ở trong bát của cô.

"Công chúa điện hạ, ngài có hài lòng hay chưa?"

Một bàn người đều cười, chỉ có Lâm Vu không, chỗ này thật sự không hợp với cô. Tần Hành ngồi tại đối diện cô, nhìn cô an tĩnh ăn cơm.

Sau bữa ăn, mọi người dần dần rời đi. Lâm Vu trước khi đi, từ trong túi xách lấy ra quà. Cô đem gohi Thẩm Nghi Hành vào hành lang, có chút xấu hổ.

"Anh Nghi Hành, có quà cho anh đây. Em chỉ có thể mua dạng quà này mà thôi."

Thẩm Nghi Hành đưa hai tay nhận lấy, "Em có thể đến anh là rất cao hứng rồi, anh rất thích món quà này."

Hân mở ra, tờ thứ nhất bên trên có chữ viết thanh tú của Lâm Vu —— Anh Nghi Hành, sinh nhật vui vẻ! Tâm tưởng sự thành!

"Anh đi Bắc Kinh học sẽ mang theo cái này."

Lâm Vu ngửa đầu, khẽ mỉm cười.

"Đúng rồi, còn chưa có chúc mừng anh, chúc anh đỗ đại học P."

Thẩm Nghi Hành đưa tay vuốt vuốt sợi tóc của cô, "Anh ở Bắc Kinh chờ các em, các em phải cố gắng lên nhé."

"Được."

"Anh vừa mới phát hiện em cùng Tần Hành quan hệ rất tốt. Trước đó anh còn lo lắng chứ."

Lâm Vu thoải mái, khẽ mỉm cười, "Mới đầu em cứ tưởng là em cùng bọn họ sẽ rất khó xử. Bất quá về sau hoàn toàn không hẳn thế."

"Hai tiểu bá vương kia khi còn bé đều nghịch ngợm."

"Đều là chuyện lúc nhỏ, mà lại bọn họ đều không nhớ được. Dù sao chúng ta đều đã lớn rồi. Tần Hành cùng Khuất Thần đều rất tốt."

Thẩm Nghi Hành mỉm cười gật đầu. Ngán ngủi hơn bốn tháng, Lâm Vu cũng tại từng chút từng chút thay đổi, không còn giống như trước hay buồn bực. Lại nghĩ như vậy, lúc trước Thẩm gia thuyết phục cô đến nhất trung là đúng.

Tần Hành đứng tại cửa thủy tinh bên ngoài, cầm trong tay một phần quà, nhìn xem một màn kia. Hắn lẳng lặng ngừng chân một lát, mới quay người, đuôi lông mày có chút lạnh lùng.

Tác giả có lời muốn nói: Lâm Vu là một người nội tâm ấm áp, nếu như dùng hoa để ví von, cậu ấy sẽ là hoa hướng dương, nở rộ về sau, rất ấm áp.

Tần Hành: Tôi thích hoa hướng dương.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 15

[Dịch: melbournje]

Bà Tần lái xe đi về, Tần Hành ngồi ở ghế phụ chơi lấy điện thoại.

"Con cùng Lâm Vu quan hệ thế nào?"

Tần Hành mở mắt ra, "Mẹ hỏi cái này làm gì?"

"Cô bé ấy thật không dễ dàng, nếu con ở lớp học có thể giúp người ta thì tốt."

"Cậu ấy là Iron Man, nào đâu cần con hỗ trợ."

Bà Tần cười, "Nói bậy không. Lâm Vu dung mạo xinh đẹp, nói chuyện nhẹ nhàng nhu mì. Dì Dương của con rất thích cô bé ấy. Ta cười trêu ghẹo Lâm Vu với Nghi Hành vài tiếng."

Tần Hành hừ lạnh một tiếng.

"Cái thời đại gì rồi, nếu Thẩm gia muốn báo ân chắc cũng không cần để hấn lấy thân báo đáp đâu nhỉ."

Bà Tần cười cười, "Chỉ là đùa thôi mà."

Tần Hành: "Tư tưởng cổ hủ."

Bà Tần không hiểu làm sao con mình lại tức giận, "Cái gì mà tự tưởng cổ hủ! Mẹ đã cảm thấy Nghi Hành và Lâm Vu rất xứng đôi."

"Mẹ à! Nghe ý tứ của mẹ là bây giờ con mà nói yêu đương cũng không thành vấn đề đúng không!"

Bà Tần một hơi chặn lấy, có vấn đề gì à? Vấn đề là, cái đứa con này tính cách cao ngạo, làm sao có cô bé nào chịu được.

Ngày thứ hai, cách thời gian vào hồ còn năm phút, cửa trường học có một người lưu động.

Tần Hành ở cửa trường học gặp được Khuất Thần, hai người cùng dừng xe.

Khuất Thần hỏi: "Hôm qua sinh nhật Thẩm Nghi Hành cậu cũng đi à?"

Tần Hành vai phải khoác balo, "Ừ."

Khuất Thần: "Tớ nhìn thấy Đình Đình up ảnh chụp."

Tần Hành: "Ảnh nào?"

Khuất Thần lấy điện thoại di động ra, mở ảnh chụp. Tần Hành tinh tế mà xem xét, tấm ảnh chụp chung bị cắt xén, chỉ thấy một góc áo Lâm Vu.

Khuất Thần: "Cậu khẩn trương như vậy làm cái gì? Bên cạnh cậu cái người mặc áo lam là ai? Không có ảnh chụp, tớ không đoán ra được. Nhìn xem khí chất rất tốt, chẳng lẽ là Thẩm Nghi Lâm?"

Tần Hành cười, "Lâm Vu."

"Cậu ấy cũng đi? Quả nhiên Thẩm gia đối cậu ấy không tầm thường."

Đang khi nói chuyện, xa xa liền thấy Hách chủ nhiệm theo thông lệ đứng tại cửa chính, ông thỉnh thoảng nhìn thời gian, nếu thấy học sinh mang đồ ăn sáng vào trường thì đứng phê bình.

Khuất Thần âm thầm nhả răng, "Hách chủ nhiệm gần đây điên rồi sao?"

Tần Hành theo biển người mà đi vào.

Khương Hiểu vội vàng từ phía sau chạy tới, "Chào, Tần Hành Khuất Thần."

Tần Hành cười khẽ với cô, "Còn có mấy phút cơ, không cần chạy đâu."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, "Tớ vội gặp Lâm Vu nha. Một tí nữa gặp sau."

Khuất Thần a một tiếng, "Mấy người các cậu cùng Lâm Vu quan hệ làm sao lại tốt như vậy?"

Tần Hành cũng không hiểu. Khuất Thần nghiêng đầu nhìn qua hắn, "Tớ nghe chú tớ nói, túi tiền của Lâm Vu là cậu nhờ cha cậu đi tìm. Chú tớ còn nói, tiền bị kẻ trộm lấy hết rồi, sáu trăm khối là chính cậu bỏ ra nha."

Tần Hành nửa ngày mới nói ra: "Việc này mình cậu biết là được rồi."

Khuất Thần một mặt rung động, Tần Hành cũng không phải là người nhiều chuyện. Hắn ý vị thâm trường nhìn xem hắn, "Làm sao mà cậu quan tâm cô ấy như vậy?"

Cái dây cung trong lòng Tần Hành giống như bị người ta gãy một. Vì cái gì nhỉ? Hắn không muốn thấy cô khó chịu, không muốn thấy cô cau mày.

Thấy hắn trầm mặc, Khuất Thần tùy ý nói một câu, "Cậu không phải là thích người ta rồi chứ?"

Đuôi lông mày Tần Hành mày khẽ nhúc nhích, không nói một lời đi lên phía trước.

Khuất Thần một đường làm âm ỉ, "Thật là nhìn không ra nha!"

Đến phòng học, hai người về chỗ ngồi. Khương Hiểu cùng Lâm Vu thân mật đầu dựa vào đầu, hai người không biết đang nhìn cái gì. Khuỷu tay Tần Hành đụng đụng Tôn Dương, "Khương Hiểu lại mang cái gì tới rồi?"

Tôn Dương đang chép bài tập, rất bận rộn, không ngẩng đầu.

"Poster phim truyền hình, đang phổ cập cho Lâm Vu về nam minh tinh."

Lớp số học, Trương Cần chọn người lên bảng làm bài.

"Khương Hiểu —— "

Khương Hiểu lập tức nhú mày, nhanh chóng mở sách.

"Không cần lật sách. Tôi vừa mới giảng có bài tương tự như này đấy thôi."

Lâm Vu nhanh chóng viết đáp án xuống giấy nháp, đáng tiếc cũng không kịp. Trương Cần vân đạm phong khinh chọn một người khác, "Chu Nhất Nghiên lên làm đi."

Khương Hiểu lúng túng đứng ở đằng kia. Không đến một phút, Chu Nhất Nghiên làm xong bài rồi tràn đầy tự tin trở lại chỗ ngồi. Trương Cần chỉ vào bảng đen, "Làm tốt lắm. Chu Nhất Nghiên trong khoảng thời gian này, toán học tiến bộ rất lớn. Chính các em nhìn lại biểu hiện của mình trong khoảng thời gian này đi. Có ít bạn học xuống dốc rồi đấy. Các bạn học, các em năm nhất, không phải năm hai. Khoảng cách thi đại học, còn có 985 ngày. học kỳ II sau, còn có phân khoa văn lý, các em năm nhất làm không tốt chẳng lẽ các em cho rằng chỉ dựa vào năm hai năm ba nói bù lại liền có thể bù lại sao?"

"Thật sự là hoảng để không vội ——"

Trương Cần lời nói bỗng nhiên, người phía dưới phốc một tiếng cười.

"Trương lão sư, thầy đừng nóng vội, chúng em đang cố gắng mà."

"Đừng tưởng rằng các em thi giữa kỳ thi cũng không tệ lắm, liền có thể kiêu ngạo. Các em nhìn thành tích đợt kiểm tra gần đây của Lâm Vu đi. Ngữ văn cùng Anh ngữ điểm số một mực cao. Lâm Vu có rảnh cùng bọn họ nói một chút kinh nghiệm của em nhé."

Lâm Vu hít một hơi, đứng lên.

"Trương lão sư, ngữ văn của em tiến bộ là bởi vì Khương Hiểu giúp em phân tích đề bài, còn có bình thường cậu ấy giúp em mượn rất nhiều sách ở thư viện thành phố nữa."

Tất cả mọi người nhìn xem hai người, nửa học kỳ cùng nhau, nguyên lai tình cảm của các cô lại tốt như vậy. Thật là khiến người ta hâm mộ. Khương Hiểu nháy mắt với cô mấy cái.

"Giữa bạn học chung lớp trợ giúp lẫn nhau không sai. Bất quá, thành tích của Lâm Vu một mực vững vàng dẫn phía trước, thế còn Khương Hiểu lại không thể có điểm áp lực? ngữ văn thành tích tốt không thể được thì thành tích môn khác cũng phải dành thêm chút sức."

Khương Hiểu: "Em đã biết."

Trương Cần không khỏi lắc đầu, "Hách chủ nhiệm gần đây rất nghiêm khắc, các em nếu như bị hấn bắt thì thầy cũng không giúp các em đâu! Tốt rồi, tan học."

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu mở poster ra, nhìn Tấn Trọng Bắc mặc áo khoác trắng, thật đặc biệt đẹp dễ.

Gần đây bộ phim « Bản Sắc Bác Sĩ » đang dậy sóng trên mạng nhưng cô không có thời gian xem tivi, nghe Khương Hiểu nói nên cô đã biết toàn bộ kịch bản. Đây là lần thứ nhất cô động tâm với nghề bác sĩ. Lúc này Khương Hiểu đối tượng lại không có kế hoạch gì. Thẩm Nghi Hành một mực hi vọng cô có thể đi Bắc Kinh học, kỳ thật trong nội tâm cô cũng không muốn đi xa. Bây giờ ở tại Tấn thành cô đều lo lắng thân thể mẹ không tốt, còn bà thì đã già. Cô không thể bỏ mọi người một mình được. Lâm Vu nhú chặt lông mày, cẩn thận từng li từng tí đọc báo Thượng Hải.

Ký túc xá quản nghiêm, cô cũng không thể đem áp phích dán tại trên tường được, bất quá ngược lại tại bàn học có dán mấy tấm tranh của Trương Tấn Trọng Bắc tranh.

Chu Nhất Nghiên cầm bài tập toán học tới nhờ Tàn Hành giảng nwn nhìn thấy áp phích.

"Lâm Vu, cậu cũng thích anh này hả?"

Lâm Vu biểu lộ chậm nửa nhịp, "Cũng tạm."

Chu Nhất Nghiên nói, "Tớ biết anh ấy, có thể giúp các cậu lấy chữ ký."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Cảm ơn."

Tàn Hành hỏi một câu, "Hắn là ai?"

Chu Nhất Nghiên biểu lộ sinh động, "Tấn Trọng Bắc, cha là đạo diễn Tấn Thân, mẹ hắn là ảnh hậu Lương Nguyệt. Tàn Hành, cậu cũng thích hắn sao?"

Tàn Hành nhàn nhạt nói ra: "Tớ chỉ là hiếu kì thôi. Cậu muốn giảng đề nào?"

Chu Nhất Nghiên lật ra bài tập, "Cái này."

Tàn Hành nhìn một chút đề bài, "Cái đề này chính là tính hàm số tăng giảm."

Hắn cực nhanh viết mấy trình tự, "Cậu nhìn một chút."

Chu Nhất Nghiên gật gật đầu, cô nhìn qua mặt mày của hắn, nguyên lai tìm hắn nhờ giảng cũng không phải khó khăn như vậy.

"Cám ơn nha."

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu cùng Khương Hiểu cùng đi lấy nước. Lâm Vu nói cho Khương Hiểu chuyện phát sinh ở thời giam trước.

Khương Hiểu trợn mắt hốc mồm, "Cho nên bởi vì việc này mà cậu mới cùng với Tần Hành cãi nhau?"

Lâm Vu a một tiếng, "Cậu ấy rất tức giận."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Thế nhưng tớ không hiểu vì cái gì mà chính Thẩm Nghi Đình không đi hỏi Tần Hành luôn cho nhanh?"

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Cậu ấy sợ Tần Hành không thích mình."

Khương Hiểu trầm ngâm nói: "Tần Hành thật sự là đáng sợ! Cảm giác là nữ sinh nhất trung đều thích cậu ấy vậy! Lớp chúng ta liền có hai người, một là Thẩm Nghi Đình, một là Chu Nhất Nghiên. Đều là hạt giống siêu cường! Nếu là ở cổ đại thì Tần Hành may mắn rồi."

Lâm Vu bị chọc cười.

"Thế nhưng tại sao cậu phải giúp Thẩm Nghi Đình truyền lời?"

Lâm Vu vắn lấy mi, "Chuyện này hơi dài."

"Cậu cứ từ từ nói."

Chờ Lâm Vu nói xong, Khương Hiểu miệng lớn lên, "Đây không phải phim truyền hình chứ?"

"Thật xin lỗi, mãi mà không có nói cho cậu biết."

"Lâm Vu, cậu bây giờ nói cho tớ, nói rõ như vậy là vì vị trí của tớ trong lòng người cậu trọng yếu."

Lâm Vu biểu lộ nghiêm túc, "Rất trọng yếu!"

Cô giữ chặt tay của nàng, như chủ động cảm ơn.

"Tớ cảm thấy Thẩm Nghi Hành đối cậu rất tốt đấy."

Lâm Vu mỉm cười, bước chân dừng lại, "Nghi Hành ca ca từ nhỏ đối tớ liền rất chiều cố. Có đôi khi là quá tốt rồi."

"Cậu đừng có gánh vác tất! Bởi vì cậu đáng giá mà thôi! Cậu luôn luôn đối với người khác rất tốt. Cậu cho mọi người mượn sách, ai có gì không hiểu đều thích đến hỏi cậu nhờ giảng."

"Cái này không có gì mà."

Lâm Vu cảm thấy cái này rất bình thường, điểm này lớp bọn họ mấy cái người học giỏi đều như vậy, lớp trưởng, Tần Hành đều sẽ giúp người khác giảng bài.

"Không phải tất cả mọi người đều giống vậy. Kỳ thật, chờ cậu trưởng thành, cậu có thể trở về báo bọn họ. Tựa như tớ, tớ vừa ra đời, mẹ tớ liền qua đời, cha tớ ở bên ngoài lâu dài để vẽ tranh. Tớ rất nhiều chuyện, đều là nhờ cô."

Khương Hiểu bình tĩnh nói mình sự tình, khóe miệng ngậm lấy ý cười chua xót.

"Chờ về sau phát đạt tớ, tớ muốn trả ơn cho cô."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trải qua chuyện này, giống như lại không đồng dạng.

Tôn Dương nhìn hai cô, "Tần Hành, cậu nói nữ sinh vì sao mà đi WC cũng muốn cùng nhau, lấy nước cũng muốn đi cùng nhau?"

Ánh mắt Tần Hành đảo qua, gặp Khương Hiểu cùng Lâm Vu vừa nói vừa cười tiến đến, nữ sinh ở giữa cảm tình thật sự là kì lạ.

"Không biết."

Tôn Dương hỏi Khương Hiểu.

Khương Hiểu: "Con gái chúng tớ có chuyện muốn nói riêng chứ sao."

Tôn Dương nháy mắt nhìn Tần Hành, "Vậy lần sau chúng ta cũng cùng nhau đi đi, tớ cũng có điều muốn cùng cậu nói." [=))))))]

Tần Hành lạnh lùng nhìn lướt qua.

Tôn Dương: "Thật ra là tớ phát hiện Trương Cần cùng Đào Mạn cuối tuần đi hẹn hò."

Tần Hành: "..."

Tán thành ở mùa đông này còn giống như tại mùa xuân, tràn đầy yêu thương.

Thanh xuân tuổi trẻ, những cái cảm tình kia nhàn nhạt nhàn nhạt nhưng luôn luôn chân thật sinh động. Thời gian lặng yên trôi đi, trong bất tri bất giác liền muốn đến thi cuối kỳ. Rất nhiều học sinh vì ôn thi nên tham gia tự học buổi tối. Thẩm Nghi Đình cũng là một trong số đó. Người Thẩm gia ngay từ đầu không tán thành, bọn họ đối Thẩm Nghi Đình bảo hộ quá mạnh, bình thường lúc cô đi đều là cẩn thận từng li từng tí, đây cũng là lí do bà Thẩm nghỉ công tác. Về sau không nhận được Thẩm Nghi Đình bướng bỉnh, cuối cùng mỗi lúc trời tối đều sẽ để xe đưa đi đón về.

Tự học buổi tối trên lớp, trong phòng học yên tĩnh, chỉ có lật sách tiếng xào xạc. Đêm nay trực ban lão sư là thầy giáo thể dục năm nhất, hần ngồi tại hàng cuối cùng xem bóng rổ tranh tài.

Lâm Vu đang học, đột nhiên một tờ giấy rơi vào trên mặt bàn cô. Mới đầu cô không có chú ý tới. Lâm Vu ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy trên bàn rất nhiều tờ giấy. Lâm Vu tưởng rằng gửi cho cô, biểu lộ chớp mắt hoảng hốt, chậm rãi mở ra. Một hàng chữ nhảy vào mi mắt của cô —— tớ thích cậu, Tần Hành. Lâm Vu trong lòng không hiểu sao nhảy lên một chút! Sắc mặt trong nháy mắt liền đỏ lên! Đầu óc của cô chậm rãi lặp lại câu nói này. Chỉ là mấy giây, cô liền suy nghĩ mình bạch rồi nhú nhú mày, tiện tay ném tờ giấy cho Tần Hành ở phía sau.

Tần Hành giật khóe miệng một chút, "Cái gì ——" tay vừa muốn đưa tới.

Một cái tay khác hơi mập cướp đi tờ giấy.

Hách chủ nhiệm ở nơi đó, mở ra xem, con mắt trong nháy mắt liền trừng lớn, tần suất hô hấp liên tiếp tăng nhanh.

Tần Hành đứng dậy, hô một tiếng, "Hách chủ nhiệm —— "

Lâm Vu xoay đầu lại. Hách chủ nhiệm nhìn Lâm Vu, lại nhìn xem Tần Hành, nhìn nhìn lại tờ giấy trong tay. Ông kìm chế lại tính tình của mình. Hai đứa bé này đều là học sinh khá giỏi, thời gian này không thể vội vàng xao động.

"Lâm Vu, đến phòng làm việc của tôi một chút."

Lâm Vu biểu lộ trầm mấy phần.

Tần Hành an ủi, "Không có chuyện gì đâu."

Hách chủ nhiệm: "Không có việc gì á? Một tí đến cậu đấy."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 16

[Dịch: melbournje]

Lâm Vu đi ra cửa phòng học lúc, quay đầu nhìn một cái, tất cả mọi người đang nhìn cô, dạng ánh mắt gì đều có, lo lắng, xem trò, không hiểu.

Rõ ràng là ánh sáng phòng học quen thuộc, đột nhiên cô cảm thág có chút chướng mắt, rất xa lạ.

Cii chậm rãi quay đầu trở lại, ánh mắt đảo qua từ trên mặt Tàn Hành, gương mặt kia giờ phút này cũng trôi lên mấy phần mơ hồ lo lắng.

Một đường trầm mặc, Lâm Vu đi theo Hách chủ nhiệm tới văn phòng.

Hách chủ nhiệm đã tỉnh táo lại, ông bình tĩnh lần nữa nhìn tờ giấy.

Còn có cả tuyển tranh kiểu chữ. Kiểu chữ này là vì thổ lộ nên cố ý viết thành như vậy?

"Tớ thích cậu, Tàn Hành."

Hách chủ nhiệm suy nghĩ.

Lâm Vu đứng bình tĩnh ở nơi đó.

Hách chủ nhiệm thở dài một hơi, nhìn cô, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì. Lâm Vu đưa nhỏ này tính cách tốt, thành tích tốt, hẳn cũng có thể lý giải. Chỉ là hẳn không hi vọng tại ngay dưới mắt hẳn lại xảy ra chuyện như vậy. Ai, thật sự là lo lắng!

"Lâm Vu à, em giải thích cho tâu một chút đây là có chuyện gì?"

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, lưng thẳng tắp, cô mím mím khóe miệng, trả lời: "Hách chủ nhiệm, ngài tin tưởng em sao?"

Hách chủ nhiệm nhìn mắt coi, trầm tư một chút, "Tôi tin tưởng em."

Lâm Vu hốc mắt nóng lên.

"Vậy em nói cho thầy biết cái này tờ giấy là gì?"

Lâm Vu thần sắc căng cứng, lại chỉ là lắc đầu, "Em không biết."

Hách chủ nhiệm nhìn cô, "Thật không biết sao?"

"Vâng."

Hách chủ nhiệm thở dài một hơi, đưa nhỏ này thật sự là có ý tứ.

"Lâm Vu à, em là học sinh khá giỏi, lão sư cùng trường học đối với em kỳ vọng rất lớn. Cao trung ba năm này mỗi một ngày đều là thời kỳ mấu chốt, ngàn vạn lần không thể bị chuyện khác làm phân tâm. Các em ở cái tuổi này đối với bạn khác giới có hảo cảm là chuyện bình thường, nhưng là -- lúc này không phải là thời kì để nói chuyện yêu đương."

Lâm Vu sắc mặt có chút đỏ lên, "Em biết."

Hách chủ nhiệm, các thầy cô chủ nhiệm khác đối với cô đều rất tốt, cô bây giờ chỉ có lấy thành tích về mới có thể trở về báo bọn họ.

Hách chủ nhiệm: "Tôi biết áp lực của em rất lớn, buông lỏng chính mình đi. Mọi người đều rất tin tưởng em."

Lâm Vu rũ xuống đôi mắt, ánh mắt rơi vào trên chồng sách ở bàn công tác kia, một xấp thật dày, sách gì cũng đều có. Phía trên nhất quyển kia chính là quyển mà Khương Hiểu bị mất.

"Em về trước lớp trước đi. Thuận tiện gọi Tàn Hành tới đây nhé."

Lâm Vu trở lại phòng học, mọi người nhao nhao lo lắng.

"Thế nào? Hách chủ nhiệm nói cái gì?"

Giáo viên thể dục xù lông, "Yên tĩnh! Tự học bài của mình đi! Ai nói tiếp xuống lầu chạy vài vòng nhé."

Tàn Hành nhìn qua cô, hần mơ hồ đoán được tờ giấy kia ghi gì. Từ nhỏ đã không ít có người cho hắn đưa tờ giấy nhỏ kiểu đó, bắt quá lần này ai có thể nghĩ là gián tiếp chuyển qua Lâm Vu.

Lâm Vu lắc đầu, "Hách chủ nhiệm gọi cậu."

"Hách chủ nhiệm phê bình cậu rồi sao?"

Hắn khẩn trương nhìn cô.

Lâm Vu không nói chuyện.

Tần Hành đến văn phòng, vẫn là dáng vẻ đó, một điểm hỏi hặn đều không có, tự nhiên là không có việc này để trong lòng, Hách chủ nhiệm căn rằng, "Cậu xem một chút cậu đang làm chuyện tốt gì này?"

Tần Hành đứng tại trước bàn của hắn, tại vì thường xuyên chơi bóng rổ nên vóc dáng đã cao đến một mét tám.

"Hách chủ nhiệm, em cái gì cũng không biết."

Hách chủ nhiệm lấy ra tờ giấy kia, "Ba" một tiếng đặt lên bàn.

"Còn nói không biết?" Tần Hành nghiêng người, nghiêm túc nhìn xem hàng chữ kia. Chỉ có đơn giản 5 chữ, đáng tiếc nhìn không ra ai viết.

Hách chủ nhiệm vừa mới nghĩ một điều, đây là có người tỏ tình với Tần Hành, hay là Tần Hành tỏ tình cho người khác?

Hắn cố ý hỏi: "Đây là cậu viết cho Lâm Vu à?"

Tần Hành kéo khước mắt ra, "Cái này rõ ràng là có người tỏ tình với em."

"Nội dung bức thư này là "Tớ thích cậu". Kí tên là cậu - Tần Hành. Cậu truyền cho Lâm Vu, Lâm Vu cự tuyệt, quay đầu đem tờ giấy trả lại cho cậu đúng không."

Tần Hành không nghĩ tới Hách chủ nhiệm vậy mà có sức tưởng tượng phong phú như thế.

"Là thầy vẫn còn nghĩ tới chuyện Lâm Vu nói ạ?"

"Tôi đang hỏi cậu hay là cậu hỏi tôi?"

Hách chủ nhiệm: "Đừng tưởng rằng thành tích của cậu tốt thì tôi không thể thể làm gì! Cậu giỏi thì cho tôi một lời giải thích chính đáng đi? Nếu không ngày mai mời phụ huynh."

Tần Hành: "Thầy không phải nhìn thấy rồi sao? Người khác gửi cho em, em còn không có nhận thì liền bị thầy cầm đi."

"Cậu nói là Lâm Vu truyền cho mình, vậy chả lẽ Lâm Vu tỏ tình với cậu sao."

Hách chủ nhiệm cười cười, yên lặng nói ra: "Không thể nào là Lâm Vu được."

"Vì sao lại không thể là Lâm Vu?"

Hách chủ nhiệm lắc đầu, "Lâm Vu một lòng học tập, làm sao có thể thích cậu?"

"Thầy nói lời này là quá đả kích em rồi."

Hách chủ nhiệm trước bàn làm việc đi tới đi lui, giống như nghĩ tới điều gì, "Đêm hôm đó, cậu cùng Lâm Vu đứng tại hành lang -- "

"Thảo luận bài tập."

"Cậu định lừa gạt thầy giáo sao?"

"Em làm sao có thể lừa gạt thầy chứ, Hách chủ nhiệm, Lâm Vu mới vừa cùng thầy nói cái gì?"

"Đừng nghĩ dụ được tôi nói ra."

Hách chủ nhiệm trừng mắt liếc hần một cái, "Trọng điểm của mọi hoài nghi bây giờ là cậu đấy."

Tàn Hành cắn cắn môi, "Việc này không có quan hệ gì tới Lâm Vu. Tờ giấy là người khác ném cho em, không có ném chuẩn, rơi trên bàn Lâm Vu."

Hách chủ nhiệm trong lòng rất rõ ràng, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra ngoài. Hai cái đũa nhỏ này thẩn thẩn đặng đặng, chỉ bất quá việc này không thể cứ như vậy kết thúc được.

"Được, em về lớp trước đi. Việc này tôi sẽ điều tra."

Tàn Hành trở về lớp, chỉ thấy Lâm Vu an tĩnh ngồi tại vị trí trước, viết đề toán, giống như không bị ảnh hưởng gì.

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, "Hách chủ nhiệm cùng cậu nói cái gì?"

Lâm Vu im lặng một chút, quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, ý tứ rất rõ ràng.

"Cũng không phải lỗi của tớ. Lại nói, tờ giấy kia là cậu truyền cho tớ."

Tàn Hành thanh âm đột nhiên yếu mấy phần.

Lâm Vu hít sâu một hơi, "Không phải do tớ viết."

Tàn Hành nhìn qua cô, vậy mà tại hai gò má của cô thấy được nét đỏ ửng.

Hắn thanh thanh tiếng nói, "Hách chủ nhiệm hỏi tớ, Lâm Vu cùng cậu thích nhau à?" Hắn mắt tự nhiên dời mắt đi chỗ khác, mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Lâm Vu cắn môi, "Không có khả năng đó."

Tần Hành: "Thế nhưng là ngoài cái chữ kia có cả vẽ tranh, căn bản không biết là ai viết. Ông ấy liền thấy là cậu muốn truyền cho tớ."

Lâm Vu biểu lộ vội vàng, "Tớ rõ ràng đã cùng Hách chủ nhiệm nói rõ rồi."

Tần Hành: "Cậu nói cái gì?"

Lâm Vu thần sắc trịnh trọng, nhanh chóng nói: "Tớ không thích cậu."

Tần Hành: "..."

Hắn sờ lên cái mũi.

Kết quả, cũng cùng ngày tự học buổi tối đó lúc tan học, việc Lâm Vu tỏ tình Tần Hành việc này một nháy mắt liền truyền ra.

Ban đêm mọi người trở lại ký túc xá, Thôi Nhã hiếu kỳ nói: "Đến cùng tờ giấy kia là sao vậy?"

Dương Tiểu Mộng: "Khẳng định là nữ sinh."

Thôi Nhã cười: "Đây nhất định rồi. Bất quá đến cùng là ai mà có gan to thế chứ."

Dương Tiểu Mộng: "Gan lớn mà nói thì sẽ kí tên rồi."

Thôi Nhã: "Lâm Vu, tờ giấy đến cùng viết cái gì vậy?"

Lâm Vu trầm mặc lắc đầu.

Trần Đồng hỏi: "Hách chủ nhiệm phê bình cậ sao?Thầy ấy nói như thế nào?"

Lâm Vu: "Không phải do tớ viết, tớ sẽ không thừa nhận. Hách chủ nhiệm khẳng định cũng có thể điều tra ra."

Trần Đồng dừng một chút, hỏi: "Vậy cậu biết là sao không?"

Lâm Vu nhìn nói, "Không biết."

Thôi Nhã phụ họa: "Lúc ấy tất cả mọi người đang làm bài tập, cũng không ai trông thấy."

Ngày thứ hai, Tấn thành thời tiết đặc biệt lạnh, thời tiết đột nhiên hạ xuống âm ba độ.

Lâm Vu mặc quần áo mà Dương Hi mua cho, áo lông dê, ấm áp vô cùng. May mắn là mặc trong đồng phục nên ai cũng nhìn không ra.

"Lâm Vu, áo này thật là dễ nhìn, mua ở đâu vậy?"

Thôi Nhã cùng Trần Đồng đều đang nhìn đồ cô mặc.

"Người thân tặng cho tớ."

"Đây là nhãn hiệu XX." Trần Đồng nói.

"Làm sao cậu biết?" Thôi Nhã hỏi.

"Thẩm Nghi Đình thường mặc mà. Cậu ấy nói nhãn hiệu quần áo này mua hơn 1000."

Lâm Vu mấp máy khóe môi, "Tớ đi căn tin trước đây."

Trần Đồng nhẹ nhàng nói ra: "Lâm Vu, người thân của cậu đối với cậu thật tốt."

Sáng ngày thứ hai tự học kết thúc, Tôn Dương từ nhà vệ sinh nam trở về, hấn một mặt kinh hoảng, "Tớ vừa mới nghe được một tin tức ở nhà vệ sinh."

"Cái gì?" Tàn Hành hỏi.

"Làm sao tất cả mọi người đều đang nói Lâm Vu tối hôm qua tỏ tình với cậu?"

Tàn Hành ngược mắt, "Cái gì?"

"Lúc tớ đi đường, có mấy người hỏi tớ lặn, hỏi là Lâm Vu có phải hay không tỏ tình với cậu, cậu trả lời như nào?"

Mi sắc Tàn Hành nhú một cái, ngữ khí cứng ngắc, "Ai đang nói linh tinh vậy."

"Tối hôm qua tự học đến cùng xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho tớ đi!"

Phía trước có người giải đáp, "Tối hôm qua á! Lớp học có một quả drama căng đét."

"Nè, có thể đừng nói vòng vo được không?"

"Được! Có người ném tờ giấy nhỏ, Lâm Vu nhặt được, còn chưa kịp đưa cho Tàn Hành, liền bị Hách chủ nhiệm chặn được. Xong!"

Tôn Dương nghiêm mặt, há to miệng.

"Mẹ nó! Khó trách sáng nay nghe vậy, tớ hỏi mãi mà cả hai người bọn họ đều không để ý."

Khuất Thần từ bên ngoài chạy vào, "Tần Hành, cậu cùng Lâm Vu đã phát triển đến thế rồi sao. Thật nhanh gọn lẹ nhaaa."

Tần Hành sắc mặt có ít ngưng trọng.

Lời đồn như gió, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ trường.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đi siêu thị mua đồ, trên đường trở về, thỉnh thoảng có người nhìn xem hai cô.

Khương Hiểu nghi hoặc: "Làm sao hôm nay đi đường bầu không khí hơi lạ."

Lâm Vu trong lòng hơi hồi hộp một chút.

"Cậu về lớp trước đi."

Hai người đi đến đầu bậc thang, có người hô hào tên Lâm Vu.

"Lâm Vu chờ một chút."

Là người nam sinh tới tìm cô lúc trước.

Lâm Vu dừng bước lại.

Tôn Sơ Văn nhún nhún vai, "Tớ đều nghe nói rồi, chuyện của cậu cùng Tần Hành."

Lâm Vu sắc mặt trầm xuống, giờ phút này, cô nói cái gì cũng không được.

Tôn Sơ Văn cười cười, ánh mắt nhìn chăm chăm cii, "Nguyên lai là cậu thích Tần Hành sao. Khó trách ngày đó hấn lại che chở cậu như thế."

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, "Thật có lỗi, tớ muốn về lớp."

Cùng người khác thì cô không giải thích làm gì.

Khương Hiểu vội vàng đuổi theo, một mặt mờ mịt.

"Đến cùng thế nào vậy?"

Lâm Vu thở một hơi, đơn giản đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho cô.

Khương Hiểu: "... Nhưng là bây giờ làm sao truyền thành dạng này rồi."

Hai người vừa về tới lớp, bầu không khí trong phòng học liền thay đổi, tất cả mọi người đều nhìn cô.

Ở lớp tự học buổi tối thì mọi người biết, chuyện tối ngày hôm qua không có quan hệ gì với Lâm Vu. Thế nhưng là người ngoài thì không biết. Một truyền mười, mười truyền trăm. Tất cả mọi người đều coi là Lâm Vu thích Tần Hành.

Lâm Vu thoáng nhú nhú mày lại, từng bước một đi hướng trên chỗ ngồi, biểu lộ chưa biến, vẫn như cũ thản nhiên.

Tần Hành ở nơi đó nhìn qua cô, ánh mắt phức tạp.

Lâm Vu biết chuyện này không thể trách hấn. Tờ giấy kia chủ nhân chưa hề nhận lỗi, cô cùng hấn đều là người bị hại.

Khương Hiểu nắm chặt lại tay của cô, "Chúng ta đều chung một lớp, các cậu làm sao đều để yên người khác đoán mò việc lớp chúng ta? Lớp khác nói mò như vậy, chúng ta cũng không thể giống họ được."

Tôn Dương đứng lên, "Đúng vậy. Chuyện này rõ ràng là có âm mưu."

"Âm mưu gì?"

"Có người hãm hại Lâm Vu cùng Tần Hành, một khi hai người bọn họ chịu ảnh hưởng, bị xao nhãng, rồi thi cuối kỳ hạng nhất hạng hai bảo sẽ là người khác."

Đám người: "... Tôn Dương à, cậu đọc truyện kiếm hiệp hơi nhiều rồi đấy."

Khương Hiểu cũng đứng dậy, "Hi vọng chủ nhân của tờ giấy nhỏ kia có thể đứng lớn, đừng làm cho người vô tội bị thương tổn. Cậu cho rằng người người đều giống như cậu thích Tần Hành hay sao, tớ cùng Lâm Vu đều không thích."

Tần Hành chỉ cảm thấy trán đau.

Khuất Thần cố nén cười, "Haha, vậy các cậu thích ai?"

Khương Hiểu hơi lườm bọn hắn, lôi ra tấm áp phích kia.

"Nhìn thấy không? Đàn ông như vậy mới là thành thực, có trách nhiệm."

Khuất Thần: "Đây cũng coi là thích sao?"

Tần Hành nhéo một cái mi, cao giọng nói ra: "Ờ giấy đó không phải Lâm Vu viết cho tớ."

Đây là giải thích của hắn. Nhưng là bây giờ ai tin tưởng lời này đâu. Lời đồn dừng chỉ dừng ở giá thiết, đáng tiếc, xung quanh chúng ta có không ít quần chúng.

Khương Hiểu cùng Tiêu Vi đều nói, không cần để ý tới, chuyện này sẽ tự chìm xuống thôi. Kết quả một ngày là như thế này, hai ngày vẫn là như vậy, Lâm Vu đi lấy nước có người nhìn cô, ở căn tin ăn cơm cũng sẽ có người nhìn cô. Cô không biết làm sao sự tình sẽ phát sinh đến tình trạng như vậy. Toàn trường người đều cho rằng, cô tỏ tình với Tần Hành, cô thích Tần Hành. Nghe nói, năm nhất còn có người up bài viết.

"Lâm Vu cùng Tần Hành đến cùng có hẹn hò không vậy?"

Thứ sáu sau khi tan học, Thẩm Nghi Hành cũng tới tìm cô. Hai người đi chậm chậm tại bên thao trường.

Lâm Vu cười khỏ: "Năm ba cũng biết chuyện này sao?"

Thẩm Nghi Hành là không quá chú ý những chuyện này, bất quá tóm lại vẫn là nghe được.

"Chớ để ở trong lòng, qua một thời gian ngắn liền không sao đâu."

Lâm Vu thở dài một hơi.

"Thế nào?"

"Chẳng qua là cảm thấy có chút phiền phức. Trước kia chưa từng có nghĩ tới những sự tình này xảy ra."

"Khi trưởng thành sẽ có không ít phiền phức đâu."

Lúc này thao trường, có người đang chạy thể dục, có người đá bóng. Mỗi người đều không giống nhau.

Mùa đông trời chiều luôn luôn nhìn bất lực như vậy, không hiểu sao lại dễ cho người ta cảm thấy một loại cảm giác hoang vu.

Lâm Vu nửa người đều dựa vào tại xà đơn bên trên, "Anh Nghi Hành, tại sao anh không hỏi em có hay không chính tờ giấy là của em?"

Thẩm Nghi Hành cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

"Việc này nếu phát sinh trên người Đình Đình thì anh tin, em ấy nha, anh nghĩ liền là nếu người em thích đang trước mặt em thì em cũng sẽ không làm vậy."

Tính cách quyết định một người đối với thái độ tình cảm. Lâm Vu về mặt tình cảm thuộc về dạng người bị động. Tâm trạng Lâm Vu đang căng cứng trong nháy mắt buông lỏng ra. Cô dần dần minh bạch, cô muốn đơn giản, là không thực tế.

Thời gian thanh xuân, có phiền não, có sung sướng, đây đều là những điều không thể thiếu trong quá trình trưởng thành của mỗi người.

Ngày này 2 lớp học thể dục chung, lớp 2 cùng lớp 10, hai lớp đều đứng tại sân bãi để đồ vật, không có can thiệp lẫn nhau.

Nam sinh hai lớp đã sớm không chịu được mà đi thi đấu cùng nhau. Giáo viên thể dục làm mẫu hai lần ném rổ, yếu điểm cũng liên tục cường điệu, "Mọi người hiện tại phân tổ luyện tập với nhau đi."

Lâm Vu thể lực so với nữ sinh bình thường tốt hơn một chút, nhưng bóng rổ thì là 0. Vùng núi dạy học đều rất kém cỏi, bọn nhỏ chưa có tiếp xúc qua. Bọn Thẩm Nghi Đình từ nhà trẻ bắt đầu liên luyện tập đá cầu, cầu dám khẳng định là so Lâm Vu mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Vu thử ba lần, một lần chạm khung đều không có ném trúng. Khương Hiểu còn trúng một lần.

"Chớ khẩn trương, tập trung chú ý lực."

Lâm Vu lần nữa đáp bóng, bóng đập vào khung bên trên, lại bắn ra.

Khương Hiểu gãi gãi đầu, "Nếu không tìm thầy giáo đến lại làm mẫu một chút đi."

Lâm Vu xoa xoa đầu, "Có thể là lực đạo của tớ không đúng, để tớ thử lại lần nữa."

Trong lúc cô luyện tập, bất tri bất giác có người vây tới xem, trong đám người dần dần truyền đến rất nhỏ tiếng nói chuyện, "Cậu ấy là Lâm Vu đó."

"Tiểu Vũ, mau tới đây nè."

Thạch Tiểu Vũ đi tới, ánh mắt cùng Lâm Vu nhìn nhau, "Thì ra là thế à."

Lâm Vu trong tay ôm bóng rổ, thái dương đầy mồ hôi.

Thạch Tiểu Vũ nhú mày, "Có muốn hay không tớ dạy cho cậu?"

"Cảm ơn, không cần."

"Cô ấy có thể tìm Tần Hành dạy mà? Tiểu Vũ, đừng tự mình đa tình nhaa."

Lâm Vu một điểm phản ứng đều không có, cũng không để ý tới mọi người, quay người muốn đi.

"Nè --" có người đột nhiên giữ chặt tay cô.

Lâm Vu quay người, nhìn qua nữ sinh kia, ánh mắt cùng nàng đối mặt. Nữ sinh chậm rãi buông tay ra, "Lần trước chúng tôi đi tìm cậu, cậu nói cậu cùng Tần Hành không quen, nguyên lai là mình thích hắn nên mới không chịu giúp chúng tôi gọi hắn."

Lâm Vu môi mỏng khẽ mở, "Buông tay ra."

"Cậu!" Mấy nữ sinh bị biểu lộ kia của cô kích thích, chăm chú nắm lấy không thả.

Lâm Vu cầm trong tay bóng rổ trượt xuống trên mặt đất, thanh âm buồn buồn, lại dần đến thật xa.

"Tôi và các cậu không giống nhau."

Cô lạnh giọng mở miệng. Nữ sinh kia buông tay ra, "Giả vờ thanh cao làm gì. Có thể còn không phải là cậu đưa Tần Hành tám giấy."

Lâm Vu đi nhặt bóng rổ.

Khương Hiểu đuổi tới, "Lâm Vu -- "

"Cậu luyện tập trước đi, tớ có chút chuyện. Yên tâm, tớ không sao."

Sắc mặt của cô tỉnh táo một cách lạ kỳ.

Sân bãi sát vách, nam sinh hai lớp đang thi đấu.

Lâm Vu đứng tại nơi hẻo lánh, đây là lần thứ nhất nhìn nam sinh chơi bóng.

Giữa mùa đông, các nam sinh đều mặc áo bóng rổ ngắn tay quần đùi, một thân đầy mồ hôi. Tần Hành ở nơi đó thật sự là một nhân vật thu hút mọi ánh nhìn, hắn liên tiếp hai lần vững vàng đáp bóng, bầu không khí một nháy mắt liền sôi trào.

"Tần Hành, cố lên!"

"Tần Hành, cố lên!"

...

Lâm Vu: "..."

Thật sự là gặp người người thích, gặp hoa hoa nở.

Trên trận có người thấy được cô, bèn huýt sáo.

"Tần Hành, bạn gái của cậu tới tìm kìa. Đã nhìn cậu thật lâu rồi!"

Tần Hành quay đầu nhìn lướt qua, Lâm Vu đứng tại cách đó không xa. Hắn tiện tay đem bóng truyền cho đồng đội, "Các cậu ai thay tớ lên bên trên đi."

Hắn chạy chậm tới, "Tìm tớ sao?"

Lâm Vu nhìn hắn mặt, thấy hai thái dương của hắn đang đỏ mồn hời.

"Cậu không chơi nữa sao?"

Hắn cười cười, "Có chuyện gì à?"

Lâm Vu: "Tớ nghĩ chúng ta nên đi giải thích một chút chuyện hôm đó."

Tần Hành có chút giật giật khóe miệng, "Giải thích như thế nào?" Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, bởi vì vừa mới ở trên sân gào thét, âm sắc có chút khàn khàn.

Lâm Vu cau mày, "Còn chưa có nghĩ đến."

Hắn đưa tay lau khóe mắt một chút, trên người chạm rã cảm thấy từng tia từng tia ý lạnh.

"Cậu chờ chút, tớ đi thay quần áo."

Lâm Vu gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Tần Hành thay xong quần áo rồi đi ra, trong tay mang theo quần áo thể thao của mình, "Cậu nghĩ được chưa?"

Lâm Vu đến cùng không có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, hiện tại là vô kế khả thi. Cô chỉ muốn nhanh lên thoát khỏi loại hỗn loạn này.

Hai người im lặng từ sân vận động hướng phòng học đi đến.

Chỉ chốc lát, tiếng chuông tan học vang lên, trong sân trường lập tức liền náo nhiệt lên. Quảng bá bên trong vang lên khúc dương cầm quen thuộc.

Lâm Vu đột nhiên dừng bước, "Phòng loa ở đâu?"

Tần Hành trong nháy mắt hiểu được ý của cô, "Cậu muốn lên loa giải thích?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cậu có biện pháp gì tốt không?"

Tần Hành: "... Cậu rất để ý chuyện này?"

Lâm Vu sắc mặt có chút xấu hổ, khẽ ừ.

Tần Hành hừ lạnh một tiếng, "Bằng kinh nghiệm của tớ, biện pháp tốt nhất là không để ý tới."

Lâm Vu ý nghĩ đơn giản, cũng không biết có được ở nơi nào dừng khí được ăn cả ngã về không, cô rất kiên trì.

Tần Hành bất đắc dĩ mang cô đi phòng loa.

Lâm Vu gõ gõ cửa, người ở bên trong ngó ra, "Tần Hành? Thế nào? Có chuyện gì sao?"

Phòng loa hiện tại là học sinh năm hai quản lý, người này cùng Tần Hành có quen biết.

Tần Hành không tình nguyện, "Có chút việc."

Lâm Vu: "Học trưởng, em là Lâm Vu năm nhất lớp 2, em muốn mượn loa nói vài lời."

"Ờ, thì ra là em!"

Học trưởng ánh mắt tại trên thân hai người chuyển động.

Lâm Vu một mặt thành ý.

"Được thôi. Hách chủ nhiệm tìm hai người thì tôi mặc kệ nha."

Tần Hành gật gật đầu, lại nhìn về phía Lâm Vu, ý là cậu quyết định đi?

Lâm Vu thần sắc kiên quyết, "Học trưởng chúng em muốn nói một phút là đủ rồi."

Nói xong cô đi vào, Tần Hành đứng ở đằng sau.

Lâm Vu quay đầu, Tần Hành chậm ung dung nhấc chân chậm rãi bước theo.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 17

Tiếng nhạc dừng lại.

Lâm Vu hít sâu một hơi, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua Tàn Hành, càng hạ quyết tâm.

"Mọi người khỏe chứ, tôi là Lâm Vu, năm nhất lớp 2. Tôi có mấy câu muốn nói. Thứ nhất, tôi không có tỏ tình với Tàn Hành. Thứ hai, học cùng nhau ba năm, tôi cùng cậu ấy cũng không có khả năng thành 1 đôi."

Nói ra lời như vậy, cô cũng không có cảm thấy xấu hổ, trong lòng trấn định một cách lạ kỳ.

Tàn Hành cả mặt đều đen, trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu đón ánh mắt của hắn, thời gian một giây quá khứ, gặp hắn vẫn là bất động.

Cô đưa tay kéo ống tay áo của hắn, giống như đang thúc giục.

Tàn Hành nguyên bản tâm tình đang táo bạo đột nhiên chuyển thành vui, hắn nhìn lướt qua tay của cô, cuối cùng nói bằng micro,

"Ừ, là như thế này đấy."

Lâm Vu một mặt ghét bỏ, chê hắn quá mức qua loa.

"Tôi không có thích Tần Hành, Tần Hành cũng không thích tôi."

Tần Hành: "... Ừ."

Lâm Vu: "..."

Cô nhìn qua hắn, trong con người mang theo một chút phiền muộn.

Tần Hành lòng mềm nhũn, ngữ khí rất cuộc mới không qua loa như vậy nữa.

"Tôi là Tần Hành, nam chính trong cái chuyện xấu kia. Cũng như bạn học Lâm Vu vừa mới nói, tôi cùng cậu ấg trước mắt chỉ có tình bạn, mục tiêu của chúng tôi đề giống nhau, đó là thi lên đại học. Cũng xin mọi người để cho chúng tôi bình yên. Mặt khác, ba năm này, tôi cũng không muốn tìm bạn gái. Gặp lại."

Lưu loát dứt khoát.

Học trưởng năm hai lập tức đổi thành phát nhạc, "Hôm nay bản tin đến đây là kết thúc, cuối cùng là ca khúc đến từ bạn học Tôn Dương chonn «Sau cơn mưa trời lại nắng», hi vọng năm nhất lớp hai lúc thi cuối kỳ lại sáng tạo huy hoàng."

Học trưởng hướng về phía hai người giơ ngón tay cái lên, "Hai người thật lợi hại!"

Lâm Vu hai gò má nóng hổi, trái tim kịch liệt nhảy lên. Đại khái đây là mười lăm năm cô mới có đủ dũng cảm để làm một chuyện.

Tần Hành để mắt liếc nhìn cô, "Hách chủ nhiệm muốn tìm chúng ta nói chuyện."

Lâm Vu nhẹ nhàng hít một hơi, sửa sang lại một chút dòng suy nghĩ của mình.

"Cảm ơn." Cuối cùng hắn vẫn là phối hợp với cô.

Tần Hành: "Nhìn không ra là lá gan của cậu thật lớn."

Lâm Vu cảm giác có điểm giống ngồi trên cáp treo, khẩn trương kích thích, đến khi đi xong rồi, kỳ thật hết thấy đều không có khó như vậy.

Hai người dứt lời trong nháy mắt, các phòng học liền sôi trào.

Tại văn phòng các lão sư dở khóc dở cười.

"Trương lão sư, học sinh lớp anh thật là thẳng tính."

"Trương lão sư, hai học sinh hạng nhất hạng hai này thật đúng là có quyết đoán. Dạy học đã bao lâu nay, đây là lần đầu tiên tôi đụng phải chuyện như vậy."

Trương Cần luôn cảm giác thính lực của mình xảy ra vấn đề, một chén nước vừa mới đều bị hắn đổ.

Hắn miễn cưỡng nói một câu, "Hiện tại trẻ con thật sự là quá tự tiện rồi!"

"Không thể không nói, thời đại thay đổi thật rồi. Hồi chúng ta đi học, cũng không dám làm vậy."

"Hách chủ nhiệm lúc này xem như gặp được đối thủ sao?"

Chờ hai người cùng nhau trở lại lớp học, phòng học của lớp hạ lập tức bắt đầu láo nháo, có người vỗ bàn, có người vỗ tay.

"Hai cậu thật trâu bò nhaa!"

"Chủ ý này là ai nghĩ tới vậy?"

"Tần Hành, cậu định ba năm đều không tìm bạn gái sao? Quả là một sự hi sinh lớn nha!"

Tần Hành sờ lên cái mũi.

Ai có thể nghĩ tới, Lâm Vu sẽ làm như vậy.

Sợ là chuyện này đã đem cô dồn đến bên vách núi. Lâm Vu cũng bị vây quanh một vòng người, mọi người khắp khuôn mặt đều là kích động. Giống như chuyện này, bọn hắn cũng tham dự.

Yên tĩnh bình hòa Lâm Vu vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, bọn hắn vẫn cho là cô chỉ là học giỏi chút thôi, nguyên lai coi còn có dũng khí như vậy, giống như núi lửa yên lặng ngủ đông nhiều năm đột nhiên bạo phát. Cô nhìn thì như yếu đuối, nhưng lại không nhu nhược.

Lúc còn trẻ, cũng nên xúc động một hai lần.

Sau đó nhân sinh, Lâm Vu mỗi lần nghĩ tới đây, khóe miệng kiểu gì cũng sẽ ngậm lấy ý cười. Bộ dạng bị bức bách lúc còn thiếu niên của cô, một mực ghi ở trong lòng. Coi cùng Tần Hành đến cùng là bắt đầu dây dưa từ đâu? Là lúc nhỏ? Hay là lúc hắn giúp cô tìm về túi tiền? Hoặc vẫn là sự kiện thổ lộ?

Không bao lâu, Hách chủ nhiệm giận dùm dùm chạy tới, trên mặt bốc lên mồ hôi, phòng phát thanh cách văn phòng của hắn quá xa, nằm ngoài tầm tay.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Chuông vào học reo rồi mà không có nghe thấy sao?"

"Vâng ——" mọi người lập tức trở lại trên chỗ ngồi.

Hách chủ nhiệm hắng giọng, "Lâm Vu Tàn Hành đi ra cho tôi!"

Hành lang một góc.

Hách chủ nhiệm tay run rẩy chỉ vào hai người bọn họ, "Hai em! Hai em! Thật là làm chuyện tà trời! Muốn làm gì đây?"

Tàn Hành sờ mũi một cái, "Hách chủ nhiệm, chúng em đây là biểu hiện quyết tâm lớn."

"Thật sự là to gan lớn mật đấy! Các em có phải hay không lần sau chuẩn bị đến chào cờ biểu quyết tâm hử?"

Lâm Vu cau mày, "Hách chủ nhiệm, chúng em cũng không nghĩ ra phương pháp làm sáng tỏ khác. Em không nghĩ lại bị người chỉ điểm, ở trường học, mọi người giống nhìn em giống như con khỉ vậy."

Hách chủ nhiệm: "... Làm sao lại như thế không bình tĩnh!"

"Cái này đều do thầy. Nếu thầy sớm một chút bắt được chủ nhân của tờ giấy, em cùng Lâm Vu cũng sẽ không bị mọi người truyền chuyện xấu."

Hách chủ nhiệm dở khóc dở cười, "Còn trách lên tôi sao? Các em không biết các em làm ảnh hưởng lớn đến như nào à?"

Lâm Vu lắc đầu, "Hách chủ nhiệm, là chúng em sai."

Tần Hành kinh ngạc nhìn cô một cái.

"Tan học đến phòng làm việc của tôi viết kiểm điểm. Mặc kệ không quản các em thật sự là vô pháp vô thiên."

"Hách chủ nhiệm ——" lúc này, Âu Dương lão sư kẹp lấy sách ngữ văn tới, "Hách chủ nhiệm, còn thời gian cùng học sinh nói chuyện sao."

"Âu Dương lão sư —— "

"Trời! Là Lâm Vu cùng Tần Hành hả."

Âu Dương lão sư kinh ngạc, "Bọn họ phạm sai lầm gì rồi?"

"Thầy không biết hai đứa này làm cái gì sao?"

"Tôi vừa mới nghe được. Hai cái đứa này quyết tâm không tệ."

"Việc này —— "

"Tôi xin thầy tha cho bọn chúng, được không?"

Lâm Vu nháy mắt mấy cái.

Hách chủ nhiệm khoát khoát tay, "Kiểm điểm là không thể thiếu, tan học đến phòng làm việc của tôi."

Âu Dương lão sư nhìn hai người, "Vào phòng học đi. Hai người các em thật đúng là xúc động!"

Tiết ngữ văn trên lớp, Âu Dương lão sư đứng tại bục giảng.

"Tiết hôm nay là chủ đề thảo luận, "Nhân tính quang huy, viết người muốn nổi bật cá tính". Còn nhớ rõ Dương Giáng viết « lão vương » không?"

"Nhớ ạ."

...

Lâm Vu nhìn qua bức giảng, suy nghĩ chậm rãi thu hồi. Cô không muốn phiền toái nhiều như vậy, chỉ muốn lặng yên vượt qua ba năm này.

Tần Hành ở trong lòng chứa áy náy, chuyện này do hắn mà ra, kết quả lại để Lâm Vu đến giải quyết.

Sau khi tan học, hai người cầm bút cùng vở cùng đi đến văn phòng.

Tần Hành khóe môi chau lên, hỏi:

"Cậu như vậy làm sao nhanh thế liền cùng Hách chủ nhiệm nhận lầm."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Khương Hiểu dạy tớ."

Hách chủ nhiệm nói nói một hồi,

"Được, thầy yên tâm đi. Năm nay em nó thi cuối kỳ khẳng định vững vàng đạt hạng 1."

Chờ hắn cúp điện thoại, nhìn về phía hai người, chỉ chỉ một bên ghế sofa.

"Ngồi —— "

Tần Hành đặt mông ngồi xuống, Lâm Vu nhẹ nhàng ngồi xuống theo.

Hách chủ nhiệm khẽ thở dài một hơi, "Biết thôi vì cái gì mà kiên trì đả kích yêu sớm không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sợ chúng em xao nhãng."

Hách chủ nhiệm lên tiếng, "Năm đó tôi vừa làm thầy chủ nhiệm, có hai học sinh thành tích đều nằm top 10. Về sau hai người này bị tôi phát hiện vụng trộm yêu đương, kết quả, các em đoán xem hai vị học tử học trưởng này thế nào?"

"Bị thầy bắt chia tay." Tần Hành trả lời.

Hách chủ nhiệm sắc mặt ưu thương, "Không có. Tôi không có chia rẽ bọn họ."

Tần Hành nghi ngờ nhìn.

"Hai người này thi đại học đều không có chung lý tưởng trường học, về sau tôi nghe nói tốt nghiệp về sau bọn họ cũng chia tay. Có đôi khi tôi nghĩ, nếu như lúc ấy tôi ngăn lại hành vi yêu sớm này thì hai học sinh sẽ thế nào?"

Lâm Vu không nói gì. Có một số việc ai cũng không biết.

Tần Hành nói: "Em cảm thấy chuyện yêu sớm này quan trọng là tùy người mà thôi. Bọn họ là bọn họ, không thể vơ đũa cả nắm, một đòn chết chắc một gậy tre người."

Hách chủ nhiệm nhíu mày, "Xem ra cậu rất có lòng tin à?"

Tần Hành nở nụ cười.

Hách chủ nhiệm lời nói thâm thía, "Cái gì niên kỷ liền muốn làm nên niên kỷ sự tình. Các em ở cái tuổi này có thể biết cái gì gọi là yêu? Có thể có trách nghiệm với nhau trong tương lai sao? Một lời không hợp liền rùm beng chia tay, có thể an tâm học tập sao?"

Lâm Vu nghiêm mặt, "Hách chủ nhiệm, em hiểu ý của thầy. Ba năm này em sẽ nói không với yêu đương, thậm chí về sau lên đại học, cũng không biết. Tình cảm của em không có đủ sức."

Mẹ và bà đều là trách nhiệm trên vai cô.

Hách chủ nhiệm lại lắc đầu, "Lâm Vu, mọi chuyện không dễ dàng như vậy đâu."

Tần Hành nghiêng đầu nhìn Lâm Vu, đường cong bên mặt cứng ngắc, trong lòng buồn bực đến khó chịu.

"Các em hiểu thì tốt. Bất quá bản kiểm điểm không thể thiếu."

Lâm Vu nhếch góc miệng, "Hách chủ nhiệm, tờ giấy chuyện này có thể hay không cứ như vậy cho qua, thầy cũng không cần tra xét nữa."

Hách chủ nhiệm ý vị thâm trường nhìn cô.

"Em nghĩ cô bạn học kia mấy ngày nay khẳng định kinh hồn rồi. Huống chi chuyện này em cùng Tần Hành đã hi sinh nhiều như vậy."

Hách chủ nhiệm cười giả dối, "Vậy quên đi, không truy cứu nữa. Hai người các em viết kiểm điểm đi, viết xong đặt trên bàn tôi. Tôi đi vài lớp kiểm tra xem."

Tần Hành nhìn qua cô, "Cậu đã biết người kia là ai sao?"

Lâm Vu á một tiếng, "Cậu cũng biết đấy chứ."

Hai người ngăm hiểu lẫn nhau.

Lâm Vu trên giấy viết xuống bản kiểm điểm, thật sự là vất hết óc.

Tần Hành thấy mặt cô đều muốn áp vào trên mặt bàn, đưa tay xốc lên cổ áo của cô.

"Ai ai, cậu làm gì thế!"

"Cậu muốn bị cận à?"

Lâm Vu nhìn hấn.

Hấn nhú mày, "Nhìn cái gì?"

Lâm Vu: "Cậu —— "

"Tôi thế nào?"

Ánh mắt hai người trên không trung chạm vào nhau.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, đối đầu với gương mặt tuần tú của Tần Hành.

Cii lập tức cúi đầu xuống, nhẹ nói ba chữ: "Giỏi gây chuyện."

Tần Hành giật mình. "Cậu nói tôi cái gì?!"

Trong lòng của hấn đột nhiên có loại cảm giác nói không ra lời.

Sự kiện "Tờ giấy" kia cuối cùng kết thúc, những lời đồn đại cùng chuyện nhảm rốt cuộc biến mất. Bất quá chuyện này, Tần Hành là người thu hoạch lớn nhất, bàn học của hấn bên trong hơn nửa là

thư tình và quà. Đại khái các nữ sinh đều cảm thấy ba năm này, là không có hi vọng.

Trường học sinh hoạt vẫn là làm từng bước, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh. Trong khoảng thời gian này, lớp học có hơn 10 nguowdi bị cảm, Khương Hiểu cũng ở trong số đó.

Ngày này buổi sáng, sương mù mờ lung một mảnh, Khương Hiểu lại đến muộn.

Cô chậm rãi đi đến cửa trường học, xa xa liền thấy một chiếc xe. Một cái nam nhân nho nhã đang cùng bác bảo vệ nói chuyện.

Khương Hiểu liếc một cái, người kia mặc áo khoác màu xám đậm, dàn vẻ ôn tồn lễ độ.

Bảo vệ đã sớm nhìn thấy Khương Hiểu, "Cô bé ấy cũng ở lớp 2, để cô ấy dẫn hộ cho."

Nam nhân xoay người lại, đem bài tập giao cho cô.

"Bạn hịc, làm phiền cậu rồi."

Thanh âm cùng ngữ khí không hiểu sao để cho người ta cảm thấy trong lòng ấm áp. Thanh âm kia oang oang, Khương Hiểu ừ một tiếng, đại não chìm trong mê muội, khả năng là cảm mạo còn chưa khỏe đi.

Cô từng bước một đi đến phòng học, gỡ mũ xuống, để sách xuống theo, chỉ ngây ngốc ngồi tới.

Lâm Vu lo lắng mà hỏi thăm, "Khá hơn chút nào không?"

Khương Hiểu quay đầu, "Lâm Vu, tớ vừa mới ở cửa trường học nhìn thấy một người làm cho tim tớ đập loạn nhịp."

Lâm Vu biểu lộ hơi khó đỡ, khơi gợi lên một nụ cười.

Khương Hiểu một mặt trịnh trọng, "Cậu có tin vừa gặp đã yêu không?"

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu: "Tớ tin. Lúc cậu ấy cùng tớ lúc nói chuyện, tớ cảm giác tai mình có mùa xuân ấm áp."

Lâm Vu: "Cậu ta là ai?"

Khương Hiểu nhặt chỉ, đem bài tập Chu Nhất Nghiên đưa lấy ra.

"Anh của Chu Nhất Nghiên."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Cậu muốn làm chị của Chu Nhất Nghiên sao?"

"Lâm Vu, cậu không nên nói trực tiếp như vậy chứ."

Khương Hiểu đỏ mặt, đáp ứng, "Tớ đi đưa bài tập đã."

Chu Nhất Nghiên tiếp nhận vở, "Cảm ơn."

Khương Hiểu không có có ý tốt mag hỏi nhiều, yên lặng trở lại trên chỗ ngồi.

"Thật sự là hâm mộ các cậu ấy, Thẩm Nghi Đình có anh trai, Chu Nhất Nghiên có anh trai."

Cô thở dài một hơi, mở sách ra phê duyệt. Cô cho bọn hấn mỗi người phân biệt làm một cái hình tượng, chính cô là một khối gừng, Tôn Dương là mặt trời nhỏ, Lâm Vu là cái "0", Tàn Hành là một khối ngọc.

Lâm Vu đang làm bài tập nghe, mọi người ai cũng bận rộn.

Thời điểm Chu Nhất Nghiên tới, hai người đều không có phát hiện.

"Tàn Hành, đây là ảnh được Tấn Trọng Bắc kí tên, tặng cho cậu."

Chu Nhất Nghiên đem ảnh chụp bỏ lên trên bàn.

Tàn Hành đang đọc sách tư tưởng chính trị, vừa nhìn thấy. Hấn hững hờ trả lời một câu, "Cảm ơn."

Tấn Trọng Bắc là ai xem chừng hấn đều quên rồi.

Kết quả là lúc Lâm Vu thu bài tập, thấy được ảnh chụp. Cô hơi sững sờ, ánh mắt rơi vào tấm ảnh có kí tên bên trên.

Tàn Hành thuận thấy ánh mắt của cô nhìn lại, "Cậu thích sao?"

"Tớ có thể nhìn một chút à?"

Biết hấn không thích người khác đụng đồ vật của mình, cô hỏi một chút.

Tàn Hành gật gật đầu.

Cô cầm lên, nghiên cứu một chút, xác nhận đây là chữ ký đúng.

"Từ khi nào cậu cũng thích Tấn Trọng Bắc rồi?"

Tần Hành: "... Ai thích hẳn chứ, cái này ảnh này là người khác cho, cậu thích thì cầm đi."

Lâm Vu nhẹ nhàng buông xuống.

Khương Hiểu một mặt chờ mong, "Tớ muốn! Tớ muốn! Lâm Vu cậu thật không muốn sao?"

Lâm Vu: "Tớ không muốn."

"Tần Hành, vậy thì đưa cho tớ đi."

Cô lấy bài bồi tới, "Chữ ký thật nè, không phải bắt chước. Lâm Vu, về sau tớ nhất định sẽ khiến Tấn Trọng Bắc ký cho cậu một cái, "to Lâm Vu"."

Thuở thiếu niên chúng ta có thể tùy ý nằm mơ, rất đẹp rất ngọt.

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Vậy thì viết "Lâm Vu, cố lên" nhé!"

Bất luận tương lai có bao nhiêu khó khăn, đều muốn cố lên.

Tần Hành a một tiếng, "Đến lúc đó các cậu đã sớm thích người khác."

Tôn Dương: "Chính là hôm qua thích Ngô Ngạn Tổ, hiện tại thích Tấn Trọng Bắc, ngày mai không biết là ai đây?"

"Lâm Vu, có người tìm cậu."

Phía trước có người kêu một tiếng.

Lâm Vu đứng dậy, tới cửa xem xét, đúng là Thẩm Nghi Hành, trong tay hẳn nâng một chồng sách.

"Nghị Hành, làm sao anh lại tới tìm em rồi?"

Thẩm Nghi Hành nói: "Đưa cho em một chút tư liệu ôn tập."

Lâm Vu: "Anh đã cho em rất nhiều, những này để cho Đình Đình đi."

"Nó có rầu. Huống chi nó còn có gia sư. Em không cần lo lắng."

Lâm Vu nhận lấy.

"Tuần này em vẫn còn ở tại trường học đọc sách?"

"Ừ. Muốn chuẩn bị thi cuối kỳ. Mà lại không phải nói tuần này có tuyết rơi sao?"

Thẩm Nghi Hành cười cười, cô có thể đem khảo thí đương viện có.

Hắn không có chọc thủng cô, "Mau vào đi thôi. Anh cũng đi giúp lão sư đi làm chút thống kê."

Lâm Vu bưng lấy quay về đến trên chỗ ngồi, Khương Hiểu một mặt hâm mộ.

"Thẩm Nghi Hành thật tốt nha."

Lâm Vu gật gật đầu, "Nghị Hành ca ca đúng thật rất tốt."

Tần Hành xem xét cô một chút, "Hắn nào đâu tốt?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Các cậu biết tớ vì cái gì thích hóa học không?"

Tần Hành biết cô có lời muốn nói, lời này khẳng định còn cùng Thẩm Nghi Hành có quan hệ.

"Nhà tớ tại chân núi Đông Lăng, khi còn bé một mực nghe thế hệ trước nói, trên núi có Hán đại mộ địa. Đại nhân sợ chúng ta đi trên núi chạy loạn, liền nói trên núi có quỷ, đến ban đêm quỷ sẽ cầm bó đuốc ra. Khi còn bé thật nhìn qua "Quỷ hỏa", thật rất sợ, cũng không dám đi đường ban đêm. Năm tớ chín tuổi, Nghi Hành ca ca đến thăm tớ, tớ cùng hắn nhìn thấy quỷ hỏa. Tớ bị dọa đến muốn khóc, chết sống không chịu đi."

Khương Hiểu co rúm lại một chút.

Lâm Vu cầm tay của cô, tiếp tục nói ra: "Đông Lăng sơn rất nhiều nghĩa địa đều là thổ táng. Trời mưa nên ngọn núi đất lở, một chút không có hủ tro cốt lộ ra. Trong xương cốt người ta ngậm lấy lân."

"Lân?"

Khương Hiểu lặp lại.

Tần Hành nhếch góc miệng, "Lân cùng nước hoặc là tẩy rửa tác dụng lúc lại sinh ra oxi hoá lân, thông qua chứa đựng nhiệt lượng, đạt tới thiêu đốt điểm lúc liền sẽ thiêu đốt."

Lâm Vu gật gật đầu, "Lúc ấy tớ nghe không hiểu. Về sau Nghi Hành ca ca làm thí nghiệm, tớ mới hiểu được, quỷ hỏa chỉ là một loại hiện tượng tự nhiên."

Khương Hiểu: "Thẩm Nghi Hành thật thật là lợi hại nha. Hắn khi đó cũng không lớn đi, làm sao hiểu được nhiều như vậy."

Tần Hành: "Bởi vì nhìn sách nhiều, lại nói, thế giới này vốn là không có quỷ."

Mấy người bạn họ trưởng thành, Thẩm Nghi Hành liền là người gương mẫu, tính cách tốt, học giỏi. Khuất Thần là phá hư vương, học tập không giỏi, các loại rắc rối.

Lâm Vu biểu lộ ngưng trọng, lắc đầu.

Khuông Hiểu đề ép thanh âm: "Thật sự có quỷ?"

Lâm Vu nhìn xem hai người: "Đồ hèn nhát!"

Hai tròng mắt của cô thủy nhuận nhuận, tràn ra khác hào quang.

Khuông Hiểu chinh lăng một lát, đột nhiên cười to.

"Đồ xấu xa lắm nha!"

Tần Hành cũng ngẩn ngui ngờ ngác một chút, lập tức khóe miệng dương ra một ý cười. Còn đầu óc đột nhiên thay đổi.

Khuông Hiểu khanh khách cười không ngừng, "Lâm Vu, chờ được nghỉ hè, chúng tớ cùng đến nhà cậu chơi có được hay không?"

Lâm Vu gật gật đầu, bất quá vẫn là đem lời nói trước.

"Lộ trình có chút xa, không có xe buýt tới thẳng."

Khuông Hiểu: "Tớ không sợ vất vả. Nhà tớ tại Lăng Nam, cũng xa. Cứ quyết định như vậy đi. Tôn Dương, cậu có đi hay không?"

"Tớ không có vấn đề a. Tần Hành có đi hay không?"

Lâm Vu nhìn về phía hấn.

Tần Hành giật giật khóe miệng, lời nói chưa mở miệng.

"Tuyệt rồi!"

Bên ngoài có người hưng phấn kêu lên.

Phòng học người đột nhiên lập tức tất cả đều đi ra ngoài.

Lâm Vu đứng dậy, Tần Hành kêu cô một tiếng, "Lâm Vu —— "

Lâm Vu quay đầu, ánh mắt nhàn nhạt.

Hấn kéo nhẹ một chút khóe miệng, "Tớ có đi."

Erm huhuuuu dạo này tôi bận học quá không up truyện được nhiều nhưng các bác yên tâm, kiểu gì cũng full ạ!! =))))))

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 18+1

Vì cái gì mà vừa đến mùa đông tất cả mọi người đều ngóng trông tuyết rơi? Vì cái gì mà khi nhìn thấy tuyết sẽ vui vẻ? Dù là ai đi chăng nữa cũng không có cách nào giải thích loại tâm tình này.

Bông tuyết bay theo gió, im ắng rơi vào bên trên hành lang, chớp mắt một cái liền tan biến.

"Cậu nói thử xem ngày mai có hay không có tuyết đọng nhỉ?"

"Có khả năng nhưng mà đêm nay cũng sẽ bị xúc hết thôi."

"Thật đẹp nha."

"Đúng vậy đấy."

Khương Hiểu một mặt hưng phấn, "Tớ muốn chụp mấy tấm hình, kỷ niệm trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay. Ai nha, điện thoại quá cặn bã, chụp không đẹp."

Tôn Dương lập tức nói: "Tần Hành có điện thoại xịn đó, vừa mới lên thị trường tháng chín xong."

Tần Hành lấy điện thoại di động ra, tùy ý chụp mấy bức. Lúc hắn đang chuẩn bị thu hồi điện thoại, dư quang vừa vắn rơi vào hướng Lâm Vu đang đứng, cô hơi vênh mặt lên, dùng tay đi đón mấy bông

tuyệt. Bông tuyết từ thái dương của cô trượt xuống, khoe miệng nở một nụ cười thân thiện, trông rất ôn nhu.

Hắn sửng sờ, đây là lần thứ nhất hắn thấy được trên mặt cô một chút cảm giác nhẹ nhõm. Đầu ngón tay Tần Hành hơi động một chút, chụp một tấm hình.

"Khương Hiểu, ảnh gửi Wechat cho cậu rồi đấy."

"Cám ơn a."

Tần Hành hứng hờ ừ một tiếng, "Tớ đi vào trước."

Hành lang bên trên đứng đầy người, trên mặt của mỗi người đều mang ý cười, hài lòng, vui vẻ. Máy vị lão sư cũng bị tuyết hấp dẫn, ra xem.

Đào Mạn liếc mắt nhìn qua, "Tuổi 15, 16 đơn giản lại tươi đẹp, thật hoài niệm a."

Trương Cần đứng đằng sau, "Đào lão sư, than vậy thì bà cũng không thể trẻ ra vài tuổi đâu."

Đào Mạn mặc dù cùng tuy Trương Cần học nhất trung, bất quá bà đi học sớm, so với Trương Cần còn nhỏ hơn hai tuổi.

"Nữ sinh ai mà không muốn chính mình mãi mãi tuổi 18 chứ."

Trương Cần cười, "Mặc dù người không thể vĩnh viễn ở tuổi 18, nhưng tương lai trong hơn mười năm, người mỗi ngày đều sẽ cùng bọn trẻ 17,18 tuổi sinh hoạt đấy."

Đào Mạn cười, "Trương lão sư, ngài đây là tại an ủi tôi sao? A, Hách chủ nhiệm muốn lên lầu rồi."

Trương Cần sắc mặt xiết chặt, lập tức trở về văn phòng, bưng lấy một tập dày sách bài tập, "Tôi muốn đi cùng đám này hầu tử này hảo hảo nói chuyện."

Một lão sư khác nói ra: "Trương Cần đây là bị Hách chủ nhiệm hù dọa à."

Trương Cần đi thoáng qua một cái, mọi người trong lớp 2 tự giác về lớp. Lúc trước bạn học đều khuyên hắn không nên làm lão sư, học sinh thời nay khó giáo dục vô cùng nhưng hắn vẫn kiên trì chính mình ý nguyện của mình.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 18+2

"Sắp thi cuối kì rồi, mọi người nhớ tập trung tinh thần nhé. Các em xem bài tập của mình xem, đại đề trống không? Bình thường lưng công kỳ đâu? Tôi nói bao nhiêu lần rồi là toán học của năm nhất không hề khó!"

"Trương lão sư, thầy nói nhẹ nhõm quá, làm sao lại không khó được chứ, so với toán học thời sơ trung khó hơn nhiều."

"Đó là do các em không có bỏ công sức ra. Được một tí lại xem tuyệt, nghe một chút nhạc, chả lẽ các em nghĩ là điểm toán có thể rơi từ trên trời xuống sao?"

Phòng học lặng im xuống. Trương Cần cũng không muốn đả kích học sinh của mình.

"Gần đây thời tiết rất lạnh, mọi người cẩn thận một chút, đi đường nhớ chú ý an toàn. Mặt khác, nói sự tình, học kỳ sau muốn chọn một người để nói chuyện đầu tuần (đoạn này tôi không biết dịch sao cho hay nhưng đại loại là giống liên đội trưởng nói chuyện dưới cờ ở VN). Tôi sẽ cho ba người ứng cử là Lâm Vu, Tống Dật Minh và Tàn Hành, mọi người có ý kiến gì hay không?"

"Không có."

"Các em được đề cử, giờ ra chơi nhớ bỏ phiếu nhé."

"Lão sư, tại sao là ba người này? Có điều kiện gì sao?"

Trương Cần: "Tần Hành giỏi toán, Lâm Vu cùng Tống Dật Minh có thành tích thi giữa kỳ nằm top 10. Muốn đi lên phát biểu sao? Vậy thì hảo hảo học tập đi, về sau cơ hội rất nhiều. Khóa đại biểu sẽ đem bài thi số học phát một chút, bài tập hôm nay thì buổi sáng ngày mai tôi giảng."

"Aizz."

Trương Cần: "Vất vả sao? Thời gian vất vả hơn còn chờ ở phía sau cơ."

Đám người buồn cười.

Nghỉ ra chơi, Tống Dật Minh đến tìm Lâm Vu cùng Tần Hành.

Lâm Vu nói thẳng: "Tớ không tham gia."

Tống Dật Minh: "Vì sao?"

Lâm Vu: "Tớ muốn chuẩn bị thi hóa, không có thời gian."

Tống Dật Minh: "Tần Hành đâu?"

Tần Hành đối với mấy cái này cũng là không thèm để ý, vừa định cự tuyệt.

Tống Dật Minh lại nói ra: "Tần Hành cậu cũng không thể rời khỏi chứ, có mỗi tớ thì có ý nghĩa gì? Tớ muốn công bằng cạnh tranh."

Lâm Vu đứng dậy đi các tổ thu bài thi hóa, đợi cô đến tổ của Thẩm Nghi Đình, ánh mắt Thẩm Nghi Đình rơi vào Lâm Vu, nhìn xuyên áo bông bên trên, màu vàng nhạt, cô mặc đồng phục bên

trong áo khoác, chỉ lộ ra một cái mũ. Màu vàng làm cho làn da cô càng trắng hơn. Bộ quần áo này cũng là một lợi thế. Thế nhưng là bởi vì Lâm Vu cũng có, cô (Thẩm Nghi Đình) liền không có mặc qua.

"Lâm Vu, cậu giúp tớ nói một chút về đề này được không?"

"Để tớ nhìn xem. Công thức viết sai, hẳn là thế này
 $3\text{Cu} + 8\text{HNO}_3(\text{hiếm}) = 3\text{Cu}(\text{NO}_3)_2 + 2\text{NO}\uparrow + 4\text{H}_2\text{O}.$ "

"Khó trách tớ làm mãi không ra."

Lâm Vu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lâm Vu đi ra sau, Thẩm Nghi Đình còn chìm trong suy nghĩ. Thượng Đế thật là công bằng, mặc dù Lâm Vu không có một gia đình hoàn chỉnh, thế nhưng lại có một cái đầu thông minh.

Chuyện học tập đối với cô mà nói luôn luôn chuyện dễ như trở bàn tay. Mà mình thì sao? Cuối tuần còn mời gia sư phụ đạo, thành tích mới còn không có. Có thể chính cô (TNĐ) cũng biết, học ở khoa tự nhiên đối với mình là cố hết sức.

Trần Đồng đùng chút Thẩm Nghi Đình, "Nghe nói, Hách chủ nhiệm không truy cứu vụ tờ giấy nữa."

Mất Thẩm Nghi Đình chưa biến, "Lâm Vu nói à?"

Trần Đồng lên tiếng.

"Vì sao chứ?"

"Tớ hỏi qua Lâm Vu, cậu ấy cũng không nói nguyên nhân gì. Đại khái là chuyện này đã huyền não rất lớn đi."

Thẩm Nghi Đình á một tiếng.

"Các lão sư đều rất thích cậu ấy. Tớ nghĩ là Lâm Vu cùng Tàn Hành yêu đương thì lão sư cũng sẽ không làm gì đâu. Hai người bọn họ thành tích đều tốt như vậy."

Thẩm Nghi Đình biến sắc, "Ai biết được chứ."

"Bất quá quan hệ của bọn họ cũng thật tốt. Khương Hiểu cả ngày đọc tiểu thuyết rồi đọc manga nhưng có thể kiểm tra gần đây thành tích ở lớp đều có thể tầm mười trở lên."

"Có Lâm Vu cùng Tàn Hành ở đó, thành tích của cậu ấy làm sao lại kém được chứ."

Lúc này Tưởng Nam đi đến bục giảng, "Vậy chuyện này mọi người nhắm lại xem muốn chọn ai thì viết tên người đó lên giấy, một lát nữa tôi sẽ thu."

Lâm Vu về chỗ ngồi, đem tên viết xong, xếp giấy lại, đặt lên bàn.

Tôn Dương: "Tớ đoán! Lâm Vu khẳng định cũng chọn cậu."

"Khương Hiểu, một hồi giúp tớ nộp một chút."

"Được."

Khương Hiểu lên tiếng, tranh thủ thời gian cũng viết xong. Cô khẳng định là chọn Tàn Hành, mặc dù ban trưởng là người rất tốt. Thế nhưng Tàn Hành vừa mới đưa cho cô ảnh của Tấn Trọng Bắc mà có cả ký tên nha.

Tôn Dương thấy Lâm Vu đứng lên muốn đi, "Lâm Vu, cậu chọn ai vậy?"

Lâm Vu dừng lại, nhìn về hướng sau tòa.

Tần Hành vân đạm phong khinh quét qua cô một chút.

Lâm Vu: "Không phải bỏ phiếu kín sao? Tớ đi đưa bài tập, Tôn lão sư cần gấp."

Tôn Dương: "Có điều mờ ám. Khương Hiểu! Khương Hiểu!"

Khương Hiểu: "Tôn Dương, tương lai cậu nên đi làm phóng viên đi."

Tôn Dương: "Tớ thật hiếu kỳ à nha. Mà Tần Hành lại đặc biệt muốn biết."

Tần Hành: "Tớ không muốn biết."

Tôn Dương: "Không biết trong lòng cậu giờ có đang mơ tưởng không ý chứ."

Tần Hành: "..."

Lâm Vu đi đến văn phòng của lão sư dạy hóa để đưa bài tập, Tôn lão sư lại đưa cho cô một bản hóa học tư liệu.

"Bản này chính là hoá học hữu cơ, có chút khó."

Lâm Vu sửng sờ: "Tôn lão sư, ngài đưa cho em thật nhiều sách."

Tôn lão sư cười cười, "Lão sư cho học sinh sách có cái gì không đúng sao? Các em học tốt thì lão sư mới vui vẻ. Thi cuối kỳ kết thúc có chỗ nào không hiểu thì ghi lại, học kỳ sau khai giảng, chúng ta lại thảo luận."

Lâm Vu lên tiếng, "Vâng."

Tôn lão sư gật gật đầu, "Có một số việc a, quá khứ qua rồi, chớ suy nghĩ quá nhiều."

Lâm Vu thẹn thùng. Làm sao lão sư đều chú ý tới chuyện kia rồi?

Chờ Lâm Vu trở lại phòng học lúc, Tưởng Nam đang đứng ngay tại trên giảng đài. Trên bảng đen viết tên Tống Dật Minh cùng Tần Hành, hiện tại đang đếm số phiếu.

"Tần Hành -- Tống Dật Minh -- Tống Dật Minh -- Tần Hành -- "

Xem ra đã bỏ phiếu kết thúc.

Cô yên lặng trở lại trên chỗ ngồi, Khương Hiểu thì đang vẽ tranh. Lâm Vu nhìn qua bảng đen, số phiếu đều đàn rất căng.

Tống Dật Minh là ban trưởng, bình thường cùng bạn học cùng lớp tương đối nhiều, nhân duyên quan hệ rất không tệ. Tần Hành mặc dù điều kiện ngoại hình có thể đến max điểm, bất quá tính nết lại là một điểm trừ lớn, đại khái nhân duyên bình thường đi. Cô không tiếp tục chú ý, lật sách Tôn lão sư vừa mới đưa.

Tưởng Nam lấy ra cuối cùng một tờ giấy, cất cao thanh âm: "Ban trưởng 25 phiếu, Tần Hành 24 phiếu. Tôi cùng Trương lão sư nói một chút."

Lâm Vu ngẩng đầu, hơi kinh ngạc một chút, Tần Hành vậy mà cùng ban trưởng có số phiếu ngang nhau.

Tần Hành một mực nhìn qua phía trước, Lâm Vu nghe được số phiếu thì ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Cô kinh

ngạc vì số phiếu của mình cao như vậy sao?

Tôn Dương thở dài một hơi, "Còn kém một phiếu a! Đáng tiếc."
Tần Hành ngược lại là không quan trọng.

Thời điểm tan học, Lâm Vu đi toilet vừa vặn gặp được Thẩm Nghi Đình. Lại nói, Thẩm Nghi Đình một mực đang chờ cô.

"Vừa rồi mẹ gọi điện thoại cho tớ, mẹ nói rằng có tuyết, hỏi quần áo cậu có đủ hay không?"

"Cám ơn dì nhưng đủ, lần trước dì mua cho tớ hai cái áo lông rồi."

Thẩm Nghi Đình dừng một chút, "Vụ tờ giấy, mẹ tớ cũng biết."

Lâm Vu nhú nhú mày, "Để dì lo lắng rồi."

"Lâm Vu, cậu biết vụ đó là sao?"

Lâm Vu lắc đầu, "Không biết."

Thẩm Nghi Đình: "Chúng ta cũng không nghĩ tới là cậu sẽ nói lên loa đâu."

Lâm Vu hí hí mắt, "Tớ cũng không nghĩ tới."

Đập nổi dim thuyền đi. Mặc dù náo có chút lớn, nhưng là bây giờ thanh tĩnh. Cô nghĩ ba năm này mình cũng sẽ không lại bị quấy rầy.

Vừa tan học, trong phòng học vang lên tiếng nói chuyện không ngừng. Khó trách Hách chủ nhiệm sẽ chê bọn họ ầm ĩ.

Tôn Dương thần bí hề hề, "Tần Hành, cậu đoán Lâm Vu chọn ai?"

Tần Hành: "Không biết."

Tôn Dương: "Đoán một chút đi."

Tần Hành: "Tổng Dật Minh."

Tôn Dương giật một vòng cười, "Cậu không có lòng tin với chính mình như vậy sao?"

Tần Hành quét mắt nhìn hắn một cái, "Nói."

"Tớ vừa hỏi Khương Hiểu, cậu ấy nói Lâm Vu chọn cậu."

Tần Hành sửng sốt một chút, hắn ngược lại là không nghĩ tới, khoe miệng có chút giương lên.

"Cậu ấy chọn tớ thì có gì không đúng đâu chứ."

"Trong lòng đang phởn chứ gì."

Tần Hành hừ một tiếng, trong lòng giống như có chút ngọt.

Mùa đông chạng vạng tối, trời tối càng ngày càng sớm. Thời điểm Lâm Vu từ nhà ăn trở về, trong phòng học không có mấy người, lại ngoài ý muốn phát hiện Tần Hành còn chưa đi. Cô nhìn lướt qua, Khuất Thần không ở đây. Vừa mới tan học, Khuất Thần không phải cùng hắn hẹn cùng đi sao.

Hai người liếc nhau, riêng phần mình không nói chuyện. Cô ngồi xuống sau, Tần Hành bắt đầu thu dọn cặp sách, động tác không nhanh không chậm, ngẫu nhiên cái bàn sẽ đụng phải cái ghế của cô.

Trên mặt đất đọng lại một tầng tuyết thật dày, nguyên bản là lớp tự học buổi tối rất nhiều học sinh liền về nhà. Vì lý do an toàn, lão sư cũng đề nghị đêm nay học sinh ngoại trú không nên lên tự học.

Lâm Vu chậm rãi ổn định lại tinh thần, bắt đầu đọc tiếng Anh, đột nhiên một thân ảnh cao to đứng tại trước bàn của cô, trước mặt là một tầng lớn bóng đen.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, "Thế nào?"

Vì ngược sáng nên cô có chút thấy không rõ lắm nét mặt của hắn.

"Nghe nói cậu chọn tứ?"

Thanh âm Tần Hành có chút căng lên. Đại não Lâm Vu chậm một nhịp, "Cái gì cơ?"

"Bỏ phiếu ấy."

Hắn nói, "Vì sao lại chọn tứ?"

Lâm Vu gặp biểu lộ nghiêm túc của hắn, cô nói suy tư của mình ra: "Tại tứ nghĩ số phiếu của ban trưởng hắn là sẽ rất nhiều."

Tâm tư Tần Hành trong nháy mắt liền ngăn chặn, "... Cho nên cậu là cảm thấy số phiếu của tứ sẽ rất ít nên mới mới chọn tứ?"

Lâm Vu trầm mặc. Lúc ấy bỏ phiếu, cô liền muốn, dù sao ban trưởng không hơn thua với cô một cái phiếu đâu, vậy liền cho Tần Hành đi. Hắn nhìn cô một hồi, trên mặt một điểm cảm xúc đều không có, ngược lại là nghiêm trang nói ra: "Thật sự là cảm ơn cậu."

Lâm Vu: "... Không cần khách khí."

Hắn cảm thấy cổ họng mình bị nghẹn, ảm ức vô cùng. Tần Hành không có lại nói cái gì, đeo túi xách ra khỏi phòng học. Lâm Vu cảm thấy Tần Hành từ nhỏ được sung nhiều, hiện tại cảm xúc không ổn định.

Ban đêm, Tần Hành làm xong bài tập, liền lướt lại ảnh chụp tổng điện thoại di động. Hắn bình thường rất ít chụp ảnh, ảnh chụp có mỗi mười mấy tấm. Vừa mở ra album ảnh, liền thấy ảnh Lâm Vu. Hắn lướt ngón tay, zoom vào mặt cô, ánh mắt dừng lại.

Mẹ Tần mang sữa bò nóng gõ cửa một cái đi tới, "Bài tập xong rồi sao?"

"Dạ."

Bà đem sữa bò đặt lên bàn, "Chơi điện thoại ít thôi, không tốt cho mắt đâu. Mà nhìn cái gì đấy?"

"Con dâu tương lai của mẹ!"

Tần Hành đã quen cùng với mẹ mình nói hươu nói vượn rồi.

Mẹ Tần cười, "Được, con từ từ xem."

Vẫn là hoài niệm thời điểm thằng nhóc ba bốn tuổi nha, rất đáng yêu. Bà đi tới cửa lại dừng lại, "Đình Đình hiện tại cũng tới lớp tự học buổi tối, con bé học khoa học tự nhiên thành tích không tốt lắm, nếu con bình thường có thời gian thì giúp con bé một chút."

"Sang năm hai cậu ấy có thể chuyển sang khoa có Văn."

Bà Tần lắc đầu, nhìn bộ dáng này của con thì làm sao ta mới có con dâu được chứ.

Tần Hành đảo list friends ở Wechat, nhìn thấy bài đăng của Khương Hiểu.

Khương Hiểu: Nay là trận tuyết rơi đầu tiên, cũng đáng yêu! [xin]

Tôn Dương like một cái. Tần Hành do dự một chút, cũng like một cái.

Khương Hiểu nhắn tới một tin: Tần Hành, cậu phát cho tớ đồ không phải nguyên đồ.

Tần Hành lại lần nữa đem đồ gửi tới.

Khương Hiểu: Cảm ơn a!

Qua hơn một phút đồng hồ. Tần Hành nhắn một tin: Lâm Vu có Wechat không? Tớ có đề muốn hỏi cậu ấy.

Không qua mấy giây, Khương Hiểu trực tiếp đem nick Wechat của Lâm Vu gửi qua, cũng nói luôn là cậu ấy cơ hồ rất ít onl trên Wechat.

Tần Hành: Cảm ơn.

Tần Hành nhìn xem ảnh avatar Wechat của Lâm Vu, ảnh chân dung, chỉ có một cái phim hoạt hình số lượng "0".

Qua một hồi lâu, hắn liền gửi lời mời kết bạn. Lúc này là 10h8". Chờ đợi đúng là một sự kiện dài đằng đặc.

Lâm Vu ban đêm trở lại ký túc xá cùng mẹ mình nấu cháo điện thoại một chút. Trời lạnh, cô không biết trong nhà thế nào.

"Mẹ, Tần thành có tuyết rơi."

"Vậy con nhớ mặc ấm vào."

"Bà đâu ạ, bệnh ho có tốt hơn chút nào không?"

Mẹ Lâm trầm mặc một chút, "Tốt hơn nhiều. Tiền của con có đủ hay không? Tháng trước, mẹ làm chút đồ cũng bán được ít tiền."

"Tiền kia mẹ cứ để dành đi, con ở trường học không hao phí tiền gì."

"Quần áo kia đâu? Trời lạnh, con đi mua thêm một cái áo bông đi."

"Dì mua cho con rồi. Chính mẹ với bà cũng phải cẩn thận, tuyết rơi cũng đừng ra ngoài."

Mẹ Lâm thở dài một hơi.

"Con thi xong liền trở lại. Mẹ cùng bà phải chiều cố thật tốt với chính mình."

Mẹ Lâm nhàn nhạt cứng ngắc đáp, "con đi ngủ sớm một chút, ban đêm nhớ đắp kín chăn."

"Vâng."

Cúp điện thoại, cô thở phào nhẹ nhõm. Cuộc sống của nhà cô không có bất cứ rắc rối nào, đã tốt hơn nhiều. Cô cúi đầu nhìn màn hình, đột nhiên phát hiện Wechat có một cái thông báo màu đỏ.

Ấn mở ra xem, là một lời mời kết bạn.

Xin chào -- tớ là Tần Hành.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ đây trở xuống là tác giả không chịu trách nhiệm YY.

Cô bé con của Tần Hành và Lâm Vu mếu mọ một tiểu ca ca nên muốn lên học tiểu học, khóc nháo cũng muốn đi lên học tiểu học, không chịu bên vườn trẻ.

Lâm Vu làm sao đều không được, "Con gái giống ba quả thật không sai, thật sự là đủ bá đạo."

Tần Hành đau lòng ôm con gái, "Bảo bối, là ba mẹ không đúng, hẳn là nên kết hôn sớm một chút."

Lâm Vu: "..."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 19

Nếu có đoạn nào sai chính tả hay nghe hơi vô lý thì các cậu nhớ cmt cho tớ để tớ sửa nhé =))))

Lâm Vu không do dự mà kết bạn, đối với cô mà nói, Tàn Hành cùng Tôn Dương đều giống nhau, tất cả mọi người là bạn học.

Thêm xong, Lâm Vu liền đi rửa mặt. Trước khi ngủ, cô có thói quen là đem những gì đã học hôm nay nhớ lại trong đầu qua một lần, dạng này lại có thể gia cố ký ức.

Mà đổi thành một bên, trời tối người yên, gian phòng bên trong chỉ có đèn ngủ sáng ngời. Tàn Hành nắm lấy điện thoại, sau cái kết bạn kia, người này nửa ngày đều không có phản ứng.

Hắn hít một hơi, xoay người tắt đèn bàn.

Đi ngủ.

Rất nhanh, thi cuối học kỳ đã đến. Cái kỳ thi này là dựa theo thành tích thi giữa kỳ để sắp xếp.

Trước thời gian khảo thí một ngày, các lão sư đều đem thời gian giao cho bọn họ tự mình ôn tập. Lớp học có mấy cái học sinh thành tích tốt, luôn luôn không thiếu đến vấn đề mục đích.

"Tưởng Nam, đề này như nào thế?"

Tưởng Nam khẽ nhú mày, "Cậu hỏi ban trưởng đi. Lịch sử tớ còn còn chưa có đọc xong đâu."

"Ờ."

Bạn học nam cầm sách toán yên lặng rời đi, hấn gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, có chút thất vọng. Tưởng Nam cắn răng, lần này cuối kỳ thi cô nhất định phải nằm top 10. Cô quay đầu nhìn xem Lâm Vu, mấy người bọn họ còn đang nói chuyện. Lâm Vu thì đang giúp Khương Hiểu kiểm tra.

"Chiến tranh Giáp Ngọ?"

"Năm 1894."

"Nguyên nhân Trung Quốc chiến bại?"

"Một là chính phủ mục nát vô năng, hai là thủy quân Bắc Dương lực lượng có hạn, ba là công việc giao thiệp với nước ngoài vận động nhận ngoan cố phái, tầng tầng ngăn cản, bốn là Nhật Bản Minh Trị duy tân làm cho quốc lực tăng nhiều."

Khương Hiểu giơ tay chữ "V", "Hôm qua vừa mới ôn xong."

Lâm Vu cười cười, "Mấy cái này cũng dễ, cậu ghi nhớ kĩ là được."

Khương Hiểu liên tục gật đầu, "Lần này tớ muốn nằm top 100, sau đó đi tìm Hách chủ nhiệm để đòi lại cuốn sách."

Lâm Vu bật cười, không biết cái này cũng có thể trở thành động lực học tập của cậu ấy.

Tôn Dương: "Vậy nhưng thật không dễ dàng. Mẹ tớ nói, tớ lần này nếu có thể tiến bộ thêm 50 hạng, nghỉ đông sẽ mang tớ đi Hải Nam chơi. Lâm Vu, cậu cũng giúp tớ gom lại một cái trọng điểm thôi? Nếu tớ có thể đi Hải Nam, lúc về tớ sẽ mang cho cậu hoa quả nhé."

Tần Hành: "Là chính cậu muốn ăn đi."

Tôn Dương hắc hắc cười không ngừng, "Tấn thành mùa đông lạnh buốt, tớ thật muốn đi Hải Nam. Anh zai, giúp đỡ chút được chứ?"

Nói xong hắn muốn tới ôm Tần Hành. Tần Hành một tay đẩy ra, lấy giấy bút, ào ào viết mười cái công thức toán học cần ghi nhớ.

"Tớ chỉ có thể đến giúp thế này."

Tôn Dương cẩn thận từng li từng tí bụng lấy giấy, "Tớ yêu cậu chết mất."

Bên kia Lâm Vu cũng đem chính mình sửa sang lại vài điểm cho hắn.

Tôn Dương có chút lo lắng, "Các cậu nói, tớ lần này có thể hay không vượt xa mức bình thường, được hạng 1 luôn?"

Khương Hiểu trịnh trọng gật gật đầu, "Có khả năng đấy, nhưng mà là ở trong mơ."

Lâm Vu giật cười, "Chỉ cần cố gắng, hết thầy đều có khả năng."

Tần Hành cũng cười, "Cậu vẫn là đừng tạo cho hắn quá nhiều áp lực."

Hắn thuận tiện hỏi, "Vở chính trị của cậu đâu? Cho tớ mượn nhìn xem."

Lâm Vu lấy ra.

"Cậu tạm thời không cần xem à?"

"Tớ ôn tập tốt rồi."

Tần Hành nhú nhú mày, "Đều ôn tập tốt rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Muốn bắt hạng 1 à?"

Khương Hiểu: "Lâm Vu khẳng định được hạng 1."

Lâm Vu có chút xấu hổ, "Nhưng Lý Duy Tịch, Từ Mộ đều rất lợi hại."

Tần Hành nói: "Nhưng cậu cũng rất lợi hại."

Hắn lật vài tờ, "Vậy cậu cũng giúp tớ nêu vài cái trọng điểm đi?"

Lâm Vu một mặt chán kinh: "...?"

Tần Hành thoáng nhú mày, "Học chính trị tớ không nghe giảng."

Đang khi nói chuyện thì ánh mắt tại sắc mặt của cô dừng lại mấy giây, lại nhàn nhạt bỏ qua một bên, mở vở ra.

"Nếu cậu bận thì thôi."

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, "Không có chuyện gì."

Tần Hành ngồi thẳng người, thuận thế mà xuống, hai con người doanh doanh mà nhìn cô, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, "Vậy liền vất vả cho "trạng nguyên" rồi."

Lâm Vu dời cái ghế một chút, bỏ ra hơn nửa tiết giúp Tần Hành ôn tập chính trị. Từ tiêu phí đến sản xuất cuối cùng đến kinh tế toàn cầu hóa. Tần Hành phát hiện Lâm Vu cô có một phương thức học tập, cô có thể dễ dàng đánh giá ra, cái này chỗ này sẽ có dạng gì đề mục? Lựa chọn vẫn là tài liệu phân tích đề.

Lâm Vu: "Kỳ thật chính trị và lịch sử đồng dạng, về sau lý giải trọng điểm xong liền dễ dàng hơn nhiều."

Tần Hành: "Xem ra tứ lần này thi chính trị cũng có thể chín mươi điểm."

Tôn Dương nháy nháy mắt, "Có để cho chúng tớ sống hay không?"

Tần Hành: "Không cho."

Tôn Dương: "A! Cậu nhất định phải cảm ơn Lâm Vu."

Tần Hành khước mắt lóe lên một tia giảo hoạt, "Thi xong tớ sẽ mời các cậu đi ăn xâu nướng."

Tôn Dương lập tức cười, "Thật sao? Tốt! Cứ quyết định như vậy đi, cuối cùng một môn kết thúc, chúng ta cùng đi ăn cơm. Khương Hiểu có rảnh không?"

Khương Hiểu: "Được."

Tần Hành nhìn cô, đầu ngón tay lục lọi bút ký của cô, "Lâm Vu, cậu thì sao?"

Lâm Vu: "Tớ muốn về nhà."

Tần Hành: "Ban đêm không có xe, cậu không phải bình thường ngày thứ hai mới về nhà sao?"

"Lâm Vu, đi thôi. Mấy người chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa có cùng nhau tụ tập bao giờ đâu."

Lâm Vu: "... Tớ muốn cùng chú và dì nói một chút."

Tần Hành: "Chúng tớ chờ cậu quyết định."

Lâm Vu một lần nữa ngồi xuống, cô uống một hớp nước lớn. Khương Hiểu đeo balo, đột nhiên lấy ra ảnh Tần Trọng Bắc. Cô từ từ nhắm hai mắt, huyền thuyên nhớ kỹ: "Nam thần phù hộ cho em kì thi có thể được top 100."

Lâm Vu: "..."

Chân Tần Hành nhẹ nhàng đụng đụng cái ghế của cô, Lâm Vu quay đầu, cho là hắn lại muốn hỏi vấn đề gì. Một hộp kẹo giúp thanh giọng đột nhiên rơi vào mặt bàn của cô.

"Ai, hai ngày nay nói chuyện quá nhiều, yết hầu không thoải mái. Mẹ tớ để cho tớ mang đi."

Một ngày này, thời gian ra chơi ở trường học so với thường ngày đều yên tĩnh hơn.

Thời điểm tan học, Chu Nhất Nghiên đi ngang qua một bên chỗ ngồi của Tần Hành, ánh mắt của cô đột nhiên bị ảnh chụp trên mặt

bàn Khương Hiểu hấp dẫn lấy.

"Làm sao cậu lại cầm nó?"

Cô giận đùng đùng cầm lấy ảnh chụp.

"Cậu lấy từ nơi nào thế?"

Khương Hiểu không hiểu: "Tần Hành tặng cho tớ."

Chu Nhất Nghiên mặt cứng ngắc, "Đây là tớ đưa cho cậu ấy."

Khương Hiểu khẩn trương muốn lấy lại ảnh, sợ Chu Nhất Nghiên xé nát.

Lâm Vu đứng lên, "Chu Nhất Nghiên, cậu không nên tức giận."

Gặp cảm xúc của cô ấy đều muốn hồng mắt, "Khương Hiểu đem ảnh chụp trả lại cho cậu ấy đi."

Chu Nhất Nghiên hừ một tiếng, "Tôi mới không thèm."

Cô dùng sức bóp nát ảnh chụp, cuối cùng thành một cục, tức giận ném cho Khương Hiểu.

Khương Hiểu cũng bùng nổ, "Cậu là cái dạng người gì đây?"

Chu Nhất Nghiên: "Đồ là đồ của tôi, không muốn cho cậu."

Nói xong, xoay người rời đi. Com gái da mặt cũng mỏng. Cô làm sao biết Tần Hành đem ảnh đưa cho Khương Hiểu, trong lòng tràn đầy ủy khuất.

Khương Hiểu vành mắt đều đỏ. Lâm Vu nhẹ nhàng vuốt lên ảnh, đã nhận thành dạng này, muốn được như cũ cũng không có khả năng.

"Tớ đi mượn bàn là thử, đem ảnh là lại một cái chắc sẽ được."

Khương Hiểu rút sụt sụt cái mũi, "Ừ."

Tần Hành trở lại phòng học, nghe thấy chuyện này.

"Tớ sẽ giúp cậu."

Khương Hiểu: "Tớ cũng không nên động tới Chu Nhất Nghiên."

Tần Hành: "Năm nay ăn tết, Tấn thành sẽ mời Tấn Trọng Bắc đến ca hát. Tớ đi hỏi một chút."

Khương Hiểu: "Thật sao? Còn có ai?"

Tần Hành: "Để xem đã."

Mẹ Tần là lãnh đạo đài truyền hình, Tần Hành biết tin tức chẳng có gì lạ. Khương Hiểu đề ép thanh âm, "Chu Nhất Nghiên rất thích cậu đấy."

Tần Hành khước miệng giương lên, sắc mặt lạnh lùng, "Tớ không thích cậu ấy."

Khương Hiểu chu chu mở góc, "Tớ biết chứ. Cậu thích người thông minh, ôn nhu, xinh đẹp, hiền lành --" cô cố ý dừng một chút, thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Giống Lâm Vu chứ sao."

Mắt Tần Hành sáng lên. Lúc này Lâm Vu trở về, cô đã đem ảnh là đi cho phẳng. Khương Hiểu cùng Tần Hành ăn ý không có nói

tiếp.

Ngày thứ hai, thi cuối kỳ chính thức bắt đầu. Nhất trung thi cuối kỳ nghiêm ngặt có thể so với thi đại học, một khi phát hiện có người gian lận, liền là "ghi tội" xử lý. Trường học vẫn như cũ an bài ba ngày khảo thí, không chút hoang mang.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, thẳng đến khi môn thi cuối kết thúc, mọi người từ phòng thi lao ra. Đúng vậy, khảo thí kết thúc liền muốn nghỉ đông. Từng cái mặt đều treo dáng vẻ tươi cười, như con chim nhỏ muốn chạy trốn lồng sắt.

Khương Hiểu cùng mấy người đứng trước bồn hoa chờ Lâm Vu, nhưng không thấy bóng dáng Lâm Vu đâu.

"Lâm Vu sẽ không không đi sao?"

Tôn Dương: "Có khả năng. Cậu ấy vốn là không thích tham gia dạng hoạt động này."

Tần Hành nhéo nhéo mi, nhanh chân mà đi, "Tớ đi nhìn thử xem."

Chờ hẩn tìm ra liền thấy Lâm Vu đang cùng một cái nam sinh sát vách dưới lầu thảo luận đề mục. Hai người nhìn chăm chăm bản nháp giấy, biểu lộ chuyên chú.

Tần Hành ho nhẹ một tiếng, "Lâm Vu."

Lâm Vu hoảng hốt ngừng đầu, "Không có gì, để các cậu đợi lâu rồi."

Vị bạn học nam kia nhìn thấy Tần Hành, "Các cậu có việc sao?"

Tần Hành đi tới, nhìn lướt qua tấm giấy nháp, thì ra là đang thảo luận một đề vật lý.

Tần Hành bất động thanh sắc, "Khương Hiểu bọn họ đều đang đợi cậu nên tớ tới xem một chút."

Lâm Vu: "Tớ ổn mà."

Nam sinh giải thích nói: "Là tớ nhờ Lâm Vu nhờ chữa đề này một chút."

Tần Hành xem xét hần một chút. Vừa mới làm xong đề thi, Tần Hành còn nhớ rõ, hần không nói nhiều, tiếp nhận cái bút trong tay nam sinh, "Cái đề này căn cứ vào định luật thứ hai của Newton." Nói xong đều viết quá trình giải đề, đáp án cho hần. Vị nam đồng học yên lặng một lúc, "Thì ra là như thế này a."

Tần Hành: "Chỉ đơn giản như vậy."

Hần nhìn về phía Lâm Vu, "Chúng ta đi thôi."

Lâm Vu đeo cặp, đối vị bạn học kia lễ phép nói một câu, "Hẹn gặp lại."

Tần Hành có chút nhả răng, "Câu làm được bài không?"

Lâm Vu: "Làm được. Chỉ là vừa mới bị hần hỏi."

Khóe miệng Tần Hành giật giật, "Đề dễ như vậy mà hần cũng không biết, làm sao được hạng 1 chứ?"

Lâm Vu: "..."

Kết quả, tối hôm đó, không riêng gì bốn người bạn họ, Khuất Thần cùng Thẩm Nghi Đình cũng gia nhập.

Sáu người đi hơn hai mươi phút, đi vào một cửa hàng thịt xiên. Đi vào, hơi ẩm đập vào mặt. Mọi người cởi áo khoác của mình ra.

Tôn Dương "A" một tiếng, "Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình quần áo giống nhau nè."

Lâm Vu sửng sò, Thẩm Nghi Đình lại là cười cười.

"Chúng tớ giống sinh đôi không? Lâm Vu, chúng ta ngồi cùng nhau đi."

Khương Hiểu bắt đắc dĩ đành phải cùng Khuất Thần ngồi một chỗ.

Phục vụ viên cầm thực đơn tới, "Các cậu uống chút gì không?" Khuất Thần thốt ra, "Bia đi."

Mấy người kia ngoại trừ Tần Hành đều nhìn hẩn chăm chăm, hẩn cười ha ha một chút, "Đùa các cậu thôi. Vừa thi xong, muốn nhẹ nhõm một tí."

Tần Hành nói ra: "Hai xiên sốt ô mai. Mọi người tự chọn đồ mình thích đi."

Đợi một hồi, nhân viên cửa hàng bưng tới một cái nồi lớn, thịt xiên thấm tại nước sốt ớt bên trong, để cho người ta muốn ăn thì tự túc.

"Cạn ly, chúc mừng một chút."

Tôn Dương: "Chúc mừng quen biết một trận."

Khuất Thần: "May là khảo thí cuối cùng đã kết thúc, lão tử tạm thời giải phóng."

Thẩm Nghi Đình: "Hi vọng thứ hạng không khác biệt lắm."

Khương Hiểu: "Hi vọng tứ có thể nằm top 100, Hách chủ nhiệm phải đem sách trả lại cho tứ."

Lâm Vu bưng chén lên nhưng lại không biết muốn nói gì.

Khương Hiểu: "Tùy tiện nói cái nguyện vọng gì đi?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Hi vọng vạn sự trôi chảy."

Khuất Thần: "Tần Hành đến cậu đấy."

Tần Hành tùy tiện, "Hi vọng lên năm hai tứ cũng có thể lên quốc kỳ nói chuyện."

Khuất Thần miệng bên trong một ngụm đồ uống trực tiếp phun ra.

"Ặc! Cậu nói đùa cái gì đấy."

Tần Hành một mặt ghét bỏ, "Bắn chết đi được!"

Thẩm Nghi Đình vội vàng cầm giấy cho hắn.

Khuất Thần hừ một tiếng, "Cái bệnh thích sạch sẽ này của cậu bao giờ thì chữa đây? Về sau tìm bạn gái thì phải làm sao bây giờ?"

Tôn Dương cười nói: "Dù sao cậu ấy nói ba năm này lại không tìm bạn gái."

Tàn Hành ánh mắt đột nhiên quét đến Lâm Vu, vừa lúc Lâm Vu cũng đang nhìn hắn. Hắn bực bội trừng mắt liếc Khuất Thần.

Khuất Thần cười híp mắt nói ra: "Nói cho các cậu biết nha, bạn học nam ở cao trung của các cậu so với bạn học đại học tương lai của cậu soái hơn nhiều, cho nên các cậu nên nắm chắc cơ hội mà trân quý."

Khương Hiểu: "Không nhất định đi."

Thẩm Nghi Đình phản bác: "Cậu thích nói bậy à."

Khuất Thần hỏi: "Lâm Vu, cậu tin hay không?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cao trung chúng ta mỗi ngày có hơn mười tiếng ở chung với nhau, ở chung lâu bộ dáng gì đều quen thuộc, liền thuận mắt thôi."

"Ha ha ha ha! Lúc này mới chính xác."

"Lâu ngày sinh tình cảm! Đúng không?"

Tôn Dương nghiêng thân, "Vậy các cậu cảm thấy tớ có đẹp trai hay không?"

Khương Hiểu kém chút sắc. Mấy người một mực ăn đến hơn bảy giờ mới kết thúc.

Phía ngoài trời sớm đã tối, hai bên đường mịt mờ đèn.

Lâm Vu kéo khóa đồng phục lên, "Tớ về trường học đây."

Cô dừng một chút, từng cái nhìn qua mỗi người. Đúng vậy, đã lớn như vậy, đây là lần đầu cô cùng bạn học đi ăn cơm. Không có

gánh nặng gì, chỉ có tình bạn học đơn thuần. Cả người cô đều là nhẹ nhõm. Đúng vậy, cô muốn về nhà, bọn họ muốn gặp lại liền phải chờ năm sau.

"Chúc mừng năm mới!"

Cô nói từng chữ ra, đây là lời chúc tới tất cả mọi người.

Lâm Vu phát phát tay, quay người thuận lối đi bộ đi trở về. Khuất Thần hai tay cầm ở trong túi, "Về nhà đi."

Tần Hành đứng tại chỗ, "Các cậu đi về trước đi."

Vừa mới nói xong, hắn hướng phía Lâm Vu đuổi theo.

Thẩm Nghi Đình hô: "Ai, Tần Hành..."

Đáng tiếc hắn nghe không thấy. "Lâm Vu -- "

Lâm Vu dừng bước lại, thấy là hắn, cô ngẩng đầu, mặt từ trong cổ áo lộ ra. Mùa đông gió thổi vào mặt quá lạnh. Cô theo thói quen đem mặt chôn ở trong cổ áo. Hắn cứng rắn nói, "Hơi trễ, trên đường nhiều xe, tớ đưa cậu trở về."

"Không cần, không xa mà."

Tần Hành không nói chuyện, hành động nói rõ thái độ của hắn.

"Ngày mai mấy giờ đi?"

"Nghi Hành ca nói tám giờ tới."

"Hắn đưa cậu trở về sao?"

"Ừ."

Tần Hành trầm mặc một chút, khóe miệng đáng tươi cười hơi liếm.

Một đường đến cửa trường học. Lâm Vu nghiêng đầu nhìn xem hắn, "Tớ đến rồi, cậu cũng về sớm một chút đi."

Ánh mắt Tần Hành rơi vào trên người cô, khóe miệng khẽ mím, ánh mắt trầm tĩnh thâm thúy.

Lâm Vu thấy sắc mặt hắn có chút trầm thấp, "Tần Hành -- "

Tần Hành liếm liếm khóe miệng, "Chúc mừng năm mới."

Lâm Vu hơi ngược đầu, chung quanh yên tĩnh, ngẫu nhiên có xe từ trên đường đi qua, tiếng còi chói tai. Hai người tới gần, cô không hiểu có chút không được tự nhiên, "Cám ơn cậu vì bữa cơm tối hôm nay."

"Có gì thì nhắn tin cho tớ, tớ dùng Wechat. Trước mấy ngày vừa thêm bạn."

Lâm Vu hơi lảng, "Thế nhưng là ngày mai muốn đi."

Hai mươi ngày nghỉ ở nhà, điện thoại cô không quá cần dùng đến, cho nên cô quyết định không mang.

Tần Hành một hơi đi lên tuôn.

Mi mắt cô run rẩy, nói: "Tớ vào đây."

Tần Hành còn đứng ở tại chỗ đó không động, ánh mắt một mực nhìn theo bóng lưng Lâm Vu.

Chú bảo vệ từ bên trong ra, "Đồng học! Vẫn chưa về nhà sao! Đêm hôm khuya khoắt đừng ở cửa trường học lắc lư! Hách chủ nhiệm của các em còn tại trường học đấy!"

Tần Hành hừ một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Không chịu trách nhiệm YY.

Tần Hành lần thứ nhất nhìn thấy ảnh Chu Tư Mộ (con của Khương Hiểu), tâm tình có chút phức tạp.

Tần Hành: "Anh và em học tập cho dù tốt, khảo thí xếp hạng quá cao, nhưng có một việc này triệt để bị rơi ở phía sau."

Lâm Vu: "... Việc gì?"

Tần Hành ung dung mà nói: "Kết hôn và sinh con."

Lâm Vu: "... Cái này làm sao có thể so sánh chứ."

Tần Hành: "Anh rất để ý cái hạng này. Không phải hạng nhất, chí ít cũng phải nằm top 10 trong lớp chứ."

Lâm Vu: "... " Người này làm sao ngây thơ như vậy?

Tác giả-kun: Hẳn ngây thơ không phải ngày một ngày hai đâu, từ thời trung học đã bắt đầu ngây thơ rồi.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 20

Dịch: melbournje

(Nếu có đoạn nào sai chính tả hay gì thì xin cmt nhắc nhở với ạ, cảm ơn!!)

Ngày thứ hai, Thẩm Nghi Hành đưa Lâm Vu về nhà. Hắn biết Lâm Vu trở về nhà sẽ sốt ruột, buổi sáng hơn bảy giờ, Thẩm Nghi Hành liền từ nhà xuất phát đi đến nhất trung.

Lâm Vu đeo balo, còn có một túi hành lý, đồ vật cũng không nhiều, có thể là một chút sách cùng quần áo.

Thẩm Nghi Hành hỏi: "Không có thứ gì khác sao?"

Lâm Vu lắc đầu, "Đã mang rất nhiều rồi."

Thẩm Nghi Hành cười, "Anh nghe Đình Đình nói, các em tối hôm qua ra ngoài ăn cơm."

Lâm Vu: "Ừm, đi ăn thịt xiên."

Thẩm Nghi Hành: "Mùi vị thế nào?"

Lâm Vu: "Vị cay đã che giấu hương vị của đồ ăn rồi."

Thẩm Nghi Hành cười càng lúc càng lớn, "Tần Hành mời khách sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Thẩm Nghi Hành tán thưởng nói: "Cậu ấy rất cuộc rất biết chiều cổ người."

Từ nhỏ đến lớn, Tần Hành cái gì đều không để ý, nam sinh nữ sinh vây quanh hắn là chuyện bình thường a.

Hôm nay đường xá rất vắng nên bọn họ ra khỏi thành phố rất nhanh, tầm mắt đã không còn nhìn thấy dãy nhà cao tầng dày đặc.

Lâm Vu lấy ra quyển «Hoá học hữu cơ», Thẩm Nghi Hành liếc nhìn.

"Lão sư đề cử cho sao?"

"Tôn lão sư tặng cho em."

Thẩm Nghi Hành thoáng qua trầm ngâm, "Em có nghĩ tới sau này làm cái gì hay không? Học ngành nào?"

Vấn đề này cô ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ qua, chỉ là hiện tại còn không biết. Cô đã quen thuộc với đi lên phía trước, sinh hoạt cũng không cho cô quá nhiều lựa chọn.

Lâm Vu lắc đầu.

Thẩm Nghi Hành: "Không cần vội. Em còn có hai năm nữa cơ mà."

Khóe miệng Lâm Vu giật giật, "Nghị Hành ca ca, tới Bắc Kinh được không?"

Thẩm Nghị Hành nhìn qua cô, thần sắc ôn nhu, "Anh nói cũng cô dụng thôi, mấu chốt là em nghĩ như thế nào. A Vu, đừng cố gắng gồng gánh hết mọi việc. A di so với tưởng tượng của em kiên cường hơn nhiều."

Lâm Vu không có nói tiếp. Nếu như mẹ không kiên cường thì thời điểm đó sẽ không bế cô trong ngực, một mình rời đi quê quán, tìm nơi nương tựa cho cả gia đình.

Hơn bốn giờ sau cuối cùng đã tới trong thôn. Lâm Sam cùng bà đã chuẩn bị từ hôm qua, sáng nay trời còn chưa sáng đã tỉnh dậy rồi. Bình thường là nhớ Lâm Vu, hai người cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Lâm Vu vừa xuống xe, không tự giác bước nhanh hơn, cái loại nháy kia căng đều bộc lộ ở trên mặt.

Mẹ Lâm cầm tay của cô, lại sờ sờ tóc của cô, mới có bốn tháng mà thôi, có rất nhiều điều muốn tâm sự nhưng cuối cùng chỉ hỏi một câu, "Đói bụng sao? Cơm chuẩn bị xong rồi đó."

Lâm Vu hít hít cái mũi, miệng cong lên một ý cười.

Thẩm Nghị Hành từ trong cốp sau lấy ra hộp quà. Lâm Sam nhẹ nhàng vặn mi, "Tại sao lại mang theo nhiều đồ như vậy chứ? Nghị Hành, lần sau không cần mang nhiều thế đâu."

Thẩm Nghị Hành: "Dì Lâm, chỉ có một chút đồ vật thôi mà, dì không nên quá để ý. Lúc đầu cha mẹ cháu cũng định tới nhưng cuối năm công ty nhiều việc lắm, bọn họ đi không được."

Lâm Sam thở dài trong lòng một hơi, "Mọi người đã rất chiều cô A Vu rồi."

Thẩm Nghi Hành nhìn Lâm Vu một chút, "Đồ vật có chút nặng, A Vu giúp anh đem đồ vật cầm đi vào với."

Lâm Vu ác một tiếng, Nghi Hành ca ca thực di chuyển ánh mắt.

Ông bà Thẩm chuẩn bị một đồng đồ vật. Biết người Lâm gia có thói quen không có mua sắm điện, ngược lại tặng sắm trải giường lông cừu, còn có rất nhiều thuốc canxi. Lâm Vu tinh tế xem xét, phát hiện những đồ này phần lớn đều là nhập khẩu.

Thẩm Nghi Hành nhẹ giọng nói nhỏ: "Không nên nói cho mẹ em biết."

Lâm Vu nuốt một cái, "Em biết rồi."

Kỳ thật trong lòng mẹ và bà làm sao lại không rõ ràng chứ. Thẩm gia tặng đồ vật đều là những thứ quý giá.

Bà cô nhìn hai đứa bé mang đồ vào trong nhà mà không khỏi lắc đầu.

Cơm trưa rất phong phú. Lâm Sam tự mình đi nấu 5-6 món ăn, đường phèn, giò, xào khuôn nấm, còn có một nồi gà hầm.

Thẩm Nghi Hành rất cho mọi người mặt mũi mà uống hai bát canh, "Bà ơi, cái canh gà này mùi vị thật thơm."

Bà mặt mày cong cong, cười lên mặt hiện một nếp nhăn.

"A Vu, lấy cho Nghi Hành đùi gà kia đi con."

Thẩm Nghi Hành vội vàng nói: "Bà ơi, cháu ăn no rồi, thật đó. Lần sau cháu còn tới mà."

Lâm Vu kẹp một cái hình trái xoan cho hấn. Thẩm Nghi Hành cười. Lâm Sam nhìn hấn, "Sang năm cháu liền đi Bắc Kinh đi học, về sau đoán chừng không có thời gian tới đâu."

Bà cô híp mắt, "Nghi Hành học trường nào thế? Bắc Đại hay vẫn là Thanh Hoa?"

Thẩm Nghi Hành: "Là Bắc Đại ạ."

Bà cô: "Trường đó thật sự là rất lợi hại. A Vu của chúng ta phải chăm chỉ học tập giống như Nghi Hành nhé."

Lâm Sam nói, "Trường đó thật sự rất tốt."

Thanh âm của mẹ cô đột nhiên bịt kín một tầng ưu thương, chỉ là Lâm Vu không có phát hiện nhưng Thẩm Nghi Hành nhìn ra rõ ràng, "Dì Lâm, thế nào ạ?"

Lâm Sam khôi phục thần sắc như thường, "A Vu cũng cố lên nhé."

Sau bữa cơm trưa, ánh nắng phơi tạt trong sân. Trong sân phơi củ cải, ớt, rau khô, thời gian tĩnh mịch như vẽ.

Thẩm Nghi Hành nhìn đồng hồ. Lâm Sam cùng Lâm Vu cùng chuẩn bị quà. Đồ không đáng tiền, bất quá đều là nông thôn tự sản, Lâm gia tỉ mỉ chuẩn bị.

Thẩm Nghi Hành không có chối từ, đều nhận.

"Dì Lâm, bà, chúc mừng năm mới! Các người phải chăm sóc tốt thân thể đó."

"Thuận buồm xuôi gió nhé."

Bà của cô phát phát tay, than thở một tiếng, "Nghị Hành thật là một đứa trẻ tốt."

Tiến Thắm Nghị Hành xong, Lâm Vu dời cái bàn nhỏ rồi cùng mọi người nói mấy chuyện ở trường học.

Mẹ Lâm nghiêm mặt nói: "Các lão sư đối con tốt như vậy thì càng phải cố gắng đấy."

"Con biết."

"Tuyền Tuyền tỷ tỷ hiện tại làm ăn rất tốt, bán hàng trên mạng cũng không kém."

Lâm Vu nắm chặt tay mẹ, cô nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu tay đầy vết kim tiêm.

"Không có việc gì đâu mà."

Mẹ Lâm một mặt thỏa mãn, "Tuyền Tuyền thật lợi hại, tại Tấn Thành thuê một cửa tiệm, còn bán hàng qua mạng."

Tuyền Tuyền tên đầy đủ là Triệu Ngọc Tuyền, so với Lâm Vu lớn hơn bảy tuổi, năm nay mới 22 tuổi. Tốt nghiệp trường dạy nghề xong, làm ở vài công ty xong lại nghỉ.

Thời điểm nghỉ hè cùng người nhà đi vay tiền, rốt cục mở một cửa hàng.

"Mẹ làm một cái bao bán được năm khối tiền, mấy tháng này kiếm được hơn 4000 khối."

Số tiền này, đều là Lâm Sam tích lũy để về sau chờ Lâm Vu đi học. Lâm Vu yên lặng cúi đầu xuống, coi không dám tính, mẹ làm bao nhiêu cái bao mới có thể tích lũy đến 4000.

Trong lòng của cô chua xót, "Hắn là học kỳ này con có thể cầm được học bổng."

Sinh hoạt có ngọt có khổ, và cũng tùy vào ở với ai nữa. Lâm Vu cảm thấy chỉ cần cùng mẹ và bà ở cùng một chỗ, thời gian này liền là ngọt.

Năm mới này, đài truyền hình Tấn Thành thật mời Tấn Trọng Bắc đến. Tiệc tối là sớm thu. Tàn Hành từ tay mẹ hắn lấy được một vé đưa cho Khương Hiểu.

Hai người gặp mặt ngày ấy, tâm tình Khương Hiểu cũng không khá lắm. Cô nhận tám vé, trên mặt cũng không có vui vẻ như ngày xưa.

Tàn Hành hỏi một câu, "Cậu không cùng Lâm Vu liên lạc sao?"

Khương Hiểu lắc đầu, "Điện thoại di động của cậu ấy tắt rồi."

Tàn Hành đương nhiên biết, "Còn cậu thì thế nào?"

Khương Hiểu hít một hơi thật sâu, "Cô tớ muốn tháng 5-6 năm sau đi Canada, bọn họ hi vọng tớ đi theo bọn họ."

Tàn Hành sững sờ. Khương Hiểu có cha là họa sĩ, không thường tại nhà, cô đến Nhất Trung học nên ở tại nhà của họ hàng.

"Vậy cậu nghĩ như thế nào?" Khương Hiểu lắc đầu, ánh mắt trống trơn mà nhìn phía trước, "Tớ không biết."

Tần Hành biểu lộ trình trọng, "Chuyện này chủ yếu tại cậu, nhớ suy nghĩ thật kỹ."

Khương Hiểu mím mím khóe miệng, "Tớ cảm thấy một mình ở lại chỗ này cũng không có cái gì ghê gớm. Cậu nhìn Lâm Vu xem, cậu ấy một mình đến Tấn Thành, ngay từ đầu có bao nhiêu khó khăn rồi."

Tần Hành nặng nề nói ra: "Cậu ấy là thật không dễ dàng."

Lại nghĩ tới thái độ ban đầu của Lâm Vu đối với mình, hấn nhúu nhúu mày. Suy nghĩ lại một chút dáng vẻ cô chỉ hấn bài, hấn lại cười cười.

Kì nghỉ đông trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới học kỳ mới, cũng tức là ngày tựu trường.

Lần này Lâm Vu đi nhờ xe Triệu Ngọc Tuyền trở về trường.

Triệu Ngọc Tuyền một mực đem cô đưa đến cửa trường học, "A Vu, tiệm của chị ngay tại Trường Xuân, em có chuyện gì cứ tới tìm chị. Mà em nhớ học tập cho giỏi, chuyện trong nhà chớ để ý."

Lâm Vu gật gật đầu, "Chị Tuyền Tuyền, vậy em về trường học trước đây."

Lâm Vu trở lại ký túc xá, phát hiện giường của Trần Đồng đã thu thập xong. Trần Đồng ngồi trên bàn xem sách, "Cậu không có đi với người nhà sao?"

"Ừm."

Lâm Vu đem đồ vật buông xuống, cầm khăn lau giường lau chiếu cùng cái bàn.

"Lâm Vu, lần này cậu lại là đệ nhất rồi."

Lâm Vu sững sốt một chút, "Thi cuối kỳ sao? Những người khác thế nào?"

"VẬY MÀ CẬU KHÔNG BIẾT SAO?"

Trần Đồng tưởng tượng, nghĩ đông về sau, mọi người liền không có liên lạc lại qua. Cho tới bây giờ Lâm Vu chưa từng nhắn tin nào vào nhóm chat lớp.

"Lớp chúng ta vẫn như cũ có ba người top 10, Tần Hành thứ sáu, ban trưởng thứ tám, Tưởng Nam lần này rớt xuống hạng 20 mấy, có khi khóc thét cũng nên."

Lâm Vu sẽ không nói đùa về cái này, cố gắng thi không khá, ai cũng sẽ khổ sở rồi.

"Khương Hiểu thì sao?"

"Cậu ấy á? Hắc mã! Hạng 99!"

Khóe miệng Lâm Vu có chút giương lên, trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ.

"VẬY THẬT TỐT RỒI."

Tất cả mọi người đổ kị muốn chết rồi có được hay không? Ngày thứ hai, chính thức khai giảng. Cho tới trưa, các lão sư rõ ràng cảm

giác được các học sinh nhiệm triệu chứng ngày càng nghiêm trọng. Nghỉ xong tất nhiên tâm tình sẽ buông thả rồi. Lão sư cũng không có cách nào khác. Hách chủ nhiệm cho tới trưa đều tuần sát, giữa trưa lại gọi các chủ nhiệm tới phòng họp.

"Học kỳ này nhiệm vụ tương đối nặng, tháng ba Nhất Trung kỷ niệm tròn 110 năm ngày thành lập trường, đến lúc đó trong tỉnh, trong thành phố các lãnh đạo đều sẽ tới. Ý tứ của Dư hiệu trưởng của chúng ta là, lần này năm nhất thể hiện thêm chút lực, giảm bớt gánh vác cho năm hao và năm ba. Mặt khác, cao nhất còn đứng trước tuyển khoa, các vị lão sư nhớ làm tốt việc của mình."

"Đây là danh sách năm nhất thi học kỳ thu được học bổng, mang về ký tên. Thứ hai dưới quốc kỳ sẽ nói chuyện làm đơn giản nghi thức trao giải, để bọn họ chuẩn bị một chút."

"Học kỳ này năm nhất sẽ nói chuyện dưới quốc kỳ hạ là lớp 2
——"

Trương Cần tiếp tục nói ra: "Tổng Dật Minh lớp chúng tôi."

Hách chủ nhiệm gật gật đầu, "Để em ấy chuẩn bị cẩn thận một chút."

Dừng một chút, "Cậu để em ấy đem bản thảo diễn thuyết cho tôi xem một chút."

Trương Cần: "Chủ nhiệm, vậy có dài dòng quá hay không."

Hách chủ nhiệm thở dài một hơi, "Một khắc cũng không thể buông lỏng! Các em ấy như cái ốc vít ấy, thi thoảng cần phải vặn một chút."

Chức vụ chủ nhiệm cũng là áp lực như núi. Vừa mở học, liền bị Hách chủ nhiệm nhéo một cái. Một cái nghỉ đông không gặp mặt, mọi người dị thường hưng phấn, luôn có chuyện nói không hết. Khương Hiểu cùng Lâm Vu mang hoa quả tới ăn, "Cái này thật là, a di cũng thật là lợi hại."

Lâm Vu cười, "Đều là hoa quả trên núi tự trồng đấy. Nếu cậu thích, lần sau tớ lại mang."

"Đừng á! Nặng lắm. Tớ ném thử hương vị là tốt rồi."

Khương Hiểu uốn mặt mày, "Nghỉ hè năm nay tớ về với cậu nhé."

Lâm Vu: "Tốt thôi."

Khương Hiểu: "Có thể ở thêm mấy ngày sao?"

Lâm Vu mỉm cười: "Đương nhiên có thể."

Tôn Dương kéo lấy cái cằm, "Tần Hành, nghỉ đông cậu đi làm cái gì rồi? Đều không có tin tức gì cả."

Tần Hành: "Đi qua nhà ông ngoại ở một thời gian."

Ông ngoại hắn là lão gia tử trứ danh cả nước Trung Y.

Tôn Dương nghỉ đông không có đi thành Hải Nam được, điểm văn kéo chân hắn ra sau, dẫn đến tụt còn mười mấy hạng, hắn nào dám đề xuất đi chơi. Khương Hiểu còn vọt tới hạng 99, thời điểm xem danh sách ánh mắt của mọi người đều lóe lên. Thật sự là nước biển không thể đo bằng đấu!

Sau khi tan học, lớp học rời đi không sai biệt người lắm, Lâm Vu từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bao vải màu vàng nhạt đưa cho

Khương Hiểu, "Mẹ tớ làm."

Khương Hiểu quả thực yêu thích không buông tay, "Thật là dễ nhìn. Mua cũng không đẹp bằng đâu."

Mẹ làm được bao vải, tặng thêm một chút dân tộc nguyên tố ở phía trên, hoa văn đặc biệt, đồ án xinh đẹp, cho nên bán cũng không tệ.

Lâm Vu mỉm cười, lại cầm hai cái bao điện thoại, cái bao này không lớn, kiểu dáng đơn giản, có thể đựng chút tai nghe, USB loại vật nhỏ. Bất quá, bởi vì là thuần thủ công, hai cái bao lại không đồng dạng.

Đưa cho Tôn Dương một cái phía trên thêu mặt trời nhỏ màu vàng. Tần Hành không ở đây, cô lấy đưa trước cho Tôn Dương.

Tôn Dương mặt mày hớn hở, "Cám ơn a! Tớ vừa vặn mới mua mp3."

Lâm Vu đem một cái bao điện thoại khác đặt ở trên bàn Tần Hành rồi mới cùng Khương Hiểu đi vào nhà ăn.

Hai người xếp hàng rồi ăn cơm, ngồi ở chỗ gần cửa sổ. Lâm Vu không có hứng ăn, từ buổi sáng bụng của cô đã đau.

Khương Hiểu: "Vậy cậu tới ký túc xá ngủ một lúc đi. Khó trách sắc mặt cậu trắng như vậy. Sớm biết thế là tớ đã mang đường đồ đi rồi, cô cô tớ mua, uống phát liền hết đau."

Lâm Vu miễn cưỡng ăn một chút cơm, trở về ký túc xá.

Buổi chiều, Tần Hành tới, liền thấy mặt bàn để một cái bao điện thoại màu xanh đậm, phía trên còn thêm một chữ "Hành", hắn quan sát một chút, là hàng thủ công không sai chút nào. Chỉ là một cái chóp mắt, hắn lại nhíu nhíu mày, tưởng rằng người ái mộ tặng, không nói hai lời, chuẩn bị ném tới phía thùng rác, vừa vặn Khuất Thần đi tới.

"Cậu không muốn a, cái kia cho tớ đi, tớ muốn."

"Tùy cậu."

Lâm Vu ngủ một giấc, bụng vẫn là rất đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tiểu Mộng trước khi đi nói với cô vài tiếng.

"Tớ giúp người xin phép nghỉ nhé. Cậu cũng không thể đi học được đâu."

Dương Tiểu Mộng đến lớp học cùng Khương Hiểu nói một tiếng, Khương Hiểu nhăn nhăn mi, "Cái đó quan trọng sao?"

"Cậu ấy giống như rất đau."

Khương Hiểu có chút lo lắng. Vừa vặn chuông vào học vang lên. Tần Hành nhìn vị trí phía trước trống không, hắn có chút thất thần, hỏi Tôn Dương, "Lâm Vu làm sao không đến?"

Tôn Dương: "Hình như buổi sáng đau bụng."

Tần Hành hỏi: "Ăn gì nên bụng xấu đi rồi?"

Tôn Dương: "Hắn là vậy đi."

Tần Hành chuyển bút trong tay, không có lại nói tiếp. Tiết thứ hai, Lâm Vu đến lên lớp, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng.

Khương Hiểu cầm cốc nước nóng của Tiêu Vi để cô dúi vào bụng. Lâm Vu cũng không biết chính mình lần này làm sao đau thành dạng này, cô ghé vào trên mặt bàn.

Tần Hành từ cửa sau tiến đến, cánh tay dài duỗi ra, ném tới một cái bọc giấy.

"Thuốc!"

Khương Hiểu: "Đâu ra đây?"

Tần Hành: "Vừa mới đi lấy ở phòng y tế xong."

Khương Hiểu: "Thuốc gì?"

Lâm Vu mở ra xem, chỉ thấy phía trên viết "Vàng phát cát tinh" mấy chữ, nàng biết thuốc này, trị tiêu chảy.

Tần Hành: "Uống hai viên xem có hiệu quả hay không."

Lâm Vu: "Cảm ơn."

Khương Hiểu lại gần xem xét, "Thuốc này không phải trị tiêu chảy sao? Lâm Vu cũng không phải bị tiêu chảy mà..."

Tần Hành: "..."

Ba người trong lúc nhất thời đều không nói. Tần Hành đột nhiên đã hiểu, hắn xoay mặt qua một bên gương mặt thì đỏ, giữ im lặng.

Thời điểm tan học, Khuất Thần đi tới, hắn mang theo tai nghe, điện thoại đựng ở cầm miếng bọc vải xanh, vừa vặn có thể treo ở xe, hắn có thể bên cạnh lái xe vừa nghe âm nhạc.

Ánh mắt Lâm Vu từ trên thân Khuất Thần lướt qua.

Khuất Thần đặc biệt động tình ngâm nga vài câu, hỏi nàng: "«Ở Ngoài Ngàn Dặm» của Châu Kiệt Luân, nghe qua chưa?"

Lâm Vu lắc đầu, cô lại liếc mắt nhìn chiếc túi điện thoại di động của hắn.

Khuất Thần cầm lên, "Tần Hành cho tớ đấy. Cái bao này thật đẹp mắt, chất lượng cũng tốt."

Lâm Vu mỉm cười, "Thật là đẹp mắt." [=))))))]

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 21

Dịch: melbournje

Chỉ một lát sau, Tần Hành trở về thì nhìn thấy Khuất Thần ngồi tại chỗ bên cạnh Lâm Vu, hai người không biết đang chuyên chú thảo luận cái gì.

Khuất Thần cúi đầu, "Ày, cái này là phần mềm âm nhạc, cậu thử nhớ xem. Mà cậu thật chưa có nghe qua nhạc của Châu Kiệt Luân bao giờ sao?"

Lâm Vu cười, "Nghe rồi nhưng chỉ qua qua thôi."

Khuất Thần: "Tớ cho cậu thêm tên mấy bài về tìm mà nghe nhé."

Lâm Vu híp mắt, thành khẩn nói một tiếng cảm ơn.

Tần Hành hô một tiếng, "Khuất Thần, có đi hay không?"

Khuất Thần phát phát tay, "Đi ngay. Lâm Vu, nếu có thời gian thì nghe «Bong Bóng Tổ Tình», rất nhiều nữ sinh đều thích bài này đấy. Điện thoại di động của cậu nếu không có đủ lưu lượng, ngày mai tớ giúp cậu download."

Tần Hành cầm balo, "Đi."

Khuất Thần nhìn hẩn một cái, "Cậu nhìn cái người này mà xem, bình thường đi với người ta thì lễ mà lễ mễ, hôm nay vội vã như vậy chứ. Sao lão sư không giữ cậu ta thêm một lúc nữa đi!"

Lâm Vu: "Cậu mau về đi thôi. Chính tớ về tìm nghe một chút."

Trong lòng Khuất Thần có cảm giác thành tựu, giống như dạy được Lâm Vu hiểu ra vấn đề nan giải gì.

"Được, nếu cậu không hiểu lại tìm tớ."

"Được."

Ôi trời, tiểu bằng hữu đầu dưa hấu lớn lên thật đáng yêu nha. Cô quay đầu lại đã không thấy Tàn Hành đâu.

Khuất Thần đuổi kịp Tàn Hành, "Tối nay nhà cậu có việc gì à?"

Tàn Hành đẩy xe đạp, "Không có."

Khuất Thần: "Vậy cậu vội vã như vậy làm cái gì?"

Hẩn đưa túi đựng điện thoại di động treo ở tay lái bên trên, không lớn cũng không nhỏ, thật thích hợp.

Tàn Hành nhìn lướt qua, âm thanh lạnh lùng nói: "Vừa lái xe vừa nghe nhạc, cậu có thể hay không có ý thức an toàn một chút?"

Khuất Thần vỗ vỗ đệm xe, giống như không nghe thấy hẩn nói gì.

"Tớ xin bố tớ để ông ấy mua cho tớ cái tai nghe. Ngày mai tớ mang tới."

Tần Hành lắc đầu. Làm cách nào mà sao một chút cũng không có biến gì chứ.

"Hách chủ nhiệm mỗi ngày đều ở cổng trường học."

Khuất Thần một mặt tự tin, "Yên tâm đi, tớ có biện pháp."

Ngày thứ hai, lỗ tai Khuất Thần đeo một tai nghe to màu đen, lúc đi vào cổng trường ai cũng nhìn. Khuất Thần cũng không thèm để ý, dường như định đặc đi vào cửa trường.

Một vị học tử năm hai đang đi trực nhật nhìn thấy hắn bèn gọi lại.

"Đồng học, trường học không cho phép mang tai nghe kiểu này đâu."

Khuất Thần gỡ bỏ tai nghe, "Học tử, em đang nghe Anh ngữ mà, không tin thì chị nghe thử đi."

Vị học tử một mặt im lặng, cứ như vậy để cho hắn đi.

Lâm Vu hôm nay sắc mặt đã tốt hơn nhiều, hôm qua đau như chết đi sống lại. Buổi sáng Khương Hiểu mang cho cô một túi lớn đường đỏ, "Lần sau nếu lại đau thì uống cái này nhé."

"Cảm ơn nha."

"Thi thoảng đau mà uống dần thì cũng sẽ đỡ hơn một chút."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, "Cô tớ nói chờ chúng ta về sau kết hôn rồi sinh con, liền hết đau."

Lâm Vu một mặt mộng, "Sinh con còn có công hiệu này sao?"

"Cô tớ nói cho tớ biết, mà mẹ của Tiêu Vi cũng nói như thế. Tiêu Vi, có phải hay không?"

Tiêu Vi quay đầu nghiêm trang gật gật.

Lâm Vu: "..."

Tần Hành đằng sau thật muốn giả vờ như không nghe thấy gì, thế nhưng không thể. Hắn thuận tay mò vào cặp sách sờ tai nghe, dư quang vừa mới bắt gặp cái túi trên bàn của Tôn Dương.

Ánh mắt Tần Hành dừng lại, lấy tới xem xét. Cái túi này cùng cái hôm qua mà hắn nhận được giống nhau như đúc. Tôn Dương lấy tai nghe rồi nghe bài đọc Tiếng Anh.

Tần Hành đặng hắn một chút, "Cái túi ở đâu ra vậy?"

Tôn Dương gỡ tai nghe ra, "Lâm Vu tặng cho tớ đây, không phải cậu cũng có một cái hay sao?"

Sắc mặt Tần Hành đen lại, "Hôm qua làm sao không nói cho tớ một tiếng."

"Cậu bị lão sư gọi đi."

Tôn Dương thấy biểu lộ của hắn có chút xoắn xuýt, cẩn thận từng li từng tí vươn tay ra, một giây đoạt lại cái túi của mình.

Tần Hành lại xem xét, trên ghế Khương Hiểu cũng treo một cái túi.

A! Quà tặng học kỳ mới sao. Tất cả mọi người đều có!

Hắn đưa tay vuốt vuốt mặt mày, chậm rãi tỉnh táo lại, lập tức đứng dậy đi tìm Khuất Thần.

Khuất Thần hiện đang khoe khoang tai nghe của hắn, hơn 3000 ngàn một cái, vừa mới đeo vào cổng trường đã thấy đặc ý rồi.

"Làm gì vậy chứ?"

Khuất Thần gần đây say mê ca hát, rảnh rả là nghe nhạc, vừa vặn Nhất Trung cách hai năm đều tổ chức thi hát một lần, hắn đã sớm nghe được, năm nay chuẩn bị báo danh rồi.

"Cái túi hôm qua tớ đưa cho cậu đâu, trả đây." Hắn lạnh lùng nói.

"Cái gì?"

"Có việc cần dùng."

"CM! Cậu có ý tốt xong cho tớ rồi còn gì!"

"Sau khi tan học, cậu đi trong cửa hàng tùy ý mà chọn, tớ tính tiền."

Vàng trán của hắn ở giữa mơ hồ lộ ra một tia bực bội tức giận.

"Tớ chỉ muốn cái này! Không phải chỉ là một cái túi sao? Đáng giá sao?"

Khuất Thần nói nhỏ, nghĩ thầm ai lại tới trêu chọc hắn. Tần Hành cũng là ọe chết rồi, cô làm sao lại không nói với hắn một tiếng. Sớm biết là cô tặng thì hắn sẽ không...

Khuất Thần gặp hắn trầm mặt, "Sáng ngày tớ đi gấp không mang theo. Mà làm sao đột nhiên muốn cái túi rồi?"

Tần Hành: "Ngày mai nhớ mang tới."

Khuất Thần: "Ai tặng đấy?"

Tần Hành: "Hỏi nhiều như vậy làm cái gì."

Rất nhanh đã lên khóa, Đào Mạn đã tiến vào lớp. Mọi người cũng lục tục đi vào.

Lâm Vu bị Đào lão sư gọi lên kiểm tra bài. Trải qua một học kỳ cố gắng cách đọc của cô đã tiến bộ vượt bậc, lưu loát thông thuận, phát âm cũng chuẩn hơn rất nhiều.

Khóe miệng Đào lão sư mang theo ý cười yếu ớt, đáy mắt hiện rõ sự hài lòng trên mặt.

"Ngồi xuống đi."

Những lời khác cũng không có nhiều lời.

"Tiếp theo, Tôn Dương, tiếp tục —— "

Tôn Dương vẽ mặt đau khổ, "..."

Hắn lắp bắp, rõ ràng không có nhớ kỹ.

Đào Mạn lắc đầu, "Ngày nghỉ đã kết thúc, các em cũng nên kiểm chế lại. Học kỳ sau văn lý phân khoa, bắt luận các em tuyển như thế nào, tiếng Anh là môn bắt buộc phải học. Bài sẽ không đơn giản, từ đơn cũng nhiều không kể, thời điểm kiểm tra chẳng lẽ các em tính khoan bừa? Thôi tôi cũng không nhiều lời nữa. Học tập là việc của các em, là vì chính các em. Qua hết năm, các em đều lên mười sáu tuổi. Chính mình phải có trách nhiệm với mình."

Bầu không khí lớp học hơi nặng nề. Đào lão sư nói xác thực đã đánh một chút vào cái tâm lỏng lẻo của bọn họ, bất quá cũng chỉ nói một hồi.

Sau khi tan học, mọi người rất nhanh liền khôi phục tâm trạng. Tiêu Vi đem ca từ bản cầm từ đằng sau tới. mấy nữ hài tử đứng xem, không khỏi kinh hô, "Đều là cậu chép sao?"

Tiêu Vi gật đầu, "Nghỉ đông ở nhà chép."

"Thật tuyệt!"

Lâm Vu lật vài tờ, hỏi: "Các cậu đều thích Châu Kiệt Luân sao?"

Mấy nữ hài tử một mặt chấn kinh: "Lâm Vu, cậu biết Châu Kiệt Luân?"

Bầu không khí ngưng trệ mấy phần.

Khương Hiểu phốc một tiếng, cười, "Ha ha ha —— "

"Không có gì đâu, Lâm Vu à, tớ không có ý tứ gì khác đâu."

Lâm Vu vẫn như cũ cười yếu ớt, "Tối qua tớ nghe «Ở Ngoài Ngàn Dặm», thật là dễ nghe, ca từ rất đẹp."

"Đúng đúng, anh ấy còn có rất nhiều bài hát êm tai."

"Lâm Vu, tớ giúp cậu giới thiệu vài bài hát. Bất quá điện thoại tớ có ít dung lượng quá."

Lâm Vu cười yếu ớt, "Không cần làm phiền, tớ cũng chỉ là thỉnh thoảng nghe nghe chút thôi."

Khương Hiểu nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại hỏi nói: "Tần Hành, cậu còn có lưu lượng hay không?"

Tần Hành ngược mắt, "Có."

Khương Hiểu đem điện thoại Lâm Vu đưa cho hắn, "Giúp Lâm Vu tải mấy bài hát đi."

Lâm Vu: "Không cần, tớ cũng không vội mà nghe đâu."

Cô đưa tay ra muốn cầm lại điện thoại. Tần Hành cũng đưa tay ra. Hai cánh tay cứ như vậy, đầu ngón tay chạm nhau. Tay của hắn ấm áp như ánh nắng ngày hè, tay của cô lại lạnh như băng. Hai người đều là sững sờ, Lâm Vu nhanh một bước cầm lại điện thoại. Tần Hành rút tay về, bất động thanh sắc, lấy điện thoại di động. Tay con gái tinh tế tỉ mỉ tinh tế, rất xinh đẹp. Lâm Vu nắm thật chặt tay.

Hắn mở miệng nói: "Đội tớ, mật mã là tên của tớ viết tắt với sinh nhật là qh1123."

Lâm Vu cúi thấp mặt, mở điện thoại ra, lúc điền mật mã vào ngón tay có chút dừng lại, ở trong lòng yên lặng mà nhớ kỹ cái số này. Vào internet xong cô không dám tải quá nhiều, chỉ tải xuống hai bài.

Đến giờ học, mọi người trở lại chỗ ngồi. Tần Hành đuổi chân đụng đụng cái ghế của cô.

Lâm Vu quay đầu, nhìn qua hắn.

"Lâm Vu, cậu tải bài « năm tháng vàng son »."

Lâm Vu: "Lần sau tớ lại xuống chở đi."

Tần Hành khước miệng nhẹ cười, "Không cần tiếc thay tớ đâu, lưu lượng của tớ còn rất nhiều. Tớ đều mở, cậu hãy nhớ kỹ mật mã. Lâm Vu, cậu sẽ thích bài hát này."

Lâm Vu một lần nữa lấy điện thoại di động ra, lục ra được ca khúc.

"BEYOND?"

"Đúng thế."

Hắn cảm thấy Lâm Vu sẽ thích bài hát này.

Tan học lúc, Tần Hành hỏi cô: "Cậu nghe sao?"

Lâm Vu quay người, nửa tựa tại trước bàn của mình, hơi vênh mặt lên nhìn hắn, "Tớ nghe không hiểu nhiều tiếng Quảng Đông, nhìn ca từ thì rất cảm động."

Còn có một loại lực lượng vô hình, cảm giác rất kì quái. Tần Hành khoan thai đứng tại chỗ, thoáng cúi đầu, yên lặng đón ánh mắt của cô. Là hắn biết cô sẽ thích bài hát này, cười cười lại hỏi: "Tay của cậu làm sao lại lạnh thế?"

Con người đen như mực của cô có chút chuyển động. Trong lòng Lâm Vu nhất thời không kịp phản ứng, sao hắn lại chuyển đề tài nhanh như vậy.

Cô nắm tay, "Mùa đông thì như vậy."

Tần Hành lại nói ra: "Là cậu vận động quá ít."

Hắn nói không sai, trước kia trong núi vừa đi vừa về nhiều, đến Tấn thành về sau, lượng vận động giảm bớt rất nhiều. Bất quá cái

này giống như cùng việc tay cô có lạnh hay không thì không có quan hệ nhiều lắm, cô vừa đến mùa đông thì liền lạnh như vậy.

"Cậu có thể dùng táo đỏ cầu kỷ ngâm nước uống."

Lâm Vu kỳ quái mà nhìn hấn. Hai người nhìn nhau, bầu không khí trầm mặc. Trên mặt Tàn Hành hiện lên vẻ lúng túng, "Ông tứ là thầy thuốc Trung y, trước kia tứ nghe ông đề cập tới, con gái tay chân phát lạnh thì uống cái này là tốt nhất."

Lâm Vu khẽ giật mình, á một tiếng. "Cậu không về nhà sao?"

Tàn Hành: "Chờ Thẩm Nghi Đình. Trương lão sư tìm cậu ấy nói chuyện."

Thẩm Nghi Đình tụt hạng rất nhiều, Trương lão sư cũng là gấp. Lâm Vu nắm thật chặt mi.

"Cậu đừng lo lắng cô ấy. Thẩm gia đã sớm sắp xếp xong xuôi, về sau có thể xuất ngoại."

Tàn Hành nói thẳng.

Lâm Vu ngẫm lại cũng thế, xuất ngoại đối bọn họ là chuyện thường tình, so với cô đi một chuyến Bắc Kinh cũng dễ dàng.

"Cậu có thể giúp cậu ấy ôn tập?"

Tàn Hành nhú mày, hỏi ngược lại: "Tại sao tứ lại phải giúp cậu ấy?"

Lâm Vu dở khóc dở cười, các người không phải thanh mai trúc mã sao? Trương Cần cùng Thẩm Nghi Đình nói chuyện hai mươi phút, Thẩm Nghi Đình thần sắc mệt mỏi trở về. Gặp Tàn Hành cùng

Lâm Vu đang nói chuyện, ánh nắng ít ỏi cùng ánh đèn đan vào một chỗ, trên người của hai người giống như dát lên một tầng quang mang. Tần Hành thần sắc là sinh động, hình tượng giống như dừng lại.

Cô ở ngoài cửa chờ đợi mấy giây, về sau tỉnh táo lại mới đi vào, "Tần Hành —— "

Hai người đều nhìn qua cô. Thẩm Nghi Đình cười khỏ, "Cao trung làm sao mệt mỗi như vậy chứ!"

Tần Hành: "Cậu tạo cho mình áp lực quá lớn."

Thẩm Nghi Đình: "Thật hâm mộ các cậu."

Cô cầm cặp sách, "Tớ cảm giác chính mình quá ngu ngốc."

Lâm Vu mấp máy khóe môi, "Cậu sẽ không đâu, tớ có thể giúp cậu."

Thẩm Nghi Đình sửng sốt một chút, "Có thể hay không chậm trễ thời gian của cậu?"

Lâm Vu lắc đầu.

Thẩm Nghi Đình giờ khóe miệng, "Lâm Vu, cảm ơn."

"Không có gì."

Tần Hành nhìn Lâm Vu một chút, nói ra: "Chúng tớ đi về trước đây."

Trên đường trở về, Thẩm Nghi Đình vẫn như cũ rầu rĩ không vui.

"Tần Hành, Trương lão sư nói khoa học tự nhiên của tớ so với văn thì yếu, đề nghị tớ lên năm hai thì chuyển vào khối văn."

Tần Hành: "Trương lão sư nói không sai."

Thẩm Nghi Đình: "Thế nhưng chúng ta liền không thể ở chung một lớp."

Tần Hành: "Không thể thì đừng miễn cưỡng quá, năm hai năm ba nội dung sẽ chỉ càng khó hơn thôi."

Thẩm Nghi Đình thở dài, "Được rồi, còn có một cái học kỳ, tớ sẽ cố gắng."

Hai người lái xe đạp song song nhau, đồng hành mà về. Nếu như có thể, vì sao thời gian không thể dừng lại ở hồi nhỏ?

Sáng ngày thứ hai, Khuất Thần đem cái túi đưa cho Tần Hành, "Đây!"

Tần Hành cầm ở trong tay, trước sau nhìn một lần.

Khuất Thần mặt đều tái rồi, "Tớ không có làm bản."

Tần Hành cười, "Chính cậu đi chọn túi đi."

Khuất Thần: "A, không phải là Lâm Vu tặng chứ? Nhìn cậu khẩn trương như thế."

Ánh mắt Tần Hành thật sâu. Khuất Thần dựng lấy đầu vai của hắn, "Cậu thật sự thích cậu ấy sao? Chỗ anh em tớ khuyên thật, Lâm Vu làm bằng hữu thì có thể, nhưng là làm bạn gái thì Tần thiếu gia à, cậu đừng nghĩ sớm làm gì."

Tần Hành nhàn nhạt câu một chút khóe miệng, "Cậu suy nghĩ nhiều rồi đấy."

"Trong mắt Lâm Vu chỉ có học tập, Tần Hành à, là học tập, học tập ở trên trời. Còn cậu chỉ ở chỗ này thôi." Hấn khua khua tay ở dưới.

"Tớ đã nói hết cao trung sẽ không yêu đương."

"Cậu liền lừa gạt người khác đi."

Hấn quen biết Tần Hành nhiều năm như vậy, so với ai khác đều hiểu hơn hết.

Tần Hành trở lại trên chỗ ngồi, đem cái túi đặt tại mặt bàn, vị trí dễ thấy.

Lâm Vu quay đầu thu bài tập, ánh mắt của cô dừng lại. Tần Hành đem bài tập đưa cho cô, khóe miệng trỗi lên một nụ cười cao ngạo, "Cái túi này rất tốt."

Lông mi Lâm Vu nhu hòa, ý cười cực mỏng, "Cậu làm sao cùng Khuất Thần lấy trở về rồi?"

Tần Hành xấu hổ tới cực điểm, im lặng, "... Sao hôm qua cậu không nói cùng tớ nói một tiếng?"

Hấn đè ép thanh âm, thân thể không tự giác hướng về phía trước, không khí ẩm áp vây quanh cô.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 22

Dịch: melbournje

Lâm Vu giật giật khoe miệng, thần sắc tự nhiên, "Tớ cho là cậu không thích."

Mi tâm Tần Hành vặn một cái, "Tớ lại không biết là cậu tặng."

Lâm Vu giải thích: "Lúc ấy cậu không có ở đây."

Tần Hành dừng một chút, "Hôm qua cậu đã thấy nhưng vì sao không hỏi tớ?"

Mà lại một chút tức giận cũng không có, lấy chỉ số thông minh của cô thì có phải hay không lúc Khuất Thần cầm cái túi này cô đã đoán ra được.

Hai con mắt Lâm Vu vừa đen vừa sáng, thời điểm nhìn người khác, trông như hoa hướng dương đang đón ánh mặt trời, mang theo tinh thần phấn chấn, sẽ không tự giác khiến người ta cảm thấy an bình.

Hắn tinh tế nhìn cái túi, "Cậu làm?"

Không phải hàng hiệu nhưng lại rất đặc biệt.

Lâm Vu lắc đầu, "Mẹ tớ làm, tớ giúp chút ít." Mỗi tiêu kí của bọn họ đều là cô thêu.

Tần Hành nuốt một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua tên của hắn.

"Vậy chữ Hành này là do cậu thêu?"

Lâm Vu gật gật đầu. Cô không có nghĩ tính tình hắn cao ngạo như vậy lại mở miệng cùng Khuất Thần muốn lấy cái túi về. Tần Hành người này mặc dù có đôi khi khinh thường hết thảy, bất quá hắn đối với bạn bè đều là thật tâm thật ý.

Tần Hành nhìn khuôn mặt của cô, làn da trắng trong suốt, mũi ngạo nghễ ưỡn lên, còn có cái vành tai mềm mềm. Cổ Lâm Vu tinh tế thon dài, đeo khuyên tai nhất định rất đẹp.

Phòng học một góc, bọn họ nhàn nhạt trò chuyện, thời gian sâu sắc.

Khương Hiểu cầm bảng xếp hạng thi cuối kỳ về chỗ, "Làm xong rồi."

Lâm Vu cùng Tần Hành ngừng trò chuyện.

"Cậu muốn làm gì?"

Khương Hiểu: "Tớ muốn đi tìm Hách chủ nhiệm nói chuyện, để thầy ấy đem sách trả lại cho tớ."

Lâm Vu: "... Tớ cảm thấy vẫn là không nên đi."

Khương Hiểu: "Tần Hành nói rồi mà, chỉ cần tớ thi tốt, Hách chủ nhiệm nói không chừng sẽ trả truyện cho tớ."

Tần Hành sờ lên mi tâm.

Sau giờ học, Khương Hiểu quả nhiên cầm bảng xếp hạng đi tìm Hách chủ nhiệm. Lâm Vu có chút bận tâm, quay đầu nói với Tần Hành cùng Tôn Dương, "Khương Hiểu thật sự đi tìm Hách chủ nhiệm rồi."

Tôn Dương giơ ngón tay cái lên, "Nữ anh hùng! Từ nay về sau, tớ chỉ phục cậu ý."

Tần Hành: "Không phải cậu cho rằng cậu ý to gan sao?"

Lâm Vu: "Thế nhưng Hách chủ nhiệm sẽ không trả đầu."

Đầu ngón tay Tần Hành nhẹ nhàng gõ bàn một cái, "Để cậu ấy thử một chút đi, biết đâu có hi vọng."

Khương Hiểu yên lặng ở trong lòng cho mình thêm cố lên, đưa tay gõ gõ lên cửa phòng.

"Vào đi."

Khương Hiểu hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

"Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm thấy là cô, "Khương Hiểu, tìm tôi có việc?"

Khương Hiểu đi đến trước bàn làm việc, sắc mặt do dự, con mắt liếc nhìn, không thấy được truyện của mình.

Hách chủ nhiệm mở miệng: "Đi thi học kỳ thành tích của em quá thật tốt, về sau càng phải thêm cố gắng, tương lai phải thi đỗ đại học cho tốt."

Khương Hiểu mỉm cười, "Hách chủ nhiệm, em chính là muốn cùng ngài nói chuyện học tập, thầy nhìn thứ tự xếp hạng của em đi."

Cô vội vàng lôi bảng ra.

Hách chủ nhiệm cười, "Tôi biết. Lần này em xếp hạng thứ 99, có tiến bộ lớn nhất. Không sai!"

Khương Hiểu rầu rĩ, "Hách chủ nhiệm, em tiến bộ lớn như thế, thầy có thể..."

Hách chủ nhiệm nhìn qua cô, "Muốn được khen ngợi sao?"

Khương Hiểu khẽ cắn môi, lời nói đến khóe miệng thì không chui ra được.

Ánh mắt Hách chủ nhiệm lay động, đứng dậy đến trước tủ sách. Con mắt Khương Hiểu trừng lớn.

"Tiến bộ là được khen ngợi."

Hắn đưa tay cầm ra một bản bút ký, "Học bổng thì không có hi vọng, thôi thì tặng 1 quyển vở vậy. Tiếp tục cố gắng nhé! Xong, trở về lên lớp đi. Còn có việc gì sao?"

Khương Hiểu xì một tiếng nhỏ, "Vâng! Cảm ơn Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm nhìn bóng lưng của cô, đợi cô rời đi, từ trong ngăn kéo lấy ra quyển truyện kia. Tiểu tử thôi, còn dám tới đòi sao! Hắn lắc đầu, đem truyện để qua một bên trong hộp giấy, phải cất kỹ mới được!

Khương Hiểu đang thất lạc ở trên mây thì rơi xuống đất trở lại lớp học. Máy người kia đều rất mong đợi, một mắt tha thiết nhìn qua cô.

"Thế nào?"

"Có phải hay không bị đánh một trận?"

Khương Hiểu: "Tớ không dám mở miệng, khó lắm! Hách chủ nhiệm còn đưa tớ một quyển sách, để cho tớ tiếp tục cố gắng học tập."

Tôn Dương cười ha ha.

"Cách mạng chưa thành công, mong đồng chí tiếp tục cố gắng!"

Ánh mắt Lâm Vu cùng Tần Hành trên không trung giao nhau, trên mặt hai người đều ẩn nhẫn ý cười.

Khương Hiểu rút cuộc cũng từ bỏ mong ước.

Thứ hai vào ngày khai giảng, trường học nghênh đón học sinh nhất trung nói chuyện dưới cờ. Tinh không vạn lý, trong sân trường cây ngân hạnh đung đưa theo gió chập chờn, thỉnh thoảng có chim chóc bay qua.

Hiệu trưởng đồng dục nói năm phút, Tổng Dật Minh đại diện cho học sinh năm nhất lên đài phát biểu, chỗ của lớp 2 vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tổng Dật Minh đến cùng là chuẩn bị rất nhiều, tự mình sửa lại bản thảo, năng lượng tràn đầy.

"Trong tương lai hai năm rưỡi tới, em sẽ nỗ lực cố gắng hết mình, lấy nhiều điểm số xinh đẹp để vẽ lên cho 3 năm cấp 3 này một dấu chấm hết hoàn mỹ. Cảm ơn mọi người!"

"Được!"

Khuất Thần vỗ tay đầu tiên khen hay. Trương Cần quay đầu nhìn, ánh mắt ngậm lấy mấy phần cảnh cáo.

Khuất Thần sờ mũi một cái, "Thật không có ý tứ."

Tần Hành: "Cậu an tĩnh chút, Trương Cần từ đằng sau tới."

Khuất Thần: "Bất quá ban trưởng thật là uy phong nha. Nữ sinh sát vách đều đang nhìn hần."

Tần Hành bật cười.

Lời phát biểu của Tống Dật Minh kết thúc, lại bắt đầu nghi thức trao học bổng. Nhất Trung mỗi học kỳ đều có, mỗi cái niên cấp chỉ có năm người, sức cạnh tranh tương đối lớn, chỉ đang khích lệ học sinh học tập cho giỏi. Dư hiệu trưởng tự mình đem giấy khen tặng cho mấy bạn nhận được học bổng đồng học. Tần Hành hơi hơi hí mắt, trong đám người hần liếc mắt liền có thể thấy Lâm Vu. Rõ ràng tất cả mọi người đều mặc áo xanh trắng, nhưng vẫn là liếc mắt liền có thể thấy cô. Cô đứng chính giữa, lưng thẳng tắp, sắc mặt nhàn nhạt. Khuất Thần cười nói: "Cậu không nên cự tuyệt học bổng, nếu không thì cậu cùng cậu liền có thể đứng chụp chung cái ảnh lưu niệm rồi."

Tần Hành trầm mặc một chút, "Về sau cơ hội còn có rất nhiều mà."

Học bổng (giờ tôi mới hiểu học bổng là tiền, sry vì đã dịch sai huhu ;;<) của Nhất Trung mặc dù không nhiều nhưng 1000 khối đối Lâm Vu tới nói là tiền sinh hoạt hai tháng.

Khuất Thần hừ một tiếng.

Cuối cùng kết thúc, chuông học học cũng vang lên. Các học sinh đều gấp gáp chạy về hướng phòng học. Tần Hành chậm rãi ung dung rơi vào phía sau, Khương Hiểu cũng đang chờ Lâm Vu. Cô cười hì hì, "Lâm Vu nói nhận được tiền nên muốn mời tớ uống trà sữa."

Trà sữa mười mấy khối tiền một cốc, Lâm Vu xưa nay sẽ không mua.

Tần Hành nhú mày, "Cậu không phải thích uống mấy cái lon cà phê bán ở mấy cái máy bán hàng tự động sao?"

"Cái kia một khối tiền một cốc, bình thường vì tinh thần tốt mới uống."

Khương Hiểu mặt mày bay lên, "Chịu không được. Cũng không phải tiền của mình, người nào đó sẽ đau lòng thành dạng gì."

Tần Hành không nói chuyện.

Lâm Vu cùng Tống Dật Minh cùng đi tới, mấy người nhìn nhau cười một tiếng.

Thời gian trong sân trường đơn giản, lặp lại, thế nhưng lại là đặc biệt. Những người kia, con đường kia, kiểu gì cũng sẽ tại mãi mãi trong trí nhớ.

Có người quen biết nhìn bọn họ, đáy mắt lại có một cảm xúc khác biệt.

"Cậu biết không, lúc nghỉ đông tớ thấy Tần Hành cùng Khương Hiểu hẹn hò."

"Thật hay giả?"

"Thật! Ở Starbucks!"

"Tần Hành trước đó không phải nói 3 năm cao trung không yêu đương sao?"

"Đoán chừng là bắt đắc dĩ đi. Lâm Vu lớp bọn họ học rất giỏi, bắt quá gia cảnh rất kém cỏi, hẳn cậu ý khả năng nghĩ là không cho Lâm Vu thêm phiền phức."

...

Chu Nhất Nghiên lẳng lặng nhìn hướng Tần Hành, ánh mắt ưu thương.

"Chu Nhất Nghiên, lên lớp, đi nhanh."

"Tới đây."

Không hiểu sao tin này cũng từ phạm vi nhỏ truyền ra to. Liên cả người trong cuộc đều biết, Tần Hành không để ý, Khương Hiểu càng không thèm để ý, hai người quan hệ vẫn như cũ, mỗi ngày như cũ. Bất quá luôn có người tò mò. Nữ sinh trong túc xá, còn có người không kìm chế được tìm đến Lâm Vu để chứng thực qua.

Lâm Vu tốt tính giải thích: "Không có."

Dương Tiểu Mộng: "Nữ sinh cùng nam sinh còn có quan hệ bạn bè thuần khiết sao? Những người này thực quá nhàm chán."

Trần Đồng: "Bất quá Khương Hiểu cùng Tần Hành có quan hệ là thật."

Thôi Nhã: "Có thể bọn họ có gì thật hay không? Chứ vì cái gì mà Tần Hành lại cho Khương Hiểu vé chứ, cái kia rất khó có được."

Trần Đồng một mặt hoang mang.

Lâm Vu cầm qua bài thi hóa, không tham dự cái đề tài này nữa. Cô muốn đọc sách, mặc kệ tại trong hoàn cảnh gì, cái kia đều có thể ổn định lại tâm thần. Một cái học kỳ ở chung, tất cả mọi người đã hiểu rõ tính cách lẫn nhau. Mọi người thấy Lâm Vu cố gắng như vậy, hoặc nhiều hoặc ít đều hứng chịu tới một chút ảnh hưởng. Trần Đồng cũng lấy ra sách. Thôi Nhã cảm thán, "Các cậu đều liều mạng như vậy, áp lực của tớ thật lớn a."

Dương Tiểu Mộng: "Vậy liền cùng nhau nỗ lực đi."

Thời gian ngày một trải qua, thời tiết dần dần ấm lên. Lâm Vu vội vàng tham gia kì tuyển chọn tranh tài hóa học cả nước, chỉ có thông qua được vòng loại mới có cơ hội tham gia chính thức. Mỗi ngày của cô ngoại trừ học tập liền là học tập. Bà Thẩm gọi điện thoại cho cô nhiều lần sang chơi nhưng cô đều cự tuyệt. Lý do này, người Thẩm gia cũng không có cách nào nói tiếp. Chỉ là bà Thẩm đành phải để cho người đưa một chút thức ăn đến ký túc xá. Cường độ học này của Lâm Vu, người chung quanh nhìn xem đều cảm thấy rất kinh khủng. Khương Hiểu lo lắng, "Lâm Vu, cậu không cần gấp thế làm gì."

Tần Hành cũng nhíu mày. Bọn họ cũng đều biết, Lâm Vu có bao nhiêu cố gắng, giờ thể dục cô liên tục đọc sách.

Lâm Vu cười cười, "Tớ không sao, đọc sách thôi mà."

Khương Hiểu: "Người khác nếu là nghe được lời này của cậu, đoán chừng muốn đánh cậu ý"

Lớp trưởng từ văn phòng trở về.

"Mọi người yên lặng một chút, nhân ngày kỷ niệm thành lập trường, Trương lão sư để chúng ta sắp xếp một tiết mục. Mọi người có ý nghĩ gì không?"

"Hợp xướng!"

"Khiêu vũ!"

"Đóng kịch!"

...

"Tốt! Trong lúc buổi trưa sẽ thương lượng tiếp."

Tổng Dật Minh nói xong, tìm đến Khương Hiểu.

"Lần này trường học tuyên truyền làm báo tường (đoạn này tôi chưa chắc chắn ạ). Khương Hiểu, cậu có thể hay không giúp đỡ chút? Tớ vẽ tranh không tốt."

Khương Hiểu: "Không có vấn đề gì."

Tổng Dật Minh: "Vậy thì cảm ơn cậu. Đúng, lần này tiết mục biểu diễn, các cậu cũng nên đề xuất một chút chủ ý. Lâm Vu —— "

Lâm Vu cười khỏ, "Ban trưởng, tớ không biết khiêu vũ, cũng không biết hát."

Tổng Dật Minh: "Cậu không phải người Miêu tộc sao? Nghe nói người Miêu tộc đều có khả năng hát hay múa đẹp."

Người phía trước phụ họa: "Đúng vậy nha. Nếu không lớp chúng ta liền hát bài « Tôi Yêu Trung Hoa »,... Sau đó mọi người mặc quần áo dân tộc thiểu số cho chất."

"Lớp chúng ta không có năm mươi sáu người!"

Tổng Dật Minh nhìn Lâm Vu, "Đều nói dân tộc các cậu trong người hình như có gene ca hát."

Lâm Vu: "Tớ khả năng không phải người Miêu tộc trong truyền thuyết đi."

Có người tò mò hỏi: "Lâm Vu, cha mẹ cậu đều là người Miêu tộc sao?"

Nụ cười Lâm Vu trên mặt lập tức tắt, trầm mặc mấy giây, mới mở miệng: "Mẹ tớ hát hay còn bố thì không." "

"Cái đó khó trách. Tớ có cái tiểu học đồng học cũng là dạng này. Đại khái là di truyền gene của cha."

Lâm Vu không có lại nói cái gì, sắc mặt có chút bối rối, cầm lấy cốc nước đi ra ngoài. Tần Hành nắm chặt bút trong tay, nhìn qua cô. Gia đình Lâm Vu là gia đình độc thân, hồ sơ của cô bên trên chỉ có mỗi thông tin của mẹ. Người dân tộc Miêu, nguyên quán Tây Nam biên cảnh. Hết thầy nhìn xem khôi phục bình thường.

Tần Hành kêu cô một tiếng, "Tuần này cậu đi thi rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Ở đâu?"

Lâm Vu báo địa chỉ.

"Nhà tớ gần chỗ đó."

Lâm Vu biểu lộ ngưng trệ, có ý tứ gì đây?

"Đến lúc đó có thời gian, tớ đi qua nhìn một chút."

"Nhìn cái gì?"

Xem so tài? Cô không phải tham gia phong trào thể dục thể thao, là thi đó. Lại có người đi "Nhìn" tranh tài, bắt quá đứng xem toàn là cha mẹ chờ con.

Tần Hành nhìn cô, cắn răng, "Nhìn cậu! Cho cậu có thêm động lực cố lên!"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 23

Thứ bảy, Nhất Trung tham gia đấu vòng loại cho học sinh, giáo viên năm hai dạy hóa dẫn dắt cả đội, trường học an bài bọn họ đưa đến nơi thi.

6h50 sáng, mọi người tập hợp ở cửa trường học, sáu người đều mặc đồng phục màu xanh trắng.

Từ lão sư nhìn những học sinh này, cảm khái nói: "Đây là lần thứ ba tôi dẫn dắt đội."

"Lão sư, vậy tỉ lệ như nào ạ?"

Từ lão sư cười cười, "Cao nhất phải kể đến giải nhất cả nước. Nhất Trung mấy nhân vật truyền kỳ, có một người gọi là Chu Tu Lâm, không biết các em có nghe qua hay không. Năm đó, cũng là học giỏi khoa học tự nhiên, toán học cùng hóa học đều cầm qua giải đặc biệt."

Ánh mắt Lâm Vu nghi hoặc, Chu Tu Lâm? Có phải anh trai của Chu Nhất Nghiên không? Mặc dù Chu Tu Lâm lớn hơn bọn họ 6 tuổi nhưng vẫn là có người biết hấn.

"Em có nghe nói qua anh ấy, chị họ em cùng anh ấy học chung, nói anh ta thật siêu lợi hại."

Từ lão sư lắc đầu, "Đáng tiếc hắn đã không có học toán học, cũng không có học hóa học, mà là học kinh tế và truyền thông."

Được hạng nhất thì thế nào? Nhân sinh có lựa chọn nhiều nữa đâu. Một đường nói chuyện tào lao, tâm tình khẩn trương trước khi thi trong lúc vô tình biến mất hơn phân nửa.

Sau khi đến địa điểm thi, Từ lão sư lại dặn dò bọn họ vài câu, "Đừng hoang mang, ổn định lại tinh thần. Tôi ở chỗ này chờ các em."

Mấy người này đều là học sinh khá giỏi của Nhất Trung chọn lọc ra, nên hắn đối bọn họ rất có lòng tin.

"Từ lão sư cứ yên tâm. Chúng em sẽ cố gắng."

Từ lão sư vui mừng nhìn bọn họ, "Mau vào đi thôi."

Đây là lần đầu tiên Lâm Vu tham gia dạng tranh tài này, hai ngày trước Tôn lão sư cũng cùng cô trò chuyện, để cô bình tĩnh. Mặc kệ khảo thí kết quả như thế nào, cô cố gắng hết sức thì đó là kết quả tốt nhất.

Ánh mắt Lâm Vu trầm tĩnh, giẫm lên gạch màu đỏ, hướng trường học đi vào. Cửa trường học đậu không ít xe con, một số cha mẹ đến đây đưa con tham gia thi. Lâm Vu nhìn lướt qua, bình tĩnh lạnh nhạt. Từ nhỏ đến lớn, mỗi một lần khảo thí đều là dạng này nên cô quen rồi.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu có chút nghiêng đầu, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đứng phía trước. Hắn mặc một bộ đồ màu trắng, áo sweater rộng

thùng thình, một tay nắm lấy dây dắt chó đi dạo, bên cạnh một con samoyed lông trắng như tuyết.

Lâm Vu nhấc chân đi qua chỗ hấn, mặt mày điềm nhiên, trong lòng không hiểu sao lại có một tia ấm áp.

Không khí ướt át, trên tóc của hấn tựa hồ còn dính chút sương.

Tần Hành: "Tớ dắt chó đi dạo."

Lâm Vu đánh giá con samoyed này, toàn thân màu trắng, thật xinh đẹp.

Samoyed dịu dàng ngoan ngoãn, chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Vu, cọ cọ vào chân cô.

Tần Hành xấu hổ, lôi dây, "Tiểu Dã, trở về!"

Lâm Vu sờ lên đầu samoyed, "Đây là chó cậu nuôi sao?"

Tần Hành hời hợt nói: "Mẹ tớ nuôi, bà ấy hôm nay có việc nên để cho tớ giúp dắt chó."

Lâm Vu: "Nó rất xinh."

Khóe miệng Tần Hành khẽ động, nhìn qua cô, "Cậu mau vào đi thôi."

Đúng thế. Phía dưới còn có một trận đại khảo! Cô nhéo nhéo mi, quay người muốn đi vào.

"Lâm Vu ——" Tần Hành lại kêu một tiếng.

Lâm Vu dừng bước, quay đầu nhìn qua hấn.

"Cố lên!"

Hắn trầm giọng nói.

Ánh nắng sáng sớm, thừa thớt đánh vào trên vai người thiếu niên, giống như thêm vào một tầng quang trạch, tinh thần cô phần chấn hấn lên.

Một cảnh đó, Lâm Vu một mực ghi tạc trong đầu. Thiếu niên đứng tại chỗ, một chú chó trắng muốt khéo léo ngồi dưới đất. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, một nụ cười chân thành.

Tần Hành ở đó. Hắn đứng ở cửa ra vào nửa giờ, kết quả gặp phải Từ lão sư.

Từ lão sư nhận ra hắn, cùng hắn nói vài câu, thật sự cho rằng hắn vô tình dốt chớ đi qua.

"Lâm Vu lớp các em thật lợi hại."

Khóe miệng Tần Hành giương lên. Chờ lúc hắn trên đường trở về vài phút thì mọi chuyện như rơi tung hết cả lên. Tiểu Dã ba tuổi, đáng dấp đã lớn lại còn nặng nên hắn không bế nổi, cuối cùng hắn phải gọi xe mới về nhà.

Mẹ Tần nhìn thấy hắn trở về, "Mới sáng sớm ra mà con đã mang Tiểu Dã đi đâu?"

Tần Hành ngồi trên ghế sa lon, "Đi lòng vòng một chút thôi ạ.

Mẹ Tần: "Vậy sao?"

Tần Hành hừ hừ một tiếng, "Mẹ nên cho Tiểu Dã ăn ít một chút." Hắn liệ hết cả tay rồi.

Sau khi thi Hóa một tuần, thứ tự kết quả đã có, Lâm Vu cảm hạnh nhất toàn tỉnh, bất quá kết quả này cũng là chuyện trong dự liệu.

Trong lúc Tôn lão sư tuyên bố tin tức này, trong mắt tất mọi người đều là ý cười. Ai cũng sẽ không hoài nghi, Lâm Vu đoạt giải, hẳn có bao nhiêu vui vẻ. Tôn lão sư là một người kiêu ngạo, Lâm Vu đều có chút không có ý tứ. Có người bội phục, có người đổ kỵ, có người hâm mộ. Bọn hắn sẽ không lại nghĩ Lâm Vu đến từ nơi nào đâu. Học chung với nhau nửa năm, bọn họ đều hiểu, thành tích của cô là phải nỗ lực bao nhiêu nên kết quả rất công bằng. Trong bọn họ phần lớn người chỉ cảm thấy là không bằng lòng khi Lâm Vu chịu khổ như vậy mà thôi.

Trần Đồng cùng Lâm Vu là cùng phòng, chung quanh mấy người đang thảo luận về Lâm Vu, cô nói một câu.

"Mỗi ngày rời giường sẽ là đọc sách, chảy máu mũi chính mình cũng không phát hiện, nếu chúng ta cũng giống như cậu ấy, top 100 khẳng định không có vấn đề."

Thẩm Nghi Đình cười cười.

Tan học, Thẩm Nghi Đình tìm đến Lâm Vu, "Tuần này cậu có rảnh không?"

Lâm Vu đáp ứng sẽ dạy kèm cho cô, "Có."

Tôn Dương hỏi: "Các cậu muốn cùng nhau học sao? Mang tờ theo chắc không phiền đúng không? Tàn Hành có muốn đi kè không?"

Thẩm Nghi Đình nhìn Lâm Vu, "Tớ nghe Lâm Vu."

Lâm Vu thì không có vấn đề.

Tân Hành gật đầu, "Các cậu hẹn thời gian đi."

Hắn cầm quần áo thể thao, vội vã muốn đi thi đấu.

"Phải cùng lớp 8 đá bóng rồi, tớ đi trước."

Thẩm Nghi Đình cười, "Cứ quyết định như vậy đi. Lâm Vu, cảm ơn cậu."

Lâm Vu hỏi: "Khương Hiểu, cậu có muốn đi không?"

Khương Hiểu có chút không quan tâm, "Cái gì?"

"Học nhóm."

Khương Hiểu: "Ờ, tớ không tới."

"Vì sao thế?"

Khương Hiểu mím mím khóe miệng, "Trong nhà có một chút việc. Không có chuyện gì đâu, khi nào rảnh thì tớ sẽ tham gia."

Một ngày này, lúc Lâm Vu tới phòng làm việc, nhìn thấy có một người phụ nữ tìm đến Trương Cần. Người này tầm hơn ba mươi tuổi, mặc một cái áo khoác xám, khí chất ưu nhã, dung mạo có mấy phần quen thuộc.

"Trương lão sư, tôi đã thương lượng với Hiểu Hiểu rồi, ý của chúng tôi là hi vọng em ấy có thể đi theo chúng tôi đi Canada học. Cô bé chỉ có một mình, tuổi lại còn nhỏ, cha không ở bên, tôi thực sự không yên lòng để cô bé ở lại nơi này."

Trương Cần: "Cô à, tôi hiểu tâm tình của cô. Bất quá Khương Hiểu cũng không phải đứa trẻ mới lên ba, con bé có ý nghĩ của mình. Các người cũng nên tôn trọng ý kiến của em ấy."

"Tôi biết. Trương lão sư, hôm nay mục đích tôi tới đây cũng là xin ngài giúp tôi khuyên nhủ con bé. Hiểu Hiểu trong khoảng thời gian này rất mâu thuẫn."

Trương Cần gật gật đầu, lấy ra mấy tập kiểm tra.

"Khương Hiểu cũng thông minh, cô xem xem thi học kì được hạng 99, nhưng gần đây có mấy bài kiểm tra thành tích đang bị rớt. Tôi vốn đang định tìm cô nói chuyện, hiện tại thì đơn giản rồi. Tôi cảm thấy các người nên cùng Khương Hiểu nói chuyện thẳng thắn thì hơn."

"Trương lão sư, vậy liền làm phiền ngài."

Lâm Vu buông sách bài tập xuống, quay người trở về phòng học, Khương Hiểu không ở đây.

"Tôn Dương, Khương Hiểu đâu?"

Tôn Dương: "Bị ban trưởng gọi lên, đi vẽ áp phích."

Lâm Vu nhìn đồng hồ, còn có năm phút mới lên tiết. Cô tranh thủ thời gian đi ra ngoài, đi đến cửa sau vừa vặn đụng phải Tần Hành.

Tần Hành nhìn sắc mặt cô có chút lo lắng, "Thế nào?"

Lâm Vu nhìn hắn, "Cậu biết chuyện của Khương Hiểu không? Cậu ấy muốn đi Canada sao?"

Tần Hành không có gì giật mình, "Có nghe cậu ấy nói qua."

"Cậu biết từ bao giờ vậy?"

"Nghĩ đông."

Tần Hành đem nước khoáng bỏ lên trên bàn, "Ra ngoài rồi nói chuyện."

Hai người tới một góc hành lang. Tần Hành đem chuyện đó kể ra cho cô. Lâm Vu nhú mày, "Cậu ấy muốn đi sao?"

"Không biết."

Tần Hành liếm liếm khóe miệng, nếu như hắn không có quan sát sai, "Kỳ thật tớ cảm thấy Khương Hiểu còn có việc."

Tay Lâm Vu vịn tại trên lan can, trầm ngâm nói: "Mỗi người đều có bí mật."

"Nếu như Khương Hiểu đi Canada, cậu sẽ buồn đúng không?"

Lâm Vu mím khóe miệng nửa ngày cô mới gật gật đầu. Nếu như không được gặp Khương Hiểu, cô có thể tưởng tượng được cuộc sống cấp ba khẳng định giống như trước kia, ngọt ngào và cô tịch.

Tần Hành nhìn qua cô, "Vậy nếu như là tớ thì sao?"

"Cậu cũng muốn đi?"

"Tớ nói là nếu như?"

Hắn dời ánh mắt đi chỗ khác. Lâm Vu thành thật trả lời: "Tớ không biết, không nghĩ nhiều như vậy."

Tần Hành hừ một tiếng, "Học kỳ sau cậu thi khoa học tự nhiên a?" Lâm Vu gật đầu, đây là khẳng định.

"Hi vọng phân khoa sau, chúng ta còn ở chung một lớp."

Tần Hành nghĩ, đến lúc đó không chung lớp, hấn cũng sẽ nghĩ biện pháp. Lâm Vu nghĩ thầm, tỉ lệ ở chung lớp là bao nhiêu đây? Bất quá cô không có thời gian đi xoắn xuýt những chuyện này.

Tiết mục biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, ban trường cùng mấy cái ban ủy thương định về sau, quyết định diễn kịch "Khổng Tước Đông Nam Phi". Kịch bản là Tưởng Nam cùng Khương Hiểu cùng nhau sửa và còn mời cả Âu Dương lão sư hỗ trợ sửa đổi nữa. Cố sự là mấy ngàn năm trước, nhưng là người hiện đại đến diễn, tự nhiên phải có thuộc về thế hệ này người đặc điểm.

Kịch bản tra dồi xong lại không có tìm được diễn viên. Tống Dật Minh nhúc đầu không thôi, mỗi ngày đều tại lớp học hỏi người. Mọi người không phải thẹn thùng, mà là lười biếng. Mất thấy thời gian càng ngày càng gần, hấn gấp không chịu được. Cuối cùng bất đắc dĩ tìm đến Tần Hành, "Tớ nhìn cậu thích hợp nhất, có khí chất nam chính."

Tần Hành trực tiếp cự tuyệt, "Tớ từ khi học nhà trẻ đã ghét diễn kịch rồi."

"Tần Hành, phải vì vinh dự của tập thể chứ. Lâm Vu đều tích cực chủ động tham dự."

Tần Hành thoáng qua giật mình.

"Lâm Vu diễn nhân vật gì? Lưu Lan Chi?"

Lâm Vu cười, cô cũng là bị ép, xem như ủng hộ Khương Hiểu đi.

"Nha hoàn."

Tần Hành quệt quệt khóe môi, "Bên người Tiêu Trọng Khanh không phải có gã sai vật sao, tớ có thể diễn vai đó."

Ban trưởng muốn thổ huyết, "Gã sai vật đã có người, Tôn Dương, Lý Duy Dân, mấy người chuẩn bị tuyển. Hiện tại còn mỗi Tiêu Trọng Khanh."

Tần Hành mặt mày ghét bỏ, "Tớ không thích nhân vật Tiêu Trọng Khanh này."

"Không không không! Kịch bản sửa lại! Cái này bản Tiêu Trọng Khanh không giống sách giáo khoa đâu."

Lâm Vu: "Khương Hiểu sửa lại kịch bản."

Tần Hành nhìn qua cô, "Cậu cảm thấy tớ thích hợp?"

Lâm Vu dừng một chút, "Hình tượng của cậu rất thích hợp."

Tần Hành cười, kiên trì đáp ứng. Ban trưởng thở ra một hơi dài: "Tớ còn phải đi tìm Lưu công tử đây."

Tần Hành nhú mày, "Ai diễn Lưu Lan Chi?"

Lâm Vu nói: "Thẩm Nghi Đình, Chu Nhất Nghiên."

Tần Hành ách một tiếng, "Vì sao lại là hai người?"

Khương Hiểu sâu kín nói: "Bởi vì hai người đều nghĩ mình diễn nhân vật nữ chính."

Hiện tại cậu diễn Tiêu Trọng Khanh, đoán chừng ai cũng không chịu buông tay.

"Cũng không thể để hai người đều lên trận chứ?"

"Đến cuối cùng sẽ PJ, ai diễn tốt hơn thì đóng. Kỳ thật tớ cảm thấy Lâm Vu thích hợp nhất."

Ánh mắt Tàn Hành cũng nhìn về phía Lâm Vu, ừm, hắn cũng cảm thấy phù hợp.

Lâm Vu lắc đầu, "Tớ không có kinh nghiệm."

Mọi người từ hồi ở nhà trẻ liền có sân khấu biểu diễn, mà cô một lần biểu diễn trải qua đều không có.

Khương Hiểu nói: "Bất quá mẹ của Thẩm Nghi Đình muốn giúp tớ mua sắm trang phục lần này."

Lâm Vu hiểu rõ, dì Dương yêu quý con gái, khẳng định là phải giúp một tay. Vậy sau này, lớp 2 mỗi hôm giữa trưa, còn có sau khi tan học, tất cả mọi người cùng nhau tập luyện. Lâm Vu diễn nha hoàn, không có lời kịch. Mỗi ngày cô đều sẽ mang theo một quyển sách, rảnh rồi thì an vị một bên đọc sách. Mấy ngày tập luyện cũng có vấn đề xảy ra. Thẩm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên ai cũng không chịu nhượng bộ. Tống Dật Minh cùng Tưởng Nam đều giải quyết không được, cuối cùng hỏi Tàn Hành, để hắn chọn. Hai người đều nhìn Tàn Hành, ánh mắt lấp lóe.

Chu Nhất Nghiên hỏi hắn: "Tàn Hành, cậu chọn ai?"

Thẩm Nghi Đình cắn góc môi không nói một lời mà nhìn hắn. Tàn Hành không những không giận mà còn cười, "Các cậu ai muốn diễn

thì diễn đi?"

Hắn giật áo khoác rồi bỏ đi. Đám người một mặt không biểu lộ. Lâm Vu ngồi ở phía dưới, nguyên bản đang đọc sách cũng dừng động tác lại. Cô giương mắt nhìn, Thẩm Nghi Đình một mặt ủy khuất, Chu Nhất Nghiên tức muốn nổ. Cô yên lặng thở dài một hơi, lại nhìn ban trưởng một mặt tuyệt vọng. Khương Hiểu tiến đến chỗ cô, uống một hớp nước lớn.

"Lâm Vu hỗ trợ đi khuyên nhủ Tần Hành đi?"

Lâm Vu nghi hoặc. "Ai, cậu an ủi đi, khuyên cậu ấy cũng không dễ dàng."

Kẹp bởi hai nữ sinh ở giữa.

Khương Hiểu đẩy đẩy cô, "Coi như giúp tó một chút đi."

Lâm Vu cười khỏ, "Thẩm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên, các người nghĩ biện pháp đi, chọn ra được 1 người thì tốt để cho người còn lại đóng vai khác."

"Thế nhưng nhân vật cứ nhiều như vậy. Còn có bà mỗi có ai diễn đâu?"

Lâm Vu đứng dậy, đeo balo trên lưng, nghĩ nghĩ lại cầm một bình nước khoáng. Cô dọc theo đường tìm tung tích Tần Hành, từ đại sảnh cuối cùng trở lại phòng học, mới tại hành lang nhìn thấy hắn.

Sắc trời dần dần muộn, hoàng hôn từng chút từng chút bao phủ đại địa.

Lâm Vu đi qua, Tần Hành nhìn coi một cái.

Hắn hỏi: "Tôi tìm tó?"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 24

Lâm Vu đem nước khoáng đưa cho hấn, hấn vừa mới tập luyện nhiều, nói nhiều như vậy mà một ngụm nước đều không có uống.

Đáy mắt Tần Hành hiện lên một tia mừng rỡ, một chai nước trong nháy mắt dập tắt cơn nóng của bản thân. A! Cô ấy vẫn là thật quan tâm mình sao.

"Lâm Vu, cậu là tới khuyên tớ trở về?"

Lâm Vu nhẹ nhàng tựa trên lan can, con mắt nhìn lên bầu trời phương xa, cuối trời từng đám mây giống như ngọn lửa tiên diễm mà mỹ lệ.

"Nếu như không thích cũng không cần miễn cưỡng chính mình."

Tần Hành rất kinh ngạc, cô như vậy vậy mà có thể khuyên thế sao?

"Vậy còn cậu? Cậu vì cái gì mà không cự tuyệt?"

Lấy tính tình của cô căn bản sẽ không tham gia dạng hoạt động này. Lâm Vu nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn hấn, "Đại khái này lại là lần đầu tiên biểu diễn. Mà tớ phải ủng hộ công việc của ban trưởng cùng Khương Hiểu."

Cô cười cười.

Thời gian tập luyện cô vẫn có thể gặt ra.

Tần Hành mím mím khóe miệng, "Đến cùng ai muốn diễn kịch? Đại hợp xưởng không phải là tốt sao?"

Lâm Vu thanh âm êm dịu, "Đã báo lên, không đổi được rồi."

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, hai người câu được câu không cùng nói chuyện. Người ta phải ở chung với nhau mới có thể chậm rãi hiểu được đối phương.

Lâm Vu hỏi: "Chó nhà cậu là giống gì?"

Tần Hành: "Samoyed, tính cách rất dịu dàng ngoan ngoãn. Cậu giống như rất thích chó mèo nhỉ."

Lâm Vu gật gật đầu, "Khi còn bé tớ rất thích nuôi động vật."

Về sau khi nhìn thú cưng của mình bị giết thịt, tính trẻ con của cô lập tức liền không còn.

Tần Hành: "Nuôi cái gì?"

Lâm Vu liếc hần một chút, "Rất nhiều. Gà vịt ngỗng, còn có heo."

Tần Hành cười, "Thế giới động vật sao. Tớ cũng từng nuôi gà con."

"Sau đó thì sao?"

Tần Hành sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Lúc chơi với nó người tớ bị dính phân."

Lâm Vu cố nén cười.

Tần Hành hừ một tiếng, "Cho nên không nuôi nữa."

Trong phòng, mọi người riêng phần mình tỉnh táo lại.

Tưởng Nam bực bội mở miệng: "Nếu không thì chúng ta cùng lão sư nói thay đổi tiết mục? Lấy trạng thái hiện này, kỷ niệm ngày thành lập trường mất mặt chết mất."

Tổng Dật Minh biểu lộ nghiêm túc, "Ngay từ đầu đã quyết định diễn kịch thì không được hối hận. Bất kể như thế nào, chúng ta cố gắng hết sức mới là quan trọng nhất."

"Nhưng bây giờ người không có? Làm sao diễn? Tần Hành có cá tính như vậy, cậu ta không diễn, ai có thể quản được cậu ấy!"

Tưởng Nam cũng tức giận, "Tớ không muốn đem thời gian lãng phí ở nơi này mà."

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên cùng Thẩm Nghi Đình cũng không tốt.

Khương Hiểu nghĩ nghĩ: "Nếu không thay người diễn đi?"

"Làm sao đổi được? Cả đám đều muốn diễn nữ chính!"

Tưởng Nam không lựa lời mà nói.

Khương Hiểu trầm ngâm nói: "Kỳ thật tớ cảm thấy Lâm Vu càng thích hợp với vai Lưu Lan Chi. Dung mạo của cậu ấy ôn nhu, hẳn là rất thích hợp cổ trang."

Chu Nhất Nghiên trừng mắt nhìn cô, "Khương Hiểu, cậu là cảm thấy tớ cùng Thẩm Nghi Đình diễn rất chênh lệch?"

Khương Hiểu: "Nhưng bây giờ hai người các cậu cũng không nguyện ý từ bỏ, Tần Hành lại tức giận."

Chu Nhất Nghiên: "Cậu cho rằng để Lâm Vu diễn Lưu Lan Chi, Tần Hành liền sẽ trở về?"

Khương Hiểu thuận miệng nói một câu, "Rất có khả năng này."

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên tái xanh, "Khương Hiểu cậu có phải hay không đối với tớ có thành kiến? Vì cái gì luôn nhằm vào tớ?"

Cô ta dùng sức đẩy Khương Hiểu, tức giận đi ra ngoài.

Khương Hiểu trở tay không kịp, eo hung hăng đụng vào trên bàn, đau đến nỗi hít vào một hơi.

Tưởng Nam bị dọa, vội vàng đỡ lấy cánh tay của cô, "Cậu có sao không?"

Khương Hiểu cắn răng lắc đầu, chậm rãi nhấn qua trận đau nhức kia.

"Chu Nhất Nghiên —— "

Tưởng Nam: "Được rồi! Để cậu ta bình tĩnh một chút. Chuyện không liên quan tới cậu, cô ta là đem tức giận đối với Tần Hành chuyển lên người cậu thôi."

Khương Hiểu dở khóc dở cười.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Vu cùng Tần Hành lại trở về, phòng tĩnh mịch có chút đáng sợ.

Mọi người thấy Tần Hành, sắc mặt vui mừng nhưng liền sợ hãi phải tay không làm.

Tổng Dật Minh nói, "Vậy hôm nay không tập nữa, mọi người đi về nghỉ trước đi. Ngày mai chúng ta lại thương lượng chút rồi chọn ra."

Lâm Vu đi đến cạnh Khương Hiểu, "Thế nào?"

Tiêu Vi một mặt không cao hứng, "Chu Nhất Nghiên đẩy Khương Hiểu đựng eo vào bàn."

Lâm Vu cau mày, "Tớ với cậu đi phòng y tế thử xem."

Khương Hiểu lắc đầu, "Không có chuyện gì đâu."

Lâm Vu rất nhanh nghĩ tới điều gì, "Kỳ thật còn có một cái biện pháp."

"Biện pháp gì?"

"Thế vai."

Mọi người lấy làm kỳ dị nhìn qua cô, Lâm Vu từng chữ từng chữ rõ ràng nói ra: "Tớ khi còn bé xem qua mấy tập của «Bạch nương tử truyền kỳ», người diễn vai Hứa Tiên (chắc là nhân vật nam) là một nữ diễn viên."

TV nhà cô không xịn, tín hiệu vùng núi cũng không tốt nên chỉ xem lác đác có mấy tập.

"Khi còn bé tớ cùng chị họ xem với nhau rồi."

Tiêu Vi một mặt quẫn bách, "Chúng tớ cầm ga giường khoác lên người giả làm Bạch nương tử."

Sắc mặt Khương Hiểu dần dần khá hơn một chút, cô hiểu ý của Lâm Vu.

"Thẩm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên diễn nam nữ chính."

Khóe miệng Lâm Vu nổi ý cười nhợt nhạt, cô gật gật đầu.

Khương Hiểu cũng cười, "Bất quá ——" cô nhìn về phía Tần Hành, "Tần Hành đều đã tham gia, cũng không thể rời khỏi được."

Tần Hành nhìn thấy đáy mắt Khương Hiểu hiện lên ý giảo hoạt, "Cậu có ý gì?"

Ánh mắt Lâm Vu di chuyển, trong nháy mắt liền hiểu, cô ôm lấy khóe miệng nhàn nhạt cười.

Khương Hiểu muốn nói lại thôi, "Bà mỗi vẫn chưa có người nào diễn đâu?"

Tần Hành hung ác nói: "Cậu đừng có mà mơ!"

Đám người không nín được cười lên ha hả.

Đèn chân không sáng loáng, người cả phòng đang cười, nháo loạn.

"Tần Hành, nhờ cậu rồi!"

"Ban trưởng, cậu khuyên vậ ý một chút đi!"

Tống Dật Minh nắm tóc, tôi nào dám khuyên chứ. Để Tần Hành đến diễn vai bà mối, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy không có khả năng.

"Lâm Vu, cậu khuyên đi!"

Tất cả mọi người nhìn Lâm Vu, biết cô cùng Tần Hành có quan hệ không tầm thường. Hai người nhìn mặt nhau, lại là học bá của khoa khoa học tự nhiên.

Tần Hành cũng liếc liếc thần sắc, nhìn xem Lâm Vu sẽ nói cái gì.

Con mắt Lâm Vu lóe sáng, "Nếu như Tần Hành diễn bà mối, nhất định là bà mối đẹp trai nhất."

Tần Hành mặt cứng, thẳng tắp nhìn cô.

Tiếng cười cợt mở truyền khắp cả gian phòng.

Ánh mắt Thẩm Nghi Đình nhìn tới lui ở trên hai người họ, sắc mặt của cô tự nhiên.

Trên đường trở về, Thẩm Nghi Đình cùng Tần Hành đi song song.

Thẩm Nghi Đình hỏi: "Tần Hành, cậu sẽ đáp ứng sao?"

Tần Hành không để ý lắm, "Nói sau đi."

Thẩm Nghi Đình cắn góc môi, trong ấn tượng của cô hẳn là thiếu niên cao ngạo, hẳn từng chút từng chút biến hóa, để cô cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Nếu như cậu không muốn diễn, tớ không diễn Lưu Lan Chi nữa, cậu cùng Chu Nhất Nghiên diễn đi."

Hai con người Tần Hành bình tĩnh, "Như bây giờ là rất tốt rồi. Bà mới là vai phụ, ai diễn đều không quan trọng."

Thẩm Nghi Đình: "Tần Hành, tớ quyết định, học kỳ sau, tớ vẫn là tuyển vào ban khoa học tự nhiên. Tớ sẽ cố gắng."

Tần Hành: "Sẽ rất vất vả đấy."

Thẩm Nghi Đình cười, "Không thử một chút làm sao biết? Lại nói, có các cậu nữa mà."

Chỉ cần thế, bọn họ mới có thể tiếp tục cùng học tập chung.

Tần Hành nhìn nụ cười trên mặt cô, không nói cái gì.

Lâm Vu nói "thế vai" biểu diễn ngoài ý muốn rất được mọi người chờ mong. Mọi người nghe nói Tần Hành muốn biểu diễn bà mới, các nam sinh đều nháo nhào lên, nhiệt liệt ủng hộ. Khuất Thần ôm lấy vai của hắn, "Hôm qua tớ không ở lại, các cậu liền cho tớ tới một vai thay máu nha."

Tần Hành ghét bỏ đẩy hắn ra, "Bỏ tay ra."

Khuất Thần cười hì hì: "Vẫn là do ai đó yêu cầu. Tần Hành cậu liền đáp ứng nhĩ."

Tần Hành: "Không phải."

Khuất Thần: "Tần Hành, cậu khẳng định sẽ đáp ứng mà."

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Tần Hành: "Năm mơ."

Quả nhiên, sáng sớm, Khương Hiểu đối với hắn bắt đầu du thuyết.

"Cậu không thể làm thế được."

"Ai nha, nhân vật bà mỗi ngày rất tốt."

Ngay cả Tôn Dương đều đến đứng bên Khương Hiểu, "Phim truyền hình có rất nhiều nam minh tinh đều có thể vai."

Tần Hành hỏi lại: "Thế tại sao cậu không đi diễn?"

Tôn Dương một mặt ủy khuất: "Tớ không được đẹp trai như cậu."

Tần Hành: "..."

Chuông vào học vang lên, bởi vì là tiết toán số nên mọi người chuẩn bị nhanh hơn.

Trương Cần trên bục giảng nói, "Chúng ta nói một chút, định lý cơ bản mặt phẳng vectơ. Mã Nhi đọc đi."

Mã Nhi đã đọc xong.

"Không sai. Nhớ kỹ lắm. Xem một số ví dụ mẫu nào."

Một tiết trôi qua rất nhanh, sau khi tan học, Trương Cần trước khi đi còn nói thêm, "Tập luyện tiết mục kĩ vào nhé, tan học chú ý an toàn. Mặt khác tại tập ở phòng thì nhớ chú ý âm thanh, đừng làm ảnh hưởng đến người khác. Trọng yếu nhất chính là, đừng ảnh hưởng đến học tập. Kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc, tháng tư thi giữa kỳ."

"A ——" lớp học lại là một trận kêu rên.

Lâm Vu còn đang chép bài. Lúc này Thẩm Nghi Hành đột nhiên lại đến phòng học lớp 2. Có người nhìn thấy hấn, lớn tiếng reo lên: "Thẩm Nghi Đình, anh cậu tới tìm cậu."

Thẩm Nghi Đình đi ra ngoài, "Anh! Anh khẳng định không phải tìm em? Nói đi, tìm Lâm Vu có chuyện gì?"

Sắc mặt Thẩm Nghi Hành khẩn trương, "Mẹ của Lâm Vu đột nhiên bị xỉu, đã đưa đến bệnh viện rồi."

Thẩm Nghi Đình cũng thu hồi ý cười, "Vậy để em đi gọi cậu ấy."

"Xe ở cửa trường học, để con bé thu dọn đồ một chút, ba sẽ đưa chúng ta đi."

Khương Hiểu nghiêng đầu, "Anh Nghi Hành tới tìm cậu."

Lâm Vu ngẩng đầu nhìn một cái. Tần Hành ngồi đằng sau, tự nhiên cũng nhìn theo cô. Không bao lâu, Thẩm Nghi Đình đi tới, cô cau mày, "Lâm Vu, có chút việc gấp."

Lâm Vu hơi lảng, "Được."

Cô đi theo Thẩm Nghi Đình đến hành lang.

Lâm Vu hỏi: "Thế nào?"

Thẩm Nghi Đình nhìn qua cô, "Vừa mới nãy anh tới tìm tớ, mẹ cậu bây giờ đang ở trong bệnh viện rồi."

Sắc mặt Lâm Vu trong nháy mắt liền thay đổi, đáy mắt tràn đầy bối rối, sợ hãi, "Mẹ tớ thế nào?"

Thẩm Nghi Đình lắc đầu, "Cụ thể thì tớ còn không biết. Cậu tranh thủ thời gian thu dọn một chút đồ vật, xe đang chờ ở cửa trường học rồi."

Lâm Vu nắm chặt tay, cố nén chính mình không đi lung tung

.Rất cuộc nghiêm trọng đến mức nào kinh động đến cả Thẩm gia. Lâm Vu đi xin Trương Cần nghỉ, Trương Cần lo âu nhìn cô.

"Đừng lo lắng, có gì cần gọi điện thoại cho tôi."

"Cám ơn Trương lão sư."

Trương Cần từ trong rút ra mấy tờ tiền mặt, "Cầm lấy đi."

"Em không thể nhận."

Lâm Vu kiên quyết lắc đầu.

Trương Cần thở dài, "Vậy được, em về trước đi."

Cô trở về ban, bắt đầu thu dọn cặp sách. Tất cả mọi người rất lo lắng nhìn cô. Tần Hành gặp thấy dáng vẻ cô thất hồn lạc phách, hô một tiếng tên cô.

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, lời nói run rẩy, "Trong nhà của tớ có chút việc, muốn xin nghỉ mấy ngày."

Tần Hành hỏi: "Rất nghiêm trọng sao?"

Lâm Vu mím khóe miệng, "Còn không biết. Có khả năng tớ không thể tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường được."

Cô đeo balo trên lưng đi ra khỏi phòng học, bóng lưng tràn đầy
điều hiu.

Tần Hành đứng dậy.

Tôn Dương hỏi: "Cậu làm gì? Bắt đầu học rồi đấy."

Tần Hành: "Thầy giáo hỏi thì bảo tớ đau bụng, về nhà nghỉ ngơi."

Lâm Vu trở về ký túc xá, từ trong ngăn tủ xuất ra túi tiền, trong
này có 1500 khối tiền, có tiền thưởng nữa nên cô tiết kiệm được
chút ít. Cô biết mỗi lần mẹ sinh bệnh, đều phải tốn bên trên một số
tiền lớn, chút tiền ấy căn bản không đủ. Đến lầu dưới ký túc xá, Lâm
Vu ngoài ý muốn nhìn thấy Tần Hành.

Tần Hành thần sắc khẩn trương, "Cậu về kiểu gì?"

Lâm Vu: "Anh Nghi Hành giúp tớ trở về."

Tần Hành: "Tớ đưa cậu ra ngoài."

Chuông vào học tiếng vang lên.

Lâm Vu thúc giục nói: "Cậu nhanh đi về lớp đi."

Tần Hành không để ý, "Tớ nghỉ một tiết không ảnh hưởng gì. Ai,
cậu đừng lo lắng. Hiện tại y học phát đạt, mẹ cậu sẽ không có
chuyện gì đâu."

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng.

Một đường đến cửa trường học. Cô nhìn thấy xe của Thẩm gia,
"Tớ đi đây."

Tần Hành gật đầu.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, lời gì cũng nói không ra.

Tần Hành thở ra một hơi, "Lâm Vu, có gì cần nói, có thể gọi điện thoại, Khương Hiểu, Tôn Dương, tớ, đều có thể."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 25

Lâm Vu không biết đây là lần thứ mấy mình nghe tin mẹ ngất xỉu.

Lần thứ nhất khi đó cô mới năm tuổi, còn đang trên nhà trẻ. Hàng xóm tới trường học đem cô đi.

"Tiểu A Vu, mẹ cháu sắp không nổi rồi, mau về nhà xem."

"Thật sự là đứa trẻ đáng thương. Không có cha, hiện tại còn..."

Cái gì gọi là "không nổi" chứ, cô thoáng cảm thấy không tốt, lại sợ hãi đến mức muốn rơi nước mắt cũng không được. Về sau, bà cô đem đồ cổ trong nhà đi bán, đổi thành tiền đem mẹ lên bệnh viện huyện cấp cứu. Mẹ ở một tháng trong bệnh viện, gặp một vị bác sĩ tốt, thân thể chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Lại về sau, khi coi tám tuổi, mẹ lại ở một lần nữa nhập viện. Bất quá khi đó có Thảm gia hỗ trợ, bọn họ dễ dàng hơn không ít.

Gần đây nhất, nghỉ hè năm ngoái, mẹ lại vào viện. Lâm Vu nắm chặt nắm đấm, thần sắc căng cứng. Cô không thể đồ gục!

Trên đường, Thảm Nghi Hành gọi mấy cuộc điện thoại.

"Đừng lo lắng! Bệnh viện nói dì Lâm đã không có việc gì."

Thảm Nghi Hành hô một hơi, vỗ vỗ đầu vai của coi. Mắt Lâm Vu rốt cục có mấy phần thần thái.

Thẩm Nghi Hành nghĩ nghĩ hời, *dì Lâm hay mệt mỏi, cộng thêm tâm tình hậm hực, trái tim không chịu được, mới có thể đột nhiên té xỉu. Có phải hay không đi lại đi nhà máy làm?"

"Bà ấy bây giờ tại nhà làm túi."

Thẩm Nghi Hành vắn mi, "A Vu, chuyện tiền đường có áp lực quá. Đại học sẽ có học bổng lấy thành tích của em nhất định có thể cầm tới. Có thời gian cùng dì Lâm trò chuyện chút, về sau sẽ tốt."

Lâm Vu cười khỏ, "Nghi Hành ca ca, lần này lại làm phiền anh. Cám ơn anh, còn có chú và dì nữa."

"Nói cái gì ngốc vậy."

Lúc này Lâm Vu không có chút nào tức giận, lại vẫn cố nén, lưng thẳng tắp, làm đau lòng người.

Đến bệnh viện, Lâm Sam còn tại trong ngủ, bà cô còng lưng giữ ở chỗ ấy. Lâm Vu trong lòng khó chịu không nói nên lời, cụ già 70 tuổi còn muốn chăm sóc bệnh nhân, chớp mũi cô chua chua.

"Bà ơi -- "

Bà chậm rãi nhìn qua, "Mẹ con không có việc gì, bị dọa rồi đúng không?."

Cô đau lòng không thôi. Lâm Vu liên tục không ngừng gật đầu. Đúng vậy, là cô bị hù chết rồi. Bà sờ lên đầu của cô, lại ôm một cái, "Không sao, không sao. Nghi Hành a, lại làm phiền cháu rồi."

Thẩm Nghi Hành: "Bà à, đây là chuyện cháu phải làm. Dì Lâm hiện tại thế nào rồi?"

Bà thở dài, "Đang ngủ rồi, bác sĩ nói phải ngủ một hồi, con bé quá mệt mỏi."

Lâm Vu: "Cháu đi xem một chút."

Ba người ở giữa phòng bệnh, mẹ cô ngủ ở tận cùng bên trong giường. Tầng đá lớn trong lòng Lâm Vu rất cục rơi xuống, đưa tay điều chỉnh một chút một chút tốc độ, tay đều đang run rẩy. Cô không yêu cầu gì khác, chỉ cần thân thể mẹ và bà cô đều khỏe.

Thẩm Nghi Hành bồi Lâm Vu đi gặp bác sĩ chủ trị. Bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi, mang theo kính mắt, hào hoa phong nhã.

"Bốn mươi tuổi không yên, cơ tim vất vả mà sinh bệnh... Bình thường phải chú ý nghỉ ngơi, ăn uống cũng phải thêm dinh dưỡng, tâm tình cũng rất trọng yếu, mẹ cháu có bệnh trầm cảm, cháu biết không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Bà ấy một mực không uống thuốc."

Bác sĩ nhìn cô mặc đồng phục, biết tuổi của cô, trong nhà cũng không có cái người khác.

"Tôi kê một chút thuốc, sau khi trở về phải uống thuốc đúng hạn. Chiều cố thật tốt mẹ cháu nhé."

"Cảm ơn."

Lâm Vu cứng đờ nói.

Thẩm Nghi Hành: "Đến thời gian ăn cơm rồi, em đến phòng bệnh bồi dì đi, anh đi mua một ít cơm."

Lâm Vu không có chối từ, chỉ là máy móc nói cảm ơn. Thẩm Nghi Hành lại đi tìm một bác sĩ, "Bác sĩ Trương, cháu có chút vấn đề cần trưng cầu ý kiến một chút."

Bác sĩ Trương nhìn hẩn, thiếu niên mà thôi, nói chuyện hành động trầm ổn.

"Cháu là muốn hỏi bệnh tình mẹ của Lam Vu?"

Thẩm Nghi Hành: "Đúng thế. Ngài cũng nhìn thấy, nhà cô ấy tình huống có chút đặc thù."

Bác sĩ Trương đánh giá hẩn, "Cháu cùng bệnh nhân có quan hệ thế nào?"

"Cha mẹ cháu cùng dì Lâm là bạn, cho nên xin ngài nói chi tiết chút."

Bác sĩ Trương suy tư một khắc, "Thân thể mẹ con bé cũng không tốt, hôm nay dạng này hôn mê đều là vạn hạnh. Nếu như còn như vậy rất có thể sẽ xảy ra chuyện."

Thẩm Nghi Hành: "Lâm Vu còn học cấp e, hi vọng ngài tạm thời không nên nói cho cô bé biết. Cháu sẽ khuyên nhủ dì Lâm cần thuốc gì, ngài cứ nói, không cần cân nhắc vấn đề tiền nong. Chỉ cần đối với dì Lâm, chúng ta đều tiếp nhận."

Bác sĩ Trương cười, "Được."

Lâm Sam ngủ thật dài một giấc, trong giấc mộng, trong mộng lại về tới mười bảy năm trước, miệng một mực lẩm bẩm một cái tên "Ô Trạch -- "

Lâm Vu nhẹ nhàng kêu, "Mẹ -- mẹ-- "

Lâm Sam rút cục tỉnh lại, khước mắt còn mang theo nước mắt.

"A Vu, ta mơ tới cha con."

Lâm Vu giật mình, mẹ mình cơ hồ rất ít cùng cô nói về cha. Đáy mắt Lâm Sam tràn đầy đau thương.

Lâm Vu, "Bác sĩ nói mẹ phải nghỉ ngơi thật tốt."

Nhẹ nhàng lau trên mặt bà mồ hôi cùng nước mắt. Lâm Sam giật giật khước miệng, "A Vu, thật xin lỗi, mẹ lại cho con lo lắng."

Động tác của Lâm Vu cứng đờ, mẫu nữ liên tâm, cô làm sao đoán không được ý nghĩ hiện tại của mẹ mình đâu.

"Chỉ cần mẹ cùng bà có thể khỏe mạnh, con mới có động lực. Không thì cố gắng học tập vậy, thì có ý nghĩa gì chứ?"

Lâm Sam run rẩy khước miệng.

Lâm Vu yên lặng mở miệng, "Mẹ, mẹ đừng có liên lụy ý nghĩ của con. Con van cầu mẹ, người nhất định phải sống tốt. Không có các người, con cũng sống không nổi nữa."

Lâm Sam nắm chặt tay của cô, "A Vu -- "

Lâm Vu cố nén, mỉm cười, "Mẹ, con sẽ cố gắng thi đỗ Bắc đại, cha đi qua đường, con sẽ đi lại đi một lần. Tương lai con sẽ tìm công việc tốt, trở báo hiếu cho mọi người."

Nước mắt Lâm Sam nhẹ nhàng trượt xuống, "A Vu, con rất giống cha của con."

Thông minh lanh lợi, còn có cá tính. Lâm Vu ừ một tiếng.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 25+2

Lâm Vu ừ một tiếng.

"Mẹ, mẹ vừa mới một mực kêu tên của cha."

Lâm Sam cắn góc môi, ánh mắt dần dần rõ ràng mà kiên định,
"Con ngồi lại đây."

Lâm Vu khéo léo ngồi tại bên giường của bà, Lâm Sam nhìn cô, lờ mờ nhìn thấy hình ảnh chồng mình.

"Ta biết con loáng thoáng nghe được chuyện liên quan tới cha con."

"Lúc năm 5 tuổi đó, cìn nghe được bọn họ nói."

Lâm Sam hiểu rõ, khó trách con gái xưa nay không hỏi gì bà.

"Cha của con không phải người của tộc chúng ta, năm đó ông bà con chuyển xuống đến chỗ chúng ta, cha con được sinh ra ngay tại chỗ ấy. Khi đó sinh hoạt điều kiện rất khó khăn, bọn họ là người ngoại lai nên rất không dễ dàng, đi theo người chúng ta một mực làm việc nhà nông. Cha con từ nhỏ đã rất thông minh, bốn năm tuổi liền biết chữ lạng thơ. Chúng ta khi còn bé cùng nhau buông dê, buông ngỗng. Chúng ta cùng nhau học đọc sách. Mãi cho đến khi hấn chín tuổi, hấn mới cùng cha về thành. Thời điểm đi, ta còn đi tiễn ông ấy. Ông ấy nói sẽ cho ta biết tin, sẽ trở lại thăm ta. Phụ nữ

dân tộc thường kết hôn rất sớm. Mười lăm tuổi năm đó, ông bà con cũng đang vì ta mà thu xếp hôn lễ. Kết quả cha của con trở về, năm đó ông ấy thi đậu Bắc Đạ. Ông ấy rất khác, ta còn không nhận ra."

"Lâm Sam, tớ là Ô Trạch. Cậu không nhớ tớ sao?" Lâm Sam làm sao lại không nhớ ra được hấn đâu chứ. Chỉ là hấn cao lớn rất nhiều, người gầy, khuôn mặt tuấn lãng thanh tú.

"Tớ thi lên đại học, cho cậu xem, đây là thư thông báo trúng tuyển."

Ô Trạch một mặt hưng phấn.

Lâm Sam lau lau tay mới dám đụng tấm kia thư thông báo trúng tuyển.

"Là Bắc Đạ nha!"

"Đúng. Tớ không phải cùng cậu nói tớ muốn đến cái trường học này à."

Ô Trạch sờ mũi một cái, không dám nhìn bà, "Cậu xem có được hay không?"

Lâm Sam cúi đầu, đem thư thông báo trúng tuyển trả lại hấn.

"Cậu sắp xếp gọn, đừng ném lung tung."

Ô Trạch cười ngây ngô một chút.

Ô Trạch trở về, mọi người đều biết hấn thi đậu Bắc đạ. Người lợi hại như vậy, tất cả mọi người nhiệt tình mời hấn ở trong nhà làm khách. Hấn ở lại một tuần lễ, không thể không về nhà. Trước khi đi, Lâm Sam làm cho hấn chút đồ ăn, để hấn mang trên đường ăn. Ô

Trạch do do dự dự, cuối cùng rốt cục lấy hết dũng khí, "Sam Sam, tớ thích cậu. Cậu đừng vội kết hôn có được hay không?"

Lâm Sam đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Bốn năm, cậu đợi tớ bốn năm, bốn năm về sau, tớ liền trở lại."

"Cậu trở về làm cái gì?"

"Trở về cưới cậu!"

"Cậu không trở về thành phố sao?"

"Nơi này cũng là quê hương của tớ mà, tớ ra đời ở đây, tớ trở về dạy học."

Ô Trạch nghiêm mặt nói, "Cậu nhất định phải chờ tớ nhé!"

Lâm Sam không để ý tới hắn, tiến hẳn đi.

Ô Trạch gấp không chịu được, lại không biết nên làm như thế nào. Đến nhà ga, hắn nắm tay Lâm Sam một chút.

Lâm Sam liếc mắt nhìn hắn, "Buông ra."

Hắn vui tươi hơn hờ cười một tiếng, kiên quyết không chịu buông ra.

"Cậu đáp ứng tớ sao?"

Lâm Sam khẽ cắn môi, đột nhiên hát lên ca: Tháng bảy trong núi tế dòng nước, a ca bè trúc trên nước du. Mặc kệ thiên trường cùng lâu, a muội tại bậc này a ca....

Miêu tộc nữ hài năng ca thiện vũ, Lâm Sam cũng không ngoại lệ. Bà lấy bài ca này biểu lộ tâm ý, đợi bà hát xong sắc mặt Ô Trạch sớm đã đỏ bừng.

Ô Trạch định ở nơi đó, ngôn ngữ thất thố, "Sam Sam, cậu hát thật hay. Có thể tớ sẽ không hát đối được. Nhưng là cậu đáp ứng với tớ đúng hay không? Tớ cam đoan với cậu, tớ sẽ trở lại."

Đúng vậy, Ô Trạch sau khi tốt nghiệp đại học, liền trở về. Rất nhiều người không hiểu, hấn tại sao muốn trở lại chỗ nghèo khó này. Nếu như hấn không quay về, cũng sẽ không qua đời ở tuổi còn trẻ. Thật là cả một đời đều lưu tại trong núi lớn.

Lâm Vu nắm chặt tay của bà, "Mẹ, ch qua đời thế nào?"

"A Vu, ta và cha con cha liền định kết hôn, nhưng chuyện đó phát sinh quá đột ngột. Cha của con vì cứu mấy đứa trẻ nên bị nước cuốn trôi đi. Đợi khi tìm được ông ấy thì đã... Không thể tức giận, toàn thân lạnh lẽo."

"Thế nhưng là mẹ cũng rất lợi hại."

Năm đó ông bà ngoại không tán thành chuyện bà sinh con, thậm chí đem cô đi, muốn phá thia. Thế nhưng là mẹ vẫn kiên trì. Mẹ trốn thoát nên bà mới chứa chấp nàng. Nước mắt Lâm Vu rơi xuống. Lâm Sam ghen ngào, "Nếu lúc đó ta không hát câu ấy với cha con, ông ấy sẽ không trở về, sẽ không phải chết. Ông ấy nhất định sẽ trở thành người rất lợi hại."

Lâm Vu lắc đầu, "Con nghĩ cha trở lại trên núi, ông ấy nhất định rất vui vẻ, cũng sẽ không hối hận lựa chọn của mình. Mẹ, đừng lo nữa."

Thẩm Nghi Hành đứng ở ngoài cửa, vịn bà cô.

Bà thở dài, "Sớm nên nói cho A Vu biết."

Một cái chớp mắt đã trôi qua mười sáu năm. Thẩm Nghi Hành không nghĩ tới lại có một đoạn bi thương như thế.

"Chả lẽ cha của A Vu không có thân nhân sao! Cha mẹ ông ấy đâu ạ?"

Cặp mắt của bà tràn đầy đau thương, "Đều đã qua đời. Lúc còn trẻ chịu quá nhiều đau khổ, thân thể gặp rất nhiều vấn đề, con ngoài ý muốn qua đời, đả kích quá lớn. Cha A Vu qua đời không mấy năm, hai lão nhân cũng lần lượt qua đời."

Lâm Vu rời đi một ngày này, Khương Hiểu lên lớp một mực hốt hoảng. Cô muốn hỏi một chút tình huống, thế nhưng là lại không dám. Sau khi tan học, Tần Hành hỏi cô một câu, "Lâm Vu liên lạc với cậu sao?"

Khương Hiểu lắc đầu, "Tôi không dám hỏi."

Tần Hành cũng thế, hỏi Thẩm Nghi Hành, hẳn không nghĩ tới.

"Ngày mai tôi sẽ qua bên kia xem, các cậu muốn hay không cùng đi."

Khương Hiểu: "Đương nhiên muốn!"

Tôn Dương: "Nhất định."

Tần Hành ừ một tiếng.

"Tớ tra một chút, từ Tấn thành đến bệnh viện nhân dân Đông Lăng tốn hai giờ, chúng ta đón xe tới đó."

Tôn Dương: "Cậu xem lúc nài thế?"

Tần Hành liếc hẩn một chút, rõ ràng chê hẩn lắm miệng.

"Vậy các cậu chuẩn bị một chút."

Tôn Dương hô: "Đêm nay không học thêm à?"

Tần Hành: "Về nhà."

Một ngày vội vàng mà qua, đến ban đêm, Lâm Vu để Thẩm Nghi Hành về trước. Thẩm Nghi Hành đương nhiên sẽ không đi, nhà cô hết thầy đều dựa vào cô chống đỡ, hẩn đi, cô ở lại nên làm cái gì? Hẩn thuê khách sạn gần đó có hai gian phòng, để bà cũng đi nghỉ ngơi.

Lâm Vu ban đêm tại bệnh viện bồi mẹ. Lâm Sam đem kiểm chế ở trong lòng nói ra, cả người tựa hồ dễ chịu nhiều.

Hơn chín giờ, bà liền đi ngủ.

Lâm Vu mang tai nghe, đại não chậm rãi bình tĩnh trở lại. Không biết vì cái gì, tam căng cứng đột nhiên trở nên rộng mở trong sáng. Mười giờ hơn, y tá lại tới đo nhiệt độ cho bà Lâm.

"Còn học sao? Thật chăm chỉ. Năm mấy rồi?"

"Năm nhất."

Ba người ở giữa phòng bệnh, mặt khác hai bệnh nhân nằm ở giường khác đã ngủ, phòng bệnh có tia sáng lờ mờ. Lâm Vu bưng

lấy sách, mượn ánh sáng yếu ớt ôn tập. Chỉ chốc lát sau, cô y tá đi tới, cho cô một hộp sữa bò.

"Xem hết thì đi ngủ sớm một chút."

Miệng Lâm Vu đã khô khốc.

"Cảm ơn" hai chữ này kẹt tại cổ họng của cô. Tại năm mười sáu tuổi trong cuộc đời, mỗi một lần cô ở bệnh viện đều sẽ gặp được dạng quan tâm này, một chút, lại chìm ở đáy lòng người. Người khác là đồng tình với cô cũng là do cô thật đáng thương, thế nhưng là trong lòng của cô vẫn luôn luôn ảm áp.

Lâm Vu rơi vào trầm tư, cô đang mê man về tương lai, giống như xuất hiện tinh tinh chi hỏa, dẫn cô đi lên phía trước.

Ban đêm, Tần Hành từ trường học về đến nhà, không hứng lắm.

Ông Tần đánh giá hần, "Gặp chuyện gì?"

Tần Hành giương mắt, "Không có việc gì."

Ông Tần cùng bà Tần nhìn nhau, "Nhất Trung cuối tuần ngũ hiệu khánh, ta thu được thư mời, chuẩn bị cùng mẹ con đi."

Tần Hành ngời thẳng người, "Hai người đi làm cái gì?"

Ông Tần hắng giọng, "Ta là học sinh đã tốt nghiệp nổi tiếng của Nhất Trung. Không thể đi sao?"

Tần Hành hừ một tiếng, "Tùy cha. a

Cn trở về phòng đọc sách."

Ông Tần thở dài, "Bà có phát hiện hay không con trai bà ở tuổi dậy thì càng ngày càng uốn éo."

Bà Tần gật đầu, "Trước mấy ngày tôi cùng Trương lão sư liên lạc, thằng bé ở trường học rất tốt."

Ông Tần trầm tư một lát, "Giống như là thất tình nhỉ."

Bà Tần cười khanh khách, "Làm sao có thể? Ông không biết thôi, lớp bọn trẻ đã sắp xếp tiết mục, vốn là để nó diễn nhân vật nam chính, hiện tại để nó đi diễn bà mới. Xem chừng cái này không ổn lắm."

Ông Tần nhú nhú mày, "Hiện tại hài tử thật biết nghĩ."

Bà Tần cười, "Còn không phải bởi vì con của ông mị lực quá lớn, hai đứa con gái vì nó đều muốn diễn nhân vật nữ chính, cuối cùng phải đổi vai."

Ông Tần một mặt kiêu ngạo, "Mị lực giống tôi."

Bà Tần trừng mắt liếc một cái.

Tần Hành đại gia giống như nằm ở trên giường, đảo điện thoại, nghĩ tới nghĩ lui, soạn một tin.

"Lâm Vu, cậu ổn không?"

Nửa ngày chưa trả lời.

Hắn để điện thoại di động xuống, suy nghĩ nên hay không hỏi Thẩm Nghi Hành.

Thẳng đến mười giờ, điện thoại di động của hắn reo.

"Mẹ tớ không sao, bất quá phải nằm viện ba ngày. Tớ tạm thời không thể trở về trường học."

Tần Hành nhìn tin đó, đột nhiên thở dài một hơi.

"Cảm ơn cậu, Tần Hành."

Trời tối yên tĩnh, Tần Hành nhìn năm chữ này, nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 26

Editor: _fanbaoyuan_ + melbournje

Beta-er: melbournje

Tiết cuối của thứ 2 là Âm Nhạc, Tàn Hành, Khương Hiểu, Tôn Dương đi tìm Trương Cần xin nghỉ, mọi người trong lòng đều không chắc, lo lắng Trương Cần không chịu đồng ý.

Trương Cần nhìn qua mấy người thiếu niên, hỏi: "Chủ ý của người nào?"

"Em!"

Ba người trăm miệng một lời.

Trương Cần cầm bút, trầm mặc một hồi, "Chú ý an toàn!"

"Trương lão sư, cảm ơn ngài!"

Khương Hiểu kích động thiếu chút ôm lấy hắn.

Trương Cần cười, "Nói dùm Lâm Vu, chiếu cố thật tốt chính mình."

"Trương lão sư, ngài yên tâm, chúng em nhất định thay thầy chuyển lời. Vậy bọn em đi nhé!"

"Mau đi đi. Đi sớm về sớm. Ban đêm về đến nhà thì cho tôi itin tức."

Trương Cần trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười vui mừng.

Đào Mạn nói ra: "Trương lão sư, nếu chủ nhiệm biết chắc muốn tìm ông tâm sự."

Trương Cần trầm ngâm nói: "Nếu tôi không để bọn nó đi, mấy người này khẳng định len lén đi, còn không biết lại muốn ồn ào xảy ra chuyện gì. Kỳ thật tôi cũng ngoài ý liệu, mấy đứa trẻ kia lại có ý nghĩ như vậy. Nói thật, làm thầy của bọn chúng, tôi rất kiêu ngạo. Cái tuổi này, có được một tình bạn đơn thuần."

Đào Mạn ngạc nhiên, "Khó trách Hách chủ nhiệm nói học sinh lớp 2 có cá tính, tôi nhìn thì cùng thầy cũng có quan hệ, thầy quen nhiều lắm."

Bà cười, đáy mắt lại là mơ hồ khen ngợi. Trương Cần không được tự nhiên sờ mũi một cái, "Đào lão sư, về sau đám trẻ lớp tôi còn xin bà chiếu cố nhiều hơn!"

Ba người cầm giấy nghỉ phép thuận lợi ra trường, rất nhanh gọi một chiếc taxi.

"Chú à, đi bệnh viện Đông Lăng, phiền chú nhanh lên!"

Khương Hiểu cảm thán, "Trương Cần cũng thật không tệ."

Tần Hành nhẹ cười, trước mắt lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, lòng mi thâm trầm. Khương Hiểu vỗ vỗ cánh tay của hắn, "Cậu chớ suy nghĩ quá nhiều. Lâm Vu không phải nói mẹ cậu ấy không có chuyện gì sao."

Tần Hành á một tiếng, "Tháng sau cậu ấy muốn tham gia tranh tài hóa học cả nước."

Khương Hiểu: "Cậu ấy không có mềm yếu như vậy."

Tôn Dương cũng nói ra: "Đúng. Lâm Vu là nữ sinh lợi hại nhất mà tớ từng thấy."

Hắn ngồi ở vị trí phụ lái, ôm balo của mình.

Khương Hiểu hỏi: "Balo của cậu đến cùng đựng cái gì? Thắc mắc muốn chết."

Tôn Dương ngu ngơ nắm tóc, "Tớ để cho ta mẹ đã làm một ít đồ ăn, sau đó Tiêu Vi cũng đưa cho tớ để mang cho Lâm Vu."

Khương Hiểu: "Tất cả mọi người nghĩ cùng nhau đi. Tớ để cô tớ mua dịch dinh dưỡng."

Tôn Dương hỏi: "Tần Hành, cậu mang theo cái gì?"

Tần Hành: "Không mang."

Tôn Dương khinh bỉ hắn: "Vậy mà trước đây Lâm Vu giúp cậu trau dồi lịch sử."

Tần Hành đảo mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, hắn mang theo một tấm thẻ ngân hàng, là tiền mừng tuổi từ nhỏ đến lớn. Chỉ là hắn có thể đoán được, Lâm Vu chắc chắn sẽ không muốn. Một đường

thông thuận, ba người đến bệnh viện nhân dân, sắc trời đã dần dần đen.

Đông Lăng là bệnh viện phía đông của Tấn thành, ngoại ô huyện, 30 năm trước, từ sát vách thị vách đến Tấn thành, bất quá phát triển kinh tế kém xa Tấn thành, mà quê hương Lâm Vu càng kém.

Ba người rất mau tìm đến, Khương Hiểu một mực tại gọi điện cho Lâm Vu, đáng tiếc không ai tiếp.

Tần Hành: "Cậu ấy khẳng định không có thời gian nhìn điện thoại, hỏi quây lễ tân đi."

Lâm Vu chính bồi tiếp Lâm Sam tản bộ, Lâm Sam đã khá nhiều. Hai mẹ con đang khi nói chuyện, cô ngẩng đầu, chớp mắt xa xa liền thấy ba người kia, đồng phục quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, một khắc này cô thật không cách nào nói rõ tâm tình của mình.

Khương Hiểu thấy được cô, lập tức bước nhanh hơn, xông lên.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu nhìn qua bọn hắn, cố gắng khắc chế tâm tình của mình, "Các cậu sao lại tới đây?"

"Chúng tớ tới thăm dì."

Ba người lễ phép hô một tiếng, "Chào dì ạ —— "

Lâm Sam cũng là một mặt kinh ngạc, "Các cháu là bạn học của Lâm Vu à."

Lâm Vu giới thiệu nói: "Đây là Khương Hiểu, ngồi cùng bàn với con. Đây là Tôn Dương, Tần Hành, hai người bọn họ thì ngồi đằng

sau."

Lâm Sam uốn lên khóe miệng, "Cảm ơn các con tới. Các cháu ăn cơm xong chưa?"

Khương Hiểu khoát khoát tay, "Chúng cháu không đói bụng, dì ơi, thân thể dì thế nào?"

Lâm Sam ôn nhu nói: "Không sao cả, để các cháu lo lắng rồi."

Bà thật không nghĩ tới bạn của Lâm Vu lại chạy đến bệnh viện.

Tần Hành đứng ở một bên, hẳn không giống Khương Hiểu cùng Tôn Dương, mặt mày lặng lẽ nhìn Lâm Vu mấy lần, mới hai ngày thôi mà cô gầy gò một chút, bất quá tinh thần so ngày đó muốn tốt rất nhiều.

Khương Hiểu cùng Tôn Dương rất biết cách nói chuyện, một mực nói Lâm Vu ở lớp học rất tốt.

Thần sắc của Lâm Sam ôn hoà, "Các con là bạn học với nhau, Lâm Vu giúp các con cũng là điều nên làm."

Khương Hiểu hì hì cười một tiếng, "Dì, hiện tại con rất cuộc cũng biết, Lâm Vu đẹp mắt như vậy thì ra là di truyền từ dì."

Trong mắt người ngoài, hai mẹ con này có dung mạo tương tự 70%.

Lâm Sam gật gật đầu cười.

Khương Hiểu: "Chúng con tới có mang theo chút đồ ăn."

Lâm Sam kiên quyết không chịu nhận.

Lâm Vu mím khoé miệng, nội tâm cuồn cuộn, thanh âm đang run rẩy, "Mẹ, bọn họ mang đồ theo đến cũng rất nặng."

Cô buông lỏng miệng, Lâm Sam mới bằng lòng nhận lấy.

"Con cùng bạn nói chuyện đi."

Tôn Dương cùng Khương Hiểu thì đi toilet, chỉ còn lại Tần Hành, vừa nãy hắn vẫn luôn không sao mở miệng: "Thân thể của dì thế nào?"

Thanh âm cô hơi có chút khàn khàn.

"Bệnh cũ. Tim mẹ tớ có chút yếu, cứ mệt nhọc là sẽ dẫn tới hôn mê, may mắn được chữa trị kịp thời."

Tần Hành gật gật đầu, "Bệnh này phải chú ý nghỉ ngơi nhiều."

Lâm Vu: "Các cậu làm sao mà đến đây?"

Tần Hành bỏ qua một số chuyện, "Xin phép Trương Cần nghỉ rồi cùng tới. Nguyên bản Trương Cần cũng nghĩ sẽ tới, nhưng mà thầy không đi được."

Lâm Vu suy nghĩ câu trả lời của hắn, làm sao mà Trương Cần lão sư tới được, nhưng cô cũng không hỏi đến cùng nữa.

Hành lang yên tĩnh, có một số bệnh nhân đang bước đi chậm chạp. Bệnh viện, nhất là nhân sinh muôn màu địa vị.

Tần Hành nhìn sang, có chút trầm mặc.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Lâm Vu cô không có một chút phàn nàn. Mười sáu tuổi, tất cả mọi người được hưởng thụ sự yêu

thương của cha mẹ thì cô lại phải làm trụ cột gia đình.

Tần Hành dời ánh mắt đi chỗ khác.

Lâm Vu nói: "Chị gái kia buổi sáng hôm qua mới vừa làm giải phẫu xong."

Sáng sớm xuống giường đi lại khó khăn, cả người đều mềm nhũn, may mắn có người chung phòng giúp bọn họ.

Tần Hành hỏi: "Cậu chừng nào thì trở về lên lớp?"

Lâm Vu trầm mặc.

Tần Hành: "Kỷ niệm ngày thành lập trường thì sẽ về sao?"

Lâm Vu suy tư, cô định ngày kia sẽ trở về trường.

Tần Hành: "Tớ đáp ứng diễn vai bà mối."

Lâm Vu hơi kinh ngạc, liền lấy lại tinh thần.

"Vây tốt quá rồi! Lần này diễn xuất nhất định sẽ rất tuyệt."

Tần Hành có chút mất tự nhiên.

May mắn Khương Hiểu cùng Tôn Dương cũng tới. Bốn người nói chuyện giống như ở trường, Tôn Dương oán trách lão sư vật lý một chút vì buổi sáng hôm qua cho bọn họ làm kiểm tra trắc nghiệm, đề bài khó như vậy, hần vừa đủ đạt tiêu chuẩn.

Thẩm Nghi Hành vừa đi tới, nhìn thấy bốn người, đáy mắt đồng thời kinh ngạc.

"Học trưởng!"

Khương Hiểu giọng giòn tan hô.

Thẩm Nghi Hành cùng bọn họ chào hỏi, nhìn về phía Tần Hành, trong ánh mắt suy nghĩ cái gì.

"Tới khi nào?"

"Nửa giờ trước."

"Lúc nào trở về?"

"Một hồi rồi đi."

Bởi vì buổi tối thời gian có hạn, bọn họ không thể ở lâu.

Lâm Vu cũng có chút lo lắng, "Các cậu nhanh về đi. Chuyển xe cuối cùng từ Đông Lăng về Tấn Thành là lúc 8:30."

Tần Hành hững hờ nói một câu: "Vậy chúng tớ liền không trở về, đêm nay ở cùng cậu."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành thấy cô xoắn xuýt như thế, hấn lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian.

"Chúng ta đi thôi."

Lâm Vu nhìn hấn chăm chăm, "Cậu thật là!"

Cô một mực đem bọn họ đưa đến trước cổng bệnh viện.

Khương Hiểu hỏi: "Lâm Vu cậu định bao giờ về?"

Lâm Vu mỉm cười, "Tớ định ngày kia."

Tần Hành quay đầu trừng mắt với cô.

Trong đêm tối, ánh mắt của hắn tựa như tia chớp sáng tỏ loá mắt.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Tớ nghĩ tớ hẳn là có thể tham gia diễn cùng các cậu."

Khương Hiểu hưng phấn, "Chúng tớ đều chờ cậu."

Bóng đêm mờ lung, xe taxi dần dần biến mất trong tầm mắt.

Lâm Vu đứng ở đằng kia, thật lâu không nghĩ tới rời đi. Sao mà mình lại may mắn gặp được bọn họ nhỉ?

Thẩm Nghi Hành: "Chúc mừng em gặp được những người bạn học như vậy."

Lúc đầu hắn có chút bận tâm, không biết cô đến Nhất Trung có thể thích ứng hay không. Hiện tại xem ra, biến hoá của cô cùng bạn học không giống như hắn nghĩ mấy. Bất cứ tia tình cảm nào đều nỗ lực ngang nhau, cô đối với người khác cũng sẽ chân tâm thật ý với họ.

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng, "Đúng thế."

Trên xe taxi.

Tôn Dương hiếu kì hỏi: "Vì cái gì Thẩm Nghi Hành lại ở chỗ đó nhỉ?"

Khương Hiểu: "Bạn cùng trường mà."

Tôn Dương: "Lâm Vu cùng anh ấy quan hệ thế nào? A! Có phải hay không là người yêu?"

Khương Hiểu: "Cậu nói nhăng nói cuội gì đấy?"

Tôn Dương đẩy đẩy chân mày, nghiêng người, "Thẩm Nghi Hành là học bá, hai người nếu có cố gắng, về sau còn có thể học chung ở Bắc Đại."

Tần Hành: "Đầu óc của cậu cả ngày suy nghĩ gì đâu!"

Tôn Dương: "Vậy chúng ta đánh cược đi! Nếu bọn họ không phải một đôi, tớ gọi cậu là cha."

Tần Hành: "..."

Khương Hiểu phốc một tiếng cười, "Dì Lâm cùng ba mẹ Thẩm Nghi Hành có quen biết, Lâm Vu đến Nhất Trung học, cũng là do Thẩm Nghi Hành khuyên cậu ấy tới. Tôn Dương cậu thật suy nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Tôn Dương: "Thế nhưng là vì cái gì Thẩm Nghi Đình cùng Lâm Vu lại có quan hệ không bình thường chứ?"

Khương Hiểu: "Bởi vì con gái chúng tớ hay đối chọi nhau, nhất là mấy người ưu tú."

Tôn Dương: "... Cậu nói cái quái gì vậy?"

Khương Hiểu liếc qua Tần Hành, Tần Hành tối mặt lại, "Nhìn tớ làm gì?!"

Hai ngày sau, Lâm Sam xuất viện, bà kiên quyết không cho Lâm Vu đưa bà về nhà.

Bà của cô cũng thế, "Đi, trở về bà sẽ chăm mẹ con. Nếu con bé không nghe, bà sẽ nói con."

Lâm Vu cười, dặn dò xong mẹ lại dặn dò bà.

"Mẹ, bà, đây là thuốc trị liệu phong thấp. Một ngày hai gói, bác sĩ nói, thuốc này hiệu quả rất tốt. Mẹ nhớ uống thuốc đúng giờ. Cái này đại khái có thể uống ba tháng, khi con trở về sẽ kiểm tra."

"Biết rồi. Từ khi nào mà đã nói nhiều thế rồi, mẹ có cảm râm đâu?"

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Mẹ với bà hai người thay nhau giám sát. Ngày 1-5 được nghỉ thì con về."

Lâm Sam không nghĩ cô khổ cực như vậy, "Nghỉ có ba ngày nghỉ đừng về, ở trường học mà nghỉ ngơi thật tốt, chạy tới chạy lui mệt chết đi được."

Lâm Vu không có đáp ứng cũng không có phản đối, tiễn hai người xong, cô cùng Thẩm Nghi Hành chạy về trường học.

Buổi chiều khi tiết đầu tiên kết thúc thi cô tiến vào phòng học, tất cả mọi người đang nhìn cô, nhiệt tình chào hỏi.

"Lâm Vu cậu trở về rồi."

Lâm Vu nhất nhất gật đầu.

Thời gian ngắn ngủi mấy ngày, trong lòng của cô lại có loại cảm giác xa lạ.

Khương Hiểu cho cô một cái ôm to lớn, "Hoan nghênh trở về."

Tôn Dương cũng triển khai hai tay, lại bị Tần Hành chặn lại.

"Bài học mấy ngày nay, cậu nhớ xem."

Tôn Dương thăm mắng: "Biến thái!"

Lâm Vu cười nhận lấy, nhìn Tần Hành, "Cảm ơn cậu."

Hết thấy vẫn giống như trước đây, nhưng lại giống như không giống.

Sau khi học xong, mọi người vội vàng tập diễn. Ngày ấy, Lâm Vu lần thứ nhất thấy Tần Hành lên sân đài. Một "bà mối" mặt mũi tràn đầy oán khí, làm Khương Hiểu cùng Tưởng Nam gấp không chịu được.

Khương Hiểu quả thực muốn xù lông, "Tần Hành, cậu có thể hay không diễn có chút hương vị?"

Tần Hành toàn bộ hành trình đều đen mặt, "Hương vị gì?"

Khương Hiểu: "Bà mối thì phải nhiệt tình một chút, không được dễ bị cản trở. Cậu thế này thì mai mối kiểu gì?"

Tần Hành a một tiếng, "Vậy cậu đến mà diễn đi."

Khương Hiểu muốn thổ huyết.

Tại thời gian tập luyện đầy sóng gió, chỉ chớp mắt liền đến tháng ba.

Một ngày này, Dương Hi tới trường học đến đưa cho bọn họ đồ diễn, quần áo là bà tìm mượn từ đoàn phim cổ trang.

Mọi người riêng phần mình thay đồ, chính thức diễn tập lần cuối.

"Dì ơi, đồ này thật là dễ nhìn."

Dương Hi cười: "Các con biểu diễn ngày ấy, ta sẽ mời thợ thiết kế tóc tới cho các con."

"Cám ơn dì nhiều."

"Quần áo thay xong rồi sao?"

Nữ sinh đều đi ra, trong mắt mọi người tràn đầy mừng rỡ.

Lâm Vu mặc một bộ váy vàng nhạt.

Khí chất của cô vốn trang nhã, ăn mặc như vậy quả thực đem ưu điểm của cô "show" hết ra.

Ánh mắt của mọi người trong nháy mắt đều dừng lại trên người cô. Mười mấy cái áo thun mặc trên người cô đều đẹp, hướng chi y phục như này. Người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên mà.

"Lâm Vu, cậu mặc bộ này thật đẹp."

Lâm Vu có chút khó chịu, "Cảm giác có chút không thích ứng."

Có người lấy điện thoại di động ra, "Tớ chụp cho cậu mấy tấm hình, kiểu tóc lại làm một chút, thật có thể đi diễn phim cổ trang."

Các nam sinh cũng nhìn cô, mặc dù mọi người đều biết Lâm Vu đáng đẹp mắt, nhưng vẫn hết sức ca ngợi.

Khuất Thần hỏi Tần Hành: "Lâm Vu giống như đi nhàn studio ấy, cứ thế này thì cậu ấy sẽ đoạt danh tiếng của Đình Đình mất."

Tần Hành từ khi Lâm Vu thay đồ ra đều nhìn cô, hần trăm mặc không nói một lời.

Chu Nhất Nghiên không nặng không nhẹ hừ một tiếng, "Cậu cho rằng ai cũng có thể làm đại minh tinh sao?"

"Thế nhưng là Lâm Vu rất đẹp."

Ban trưởng lại sợ bọn họ âm ỉ lên, "Tốt, chúng ta tranh thủ thời gian diễn tập."

Dương Hi sớm xem hết biểu diễn, xác thực có mấy phần ngoài ý muốn. Nguyên lai tưởng rằng chỉ diễn bình thường thôi, không nghĩ tới những đứa trẻ này này diễn còn có chuyện.

Thẩm Nghi Đình đi xuống đài, "Mẹ, con diễn thế nào?"

Dương Hi thay cô ta sửa sang quần áo, "Coi như không tệ."

Con gái mình mặc đồ cổ trang vào thật đúng là đẹp mắt.

Thẩm Nghi Đình một mặt vui vẻ.

Dương Hi quay đầu nhìn về phía Lâm Vu, toàn bộ buổi biểu diễn Lâm Vu từ đầu đến cuối chẳng hề nói một câu, thế nhưng thật là khiến người ta không cách nào coi nhẹ.

Cùng ngày biểu diễn kết thúc, Dương Hi mang theo mấy người bọn họ cùng đi ăn cơm.

Dương Hi có cơ hội đơn độc nói chuyện với Lâm Vu.

"Lần này dì và chú của cháu vừa vặn có việc đi không được, mẹ của cháu cuối cùng là bình an vượt qua cửa này."

"Nghị Hành ca ca đã rất chiều cố chúng cháu, mẹ cháu rất muốn đến cảm ơn mọi người, chỉ là... Tiền nằm bệnh viện còn có tiền thuốc, dì à, chờ sau khi con kiếm được tiền sẽ báo đáp mọi người."

"Đứa nhỏ ngốc, những số tiền kia tính là gì. Cháu cứ an tâm học tập. Tháng sau còn thì quốc gia, chuẩn bị cẩn thận. Về sau giống như Nghị Hành cầm được giải, sẽ nhẹ nhõm rất nhiều."

Lâm Vu trầm mặc một chút, "Cháu biết."

Dương Hi ôm lấy khoe miệng, "Lấy thành tích của cháu thì không có vấn đề, không cần cho mình quá nhiều áp lực."

Ăn cơm xong, Lâm Vu cùng Tần Hành cùng nhau về trường để học.

Thẩm Nghi Đình nhìn qua hai người bọn họ, cắn cắn góc môi.

Ban đêm cô muốn mời lão sư để học bù, cho nên không thể mỗi ngày đi học thêm ở trường.

Khuất Thần đứng tại bên cạnh cô, "Đình Đình, nếu không mai tớ cũng cùng cậu đến lớp tự học buổi tối."

Dương Hi trả tiền, sau khi ra ngoài cũng thấy cảnh này, bà cái gì cũng không có hỏi.

"Đình Đình, Tiểu Thần, cô đi mở xe, các cháu chờ một chút."

Trăng non trong sáng treo ở trong bầu trời đêm, đêm nay ngôi sao sáng tỏa xán lạn, giống rơi trong khay ngọc trên châu.

Ô tô ven đường như nước chảy.

Tần Hành cùng Lâm Vu yên lặng đi tới, xuyên qua đường phố huyên náo, cách đường cái, liền đến cửa trường học.

Chờ đèn đỏ, 60 giây, không dài không ngắn.

Lâm Vu ngẩng đầu nhìn qua phương xa, "Tại sao cậu đồng ý diễn bà mối rồi?"

Tần Hành mặc một chút, "Vì tập thể nên hi sinh bản thân."

Lâm Vu mới không tin, "Bởi vì Khương Hiểu?"

Tần Hành không có thừa nhận, "Nhân vật của cậu, Khương Hiểu một mực giữ lại cho cậu. Nếu như cậu trở về liền để cậu diễn, nếu cậu không trở lại thì cậu ấy đi lên diễn. Lâm Vu, cho nên cậu là người thiếu một chút cũng không được."

Lâm Vu sợ sệt, tái diễn, "Thiếu một chút cũng không được."

Đèn xanh, đường phố lại thông thoáng.

Đằng sau một xe vội vã lao tới, "Nhường đường một chút!"

Tần Hành tay mắt lanh lẹ, một tay kéo lấy Lâm Vu đến phía bên mình.

"Cẩn thận ——" một tay khác vô ý thức kéo vòng eo của cô.

Lâm Vu đụng vào lồng ngực của hắn, gương mặt sượt qua nhau, một trận ấm áp khí tức phát qua.

Cách một lớp đồng phục mỏng manh, cô nghe được nhịp đập con tim hắn.

"Có sao không?"

Tần Hành khẩn trương nhìn cô.

Lâm Vu chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi đối đầu hắn, "Không có
—— không có việc gì."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 27

Editor: melbournje

Beta-er: melbourje

Tàn Hành chậm rãi buông lỏng tay ra, ánh mắt di chuyển, "Còn có hai mươi mấy giây, mau chóng đi đi."

Ánh mắt Lâm Vu buông xuống, khẽ ừ, những nói hắn vừa chạm vào đã nóng rực. Tay nam sinh cùng nữ sinh hoàn toàn không giống nhau, tay của hắn khoan hậu lại ấm áp.

Thật vất vả đi đến bên kia đường, hai người đều có chút đăm chiêu.

Tàn Hành nghiêng đầu, hỏi: "Cậu cao lên phải không?"

Lâm Vu a một tiếng, "Không biết."

Tàn Hành cười nhạt nhìn cô, "Tựa như là cao hơn một chút. Năm ngoái tháng chín cậu không có cao như vậy."

Lâm Vu ngẩn người, "Cậu nhớ kỹ thế?"

Bất quá cô tựa như là cao lớn hơn một chút xíu, lần trước mẹ cũng đã nói rồi. Chiều cao của cô di truyền từ cha.

"Đại khái là Nhất Trung cơm nước tốt đi."

Tần Hành nhìn ra cô thực sự nói thật.

"Nhà ăn trường học trước kia của cậu đồ ăn không tốt sao?"

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Rất tốt."

Chỉ là cùng Tấn Thành không so sánh được thôi. Trường học không có phòng ăn, chỗ ăn cơm rất tùy ý, có thể tại hành lang, có thể ở phòng học.

"Từ đầu phải mang cơm ở nhà đi, về sau chính phủ cho tiền ăn, trường học có nhà ăn be bé. Bởi vì ở vùng núi, mọi người giữa trưa đều không trở về nhà. Bình thường có sữa bò, trứng gà, buổi trưa sẽ ăn mặn."

Tần Hành về sau cũng đoán được cô không cùng bạn học cùng đi nhà ăn, còn có một nguyên nhân, cô tiết kiệm tiền ăn.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, sợi tóc ở thái dương Lâm Vu tung bay theo gió, có chút lộn xộn trên gương mặt.

Đột nhiên, Tần Hành đưa tay, vén tóc cho cô.

"Gió thật lớn!"

Hắn không nhìn cô nữa, nín thở mà đi về phía trước.

Lâm Vu cười cười, tiếp tục đi lên phía trước, bước chân nhẹ nhõm.

"Con người trưởng thành lên sẽ khác, cậu cùng khi còn bé không giống nhau."

"Tớ khi còn bé là cái dạng gì?"

"Trắng trắng nộn nộn, gương mặt có chút thịt. Chỉ là có chút cao lảnh, có chút nghiêm túc."

Khi đó cô chỉ có thể ở bên cạnh nhìn xem bọn họ chơi trò chơi. Tần Hành dở khóc dở cười. Cô nghĩ nghĩ, "Khuất Thần so với cậu thì đáng yêu hơn một điểm."

"Cậu ta?" Tần Hành bất mãn.

"Cậu một mực không chịu nói chuyện đã xảy ra khi còn bé, tớ đại khái cũng có thể đoán được, chúng tớ khẳng định khi dễ cậu. Có thể tớ nghĩ tới nghĩ lui, tớ không phải cái loại sẽ khi dễ nữ sinh, nhưng Khuất Thần ngược lại, khá giống."

Lâm Vu mím môi, "Được được. Đã hiểu, chúng ta nhanh đi về đi."

Tần Hành nghĩ thầm, vừa đến vấn đề máu chót, cô lại chạy.

Cứ như vậy, kỷ niệm ngày thành lập trường cuối cùng đã tới.

Trường học bốn phía treo đầy đủ lá cờ nhỏ đủ màu. Một ngày này, trường học cố ý cho một ngày nghỉ. Bởi vì là tròn 110 năm, trường học không chỉ mời lãnh đạo,... còn có các đồng học nổi danh đã ra trường, cho nên trường học phi thường coi trọng lần biểu diễn này. Cuối cùng xác định tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường có 2 tiết mục diễn xuất đều là hai vị thầy chủ nhiệm năm nhất năm hai tuyển.

Năm nhất lớp 2 là tiết mục « khổng tước Đông Nam phi », xúu chút nữa không được chọn, nghe nói Trương Cần tìm Hách chủ nhiệm mấy lần, mới chọn tiết mục này.

Diễn xuất kỷ niệm ngày thành lập trường là chín giờ rưỡi sáng chính thức bắt đầu, những bạn học tham gia biểu diễn phải thay quần áo sớm, Dương Hi cùng mấy bà mẹ liên hệ với nhau, chủ động tới hỗ trợ trang điểm, mẹ Tần Hành cũng ở đó.

Ông Tần mang tiếng nổi danh đồng học tới tham gia hoạt động, có con trai diễn kịch thì được mẹ tới hỗ trợ, người một nhà hôm nay giống tới tham gia thịnh yến vậy.

Bà Tần đối với mấy tiểu tử thối này ngược lại là không có hứng thú gì, mấy đứa con gái trong lớp học, bà là lần đầu tiên tiếp xúc, đáng dập dẹt mắt thật đúng là không ít.

Dương Hi giúp con gái chải đầu, bà ở một bên nhìn xem.

"May mà tôi sinh con trai, nếu sinh con gái tôi cũng sẽ không giúp nó chải tóc."

Mà bản thân bà cũng làm sự nghiệp chả có chút nữ tính, làm lãnh đạo đài tỉnh, làm sao có thời giờ chăm chút những thứ này.

Tần Hành sau khi sinh, cũng căn bản không quá đáng để bà quan tâm. Ông bà Tần chuyên tâm dốc sức vì sự nghiệp.

Dương Hi trêu ghẹo, "Chờ sau này Tần Hành sinh cho bà cháu gái, lúc đấy từ từ mà học."

Bà Tần bĩu môi, "Ngày tháng năm nào ờ, để sau tính."

Bà dời mắt đi chỗ khác, Tần Hành đi thay quần áo, nửa ngày đều không bóng dáng đâu. Đám con gái đều thay xong đồ rồi, cùng nhau ở phía sau đài chờ.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu, Tưởng Nam cùng nhau hỗ trợ kiểm tra microphone.

Chỉ chốc lát sau, Tống Dật Minh chạy tới, thở hồng hộc, "Vai bà mối của Tần Hành có nốt ruồi, các cậu ai vẽ dùm đây?"

Tưởng Nam trực tiếp cự tuyệt, "Tớ cùng cậu ấy không thân."

Khương Hiểu đau đầu, mềm mềm nhìn về phía Lâm Vu, "Tớ đi không được, Lâm Vu, cậu giúp đỡ chút, đi vẽ một chút."

Lâm Vu: "Tớ? Cậu ấy sẽ không nghe tớ đâu."

Khương Hiểu nghĩ thầm, cậu ta mà không nghe cậu thì còn có thể nghe ai.

"Vậy liền thử một chút đi, xin nhờ xin nhờ mà! Cậu ấy khó chiều lắm."

Tống Dật Minh đem bút cho cô, khua tay, "Ở bên phải nơi này vẽ một nốt nhé. Bạn Lâm Vu à, vất vả cho cậu rồi!"

Lâm Vu: "..."

Bà Tần nghe được tên con mình, nói với Dương Hi: "Tôi đi qua nhìn một chút, Tần Hành tính cách khó chịu, khẳng định lại nháo rồi."

Dương Hi cười, "Đi đi, tôi chỗ này cũng tốt."

Thẩm Nghi Đình cũng muốn đứng dậy, bị Dương Hi ấn xuống, "Tóc còn chưa có chải kỹ đâu."

"Mẹ, mẹ nhanh lên chút."

Dương Hi nào đâu không biết ý đồ của con mình chứ.

"Đình Đình, làm chuyện gì cũng không thể vội vàng xao động. Học tập a, hay cùng bạn bè ở chung cũng thế, con phải dùng tâm để xem."

Thẩm Nghi Đình: "Mẹ, mẹ nói chuyện rất kỳ quái."

Dương Hi cười một tiếng, "Biểu diễn tốt nhé."

Các nam sinh đã sớm đổi lại trang phục, mọi người nhìn Tần Hành một mực nín cười, đoan đoan chính chính ở nơi đó chờ, so với bình thường trung thực rất nhiều. Tần Hành mặc vào một bộ đồ nữ màu hồng đào, còn mang theo phát bộ, trên tóc cài một đóa hoa hồng lớn. Cái gương mặt lạnh lùng kia đầy căng thẳng.

Khuất Thần: "Hành Hành, đến cho gia cười một cái!"

Tần Hành: "Cút!"

Khuất Thần: "Tính tình vẫn còn to lớn mà!"

"Tần Hành, tớ cảm thấy cậu giả nữ thật đẹp mắt."

Tần Hành: "..."

Mọi người nhin không được cười lên ha hả. Lâm Vu nhẹ nhàng gõ cửa một cái rồi đi tới.

Mọi người kích động bắt đầu trách móc, "Lâm Vu mau tới đây nhìn, lớp chúng ta lại có thêm một mỹ nữ nè."

Tần Hành để mắt nhìn cô một cái, thấy cô ghim lên bím tóc, tóc còn rơi hai cái tua cờ tuệ, lúc đi lại, bông nhẹ nhàng lắc lư.

Lâm Vu nghiêm túc đánh giá hấn, hấn trang điểm hơi có chút nong, son môi tiên điểm mắt sáng, còn xoát lông mi, lông mi lại cong mà vênh lên.

Khuất Thần cười nhạt: "Ai nha nha, Tần đại mỹ nhân đem Lâm Vu mê hoặc rồi."

Nhịp tim Lâm Vu như bị sét đánh, vội vàng né tránh ánh mắt, "Cậu còn một nốt ruồi chưa vẽ. Tớ —— "

Tần Hành trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu nuốt một cái, "Có muốn hay không tớ giúp cậu vẽ?"

Tần Hành: "..."

Lâm Vu cầm bút, lông mi xinh đẹp có chút vắn lầy, đây thật là một nhiệm vụ gian khổ. Thấy Tần Hành nửa ngày không có phản ứng, cô liếm liếm khóe miệng, "Hình như không vẽ cũng rất tốt. Vậy tớ đi trước, các cậu cũng nhanh lên nhé."

Hấn thật sự là một điểm cũng không thay đổi! Khi còn bé cũng không đáng yêu chút nào.

Tần Hành yếu ớt nói: "Dừng lại!"

Lâm Vu nghi ngờ nhìn hấn. Tần Hành đi vài bước, đến trước mặt cô, "Tớ không nói không cho cậu vẽ."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành: "Không phải muốn vẽ sao?" Khẳng định là Khương Hiểu để cô tới.

Lâm Vu á một tiếng, giơ bút lên, "Vậy tớ vẽ đây." Giống như sợ hấn sẽ đổi ý vậy, "Cậu cúi đầu một chút."

Tần Hành có chút nghiêng người, gần sát khuôn mặt của cô. Khoảng cách gần như thế, hô hấp của cô đều lơ lửng ở trên mặt của hấn, hấn nhìn thấy từng sợi lông tơ trên mặt cô.

Lâm Vu khoa tay một chút, "Tớ vẽ lên đây. Cậu đừng nhúc nhích nhé!"

Một cái tay khác vịn cái cằm của hấn, một tay cầm bút tại trên môi của hấn điểm một cái.

"Hình như hơi ít."

Tần Hành: "..."

Cô chuyên chú công việc, hoàn toàn không có phát hiện Tần Hành tùy ý mà nhìn mình.

Lâm Vu lại bôi một vòng, "Tốt. Cậu xem xem?"

Tần Hành: "... Tớ không muốn xem."

Khuất Thần lại gần, giơ điện thoại, "Tới tới tới, mời hai vị nhìn ống kính!"

"Tách" một tiếng, hấn nhanh chóng chụp ảnh.

Lâm Vu có chút đồng tình nhìn hấn. Tần Hành quệt quệt khóe môi, "Được."

Khóe miệng mơ hồ mang theo chút mỉm cười. Lâm Vu thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, sắc mặt nở nụ cười thản nhiên, hóa trang như

vậy một cái nhăn mày, một nụ cười đều động lòng người.

"Cái kia mọi người cùng nhau qua trước đi."

Có người la hét, "Trước tiên chụp ảnh đã!"

Tần Hành: "Ai dám chụp?!"

"Cậu là lão đại, nghe cậu."

Mọi người yếu ớt không dám phản kháng, hiện tại không chụp, một lát nữa đợi diễn xuất kết thúc, nhất định phải điên cuồng chụp. Phải chụp lại Tần Hành, về sau chờ hắn kết hôn, cho vợ hắn nhìn!

Khuất Thần: "Các đồng chí, diễn xuất quan trọng hơn. Nghiêm túc nghiêm túc!"

Mọi người cùng nhau ra ngoài, đụng phải bà Tần.

Bà Tần vừa mới đứng ở cửa, nhìn thấy một màn kia. Kia là con trai của bà sao? Ngoan giống như Tiểu Dã vậy. Kia là Lâm Vu đi. Lần trước sinh nhật Nghi Hành, bà cũng không nhìn ra hai đứa này quan hệ tốt thế.

Bà Tần lâm vào trầm tư.

Tần Hành kinh ngạc, "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Bà Tần cố nén cười, "Mẹ đến giúp đỡ. Con cũng hóa trang xong rồi sao!"

Ánh mắt của bà lại đánh giá Lâm Vu, ui, thật là dễ nhìn!

Lâm Vu lễ phép hô một tiếng, "Chào dì ạ!"

Bà Tần gật đầu, "Cháu khỏe không, cháu mặc y phục này thật đúng là đẹp mắt."

Lâm Vu có chút thẹn thùng.

Tần Hành một mặt không kiên nhẫn, "Chúng con phải đi trước chuẩn bị. Mẹ cũng tranh thủ thời gian tìm vị trí đi."

Bà Tần cười nói: "Yên tâm đi, cha con ngồi phía trước sắp xếp, ta để ông ấy giúp các con quay video lại. Các con không cần khẩn trương!"

Tần Hành nghiêng răng nghiêng lợi: "..."

Ngày đó « Khổng tước Đông Nam phi » diễn xuất, tiếng vọng siêu tốt. Thẳng đến nhiều năm sau, bọn họ lần nữa tại Tấn thành gặp nhau, mọi người còn nhắc lên một đoạn này. Những hình kia không có cắt đi, một mực tồn tại album ảnh. Ký ức đang từ từ giảm đi, thế nhưng tâm trạng còn giống như ngày hôm qua.

Cổ đại kịch bản, người hiện đại ngôn ngữ, lấy phương thức hài hước diễn dịch một đoạn thơ mỹ cổ sự, Chu Nhất Nghiên cùng Tần Hành thế vai, quả thực là thần lai chi bút.

Mọi người hi sinh hình tượng để diễn xuất, từ khi vừa ra trận, ai nấy liền cười không ngừng. Hàng trước lãnh đạo liên tiếp gật đầu, cùng Hách chủ nhiệm tán dương, "Hiện tại bọn trẻ thật có ý tưởng! Hách chủ nhiệm, học sinh Nhất Trung thực là không tồi!"

Hách chủ nhiệm ý cười đầy mặt, "Nhất Trung chúng tôi không chỉ muốn khảo thí điểm cao, còn muốn cho học sinh phát triển toàn diện."

Đến lúc cuối cùng một màn kết thúc, trong lễ đường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lúc còn trẻ cũng nên có một hai lần to gan phóng thích chính mình, bởi vì bạn cũng không biết, sau này chúng ta còn có cơ hội làm như vậy hay không.

Diễn xong, tất cả mọi người ở phía sau đài, mọi người hưng phấn ôm ấp, khích lệ nhau, tranh chấp lúc trước cũng như khói mà mau tan đi.

Lâm Vu cùng Tần Hành đứng tại nơi hẻo lánh, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Cuối cùng mọi người vẫn cùng nhau chụp chụp ảnh chung.

Bà Tần cùng Dương Hi đứng ở đằng xa.

Bà Tần: "Cái tuổi này thật là khiến người ta hâm mộ."

Dương Hi: "Đúng vậy a. Nhìn thấy bọn nó tôi liền nghĩ đến tôi lúc còn trẻ, thật hoài niệm."

Bà Tần: "Tần Hành lên cao trung biến hóa thật rất lớn."

Bà nhìn về phía trước, đám con gái tìm đến hần xin chụp ảnh chung, hần một mặt bực bội, trực tiếp cự tuyệt.

"Ai, riêng cái tính xấu vẫn là không có đổi."

Dương Hi cười: "Rất tốt. Tuồng vui này không có nó hiệu quả liềm trừ 60%."

Lâm Vu một mực bị bạn học lôi kéo chụp ảnh chung, các nam sinh một điểm tự giác đều không có, chụp một tấm lại một tấm.

Tần Hành đi qua, hỏi: "Sao không xóa được cái nốt ruồi này vậy?"

Lâm Vu thấy khóe miệng hắn đều xoa đỏ lên, "Có thể hay không thời gian quá lâu nên in đến trong da."

Cô tranh thủ thời gian bồi tiếp hắn đi tẩy, dù sao cũng là cô vẽ. Kết quả, tẩy nửa ngày cũng không sạch.

Lâm Vu có chút áy náy, "Có thể là tẩy vẽ ra quá mạnh đi."

Tần Hành nhìn cô, "Trở về để cho mẹ tẩy làm vậy."

Lâm Vu nhú mày, "Nhất định có thể rửa đi."

Tần Hành nhú mày, "Rửa không sạch thì cậu phụ trách sao?"

Thanh âm có mấy phần khàn khàn, mặt mày đổi thành du côn.

Lâm Vu khó có thể tin mà nhìn hắn: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Một số năm sau học lớp.

Lâm Vu đi công tác, Tần Hành mang theo Tần Tiểu Lâm đi.

Khuất Thần nhìn thấy Tần bảo bối, "Cha nuôi có đồ này muốn cho con xem!" Hắn lấy ra ảnh chụp, "Đây là cha con đấy!"

Tần Tiểu Lâm nghiêm túc nhìn, "Không phải cha con! Là dì nào ấy!"

Khuất Thần cười đến không nhìn được.

Tần Hành ôm con mình.

Tần Tiểu Lâm bấu môi, tiểu bộ dáng cùng Tần Hành khi còn bé giống nhau như đúc.

"Con nhớ mẹ —— "

Tần Hành á một tiếng, Lâm Vu đi công tác một tuần.

"Con nghĩ cha con không nhớ sao!"

Khuất Thần: "Lão tử từ năm nhất liền bắt đầu làm kỳ đà cản mũi, có thể hay không suy tính một chút tâm tình của ta hử!"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 28

Editor: melbournje

Beta-er: melbournje

Kỷ niệm ngày thành lập trường về sau, mọi người tựa hồ còn chìm tại cái kia bầu không khí bên trong, tinh thần lười biếng. Trương Cần thỉnh thoảng muốn gõ một chút, để cảnh báo bọn họ.

Lâm Vu lại bắt đầu chuẩn bị chiến đấu với kì tranh tài hóa học cả nước. Ngày này, cô làm xong bài tập, hai cái học sinh năm 2 được dự thi đang tán gẫu, đại khái đang nói tầm quan trọng của kì thi lần này với bọn họ. Cảm được thứ tự tốt, liền có thể bảo đảm được vào trường tốt.

Lâm Vu đảo bài, có chút ngần ngại.

"Lâm Vu, em không cần khẩn trương, lần này coi như đi tích lũy kinh nghiệm."

"Học trưởng, sau khi được cử đi, các người sẽ chọn ngành nào?"

"Đương nhiên là ngành chuyên về phương diện hóa học, về sau làm nghiên cứu."

Học trưởng cầm qua bài tập của cô, nhanh chóng xem xét, "Em làm xong rồi à."

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Em đột nhiên không biết con đường này làm như thế nào để đi."

Học trưởng bị cô chọc cười, "Chúng ta tự nhiên là tham gia thi đấu, tranh thủ cầm thành tích tốt để sau này tuyển vào trường học chuyên nghiệp."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, hoang mang.

"Chớ suy nghĩ quá nhiều."

Mọi người cho là cô bị áp lực trước khi thi.

Lâm Vu lên tiếng.

Buổi tối, Lâm Vu trở lại lớp học.

Trong phòng học yên lặng, chỉ có tiếng lật sách xào xạc. Tàn Hành ngược mắt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, thấy cô vừa về đến chỗ ngồi đã xuất thần, cùng thường ngày có chút không giống.

Chân của hắn nhẹ nhàng đụng đụng cái ghế của cô, "Thế nào?"

Lâm Vu quay đầu, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, "Cậu có nghĩ hay không về sau muốn làm gì?"

Tàn Hành bị cô hỏi sửng sò, làm cái gì ư? Hắn thật đúng là không có nghĩ qua.

Sắc mặt Lâm Vu mặt ngưng trọng, cảm xúc không cao, "Tớ không biết tham gia trận đấu này xong, thì muốn đi theo con đường nào."

Tương lai một mảnh mê man, nhân sinh của cô đã không có lựa chọn, chọn sai, cũng không có cơ hội lần nữa.

Tần Hành: "Làm gì cậu thích."

Nói xong hắn mới ý thức tới chính mình lỡ lời. Làm gì mình thích đối với bọn họ nói bằng mồm là chuyện bình thường, nhưng có thể đối với cô lại rất khó. Ngày đó diễn xong, mọi người mua một đồng đồ ăn uống, ngồi ở trường học tán chuyện phiếm nói đùa.

Tưởng Nam nói: "Học kì sau tớ muốn chọn khoa văn, về sau tớ muốn làm biên tập tạp chí."

Chu Nhất Nghiên nói: "Tương lai của tớ muốn làm diễn viên."

Tôn Dương nói: "Tớ muốn làm nhà lữ hành, đi toàn cầu chơi bời."

...

Mỗi người đều có mộng tưởng.

Lâm Vu nghe, nhưng lại không biết tương lai mình muốn làm gì.

Tự học buổi tối xong, Tần Hành cùng cô cùng nhau tan học. Hai người chỉ có cùng đường một đoạn.

Đèn đường trường học toàn bộ được bật, bóng đêm bị chiếu sáng, bao phủ tại một mảnh quang trạch bên trong, trong không khí hình như có nhàn nhạt mùi hoa ngọc lan.

"Lâm Vu, còn có thời gian hai năm, cậu có thể suy nghĩ thật kỹ."

"Nếu như tớ tiếp tục lựa chọn hóa học, tớ nghĩ về sau khả năng cũng không có lựa chọn."

Một con đường đi đến ngọn nguồn, cô đều không thể quay đầu.

Tần Hành từ trong lời nói của cô nghe được một tia nghi hoặc, "Cậu không nghĩ tham gia trận đấu rồi?"

Lâm Vu lâm vào trầm tư, mi mắt có chút cúi thấp xuống, "Tớ cũng không biết."

Tần Hành dừng bước lại, "Cậu trước đó chuẩn bị cẩn thận lần tranh tài này, chờ tranh tài kết thúc, hãy mới quyết định."

Cô không có cha mẹ vì mình mà bày tỏ, có chuyện gì đều chỉ có thể tự mình làm tự mình quyết định. Mà bất quá cô mới mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi ai dám đối với tương lai của mình mà quyết định đâu? Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Tớ về trước."

Tần Hành gật gật đầu, nhìn qua bóng lưng cô rời đi, thẳng đến khi cô rẽ ngoặt tiến lên lầu ký túc xá, hắn mới nhắc chân rời đi.

Một tuần sau, Lâm Vu đi Bắc Kinh tham gia tranh tài cả nước. Lúc này, học sinh Nhất Trung cũng tại chuẩn bị thi giữa kỳ. Lâm Vu hết thầy tại Bắc Kinh chờ đợi bốn ngày. Tối ngày thứ tư, cô trở lại trường học. Ngày ấy, Khương Hiểu bọn họ đều không có đi, vẫn luôn đang chờ cô. Vừa thấy được, mọi người hưng phấn không thôi.

"Thế nào? Thế nào?"

"Cao thủ nhiều như mây."

Cả nước tranh tài, tự nhiên mà vậy hội tụ những người lợi hại nhất.

Tần Hành hỏi: "Có nắm chắc không?"

Lâm Vu cũng không phải khiêm tốn, lắc đầu.

Tôn Dương hỏi: "Vậy cậu có đi Bắc Kinh dạo chơi? Như Di Hoà viên a, hay Trường Thành."

Lâm Vu cười: "Chúng tớ cùng đi quảng trường Thiên An."

Tôn Dương: "Địa phương khác đều không có đi sao?"

Lâm Vu lắc đầu, phiếu học sinh có thể giảm nửa giá, bất quá cũng phải có một khoản tiền.

Tần Hành hí hóp nhìn chằm chằm cô, "Cùng tranh tài người cùng đi?"

Lâm Vu lên tiếng, lấy ra cho bọn họ mấy món quà, mỗi người một cây bút, không đáng giá bao nhiêu tiền, bất quá lấy điều kiện kinh tế của cô mà nói thì đã rất trân quý rồi.

Tôn Dương cười hì hì, "Tần Hành đưa vở, cậu đưa bút, hai người thật sự là xứng."

Tần Hành đem bút để vào trong túi, "Để các cậu lên lớp chép bài nghe giảng thật tốt."

Lần tranh tài này, Nhất Trung dự thi mấy người thành tích cũng không quá lý tưởng, đại khái hóa học lão sư cũng hi vọng có cái người giống Tần Hành, cầm cái giải đặc biệt trở về. Năm hai Khâu Nghĩ Vũ cầm thứ hai, Lâm Vu thứ ba. Tôn lão sư đối Lâm Vu rất hài

lòng, lại chuẩn bị một năm sang nhất định có thể cầm thành tích tốt hơn.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, muốn nói lại thôi.

"Thế nào?"

"Tôn lão sư, em không nghĩ tới tham gia trận đấu."

Tôn lão sư ngây ngẩn cả người.

"Không phải bởi vì có thành tích mà xem thường từ bỏ."

Lâm Vu lắc đầu, thần sắc trịnh trọng, "Cho tới nay, em cũng không biết tương lai mình muốn cái gì. Em chỉ là dựa vào chính mình để học tập, lấy được một ít thành tích. Học tập với em mà nói cũng không phải là một thứ đặc biệt khó khăn gì."

Tôn lão sư gật gật đầu, cô thực sự nói thật.

"Lúc sơ trung, lão sư của chúng em cảm thấy em ở nơi đó đi học, sợ em bị mai một, các lão sư đối em đều rất tốt. Em học tập một mực vững vàng phía trước. Đến Nhất Trung, đột nhiên em có chút mê hoặc, mình cố gắng học tập đến cùng vì cái gì? Người trong thôn đều nói, đọc sách tốt mới có đường ra, mới có thể thay đổi biến vận mệnh nghèo khó lên đời giàu sang. Thầy biết hoàn cảnh gia đình của em đặc thù. Mẹ và bà em thân thể đều không tốt, từ lúc em mới còn nhỏ đã thấy cảnh người thân nằm giường bệnh. Lần trước, mẹ em đột nhiên té xỉu được đưa đến bệnh viện cứu giúp, từ khi đó trở đi, em nghĩ em muốn học y."

Tôn lão sư thần sắc nghiêm nghị, hần hai lần muốn nâng chung trà lên uống miếng nước.

"Lấy thiên phú của em về sau có thể đi sở nghiên cứu, có thể... Em bây giờ quyết định quá sớm."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, ngữ điệu ôn hòa, "Tôn lão sư, cảm ơn thầy."

Tôn lão sư biết cô đã định, đưa trẻ nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà. Cái tuổi của cô bất kỳ quyết định gì đều là chột vạt.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 28+2

Editor: melbournje

"Em nha! Thật sự là đánh cho tôi một đòn cảnh cáo! Em đi về trước đi. Về sau không theo đuổi môn hóa nữa thì cũng phải học tốt nhé. Tranh thủ thi đại học đạt điểm cao đấy."

"Em sẽ cố gắng."

Tôn lão sư thở dài một hơi, một mặt tiếc nuối, còn có thất vọng. Việc này hẳn còn phải cùng lãnh đạo trường thương lượng một chút, không biết thành công hay không.

Tàn Hành chơi xong bóng rổ thì trở lại phòng học, "Lâm Vu đâu rồi?"

Khương Hiểu hững hờ đọc tạp chí, "Tìm Tôn lão sư tâm sự rồi."

Tàn Hành lau lau mồ hôi, "Là Tôn lão sư tìm cậu ấy? Hay ngược lại?"

Khương Hiểu: "Cái này có gì khác nhau sao?"

Tàn Hành: "Lâm Vu —— "

Lời còn chưa dứt, Hách chủ nhiệm không biết vì cái gì mà tiến đến. Hắn tay mắt lạnh lẽo cầm tạp chí của Khương Hiểu, khi nhìn đến trang bìa lúc, ông ta chắc chắn vài tiếng, mặt đều tái rồi.

"Đi từ xa đã nghe được lớp các người ồn như cái chợ rồi. Có biết tự giác là gì không?"

Hắn trừng mắt liếc Tần Hành, "Đem áo khoác mặc vào! Tối trường học là để học tập, thế mà các em suốt ngày đem mình làm *Diêu Minh! Hôm nào cũng chơi bóng rổ!"

[*Diêu Minh là cầu thủ bóng rổ nổi nôi, muốn biết thêm mời lên gg!]

Tần Hành mặc áo khoác, "Hách chủ nhiệm, bây giờ chúng em đang học thể dục."

Hách chủ nhiệm hừ một cái, "Phải tranh thủ từng giây học tập, các em biết không?" Hắn khế cong eo, cầm đi trong ngăn kéo bàn học của Tôn Dương một quyển tạp chí thể thao.

Tôn Dương: "Hách chủ nhiệm, em vừa mua, em còn chưa có xem!"

Hách chủ nhiệm hừ một tiếng."Khương Hiểu, đến phòng làm việc của tôi."

Khương Hiểu làm vẻ mặt đau khổ.

Hách chủ nhiệm nặng nề mà đem tạp chí ném đến trên bàn, "Học kỳ sau liền chia lớp. Khương Hiểu! Vậy mà em còn đang vướng với những thứ đồ ngốn ngang này. xxx cùng xx mặt hội ôm hôn!"

Khương Hiểu sắc mặt đỏ lên, "Em không phải muốn đọc cái này!"

Hách chủ nhiệm: "Vậy em xem gì? Em muốn thi làm diễn viên? Hay vẫn là muốn làm phóng viên?"

Khương Hiểu lắc đầu.

Hách chủ nhiệm một mặt lo lắng: "Học kỳ trước thu được một quyển truyện, học kỳ này lại tái phạm! Chính em nghĩ xem nên mời cha em tới hay vẫn là mẹ em tới, tôi muốn cùng bọn họ nói chuyện."

Khương Hiểu sắc mặt trắng nhợt, "Cha em không ở nhà."

Hách chủ nhiệm: "Vậy thì để mẹ em đến trường học một chuyến."

Khương Hiểu miệng nhấp chằm chú.

"Có nghe hay không! Ngày mai để mẹ em tới một chuyến! Tôi phải trao đổi cùng gia đình em."

Khương Hiểu không nói chuyện.

"Em về lớp trước đi."

Khương Hiểu trở lại phòng học, Lâm Vu cũng quay về rồi.

"Hách chủ nhiệm nói với cậu cái gì đấy?"

Khương Hiểu cười, "Không có gì đâu mà."

Lâm Vu thấy vành mắt Khương Hiểu hồng hồng, "Thế nào?"

Khương Hiểu liếm liếm khóe miệng khô khốc, "Không có việc gì. Ai, thế cậu vừa mới đi gặp Tôn lão sư nói cái gì?"

Lâm Vu hô một hơi, "Tớ muốn sau này học ngành Y, cho nên tớ từ bỏ thi hóa."

Khương Hiểu kinh ngạc, "A! Học Y sao!"

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu rõ ràng có chút không quan tâm, "Học Y cũng rất tốt. Cậu thông minh như vậy, khẳng định không có vấn đề."

Sau khi tan học, Tần Hành chờ Lâm Vu cùng đi về căng tin để ăn cơm, hai người riêng phần mình quẹt thẻ, bung đến bàn ăn ngồi đối mặt nhau.

Người khác nhìn thấy hai người bọn họ ngồi cùng một chỗ, cũng không có cái gì ngoài ý muốn.

Lâm Vu kinh ngạc nhìn đồ ăn trên bàn của Tần Hành, "Cậu ăn như thế là đủ rồi sao?" Hắn cùng cô cũng gọi một phần đồ ăn giống nhau, cải trắng dấm đường, chỉ là cơm nhiều một chút.

Tần Hành: "Không sai biệt lắm."

Lâm Vu: "Cậu muốn giảm béo?" Khi cô cùng Tôn Dương cùng nhau ăn cơm, lượng cơm mà Tôn Dương ăn là gấp đôi mình.

Tần Hành tùy ý lên tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Hai người đều ăn cơm không nói lời nào, một hồi liền đã ăn xong.

Lúc trở về, Lâm Vu nói cho Tần Hành, "Hách chủ nhiệm bảo Khương Hiểu ngày mai mời gia đình tới."

Tần Hành: "Cô của cậu ấy vốn muốn cậu ấy xuất ngoại."

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Hách chủ nhiệm không biết chuyện trong nhà Khương Hiểu nên mới bảo để cậu ấy gọi mẹ tới."

Tần Hành: "Khương Hiểu không nói gì sao?"

Lâm Vu lắc đầu. "Khả năng lúc ấy cậu ấy quá khó chịu nên chưa hề nói."

Tần Hành: "Nhìn xem tình huống ngày mai rồi lại nói, không được thì tới đến chỗ Hách chủ nhiệm nói chuyện một chút."

Lâm Vu trong lòng có chút bận tâm.

Tần Hành nhìn qua cô, "Hôm nay cậu cùng Tôn lão sư tâm sự gì à?"

Lâm Vu ừ một tiếng.

"Nói chuyện gì? Thuận tiện nói cho tớ biết được không?" Tần Hành cẩn thận từng li từng tí.

Lâm Vu thản nhiên, "Tớ từ bỏ hóa học so tài, về sau dự định học y."

Tần Hành tựa hồ không có bao nhiêu ngoài ý muốn, chuyện cô học y cũng có thể lý giải.

"Học y thì Bắc Đới cũng chuyên nghiệp không kém."

Lâm Vu: "Bây giờ còn chưa có nghĩ quá nhiều."

Tần Hành khước miệng nhẹ cười, "Còn sớm mà."

Sáng ngày thứ hai, Khương Hiểu không đến trường.

Tôn Dương làm một cái hà hơi, "Khương Hiểu xin nghỉ sao?"

Lâm Vu quay đầu, "Cậu ấy không mang điện thoại, không biết nên làm sao giờ."

Tần Hành: "Nếu là xin phép nghỉ, Trương Cần hẳn là sẽ biết."

Tôn Dương: "Không phải là bởi vì chuyện mời gia đình nên cậu ấy mới rời nhà đi ra ngoài chứ."

Nói xong, hắn che miệng, "Tớ lại nói hươu nói vượn."

Lớp số học, Trương Cần lên mấy phút, ánh mắt đột nhiên rơi vào chỗ Khương Hiểu ngồi.

"Khương Hiểu hôm nay sao không đến?"

Lâm Vu gật gật đầu, tâm hoảng hốt. Một bài giảng, cô cơ hồ đều không có nghe lọt.

Một cái tờ giấy đột nhiên rơi vào trên bàn của cô.

Cô mở ra, trên đó viết: Đừng lo lắng!

Lâm Vu xiết chặt tờ giấy.

Sau khi tan học, Lâm Vu cùng Tần Hành liền đuổi theo Trương Cần đang đi ra.

Trương Cần nghe xong, "Tôi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho người nhà em ấy. Các em cũng cùng liên lạc một chút."

Tần Hành: "Em có gọi qua, điện thoại di động của bạn ấy tắt máy."

Trương Cần liên lạc với cô của Khương Hiểu, "Khương Hiểu hôm nay không đến trường học, là thân thể không thoải mái sao?"

Cô Khương: "Hiểu Hiểu buổi sáng có đi ra ngoài ạ. Trương lão sư, Hiểu Hiểu không ở trường học sao?"

Sắc mặt Trương Cần lập tức liền thay đổi, "Xin cô Khương đừng vội."

Lâm Vu cùng Tần Hành hai người ánh mắt giao hội, sắc mặt hơi trầm xuống.

Trương Cần cúp điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Khả năng! Rời nhà đi đâu rồi!"

Lâm Vu: "Trương lão sư, Khương Hiểu có thể là đi giải sầu."

Trương Cần: "Em biết con bé đi đâu không?"

Lâm Vu lắc đầu.

Trương Cần gấp đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi, "Không được, tôi phải ra ngoài tìm xem."

Đào Mạn: "Tấn thành như thế lớn, ông đi nơi nào tìm?"

Trương Cần: "Dọc theo đường đi học."

Đào Mạn: "Bình tĩnh một chút, ông không thể hoảng."

Sự sốt ruột Trương Cần như viết lên mặt, "Khương Hiểu này có hoàn cảnh gia đình tương đối đặc thù. Thời điểm con bé sinh ra thì mẹ qua đời, cha thì là một họa sĩ lang thang. Con bé đến Tấn thành học đều sống dựa vào cô. Đứa nhỏ này bình thường nhìn sáng sủa, kỳ thật nội tâm của nó so với ai khác đều yếu ớt hơn rất nhiều."

Đào Mạn yên lặng.

Trương Cần cầm qua chìa khóa xe, "Tóm lại tôi phải ra ngoài tìm xem."

Lâm Vu cùng Tần Hành trăm miệng một lời, "Em cũng đi."

"Các em về lớp đi đã."

"Trương lão sư, chúng em về lớp cũng không an tâm, còn không bằng cùng thầy đi tìm."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: melbournje

Beta-er: Bom Bom

Trương Cần không có cách nào khác, vẫn là đem Lâm Vu cùng Tần Hành đi.

"Tôi đi hướng phía đông, Tần Hành em cùng Lâm Vu đi phía tây tìm. Chú ý an toàn nhé."

"Trương lão sư, Khương Hiểu không có việc gì đâu, chúng em đều tin tưởng cậu ấy."

Trương Cần gật gật đầu.

Trời tháng tư, thời tiết dần dần nóng lên.

Lâm Vu đi theo Tần Hành dọc theo đường, bọn họ cầm ảnh chụp Khương Hiểu trong điện thoại, càng không ngừng hỏi mọi người có hay không đã thấy qua Khương Hiểu.

Không biết đi bao nhiêu con phố, hai người hiện đầy mồ hôi.

Tần Hành nhìn cô một cái, "Tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi." Bọn họ đã đi hai tiếng, còn tiếp tục như vậy, sợ rằng Lâm Vu cũng

sẽ không chịu nổi.

"Không có chuyện gì, tớ vẫn đi được. Tiếp theo, chúng ta đi nơi nào?"

Tần Hành: "Tớ mệt lắm, đi không nổi rồi."

Lâm Vu: "... Vậy tớ đi mua một ít nước."

Tần Hành: "... Tớ đi! Cậu ở chỗ này chờ tớ." Dứt lời, hắn liền chạy đến siêu thị đối diện.

Lâm Vu nhìn bóng lưng hắn, có chút thất thần.

Chỉ chốc lát sau, hắn ôm hai chai nước khoáng trở về, còn mua một bao khăn ướt, "Lau mồ hôi đi."

Lâm Vu tiếp nhận, nhẹ nói một tiếng: "Cám ơn."

Tần Hành nhìn cô, "Nếu như là cậu, lúc cậu khó chịu, cậu sẽ đi đâu?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nở nụ cười, "Khi còn bé lúc buồn, tớ thích leo lên trên cây. Đứng trên cao, bao nhiêu buồn phiền âu lo đều tan biến. Cửa nhà tớ có một gốc cây dâu, mấy thập niên, quả dâu ra trái, chúng tớ đều là chính mình leo lên hái."

"Vậy cậu vì cái gì mà buồn?" Tần Hành đột nhiên rất hiếu kì.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, lẳng lặng mà nhìn phía trước, dòng người không thôi góc đường, nhiệt nhiệt nháo nháo, đây chính là thành phố lớn. Cô hồi lâu không nói gì, Tần Hành cho là cô không có trả lời.

Hắn vừa muốn chuyển đổi đề tài, liền nghe Lâm Vu ôn nhu nói ra: "Nghĩ về ba tớ." Cô quay đầu hướng tới bên trên ánh mắt của hắn, đôi tròng mắt kia giống bịt kín một tầng sương mù, giấu đi từng tia từng tia ưu thương.

"Lúc tớ vừa sinh ra, thì cha tớ liền qua đời. Tớ chỉ nhìn qua ảnh chụp của ông ấy."

Tàn Hành: "Ba cậu làm sao qua đời?"

Lâm Vu: "Cứu người." Thanh âm của cô không nhẹ không nặng, "Cha tớ sau khi tốt nghiệp đại học thì đi tới quê hương của mẹ. Năm đó mùa hè, mưa to thủy triều dâng lên, có hai đứa bé không cẩn thận rơi xuống sông, ông ấy nhảy xuống sông cứu được đứa bé, nhưng chính mình lại..." Cũng không trở về nữa.

Tàn Hành yết hầu nghẹn ngào, thần sắc căng cứng.

Lâm Vu uống một hớp nước, "Tớ thì vẫn ổn. Chỉ là mẹ tớ một mực không tiếp thu được, chỉ còn có một tuần lễ nữa thôi là bọn họ cử hành hôn lễ rồi."

Một tuần lễ...

Ông trời sao mà tàn nhẫn đến vậy?

Tàn Hành nhìn qua coi, "Ba cậu nhất định rất kiêu ngạo vì có đứa con gái này."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng. Cô cũng nghĩ như vậy, ba ba nhất định sẽ rất thích cô, kể cho cô chuyện xưa, mua cho cô bánh kẹo. Đây là một giấc mộng, ngọt ngào mà đắng chát.

Hai người tìm từ chín giờ sáng tới bốn giờ chiều, cố gắng hết sức, vẫn là không thành.

Sau khi tan học, Tôn Dương, Khuất Thần, Tiêu Vi cũng tới.

Trương Cần nhìn thấy mấy cái học sinh, "Các em đều mau về nhà đi."

Chỉ là ai cũng không chịu đi.

Mấy người tùy tiện dừng ở một quán ăn ven đường giải quyết cơm tối.

Trương Cần ở một bên gọi cho cô Khương Hiểu, bên kia cũng vẫn là không có tin tức. Hắn là một chút đồ ăn đều không vô, trên mặt lo lắng không thể che giấu.

Tôn Dương hỏi: "Lâm Vu, Khương Hiểu có hay không đã từng nói nơi nào đặc biệt với em?"

Lâm Vu nghiêm túc nghĩ nghĩ, "Disneyland. Chúng em hẹn về sau cùng đi."

Tôn Dương: "Disneyland sao! Vậy chúng ta đến đó tìm xem?"

Tần Hành: "Cậu suy nghĩ lại một chút, cậu ấy còn có hay không nói qua cái gì?"

Lâm Vu trầm tư một lát: "Có nói là muốn ngồi vòng quay ngựa gỗ." Cuối tuần kia, lúc các cô cùng đi ra ngoài, gặp được một bà mẹ trẻ mang theo một đứa con gái 3 tuổi. Khương Hiểu một mặt hâm mộ, cô nói nếu như mẹ của mình còn sống, cô muốn cùng mẹ cùng ngồi vòng quay ngựa gỗ.

Tần Hành vận mi, "Tấn thành có rất nhiều đu quay ngựa gỗ, nhưng là vòng quay chỉ có hai nơi có. Một nam một bắc, đều có chút xa."

Trương Cần: "Lâm Vu và Tiêu Vi các em về trước đi."

Lâm Vu kiên quyết, "Trương lão sư, em và thầy cùng đi."

Trương Cần nắm tóc, "Các em làm sao không nghe lời người chủ nghiệm này vậy."

Tất cả mọi người cười.

Tần Hành nói ra: "Em cùng Lâm Vu đi ra khu vui chơi bên bờ sông, Trương lão sư thầy cùng đi Khuất Thần cùng nhau đi. Tôn Dương cùng Tiêu Vi các cậu ở chỗ này chờ chúng tớ."

Trương Cần không khỏi cảm khái, "Vậy cứ như vậy nhé. Mọi người -- "

"Chú ý an toàn!" Mấy người trăm miệng một lời.

Trương Cần sờ mũi một cái, "Thằng khỉ gió!"

Hơn một giờ sau, Tần Hành cùng Lâm Vu đến sân chơi.

Bóng đêm dần dần hạ xuống, từng chiếc từng chiếc đèn neon đều sáng lên, thành thị cũng an tĩnh lại.

Tần Hành nhìn đồng hồ, "Hiện tại chưa tới bảy giờ, hôm nay lại không phải cuối tuần, tám giờ tối các khu vui chơi đóng cửa. Chúng ta phải nắm chắc thời gian."

Hai người mua phiếu, nhanh chóng chạy đến đu quay.

Ban đêm, ánh đèn trên đu quay đều mở, ngũ quang thập sắc đèn màu, như mộng như ảo, tràn đầy hương vị tuổi thơ.

Hai người tìm một vòng, cũng không có thấy bóng dáng Khương Hiểu.

Lâm Vu có chút thất lạc, "Có lẽ cậu ấy không có tới, hoặc là đi chỗ khác."

Tần Hành bốn phía nhìn qua, "Đừng nóng vội. Chúng ta chờ một chút."

Ban đêm du khách vụn vặt lẻ tẻ, ngoại trừ người một nhà mang theo con cái thì liền là tình lứa trẻ tuổi.

Một đôi tiểu tình lứa tay nắm tay, thân mật từ trước mặt bọn họ đi qua lúc, Lâm Vu có chút không được tự nhiên bỏ qua một bên mắt.

Người đàn ông kia mở miệng, thanh âm không lớn không nhỏ.

"Hiện tại học sinh cấp ba buổi tối không đi làm bài tập mà lại đến khu vui chơi để yêu đương chẳng nhẽ. Thật sự là to gan lớn mật!"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành khước miệng ý cười, liếc qua Lâm Vu, chỉ gặp ánh mắt cô lấp lóe, miệng mím chặt, ngượng ngùng thấy rõ.

Hắn thanh thanh yết hầu, "Tớ tám năm rồi chưa từng tới khu vui chơi. Hiện tại hạng mục còn thật nhiều." Lần trước tới vẫn là hội tiểu học du lịch mùa thu, Thẩm Nghi Đình muốn ngồi đu quay, Khuất Thần lôi kéo hắn đi ngồi.

"Tần Hành, đi đi, Đình Đình muốn ngồi, chúng ta đi cùng nhau."

"Không muốn!" Hấn sẽ không chơi đồ của con gái.

Thẩm Nghi Đình ủy khuất với ba ba, Khuất Thần thì dậm chân, về sau ba ngày không có nói chuyện với Tần Hành, là có ý tuyệt giao.

Lâm Vu cũng cảm thấy khu vui chơi đại khái chỉ có trẻ con mới có thể thích.

Hai người đi chỗ khác, né tránh đôi tình lữ này.

Đi đến đối diện đường cái, Lâm Vu đột nhiên liền thấy một bóng lưng quen thuộc.

"Khương Hiểu --" cô không thể che hết kích động, vô ý thức giật giật tay áo Tần Hành.

"Là Khương Hiểu."

Tần Hành trong lòng khẽ động, còn là lần đầu tiên nhìn thấy cô hớn hở ra mặt, hấn không khỏi nhìn thất thần.

"Khương Hiểu --" hai người chạy tới.

Khương Hiểu chậm rãi quay người, ngu ngơ hỏi nói: "Các cậu tại sao lại ở chỗ này?"

Lâm Vu giữ chặt tay của cô, "Chúng tớ đã tìm cậu một ngày! Cô của cậu, Trương lão sư, còn có tất cả mọi người rất lo lắng cho cậu, đều đang tìm cậu."

Khương Hiểu vành mắt hồng hồng.

"Gọi điện thoại cho cậu một mực không ai nghe."

"Điện thoại tớ hết pin."

Tần Hành lấy điện thoại di động ra, "Trước tiên tớ gọi cho Trương lão sư đã."

Trương Cần tâm rất cực an tâm, "Tần Hành, em đem điện thoại cho Khương Hiểu, tôi cùng con bé nói chuyện chút."

Khương Hiểu nhận điện thoại từ tay Tần Hành, lo sợ bất an, cô rất cực ý thức được chính mình lần này phạm lỗi như nào.

"Trương lão sư -- "

Trương Cần thanh âm nghiêm túc, "Khương Hiểu! Có chuyện gì không thể thương lượng với lão sư sao? Không phải rời nhà trốn đi? Em có biết hay không có bao nhiêu người lo lắng cho em!"

Khương Hiểu ghen ngào, "Em cho là em không quan trọng như thế!"

Trương Cần: "Nói bậy! Em làm sao lại không quan trọng! Em rất quan trọng! Không có em, lớp chúng ta lần này diễn xuất sẽ không thuận lợi như thế! Không có em, Lâm Vu không phải là Lâm Vu của hiện tại! Nhân sinh nào có thuận buồm xuôi gió, vô luận gặp phải khó khăn gì, đầu tiên là phải suy nghĩ biện pháp giải quyết, mà không phải trốn tránh. Em phải suy nghĩ một chút, nếu em là xảy ra chuyện, những người quan tâm em sẽ thêm khó chịu?"

Khương Hiểu cắn môi góc, nói không ra lời.

Trương Cần thở hắt một hơi, "Trở về chúng ta lại nói tiếp."

Khương Hiểu: "Trương lão sư, em muốn ở chỗ này một lúc."

Trương Cần không có phản đối, "Tốt. Em đem điện thoại cho Tần Hành đi." Hấn lại cùng Tần Hành bàn giao vài câu, dặn đi dặn lại, ủy thác hấn đêm nay đem hai nữ sinh này chiếu cố tốt.

Thầy giáo ồn ào thế này, về sau bạn gái ông ấy làm sao chịu được.

Nước mắt Khương Hiểu rơi, cô ôm lấy Lâm Vu im lặng khóc.

Một ngày này, cô dạo bước không có mục đích, cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, càng nghĩ càng thấy bản thân là điều dư thừa.

Lâm Vu không quá biết an ủi người, chỉ là nhẹ nhàng vỗ lưng của cô.

Tần Hành cũng là lần thứ nhất nhìn thấy nước mắt nữ sinh nhiều như vậy. Hấn đề nghị, "Còn có nửa giờ, muốn hay không đi ngồi đù quay?"

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đều nhìn qua hấn.

Tần Hành: "Cái kia đi thôi."

Ba người cùng nhau ngồi lên, bầu không khí an bình mà không gì sánh bằng.

Đu quay chậm rãi chuyển động, bóng đêm mê người, bọn họ chậm rãi nhìn thấy ánh đèn sáng tỏ mặt sông.

Đương đến điểm cao nhất lúc, Khương Hiểu nghiêng người, "Nghe nói ở thời điểm này lời cầu nguyện sẽ trở thành sự thật."

Lâm Vu lộ ra vẻ nghi ngờ trên mặt.

Tần Hành tất nhiên là khinh thường.

Khương Hiểu cầm nắm đấm, đối ngoài cửa sổ, đột nhiên hô: "Tớ không muốn đi Canada! Tớ muốn ở chỗ này học!" Thanh âm quanh quẩn tại bầu trời đêm.

"Mẹ, mẹ vì cái gì không quan tâm con chứ!"

Lâm Vu động dung.

Khương Hiểu quay đầu, cổ vũ mà nhìn cô.

Lâm Vu yết hầu lặn lặn, nội tâm dao động, cô nắm chặt nắm đấm, chuyển hướng mặt khác, "Ba ba, con sẽ chiều cố tốt mẹ! Ba ba, con rất nhớ người!"

Tần Hành ngồi ngay thẳng, dư quang một mực nhìn lấy Lâm Vu, hẳn thấy được khóe mắt cô lấp lóe nước mắt. Tần Hành không nói một lời, lặng lẽ ưng thuận một cái tâm nguyện.

Ba người từ đầu quay xuống tới, Khương Hiểu cùng Lâm Vu nhìn nhau, rốt cục lộ ra bộ dáng tươi cười.

"Tớ quyết định, không đi Canada, tớ muốn ở trong nước học, thi đại học. Cô tớ xuất ngoại sau, tớ liền ở ký túc xá trường vậy."

"Lâm Vu, Tần Hành, cảm ơn các cậu!"

Tần Hành nhú mày, "Thi đại học kết thúc, các cậu nếu đi Disneyland thì đừng quên tớ nhé."

"Một lời đã định."

Chúng ta từng ưng thuận hứa hẹn, không có thực hiện, cuối cùng chỉ thành thanh xuân tiếc nuối.

Lúc còn trẻ, kiểu gì cũng sẽ làm qua mấy chuyện hồ đồ. Có người nghĩ tới rồi nhà trốn đi, cuối cùng lang thang một vòng lại chạy về nhà.

Đêm hôm đó, Khương Hiểu sau khi về đến nhà, cô của cô ôm cô khóc lớn một trận.

Khương Hiểu áy náy tâm đau, "Cô, chú thật xin lỗi, để các người lo lắng."

Chú: "Hiểu Hiểu a, về sau cũng không thể còn như vậy! Cô của con đều khóc cả một ngày rồi."

Khương Hiểu cam đoan sau đó, rốt cục nói ra ý nghĩ của mình.

Cô chú cô hôm nay cũng muốn rất nhiều, trước đó bọn họ không có đứng tại lập trường của Khương Hiểu để cân nhắc vấn đề.

"Hiểu Hiểu, nếu con đã quyết định ở lại chỗ này thì cứ ở lại. Phòng ở thì cô và chú sẽ thương lượng tạm thời không bán, cho con ở, đến lúc đó chúng ta mời cái người giúp việc về."

"Không! Cô, con muốn ở ký túc xá."

"Cái kia nghỉ đông và nghỉ hè tóm lại phải có chỗ ở đã. Cứ như vậy nói thì không xong được, chúng ta thật không yên lòng."

Khương Hiểu gật gật đầu. "Cảm ơn hai người."

"Đứa nhỏ ngốc!" Cô của cô triu mến mà nhìn, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Khương Hiểu giả bộ như không biết, liền xem như cái gì cũng không biết đi. Chỉ cần bọn hắn cho là mình tốt, hết thảy liền tốt.

"Ba mẹ, có thể ăn cơm chưa? Con đều chết đói rồi. Các người còn như vậy, ngày mai con cũng rời nhà trốn đi!" Tiểu biểu đệ đói quá thét lên.

Khương Hiểu cười xoa bóp khuôn mặt của hắn.

Ngày thứ hai, cô cô đi tới trường học, cố ý gặp Trương lão sư biểu thị lòng biết ơn.

Trương lão sư khó được ngượng ngừng bắt đầu, "Khương Hiểu cô cô, làm sao còn mua quà chứ!"

"Hôm qua thật sự là vất vả ngài quá, còn có bạn học của Hiểu Hiểu. Có các người, Hiểu Hieeu ở lại trong nước tôi cũng yên tâm."

Trương Cần nhìn qua bọn hắn, "Các người quyết định?"

Khương Hiểu cười, "Trương lão sư, em không đi. Hi vọng lên lớp còn có thể học lớp của ngài."

Trương Cần bật cười, "Nếu tiếp tục học lớp của tôi, cũng không thể lại rời nhà đi bụi."

"Ngài yên tâm đi!"

"Đúng, em đi cùng Hách chủ nhiệm tâm sự đi."

Khương Hiểu nhăn nhăn mi, "Em không muốn đi."

Trương Cần: "Ông ta hôm qua biết sự tình, một mực nghe ngóng, đều kinh động thị cục công an. Đi thôi! Hách chủ nhiệm vô cùng..."

Đáng yêu."

Cô cô nhún nhún vai, "Chuyện của mình làm, chính mình gánh chịu."

Khương Hiểu đi vào Hách chủ nhiệm văn phòng.

Hách chủ nhiệm nghiêng rằng, "Lớn như thế còn đi ngồi đu quay, em coi mình là trẻ em ở nhà trẻ sao!"

Khương Hiểu: "Em cũng có một chút tính trẻ con!"

Hách chủ nhiệm nghiêm mặt nói: "Khương Hiểu, tôi muốn cùng em nói lời xin lỗi! Là do tôi sơ sót!"

Khương Hiểu sợ hãi, "Không không không, chủ nhiệm, là em sai rồi." Cô thật sâu bái.

Hách chủ nhiệm nhìn qua, "Mặc dù ba mẹ của em không thể bồi tiếp em, nhưng là nhân sinh của em mỗi giai đoạn đều sẽ có người khác xuất hiện, bạn học của em, lão sư của người, tương lai của em. Không muốn thương tâm!" Nói có chút xa nha!

Khương Hiểu yết hầu chua xót, "Em biết, Hách chủ nhiệm, cảm ơn ngài."

Hách chủ nhiệm cười, "Nhưng là nên phê bình chút, tôi vẫn còn muốn nói! Làm học sinh Nhất Trung, học tập là thứ nhất. Về sau đừng đọc tạp chí nữa!"

"em biết! Em cam đoan!"

Hách chủ nhiệm mặc một chút, "Sách của em chờ sau khi em tốt nghiệp, tôi sẽ trả lại cho em. Điều kiện Kiên quyết là em phải đỗ đại

học!"

"Em nhất định cố gắng!"

"Đi thôi!" Hách chủ nhiệm lắc đầu, thật sự là thao nát tâm.

Cứ như vậy, trải qua đủ loại, thời gian năm nháy của bọn họ kết thúc.

Thi cuối kỳ xong, học sinh lớp mười liền gặp phải phân khoa.

Lớp 2 cũng thành một đoạn ký ức vĩnh hằng trong lòng mọi người.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Bom Bom

Beta: melbournje

Ngày cuối cùng, Trương Cần cầm phiếu chia lớp đi vào phòng học, nhìn qua từng gương mặt một nói: "Thời gian trôi qua thật nhanh, năm nhất đã kết thúc. Còn về chuyện phân khoa các em cứ tự quyết định cho tốt đi." Nói rồi thầy đem phiếu phát cho mọi người.

"Điền xong rồi thì bảo lớp trưởng đưa đến văn phòng của tôi."

"Thầy Trương ơi, sang năm thì thầy dạy lớp nào ạ?"

Trương Cần lắc đầu: "Phải chờ trường học sắp xếp."

"Thầy ơi, chúng em muốn thầy dạy tiếp lớp chúng em, còn muốn thầy làm chủ nhiệm lớp nữa."

Mọi người biểu thị đồng ý, trong phòng học bắt đầu náo loạn.

"Mặc dù kinh nghiệm của thầy không quá phong phú, lại hay lải nhải, mặt cũng không đủ đẹp trai, nhưng thầy nghiêm túc quản lớp. Quan trọng nhất chính là thầy sẽ đứng ở lập trường của chúng em để xem xét vấn đề."

"Thầy Trương, chúng em cảm thấy cô Đào rất xinh đẹp, thầy phải cố gắng lên!"

"Được rồi được rồi! Càng nói càng quá đáng đó! Các em nên tập trung vào mà học đi!"

Thầy Trương thu dọn xong đồ đạc, đáy mắt mang theo một tia nuối tiếc đi ra phòng học. Đây là học sinh của mình. Với thầy Trương mà nói, chính là rất đặc biệt!

"Thầy Trương, cố lên! Sớm thoát khỏi kiếp đơn thân!"

Âm thanh chĩnh tề vang vọng trong phòng học, khóe miệng Trương Cần mang theo ý cười trở lại văn phòng, mấy thầy cô đều trêu mình.

Lâm Vu đem tờ phiếu đưa cho Tần Hành, bên kia Tôn Dương còn đang hỏi, "Tất cả mọi người đều muốn vào khoa tự nhiên sao?"

Tần Hành không do dự: "Tranh thủ thời gian điền đi."

Tôn Dương nhíu mày: "Thầy Trương liên tục nhắc phải thận trọng, việc này liên quan đến đại sự cả đời tớ đấy."

Tần Hành vỗ trán.

Tôn Dương nhìn hắn: "Cậu nói xem học kỳ sau chúng ta sẽ còn ở chung một lớp không?"

Tần Hành: "Không biết."

Tôn Dương điền xong thì đem tờ phiếu đó truyền về phía trước.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu quay đầu cầm lấy nó, cũng không có xem phiếu của bọn họ.

Tần Hành mở miệng: "Chừng nào thì cậu về?"

Lâm Vu: "Buổi chiều."

Tần Hành: "Thẩm Nghi Hành đưa cậu đi à?"

Lâm Vu lắc đầu: "Tớ có người chị mở tiệm tại Tấn Thành, tớ đi đến chỗ chị ấy trước, ngày mai cùng chị ấy về."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Tần Hành giương khóe miệng.

Tôn Dương chen vào nói: "Lâm Vu, nghỉ hè chúng tớ có thể đến nhà cậu để chơi chứ?"

Lâm Vu gật đầu: "Được. Các cậu sắp xếp thời gian đi, đến lúc đó tớ đi đón các cậu."

Tôn Dương lấy vở ra: "Cậu đem lộ trình viết một chút đi."

Lâm Vu vừa viết vừa nói: "Đến nhà tớ thì không có xe nào để tới thẳng cả, đường đi có chút xa và sẽ rất mệt mỏi."

Tôn Dương cười: "Chúng tớ cũng không có yếu ớt như vậy, yên tâm đi." Nói xong cất kỹ tờ giấy.

Tần Hành tâm tình không tệ, hỏi: "Nghỉ hè còn quay lại không?"

Lâm Vu quay lại vừa định nói.

Tần Hành lại mở miệng trước: "Tớ có chút chuyện đến lúc đó cần hỏi cậu." Hắn bỗng dừng từ túi lấy ra mấy cái thẻ điện thoại. "Đơn vị mẹ tớ phát. Tớ giúp cậu nạp nhé."

Lâm Vu: "Không cần. Tiền điện thoại của tớ còn đủ."

Tần Hành: "Không cần sợ lãng phí." Hắn đưa cho Tôn Dương cùng Khương Hiểu một người tám thẻ.

Tôn Dương một mặt vui sướng: "Đơn vị của mẹ cậu được hưởng phúc lợi thật tốt!"

Tần Hành không nói chuyện, lấy điện thoại di động ra giúp Lâm Vu nạp 200 tệ tiền điện thoại.

Tôn Dương liếc một cái: "Cậu cũng giúp tớ nạp đi."

Tần Hành nhú mày một cái, vẫn là nhận lấy.

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Tôn Dương: "Cám ơn nha! Hi vọng năm hai năm ba chúng ta nếu có thể tiếp tục làm bạn cùng bàn. Tớ thật không muốn cùng các cậu tách ra."

Tần Hành: "..."

Tháng bảy, giữa hè.

Lâm Vu ngồi ở trong sân, dưới giàn nho, một tay cầm quạt, một bên thì làm bài tập của năm hai.

Bà Lâm đang đan túi, bà của cô thì đang bận rộn tại vườn rau.

Chỉ chốc lát sau, bà của cô hái được một chút dưa leo, rửa sạch rồi đưa cho Lâm Vu. "Nghỉ ngơi một chút đi, con đã đọc từ sáng đến trưa rồi, kéo hại mắt."

Bà Lâm làm xong một cái túi, đứng dậy đi vào bếp nhìn nồi canh gà.

"A Vu, con mau hỏi mau hỏi bọn họ đến đâu rồi?"

Lâm Vu cắn một miếng dưa leo, đi vào trong phòng tìm điện thoại. Nửa giờ sau, Khương Hiểu nói bọn họ đã đến huyện Đông Lăng, tính toán thời gian cũng sắp tới rồi.

Cô đem trà lạnh cùng chén trà cất đi, "Mẹ, con đến cửa thôn đón bọn họ đây."

Lâm Vu mang theo mũ rơm đi đến cửa thôn, đợi hơn hai mươi phút, một con xe màu đen chậm rãi lái tới, không phải xe của Thẩm gia.

Chờ xe ngừng, cô đi qua.

Mọi người từng người đi xuống xe, cùng cô chào hỏi. Một tuần không có gặp mặt, cảm giác tất cả mọi người có chút thay đổi.

Lâm Vu kinh ngạc là Thẩm Nghi Đình và Khuất Thần cũng tới.

Thẩm Nghi Đình giải thích: "Lần trước di đố bệnh, tớ không tới thăm được, lần này nghe nói Tàn Hành đến chơi nhà cậu, tớ liền đi theo."

Lâm Vu gật đầu: "Bà ấy đã tốt hơn nhiều rồi."

Tần Hành đi đến trước mặt cô, nhìn từ trên xuống dưới, cô mặc áo thun quần dài, hình như cũng không sợ nóng.

"Nhà cậu ở đâu?"

Lâm Vu chỉ chỉ phía trước.

Tần Hành hỏi: "Ở tốt không?"

Lâm Vu: "... Có chút khó khăn."

Tần Hành cười: "Trên trần, chúng tớ ở tại gian phòng khách."

Lâm Vu liếc hẩn một chút.

Một đoàn người xuất hiện, cũng đón lấy ánh mắt của mọi người trong thôn.

"Tiểu A Vu, đây là ai thế?" Có một cái lão bà hỏi.

"Là bạn học của con, họ đến núi Đông Lăng chơi."

"Thì ra là trong thành phố đến, vóc dáng thật là đẹp"

Lâm Vu cười cười.

Đi tầm mười phút, Lâm Vu dừng lại.

"Đây chính là nhà tớ."

Không phải nhà cao tầng, ba gian nhà trệt, một cái sân nhỏ. Ngoài sân hai bên trên tường mọc đầy hoa.

Dây dưa leo bò đầy vách tường, nhìn kỹ ngoài dây leo thì bên trên còn có các loại trái cây.

Khuất Thần một mặt ngạc nhiên: "Lâm Vu, đây là bí đồ à?"

Lâm Vu gật đầu.

Tôn Dương: "Nhiều món ăn như vậy sao, nhà cậu chắc bình thường đều không cần mua thức ăn đâu nhỉ?"

Lâm Vu cười: "Rất ít khi mua. Kỳ thật sống tự túc ở nông thôn khá là thoải mái. Vào đi."

Mấy người đi vào sân, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Sân nhà sạch sẽ, có một cái đỡ dưa leo, phía trên có mấy quả dưa leo, góc tường còn có một vườn nhỏ hoa hướng dương, vàng óng ánh khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Thẩm Nghi Đình nhìn qua, khi còn bé có rất nhiều năm cô không muốn đến đây. Lúc ấy, nơi này rất tan hoang. Từ nhỏ cô chưa từng gặp qua nơi như thế này, về sau khi cô về nhà, một thời gian rất dài bị gặp ác mộng. Không nghĩ tới bây giờ nơi đây thay đổi rất lớn, có mùi vị của cuộc sống thanh nhã. Trong nội tâm cô có một cảm giác không nói thành lời.

Mẹ Lâm cùng bà cô tới chào hỏi với bọn họ, bọn họ không biết nói gì, đành phải để Lâm Vu giới thiệu thay rồi đi sang giàn nho ngồi.

"Mẹ và bà tớ không nói gì đâu, các cậu cứ tự nhiên." Lâm Vu nói.

Dưới giàn nho râm mát, mọi người ngồi vây quanh bàn đá.

Khương Hiểu thoải mái cười: "Lần đầu tiên tớ nhìn thấy Lâm Vu, đã cảm thấy trên người cậu có tiên khí, quả nhiên *hảo sơn hảo thủy nuôi người mà."

*: môi trường tốt

Tôn Dương: "Tưởng tưởng hay thật đó, tại hạ bái phục."

Mọi người cười lên ha hả.

"Lâm Vu, nho trên giàn này có thể ăn được không?"

Lâm Vu lắc đầu: "Rất chua, nho mới ra trái, không thể ăn."

Tần Hành nhìn thấy trên bàn sách vở: "Cậu học đến đâu rồi?"

Lâm Vu: "Toán thì đã học đến chương thứ năm."

Tần Hành: "Nhanh vậy. Còn những môn khác thì sao?"

Lâm Vu: "Sinh học vừa mới bắt đầu học, mỗi ngày đều đọc sách Anh ngữ."

Khuất Thần: "Thật chứ! Lâm Vu cậu cũng quá biến thái! Chỉ vừa mới nghỉ thôi đấy! Thời gian chơi của tớ mỗi ngày còn không đủ!"

Tôn Dương: "Lâm Vu của chúng ta là học bá, so với loại cặn bã như cậu có thể giống nhau sao? Lâm Vu, chúng tớ đến tìm cậu có ảnh hưởng đến việc học của cậu không?"

Lâm Vu: "Làm gì mà ảnh hưởng chứ? Các cậu có thể đến tận đây thăm tớ, tớ rất vui!"

Cả nhóm ngồi trong sân khoảng một giờ, giống như lúc ở trường vậy. Mỗi khi tụ tập liền nói không hết chuyện. Tất cả mọi người không nghĩ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Mãi đến khi mẹ Lâm đi làm cơm, Lâm Vu cũng đứng dậy theo, "Các cậu ngồi đây một chút, tớ đi giúp mẹ tớ nấu cơm."

Khương Hiểu: "Tớ đi với cậu"

Lâm Vu nhẹ nhàng gật đầu.

Tôn Dương thở dài một hơi: "Không hề nghĩ núi Đông Lăng lại đẹp như vậy. Mà không có ai phát hiện, thật là đáng tiếc!"

Tần Hành trầm ngâm nói: "Mấy năm qua, người đến nơi này du lịch cũng dần dần nhiều lên, trong thôn cũng có nhà dân cho thuê."

Thẩm Nghi Đình hiểu kì: "Làm sao cậu biết?"

Tần Hành: "Lúc tiến vào, nhìn thấy biển quảng cáo. Nơi này sẽ phát triển sớm thôi."

Thẩm Nghi Đình nghiêng đầu liền thấy một con gà chạy đến dưới chân cô, trong nháy mắt liền thấy trên giày có một đồng cứt gà. Cô lập tức đứng lên, dậm chân thật mạnh!

Tôn Dương cố nén cười: "Thẩm Nghi Đình, số của cậu làm sao mà tốt như vậy?"

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Khuất Thần chân tay luống cuống: "Có giầy không?"

Lâm Vu nghe thấy tiếng động, liền chạy ra: "Cậu đổi dép đi! Tớ đem giày cậu đi giặt một chút. Hôm nay nắng to, sẽ nhanh khô thôi."

Thẩm Nghi Đình cứng rần, tức giận nói: "Không cần."

Khuất Thần thở ra một hơi: "May mà bị có chút ít thôi." Hắn nhìn về phía Thẩm Nghi Đình đang tức giận, yên lặng ngậm miệng lại.

Lâm Vu nhúc nhích đầu, mau mau chóng chóng đem gà nhốt hết vào chuồng. Thẩm Nghi Đình khi còn bé ở nhà cô đặc biệt sợ bẩn.

Cơm trưa, mọi người đi vào trong nhà.

Vừa tiến đến, tâm tình mấy người liền thay đổi. Phòng ở rất cổ xưa, mặt tường pha tạp, một mặt tường bên trên dán đầy giấy khen. Trong nhà không có tủ lạnh, không điều hòa, chỉ có một cái quạt điện đời cũ, một bàn học bày biện giản dị, còn có giá sách. Bình thường Lâm Vu ở nhà hắn là rất hay làm bài tập.

Lâm Vu sợ mọi người nóng nên mở quạt điện lên, từng người ngồi xuống.

Bàn và bát đã có chút cũ, phía trên lưu lại nhiều vết tích.

Mẹ Lâm bưng từng đĩa đồ ăn lên bàn: "Gà và vịt đều là nhà nuôi, đồ ăn bên này cũng là nhà trồng. Các con cứ từ từ mà ăn."

Tần Hành nói: "Cô, cô cùng bà không ăn sao?"

Mẹ Lâm cười: "Chúng ta không đói bụng. Các con ăn đi."

Khương Hiểu đứng dậy: "Cô, cô và bà cùng chúng cháu ăn đi. Ăn ít một chút cũng được, chúng ta cùng nhau trò chuyện."

Không có cách nào khác, mẹ Lâm cùng bà đều bị kéo lên bàn ăn.

Một bữa cơm ăn vô cùng náo nhiệt.

Tôn Dương nói đến buổi biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, mẹ Lâm cùng bà nghe được

Bà nói: " Lần đầu tiên bà thấy Tần Hành đã nghĩ thằng bé này vóc dáng rất đẹp. A Vu của chúng ta còn có thể an tĩnh mà diễn kịch sao?"

Lâm Vu: "Vai của con không có thoại, cứ đứng một chỗ là được rồi."

Khương Hiểu nói: "Cô, bà, Lâm Vu ở trường học rất lợi hại, cậu ấy có rất nhiều người thích."

Tần Hành nhìn cô một chút.

Khương Hiểu bổ sung: "Chúng cháu đều đặc biệt thích cậu ấy."

Sau bữa ăn, mọi người hỗ trợ thu dọn bàn ăn. Mấy người này bình thường ở nhà đều không làm việc nhà. Đại khái sau khi đến đây mới hiểu được cuộc sống của mình có bao nhiêu hạnh phúc, không có so sánh liền không thể khắc sâu trải nghiệm.

Thẩm Nghi Đình không nói nhiều, mẹ Lâm cùng cô nói mấy câu, trong lòng rất lúng túng.

Khuất Thần đối với giá sách của Lâm Vu có chút tò mò: "Lâm Vu, tớ có thể nhìn xem sách của cậu không?"

Lâm Vu: "Có thể." Ngoài sách để học bên ngoài phần lớn sách của cô đều ở nơi này.

Khuất Thần tiện tay cầm mấy quyển, lật qua nhìn xem, cuối cùng dừng lại tại quyển « Bách khoa toàn thư ». Ánh mắt của hắn thoáng

dừng một chút, lấy xuống.

Sách này xuất bản mấy năm trước, hần lật ra trang thứ nhất, nhìn thấy có dòng chữ màu đen và một cái tên ——Daniel. Nét chữ rất non nót.

Daniel!

"Tần Hành, cậu qua đây! Mau tới đây."

Tần Hành đi qua.

Khuất Thần đem sách đưa cho cậu: "Đây có phải là sách của cậu?"

Tần Hành xem xét tỉ mỉ nói: "Mẹ tớ có mua cho tớ bộ này sách, nhưng mà về sau..."

Khuất Thần một mặt kinh ngạc, hần nắm tóc, "Ôi trời! Tớ nhớ ra rồi! Lâm Vu là cô nhóc kia..."

Tần Hành nắm chặt quyển sách, sắc mặt trầm trầm. Hần chậm rãi nhớ lại, ký ức hồi bé từng chút từng chút khôi phục.

Thẩm Nghi Đình bắt gặp sắc mặt hai người, hỏi: "Các cậu đang nhìn cái gì?" Ánh mắt của coi quét đến cái tên: "Daniel —— Tần Hành đây là sách của cậu?"

Khóe miệng Tần Hành kéo căng ra, thì ra là như vậy.

Lâm Vu cắt đĩa dưa hấu, chuẩn bị bưng vào: "Hiện tại hơi nóng, các cậu muốn nghỉ ngơi một chút hay không? Chạng vạng tối chúng ta có thể đi dạo gần đây."

Mọi người không nói một lời đều nhìn cô.

Lâm Vu không hiểu: "Thế nào?"

Khuất Thần vội vàng đem sách giấu ra đằng sau, đáng tiếc Lâm Vu đã nhìn thấy.

Lâm Vu cắn cắn môi: "Quyển sách này là ——" cô nhìn về phía Tần Hành, ánh mắt rất bình thản.

Tần Hành thuận miệng nói: "Là của tớ. Phía trên có tên tiếng Anh của tớ, từ hồi ở nhà trẻ tên tiếng Anh của tớ là Daniel." Đây cũng là lí do về sau bọn hắn lấy Ngô Ngạn Tổ ra làm trò đùa. Hắn nhìn qua cô, nơi đáy mắt có cảm xúc không rõ ràng. Phải chăng rất mâu thuẫn đi! Không nghĩ tới cô lại một mực đem cuốn sách này cất kĩ thế.

Khuất Thần có chút bối rối: "Lâm Vu, tớ không biết là cậu. Làm sao cậu không nói cho tớ chứ!"

Tần Hành cũng nhìn cô, hắn không cần sách này, cô thì giữ lại.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Bảo Uyên

Beta: melbournje

Trong lòng Lâm Vu là một khoảng yên tĩnh, cô quyết định đặt quyển sách này ở trên giá sách là vì chất lượng của nó đặc biệt tốt. Cho dù khi lớn lên cô không đọc lại nữa, cô cũng sẽ không đưa cho ai khác.

Một đoạn kí ức khi còn nhỏ không tính là đẹp dễ mấy, mà ngay lúc này mấy đứa trẻ khi xưa một lần nữa tập hợp ở một chỗ.

Sự việc thật sự là trùng hợp giống như có kịch bản sẵn vậy.

Tất cả mọi người đang chờ đợi câu trả lời của cô, không khí vô cùng yên tĩnh.

Lâm Vu có chút xấu hổ, lỗ tai đỏ ửng lên, tựa như bí mật nhỏ của mình bị phát hiện. Cô nhìn qua bọn họ, chậm rãi nói: "Quyển sách này nhìn thật đẹp, nếu mà vứt đi thì khá tiếc, cho nên lúc đó tớ liền mang về. Tớ chưa từng nghĩ đến đây là tên của cậu."

Khuất Thần mở miệng: "Tên của chúng tớ đều là thầy dạy tiếng anh mẫu giáo lấy cho đấy, tớ gọi là David."

Lâm Vu chuyển chủ đề: "Khuất Thần, cậu khi còn bé để đầu dừa hấu, đáng vẽ rất đáng yêu đó."

Một câu nói của cô, liền dễ dàng hóa giải sự lo lắng của họ. Đúng vậy, cô quá lương thiện. Không nỡ để bọn họ tiếp tục khó chịu.

Khuất Thần khóe mắt kéo như ra: "Đừng nói chuyện này nữa. Lúc ấy tớ vì muốn mua đồ chơi nên mới đáp ứng với mẹ là cắt quả đầu kia, thật là quãng thời gian đen tối mà."

Bọn họ đều nhớ tới mùa hè năm ấy, khi cả đám đang chơi trò chơi, thì gặp Lâm Vu gầy gò nghèo khó nên mới xa lánh.

Bây giờ những kí ức không vui kia cuối cùng cũng tiêu tan.

Tần Hành im lặng đứng ở đằng kia, mười ngón nắm chặt, khắc chế tâm tình của mình. Chỉ là bên trong đôi mắt kia vẫn ẩn giấu đi từng tia từng tia tiếc nuối và hối hận. Thời gian ở nhà trẻ, có rất nhiều bé gái thích cậu, nhưng cậu luôn tỏ ra lạnh lùng, kiêu ngạo, làm cho ai cũng không dám đến gần. Thế nhưng không nghĩ đến, Lâm Vu cũng từng là nạn nhân.

Lúc trời chạng vạng tối, mặt trời dần dần xuống núi, nhiệt độ cuối cùng cũng hạ xuống dần.

Một nhóm người người chậm rãi đi bộ một bên đường. Trong hồ nước, hoa sen nở rộ, trong không khí mang mùi hương nhàn nhạt.

Thật trùng hợp, Lâm Vu cùng Tần Hành đi sau cùng với nhau.

Tần Hành nhin không được nói: "Khi còn bé tớ không thích người khác đụng vào sách của tớ, ai cũng không được, mẹ tớ nói tớ đặc

biệt bá đạo." Hai con người thanh minh, bên trong thâm thâm mang theo vài phần áy náy.

Lâm Vu ôm lấy khoe miệng: "Hồi bé có biết cái gì đâu mà."

Tần Hành trầm mặc trong chốc lát, khẽ thở dài một tiếng. "Về sau khi tớ có con, tớ nhất định sẽ giáo dục tốt cho nó, từ nhỏ phải dạy nó khiêm tốn, nếu không..."

"Nếu không cái gì?"

Tần Hành: "Nếu không sẽ bị người khác ghét bỏ chứ sao."

Truyện được up tại wattpad melbournje

Lâm Vu nhẹ nhàng nói: "Kỳ thật tớ không có ghét các cậu. Chỉ là giữa người và người đều có một vòng tròn tách biệt, người bên ngoài không phải cứ tùy tiện là vào được." Lúc cô đến Nhất Trung mới biết được, giàu với nghèo khác biệt rất to lớn. Cô chưa từng có nghĩ tới muốn đi đến vòng tròn của ba bạn họ.

Tần Hành nói bằng giọng hơi khản trương: "Vậy tớ hiện tại là tiến đến vòng tròn của cậu sao?"

Lâm Vu dừng lại, chớp mắt kinh ngạc, rất nhanh hóa thành một tia ý cười, "Tớ không có vòng tròn đấy." Cho dù ai đối với cô tốt, cô đều sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với họ. Là Khương Hiểu, là Tôn Dương, hay là Tần Hành cũng thế.

"Lâm Vu, lúc đó cậu nhìn thấy bọn tớ, có phải hay không rất chán ghét tớ—— chúng tớ..."

Lâm Vu biểu lộ chân thực, cô xưa nay không biết nói dối. "Không, không có chuyện này. Tớ chỉ là muốn cùng các cậu làm bạn học, không cần lên tiếng, thậm chí các cậu cũng không chú ý tới sự tồn tại của tớ."

Tần Hành trong lòng phức tạp. Hắn quay người, đưa tay phải ra, trịnh trọng nói: "Như vậy thì bạn học Lâm, chúng ta làm quen lại từ đầu đi."

Lâm Vu hất cằm lên, đối mặt mỉm cười, hơi hé ra đôi lúm đồng tiền, cô cũng đưa tay phải ra.

"Chào bạn học, tớ là Tần Hành."

"Chào bạn học, tớ là Lâm Vu."

Nơi phía xa, nhiều dãy núi kết hợp thành một khung cảnh tuyệt đẹp, bầu trời là một mảnh hồng hồng xanh xanh của buổi chiều tà, ánh nắng như cát bình thường vung vãi tại một nơi hẻo lánh, hết thấy đều rất đẹp.

Bởi vì ngày thứ hai mọi người muốn đi leo núi, đêm hôm đó, Lâm Vu dẫn bọn họ ở nhà khách.

Ba nữ sinh ở một phòng. Ba nam sinh, Khuất Thần cùng Tôn Dương ở một phòng, Tần Hành một mình ở một phòng.

Khuất Thần cười hì hì: "Chờ đến lúc học đại học thì có thể dẫn cậu về nhà chơi rồi. Đến lúc đó cũng sẽ không cần cùng nam sinh ở một gian."

Thẩm Nghi Đình trừng mắt liếc hắn một cái, "Khuất Thần, cậu lại nói hươu nói vượn gì vậy."

Khuất Thần thoải mái quá: "Cấp ba nói không yêu đương, đại học cũng thế. Tần Hành, cậu thật sự làm thế sao?"

Tất cả mọi người mong đợi nhìn qua hắn.

Tần Hành lạnh lùng nói: "Đợi khi nào thích hợp."

Khuất Thần: "Nữ sinh đại học đều trang điểm, cũng sẽ biết cách mặc quần áo, không giống các cậu hiện tại. Tần Hành, yên tâm đi, cậu thích gái đẹp, lên đại học có rất nhiều gái đẹp đấy."

Tần Hành nhìn lướt qua Lâm Vu, gắp cô nhếch miệng đầy ý cười. Hắn bực bội nói ra: "Tớ về phòng đây."

Khuất Thần: "Ngủ ngon. Sáng ngày mai 4:30 tập hợp dưới lầu nhé."

Ba nữ sinh cùng một chỗ, không tự giác liền mở nhạc.

Thẩm Nghi Đình: "Lần này khi trở về tớ muốn bắt đầu học thêm. Môn vật lý quá khó."

Khương Hiểu: "Tại sao cậu phải miễn cưỡng chính mình như thế? Học văn cũng rất tốt. Lớp chúng ta có mười mấy người thi tuyển văn đấy."

Thẩm Nghi Đình: "Tớ không muốn cùng bọn họ tách ra."

Lâm Vu cũng hiểu được, cô là không muốn cùng Tần Hành tách ra.

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Thế này sẽ rất mệt."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn góc môi, "Các cậu sẽ không hiểu. Tàn Hành chính là động lực của tớ, tớ không sợ."

Khương Hiểu nhéo nhéo mi, "Khó đấy!"

Lâm Vu lúc này mở miệng nói: "Muốn học tốt thì phải nắm được phương pháp, anh Nghi Hành không phải giảng cho cậu giảng qua rất nhiều sao, cậu đối chiếu vào phương pháp của anh ấy mà làm."

Thẩm Nghi Đình một mặt thất bại, "Những phương pháp đó cũng chỉ là nhìn người khác."

Lâm Vu nói không được nữa.

Thẩm Nghi Đình: "Được rồi! Tớ có thể lên trường đại học khác ở Bắc Kinh để học, dù sao cũng cùng một thành phố."

Lâm Vu nhẹ giọng nói ra: "Ngủ đi."

Sáng ngày thứ hai trời chưa sáng, mấy người liền xuất phát lên núi. Ngày đó, bọn họ cùng nhau nhìn mặt trời mọc, chụp được rất nhiều ảnh. Xế chiều hôm đó, mấy người bọn họ về luôn Tấn Thành.

Lâm Vu tiễn bọn họ đến cửa thôn, một mực nhìn lấy chiếc xe biến mất trong tầm mắt.

Cô đã rất nhiều năm không có buông lỏng chính mình như thế, lúc về đến nhà, bà cô ngồi ở đằng kia, phe phẩy quạt. "A Vu, Tàn Hành cùng Đình Đình có quan hệ rất tốt phải không?"

"Hai nhà bọn họ quan hệ rất tốt."

"Điều kiện gia đình Tàn Hành nhất định rất khá nhỉ."

Lâm Vu không nói chuyện, "Bà, bà hỏi cái này làm gì?"

Bà nói: "Bà chẳng qua là cảm thấy bạn học của con đều rất tốt, đều rất hiền lành."

Lâm Vu lên tiếng, "Bọn họ rất chiều cổ với con, lần trước con rút tiền, là Tần Hành giúp con tìm trở về."

"Mất tiền ư?"

"Tìm được rồi ạ."

"Con phải cẩn thận một chút chứ."

"Bà, bà yên tâm đi."

Bà cô đau lòng sờ lấy tóc của cô.

Ngày nghỉ rất cục trôi qua thật nhanh, một kì nghỉ hè hai tháng cứ như vậy trôi qua.

Lâm Vu lúc này cũng là đến sớm, liền đi đến Tấn Thành, bởi vì trường học còn chưa có khai giảng, cô liền đến chỗ Triệu Ngọc Tuyền ở đó chơi hai ngày, ban ngày vừa vặn giúp đỡ chị ấy trông cửa hàng.

Triệu Ngọc Tuyền một bên vội vàng lên Taobao, một bên lại trông hàng, bình thường chị ấy là một người thật bận rộn.

Lâm Vu gặp chị ấy bận rộn như vậy, hỏi: "Chị Tuyền Tuyền, làm sao không thuê thêm một người đến ạ? Như vậy sẽ nhẹ nhõm hơn."

Triệu Ngọc Tuyền: "Tuyển một người một tháng muốn 3000 tệ tiền lương, tiền này để phân chia cho mấy nhà trong thôn thì tốt hơn

bao nhiêu."

Lâm Vu cười, vậy mà người già trong thôn còn âm thầm nói Triệu Ngọc Tuyên hẹp hòi. "Chờ em thi đại học xong, em tới giúp chị trông tiệm."

"Được ngay. A Vu, em phải học tập thật giỏi, về sau thành tài, mời mẹ cùng bà em vào trong thành phố, ở căn phòng lớn luôn."

Lâm Vu mỉm cười, kỳ thật chỉ cần người một nhà sức khỏe tốt thì ở đâu cũng tốt.

Vào ban đêm, Lâm Vu nhận nghe điện thoại Tần Hành. "Chừng nào thì cậu trở lại?"

Lâm Vu: "Tớ đã trở lại."

Tần Hành: "... Ở nhà của chị kia sao?"

Lâm Vu: "Ừ, ngày kia đến trường học."

Tần Hành trầm mặc một chút, "Lâm Vu, nếu như chúng ta không chung lớp sao?"

Lâm Vu: "Vậy cũng không có sao, đều ở chung một dãy nhà mà."

Tần Hành: "... Không sao, cậu mau đến nhé. Ngày kia gặp."

Lâm Vu: "Được, hẹn gặp lại."

Triệu Ngọc Tuyên hướng về phía cô nháy mắt mấy cái, "Nam sinh sao?"

Lâm Vu gật đầu.

Triệu Ngọc Tuyền: "Tiểu A Vu trưởng thành rồi, có thể giao cho bạn trai."

"Chị Tuyền Tuyền, chị nói vớ vẩn gì thế?" Cô một mặt ngượng ngùng.

"Mười sáu tuổi, chừng hai năm nữa là có thể kết hôn. Chú nhà của chị không phải thế sao."

Lâm Vu: "Em chưa nghĩ xa vậy."

"Loại chuyện này, vấn đề không phải em có muốn hay không. Thuận theo tự nhiên đi. Tiểu A Vu không phải thẹn thùng."

Lâm Vu: "Em đi đọc sách đây."

Ngày 28 tháng 8, Nhất Trung chính thức khai giảng. Sáng sớm, bảng tin ở trường đều bu đầy người, tất cả mọi người đang nhìn danh sách chia lớp mới.

Lâm Vu về trước ký túc xá, quét dọn vệ sinh.

Dì quản lý ký túc xá nhìn thấy cô, cười nói: "Con vẫn còn ở lớp 2 đấy."

"Lớp 2 vẫn là thầy Trương dạy sao ạ?"

"Đúng vậy."

"Kia thật là quá tốt rồi. Dì, Khương Hiểu có tới không?"

"Mới vừa lên."

"Cậu ấy ở phòng nào ạ?"

"302, sát vách con."

Sát vách cũng rất tốt. Cô tươi cười, "VẬY con đi lên trước."

Đợi cô đến ký túc xá, Khương Hiểu đã trải xong ga giường, ở ký túc xá đợi cô.

"Tớ vừa định điện thoại cho cậu đấy." Khương Hiểu một mặt hưng phấn, "Lâm Vu, chúng ta vẫn ở chung một lớp!"

"Cậu đã đi xem qua danh sách?"

"Tần Hành nói cho tớ biết, chúng ta đều chung một lớp."

"Tần Hành biết sao?"

"Đúng. Hình như là mẹ cậu ý tìm Hách chủ nhiệm hỏi thăm."

Lâm Vu hồ nghi, "Thế mà hôm trước gọi điện thoại cậu ấy không có nói cho tớ."

Khương Hiểu: "... Có thể là muốn cho cậu ngạc nhiên. Chớ để ý, tớ giúp cậu trải ga giường đã, chúng ta tranh thủ thời gian tới phòng học, tranh chỗ ngồi đi."

Lên năm hai thì thay đổi chỗ dạy, thành viên lớp cũng một lần nữa thay đổi.

Tám lớp, năm vị trí đầu của là lớp khoa học tự nhiên, ba lớp còn lại khoa văn.

Bảng thông báo bên kia vẫn còn vấy chặt như người già cối.

Thỉnh thoảng có người cao hứng hô: "Tớ vẫn còn được ở chung lớp với cậu rồi."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đi vào phòng học lớp 2, phòng học đã tới hơn phân nửa người.

Tôn Dương vẫy tay, "Chỗ này —— "

Hai cô đi qua. Lâm Vu cảm khái, "Còn giống như là vị trí cũ nhỉ."

Tôn Dương chỉ chỉ sát vách, "Tớ giúp Tần Hành chiếm được, cậu ấy một tí nữa mới đến."

Lâm Vu nhìn mọi người trong phòng học, có mấy khuôn mặt xa lạ, còn có mấy khuôn mặt quen thuộc cũng không ở chỗ này. "Tiêu Vi ở lớp mấy?"

Tôn Dương nói: "Lớp sáu, cậu ấy cùng Tưởng Nam ở một lớp."

Lâm Vu: "Vậy cũng còn tốt, cuối cùng có người chút quen."

Tôn Dương quệt quệt khóe môi, "Quên đi. Tưởng Nam ích kỷ như vậy, sẽ không quan tâm Tiêu Vi đâu."

Khi đang nói chuyện, Tần Hành đeo cặp sách đi vào phòng học, hấn mặc áo thun màu trắng, quần thường màu đen, đầu còn mang theo một cái mũ. Ngay đầu tiên liền hù người.

Hấn trực tiếp đi đến vị trí cạnh Tôn Dương, để cặp sách xuống, ánh mắt hững hờ nhìn về phía Lâm Vu. "Thật đúng là tình cờ! Chúng ta ở chung một lớp!"

Lâm Vu: "Làm sao không có sớm nói cho tớ?"

Tần Hành: "Muốn cho cậu một bất ngờ." Khóe miệng của hắn tràn đầy ý cười.

Tháng tám, hắn cố ý ở trước mặt mẹ mình nói một chút về việc chia lớp. Mẹ hắn quả nhiên để ý, cùng Hách chủ nhiệm liên hệ một chút.

"Con trai, con ở lớp 2, thầy Trương vẫn là chủ nhiệm lớp các con. Đình Đình cùng Khuất Thần cũng ở lớp 2."

Tần Hành: "Khương Hiểu cùng Tôn Dương thì sao ạ?"

"Vẫn thế."

"Là sao ạ?"

"Hách chủ nhiệm nói, lớp các con hầu như xin tuyển vào khoa tự nhiên nên không có gì biến đổi mấy, chỉ có cá biệt mấy người đổi lớp thôi."

Tần Hành nhẩn nhện nửa ngày, "Mẹ hỏi lại kỹ càng một chút, Lâm Vu có phải hay không cũng học ở lớp 2."

Mẹ Tần "Ờ" một tiếng, "Sao không nói sớm? Con bé ở lớp các con ngay đầu, mẹ nhìn thấy danh sách, nhớ rất rõ."

Tần Hành: "... Cậu ấy là đối thủ mạnh nhất của con."

Mẹ Tần mặt không thay đổi gật gật đầu: "Mẹ biết, Lâm Vu học tập rất lợi hại."

Tần Hành: "... Vâng."

Tần Hành đứng đặc ngòai ở đằng kia, một mặt hài lòng, cũng không biết cao hứng cái gì, nhìn giống như đũa ngọc vậy.

Tôn Dương yếu ớt nói: "Tần Hành, cậu không chùi ghế một tí hăng ngòai sao? Hai tháng này trên ghế toàn bụi thôi." Hắn vừa mới lấy ra khăn lau.

Tần Hành lập tức đứng lên, áo sơ mi trắng đã sẫm đen sì vì bụi.

Lâm Vu mím môi, lấy ra một miếng khăn giấy, lau bàn của hắn.
"Rất bẩn."

Tần Hành chậm rãi bình tĩnh trở lại, hai con ngươi lóe ra ánh sáng dịu dịu.

Tôn Dương ném đi một mảnh khăn lau cho hắn, "Chính cậu tự lau cái ghế đi, để Lâm Vu có ý tốt giúp cậu lau bàn là đủ rồi."

Tần Hành có chút nhú mày, cũng không nói chuyện, để cho người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì.

Lâm Vu muốn đi giặt khăn lau, Tần Hành sau đó đuổi theo cô.

"Lâm Vu ——" hắn hạ giọng kêu cô một tiếng, "Lâm Vu, tớ sẽ học đại học B."

Lâm Vu quay đầu, bím tóc đuôi ngựa vung thành một đường cong, cặp mắt đen nhánh kia xoay chuyển, "Đại học B cũng rất tốt." Đó chính là trường cũ của ba cô.

Tần Hành: "... Lâm Vu, hẹn gặp ở đại học B."

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Trong hôn lễ, người chủ trì hỏi: Hai người tỏ tình nhau lúc nào?

Lâm Vu: Thi xong đại học.

Tần Hành: Ngày khai giảng đầu tiên của năm hai, tôi định nói "Hẹn gặp lại ở Thanh Hoa" nhưng lại đổi thành "Hẹn gặp lại ở đại học B".

Lâm Vu: Đây là thổ lộ à? Không phải cổ vũ khích lệ học tập sao?

Tần Hành: Em đã thấy tôi cổ vũ nữ sinh nào chưa?

Lâm Vu:...

Người chủ trì: Chú rể rất lãng mạn a, a ha ha ha.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: melbournje

Beta: Bom Bom

Sau khi chúng ta lớn lên, đường đường chính chính bước từ trường học đi vào xã hội, chúng ta sẽ từ từ hoài niệm về tuổi học trò, đều ở trong lúc lơ đãng hoài niệm những lúc cùng nhau phấn đấu, cùng nhau làm bài, cùng nhau tập thể dục.

Mùa hè của năm mười lăm tuổi đến mùa hè năm mười tám tuổi, từ năm nhất lớp 2 đến năm ba lớp 2, ba năm trôi qua thật rất nhanh.

Tháng ba đã tới, xuân về hoa nở. Phía trong phòng học, ở trên bảng đen viết lớn mấy chữ đếm ngược về kì thi đại học.

Lớp trưởng Tống Dật Minh lẳng lặng đứng chân ở nơi đó, cầm phấn viết viết lên. "Còn 100 ngày nữa!"

Cảm giác bí bách vô hình của thi đại học vẫn ảnh hưởng tới mọi người, khiến người bình tĩnh như lớp trưởng cũng bị run. Kì thi oanh tạc như vậy, học sinh đến lớp tự học buổi tối cũng rất nhiều.

Lâm Vu đi vào phòng học, liền nghe được lớp trưởng thở dài thở ngắn.

Tổng Dật Minh quay đầu, nhìn thấy cô thì có chút xấu hổ.

Lâm Vu cười cười, "Đến sớm vậy." Cô khom lưng nhặt lên một tờ giấy ghi tâm nguyện bị rơi xuống đất. Đây là của Khuất Thần, trên đó viết tám chữ to: Thật vui vẻ, quây tung thiên hạ. Chữ viết tiêu sái, thật sự là phong cách của hắn.

Khuất Thần đã quyết định đi Úc du học, cả lớp không có ai nhàn nhã hơn hắn cả.

Lâm Vu tìm nhựa cây, một lần nữa dán tại tâm nguyện trên tường.

Trương Cần đi theo đường ban lão sư học tập, học kỳ nào cũng làm một bức tường dán giấy, để mọi người đem nguyện vọng của chính mình đối với thi đại học ghi lại trên giấy, cuối cùng dán ở trên tường.

Có mấy người viết tên trường mình muốn vào, có người bảo thủ chỉ viết lời phù hộ thi đỗ.

Lâm Vu viết, muốn thi vào học viện y học.

Mọi người còn hỏi cô, sao lại là học viện y học? Cô cười cười, không nói.

Về sau Trương Cần lại mua một tấm cá chép giấy, đem dán tại trên tường. "Tôi nghe nói hiện tại đang nổi vụ viết lời cầu nguyện lên cá chép, hi vọng chú cá này có thể mang đến cho các em may mắn, các em đều có thể toại nguyện."

Toàn lớp cười to, nghỉ giữa khóa đều chạy tới cùng cá chép chụp ảnh chung.

Hai năm nay gắn bó với nhau, Trương Cần cũng dần dần bại lộ bản tính của mình, nhìn bên ngoài là một con cừu nhỏ hiền lành nhưng kì thực là một con hồ ly xảo hoạt, am hiểu lấy lui làm tiền, bách chiến bách thắng.

Lúc năm hai, Khương Hiểu, Lâm Vu, Khuất Thần, Chu Nhất Nghiên báo danh tham gia ca hát văn nghệ ở trường, một lớp bốn người tham gia, lãnh đạo trường học trực tiếp tìm thầy nói chuyện. Thầy còn giúp học sinh nói chuyện, đánh cược rằng thành tích cuộc thi này của bọn họ sẽ không thấp.

Hiệu trưởng: "Thầy Trương, thầy có biết không rằng thời gian đối với bọn họ có bao nhiêu khẩn trương?"

Trương Cần: "Thanh xuân vốn ngắn ngủi, tôi chỉ là hi vọng bọn nó về sau khi nhớ tới quãng thời gian năm cấp ba này, sẽ không cảm thấy hối hận. Hiệu trưởng, lúc tôi còn trẻ nếu tôi không quậy như bọn chúng, tôi liền có chút tiếc nuối."

Hiệu trưởng lắc đầu, "Tôi già rồi, theo không kịp những ý nghĩ của mấy người trẻ các người. Năm ba rồi thầy không tự quyết định thì thầy liền không thể khiếm tốn một chút sao."

Trương Cần yên tĩnh.

"Nếu thành tích của học sinh giảm thì tôi sẽ hỏi thầy đấy."

Lúc tốt nghiệp năm hai, nhân viên nhà trường hẳn sẽ cân nhắc hẳn là giáo viên mới, chỉ có hai năm kinh nghiệm, cũng không tính toán nhiều.

Thế giới này có quá nhiều quy tắc, chúng ta phải làm quen, dần dần liền thỏa hiệp.

Kết quả tin tức này không biết làm sao lại truyền đến tai học sinh lớp 2, toàn lớp học liền làm đơn, hi vọng thầy Trương Cần sẽ tiếp tục làm chủ nhiệm lớp năm na.

Về sau phụ huynh lớp 2 cũng ra cùng nhân viên nhà trường thương lượng, cảm thấy lúc này đổi giáo viên sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của học sinh. Dù sao Trương Cần từ năm nhất đã dạy bọn họ, quan hệ thầy trò bọn họ không đơn giản như vậy. Trường học vì thế thảo luận hai tuần, cuối cùng thầy Âu, thầy Tôn cùng mấy thầy cô giáo khác ra nói chuyện. Thầy giáo trẻ tuổi cũng nên trải qua, bọn họ bắt quá mới mang theo bốn khóa năm ba, luận về kinh nghiệm không thể so sánh với người có 30 năm kinh nghiệm, nhưng ai cũng là từ người mới mà trưởng thành lên

Việc này cũng biến thành một đoạn giai thoại của Nhất Trung. Lần này tốt nghiệp xong, 2 mấy vị thầy cô của lớp 2 còn trong âm thầm cảm thán, đám trẻ lớp này thật trọng tình trọng nghĩa.

Khai giảng năm ba về sau, Lâm Vu không còn tới Thẩm gia nữa. Lâm Vu quyết định học Y, người Thẩm gia cũng hỏi qua cô, học Y là con đường không hề dễ dàng, bắt quá vẫn là tôn trọng ý kiến của cô.

Thẩm Nghi Đình hai lần mô phỏng thành tích đều có lý chính quy trung hạ du, ai cũng không biết vì cái gì, cô học năm ba, thành tích lại lợi hại như vậy. Người Thẩm gia không dám nói nhiều một câu. Có đoạn thời gian năm hai, Lâm Vu còn giúp cô học kèm, chỉ là hiệu quả bình thường.

Khương Hiểu chạy xong cũng bước trở về phòng học, vừa ăn điểm tâm, vừa ôn ngữ pháp tiếng Anh. Trong bất tri bất giác, bọn họ đều đã lớn rồi. Nụ cười trên gương mặt Khương Hiểu cũng từng

chút từng chút giảm bớt, Tôn Dương trêu ghẹo cô, thiếu nữ 18 tuổi biến đổi lớn thật, trước kia là thiếu nữ hoạt bát giờ lại biến thành thanh niên u buồn.

Khương Hiểu cũng không còn muốn cùng Tôn Dương đấu võ mồm, tâm nguyện của cô là thi đỗ trường đại học J. Hôm đó khi viết tâm nguyện vào giấy, hai người chen vào giường bên trên của ký túc xá, Khương Hiểu ở trong chăn khóc hơn nửa ngày, nói với cô rằng, mẹ của Khương Hiểu kỳ thật không có chết, là ba cô đã lừa cô, bọn họ chỉ là ly hôn.

Thì ra hồi năm nhất cô rời nhà đi vì nguyên nhân này.

Lâm Vu không biết nên an ủi thế nào, bất luận nói cái gì cũng vô dụng. Cô mới nói về chuyện cũ của ba mẹ mình.

Khương Hiểu nói: "Lâm Vu, tớ nhất định phải cố gắng, tương lai có một ngày nhìn thấy mẹ tớ, tớ muốn nói cho bà biết, lựa chọn của bà ấy là sai."

Lâm Vu ghen ngào, "Ừm."

Trước lúc vào học mười phút, người đều đến đông đủ.

"Sớm vậy!" Tôn Dương ngáp một cái, "Buổi tối hôm qua học tới 1 giờ đêm, buồn ngủ chết đi được."

Tần Hành mười giờ đi ngủ, bất quá hần hình như cũng rất phiền nào. Trên cơ bản hần có mười phần thì chỉ chắc chín, nhưng mà hần vẫn còn đang do dự.

Lần này ba mô hình thành tích ra, hần liền có thể đi chương trình.

Tôn Dương: "Tần Hành, thật hâm mộ cậu, tại sao tớ không có thông minh như vậy chứ?"

Tần Hành một tay nâng cằm lên, một tay hững hờ đảo sách ngữ văn. "Lâm Vu, thầy Âu nói cái nào thiên cổ văn?"

"« Đằng Vương Các Tự », 《 Tiêu Dao Du 》 , « Xích Bích phú »..." Lâm Vu đem vở của mình lật ra cho hắn xem, "Tớ mới chỉnh lại đấy."

Tần Hành nhíu mày, "Ai, có cậu ở đây thật tốt, giúp tớ bớt đi được không ít thời gian."

Lâm Vu: "Từ xác suất đi lên mà nói, những ngày này tỉ lệ thi đậu rất lớn, nhưng không nhất định."

Tần Hành: "Không có việc gì, tớ tin tưởng cậu. Nữ sinh không phải có giác quan thứ sáu sao!" Hiện tại hắn có thể cùng cô nói đùa rồi. Cũng chỉ có Lâm Vu trước mặt, hắn mới có thể trở nên ảm áp, không còn là học bá kiêu ngạo lạnh lùng ngày xưa nữa.

Lâm Vu: "... Cậu không thể qua loa như thế."

Tần Hành khóe miệng đầy ý cười, "Cậu —— "

Lời còn chưa dứt, hắn liền nhìn Lâm Vu đang chảy máu mũi.

Tần Hành không nói hai lời, duỗi tay ra muốn che, "Chảy máu mũi kìa." Hắn đứng lên, một tay vịn đầu của cô, một tay thì bịt lấy mũi. "Khương Hiểu, giấy lau."

Tay Lâm Vu tay không biết nên để chỗ nào, cô muốn nói không có chuyện gì đâu, chảy máu mũi là chuyện nhỏ.

Tần Hành một mặt khăn trương, cầm giấy lau mũi cô.

"Tớ không sao." Tiếp xúc thân mật như vậy, lỗ tai của cô đã nóng dần.

Chỉ là máu mũi giống như không ngừng chảy được vậy, một mực chảy, trên thân hai người đều dính đầy vết máu đỏ tươi.

Trong phòng học cũng phát hiện động tĩnh của hai người.

Khuất Thần lo lắng nói: "Làm sao chảy nhiều máu như vậy? Gọi xe cấp cứu không?"

Tôn Dương liếc mắt một cái, "Đồ ngu!"

"Thế nhưng chảy nhiều máu thế này cơ mà!"

Tần Hành xoa khăn giấy nhỏ lại rồi nhét vào mũi cô. "Cảm giác thế nào?"

Lâm Vu lúng túng không thôi, nhưng không có suy nghĩ nhiều.

Rất nhanh, giấy trắng liền bị máy thấm ướt đẫm.

Tần Hành nhăn nhăn mi tâm, "Đi phòng y tế đi. Để tớ ——" ôm cậu? Cõng cậu? Vẫn là...

Lâm Vu đứng dậy, hơi vênh mặt lên. Tần Hành cường thế vịn tay của cô, "Tớ đi cùng cậu."

"Cám ơn."

Tần Hành nói ra: "Giúp chúng tớ nói một chút với giáo viên, tớ đưa cậu ấy đến phòng y tế."

"Được. Không cần đi cùng sao?"

"Một mình tớ là đủ rồi."

Đi tới phòng y tế chỉ tốn 5 phút, Tần Hành lần đầu tiên trong đời cảm thấy dài đằng dặc như vậy.

"Cậu sao rồi?"

"Còn ổn không?"

"Làm sao chảy máu nhiều như vậy chứ?"

...

Một đường máu vẫn đề, Lâm Vu phát hiện hấn tựa hồ có chút khẩn trương. "Tần Hành, chảy máu mũi không có đáng sợ như vậy."

Tần Hành sắc mặt căng cứng, "Kể chuyện cười cho cậu nghe. Lên tiểu học hồi lớp một nhập đội thiếu niên, mỗi thứ hai, nhà trường cho chúng tớ mang khăn quàng đỏ. Khuất Thần đứng tại bên cạnh tớ, người ta vừa mới giúp cậu ta đeo, vậy mà cậu ta khóc. Tớ nhìn cậu ấy. Cậu ta khóc 1 cách tội nghiệp rồi nớ, Tần Hành, bọn họ nói khăn quàng đỏ là máu tươi của liệt sĩ mà nhuộm thành, tớ sợ lắm, tớ không muốn đeo..."

Lâm Vu cười, "Khuất Thần thật rất đơn thuần."

Đúng vậy. Tần Hành tính cách không tốt, Khuất Thần hết lần này tới lần khác liền đi theo hấn chơi. Mỗi lần thi cử kiểm tra, Tần Hành là hạng nhất, Khuất Thần luôn luôn đếm ngược. Khuất gia luôn luôn mang Tần Hành ra so sánh với hấn, Khuất Thần cũng chưa từng có

tức giận. Năm lớp ba hấn từng nói một câu, cũng có lẽ là chân lý của hấn.

"Cậu ấy là cậu ấy, con là con. Thế giới này có người thông minh thì sẽ có đồ đàn."

Tần Hành nhìn đồng phục của mình, "Máu của cậu cũng nhuộm đỏ ống tay áo của tớ rồi."

Lâm Vu một mặt áy náy.

"Không có việc gì. Chờ lên đại học, cậu giúp tớ giặt quần áo là được."

Lâm Vu ngẫm lại cũng là nên, đáp ứng hấn.

Giáo viên phòng y tế là nữ, để Lâm Vu nằm xuống, vắt khăn mặt lạnh thoa lên trán Lâm Vu, "Làm sao chảy máu nhiều như vậy? Trước kia cũng thường chảy sao?"

"Không có."

"Năm ba à?"

"Vâng."

Cô giáo hiểu rõ, "Học tập áp lực rất lớn nên phát hỏa, còn có hơn hai tháng, chớ khấn trương, cuộc đời cũng nên trải qua một đoạn này."

"Bạn học nam kia, em có thể về lớp rồi, để cô bé ở chỗ này nghỉ ngơi một hồi, đỡ chảy máu rồi về."

Lâm Vu nhìn hấn, Tần Hành gật gật đầu, ra cửa.

Nữ bác sĩ tán thưởng nói: "Bạn nam này coi như không tệ, thật biết chiều cố dm. Các em là bạn cùng bàn sao?"

"Không phải, là trước sau nhau."

Nữ bác sĩ nhìn cô một cái, cười cười. "Em cứ nghỉ ngơi đi đã."

Tần Hành cũng không trở về lớp. Hắn đi từ bồn hoa đến đây vừa đi vừa về tầm mười vòng.

Hai mươi phút sau, máu mũi Lâm Vu máu mũi rớt cuộc cũng ngừng lại. Cái mũi của cô vẫn còn đút lấy miếng bông, "Cám ơn cô ạ." Cô nói một tiếng cảm ơn

Không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa liền thấy Tần Hành, nội tâm của cô hơi động một chút, một cổ ấm áp lan tràn.

"Tần Hành —— "

Tần Hành trở lại, mắt sắc mơ hồ có thể thấy được lo lắng, hắn đánh giá cô, "Không chảy máu nữa rồi?"

Lâm Vu lên tiếng, "Không chảy nữa, tại sao không trở về lớp đi?"

Tần Hành: "Dù sao đều là ôn tập, rất nhàm chán."

Hai người chậm rãi đi trở về.

Tần Hành hỏi: "Có phải hay không gần đây cậu thức đêm?"

Lâm Vu chần chờ một chút, gật đầu.

Tần Hành minh bạch, sợ là tâm lý của cô cũng là có áp lực.
"Không có chuyện gì, cậu cứ xem như thi đại học chỉ là một kì kiểm

tra bình thường thôi đi."

Lâm Vu: "Chỉ là gần đây ban đêm luôn bị mất ngủ."

Tần Hành hoảng hốt, "Bao lâu?"

Lâm Vu nói: "Nửa tháng." Có đôi khi nửa đêm còn bừng tỉnh. Từ nhỏ đến lớn, cô đều chưa từng bàng hoàng như này.

Tần Hành: "Cuối tuần chúng ta đi leo núi đi."

Lâm Vu một mặt kinh ngạc, "Chúng ta?"

Tần Hành: "Chỉ tớ và cậu, chúng ta đi giải sầu một chút."

Lâm Vu: "Được đấy." Một nháy mắt cô như vui lên, thế nhưng là rất nhanh phủ định.

Hai người lâu như vậy không có trở về phòng học, tất cả mọi người có chút bận tâm.

Người trẻ tuổi luôn luôn tràn đầy sức tưởng tượng.

Phía trước có người nói: "Lâm Vu có thể hay không bị bệnh? Mẹ tớ trước kia xem phim Hàn thấy nữ chính cũng như vậy, chảy máu mũi..."

"Bệnh bạch huyết?"

Khương Hiểu tức nổi tung, "Nói hươu nói vượn cái gì đâu không."

"Tớ chỉ nói đùa chút thôi mà. Học tập áp lực như thế, tình huống như thế nào đều có. Đầu tuần không phải có người nhảy hồ hoa sen sao?"

Khương Hiểu: "Trường học đã giải thích là trượt chân rơi xuống rồi."

Chu Nhất Nghiên hỏi: "Khương Hiểu, cậu cùng bạn đó quen hay sao? Lúc cậu ta rơi xuống cậu ở đây à?"

"Đúng, ai biết là trượt chân hay vẫn là cố ý tự sát chứ."

Ban trưởng đứng lên, "Mọi người chớ ồn ào, cuối tuần cần tập trung. Các cậu mà còn như vậy, tớ đi gọi giáo viên đây."

Phòng học an tĩnh lại.

Thẩm Nghi Đình nhìn qua chỗ Lâm Vu, Trần Đồng đứng tay cô, "Tần Hành đối với Lâm Vu rất tốt. Tớ nghe nói, Tần Hành hứa với Lâm Vu cùng nhau thi vào đại học B."

Thẩm Nghi Đình nắm chặt bút, "Đại học B sao?"

"Đúng vậy."

"Thật tốt."

Trần Đồng cũng là một mặt hâm mộ, cùng là từ vùng ngoại thành thi đến Nhất Trung, vì cái gì Lâm Vu có thành tích vững vàng ba năm đều đạt vị trí đầu, mà cô thì không đâu, đến năm ba, hai lần đều tụt top 200.

Thẩm Nghi Đình nhàn nhạt nói ra: "Ôn tập đi."

Trần Đồng: "Vì cái gì tất cả mọi người cố gắng, thế nhưng là hiệu quả học tập khác biệt lớn như vậy chứ. Lâm Vu luôn luôn dễ dàng liền có thể đứng nhất, chúng ta lại cố gắng cũng chỉ có thể thi đến trung du."

Thẩm Nghi Đình lạnh mặt xuống.

Trần Đồng cũng không nói gì nữa.

Lâm Vu cùng Tần Hành trở về, xếp theo sau là một đồng nam sinh ồn ào, không biết ai nói một câu. "Tần Hành, đầu tóc choáng, đưa tóc đến phòng y tế đi."

Tần Hành hừ một tiếng: "Đi ra sân chạy 2 vòng là hết choáng ấy mà!"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Bom Bom

Beta: melbournje

Bảy giờ sáng cuối tuần, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, ký túc xá phòng 301 an tĩnh không có một tiếng động. Tối hôm qua mọi người học bài nên ngủ muộn. Cả tuần học tập mệt mỏi nên buổi sáng cuối tuần mọi người ngủ dậy có hơi muộn.

Lâm Vu nhẹ nhàng đứng lên, cô bước đi nhẹ nhàng, nhưng mỗi người trong ký túc hình như đều có đồng hồ sinh học nên cũng tỉnh. "Lâm Vu, giúp mình lấy hai cái bánh bao thịt ở nhà ăn và một bịch sữa bò." Giọng nói Thôi Nhã mềm mềm, giống như mèo con.

"Còn tớ muốn bánh bao rau xanh, ba cái đi."

Lâm Vu mang balo sách trên lưng nói: "Buổi sáng tớ có việc phải ra ngoài, không lên lớp tự học được."

Thôi Nhã: "Vậy cậu đi đâu?"

Lâm Vu không giấu diếm nói: "Đi chơi."

Thôi Nhã ờ một tiếng: "Vậy cậu đi đi, thư giãn một chút cũng tốt."

Sau khi Lâm Vu đi rồi, Trần Đồng hỏi Thôi Nhã một câu: "Cậu ấy một mình đi chơi sao?"

Thôi Nhã: "Tớ không rõ, có thể cậu ấy muốn đi giải sầu một chút. Tớ nhìn cậu ấy học tập căng thẳng, ban đêm cũng ngủ không ngon."

Thôi Nhã nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống nói: "Tớ đi toilet trước nha."

Dương Tiểu Mộng: "Các cậu nhanh lên chút đi, còn đi chạy bộ nữa"

"Rõ, trưởng kí túc xá đại nhân!"

Sinh hoạt năm ba quả nhiên giống như một sợi dây thừng căng cứng, đã đến lúc này, vừa khổ vừa mệt mỏi nhưng tất cả đều phải cắn răng mà kiên trì.

Ba người cùng đi đến *thao trường chạy bộ, vừa vặn gặp Khương Hiểu. Khương Hiểu đã chạy xong, vừa thở hồng vừa bước đi.

*Sân để học Quốc Phòng

Trần Đồng hỏi: "Khương Hiểu, cậu không cùng Lâm Vu đi chơi à?"

Khương Hiểu cười một tiếng: "Môn ngữ văn tớ còn có đến mấy chương văn học cổ đại còn chưa học thuộc nữa."

Mọi người đều có chung suy nghĩ, chẳng lẽ Lâm Vu đi chơi một mình. Lâm Vu đến Tấn Thành ba năm, ngoại trừ người quen nhà

Thẩm Nghi Đình, có vài lần ngẫu nhiên cùng Khương Hiểu và mấy người các cô cùng ra ngoài, không có khi nào đi một mình.

"Tớ trở về phòng học trước đây." Khương Hiểu đi đến lối ra, lấy cặp sách lên phủi phủi bụi, nhanh chân mà đi.

Trần Đồng nhìn qua bóng lưng của Khương Hiểu: "Tớ cảm thấy Khương Hiểu có cái gì lạ lạ"

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Dương Tiểu Mộng: "Người ta đang cố gắng học tập, có gì lạ đâu."

Thôi Nhã gật đầu: "Cô chú của cậu ấy đều xuất ngoại, bố cậu ấy lại không ở bên. Cậu ấy còn không nói một lời. Còn chúng ta kêu khổ kêu mệt. Ở nhà, bố mẹ liền làm một bàn đầy thức ăn chờ chúng ta về"

Nói xong, ba người mỗi người đều có biểu lộ khác nhau.

Lâm Vu được Tần Hành đưa cho lộ tuyến*, ở đường 41 chờ xe buýt đến.

*Lộ trình đường đi

Sáng sớm cuối tuần, đương nhiên sẽ không có tình huống kẹt xe. Lâm Vu nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ. Không khí ở đây không tính là sạch sẽ nhưng rất trong lành. Mỗi nơi đều có người đứng, sinh hoạt như vậy cứ lặp đi lặp lại. Xe buýt cuối cùng cũng dừng lại ở một trạm nào đó?

Khoảng nửa tiếng, cô đến nơi.

Tần Hành sớm đã đợi cô địa điểm này. Bước xuống xe, thấy Tần Hành mặc đồng phục xanh trắng, vẫn như cũ đeo cặp sách, trong balo xưa nay vẫn mang vài cuốn sách như thường lệ.

Trong đám người, Lâm Vu đi về phía hần, Tần Hành cũng thấy được cô, ánh mắt hai người chạm nhau. Tần Hành nhanh bước đến hướng cô.

Lâm Vu cảm thấy kỳ quái, Tần Hành hôm nay làm sao cũng mặc đồng phục.

Tần Hành đầy ý cười, miệng cười sáng lạng nói: "Chúng ta từ cửa này đi vào, đi một vòng quanh hồ hơi mệt. Chúng ta chỉ đi nửa vòng, vừa vặn đối diện có công viên, khung cảnh cũng không tệ lắm."

Lâm Vu gật đầu, cô nhìn xung quanh nói: "Rất nhiều người đến đây?"

Tần Hành: "Cuối tuần đều như vậy, sẽ có du khách nước ngoài. Đây hồ lớn nhất Tấn Thành, cảnh sắc không thể so với những điểm tham quan khác. Bình thường rất nhiều người thích đi đến hồ này rèn luyện thân thể."

Tần Hành biết chắc cô không có cơ hội đi nhiều điểm tham quan ở Tấn Thành, cho nên trên đường đi giải thích cho cô về lịch sử của mấy cái tường thành ở Tấn Thành.

Cách đó không xa mặt hồ, cây liễu theo gió đung đưa, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, ven bờ hồ có một loạt thuyền.

Cứ như vậy nhẹ nhàng hài lòng.

"Có muốn đi ngồi thuyền hay không?" Tần Hành đề nghị.

Lâm Vu lắc đầu: "Đi bộ thêm chút nữa đi"

Hai người chậm rãi đi, trên đường còn gặp được người luyện công buổi thực sáng đỉnh của đỉnh, còn có viết thư pháp trên mặt đất.

Lâm Vu không khỏi nhìn đứa bé kia vài lần, phát hiện chữ viết của đứa bé quả thực không tồi. Lúc cô còn học tiểu học, chương trình học căn bản không có lớp học thư pháp, viết chữ hoàn toàn là dựa vào năng lực của bản thân. Chữ của cô chỉ tạm gọi là thanh tú. So với chữ của Tần Hành, Thẩm Nghi Đình căn bản không thể so được.

Tần Hành cũng nhìn một lúc, đứa trẻ kia tầm 7-8 tuổi, xung quanh là một đám người vây xem khích lệ. Tần Hành vừa định nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy trong đám người có cả Trương Cần.

Trương Cần cũng nhìn thấy hai người họ, trên mặt thể hiện sự kinh ngạc.

Lông mày Tần Hành nháy một cái, vội vàng lôi kéo tay Lâm Vu: "Chúng ta đi nhanh đi, ở đây kẻ trộm rất nhiều."

Lâm Vu không hiểu.

Trương Cần ánh mắt truy đuổi hai người. Một bên là người đàn ông khoảng 60 tuổi, cùng Trương Cần mặt mày có mấy phần rất giống, người đàn ông hỏi: "Hai đứa nhỏ kia là học sinh của con dạy?" Hai người mặc đồng phục Nhất Trung, rất dễ dàng nhận ra.

"Đúng thế."

"Chuyện lớn đây."

"Cha đừng nghĩ lung tung, hai đứa nhỏ này thành tích rất tốt."

"Thành tích tốt không có nghĩa là tất cả."

Trương Cần trầm mặc: "Cha, đã nhiều năm như vậy, suy nghĩ của cha vẫn không thay đổi. Thật ra học sinh suy nghĩ rất đơn giản, cha từ đầu đến cuối đều thích dùng ánh mắt của người trưởng thành để phỏng đoán người khác."

Ông Trương im lặng một chút nói: "Con vẫn còn trách ta?"

Trương Cần nhếch khóe môi, khuôn mặt biến sắc

"Chuyện năm đó, ta xin lỗi." Ông Trương hít thở thật sâu một hơi fafi: "Con cũng không còn nhỏ, cũng nên tính đến chuyện kết hôn đi. Ở trường có cô Đào Mạn..."

"Cô ấy đã có bạn trai."

"Thật là đáng tiếc."

Trương Cần hiểu rõ cha của mình, làm lãnh đạo đã lâu, chuyện gì thích thì đều chủ động khống chế. Hắn không còn nhỏ nữa, nhưng mọi chuyện không thể như ý muốn của ông.

Tần Hành cảm xúc phức tạp, cậu đương nhiên sẽ không nói cho Lâm Vu cậu vừa mới nhìn thấy Trương Cần. Lâm Vu suy nghĩ đơn giản, nếu như biết, cô nhất định sẽ đi đến cùng Trương Cần chào hỏi.

Đến công viên. Vào mùa xuân, bên trong vườn hoa tươi nở rộ, đặc biệt là vườn hoa Tulip, cỏ xanh như tấm đệm. Không ít gia đình

mang theo con nhỏ đến ăn cơm dã ngoại, còn có rất nhiều người chụp ảnh cưới, cô dâu xinh đẹp còn chú rể tuấn tú.

Lâm Vu lần đầu tiên đến công viên, mà lại là cùng nam sinh.
"Công viên này tên gọi là gì?"

Tần Hành nhìn qua cô, bình tĩnh nói: "Vườn tình yêu, cậu không biết sao?"

Đột nhiên Lâm Vu khẽ giật mình, nhìn Tần Hành bằng ánh mắt khó hiểu: "Vườn tình yêu?"

Tần Hành hững hờ ừ một tiếng: "Lâm Vu —— "

Đột nhiên được gọi tên, Lâm Vu có chút sửng sờ.

Tần Hành từ trong túi lấy ra một tấm gỗ hình hồ lô nói: "Mẹ tớ đã cầu nguyện trong chùa, cho cậu."

Lâm Vu mặt kinh ngạc: "Tớ làm sao có thể lấy?"

Tấm gỗ còn mang theo nhiệt độ của Tần Hành. Tần Hành đem tấm gỗ nhét vào tay cô nói: "Phía trên khắc chữ, cậu xem một chút."

Lâm Vu thì thầm: "Tên đề bằng vàng* —— "

*những người thi đỗ có thành tích cao

Tần Hành nhún nhún vai: "Tớ có thể làm được, cho nên tớ không cần, tặng cho cậu! cậu đừng khấn trương."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Lâm Vu: "Thế nhưng là đây mẹ cậu cầu nguyện cho cậu mà? Tớ làm sao có thể lấy chứ."

Tần Hành quay đầu đi chỗ khác: "Cậu tranh thủ lấy đi, lúc đầu tớ định đưa cho Khuất Thần, nhưng Khuất Thần xuất ngoại, cũng không cần tên đề bằng vàng."

Lâm Vu: "... Vậy cảm ơn cậu, cả mẹ cậu nữa."

Tần Hành gật gật đầu, ừ một tiếng, sắc mặt tự nhiên ửng hồng.

Trưa hôm đó hai người cùng nhau ăn cơm xong rồi về, Lâm Vu mời khách, nhưng lại là Tần Hành trả tiền. Tần Hành nói, đợi đến đại học để cô mời lại hần.

Lâm Vu trở lại trường học. Lâu rồi cô chưa được cảm giác ăn rau cải xôi ngon như thế. Buổi chiều, cô tiếp tục đi lớp tự học, đồng thời tinh thần cũng không tệ.

Con người quả nhiên còn muốn đi tiếp cận thiên nhiên, tâm trạng thoải mái, có cái gì đó ngọt ngào bỗng nhiên tràn ra.

Buổi chiều ngày hôm nay, Tần Hành đột nhiên up cái ảnh cối xay gió ở vườn tình yêu, không có miêu tả gì. Tần Hành gửi đi không bao lâu, bình luận liền đến.

Khuất Thần: Tần Hành?

Tôn Dương: Bị hack nick rồi?

Mẹ Tần: Con trai, đi vườn tình yêu?

Mẹ Tần: Cùng ai? Hẹn hò?

...

Tần Hành chưa trả lời.

Lâm Vu là ở buổi tối mới lên Wechat, cô yên lặng nhìn hình ảnh.

Bà Tần trong lúc cấp bách, gọi điện thoại cho chồng: "Tranh thủ thời gian nhìn wechat của con trai đi!"

Ông Tần tay run một cái: "Thế nào?"

Bà Tần: "Có phải hay không yêu sớm?"

Ông Tần hừ một tiếng, coi như không có chuyện gì: "Nó đang tập trung thi tốt nghiệp trung học, bà chớ suy nghĩ lung tung."

Mẹ Tần: "A Tần tính cách nó thế nào, ông không hiểu sao? Wechat thường ngày không có đăng gì, hiện tại trắng trơn up ảnh, hôm nay khẳng định là hẹn hò."

Ông Tần: "Phu nhân, xin hỏi bà có dặn dò gì? Cần tôi nhắn tin cho nó không?"

Bà Tần: "Tôi chính là muốn nói với ông, con trai của ông không phải là hòa thượng."

Ông Tần cười: "Chúng ta liền xem như không biết đi, đừng đi hỏi nó."

Bà Tần: "Ông cho rằng ông muốn hỏi nó, liền có thể hỏi ra sao?"

Bố Tần: "... Tôi đang họp, về nhà nói chuyện!"

Thời gian học của năm ba trôi qua đặc biệt nhanh, một ngày lại một ngày, một tuần lại một tuần, chớp mắt một tháng cứ như vậy đi qua. Rất nhanh ba kì thi thử kết thúc. Lần này năm thành phố cao trung liền thi thử, Lâm Vu tổng điểm xếp thứ nhất, Tần Hành sắp xếp thứ hai. Hóa học đạt điểm tối đa, toán học tối đa liền có thể ra nước ngoài. Thành tích vừa có, học sinh Nhất Trung cùng các thầy cô liền bùng nổ. Lãnh đạo cấp ba cùng các thầy cô giáo đang họp, dặn đi dặn lại, năm nay Nhất Trung nhất định phải tranh thủ đạt "trạng nguyên" toàn tỉnh.

Các thầy cô giáo phải chịu áp lực rất lớn.

Trương Cầm còn cố ý đem hai người họ gọi vào văn phòng, nói một chút. Để bọn họ tiếp tục duy trì loại trạng thái này, lúc này ngàn vạn lần không thể phớt lờ, càng không thể phân tâm.

Truyện được up tại wattpad melbournje

Tần Hành giọng nói nhẹ nhàng: "Thầy Trương, thầy yên tâm, chúng em sẽ nỗ lực hết sức."

Ánh mắt Trương Cầm sâu xa nhìn Tần Hành, lại nhìn Lâm Vu, cuối cùng cái gì đều không hỏi, để bọn họ trở về lớp. Hai người vừa về tới lớp học, mọi người đều nói về hai người họ.

Tôn Dương cảm thán: "Thần điêu thi lữ *! Hai người làm sao khi nào cũng ở vị trí đó?"

*cùng nghĩa với bộ phim thần điêu đại hiệp, 2 cô trò còn ở đây là bạn học, có chế nào xem phim đó chưa? Tui coi rùi nè

Lâm Vu hỏi: "Cái gì thần điêu thi lữ?"

Khương Hiểu nở nụ cười: "Bọn họ đặt cho cậu cùng Tần Hành."

Lâm Vu thẹn thùng.

Tần Hành trả lời: "Đều là cùng một thầy dạy, thứ tự không khác biệt lắm có cái gì kỳ quái sao."

Tôn Dương trong nháy mắt nhìn trên bàn: "Tớ và hai người các cậu không phải cùng một thầy dạy sao?"

Sau khi có bảng xếp hạng, Tần Hành được cử đi trên cơ bản đã được xác định. Sau khi đến lớp tự học buổi tối, cậu về đến nhà.

Khó lắm mới thấy ông bà Tần đều ngồi ở phòng khách.

Tiểu Dã quơ cái đuôi tới, Tần Hành sờ nó.

Ông Tần giương mắt: "Thầy Trương hôm nay có liên lạc với b, sự việc con được cử đi, phải quyết định nhanh một chút"

Tần Hành đi đến sofa ngồi xuống, không nói chuyện.

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Ông bà Tần nhìn nhau, không biết cậu quyết định thế nào.

"Tần Hành, con gần đây có phải có chuyện gì không?" Bà Tần cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Được ngành toán học cử đi, muốn tiếp tục đào tạo sâu hơn, về sau làm nhà toán học."

"Ừm." Ông Tần gật gật đầu, "Thật là tự hào, giống như Trần Cảnh Nhuận* vậy. Tần gia chúng ta chưa có nhân vật nào như vậy

đâu "

*Nhà toán học nổi tiếng ở Trung Quốc, chế nào muốn tìm hiểu thêm thì lên bác google hỏi nha

Sắc mặt Tàn Hành đột nhiên trịnh trọng lên: "Con cũng không có niềm đam mê muốn làm nhà toán học."

Ông Tàn một mặt bình tĩnh hỏi: "Vậy con muốn làm cái gì?"

Bà Tàn cũng yên lặng, còn Tiểu Dã ngồi xõm ở bên bàn trà, giống như hội nghị gia đình.

Tàn Hành nhún vai: "Con cũng không biết." Cậu thực sự nói thật. Từ tiểu học, mỗi lần tham gia cuộc thi gì đều có thể đoạt giải.

Ông Tàn nâng chén trà lên uống một hớp "Không biết tương lai làm cái gì? Vậy vấn đề này chúng ta phải thảo luận một chút."

Mọi chuyện từ trước đến giờ đều theo quyết định của Tàn Hành, bởi vì bọn họ một mực tin tưởng năng lực của con trai. Thời điểm mấu chốt mà bọn họ quyết làm hội trưởng hội phụ huynh, là muốn thay mặt Tàn Hành nói lên ý kiến. Đương nhiên cuối cùng quyền quyết định vẫn là của cậu. Ông Tàn tốt nghiệp loại giỏi, tốt nghiệp xong liền làm việc tại hệ thống công vụ Tấn Thành. Qua mấy năm, 9 giờ đi 5 giờ về, lúc ông Tàn sắp thăng chức, liền dứt khoát từ chức để lập nghiệp. Công ty hiện tại cũng là top 100 xí nghiệp trong tỉnh. Ông Tàn chưa từng có nói qua, sẽ để Tàn Hành tương lai trở về kế thừa công ty.

"Tàn Hành, ba vẫn cảm thấy thi đại học không nhất định có thể quyết định tất cả. Bất quá, con cần cố gắng nhiều hơn, mới có thể

lựa chọn cơ hội tốt. Ba và mẹ luôn ủng hộ con dù quyết định thế nào"

Tần Hành nhú mày: "VẬY con quyết định học Y."

Bà Tân khẩn trương nói: "Đột nhiên sao lại muốn học Y?"

Tần Hành không lăm để ý nói: "Muốn chăm sóc người bị thương."

Bà Tân nhú mày: "Xã hội bây giờ không thiếu người học Y."

Ông Tần một mặt bình tĩnh vỗ tay cổ vũ bà Tân.

Tần Hành đứng dậy, đi vài bước, lại dừng lại. "Ba mẹ, nếu con không muốn bỏ ra nước ngoài? Con muốn tham gia thi đại học, đến lúc đó lại đền nguyện vọng."

Bà Tân hỏi hộp còn ông Tần thì cắn răng, giả bộ làm mặt lạnh nhạt. "Con suy nghĩ thêm một chút."

Tần Hành nói to: "Đã nghĩ sâu tính kỹ."

Tần Hành nói một tiếng, liền trở về phòng.

Bà Tân nắm tay thành nắm đấm, "Nó làm sao vậy? Đây là muốn khiêu chiến bản thân sao?"

Ông Tần hô một hơi, lại uống hết mấy ngụm nước mới đè xuống sự tức giận. "Bình tĩnh, bình tĩnh!"

Tác giả có lời muốn nói:

Đem từ leo núi đổi thành đi dạo công viên, hì hì ~ vườn tình yêu
ớ ~

Mấy năm sau, Tần Hành cùng Lâm Vu đi vườn tình yêu chụp ảnh
cưới.

Bạn học Lâm ngu ngơ hỏi: "Cho nên khi đó anh là cố ý dẫn em
tới nơi này sao?"

Bạn học Tần: "Anh cũng học quá nhiều, liền muốn cùng em đi
thư giãn một chút."

Bạn học Lâm vẫn còn có chút không tin.

Bạn học Tần một tay nắm cả eo của cô, làm bộ muốn hôn cô.

"Khi đó nhìn thấy người khác chụp ảnh cưới, anh cũng liền muốn
về sau đến nơi đây chụp. Dù sao nơi này cũng là nơi lần đầu tiên
chúng ta hẹn hò."

Lâm Vu: "..."

Cô không muốn thừa nhận.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần editor nhé các
chế! Yêu thương

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: melbournje

Beta: Bom Bom

(Sau một hồi thương lượng bọn mình sẽ đổi từ Hách chủ nhiệm -
> Thầy Hách, thầy Trương -> Chủ nhiệm Trương nhé)

Tàn Hành nghĩ sâu tính kĩ, vẫn là từ bỏ ra nước ngoài. Lãnh đạo trường học, các giáo viên khi nghe được tin tức thì khiếp sợ không biết nên nói cái gì. Ngày đó Dư hiệu trưởng, chủ nhiệm Trương thay phiên tìm hắn nói chuyện, ý là từ bỏ việc ra nước ngoài thật là đáng tiếc. Thi đại học không phải con đường duy nhất để hắn suy nghĩ lại một chút.

Sắc mặt Tàn Hành bình tĩnh, đại khái đã sớm nghĩ xong tất cả, gần từng chữ nói: "Em biết từ bỏ ra nước ngoài là rất đáng tiếc, điều đó quan trọng bao nhiêu, em biết rõ. Nếu không em sẽ không cân nhắc lâu như vậy. Ngay từ năm nhất em đã cân nhắc vấn đề này, tương lai phía trước, em cũng chưa rõ phải đi như thế nào."

Thầy Hách bó tay rồi, ông nghiêm mặt: "Tàn Hành, đây không phải trò đùa, cơ hội mất đi rồi sẽ không trở lại."

Tần Hành mím mím khóe miệng: "Em đã nghĩ thông suốt, sẽ không thay đổi. Cám ơn thầy!" Cậu đứng dậy, hướng về phía hiệu trưởng Dư cùng thầy Hách cúi một cái thật sâu.

Thầy Hách không khỏi lắc đầu.

Hiệu trưởng Dư cảm thán: "Quả nhiên là học sinh của Trương Cần, tính nết đều có mấy phần giống nhau."

Thầy Hách: "Hiệu trưởng, việc này cùng thầy Trương không liên quan."

Hiệu trưởng Dư khoát khoát tay ra sau lưng nói: "Thầy không biết đâu. Trương Cần năm đó cũng là từ bỏ đi du học."

Thầy Hách: "Còn có việc này sao?"

Hiệu trưởng Dư ên tai nói: "Cha của Trương Cần là ai chắc hẳn anh cũng biết, là hiệu trưởng của trường Tam Trung. Trương Cần lúc đi học cũng là một học bá, năm ba được cử đi du học nhưng cậu ta từ bỏ. Vì thế, hiệu trưởng Trương cùng cậu ta tuyên bố đoạn tuyệt. Về sau cậu ta lại lựa chọn đến Nhất Trung làm giáo viên."

Hách chủ nhiệm: "Hiệu trưởng, việc này tôi thực sự không biết, thầy Trương lại có bí mật này. Vậy đã xảy ra chuyện gì?"

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Hiệu trưởng Dư thở ra một hơi: "Nghe nói là hồi năm hai Trương Cần cùng một bạn nữ cùng lớp yêu đương, hiệu trưởng Trương mới mời gia đình cô bé đó đến trường học nói chuyện."

Thầy Hách có thể tưởng tượng đến cảnh đó "Yêu sớm rất ảnh hưởng đến việc học tập, hiệu trưởng Trương làm vậy là rất đúng."

Hiệu trưởng Dư lắc đầu: "Về sau cô gái kia không chịu nổi áp lực nên chuyển trường, việc này còn chưa tính là kết thúc. Sự việc này đối với hai người họ chắc có ảnh hưởng rất lớn. Tôi nghĩ Trương Cần từ bỏ đi du học, lại lựa chọn làm thầy giáo, đại khái là để đổi nghịch với bố của mình."

Thầy Hách ngạc nhiên.

Hiệu trưởng cười nói: "Thầy Hách, bọn trẻ hiện tại cùng với chúng ta lúc trước không giống nhau, bọn chúng có ý tưởng, có kiến thức, có can đảm khiêu chiến quyền uy. Tấm lòng của anh thì tốt, nhưng phương pháp thì có chút...lỗi thời."

Thầy Hách: "Thế nhưng những đứa trẻ này, nếu không nghiêm khắc một chút, bọn chúng liền đổ đốn."

Hiệu trưởng Dư: "Thầy trở về xem qua thành tích của lớp 2 đi."

Thầy Hách trầm tư nói: "Tôi biết rồi."

Hiệu trưởng Dư pha hai chén trà: "Uống chén trà đi."

Thầy Hách nào có tâm trạng thưởng thức trà, liền bưng li trà lên nốc ừng ực.

Hiệu trưởng Dư một mặt đau lòng nói: "Trà này tôi tốn không ít tâm tư mới lấy được, anh.. Thôi được rồi được rồi, anh đi mau đi."

Vào giờ nghỉ, trong phòng học lớp 2 bàn luận ầm ĩ, tất cả mọi người đều đang thảo luận chuyện Tần Hành từ bỏ đi du học.

Thẩm Nghi Đình sáng sớm đến lớp học liền nghe được mọi người đang bàn luận chuyện này, cô bị sốc không hề nhẹ. Cô nhận nài mãi mới không đến hỏi han điên cuồng. "Tần Hành, chúng ta có thể nói chuyện chút không?"

Tần Hành khép vở lại nói: "Được."

Thẩm Nghi Đình nhìn lướt qua vở kia, cô nhin không được cầm lên: "Đây là vở của Lâm Vu?" Chữ viết này khiến cô nhận ra.

Tần Hành gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài. "Thế nào?"

Thẩm Nghi Đình yên lặng đi phía sau hắn, ba năm này, bọn họ cùng lớp, nhưng thật giống như cách rất xa. Cô không theo kịp bước đi của cậu nên chỉ có thể đi ở sau lưng.

Dù sao cũng không trở về như thời ấu thơ nữa rồi.

"Tần Hành, vì sao cậu không đi du học?"

Tần Hành quệt khóe môi: "Tớ đối với nghiên cứu toán học có chút không hứng thú."

Thẩm Nghi Đình nhìn qua cậu, tựa hồ muốn tìm ra sơ hở. "Vậy cậu muốn học cái gì?"

Tần Hành nhún vai: "Không biết. Chờ có thành tích thi tốt nghiệp trung học rồi tính sau."

Thẩm Nghi Đình vô ý thức hỏi: "Cậu sẽ cùng Lâm Vu chọn chung ngành sao?"

Tần Hành cũng ngây ngẩn cả người, đôi mắt bất động. Lần trước cùng cha mẹ nói qua chuyện học y chỉ là thuận miệng mà thôi, thật

ra cậu không có suy nghĩ vậy. Lâm Vu học Y là vì người nhà, vậy cậu học Y là vì cái gì?

Thẩm Nghi Đình cắn góc môi: "Chủ nhật tuần trước, cậu cùng Lâm Vu đi vườn tình yêu?"

"Gần đây cậu ấy gặp áp lực rất lớn, tớ dẫn cậu ấy đi chơi một chút." Tàn Hành giải thích.

Thẩm Nghi Đình không hề chớp mắt nhìn qua hắn: "Vậy tuần này cậu có thể đi cùng tớ hay không?"

Tàn Hành vận mi: "Tuần này tớ có việc rồi, sắp thi tốt nghiệp, chúng tớ muốn lập nhóm cùng nhau học tập."

Sắc mặt Thẩm Nghi Đình trầm xuống: "Cùng ai?" Lấy thành tích của Tàn Hành mà còn cần học nhóm sao?

"Tôn Dương, Khương Hiểu, còn có Lâm Vu."

Thẩm Nghi Đình khoe miệng nhẹ cười: "Được đấy."

Tàn Hành nhéo nhéo mi: "Sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, cậu nên ôn tập đi."

Lâm Vu không hỏi Tàn Hành chuyện cậu từ đi ra nước ngoài, cô cảm thấy Tàn Hành có quyết định riêng của mình.

Tất cả mọi người bởi vì trận chiến thi đại học mà cố gắng, mỗi ngày bận rộn, cho dù bạn là ai cũng không muốn nhưng tháng năm này, đột nhiên xảy ra một sự việc. Lâm Vu đặt tất cả sách và vở ở phòng học nhưng tất cả đều không thấy đâu.

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Buổi sáng hôm đó, cô đến phòng học đầu tiên, phát hiện trên bàn học của mình trống trơn không có gì. Cô tìm từng ngõ ngách ở phòng học, cái gì cũng đều không có.

Lâm Vu chán nản trở lại chỗ ngồi, đầu óc trống rỗng, hai tay chăm chú nắm chặt lại. Cô cố nén mãi mới dề xuống được cảm xúc.

Khương Hiểu gặm bánh bao tiến đến hỏi: "Cậu làm sao thế?"

Lâm Vu giương mắt, sắc mặt tái nhợt nói: "Sách tớ tất cả đều không thấy đâu hết."

Bánh bao Khương Hiểu trong nháy mắt rơi xuống đất.

"Tớ đã tìm rồi, đều không có." Mắt cô đỏ ửng, giọng nói đang run. Gương mặt kiên cường thường ngày trong nháy mắt đều bị đánh bại.

"Cậu đừng vội." Khương Hiểu suy nghĩ nói: "Trường học có camera, tí nữa chúng ta đi xem xem."

Tay của Lâm Vu đang run run.

Khương Hiểu nắm chặt tay của cô: "Không có chuyện gì đâu, tớ còn có sách, cậu xem chung với tớ." Lòng bàn tay của cô hoàn toàn lạnh lẽo: "Cậu đừng sợ!"

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng lên tiếng, "Ừ."

Chỉ chốc lát sau, Tần Hành cùng Tôn Dương đã tới, nghe nói Lâm Vu không thấy sách đâu, Tôn Dương một mặt kinh ngạc, khó mà tin được.

Tần Hành lại là lo lắng, cậu đem sách của chính mình để trên bàn Lâm Vu: "Xem của tớ trước đi."

Lâm Vu lắc đầu, lúc này cô căn bản không có tâm trạng để đọc sách.

Tần Hành nhíu mày: "Đừng lo lắng, một lát nữa chúng ta đến phòng giám sát nhìn xem."

Lâm Vu mím khóe miệng, cổ bị cái gì chặn lại, không còn gì để nói.

Tần Hành đưa tay, vừa định đi vỗ vỗ vai của cô, nhưng vẫn là nhịn. "Tìm khắp nơi ở lớp rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Thùng rác thì sao? Người kia nếu như muốn phá hư, cũng có thể là khả năng này. Chúng ta tới đó thử xem."

Bốn người đồng thời đứng dậy.

Tần Hành trầm giọng nói: "Khương Hiểu, Tôn Dương các cậu ở lại lớp, có chuyện gì cùng giáo viên nói một chút."

Hai người gật gật đầu. "VẬY các cậu nhanh đi đi."

Tần Hành cùng Lâm Vu đi đến chỗ thùng rác tìm một lần, không phát hiện chút gì.

Hai người lại đi tìm lao công để hỏi.

Lao công: "Tối hôm qua đến buổi sáng nay tất cả rác rưởi đều ở nơi đó, đợi một hồi thì xe rác chở đi rồi. Cô không thấy được quyền

sách giáo khoa nào cả."

Tần Hành: "Cám ơn ạ." Cậu quay đầu nhìn về phía Lâm Vu, "Cậu đừng lo lắng, nhiều sách như vậy, người trộm khăng định không dám vứt đi một cách trắng trợn. Tớ nghĩ người đó vẫn còn giữ."

Lâm Vu nghiêng đầu, mi tâm lo lắng: "Còn giữ sao?"

"Ừ. Chúng ta về lớp trước đi, lúc đó bàn bạc một chút."

Tại lớp học, mọi người riêng phần mình mà học, không có giáo viên tại đây, hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Hành một mực nhìn qua bóng lưng của cô, lần trước kiểm tra sức khỏe, cô đã gầy đi năm cân, cao tầm 1m6, hiện tại gầy chỉ có hơn bốn mươi cân.

Chuyện này mất sách này mang lại cho cô một đả kích rất lớn. Cô so với bạn bè cùng lứa kiên cường hơn rất nhiều, nhưng năng lực chịu đựng cũng là có hạn.

Lâm Vu kinh ngạc nhìn sách trước mặt, trang bìa viết tên Tần Hành, nhưng cô nháy định không có lật ra xem.

Tiết học kết thúc, Tần Hành cùng cô đi tìm Trương Cần, Trương Cần nghe xong cũng bị kinh ngạc: "Trộm sách sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Trương Cần sắc mặt cứng đờ, thi đại học sắp đến mà còn xảy ra chuyện như vậy. "Em đừng vội, đợi một lát tới đến lớp học hỏi một chút."

Tần Hành: "Thầy Trương, nếu như tìm thấy người ăn trộm, thầy sẽ xử lý như thế nào?"

Trương Cần hỏi lại: "Em muốn thế nào?"

Tần Hành: "Không biết những sách kia hiện tại ở đâu? Hơn mười quyển sách, người kia cũng không thể toàn đem đi đi."

Trương Cần: "Sáng sớm hôm nay các em phát hiện sách không thấy đâu, cũng chính là hôm qua tại lớp tự học buổi tối xảy ra chuyện rồi."

Tần Hành: "Camera trong phòng học hôm qua không có mở thật sao ạ?"

Trương Cần bắt đắ dĩ nói ra: "Không có mở."

Tần Hành: "Thầy Trương, không thì như vậy đi —— "

Trương Cần nghe xong phương pháp của Tần Hành, không khỏi gật gật đầu. "Các em không truy cứu người kia sao?"

Tần Hành nghiêng đầu nhìn qua cô, Lâm Vu nhếch khóe môi: "Chỉ cần sách có thể trở về là được rồi."

Trương Cần gật gật đầu, "Tốt, tôi đã biết. Lâm Vu, không cần bởi vì việc này mà hoang mang, hiện tại nếu không có sách, tôi cảm thấy em đi thi cũng không có vấn đề gì cả."

Lâm Vu cười, nụ cười cho có lệ: "Em biết rồi."

"Các em về lớp trước đi, cứ làm theo cách của Tần Hành mà xử lý. Tí nữa tôi lại xử lý một chút." Trương Cần suy nghĩ sâu xa, việc

này đã phát sinh, suy nghĩ một chút xem có thể đem sách của Lâm Vu tìm trở về hay không.

Nhân tính của con người có đôi khi thật khó mà đánh giá. Thiện ác chỉ ở một cái nháy mắt. Làm ra chuyện như vậy, người này đến cùng có bao nhiêu đen tối. Thời gian giúp Lâm Vu nuôi hi vọng cũng có thể cứu rỗi người kia.

Tần Hành nhìn hai đầu lông mày của nhũ lại của cô mà chẳng biết nói làm sao để an ủi. Bạn cùng lớp chỉ cần hỏi cô vài vấn đề, cô khiếu gì cũng sẽ kiên nhẫn giúp người ta giảng giải, vở của cô cho tới bây giờ đều là mọi người truyền nhau mà đọc.

Cái người đi trộm sách kia, có hay không nghĩ tới tình trạng của Lâm Vu?

Tần Hành hận không thể lập tức đem người kia bắt lại.

Hai người trở lại phòng học, mọi người đều biết Lâm Vu bị mất sách, trong mắt có chút đồng tình, nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

Tiết hai, Trương Cần tiến vào phòng học. "Các bạn học, tiết này chúng ta không ôn tập, tâm sự chút đi." Hắn chỉ chỉ về cái bảng phía sau ghi ngày đếm ngược thi đại học, "Khoảng cách cho tới thi đại học còn có 28 ngày, thật nhanh! Thật nhanh nha!"

Mọi người phía dưới sắc mặt khác nhau.

Trương Cần tựa tại bàn học trên bục giảng, tư thái thanh thản. "Sáng nay lớp chúng ta xảy ra một chuyện. Sách của Lâm Vu bị người khác —— lấy đi rồi." Hắn không nói từ "trộm", cũng là hi vọng có thể lưu chút ân tình. "Ba năm chung lớp, trận chiến cuối

cùng, không nghĩ tới không phải cùng nhau sát cánh mà ngược lại là tự giết lẫn nhau."

Lâm Vu nhìn qua phía trước, ánh mắt trầm tĩnh.

"Tình huống cụ thể tôi đã hiểu rõ. Một hồi sau khi tan học, tôi liền tới phòng giám sát xem camera. Mặt khác, việc này nếu là báo cảnh sát mà nói, ảnh hưởng tới việc thi đại học, không biết đây là tội gì nhỉ?"

"Thầy Trương, thầy báo cảnh sát đi! Quá là ác! Cái này rõ ràng là muốn gây chuyện!"

"Thầy ơi, có phải hay không bắt được là sẽ giam lại?"

"Làm người bình thường chả muốn mà cứ thích có tiền án tiền sử sao?"

"Vậy có thể hay không tham gia thi tốt nghiệp trung học?"

...

"Tốt, mọi người an tâm chớ vội. Tôi nghĩ tất cả mọi người không muốn xảy ra chuyện như vậy. Lâm Vu có bao nhiêu cố gắng, lớp chúng ta mọi người đều nhìn thấy. Nói thật, tôi rất khiếp sợ, cũng không nguyện ý tin đây là chuyện của người trong lớp gây ra." Đáy mắt Trương Cần tràn đầy đau thương, thất vọng rõ ràng, "Thi đại học, đối thủ lớn nhất của các em không phải người khác, mà là chính các em. Em muốn đánh đến ai? Để Lâm Vu thi trượt đại học, vậy thì sẽ tốt cho bản thân em sao? Để người khác không dễ chịu thì em cảm thấy thích thú lắm sao? Trừ phi em không tìm không phỉ, chứ không phải về sau mỗi năm đến kì thi đại học, em không

sợ lương tâm cắn rứt sao? Chẳng lẽ em muốn giấu trong lòng cả đời?"

Lớp học lặng im im ắng ắng.

"Buổi sáng ngày mai, xin đem sách của Lâm Vu mang trở về. Chúng ta vẫn là bạn học. Chuyện này Lâm Vu cũng sẽ không truy cứu nữa."

Lâm Vu cúi đầu xuống, để cho người ta thấy không rõ biểu lộ của cô.

Vào lúc ban đêm, Lâm Vu không đến lớp tự học buổi tối, cô một mình tại ký túc xá, gọi điện thoại cho mẹ.

Lâm Sam: "Con làm sao không có tới lớp tự học buổi tối mà còn gọi điện thoại cho mẹ chứ?"

Lâm Vu ngửa đầu. "Là đột nhiên nhớ mẹ."

Lâm Sam cười: "Lúc này đừng nghĩ tới mẹ, nhớ nhiều kiến thức một chút đi."

Lâm Vu hít mũi một cái.

Tổng lòng Lâm Sam xiết chặt, "A Vu, có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi?"

Lâm Vu cắn môi góc, "Không có. Chỉ là con có chút khẩn trương."

Lâm Sam mặc một chút, "Ba con năm được hạng nhất trong thành phố, về sau ông ấy nói cho mẹ, trước khi thi cũng khẩn trương đến nỗi ngủ không được. Bất quá chờ đến ngày thi thì lại bình

thường. A Vu, không cần phải sợ. Mẹ ở nhà chờ con." Nói xong bà ho kịch liệt mấy lần.

Lâm Vu: "Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Lâm Sam: "Không có việc gì, gần đây hay bị ho."

Lâm Vu: "Mẹ, chờ con trở lại."

Cúp điện thoại, cô chậm rãi bình tĩnh trở lại. Những sự lo lắng, sự sợ hãi ấy, giống như biến mất đi.

Sách bị mất thì sao?

Những kiến thức kia không có bị mất.

Cô không thể bị đánh bại, không thì mẹ và bà phải làm sao bây giờ?

Nghĩ thông suốt, cô đeo balo lên, chuẩn bị đến phòng học, lúc này điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Tần Hành: Lâm Vu, đến trên sân tập đi.

Cô nhắn lại: Được.

Năm phút sau, cô đi vào sân.

Tần Hành đứng tại cửa sắt bên cạnh, hướng về phía cô phát phát tay.

Lâm Vu đi qua: "Cậu không tới lớp tự học buổi tối?"

Tần Hành hỏi: "Dù sao hiện tại cũng không xem được sách, nên đã sớm học. Kỳ thật thi đại học như kiểu thử thách tâm lý vậy."

Lâm Vu tỏ vẻ đồng ý.

Tần Hành: "Chạy bộ không?"

Lâm Vu: "Được." Dù sao cũng không có việc gì.

Hai người cùng nhau chạy 800 mét, càng gần đến cuối, Lâm Vu cùng cậu chên lệch liền càng ngày càng rõ ràng.

Tần Hành cười nói: "Tớ nhớ năm nhất vừa mới bắt đầu cậu chạy bộ rất mạnh, đạt giải nhất đại hội thể dục thể thao, thầy Chu Minh mong nữ sinh các cậu tham gia báo danh, cậu còn không muốn tham gia, cuối cùng cũng đi, còn cảm ơn về."

Lâm Vu thở hồng hộc: "Ba năm này thời gian rèn luyện ít, thể lực thật kém rất nhiều."

Hai người chậm rãi đi đến bãi cỏ xanh, Tần Hành ngồi xuống.

Bóng đêm yên tĩnh, trên bãi tập đèn đường mờ mờ, côn trùng kêu vang, đêm hè giống như một khúc ca dịu nhẹ.

Lâm Vu ngồi ở một bên.

Đêm nay đặc biệt nhiều sao, cô ngửa đầu nhìn lên. Gió mát thổi qua gương mặt của cô, giống như mang đi bao lo toan bực bội.

Tần Hành đôi mắt trong trẻo nói: "Thật hi vọng nhanh được lớn lên."

Lâm Vu ôn nhu: "Khi còn bé tớ liền mong chính mình nhanh lên lớn lên, như thế, tớ liền có thể giúp mẹ cùng bà làm việc."

Tần Hành nghiêng đầu, ánh mắt dừng tại mặt của cô: "Lâm Vu, hi vọng chúng ta có thể làm bạn làm vĩnh viễn."

Lâm Vu nhếch miệng: "Được." Hai tay cô chống trên mặt đất, một mực nhìn lên bầu trời đêm.

Tần Hành thanh âm thanh nhuận: "Kia là sao Thiên Lang, ban đêm sáng nhất trong các hành tinh."

"Cái nào cơ?"

Tần Hành đưa tay chỉ chỉ.

Lâm Vu nhìn sang.

"Kia là Bắc Đẩu và Thất Tinh."

Lâm Vu đều từng nghe qua mấy cái tên này trong sách nhưng chưa từng có nghiên cứu qua. "Làm sao cậu biết?"

"Ông của tớ thích nghiên cứu những này, tớ khi còn bé học được đấy"

Gió đêm từ từ thổi, Tần Hành cùng cô nói đến lĩnh vực thiên văn. Cô cảm thán nói: "Tần Hành, kiến thức của cậu thật phong phú."

"Từ nhỏ tớ đọc sách rất nhiều. Cậu không cần hâm mộ, nếu cậu đọc sách từ nhỏ có khi còn giỏi hơn tớ."

Lâm Vu ôn ôn nhu nhu cười: "Sao có thể chứ."

Tần Hành cười, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc giản dị nhất. "Đi thôi. Cần phải về rồi."

Lâm Vu nhìn đồng hồ: "Đã mười giờ hơn. Lớp tự học buổi tối đã kết thúc. Muộn như vậy trở về không có chuyện chứ?"

Tần Hành: "Chúng ta đi đến phòng học trước, không cần lên, đứng ngay dưới lầu chờ thôi."

Lâm Vu rất nhanh hiểu ý cậu.

Hai người chờ dưới lầu, tìm một chỗ tối mà nấp.

Lâm Vu: "Tần Hành, cậu có cảm thấy người kia sẽ đem sách trả lại không?"

Tần Hành: "Sẽ! Hôm nay Trương Cần đem tính nghiêm trọng của sự việc này nói ra, chúng ta ở cái tuổi này tâm lý ít hoặc nhiều đều sẽ sợ hãi. Quan trọng nhất chính là, làm chuyện xấu, tổn hại tâm lý người kia khẳng định rất bất an."

Lâm Vu: "Làm sao cậu biết?"

Tần Hành nhú mày: "Tớ xem mấy trăm tập « Thám tử lừng danh Conan » mà."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng.

Tần Hành đột nhiên giật tay của cô: "Xuyt —— "

Bọn họ thấy rõ ràng người kia.

Lâm Vu: "Là cậu ấy."

Nhớ vote ủng hộ để bọn mình ra chương nhanh hơn nhaa các chế

Dấu bé 33333

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Bom Bom + melbournje

Lâm Vu sửng sốt mấy giây: "Chắc là cậu ấy đi chậm "

Tần Hành không nói gì, hấn không tin, không đợi được mà nói: "Đi vào phòng học xem thử xem như nào."

Lúc này, các phòng học trống không, ánh sáng lờ mờ, yên lặng chỉ có tiếng bước chân hai người họ, có một cảm giác trống trải ngột ngạt, giống như tâm tình của bọn họ lúc này.

Hai người từng bước một đi lên, cuối cùng đã đến lầu ba, liền đi đến phòng học thứ hai.

Khoảng cách mấy chục bước mà tưởng chừng rất dài.

Lâm Vu biểu lộ khốn đốn, thân thể căng cứng.

"Vào thôi" Tần Hành nhẹ nhàng nói, hấn mở điện thoại ra bật đèn pin lên, chiếu vào phòng học.

Lúc này, trên bàn học của cô chất đầy sách vở, có chút lộn xộn. Có thể nhìn ra được, người kia rất gấp.

Lâm Vu sắc mặt trắng bệch: "Tớ không hiểu, sao lại là... Trần Đồng."

Cô nói rất khó khăn, giọng nói đều đang run lên.

Tần Hành cùng Trần Đồng cũng không thân lắm, ba năm cùng lớp hình như nói chuyện với nhau rất ít. Nhưng hắn biết rất rõ, Trần Đồng và Lâm Vu là bạn cùng phòng 3 năm, sáng tối đều gặp nhau.

Lâm Vu mím miệng, thở ra một hơi thật dài, một mặt buồn vô cớ: "Hiện tại tớ có cảm giác rất lạ, tớ thà không tìm thấy sách, hi vọng miễn sao người kia không phải là Trần Đồng".

Tần Hành hiểu suy nghĩ của cô, chuyện này đối với cô thật là khó để chấp nhận, nhưng lại để cô nhìn thấy một mặt khác của tình bạn.

"Lâm Vu, mặc kệ người khác có thay đổi thế nào. Chúng ta vẫn cứ là chúng ta là được"

Không muốn vì sự ác ý của người khác mà phải thay đổi con người ban đầu của mình.

"Tớ không sao, chỉ là có chút khó chịu..." Giọng cô rầu rĩ.

Từ từ tỉnh táo lại, môi cô giật giật nói: "Cảm ơn cậu, Tần Hành."

Ba năm qua, tình cảm giữa bọn họ đã sớm vượt qua tình bạn thông thường. Tần Hành giúp đỡ cô rất nhiều, cô đối với hắn vô cùng cảm kích.

Tần Hành: "Đi thôi, không cần suy nghĩ nhiều, xem như một giấc mộng đi. Alice mộng du... quên hết."

Lâm Vu cười khỏ:" Tớ chỉ mới đọc qua «Bạch Tuyết và bảy chú lùn», «Cô Bé Lộ Lem», chứ truyện cổ tích này thì tớ chưa đọc."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Tần Hành nhíu mày, "Nếu cậu cảm thấy hứng thú, chờ thi đại học xong, có thời gian tớ có thể kể cho cậu nghe."

Lâm Vu: "Ai, tớ cũng không phải trẻ con mà." Trong lòng cô đang lơ đãng vì một câu này mà hóa giải mọi tích tụ trong lòng cô. Mà cô tựa như cũng đã quen dạng ở chung này rồi.

Đêm hôm đó, là lần đầu tiên Lâm Vu về ký túc xá muộn nhất. Nhất Trung có quy định, giờ giấc bắt quá bà dì coi ký túc biết cô, cho là cô phải ôn tập nên về muộn, thậm chí còn cổ vũ cô.

Lâm Vu trở lại ký túc xá, ba người kia đã rửa mặt xong.

Dương Tiểu Mộng hỏi: "Sao về muộn thế?" Đại khái cũng biết cô mất sách nên tâm tình không tốt.

Lâm Vu trả lời: "Ở trường học đi dạo."

Thôi Nhã cùng Trần Đồng nằm ở trên giường đều không nói gì.

Hết thầy cứ như vậy mà kết thúc, kết quả này thật là khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Một đêm mộng đẹp, ngày thứ hai lại là một ngày thời tiết sáng sủa.

Lâm Vu vẫn như cũ là người rời giường đầu tiên, đi đến căn tin ăn sáng, lại trở về phòng học đọc sách. Ba năm, cuối cùng rồi sẽ kết thúc.

Buổi sáng, chuyện Lâm Vu mất sách đã tìm lại được, rất nhanh được truyền ra.

Rất nhiều bạn học mừng thay cho cô, phần chân tâm thật ý đó khiến Lâm Vu cảm thấy ấm áp toàn bộ mùa hè tuổi 18.

Bạn học lớp 2 hình như có ấn ý hơn bình thường, không nhắc lại việc trộm sách này, bởi vì tất cả mọi người đoán được người đó ở trong lớp.

Ngày đó về sau, Trần Đồng không còn cùng Lâm Vu nói chuyện nữa. Bà không khí ở ký túc xá cũng trở nên tẻ nhạt, chỉ là ai cũng không giải thích. Dương Tiểu Mộng cùng Thôi Nhã, tựa hồ cũng đã nhìn ra một chút, chỉ là các cô cũng không nói gì.

Cứ như thế này cũng tốt rồi.

Đại khái là bởi vì chuẩn bị thi nên ai cũng không có tâm tình xoắn xuýt những sự tình râu ria này.

Văn phòng, mấy thầy cô giáo đều đã biết chuyện trộm sách. Mọi người cảm thấy may mắn khi đã tìm được, còn cảm khái vài câu.

"Thầy Trương, vẫn là thầy có nhiều biện pháp, cho đưa bé kia một cơ hội."

"Hiện tại trẻ con không biết nghĩ cái gì trong đầu, ghen ghét cũng thật sự là đáng sợ."

"Cho nên là bình thường tâm lý phụ đạo vẫn là rất quan trọng."

"Thầy Trương, kỳ thật chuyện này kết thúc như vậy là ổn rồi."

Trương Cần gật gật đầu, "Tôi biết, cách này là tôi đi hỏi Tàn Hành. Hiện tại kết cục này đã là kết cục tốt nhất."

"Đúng vậy. Có đôi khi chân tướng lại rất tàn nhẫn. Bất quá, Tàn Hành lớp thầy thật đúng là lợi hại. Hết thầy đều là do nhóc ấy nghĩ ra."

"Thầy Hách nói không sai, lớp 2 thật là có ý tứ."

Trương Cần cười, "Thật tự hào quá."

Ngày mùng 4 tháng 6, Nhất Trung dựa theo lệ cũ, buổi chiều đưa học sinh đi chụp kỉ yếu.

Bắt đầu từ lớp 1, lớp 2 đã chuẩn bị sẵn ở một. Các bạn gái đã sớm trang điểm.

Các nam sinh cười đùa tí tởng, "Các nữ sinh à, các cậu xinh như vậy thì chúng tớ sẽ bị chìm mất. Có chừng có mực tí đi nha!"

Các nữ sinh cười: "Chúng tớ không ngại giúp các cậu trang điểm đâu!"

Các nam sinh liên tục khoát tay, quên đi thôi.

Lâm Vu làm theo đề nghị của Khương Hiểu, đem bím tóc đuôi ngựa thả ra, tóc nhu thuận rũ xuống đầu vai, càng đẹp mắt.

Khương Hiểu cảm khái, "Lần thứ nhất gặp cậu, tớ đã ngắm cậu thật kỹ."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu cảm thán: "Lâm Vu, về sau chúng ta cơ hội gặp mặt liền đi chơi nhé." Khi cô vừa ra đời, liền phải ly biệt cha mẹ. Người thân của cô tiếp tục rời xa cô. Cô tựa như một chiếc thuyền con, cô độc tiến về phía trước.

Lâm Vu lôi kéo tay của cô, "Chỉ cần tớ trở về, tớ liền đến tìm cậu."

Khương Hiểu: "Một lời đã định."

Rất nhanh lớp 1 đã chụp xong, chú chụp ảnh vẫy tay, "Lớp 2 có thể chụp rồi."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đứng đầu tiên tại hàng thứ hai bên trái.

Tần Hành một mực đứng ở cuối, đợi một lúc hần trực tiếp đi tới hàng thứ ba bên trái.

Tôn Dương tại hàng thứ tư, "Tần Hành, cậu đi lên đi! Đứng bên cạnh tớ."

Tần Hành: "Tớ đứng đây, chỗ này rất tốt."

Khương Hiểu cùng Lâm Vu đều quay đầu lại.

Tần Hành cười. Tớ nghĩ đứng gần cậu, cúi đầu xuống là thấy cậu rồi.

Chú chụp ảnh nhìn ảnh chụp, "Bạn nam đứng thứ nhất hàng thứ ba đứng sang hàng thứ tư đi, vóc dáng quá cao!"

Toàn lớp người đều nghiêng đầu nhìn qua, thầy giáo cũng không ngoại lệ. Trương Cần quay đầu nhìn thấy mấy người kia, một mặt

bất đắc dĩ.

Tần Hành sờ lên mũi, đứng ở hàng thứ tư vậy.

Chụp xong, có người tiếp tục đi quanh trường học chụp ảnh ảnh lưu niệm, có người về lớp để học tập.

Tôn Dương lôi kéo mấy người bạn họ đi chụp mấy cái ảnh chung, Lâm Vu cùng Khương Hiểu muốn về lớp học, cũng bị cản lại để hưởng thụ quãng thời gian này.

Tần Hành bị mấy nữ sinh gọi đi chụp hình. Hắn hiện tại so trước kia dễ nói chuyện hơn rất nhiều.

Tôn Dương nhún nhún vai, "Lớp chúng ta nữ sinh thật sự là không thể yêu thương nổi!"

Lâm Vu thanh thoi tựa ở xà đơn, nghe bọn họ nói chuyện.

Thẩm Nghi Đình đến tìm cô, "Lâm Vu, cùng nhau chụp tám ảnh đi."

Lâm Vu lên tiếng.

Thẩm Nghi Đình giơ điện thoại, liền chụp mấy bức ảnh. "Tí tớ gửi cho cậu."

"Cám ơn nhé."

"Cậu không mang điện thoại sao?"

"Điện thoại ở ký túc xá."

"Anh tớ hôm qua gọi điện thoại cho tớ, còn hỏi cậu như nào."

Thẩm Nghi Hành đã học xong năm hai, trong hai năm qua, bọn họ liên lạc cũng không nhiều, hần giống như rất bận, bất quá mỗi cách một đoạn thời gian, hần đều sẽ gọi điện thoại, hỏi tình hình học tập của cô gần đây.

"Lâm Vu, cậu chuẩn bị thi trường đại học nào?"

Lâm Vu trầm ngâm nói: "Tớ muốn học đại học y B."

Thẩm Nghi Đình nhẹ cười, "Thành tích của cậu tốt như vậy nhất định có thể thi đậu."

Lâm Vu mỉm cười.

"Thật hâm mộ các cậu."

Lâm Vu nghi hoặc.

"Cậu cùng Tần Hành cùng học đại học B còn có anh trai, mà tớ..." Thẩm Nghi Đình thanh âm thấp mấy phần.

Lâm Vu cũng không biết phải an ủi như thế nào, bởi vì cô cũng rõ ràng, lấy thành tích của Thẩm Nghi Đình là không thể nào thi đến đó.

Lúc này Tần Hành nhanh chân đi tới.

Tôn Dương hô: "Tần Hành, chờ cậu đó. Chúng ta tranh thủ thời gian chụp mấy tấm đi."

Tần Hành nhìn Lâm Vu, ánh mắt ôn nhu như nước. Hần đi đến cạnh Lâm Vu một cách tự nhiên, hỏi: "Các cậu chụp xong rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Ừ."

Tôn Dương giờ điện thoại, "Chỗ này của tớ có thể chụp nhiều ảnh HD, giá cả thương lượng."

Tần Hành nhìn thoáng qua Tôn Dương, "Giúp tớ cùng Lâm Vu chụp một tấm."

Lâm Vu nghiêng đầu, "Chúng ta không chụp với họ sao?"

Tần Hành cười khế: "Bạn học Lâm Vu, chúng ta ngồi gần nhau ba năm, tốt nghiệp ít nhất phải chụp chung tấm ảnh chứ."

Tựa như là cô hẹp hòi.

Thẩm Nghi Đình lẳng lặng ngừng chân ở một bên, giờ phút này, Tần Hành cùng Lâm Vu mới là nhân vật chính.

Tôn Dương nói ra: "Tương lai ai kết hôn có thể trở về trường học chụp ảnh cưới, khẳng định siêu đẹp."

Tần Hành mím khóe miệng, nhẹ nhàng lên tiếng.

Lâm Vu một mặt kinh ngạc.

Hắn lườm nàng một chút, "Tớ cảm thấy lời đề nghị này Tôn Dương rất tốt."

Lâm Vu: "..."

Tôn Dương giờ điện thoại, "Nhìn ống kính này!"

Ngày ấy, mấy người chụp một chút ảnh, thanh xuân giống như liền dừng lại ngay ở bên trong tấm ảnh.

Chỉ là, thi đại học tốt nghiệp trong vài năm, mấy người ai cũng không tiếp tục lật ra những tấm hình quá khứ kia.

Cuối cùng đã tới ngày thi đại học, thời tiết Tấn Thành đặc biệt tốt, lãnh đạm.

Thi sinh của ban khoa học tự nhiên của Nhất Trung đều thi ở trường, như thế thuận tiện không ít, nhất là đối mấy bạn ở ký túc xá.

Rất khéo, Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình ở chung một phòng thi.

Ngày đầu tiên, buổi sáng thi văn buổi chiều thi toán. Cùng ngày, thi toán kết thúc, bên ngoài một mảnh phàn nàn cùng tiếng thở dài.

Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình đi ra. Nguyên bản Thẩm gia là định đem Lâm Vu tiếp về nhà, bất quá Lâm Vu nói quen thuộc trọ ở trường rồi, người Thẩm gia liền không tiếp tục khuyên cô nữa.

Thẩm Nghi Đình hỏi: "Thi thế nào?"

Lâm Vu thoáng bình phục lại tâm tình: "Còn tốt."

Thẩm Nghi Đình vẻ mặt buồn thiu, "Toán thật là khó! Tôi còn mấy câu chưa làm."

Lâm Vu không có thói quen dò đáp án, người khác nói cái gì, cô đều sẽ không đáp lại.

Rất nhiều người đều phàn nàn toán rất khó, đằng sau có mấy bài không hiểu.

Tần Hành một mực ở dưới lầu, đối với hần loại người đã quen làm toán mà nói, thi đại học cũng thường thôi. Hần chỉ là muốn nhìn một chút xem Lâm Vu như nào.

"Thế nào?"

"Còn tốt."

Tần Hành đã hiểu, không tiếp tục hỏi nhiều. Hắn nghĩ khó khăn như vậy, đối với Lâm Vu cũng không tính là vấn đề lớn.

Thẩm Nghi Đình một mực không nói gì.

Đi một đoạn đường, Lâm Vu muốn về ký túc xá, Tần Hành bọn họ cũng muốn về nhà.

Lâm Vu cùng bọn họ tạm biệt.

Tần Hành nhướn nhướn mày, nhìn cô, "Lâm Vu, cố lên."

Lâm Vu cười một tiếng, "Cậu cũng thế." Trong lòng cô có một mảnh trong xanh phẳng lặng, "Tần Hành, tớ sẽ thi đại học B."

Cô quay người, tự nhiên nhìn thấy Tần Hành nhếch miệng lên đáng vẻ tươi cười.

Thẩm Nghi Đình trở lại nhà mình, ông bà Thẩm đều tới.

Bà Thẩm cũng khăn trương, lòng bàn tay đỏ mề hôi, "Đình Đình, mẹ nghe nói năm nay toán rất khó, đây là chuyện tốt, đối với mọi người cũng khó khăn, liền có chênh lệch."

Thẩm Nghi Đình nhắm mắt lại, "Mẹ, đầu con đau."

Ông bà Thẩm một mặt khăn trương. "Thế nào? Bị cảm nắng sao?"

Thẩm Nghi Đình nhếch miệng không nói chuyện.

Bà Thắm nói ra: "Tốt, về nhà trước đi."

Xe chậm rãi mở ra, Thắm Nghi Đình đầu càng ngày càng đau nhức. "Mẹ, con không muốn thi nữa."

Bà Thắm ôm cô, nhẹ nhàng vuốt sống lưng cô, "Đình Đình, đã đến lúc này, nếu con từ bỏ thì công sức ba năm đều uổng phí."

"Vì cái gì con đã cố gắng như vậy, vẫn chưa được? Lâm Vu bọn họ thì dễ dàng đạt điểm cao."

"Con không thể cùng với Lâm Vu so sánh." Bà Thắm thở dài, "Mẹ con bé hiện tại đang nằm viện, sau đó phải phẫu thuật tim, sống chết chưa rõ, con cho rằng Lâm Vu liền nhẹ nhõm sao?"

Thắm Nghi Đình trầm mặc.

Vào lúc ban đêm, Lâm Sam gọi cho Lâm Vu, hai mẹ con nói hơn mười phút mới cúp điện thoại.

Lâm Vu cũng không biết, mẹ mình lại nhập viện rồi.

Lâm Sam khẽ thở dài một hơi, bác sĩ nói bà cần làm giải phẫu, điều kiện ở huyện có hạn, đề nghị bà đi đến bệnh viện lớn ở Tấn Thành.

"A Vu thông minh như vậy cố gắng như vậy, khẳng định không có vấn đề." Bà an ủi mẹ Lâm.

Lâm Sam che ngực, "Con chính là có chút lo lắng, luôn luôn có chút không tập trung."

"Chớ suy nghĩ lung tung, còn có hai ngày nữa là kết thúc thi. Con cứ giữ gìn thân thể mà chờ làm giải phẫu đi." Bà thở dài một tiếng,

lần này lại làm phiền Thẩm gia rồi.

Lâm Sam sắc mặt trắng bệch, chăm chú nắm chặt tay. "Mẹ, con thật sự phải xin lỗi A Vu."

"Ngốc quá! Con là tinh thần là trụ cột của con bé, chỉ cần con khỏe, A Vu mới có động lực."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: melbournje

Ngày mùng 8 tháng 6, thời tiết nhiều mây, rất mát mẻ, buổi sáng mọi người đã thi xong mấy môn.

Lâm Vu trở lại ký túc xá, Dương Tiểu Mộng cũng quay về rồi. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bố mẹ Thôi Nhã cùng Trần Đồng đều đến Tấn thành cổ vũ con gái thi đại học, thuê một khách sạn ở gần đó để nghỉ ngơi.

Dương Tiểu Mộng rửa hai quả đào, đưa cho Lâm Vu, "Hai quả cuối cùng nhé. Có màu rất dễ nhìn, hồng hồng đỏ đỏ, nhiều sự may mắn."

Lâm Vu nói khẽ: "Cảm ơn."

Đào vừa giòn vừa ngọt.

Hai người ngồi trên ghế đối diện. Dương Tiểu Mộng nói: "Lâm Vu, thi xong cậu có kế hoạch gì?"

"Về nhà trước giúp mẹ, bà, sau đó đến trông tiệm giúp người chị."

Dương Tiểu Mộng lộ vẻ hơi ngạc nhiên, "Tớ muốn nằm chơi, không phải xem sách cũng không phải làm đề! Tớ phải điên cuồng xem phim truyền hình, đem khoảng thời gian trước kia bù đắp lại."

Lâm Vu cười yếu ớt.

Nghe đã cảm thấy rất tốt đẹp.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, chuẩn bị nghỉ ngơi, đây là thói quen của bọn họ, nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị thi môn cuối cùng.

1h5 phút, điện thoại Lâm Vu kêu lên. Cô có chút bực tức, cầm điện thoại di động lên, thấy là Thẩm Nghi Đình gọi. Trong nội tâm cô buồn bực, Thẩm Nghi Đình làm sao vào lúc này lại gọi điện thoại cho cô? Đột nhiên sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Lâm Vu nhìn thoáng qua Dương Tiểu Mộng đang nghỉ ngơi, nhẹ nhàng xuống giường, lấy giày, ra khỏi ký túc xá. "Alo —— "

Thẩm Nghi Đình trầm mặc mấy giây: "Lâm Vu ——" tốc độ nói của cô so ngày thường chậm hơn rất nhiều, giống như đang có chuyện gì.

"Nghi Đình, có chuyện gì không?"

Thẩm Nghi Đình âm thầm hít một hơi, "Dì ở nhà lên cơn tái phát bệnh tim, bệnh viện Đông Lăng không có cách nào, hiện tại mang đến thành phố, tình huống có hơi xấu."

Lâm Vu trong nháy mắt liền trống rỗng, ong ong cả đầu. "Cậu đang nói cái gì?" Cảm giác chính mình như nghe nhầm.

Thẩm Nghi Đình khó khăn mở miệng: "Hai ngày trước dì nhập viện rồi. Lúc đầu coi là có thể kéo dài đến chúng ta thi xong đại học, không nghĩ tới... Cha mẹ tớ một mực thương lượng, có nên hay không nói cho cậu tin tức này. Tớ nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định nói cho cậu."

Lâm Vu tim đau nhức. Hai con người trong nháy mắt liền rơi đầy nước mắt, nhưng mà cố nén.

Thẩm Nghi Đình thanh âm hoảng hốt, nói khẽ: "Lâm Vu, rất xin lỗi. Tớ không biết tớ lựa chọn nói cho cậu là đúng hay sai." Cô rất mâu thuẫn. Một bên là thi đại học, một bên là mẹ của cô. Cô biết, mẹ của cô là quan trọng nhất, nếu như phát sinh chuyện gì, Lâm Vu không được nhìn thấy mẹ mình lần cuối, cô sẽ thương tiếc cả đời.

Lâm Vu hít một hơi thật sâu: "Cám ơn." Cô từng chút từng chút ngồi xổm xuống, vùi đầu xuống đầu gối, ôm thật chặt mình ngồi ở trên mặt đất. Rõ ràng là mùa hè, ngày mai hơn 30 độ, vì cái gì mà cô lại lạnh như vậy?

Cả người tựa như ở trong băng, không cảm giác gì.

Thẩm Nghi Đình cúp điện thoại, khí lực cả người đều bị rút sạch.

Ông bà Thẩm sắc mặt cũng khó coi, ngay từ đầu bọn họ đều muốn gạt Lâm Vu, có thể lại sợ tình huống xấu nhất xuất hiện. "Đình Đình, con nhanh đi nghỉ ngơi đi, đừng để ảnh hưởng tới buổi thi chiều mai."

Thẩm Nghi Đình khoát khoát tay, sắc mặt mỗi mảy, "Không có gì đâu, buổi chiều thi Anh ngữ là môn tủ của con. Ba mẹ không cần theo giúp con đâu, đi bệnh viện thăm dì đi."

Ông Thẩm nhíu mày, "Không biết Lâm Vu phải làm sao bây giờ?"

Bà Thẩm khe khẽ thở dài, trùi mền vuốt ve tóc của con gái.

"Mẹ, con làm rất đúng sao?"

"Chúng ta đều là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nếu như mẹ Lâm Vu lúc này thật sự có chuyện gì, mà Lâm Vu lại không ở đó, cả đời này sẽ áy náy. Nói cho Lâm Vu chân tướng thì sẽ rất tàn nhẫn, thế nhưng là từ con tới nói cũng rất tàn nhẫn."

Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường: Đây là mình suy đoán nhưng mà đại ý chắc là chuyện nhà người ta còn chưa rõ mà người lạ bên ngoài đã hóng hớt,... Nếu có suy đoán sai xin các bạn thông cảm hihi =)))

Thẩm Nghi Đình ngoẹo đầu, tựa trong ngực mẹ mình. "Con chỉ nhớ mùa hè năm nhất, Lâm Vu cùng dì cũng từng như thế này."

Mười ngón Lâm Vu chăm chú bóp lấy lòng bàn tay, trong đầu là một mảnh hỗn độn. Hốc mắt lặn xuống vài giọt lệ, nội tâm là một mảnh hoang vu. Chẳng lẽ cũng là tương xứng với cái tên của cô?

Vu, không có gì cả.

Truyện được up tại wattpad melbournje

Cô rất muốn hỏi ông trời, vì sao cứ hành hạ cô mãi vậy? Vì cái gì không thể bỏ qua cho cô? Những thứ cô có rất ít, cứ sao còn muốn đoạt đi?

Sắc mặt của cô tái nhợt, hai mắt đã mất đi hết thủy ánh sáng. Chỉ là một cái chớp mắt, cô liền lựa chọn xong.

Cô phải trở về.

Cô phải trở về nhà.

Cô đã từng trải qua cảm giác thấy mẹ mình cùng tử thần tranh chấp.

Lá gan mẹ cô rất nhỏ, bà cũng già rồi, bọn họ cũng chỉ có cô.

Thi đại học... Về sau còn có cơ hội.

Lâm Vu nhắm mắt lại, nén đi mọi cảm xúc. Cô về đến phòng, nhanh chóng thu thập xong balo.

Dương Tiểu Mộng nghe thấy động tĩnh, đứng dậy nhìn thoáng qua, "Lâm Vu? Sớm như vậy đã muốn ra trận sao?"

Lâm Vu quay đầu, hai mắt đỏ bừng, sắc mặt trầm tĩnh, "Tiểu Mộng, cố lên." Cô không biết mình còn có cơ hội hay không, hi vọng các cô năm nay đều có thể toại nguyện.

Cách một tấm màn trắng, Dương Tiểu Mộng lờ mờ nhìn thấy khắp khuôn mặt Lâm Vu đầy cay đắng cùng bất đắc dĩ.

Lâm Vu đi, rời trường học.

Cô trực tiếp đón xe đi bệnh viện. Trên đường đi, cô ôm balo của mình, thân thể mảnh mai núp ở trên ghế.

Trên xe còn tại phát ra tin tức, nhắc nhở thí sinh buổi chiều mai thi phải chuẩn bị giấy tờ tốt.

Cô chuẩn xong rồi, hiện tại còn ở trong balo đây, vô ý thức sờ lên vị trí đó.

"Phía trước kẹt xe." Lái xe nói.

Lâm Vu trông qua, "Chú ơi, làm phiền chú, mẹ cháu đang nằm bệnh viện..." Thanh âm của cô đã gần như sụp đổ.

"Cô bé, đừng vội. Hãy cứ bình tĩnh đã."

Lâm Vu khóc, cô không dám nghĩ, nếu như mẹ xảy ra chuyện...

Mặc kệ trả giá lớn đến đâu, chỉ cần mẹ không có chuyện gì thì cô sẽ không hối hận.

Cuối cùng đã tới viện, cô gặp được ông Thẩm ở đây.

Ông Thẩm sắc mặt nặng nề, "Xe cứu thương còn đang trên đường tới, nơi này đã sắp xếp xong xuôi."

Lâm Vu không biết nói cái gì, chỉ là thật lòng hướng phía ông Thẩm cúi đầu thật sâu để cảm ơn.

Ông Thẩm vội vàng kéo cô, "Chú đã gọi người mời trưởng khoa Lưu ở khoa tim mạch tới, ở phương diện này ông ấy là chuyên gia, mẹ con sẽ không có việc gì đâu."

Khóe miệng Lâm Vu khô khóc.

Trong mắt ông Thẩm tràn đầy tiếc hận, "Lâm Vu, chú biết hiện tại nói với con cái gì đều vô dụng. Người còn sống rất dài, có cái được có cái mất."

"Con hiểu mà." Cô nhìn qua nơi xa, chờ đợi xe cứu thương đến.

"Lâm Vu —— "

"Chú, con không hối hận." Cô yên lặng nói.

Cuối cùng thi Anh ngữ đã kết thúc, các thí sinh hưng phấn đi ra. Bất kể như thế nào, ba năm kết thúc.

Năm giờ.

Tần Hành từ trường thi đi ra, mấy người như thường ở chỗ cũ để chờ nhau.

Khương Hiểu, Tôn Dương, Khuất Thần đều đến.

Khuất Thần: "Bọn họ bảo ngày mai muốn tới trường học đưa sách cho các em năm nhất năm hai! Các cậu tới hay không?"

Tôn Dương: "Cậu á? Sách của cậu thì ai muốn?"

Khuất Thần: "Lại tới cậu rồi. Đình Đình cùng Lâm Vu làm sao còn chưa đến?"

Tần Hành nhú nhú mày, ánh mắt nhìn qua phía trước.

Chỉ chốc lát sau Thẩm Nghi Đình rốt cuộc đã đến, sắc mặt cô không phải quá tốt.

Khuất Thần lo lắng, "Thế nào? Không phải môn tử của cậu là Tiếng Anh sao?"

Thẩm Nghi Đình ngẩng đầu nhìn qua bọn họ, sắc mặt đau thương.

Khương Hiểu hỏi: "Lâm Vu đâu?"

Thẩm Nghi Đình từ từ nhìn Tần Hành, cô cắn khóe môi, không biết nên nói như nào.

Lúc này có mấy cái nữ sinh đi qua bọn họ, mấy người thảo luận.

"Nghe nói Lâm Vu lớp 2 không đến thi."

"Thật hay giả?"

"Chỗ ngồi của cậu ấy trống không."

"Mẹ nó! Xảy ra chuyện gì nhỉ?"

...

Tần Hành một mặt khiếp sợ nhìn Thẩm Nghi Đình, ngữ khí vội vàng, "Lâm Vu đâu?"

Thẩm Nghi Đình đón ánh mắt của hắn, "Buổi chiều mẹ cậu ấy phải phẫu thuật tim, Lâm Vu biết..."

Tất cả mọi người giật mình, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Tần Hành xoay người chạy.

"Tần Hành —— chờ chúng tớ một chút đi. —— "

Thẩm Nghi Đình đột nhiên khóc, "Là tớ nói cho Lâm Vu."

Khuông Hiểu nhìn qua cô, không biết nên nói cái gì. Chỉ là vỗ nhẹ vai Thẩm Nghi Đình. "Tớ nghĩ Lâm Vu khẳng định sẽ rất cảm kích cậu. Thẩm Nghi Đình, là tớ thì tớ cũng không biết nên làm như thế nào!" Cô lơ mơ nghĩ đến lần biểu diễn hồi năm nhất, Thẩm Nghi Đình đều nghiêm túc như vậy.

Đây quả thật là một sự lựa chọn khó khăn, Không có đúng sai.

Thẩm Nghi Đình hai mắt nhắm lệ, mông lung nhìn qua Khương Hiểu. Một giây này, cô thật rất hâm mộ Lâm Vu.

Tuổi thanh xuân của cô, có được những người bạn như vậy. Chân thành tha thiết, thuần khiết.

Ánh đèn trong phòng giải phẫu vẫn sáng, đã hơn bốn giờ. Bà cô cùng Lâm Vu một mực chờ ở cửa. Một đôi bà cháu này, thật sự nhìn thấy mà lòng chua xót.

Lâm Vu nhìn đồng hồ, đã năm giờ, thi đại học cũng đã kết thúc.

Bà gặp cô xuất thần, "A Vu, con thật rất giống ba con. Quả quyết kiên quyết, chưa từng hối hận quyết định của mình."

Lâm Vu giật giật khóe miệng, "Bà, bà gặp qua cha con sao?"

Cô bà cười, "Lúc cậu ta ra đời, ta còn ôm cậu ấy cơ. Lúc mẹ con và cậu ta yêu nhau, bà đã gặp qua cha con một lần, chỉ một lần. Đáng dáp rất đẹp mắt. Ai —— "

"Bà, tạm thời không nên nói chuyện con không thi đại học với mẹ."

Bà nắm chặt tay của cô, vừa định nói chuyện thì di động của Lâm Vu bắt đầu kêu.

Lâm Vu lấy điện thoại di động ra, phía trên biểu hiện ra tên Tần Hành. Cô chần chờ một chút.

Bà nói: "Nghe đi."

Lâm Vu ấn trả lời, tay còn có chút run.

Tần Hành: "Lâm Vu ——" điện thoại kết nối, nhưng hắn lại không biết nên nói cái gì.

Lâm Vu cắn góc môi, hồi lâu máy móc kêu một tiếng tên của hắn, "Tần Hành, là tớ."

Trong chốc lát Tần Hành như nghẹn họng, thanh âm khàn khàn nặng nề, "Không sao, sang năm còn có cơ hội." Thanh âm của hắn hoàn toàn như trước đây để cho người ta cảm thấy ấm áp.

Lâm Vu lặng im.

Tần Hành: "Tớ có thể tới không?"

Lâm Vu cắn răng, "Đừng. Tần Hành, cảm ơn cậu."

Tần Hành nghẹn ngào: "Lâm Vu, cậu phải thật tốt." Có quá nhiều lời muốn nói, thế nhưng là đều nói không ra.

"Tớ hiểu rồi."

Cuộc đời sẽ gặp phải rất nhiều lựa chọn xoắn xuýt, mà cô đã đem chuyện khó khăn nhất làm xong, còn có cái gì có thể e ngại đây.

Năm đó mùa hè, thời tiết đặc biệt nóng.

Tin tức Lâm Vu không thi rất nhanh truyền ra, các thầy cô đều kinh hãi, dù sao Lâm Vu là người có hi vọng nhất năm nay. Thế nhưng khi biết nguyên nhân, mọi người càng không thể làm gì.

Lúc có điểm, sở hữu thí sinh đều khẩn trương và đợi. Sau khi đã dán điểm rồi, tất cả mọi người đều đi nghe ngóng.

Tôn Dương thi cũng không tệ lắm, hơn 20 điểm, Khương Hiểu cũng 30. Tần Hành vẫn là đứng thứ 2 toàn trường.

Lớp học náo nhiệt lên, những người thi tốt đều vui vẻ. Có người bắt đầu thảo luận nên ghi danh trường học nào.

Tôn Dương lấy lại điện thoại di động, không tiếp tục nhìn tin tức.

Rất nhiều người đều đang nghĩ, nếu như Lâm Vu đi thi, thì điểm sẽ như thế nào.

Chỉ là nhân sinh chưa từng có nếu như.

Lâm Vu hầu như ở giường bệnh, Lâm Sam phẫu thuật rất thành công, bà ở phòng giám hộ chờ đợi một tuần lễ, hiện tại thân thể của bà còn rất yếu ớt.

Lâm Vu giúp mẹ mình lau người thay quần áo. "A Vu, thành tích ra sao?"

"Vâng."

"Con bao nhiêu điểm?"

"Con còn chưa có đi tra."

Lâm Sam nhàn nhạt cười một tiếng, "Không quan tâm, mẹ tin tưởng con."

Lâm Vu cười nói: "Con đi giặt quần áo trước đây." Cô ra khỏi phòng bệnh, cúi đầu, đầy buồn bực.

Bà từ phòng bệnh ra, đi đến bên cạnh cô, "A Vu của bà làm sao lại khổ như vậy chứ?"

Lâm Vu lau lau khóe mắt, cười, "Nào đâu khổ ạ? Mẹ giải phẫu thành công. Bà à, rất đáng giá."

Bà ai một tiếng, nhìn thấy phía trước, bà bấu góc môi, "Thằng nhóc kia khá quen nha."

Lâm Vu ngẩng đầu, chỉ gặp Tần Hành đứng phía trước cửa.

Cậu mặc áo thun trắng, quần màu nâu nhạt, dáng vẻ anh tuấn.

Hai người nhìn nhau, hần từng bước một đi tới.

Lâm Vu mỉm cười, "Sao cậu lại tới đây?"

Hơn mười ngày mà thôi, thật là cảnh còn người mất. Hần giống như cũng thay đổi, có loại cảm giác nói không thành lời.

Chap sau tỏ tình!!

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: melbournje

Lúc chạng vạng tối, dưới lầu bệnh viện là một mảnh an bình.

Lâm Vu cùng Tàn Hành chậm rãi đi tới.

Tàn Hành hỏi: "Thân thể của dì thế nào?"

Lâm Vu nhẹ giọng: "Bác sĩ nói khôi phục tốt hơn so với tưởng tượng." Cứu được bà trở về đã không dễ dàng. Ngày đó cô nhìn thấy mẹ từ từ trên xe cứu thương xuống, mang theo bình ô xy, cả người giống như ngủ say. Cô cảm nhận được cảm giác cận kề cái chết, phải bắt lấy từng tia hi vọng

Phòng giải phẫu, bác sĩ và y tá sớm đã chuẩn bị vào chỗ, Lâm Sam vừa đến, mọi người giành giật từng giây thời gian. Lâm Vu cắn góc môi, nhìn một nữ bác sĩ kiểm tra cho mẹ. Cái gì cô đều không làm được, chỉ có thể đứng ở một bên.

Phẫu thuật dài đằng dặc, cô không biết mình đã trải qua như thế nào.

Nhất là khi bác sĩ nói để người nhà chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô liền khóc mà cũng không biết tại sao khóc.

Đôi mắt Lâm Vu trong veo, "Cậu thi thế nào?" Nhất định rất tốt.

Tần Hành trầm mặc một chút, báo một điểm số.

Lâm Vu nhìn hần, ngữ khí vui vẻ, "A. So với kỳ thi thử thì tốt hơn gấp mười lần. Hạng nhất sao?"

Tần Hành thấy được nụ cười trên mặt cô, "Không phải."

Lâm Vu một mặt kinh ngạc, "Vậy mà không phải! Đó là ai?"

Tần Hành: "Lý Duy Tịch. Cậu ấy cũng "trạng nguyên" khoa học tự nhiên của Tấn Thành."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng, "Có một lần tớ cùng cậu ấy thảo luận rồi, cậu ấy rất thông minh."

Tần Hành từ trong túi xách lấy ra một bản ghi chép bạn học. "Đây là Tống Dật Minh làm, cậu ấy để tớ chuyển tặng cho cậu."

Lâm Vu ngạc nhiên, cô chậm rãi lật ra, "Vĩnh viễn năm ba lớp 2, tất cả mọi người ký tên vào?"

"Còn có cậu là chưa ký tên." Tần Hành lấy bút ra, "Ký đi."

Lâm Vu chưa xót.

Tần Hành tay nâng lấy cuốn sổ, Lâm Vu có chút cúi người chuẩn bị ký tên.

Tần Hành: "Cậu hướng về bên phải phía dưới ký đi."

Chóp mũi Lâm Vu trượt xuống, cô nhìn thấy tên Khương Hiểu, "Khương Hiểu —— "

Tần Hành: "Xuống chút nữa, ký cạnh tên tớ ấy."

Lâm Vu ngẩng đầu, cái trán kém chút nữa chạm vào mặt cậu.

Tần Hành: "Lâm Vu, cậu biết cái gì gọi là thích không?"

Tâm tình Lâm Vu đột nhiên tăng tốc: "...?" Bốn mắt nhìn nhau, cho tới hôm nay cô mới phát hiện trên sống mũi Tần Hành có cái nốt ruồi nho nhỏ.

Tần Hành: "Thích chỉ là nhìn tên của hai người ở chung một chỗ thôi cũng cảm thấy hạnh phúc." [Ngọt quá huhu =))))))]

Khóe miệng Lâm Vu đột nhiên khô khốc, mất năng lực ngôn ngữ.

Tần Hành từng chữ nói ra, "Lâm Vu, đem tên của cậu cùng tên tớ đặt chung một chỗ có được hay không?"

Lâm Vu cứng đờ tại chỗ, "Tần Hành —— cậu, tớ ——" dưới ánh mắt nóng rực của hắn, cô ký tên của mình xuống.

Tần Hành đầy ý cười. "Cậu biết tên của tớ có ý nghĩa gì không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Hành là cổ ngọc khí."

Tần Hành lắc đầu, "Tần Hành, nghĩa là đối với tình cảm thì rất kiên trì bền bỉ."

Lâm Vu: "... " Thầy Âu Dương mà nghe được câu này đoán chừng cũng muốn lau mồ hôi.

Tần Hành yên lặng nhìn cô, "Tớ biết cậu muốn nói cái gì, bây giờ cậu cứ chiếu cố tốt đi vào. Tớ vẫn sẽ ở đại học B đợi chờ cậu."

Lâm Vu sững sờ ở nơi đó, nhìn qua người trước mắt. Thiếu niên ngũ quan được ánh nắng chiếu rọi càng thêm thanh tú, ánh mắt kiên định.

"Một năm sau, tớ tới đón cậu."

Lâm Vu trở lại phòng bệnh, Lâm Sam một mực chờ cô, "A Vu, con qua đây —— "

Lâm Vu đi đến mép giường.

Lâm Sam nhìn qua cô, ánh mắt thâm trầm. "Nói thực cho mẹ biết, ngày cuối cùng, có phải hay không con không có tham gia thi?"

Sắc mặt Lâm Vu liền thay đổi.

Lâm Sam cười khỏ, "Quả nhiên mà ——" hai ngày này bà một mực suy đoán, Lâm Vu đang che dấu cảm xúc, trên mặt của cô kiểu gì cũng sẽ trỗi lên chút ưu thương. "Là mẹ hại con, mẹ làm sao không sớm một chút chết đi chứ."

Lâm Vu cầm thật chặt tay của bà, "Mẹ, mẹ không nên nói như vậy! Lúc ấy tình huống thật rất nguy hiểm, nếu như khi đó mẹ có chuyện gì, con không ở bên cạnh, liền lần cuối đều không gặp được, cả một đời cũng sẽ không an tâm. Con học để thi đại học cũng không còn ý nghĩa."

Lâm Sam lắc đầu, "Thế nhưng là không nên làm như vậy."

Lâm Vu nói ra từng chữ: "Mẹ, không phải từ nhỏ mẹ nói cho con, trước đấng sau ngọt sao? Tin tưởng con đi! Sang năm con sẽ thi đậu. Con vẫn có thể lên đại học. Thế nhưng là mẹ cũng chỉ có một."

Cô nhẹ nhàng ôm mẹ mình, "Mẹ, nếu như là ba thì ông ấy cũng sẽ chọn như vậy."

Lâm Sam yên lặng khóc, "Là mẹ làm liên lụy con! Là mẹ liên lụy con."

Ban đêm, Tần Hành về đến nhà, ông bà Tần đều ở đó

Bà Tần: "Về rồi sao."

Tần Hành gật gật đầu.

Ông Tần: "Mấy ngày nay con cân nhắc thế nào?"

Tần Hành di chuyển đôi mắt, "Cha mẹ, con đã nghĩ kỹ. Con sẽ đến đại học B học y, liên thông thạc sĩ."

Hai ông bà Tần không quá kinh ngạc. "Cho nên mấy ngày nay con hay chạy tới viện sao?"

Tần Hành: "Trước tiên con đến khảo sát tình hình một chút."

Ông Tần liếm liếm thần sắc, lời nói nặng nề, "Tần Hành, đây không phải trò đùa, học y cũng không phải trò đùa. Làm bác sĩ không dễ."

Tần Hành nghiêm mặt, "Con biết. Con đã nghĩ rất rõ ràng. Con đường này là con muốn đi."

Ông Tần gật gật đầu, "Vậy là tốt rồi." Ông hướng về phía vợ mình cười cười, "Vợ à, bà có thể yên tâm rồi."

Tần Hành: "Cha mẹ, cảm ơn hai người." Vô luận hấn lựa chọn thế nào, bọn họ đều sẽ hết mình ủng hộ.

Ông Tần khoát khoát tay.

Bà Tần ưu thương, "Hành Hành, học y muốn tốt nghiệp thì phải học nhiều năm đấy. Tốt nghiệp xong cũng đã trưởng thành, mẹ đề nghị cá nhân con ở đại học phải suy tính một chút."

Ông Tần ung dung bưng chén nước lên uống một hớp nước, bỗng có ý nghĩ —— kì lạ.

Tần Hành sờ soạng mặt mày, "... Vâng, được ạ."

Nộp xong nguyện vọng ngày ấy, mọi người lần nữa trở lại trường học, chỉ có chỗ của Lâm Vu trống không.

Tôn Dương điền đại học kiến trúc D, hần liếc nhìn Tần Hành, "Mẹ nó! Cậu điền gì đây? Đại học B —— Tần Hành cậu sao?"

Khương Hiểu cũng quay người, "Tần Hành! Cậu thật sự quyết định?"

Tần Hành giật giật khóe miệng, "Tớ học y."

Khương Hiểu hốc mắt nóng lên, "Tớ không biết mình muốn học cái gì, liền điền đại học hóa học J."

Tôn Dương run rẩy khóe miệng.

Tần Hành nói ra: "Thật. Đã nghĩ sâu tính kỹ."

Tôn Dương: "Móa! Vậy sau này không phải cậu là đàn anh của Lâm Vu sao?"

Khương Hiểu cũng cười, "Cậu ấy không chỉ đơn giản muốn làm đàn anh như vậy đâu."

Tần Hành nhếch miệng, "Lâm Vu có thể sẽ không học lại, hẳn là sẽ lựa chọn ở nhà ôn tập."

Khương Hiểu: "Tớ cũng nghĩ qua vấn đề này. Còn có một năm nữa cơ."

Sắc mặt Tần Hành khẩn trương, "Trong lòng của cậu ấy tố chất rất tốt, điểm này cũng không cần lo lắng."

Khương Hiểu: "Cậu ấy nói cậu ấy sẽ ở tại Tấn thành ôn tập, cậu ấy có người chị họ, mở một cửa hàng tại đường XX."

Tần Hành nghĩ nghĩ, "Tớ đi tìm thầy Trương."

Tần Hành đi vào văn phòng, Trương Cần ngồi ngay tại bàn làm việc, hai ngày này bọn họ liền muốn dọn nhà, ba năm nay gần bó thì đến lúc này ai cũng muốn hoài niệm trở lại năm nhất.

"Ai, Tần Hành, điền bảng nguyện vọng xong chưa?"

"Em điền đại học B."

Trương Cần ngậy ra một lúc, "Học y sao." Một nháy mắt, hắn bừng tỉnh, "Quả nhiên! Lâm Vu thì thế nào?"

"Tinh thần rất tốt. Thầy biết đấy, chỉ cần mẹ cậu ấy không có việc gì, bất luận khó khăn gì cậu ấy đều sẽ gắng gượng qua." Tần Hành thừa nhận, "Thầy Trương, có một việc muốn nhờ thầy."

"Nói."

"Lâm Vu học lại, thầy Trương, một năm này hi vọng thầy có thể động viên cậu ấy một chút."

Trương Cần cười, "Tôi chuẩn bị đi thăm mẹ con bé đây. Tiểu tử thối, cậu lấy thân phận gì đến nhờ tôi? Bạn trai sao?"

Tần Hành sờ mũi một cái, "Tương lai."

Trương Cần lắc đầu, "Không dễ dàng đâu nha! Ngày đó ở bên hồ nhìn thấy hai người, tôi liền đoán được. Dạng này cũng tốt."

Thời gian đáng chất tuổi nhỏ chắc chắn sẽ có một kết cục đẹp.

Vào lúc ban đêm, Tần Hành nhắn cho Lâm Vu một tin nhắn.

"Lâm Vu, tớ điền đại học B."

Lâm Vu nhìn thấy tin này, nước mắt đột nhiên rớt xuống, làm cho Lâm Sam giật nảy mình. "A Vu, sang năm thi lại, không có chuyện gì. Mẹ đã nghĩ thông suốt rồi."

Lâm Vu lắc đầu, "Mẹ, không phải, con không phải khó chịu."

Lâm Sam nhẹ nhàng lau khóe mắt của cô.

"Mẹ, con sẽ không bỏ cuộc." Cô vui đầu, thanh âm bao phủ tại trong phòng bệnh.

Mùa hè năm kia, Lâm Vu vẫn bận chiều cố mẹ mình. Được bà cùng cô khuyên bảo, tâm tình Lâm Sam cũng chậm rãi khôi phục.

Khương Hiểu thường đến bệnh viện thăm hỏi bọn họ, tình cảm hai người rất tốt khiến mọi người trong phòng bệnh ai cũng đều trêu ghẹo rằng họ giống chị em ruột vậy.

Hai người ngồi tại hành lang trên ghế.

Khương Hiểu nói: "Lớp ta có mấy người đi du học, Chu Nhất Nghiên, Thẩm Nghi Đình, Khuất Thần đều muốn đi."

Lâm Vu nhìn chân của mình, điểm của Thẩm Nghi Đình bình thường, ở trong nước cũng không học được đại học tốt, là Thẩm Nghi Hành đề nghị cô xuất ngoại học.

Khương Hiểu nghiêng đầu, "Lâm Vu, nếu như thời gian có thể quay trở lại..."

Lâm Vu tiếp lấy lời, "Tớ vẫn sẽ lựa chọn như vậy."

Khương Hiểu nhấp khước miệng, cười. "Lâm Vu, tương lai nếu cậu kết hôn, cậu hãy cho tớ làm phù dâu nhé."

"Tớ kết hôn?"

"Đúng vậy. Bởi vì tớ không có ý định kết hôn, cho nên đến lúc đó tớ muốn làm phù dâu cho cậu."

Lâm Vu nghĩ đến Tần Hành, lại nghĩ tới người một nhà.

Kết hôn, đối với cô mà nói thật quá xa vời.

Truyện được up tại [wattpad melbournje](#)

Cuối tháng bảy, mẹ Lâm xuất viện về nhà. Lâm Vu trở lại Tấn thành, đến cửa hàng của Triệu Ngọc Tuyền giúp đỡ, một bên giúp Triệu Ngọc Tuyền trông tiệm, vừa bắt đầu ôn tập.

Giữa tháng tám, các bạn học lục đục đi báo danh đại học.

Chạng vạng một buổi tối giông tố, Tần Hành đột nhiên xuất hiện tại cửa hàng. Hắn nhìn vào trong, Lâm Vu ngồi trước quầy thu ngân

cúi đầu đọc sách.

Hắn dạo chơi đi tới, "Đọc gì thế?"

Lâm Vu giật nảy mình, "Sao cậu lại tới đây?"

Tần Hành chỉ chỉ chó nhà mình, "Dẫn nó đi ra ngoài tản bộ."

Lâm Vu: "Mà sao trời mưa hai người không bị ướt." Cô xem xét trên người Tiểu Dã rất sạch sẽ.

Tần Hành cười nói: "Đi nhờ xe tới."

Lâm Vu cũng khẽ mỉm cười. "Khương Hiểu cùng Tôn Dương đi báo danh rồi, chừng nào thì cậu đi?"

Tần Hành nhìn qua cô, "Ngày mai liền đi."

Nói xong, hai người đều trầm mặc.

Chỉ chốc lát sau, trong cửa hàng có hai cô gái đến mua túi.

Lâm Vu để Tần Hành ngồi vào vị trí mình, cô đi chào hỏi khách khứa.

"Cái này bao nhiêu tiền?"

"68 một cái."

"Hai cái 120 được không ạ?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Cô gái đưa tiền cho Lâm Vu, "Đó là bạn trai chị sao?"

Tần Hành nghe được, chọn không nhìn thấy Lâm Vu, gương mặt Lâm Vu ửng đỏ, không nói chuyện.

Cô bé cười, "Bạn trai chị thật là đẹp trai!"

Tần Hành cười, "Cám ơn. Bạn gái của tôi cũng rất đẹp."

Lâm Vu: "..."

Cô gái đi. Lâm Vu nhìn hẩn chăm chăm, "Tần Hành, cậu!"

Tần Hành tận lực nhấn mạnh: "Lâm Vu, ngày mai tớ sẽ phải đi. Lần tiếp theo lúc nào có thể gặp mặt? Khả năng tới năm mới tớ mới có thể trở về."

Lâm Vu cúi đầu xuống.

Tần Hành vươn tay, hẩn muốn nắm chặt tay của cô, cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng sờ lên đỉnh đầu cô. "Lâm Vu, cậu có không nỡ hay không?"

Ánh mắt Lâm Vu lấp lóe, "Tớ không nỡ bỏ cậu —— và bọn họ nữa."

Tần Hành vui sướng còn chưa biểu lộ, thật sự là dở khóc dở cười.

—— ——

Mười tháng sau.

Tháng sáu, lại một năm nữa thi đại học tiến đến, Tần Hành, Khương Hiểu, Tôn Dương mấy người bọn họ lần nữa tề tụ cùng một chỗ, giống như gia đình tới chờ con cái đi thi.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Vu cùng Tần Hành chính thức xác định quan hệ bạn trai bạn gái xong, bà Tần nghe vậy, vừa vặn đến B thị đi công tác, thuận tiện mời hai đứa bé ăn một bữa cơm.

Lâm Vu lần thứ nhất có chút khẩn trương.

Bà Tần vẫn là giống như trước đây, nắm tay của cô, cười nói: Lâm Vu, con so với hồi cấp ba còn xinh đẹp hơn.

Tần Hành: Khi đó mỗi ngày mặc đồng phục, có thể cùng so với hiện tại sao?

Bà Tần: Lần diễn kịch kia con bé mặc đồ tiểu nha hoàn nhưng dễ nhìn.

Tần Hành: Trí nhớ của mẹ thật tốt, mấy năm rồi còn gì.

Bà Tần: Con đem ảnh Lâm Vu đặt trong album ảnh, mỗi lần giúp con quét dọn vệ sinh mẹ đều lật ra nhìn.

Tần Hành mặt mo đỏ ửng.

Lâm Vu:...

Bà Tần thanh thoi uống một ngụm trà, Lâm Vu lại rót cho bà một ly.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 38

Eidt: melbournje

Bắt đầu từ chap này mình sẽ đổi từ hấn sang anh, và vì hai nhân vật chính đã xác định mối quan hệ nên thay vì cậu - tớ sẽ là anh - em cho mặn nồng nhé.

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ thi vang lên, kì thi đại học cuối cùng đã kết thúc. Không bao lâu, thí sinh lục đục đi ra.

Tàn Hành yên lặng nhìn cửa trường học, ánh mắt không nhúc nhích, thẳng cho đến khi bóng dáng quen thuộc kia đi ra, anh chậm rãi hô một hơi. Cô đeo túi xách, vẫn như cũ buộc tóc đuôi ngựa, tìm trong đám người một chút liền có thể thấy được cô.

Lâm Vu mặc một cái váy màu vàng nhạt, trên chân một đôi giày màu trắng, cái gì cũng không có thay đổi, so với một năm trước, đại khái chính là cô lại gầy đi một chút.

Bực bội nhiều ngày của Tàn Hành trong nháy mắt tan thành mây khói.

Phảng phất đẩy ra mây đen nặng nề, mặt trời mọc.

Khương Hiểu phát phát tay, hô một tiếng, "Lâm Vu —— "

Lâm Vu bước nhanh đi tới, một năm này lo lắng rối cực hoàn toàn biến mất. Cô vô cớ nói ra: "Cuối cùng đã kết thúc."

Khương Hiểu cho cô một cái ôm, "Chúc mừng cậu!" Thật quá khó khăn!

Lâm Vu chớp chớp con mắt đầy chua xót. Khương Hiểu buông cô ra, Tần Hành tiến lên, anh nhìn qua cô, đáy mắt thâm trầm như biển cả. Lâm Vu còn chưa kịp phản ứng, anh đã giang hai cánh tay ôm lấy cô. "Chúc mừng!" Cái âm thanh nặng nề nói ở bên tai của cô, Lâm Vu đột nhiên cảm thấy đáy lòng tê tê dại dại.

Một năm này, bọn họ thường xuyên trò chuyện. Anh sẽ cho cô giải đề, sẽ cùng cô nói về sinh hoạt ở đại học, mỗi ngày anh đều hoang mang vô cùng, lại chỉ có thể dành chút thời gian cùng cô liên hệ.

Học lại một năm này thật không dễ dàng, thế nhưng có bọn họ, có thể Lâm Vu cảm thấy còn giống như học cùng giáo viên vậy. Bởi vì bọn họ đều tại đây.

Nhiệt độ cơ thể con trai nóng hầm hập, trên người Tần Hành còn mang theo hương vị nhàn nhạt, cho tới nay cũng không có thay đổi.

"Tần Hành ——" Lâm Vu kêu tên của anh, cô cảm giác được anh đang khấn trương, thân thể của anh giống như đang run rẩy vậy.

Tôn Dương đứng ở một bên, vui vẻ, "Đến tớ! Đến tớ!" Cậu cũng định cho Lâm Vu một cái ôm.

Tần Hành buông Lâm Vu ra, trực tiếp kéo cô tránh khỏi Tôn Dương.

Tôn Dương: "Ai! Các cậu xem cậu ta kìa! Vẫn bá đạo như trước!"

Tần Hành dặt khéo miệng, "Đói bụng rồi, đi ăn cơm đi."

Lâm Vu hỏi: "Buổi trưa các cậu chưa ăn cơm sao?" Lúc này đã 5 giờ rồi đấy!

Khương Hiểu đề ép thanh âm nói ra: "Tần Hành ăn có vài miếng là tớ liền biết cậu ta khẩn trương rồi."

Lâm Vu nhìn qua gò má của anh, thời gian một năm, anh đã bớt đi chú ý ngây ngô của thời cấp ba rồi.

Tần Hành quay đầu đúng lúc bắt được ánh mắt Lâm Vu dò xét mình, anh mỉm cười, thần sắc ôn nhu, "Muốn ăn cái gì?"

Lâm Vu có loại cảm giác bối rối.

Tôn Dương: "Tớ muốn ăn bò bít tết, thịt vịt nướng, còn có..."

Tần Hành a một tiếng, một mặt ghét bỏ, bất quá khéo miệng vênh lên một độ cong.

Bốn người đi một nhà hàng văn nghệ, nghe nói là một nghệ thuật gia mở, hoàn cảnh ưu nhã, tràn đầy hương vị văn nghệ, rất thích hợp để hẹn hò.

Lúc bọn họ đến, ca sĩ còn đang nhàn nhạt ngâm xướng.

Tôn Dương nhìn qua người ca sĩ, đột nhiên cảm thán, "Thời gian trôi qua thật nhanh, năm hai hai người đi tham gia hát như chuyện cách đây chưa lâu vậy."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu nhìn nhau cười một tiếng. Tốt nghiệp về sau, mọi người liên hệ càng ngày càng ít, cũng chỉ có mấy người bọn họ một mực chưa ngừng.

Khương Hiểu uống một hớp trà, "Ngẫm lại hồi cấp 3 vẫn là rất tiêu sái. Các cậu biết sao không? Tốt nghiệp xong thầy Hách đem sách trả lại cho tớ đấy."

Lâm Vu cúi đầu, đầu ngón tay vuốt ve chén trà. Tháng ba, Trương Cần còn tới đi tìm cô, thầy ấy lấy được đề thi mô phỏng, thuận tiện cho cô xem.

Năm ngoái thi đại học xong, Lâm Vu trở về trường học một chuyến, cô gặp Trương Cần cùng thầy Tôn, lúc ấy thầy Hách không ở đó, thật đáng tiếc không có nhìn thấy thầy. Kỳ thật, cô cảm thấy rất có lỗi với mấy vị giáo viên, còn có trường học cũ.

Tần Hành không nói gì gấp đồ ăn cho cô, Lâm Vu liếm liếm thần sắc rồi cười.

Khương Hiểu đem hết thầy nhìn ở trong mắt, cô rốt cuộc có thể yên tâm. "Đúng, có chuyện muốn nói cho các cậu đây."

Tất cả mọi người nhìn về phía cô.

"Tớ đổi trường."

"Cái gì?" Tôn Dương kinh ngạc. "Cậu đổi ngành nào?"

"Báo chí truyền thông." Khương Hiểu yên lặng nói, sắc mặt của cô treo một nụ cười thản nhiên, "Tớ không biết tớ có thể tìm thấy đáp án tớ muốn hay không."

Tôn Dương nghi hoặc, "Cậu thật sự muốn tham gia ngành giải trí à?"

Khương Hiểu không có giấu diếm, thông báo cho bọn họ, bắt đầu học kỳ cô đã ở đoàn làm phim làm nhiều chức. "Có thể nhìn thấy rất nhiều đại minh tinh cũng không tệ mà."

Sau bữa ăn, Tôn Dương về nhà, ngày mai muốn đi tàu trở về trường.

Khương Hiểu cũng muốn trở về trường, thi cuối kỳ kết thúc, cô liền muốn đến tổ làm phim kiêm chức. Khả năng không có thời gian cùng bọn họ gặp mặt. Trước khi đi, cô lấy ra một bức vẽ, "Lâm Vu, tặng cho cậu. Nhớ phải ngắm đấy nhé!"

Lâm Vu nhìn qua cô, "Khương Hiểu, rất nhiều chuyện chúng ta không cách nào cải biến, tớ hi vọng cậu mãi mãi là một Khương Hiểu vui vui sướng sướng."

Khương Hiểu mỉm cười, còn có thể sao? "Tần Hành, vậy liền tiễn cậu đưa Lâm Vu về."

Tần Hành: "Đi đường cẩn thận."

Khương Hiểu: "Tạm biệt."

Lâm Vu có vẻ lo lắng.

Tần Hành nói ra: "Đừng lo lắng. Khương Hiểu không có việc gì đâu."

Lâm Vu thở dài, "Một năm này cậu ấy thay đổi rất nhiều." Hiện tại Khương Hiểu không còn nhẹ nhàng như trước kia nữa.

Tần Hành: "Anh nghĩ về sau sẽ ổn thôi."

Hai người chậm rãi đi trở về, vừa đi vừa nói.

Lâm Vu ngày mai sẽ phải về nhà, đợi đến khi biết điểm thi đại học rồi lại tới Tấn thành. Mà Tần Hành cũng mua vé tàu ngày kia, chương trình ở đại học y nó nhiều, bình thường có thêm các loại thí nghiệm, không thể so với cấp ba.

Một mực đưa cô đến trước cửa cửa hàng, Tần Hành dừng bước lại.

Trong cửa hàng có một nam một nữ.

Lâm Vu giải thích nói: "Là bạn trai của chị Tuyên Tuyên."

"Anh ấy làm nghề gì?"

"Làm ăn."

"Anh ấy thường xuyên tới sao?"

"Một tháng sẽ đến mấy lần. Bọn họ đều hẹn hò ở bên ngoài."
Lâm Vu càng nói càng xấu hổ, kỳ thật cô gặp hai người hôn nhau.
Về sau chỉ cần Trần Hạ Triết tới, cô đều trốn vào phòng. "Anh ấy đối với chị Tuyên Tuyên rất tốt."

Tần Hành gật gật đầu, "Qua mấy ngày nữa anh sẽ đem tư liệu học tập của năm nhất tới, hai tháng này em có thể chuẩn bị bài một chút."

Lâm Vu nhìn qua anh, "Tần Hành, làm sao anh lại nghĩ em nhất định có thể thi đậu?"

Tần Hành trong lòng lấp kín, "Em không đố, anh nghỉ học."

Lâm Vu: "... Anh không cần xúc động như vậy."

Tần Hành nhìn cô, "Em còn nhớ rõ thầy Hách nói gì không?"

Lâm Vu nghĩ thầm thầy Hách nói rất nhiều, đến cùng là câu nào chứ.

Tần Hành bấu môi, "Em đưa cho anh tờ giấy —— "

Lâm Vu: "Đó là người khác viết cho anh."

Tần Hành: "Nhưng là em truyền cho anh." Anh nhất định nghĩ nếu là cô thì cũng sẽ viết như thế. Gặp sắc mặt cô đỏ lên, "Cấp ba không yêu đương, em cảm thấy đại học có thể nói được sao?"

Lâm Vu vội vàng dời mắt đi chỗ khác, không tiếp tục cùng anh đối mặt nữa.

Tần Hành: "Bọn họ cũng biết anh lần này trở về bởi người nhà đi thi, không thì em cho rằng làm sao anh xin nghỉ phép được chứ."

Lâm Vu: "Anh!" Gặp anh cười, cô cũng không có tâm tình cùng anh phản bác.

Tần Hành nín lại, biết không thể buộc cô quá gấp. "Người bạn trai của chị Tuyền Tuyền đi rồi kìa."

Lâm Vu nghiêng đầu trông qua, "Em vào đây."

Tần Hành ừ một tiếng.

Lâm Vu vừa mới chuyển động, đột nhiên bị anh kéo lấy tay, Tàn Hành tiến lên một bước, khước môi hôn một chút vào mi tâm của cô.
"Lâm Vu, đại học B nhé."

Anh hôn cô một cái, xoay người rời đi.

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, như bị điểm huyết vậy, thật lâu không thể động đậy.

Triệu Ngọc Tuyền đứng tại cửa, "A Vu, đứng đây cho muỗi nó đốt à?"

Lâm Vu lúng túng đến nỗi mặt đều chảy máu.

Triệu Ngọc Tuyền nói ra: "Làm sao lại hôn nhau giữa phố đây?"

Lâm Vu: "Không có."

Triệu Ngọc Tuyền: "Chị đều thấy được rồi. Cho nên các em hiện tại là bạn trai bạn gái sao?"

Lâm Vu lung lay một chút, "Em không biết."

Triệu Ngọc Tuyền ngây dại, Tàn Hành tới đây bao nhiêu lần, cô đương nhiên biết Tàn Hành có ý đối với cô em gái này của mình.
"Cậu ta không nói gì sao?"

Lâm Vu: "Nói."

Triệu Ngọc Tuyền nắm tóc, "A Vu, các em là bạn học cấp ba, hẳn là đều biết tính tình của đối phương. Một năm, cậu ta lại trở về chờ em thi đại học, đối với em cậu ta có tâm tư gì em không biết sao?"

Lâm Vu nhăn nhăn mi, nhẹ gật đầu. Mười chín tuổi, cô lớn hơn so với bạn cùng lứa. Trước kia cô chưa từng có nghĩ tới Tần Hành sẽ thích mình. Về sau Tần Hành đem hết thầy làm rõ, cô tự nhiên suy nghĩ vấn đề lớn nhất. Gia đình của cô, mẹ ốm yếu, bà đã già, tự hỏi ai sẽ tùy tiện tiếp nhận cô chứ?

Chỉ cần Lâm Vu nghĩ đến Tần Hành đối với mình rất tốt, trong lòng chua xót tột đỉnh.

Triệu Ngọc Tuyên trấn an nói: "A Vu, em còn nhỏ, cuộc đời cũng chưa từng ném trái. Tần Hành thật rất không tệ. Chỉ cần hai người các em kiên trì, vấn đề gì đều không phải vấn đề. Cùng nhau đi, bao nhiêu khó khăn em cũng chịu nổi."

Lâm Vu khẽ ừ. Không nhìn thấy hi vọng, cô cũng kiên trì đi tới. Học tập là con đường duy nhất, thế nhưng còn có thời gian bảy năm, cô mới có thể tốt nghiệp. Tốt nghiệp về sau thì đi con đường nào? Bọn họ nên nên đi nơi nào?

Tần gia.

Ông Tần ban đêm uống xã giao một chút rượu, về nhà thì bà Tần cùng ông nói: "Con của ông về hai ngày, ông biết đi làm cái gì không?"

Ông Tần lắc đầu.

Bà Tần bật cười: "Bồi người ta đi thi."

"Bồi ai vậy?"

"Bạn học, Lâm Vu. Cùng Thẩm gia có chút quan hệ."

"Ách, nhớ lại. Năm ngoái thi đại học cô bé kia không tham gia. Không dễ dàng nha."

Bà Tần đẩy đẩy ông, "Tôi là muốn nói cho ông, con của ông thăm mền người ta."

Ông Tần ha ha cười, "Mười tám mười chín tuổi rồi, cũng bình thường thôi."

"Ông không biết thôi. Lâm Vu là đứa bé xấu số, mẹ thì hay bị ốm nặng, còn có bà lớn tuổi, nhưng con bé rất kiên cường. Tính cách Tần Hành thì không phải không biết."

"Tôi nhìn rất tốt, Tần Hành học cấp ba xong, tính cách thay đổi tốt hơn rất nhiều."

"Tôi chỉ sợ bọn chúng bị tổn thương nữa thôi, còn có Đình Đình."

Ông Tần vuốt vuốt thái dương, "Chuyện của Tần Hành để nó tự giải quyết đi, bà đừng quản."

"Tôi muốn quản mà được sao? Con của ông có cái tính xấu, từ nhỏ đến lớn, nó có nghe qua sắp xếp của chúng ta sao? Ông nói xem, đây là đột biến gen sao? Tôi và ông tính cách tốt như vậy. Đến cùng giống ai chứ?"

Ông Tần: "... Giống tôi đấy! Gene ản."

Bà Tần tức chết, "Ông còn nói cười sao."

Sau mười mấy ngày, thành tích thi đã có. Một ngày này, Lâm Vu một mực hỗ trợ trông tiệm, chuyện gì khác đều không có làm.

Vào lúc 8h tối, có thể tra điểm.

Triệu Ngọc Tuyền ngồi tra với cô, so với cô còn khẩn trương hơn.

Lâm Vu bấm dãy số, kết quả không vào được.

Triệu Ngọc Tuyền gấp quá đi trong cửa hàng hai vòng. "Đừng nóng vội! Học sinh toàn tỉnh đều đang tra mà. Thử lại xem."

Cô không vội, cười cười, lại tiếp tục ấn một dãy số, lúc này rất cuộc cũng vào được.

Màn hình từng lúc hiện điểm số.

Ngữ văn: 140, toán học: 142, Anh ngữ 139, lý tổng 295, tổng điểm 716.

Lâm Vu đem điểm số viết trên giấy, Triệu Ngọc Tuyền cầm giấy, nghiêm túc mà nhìn xem, "Điểm rất tốt!"

Chỉ chốc lát sau, di động Lâm Vu bắt đầu kêu.

Y như cô nghĩ, Tần Hành là người đầu tiên gọi tới. Hai người như có thần giao cách cảm, cô vừa biết điểm số, anh liền gọi đến.

Lâm Vu: "Alo —— "

Tần Hành: "Biết điểm chưa?"

Lâm Vu: "716."

Tần Hành khước miệng cong lên, cười khẽ một tiếng, đáng tiếc cô không nhìn thấy. "Chờ em tới, anh có quà."

Anh không có cùng cô nói thêm cái gì, bởi vì anh biết, đêm nay cô sẽ rất bận bịu.

"Vâng."

Lâm Vu lên tiếng.

Tần Hành đang ở trong phòng thí nghiệm, mấy bạn học nhìn anh, "Ui, Tần Hành, cười tươi như hoa ý. Bạn gái thi không tệ nhỉ!"

Tần Hành a một tiếng, "Đương nhiên."

Tác giả có lời muốn nói:

Năm đó Tần Tiểu Lâm tham gia thi đại học, hai ông bà khẩn trương không chịu được, thế nhưng cô bé phát hiện cha mình hình như quá bình tĩnh.

Tần Tiểu Lâm: Ba, ba không lo lắng sao? Ba không sợ con thi không đậu sao?

Tần Hành: Ba con một đời khẩn trương nhất đều dành cho mẹ con rồi. Lúc mẹ con thi đại học, lúc mẹ con mặc áo cưới, còn có lúc mẹ con tiến vào phòng sinh nữa.

Tần Tiểu Lâm:... Xin nhờ! Không cần phải trước khi con gái thi đại học mà ân ái chứ!

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: melbournje

Lâm Vu vừa cúp điện thoại của Tần Hành thì cô gọi cho mẹ.

Thanh âm của cô bình tĩnh, không có một chút kích động. "Mẹ, con thi 716đ."

Lâm Sam cũng không biết cái điểm số này đến cùng ý vị như thế nào, bà vẫn nhớ vừa nãy đang chờ con gái tra điểm, một mực đang chờ điện thoại của A Vu. "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Bà che miệng lại khóc lên. Một năm nay, mỗi một ngày bà đều đang cầu khẩn.

"Mẹ, bà, cảm ơn các người."

"A Vu, là mẹ nên cảm ơn con. Mẹ không phải một người mẹ tốt, nhu nhược vô năng." Thậm chí năng lực kiếm tiền cơ bản đều không có.

"Mẹ, hết thầy đều tốt rồi." Cô một mực tin tưởng, bọn họ sẽ tốt.

Lâm Sam cắn môi góc, "A Vu con nghĩ kỹ báo danh trường đại học nào chưa?"

"Học trường mà ba đã từng học." Lâm Vu cắn cắn góc môi, "Chờ con tốt nghiệp xong, mẹ cùng bà nhất định phải tới tham gia buổi lễ

tốt nghiệp của con."

"Tốt. Chúng ta sẽ chờ."

Bà ngồi dưới đèn, một chút một chút vung vẩy quạt, trên mặt của bà tràn đầy ý cười. "Tiểu A Vu sau này thuận buồm xuôi gió rồi. Con cũng không cần quan tâm. Đứa nhỏ này thiện tâm, sẽ có phúc báo."

Lâm Vu thở phào nhẹ nhõm, lập tức gọi điện thoại cho thầy Hách. Thầy Hách đang ở trường học, kiểm tra tự học buổi tối của năm nhất, điện thoại kêu lên, ông nhìn thấy phía tên người gọi, hơi sững sờ, lập tức khước miệng giường lên.

"Lâm Vu à —— "

"Thầy Hách, em thi 716đ."

"716 à!" Thầy Hách khắc chế chính mình, "Thật là quá tốt rồi." Trong lòng của ông có mấy phần chua xót mấy phần ngọt.

"Cám ơn thầy! Đáng tiếc đã chậm một năm."

"Nào đâu đáng tiếc! Hiện tại hết thấy đều tốt rồi." Thầy Hách vui tươi hơn hờ cười lên, "Em học trường nào?"

"Đại học B."

Thầy Hách: "Đến đó đừng quên người thầy này nhé."

"Cám ơn thầy."

Thầy Hách cúp điện thoại, cả người thanh thản, bộ pháp nhẹ nhàng. Nhìn thấy đám con nít năm nhất này, ông không khỏi nghĩ

đến ba năm trước đây. Ông trời sẽ không phụ những người cố gắng hết mình.

Thầy Hách đi vào văn phòng. Máy vị thầy cô đều đang đợi tin tức. Rất nhanh, Thôi chủ nhiệm lấy được tin tức về.

"Cao nhất là 716đ." Ông bật cười, "Là Lâm Vu khóa trước của chúng ta."

Thầy Hách kích động bắt lấy Thôi chủ nhiệm tay, "Thật sự là hạng nhất sao!? Thật là quá tốt rồi!" Ông hưng phấn tựa như con cháu nhà mình thi đỗ vậy.

Thôi chủ nhiệm lắc đầu, "Cũng tốt! Tóm lại là là Nhất Trung chúng ta."

Thầy Hách nhìn không được ý cười, "Lão Thôi, ăn mừng đi, gọi Trương Cần, Âu Dương bọn họ đi!"

Thôi chủ nhiệm cắn răng, "Để ông đắc ý rồi!"

Bất quá, thủ khoa của Tấn Thành liên tiếp hai khóa đều xuất từ Nhất Trung, cũng vì vậy trong tương lai vài năm Nhất Trung sẽ đứng vững vị trí tốt tại Tấn Thành.

Biết điểm xong, đài truyền hình, ký giả tòa soạn đều tìm đến Lâm Vu, dự định phỏng vấn cô. Lâm Vu cũng không giỏi về giao tiếp, về sau được thầy Hách thúc giục, Lâm Vu tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên «Nhật Báo».

Cùng ngày, «Nhật Báo» đăng một tin liên quan tới cô —— «Từ núi xuống đi thi đại học đạt thủ khoa».

Lâm Vu trong phòng vẫn cảm ơn mẹ của mình, bà, cảm ơn trường học cũ Nhất Trung, cảm ơn mấy vị thầy cô dốc lòng bồi dưỡng, còn có bạn học cổ vũ. Cuối cùng, cô nói, nhất là cảm ơn một người, cảm ơn anh!

Phóng viên hỏi: Thuận tiện nói cho chúng tôi biết là ai được không?

Lâm Vu áy náy lắc đầu.

Up bài xong, cùng ngày Lâm Vu liền lên hot search các trang web lớn. Phóng viên rất biết bắt cơ hội, mỹ nữ học giỏi vừa up lên, trong nháy mắt liền thỏa mãn mắt người nhìn.

Không riêng thành tích tốt, dáng dấp còn xinh đẹp hơn. Như mong muốn, thủ khoa năm nay đáng được bàn luận và ca ngợi.

Bản phỏng vấn này, bị thầy Hách cắt xuống, đặt ở trong văn phòng. Trong cuộc đời ông về sau, kiểu gì cũng sẽ thỉnh thoảng lôi Lâm Vu ra làm ví dụ, giảng cho học sinh khóa sau nghe.

Lâm Vu điền bằng nguyện vọng trước, Thẩm Nghi Hành gọi điện thoại tới cho cô.

Thẩm Nghi Hành: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Vu: "Rồi ạ."

Thẩm Nghi Hành không nói thêm gì, "Mua vé xe đi, nói thời gian cho anh, anh đi đón em."

"Chính em có thể tự đi."

"Giữa chúng ta không cần khách khí."

Lâm Vu: "Vâng."

Thẩm Nghi Hành: "Đình Đình mấy ngày nay cũng trở về nước, em có thời gian thuận tiện đi thăm cha mẹ anh một chút, bọn họ rất nhớ em."

Lâm Vu lên tiếng, cô cũng chuẩn bị tới Thẩm gia một chuyến.

Sau khi điền bảng nguyện vọng xong, Lâm Vu rớt cuộc cũng rảnh rồi. Khi đó Tần Hành chuẩn bị thi cuối kỳ, anh cùng cô nói qua mùa hè này không trở về nhà được, phải đi theo thầy giáo làm nghiên cứu phát minh.

Lâm Vu cảm nhận được học sinh học Y thật bận rộn.

Đầu tháng bảy, Lâm Vu đến Thẩm gia.

Ông bà Thẩm đều ở đây và mừng thay cho cô.

Thẩm Nghi Đình sắc mặt nhàn nhạt, "Chúc mừng cậu."

Bà Thẩm: "Hiện tại đã tốt rồi. Đến thành phố B, có chuyện gì có thể tìm Nghi Hành."

Lâm Vu gật gật đầu.

Bà Thẩm mẫu lấy ra thẻ ngân hàng đã chuẩn bị trước đó, "Lâm Vu, trong này có chút tiền, là chút thành ý của dì và chú."

Lâm Vu sắc mặt run lên, "Dì, chú, con thật không thể nhận. Các người đã giúp chúng ta rất nhiều. Thầy giáo nói, loại tình huống này của con, không phải đặc biệt, trường học sẽ có tiền trợ cấp. Con bây giờ không phải là trẻ con nữa."

Bà Thắm: "Nói thì nói như thế, bắt quá, chúng ta cũng là hi vọng các con không có áp lực, có thể học tốt."

Thắm Nghi Đình mở miệng nói: "Ba mẹ cũng không cần miễn cưỡng Lâm Vu. Cậu ấy cũng không phải đứa trẻ mấy tuổi."

Bà Thắm xụ mặt, "Đình Đình."

Ông Thắm mở miệng, "Tốt. Lâm Vu à, nếu như tương lai có chuyện gì, nhất định phải nói cho chúng ta biết."

Lâm Vu gật gật đầu.

Giữa trưa, cô ở lại Thắm gia dùng một bữa cơm.

Sau bữa ăn, Thắm Nghi Đình lái xe đưa cô về.

Một năm không gặp, Thắm Nghi Đình biến hóa thật rất lớn, mất đi chút ngây ngô năm đó, cô nhuộm tóc, làm tóc quăn, trang điểm tinh xảo, quyến rũ động lòng người.

Cho dù Lâm Vu ngồi yên cũng biết chiếc xe này có giá trị không nhỏ.

Một đường trầm mặc, thẳng đến chỗ ở của cô.

Lâm Vu mở dây an toàn.

"Lâm Vu ——" Thắm Nghi Đình gọi cô lại, "Tớ vẫn là rất thích Tân Hành."

Lâm Vu ngạc nhiên.

Thẩm Nghi Đình ngó mặt đi chỗ khác, nhìn qua cô, "Tốt nghiệp cấp ba, đêm hôm đó, tớ tỏ tình với Tần Hành." Năm ngoái tháng bảy Thẩm gia mời khách, cô mời bạn học, ngoại trừ Lâm Vu.

Tại trong tiệm cơm Để Hào, trang trí phòng khách nhã nhặn. Đêm hôm đó, cô lấy hết dũng khí giữ chặt Tần Hành.

Tia sáng mềm mại trên hành lang, cô đứng trước mặt của anh. "Tần Hành, tớ thích cậu. Tớ cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tớ chính là thích cậu. Chỉ cần nhìn thấy cậu, tớ liền rất vui vẻ."

Tần Hành nghiêm mặt, "Thật xin lỗi, tớ thích người khác rồi."

Thẩm Nghi Đình dở khóc dở cười, "Tớ biết, người kia là Lâm Vu. Cậu vì cậu ấy mà học Y."

Sắc mặt Tần Hành lạnh xuống, "Cậu mệt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi."

Thẩm Nghi Đình nắm lấy tay của anh, "Tại sao mẹ cậu ấy lại cứu tớ chứ? Nếu không, cậu cũng sẽ không gặp phải cậu ta." Vô luận cô làm thế nào, Lâm Vu vẫn cùng Tần Hành đến với nhau, mà cô cùng bọn họ càng ngày càng xa.

Tần Hành lôi tay cô ra, kiên quyết mà đi. Từ đầu đến cuối, Tần Hành đều không cho cô một cơ hội nhỏ nhoi.

"Lâm Vu, tớ thật hâm mộ cậu." Thẩm Nghi Đình nói. "Mặc kệ cậu ngã bao nhiêu lần, luôn có thể đứng lên."

Lâm Vu giật mình ở nơi đó.

Tần Hành tắm rửa xong, để trần nửa người trên, từ toilet ra.

Mấy người kia còn lại nói chuyện say sưa về thủ khoa năm nay.

"Giỏi quá, không biết sẽ đến trường đại học Q không nhỉ."

"Dù sao sẽ không tới trường chúng ta đâu."

"Tần Hành, năm nay giá trị nhan sắc của nữ sinh cao ghê."

Tần Hành hứng hờ cầm áo thun, Cao Lỗi đối diện liếc một cái lồng ngực của anh, "Hình xăm nhỏ kia thật đáng yêu, có ý nghĩa gì sao?"

Tần Hành mặc áo thun, "Một ký hiệu."

Lý Nhược lướt Weibo, "Xinh quá. Tần Hành, đồng hương này."

Tần Hành bước qua, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cảm thấy giật giật khóe miệng, phóng viên thật biết chụp.

"Nhất Trung - Tấn Thành, Lâm Vu, học lại năm ba. Tần Hành cậu biết không?"

Tần Hành: "Rất quen."

Ba người kia trong nháy mắt sáng lên, vội vàng muốn bưng trà dâng nước cho anh.

Lý Nhược: "Nếu cậu ấy tới đại học B, giới thiệu cho chúng tớ một chút nhé."

Cao Lỗi: "Cậu có thể mời khách."

Từ Sán Nhiên lão đại ôn trọng mở miệng: "Các cậu đừng kích động như vậy, vạn nhất người ta có bạn trai thì là uống công còn gì."

Tân Hành á một tiếng, "Cậu ấy có bạn trai rồi."

Đám người này, thật sự là nói vô ích nhiều như vậy.

Tháng tám, Lâm Vu trở về thôn Đông Lăng một chuyến. Vừa trở về, người trong thôn đều mang theo con nhỏ đến đón cô, bọn trẻ đại khái đều nghe cha mẹ nói, hâm mộ nhìn Lâm Vu.

"Chị A Vu, em cũng phải nỗ lực học tập, tương lai giống như chị."

Lâm Vu sờ sờ đầu của bọn họ, "Ăn tết trở về, chị sẽ dạy các em."

Trước khi đi, Lâm Sam cầm một khoản tiền cho cô. "Đây là tiền mấy năm nay mẹ tiết kiệm, 2 vạn."

Truyện được up tại wattpad melbournje

Lâm Vu lắc đầu.

"Học tập phải dùng, còn có máy tính nữa." Lâm Sam cũng là biết đến. "Mẹ chỉ có thể cho con như vậy." Tiền nằm viện của bà đều là Thẩm gia cho, bà biết, số tiền kia của Lâm Vu khẳng định phải còn.

"Mẹ, chính con có thể kiếm."

Lâm Sam sờ lấy mặt của cô, "A Vu, đến đó chiếu cố thật tốt chính mình nhé."

Lâm Vu cuối cùng cầm một vạn, cùng ngày cô liền về Tân thành.

Trong cửa hàng chỉ có Triệu Ngọc Tuyền, tâm tình Lâm Vu có chút sa sút. Triệu Ngọc Tuyền lý giải cho cô, "A Vu, cuộc đời liền một lần lại một lần phân biệt."

Lâm Vu nhếch miệng, "Chỉ là lần này cùng trước kia không đồng dạng."

"Hành lý xếp xong chưa?"

"Vâng."

Triệu Ngọc Tuyên thở dài, từ một bên xách ra một cái túi lớn.
"Trong này là hai cái áo lông. Mùa đông ở đó so với Tấn thành lạnh hơn nhiều. Em mang lên đi." Nói xong, cô lại từ ngăn kéo lấy ra một cái phong thư, "Trong này có một vạn. Cầm đi!"

Lâm Vu cứng tại chỗ, không chịu nhận.

Triệu Ngọc Tuyên xụ mặt, "Em giúp ở cửa hàng của chị, một tháng 3000 tiền lương, chị nên cho em 3 vạn. Còn lại 2 vạn về sau từ từ lấy."

"Chị Tuyên Tuyên —— "

"Đừng nói nhiều. Đến trường học về sau phải đi mua máy tính còn có điện thoại. Chờ thêm mấy năm, chị phát đạt, sẽ cho em nhiều thêm."

Lâm Vu vành mắt đỏ bừng.

Triệu Ngọc Tuyên nhẹ nhàng cười một tiếng, "Lần này người trong thôn sẽ không còn nói con gái đi học là vô dụng nữa."

Giữa tháng tám, Lâm Vu một thân một mình ngồi đường sắt đi đến B thị.

Từ Tấn Thành đến B thị bốn giờ đường xe, thời gian rất nhanh, lúc đến trạm, liền thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Tần Hành cùng Thẩm Nghi Hành đứng ở trong đám người, hai người riêng phần mình trầm mặc.

Hình như mình có chút nhầm lẫn nhé, đại học Y ở Thành Phố B chứ không phải đại học B hay sao ấy ạ =)))

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: melbournje

Tàn Hành cùng Thẩm Nghi Hành cao tương xứng, hai người đều mặc áo thun sáng màu, khí chất hoàn toàn không giống. Cho tới nay, Thẩm Nghi Hành mang lại cảm giác nho nhã một chút. Mà trên người Tàn Hành luôn có chút khinh cuồng ngạo khí của tuổi trẻ.

Con người Tàn Hành đến nhánh một mực khóa trên người Lâm Vu, đuôi lông mày mang theo chút vui vẻ. Lâm Vu một tay đẩy vali, hai đầu lông mày mang theo nụ cười thản nhiên, so với cấp ba, bây giờ tại trước mặt bọn họ cô đã sớm đã buông xuống mặt nạ lạnh lùng rồi.

Đồ của Lâm Vu cũng không nhiều, một cái vali, một cái balo. Rất không cần phải để hai đại nam sinh tới đón cô, thế nhưng cô khuyên như thế nào hai người kia đều không để tâm.

Cô cùng Thẩm Nghi Hành ba năm này ít có cơ hội gặp nhau, ngũ quan Thẩm Nghi Hành không có gì thay đổi, biến đổi lớn nhất của học đại học để cho người ta thay đổi chính là khí chất đi. Quần áo thay đổi, kiểu tóc thay đổi, người cũng cực kì thay đổi.

"Anh Nghi Hành ——" cô không còn xưng hô thân mật như trước.

Thẩm Nghi Hành trong mắt chứa chút cưng chiều, nói: "Hoan nghênh!" Anh rất muốn ôm ôm cô bé này, thật quá khó khăn.

Lâm Vu cũng nhìn qua anh, ánh mắt lóe lên.

Thẩm Nghi Hành liễm liễm thần sắc, "Anh đến nơi này mới gặp phải Tần Hành." Hai năm này, quan hệ của Tần Hành với anh rõ ràng không giống trước.

Tần Hành cũng không còn là thiếu niên ngạo mạn năm đó nữa, thần sắc của anh không thay đổi, "Em cùng Lâm Vu trước đó đã hẹn." Lại nói, hiện tại bọn họ là người yêu, anh tới đón Lâm Vu cũng là danh chính ngôn thuận.

Lâm Vu nói: "Chính em tự có thể đi, các người quên trước kia em cũng đã tới thành phố B rồi sao?"

Tần Hành cười nói: "Kia là ba năm trước."

Anh tự nhiên cầm vali của cô. "Xe ở bên ngoài."

Thẩm Nghi Hành bất động đem hết thầy nhìn ở trong mắt.

Thời tiết ở đây vừa buồn chán vừa nóng, bất quá trời rất xanh.

Xe đi hơn một giờ.

Tần Hành ngồi ở vị trí phụ lái, Thẩm Nghi Hành cùng Lâm Vu ngồi ở phía sau.

Thẩm Nghi Hành theo như bình thường hỏi thăm sức khỏe mẹ cô, biết được mọi chuyện đều tốt, anh cũng trấn an.

Tần Hành không nói một lời nhìn ngoài cửa sổ. Anh một mực không rõ ràng, Thẩm Nghi Hành đối Lâm Vu là ý nghĩ gì? Chỉ coi Lâm Vu là em gái sao?

Cho tới khi đến trường học, Tần Hành mới mở miệng, "Nghi Hành, em quen ở đại học y, để em mang cậu ấy đi làm thủ tục cho."

Thẩm Nghi Hành nhìn đồng hồ, "Cũng được." Khóe miệng anh nhẹ cười, "Lâm Vu, chờ kết thúc huấn luyện quân sự, anh cùng em đi chọn máy tính."

Lâm Vu gật gật đầu, "Hôm nay làm phiền anh rồi." Cô nhìn bóng lưng anh ta.

Tần Hành mở miệng đưa ánh mắt cô kéo trở về, "Báo danh ở đại sảnh đó."

Lâm Vu thu tầm mắt lại, mỉm cười với anh.

Tần Hành tự mình cùng một học sinh xa lạ đi cùng một chỗ, thu hút sự chú ý của mọi người.

Chờ báo danh xong, anh dẫn cô tới ký túc xá nữ.

Lâm Vu ở tại phòng 406 với ba người khác.

Tần Hành giúp cô đem vali để lên, trong túc xá còn có mấy phụ huynh, chỗ rộng như vậy, đầy ắp người. "Trước tiên đem hành lý bỏ vào, trở về trải ga giường đi. Xong rồi anh dẫn em đi ăn cơm."

Lâm Vu nhìn thoáng qua tình huống bên trong, "Anh đợi em một chút."

Tần Hành đứng tại cửa, người ở bên trong đều nhìn qua.

Lâm Vu lễ phép cùng bọn họ chào hỏi, liền đi ra.

Tần Hành mang theo cô đi dạo ở sân trường, một đường đi ra khỏi trường.

Lâm Vu hỏi: "Không phải đi căn tin sao?"

Tần Hành: "Mùa hè này mỗi ngày anh ăn uống tạm bợ vậy, thật vất vả mãi em mới đến, không thừa cơ hội ra ngoài ăn một bữa làm sao xứng đáng với chính mình."

Lâm Vu mím mím khóe miệng.

Tần Hành nhìn cô, gò má rớt cuống đã có chút thịt, tóc lại dài giống như lần khai giảng năm nhất mà bọn họ gặp nhau. Anh vẫn cảm thấy, cô cứ như thế này là đẹp nhất.

Lâm Vu ngửa đầu nhìn anh, "Tần Hành, anh cao lên rồi à?" Trước đó cô đều không có chú ý tới vấn đề này.

Tần Hành quen thuộc mà cúi đầu nhìn cô, thần sắc ôn hòa, "Cao hơn một chút so với hồi cấp ba, 1m85 cm."

Khó trách. Cao hơn cô hẳn 20cm. Lâm Vu học đến năm ba thì không có lớn nữa.

Tần Hành dẫn cô tới một quán ăn gần đó, rất nhiều người, may mắn là còn chỗ.

"Muốn ăn cái gì?" Tần Hành hỏi cô.

Lâm Vu không kén ăn, "Anh chọn đi."

Tần Hành: "Rau khoai, tôm bóc vỏ xào bắp, khoai tây, hai phần canh cá trích." Anh nhanh chóng gọi mấy món ăn.

Lâm Vu nhìn anh, "Anh thường xuyên đến đây à?"

Tần Hành chậm rãi nói: "Có đôi khi cùng bạn ở ký túc xá tới, mấy cái người mà trước đó đã cùng em nói qua ấy, hôm nào dẫn em đi gặp bọn họ."

Lâm Vu yên lặng bỏ ánh mắt qua một bên.

Tần Hành cười, không nói gì.

Hai mươi phút sau, đồ ăn đã bày sẵn trên bàn.

Lâm Vu ăn cơm vẫn là giống như trước đây, rất nhanh. Tần Hành một năm này cũng đã thay đổi. Anh giải thích nói: "Không có cách nào khác, học tập quá nhiều mà."

Lâm Vu giật mình, anh có con đường tốt hơn mà, hoàn toàn không cần thiết học y.

Tần Hành giương lên khóe miệng, "Kỳ thật không có đáng sợ như vậy. Đại học chủ yếu nhìn người, mặc kệ chuyên nghiệp như nào, em nghĩ là nhẹ nhõm cũng có thể. Người cố gắng mãi mãi cũng đang cố gắng. Cuộc đời chính là chuỗi học tập dài đằng đẳng mà."

Truyện được up tại wattpad melbournje

Lâm Vu hiểu ý của anh.

Học y đại khái thật là vì yêu mà tới, chế độ giáo dục trường, phí tổn cũng không thấp.

Bọn họ học lên thạc sĩ, tốt nghiệp đã 30 tuổi. Cho nên bà Tần có nghĩ vậy cũng đúng.

Sau bữa ăn, Tần Hành theo cô trở về.

Hai người đi đến bên hồ, nước hồ phản chiếu lấy bóng dáng của hai người, gió nhẹ từ từ thổi.

Tần Hành dừng bước lại, từ túi lấy ra một cái hộp nhung màu đen. "Lâm Vu —— "

Lâm Vu quay đầu nhìn anh, cô nhớ kỹ anh đã từng nói qua, anh có chuẩn bị quà cho cô. Sẽ là quà gì đây? Giống như đồ trang sức vậy.

Tần Hành đem hộp đưa ở trước mặt cô. "Chúc mừng em! Nữ thủ khoa!"

Lâm Vu hơi bối rối, làm sao anh lại trêu ghẹo cô như thế. Lúc trước Khuất Thần liền thích gọi cô là thủ khoa. Hiện tại là anh...

"Mở ra nhìn xem."

Lâm Vu chậm rãi mở ra, đúng là một đôi bông tai.

Ánh mắt Tần Hành rơi vào vành tai của cô, "Em bắn lỗ tai khi nào vậy?"

Lâm Vu sờ lên vành tai, "Năm sáu tuổi, bà em dùng kim đâm." Cô cùng Khương Hiểu nói qua chuyện này, Khương Hiểu cảm thấy có chút dọa người.

Tần Hành hiểu kì.

Lâm Vu giải thích nói: "Hình như là một buổi trưa, em ghé vào ngực bà ngủ. Bà dùng đũa xanh ép vào vành tai của em, xong rồi dùng kim đâm một lỗ."

"Có đau hay không?"

"Quên rồi." Lâm Vu không hỏi anh món quà này trị giá bao nhiêu, nhìn nhãn hiệu không phải tiếng Trung, cô nghĩ hẳn là sẽ không tiện hỏi. "Cám ơn. Em rất thích."

"Vậy là tốt." Tần Hành nói, "Anh nghĩ em đeo lên nhìn sẽ rất đẹp."

Lâm Vu mặt đỏ đỏ, "Anh mua khi nào đấy?"

Tần Hành hí hí mắt, "Năm ngoái nghỉ hè, lúc đi Nhật Bản, anh với mẹ đi mua đồ, trong lúc đi vô tình nhìn thấy." Về sau anh quét thẻ trả tiền, mẹ anh mỉm cười, "Con trai, ánh mắt không tệ."

Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí cất kỹ.

Đưa Lâm Vu trở lại ký túc xá xong, Tần Hành mới trở về ký túc xá.

Anh vừa trở về, ký túc xá nam sinh như nổ tung.

"Thành thật khai báo đi, cậu cùng Lâm Vu quan hệ thế nào? Lâm Vu không phải là vì cậu mới ghi danh đến trường chúng ta chứ."

Tần Hành giương khóe miệng, anh cũng hi vọng như thế.

Nam sinh năm hai đau lòng, cô bé năm nhất vừa tới, bọn họ còn chưa có cơ hội biểu hiện, liền bị con hồ ly giáo hoạt Tần Hành chiếm được ưu đãi.

Bất quá, bọn họ cũng hi vọng, Tần Hành tranh thủ thời gian tìm bạn gái. Như thế này khả năng một bộ phận lớn nữ sinh liền tuyệt vọng rồi, cơ hội tìm bạn gái của bọn họ cũng lớn hơn.

Lâm Vu trở lại ký túc xá, rất nhanh chỉnh lại ga giường. Lúc chạng vạng tối, bốn cô gái chính thức gặp mặt.

Lâm Vu cho là mình lớn tuổi nhất, kết quả tại ký túc xá cô là lão tam.

Lão đại Lỗ Tử Uyển đến từ thành duyên hải nào đó, nói một ngụm tiếng Quảng Đông.

Lão nhị Trình Trình là cô nương bản địa.

Lão tứ Lữ Hân Dương đến từ Đông Bắc.

Mấy người nói chuyện phiếm biết được điểm thi đại học của mình, trên mặt chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng. Địa phương khác biệt, điểm số trúng tuyển vẫn là có chênh lệch.

Lâm Vu học trường đại học khác cũng thừa điểm, hướng chi cô còn được cộng thêm điểm dân tộc thiểu số.

"Lâm Vu, làm sao lại học y?" Ai cũng biết học y có bao nhiêu vất vả.

Lâm Vu cười nhạt: "Bởi vì người nhà tớ, mẹ tớ thân thể không tốt." Cô không có giấu diếm.

"Bảy năm khổ thôi, về sau cuộc sống sẽ sung sướng.."

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Chân chính thích, liền sẽ không cảm thấy vất vả." Hướng chi, cô xưa nay không sợ chịu khổ.

Lữ Hân Dương cũng đồng ý: "Lúc điền bảng nguyện vọng tớ không hề hối hận!"

Tất cả mọi người cười, nguyên lai đã sớm chuẩn bị xong.

Không lâu liền bắt đầu huấn luyện quân sự, bạn học cùng lớp tùy thời gian càng ngày càng quen thuộc.

Lâm Vu nhìn từng khuôn mặt xa lạ, cô không tự chủ liền nghĩ đến năm nhất. Hồi đó cô không có tham gia huấn luyện quân sự.

Lần đầu tiên cô gặp anh là ở văn phòng.

Thầy giáo kêu lên tên của anh, cô liền nhận ra anh.

Huấn luyện quân sự kết thúc, cô gái nào cũng đau lòng nhức óc.

Trình Trình mỗi ngày đều đắp mặt nạ, kết quả vẫn là đen. Cô khóc thút thút nói ra: "Che mãi vẫn đen, mặt của tớ mất trắng rồi."

Lữ Hân Dương tính cách爽朗, "Chờ qua một mùa đông là được ấy mà."

Trình Trình: "Khó đấy. Các cậu không có cảm nhận qua cảm giác này của tớ đâu. Lâm Vu làm sao lại không có đen chứ?"

Lâm Vu mỉm cười, chính cô ngược lại là không có để ý quá.

Tất cả mọi người nhìn cô.

"Lâm Vu chống nắng hay gì đều không dùng."

Trình Trình đi đến cạnh Lâm Vu, cầm lấy nang trên bàn cô có một lọ dưỡng da.

Lâm Vu nói: "Tớ đã dùng cái này quen rồi."

Trình Trình che ngực, "Ghen tị quá. Tiền của tớ!"

Lâm Vu mỉm cười, đeo balo. "Buổi tối không cùng các cậu đi ăn được, tớ đi thư viện đây."

"A! Có biến?" Trình Trình nháy mắt mấy cái. Huấn luyện quân sự bắt đầu không mấy ngày, Wechat của Lâm Vu không biết đã có bao nhiêu bạn rồi.

Lâm Vu sắc mặt thản nhiên: "Không phải. Đi mượn sách."

Là Tần Hành gọi cô.

Trình Trình cảm thán: "Tớ xem như thấy rõ, học bá đều là từ liều mà ra." Ngày đó cô nhìn thấy Lâm Vu đang nhìn đồng sách một cách cực chăm chú.

Lâm Vu đến thư viện, Tần Hành đang đứng tại giao lộ, áo trắng quần đen, khí chất sáng rực. Một nữ sinh bên cạnh đang nói chuyện cùng anh.

Lâm Vu dừng lại một chút.

Cô gái đang cười, "Cái thí nghiệm sự kia vất vả cho cậu rồi."

Tần Hành vừa vặn nhìn thấy Lâm Vu, thần sắc anh biến đổi. Cô gái thuận ánh mắt của anh mà nhìn qua.

Lâm Vu đón ánh mắt Tần Hành, đi tới.

Tần Hành giải thích nói: "Đây là bạn học của anh Hàn Dịch Tâm,, đây là Lâm Vu."

Lâm Vu lễ phép hô một tiếng: "Chào chị."

Hàn Dịch Tâm đánh giá cô, "Thì ra em chính là Lâm Vu sao."

Lâm Vu kinh ngạc.

"Chị nghe một số người đề cập qua tên của em, nói thành tích của em rất tốt, đáng đáp lại xinh đẹp. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên không phải giả." Hàn Dịch Tâm tự nhiên hào phóng. "Được rồi, các người làm việc đi, tôi cũng phải trở về. Lâm Vu, cuối tuần có đàm hội, nếu em có thời gian có thể tới nghe một chút."

Lâm Vu gật gật đầu, "Được ạ."

Tần Hành: "Đi thôi."

Lâm Vu hỏi: "Hai người học chung một lớp sao?"

Tần Hành ừ một tiếng, ánh mắt rạng rỡ, "Còn muốn hỏi cái gì không?"

Lâm Vu lắc đầu.

Tần Hành cong khóe miệng, cười một cái, "Hàn Dịch Tâm rất thông minh, học tập rất chăm chỉ."

Lâm Vu là lần đầu tiên nghe được anh khen người, có thể thấy được chị Hàn thật rất lợi hại.

"Nhưng mà——"

"Nhưng mà cái gì?" Cô thuận tiện hỏi.

Dưới ánh mặt trời, anh ngắm nghía khuôn mặt của cô, ánh mắt bình tĩnh, "Nhưng mà, không ai sánh nổi em."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: Phạm Thương

Beta: melbournje

Tàn Hành đưa Lâm Vu đến thư viện mượn không ít sách chuyên nghiệp, anh là đàn anh, so với cô thì đã có một năm kinh nghiệm, giúp cô chọn sách càng chuyên nghiệp hơn.

Trong khu vực quản lý yên lặng, hai người tựa ở trước kệ sách, Lâm Vu mở trong tay cuốn « Hệ Thống Giải Phẫu Học », tiếng sách xột xoạt vang lên.

Tàn Hành nhú mày, "Cảm thấy hứng thú sao?"

Lâm Vu liếc liếc thần sắc, "Bạn cùng phòng với em nói về sau chúng ta đều phải giải phẫu động vật." Vì thế cô mới chuẩn bị sẵn.

Tàn Hành gật đầu, "Ừ, đây là một giai đoạn cần phải trải qua."

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Trước kia ở nhà, em đã từng giết gà." Gà bị cắt yết hầu, chảy nhiều máu như vậy mà còn có thể bay nhảy.

Tàn Hành cười: "Em còn giết con gì nữa rồi?"

Lâm Vu liếc anh, "Giết cá."

Tần Hành: "Vậy là tay lão luyện rồi, về sau sẽ không sợ khóa thí nghiệm nữa."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành đột nhiên nhấc tay làm Lâm Vu sửng sờ. Anh rút ra một quyển sách từ phía trên đầu cô.

Lâm Vu âm thầm thở phào một hơi, Tần Hành đột nhiên nảy ra ý xấu, muốn trêu chọc cô. Anh dợm bước tới gần Lâm Vu, hơi thở phát qua đỉnh đầu của cô, như có như không.

Nhưng anh còn chưa kịp hành động, tiếng nói chuyện của một nam một nữ bỗng chốc truyền đến từ loạt giá sách phía trước.

Nam sinh: "Anh đi Mỹ một năm, sau khi trở lại, chúng ta sẽ kết hôn."

Nữ sinh đè nén tiếng khóc nghẹn của mình.

Nam sinh: "Vậy em muốn anh phải làm sao bây giờ?"

Nữ sinh: "Em chuẩn bị trở về nhà, ở đại học áp lực thi cử quá lớn. Dù có ráng trụ lại, không có quan hệ cùng chỗ dựa thì cũng không thể đến làm ở bệnh viện tốt được."

Nam sinh: "Chúng ta đã nói rồi, phải không? Tại sao em lại muốn từ bỏ vào lúc này?"

Nữ sinh: "..."

Đột nhiên tiếng nói chuyện của hai người họ biến mất, thay vào đó là tiếng hai khốe môi dây dưa.

Nữ sinh vuốt ngực đối phương, chợt nghe thanh âm mang theo mấy phần nhẩn nại của nam sinh: "Đừng làm vậy!"

Mặt Lâm Vu trong nháy mắt liền đỏ như quả cà chua, không dám gây ra một chút tiếng động nào. Từng giây từng giây trôi qua, hai người kia vẫn đang triền miên cùng nhau. Lâm Vu cảm thấy bản thân như đang đứng giữa chiều hè, vừa nóng lại vừa bức.

Ngược lại với cô, Tần Hành thần nhiên lật sách, nhưng trong sách viết cái gì, anh một chữ cũng đều không nhìn thấy rõ.

Lâm Vu gấp không chịu nổi. Cô muốn đi.

Tần Hành tựa tại chỗ ấy, thân hình tiêu sái, không nhúc nhích.

Đôi tình nhân kia vẫn còn đang hôn nhau dồn dập.

Lâm Vu cắn răng, dè giọng nói: "Đi." Cô vừa nhấc chân, bước rõ ràng nhẹ nhàng nhưng vẫn kinh động đến hai người nọ. Cô nghe thấy giọng của nữ sinh kia oán giận nói: "Nơi này có người! Anh điên rồi!"

Nam sinh: "Là em làm anh phát điên."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành mím khóe miệng, cố nén ý cười. Lâm Vu từ nhỏ đến lớn đều không có xem phim ngôn tình trên truyền hình, những cảnh hôn hít nhau của nhân vật nam nữ chính cô cũng chưa từng nhìn qua. Bài học vỡ lòng đầu tiên này quả thực đủ kích thích, hơn nữa người học cùng với cô còn là Tần Hành.

Lâm Vu lúng túng, không cách nào nhìn thẳng anh, tim vì khấn trương mà đập bình bịch.

Khóe mắt Tần Hành như có như không lướt qua người cô, kiểu dáng áo thun đơn giản, quần bò màu lam, mái tóc mềm mại khoác lên bờ vai. Cô chẳng bao giờ để ý về bề ngoài của chính mình, cũng không hay biết bản thân đẹp tới cỡ nào. Đến ký túc xá của anh cũng bắt đầu tám chuyện về đàn em năm nhất xinh đẹp này, tương lai có thể đoán được, cô chắc chắn sẽ nhận được đủ mọi cách thổ lộ.

Sau khi họ rời đi, Lâm Vu mới dám thở một ngụm, mặt đỏ lên, trong lúc nhất thời mất cả khả năng ngôn ngữ.

Tần Hành bật cười, "Em phải hiểu cho họ."

Lâm Vu cố giả bộ trấn tĩnh: "Em nên hiểu cái gì?"

Tần Hành: "Anh trai đã năm bảy rồi, tuổi cũng không nhỏ, khẳng định không nỡ chia tay. Nếu không sau này tìm đâu ra người yêu đây?"

Năm bảy...

Tính ra cũng mới hai lăm hai sáu tuổi, đâu có lớn lắm.

Lâm Vu nhướng mi, cô quả thật chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Tần Hành dường như hiểu cô đang nghĩ gì, yếu ớt nói: "Lên lớp học chỉ luôn làm thí nghiệm, yêu đương khi ấy là một việc xa xỉ. Kết hôn muộn, chuyện tình dục cũng muộn theo, thật không dễ dàng."

Lâm Vu: "...". Tính ra Tần Hành tốt nghiệp tiến sĩ cũng vừa mới 26 tuổi thôi.

Cuồng hòng Tần Hành chợt trở nên khô khốc, "Mẹ anh cũng thúc anh sớm tìm bạn gái một chút."

Lâm Vu chớp chớp mắt, lông mi thật dài cũng chớp chớp theo. "Dì á?"

Tần Hành ừ một tiếng, "Là bà! Năm ngoái đã giục anh rồi." Anh vươn tay, nắm chặt lấy lòng bàn tay của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi.

Lâm Vu: "...". Lòng bàn tay truyền đến cảm giác tê dại. Cô trừng mắt liếc anh một cái, rút tay về.

Tần Hành biết rõ còn cố hỏi: "Kể làm chuyện xấu đâu phải em, sao lại khấn trượng vậy? Lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi rồi."

Lâm Vu quả thực bó tay.

Tần Hành nhẹ nhàng ho một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn, "Làm sao bây giờ? Về sau thực tập em còn phải nhìn người ta lỏa thể đấy."

Lâm Vu liền vội vàng xoay người, cái này thì cô trò chuyện không nổi nữa.

Tần Hành khước miệng đầy ý cười, càng ngày càng sâu.

Anh trước giờ chưa từng ép cô cho anh một câu trả lời chắc chắn. Hai người họ ba năm sớm chiều ở chung, anh còn muốn cô hơn so với bất cứ kẻ nào. Nhưng hiện tại cô đang gánh vác rất rất nhiều, cho nên anh chỉ từng chút từng chút tới gần mà thôi.

Không cần hứa hẹn, chỉ cần bên nhau là đủ an tâm. Dù sao mọi chuyện như bây giờ đã là rất tốt rồi.

Tần Hành cực kỳ hưởng thụ quãng thời gian này, thỉnh thoảng trêu chọc Lâm Vu, nhìn cô bực đến phát điên. Ưu điểm của Lâm Vu cũng là nhược điểm lớn nhất của cô - quá dễ mềm lòng, nhất là với những người mà cô để tâm.

Năm nhất trung học, khi Khương Hiểu chép bài tập của Lâm Vu, cô không hề tán thành, thế nhưng lại chẳng thể nào chịu được sự quấy rầy của cô nàng. Kỳ học tới, cô còn dành thời gian giảng bài cho Khương Hiểu.

Tần Hành chậm rãi lợi dụng nhược điểm này, còn phát huy vô cùng tinh tế.

** ***

Tháng chín, trước khi diễn ra nghi thức khai giảng của sinh viên mới, viện trưởng lên bục nói chuyện, tương tác cùng đám tân sinh viên. "Vì sao các em lại chọn học y?"

Mọi người nói đáp án của mình như đang tâm sự bình thường.

Có người nói: "Cha mẹ em là bác sĩ."

Có người nói: "Xem trong phim cảm thấy bác sĩ rất đẹp trai."

Có người nói: "Em muốn làm một bác sĩ, trị bệnh cứu người."

Có người nói: "Không tìm hiểu kỹ nên nhớ chọn ngành này."

...

Viện trưởng nghe đáp án của đám sinh viên, sắc mặt vẫn như cũ, ngữ điệu bình thường. "Ban đầu các em học y có thể chỉ do ngẫu nhiên, nhưng một khi đã chọn thì phải nghiêm túc với nó. Mỗi một người bác sĩ nhất định phải dùng lòng trung thành và nhiệt tình một đời của mình để đổi đãi nó. Hiện tại trong nước, hoàn cảnh của bác sĩ rất phức tạp, tương lai các em có lẽ sẽ gặp nhiều khó khăn và cả dụ hoặc. Nhưng thầy hi vọng rằng các em, mặc kệ hiện tại hay sau này, dù mười năm, hai mươi năm, hay năm mươi năm sau, đều có thể giữ vững trái tim như thuở ban đầu của mình, trái tim của một bác sĩ." Những lời này mỗi một khóa tân sinh viên thầy đều sẽ nói, không phiền chán, cũng không khoa trương.

Trái tim như thuở ban đầu, không hề thay đổi, đó quả thực là thử thách lớn của một đời người.

Tần Hành đại diện sinh viên ưu tú của trường lên phát biểu. Lễ đường lớn như vậy, nhưng ánh mắt của mọi người đều hướng về phía anh. Anh mặc trang phục thỏa đáng, đứng ở nơi ấy, bình thản ung dung, khí thế bốc đồng của một cậu trai trẻ chậm rãi bị sự trầm ổn thay thế.

Lâm Vu mím khóe miệng nhìn phía trước, thời gian giống như đảo ngược. Ba năm cấp b anh đều không lên đài phát biểu, còn bây giờ, anh lấy thân phận học trưởng đứng ở đằng kia.

"Các bạn sinh viên thân mến, lựa chọn học y là một con đường không có lối về. Vì vậy, từ giờ trở đi hãy buông bỏ hết thảy, một khi đã lựa chọn thì đừng nên hối hận. Tôi muốn gửi mọi người một câu nói cuối cùng, "Kẻ sĩ diện không thể không giữ vững ý chí kiên định, bởi gánh nặng đường xa. Người coi là nhiệm vụ của mình, còn thấy nặng ư? Chết thì mới dừng, còn thấy xa ư?" cùng nỗ lực!"

Một lời nói khảm vào trái tim của mọi người. Trên đài lãnh đạo liên tiếp gật đầu. Dưới sân tiếng vỗ tay như sấm động.

"Phát biểu hay quá! Anh Tần quả thực là Giang Trục Thụ phiên bản đời thật."

"Ôi! Lớp của chúng ta có nam sinh như thế này không?"

Nam sinh đứng đằng sau nói nhỏ: "Nữ sinh hàng phía trước chú ý giữ hình tượng của lớp! Lau nước bọt của cậu đi!"

Lỗ Tử Uyển đứng bên cạnh đột nhiên quay đầu, "Lâm Vu, hai người là bạn học ba năm, cậu chưa từng rung rinh trước anh Tần Hành sao?" Cô nàng cảm thấy khó mà tin được! Ngày đó Tần Hành đưa Lâm Vu đến ký túc xá, mọi người đều biết anh. Về sau, các cô nàng ở ký túc xá đều biết, Tần Hành không những là đàn anh năm hai, mà còn là bạn cùng lớp cấp ba của Lâm Vu.

Trình Trình liên tục phụ họa không ngừng: "Đúng vậy."

Lâm Vu dở khóc dở cười. Từ lúc cô biết Tần Hành đến giờ, anh quả thật luôn được nữ sinh khắp nơi hoan nghênh.

Hôm đó, sau khi kết thúc môn "hệ thống giải phẫu học", Trình Trình và Lâm Vu cùng ra về. Vừa hay lúc xuống lầu, hai người nhìn thấy Tần Hành.

Trình Trình kéo tay cô, "Anh Tần kìa!"

Lớ của Tần Hành cũng vừa mới tan học, anh thấy cô liền mỉm cười.

Trình Trình kích động, "Lâm Vu, anh Tần hồi cấp ba chắc được nhiều người hoan nghênh lắm phải không?"

Lâm Vu không phủ nhận.

"Vậy hồi đó anh ấy có từng yêu đương không?"

"Giáo viên của trường tứ lúc ấy quản rất chặt."

"Ai! Trường của tứ thì không đến mức như vậy! Đôi nào có thành tích tốt thì giáo viên mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng nghe nói anh Tần vẫn còn độc thân."

Lâm Vu: "..."

"Trước đó có nữ sinh tỏ tình với anh ấy nhưng anh ấy đều không đồng ý."

Lâm Vu: "Ngành học của chúng ta rất bận, làm sao có thời gian mà yêu đương."

Trình Trình bĩu môi, "Không phải đâu! Anh ấy nói đã có người thương rồi."

Lâm Vu: "..."

Trình Trình tỏ vẻ hiếu kì, "Rốt cuộc anh ấy sẽ thích dạng con gái như thế nào nhỉ?"

Lâm Vu cúi đầu, dời chủ đề đi chỗ khác, "Trình Trình, chúng ta còn định đi xã đoàn đăng ký nữa không vậy?" Câu lạc bộ cũng được coi là một phần học của ngành, hai người học ngành y nên đương nhiên muốn đăng ký câu lạc bộ y học.

Quanh trường học, các câu lạc bộ lớn đều treo áp phích. Hai người mới lướt một vòng đã nhận được mười mấy tờ truyền đơn, riêng y học đã có hơn mười câu lạc bộ. Hai cô nàng nhìn đến hoa cả mắt, Trình Trình đối với vài câu lạc bộ đều cảm thấy hứng thú.

Trong lòng Lâm Vu đã có kế hoạch. Hai người đi về phía trước, cô liền nhìn thấy Hàn Dịch Tâm từ phía xa.

Hàn Dịch Tâm mỉm cười: "Lâm Vu, là em hả? Hai em đăng ký câu lạc bộ nào?"

Lâm Vu: "Chị, chúng em còn đang xem."

Hàn Dịch Tâm: "Có hứng thú gia nhập Hiệp hội tình nguyện Ái Tâm không? Bên chị mỗi tháng đều có hoạt động, còn tổ chức các tọa đàm y học, lý luận kết hợp cùng thực tiễn. Em gái, muốn rèn luyện một chút chứ?"

Lâm Vu vốn muốn tìm câu lạc bộ ít tổ chức hoạt động để có thể tiết kiệm thời gian. Kinh tế là một vấn đề lớn, cô còn muốn làm thêm, cho nên bớt được chút thì giờ với cô mà nói là một việc rất quan trọng.

Trình Trình cầm truyền đơn lên xem, "Em cảm thấy rất tốt, học đi đôi với hành."

Hàn Dịch Tâm: "Vậy điền tên vào bảng đi."

Lâm Vu thấy lúc này mà từ chối cũng không tốt nên đành điền thông tin. Rồi cô chợt nhớ ra một việc.

Hàn Dịch Tâm cười hiền: "Tốt, hai em chờ thông báo nhé! Bao giờ buổi tuyển quân kết thúc, chúng ta lại chọn thời gian họp."

Lâm Vu nhìn qua cô, như có điều suy nghĩ, do dự hỏi: "Chị ơi, Tần Hành có phải cũng tham gia câu lạc bộ này hay không?"

Hàn Dịch Tâm gật đầu, "Đúng rồi! Cậu ấy là phó chủ nhiệm, nhưng rất ít khi đến câu lạc bộ."

Lâm Vu: "... " Nhưng hôm trước anh vừa bảo cô tham gia câu lạc bộ này mà!

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: melbournje

Beta: Gạo

Cuối cùng, Lâm Vu và Trình Trình gia nhập "Hiệp hội tình nguyện Ái Tâm", Lỗ Tử Uyển tham gia "Hiệp Hội giao lưu văn hóa Phúc Kiến".

Hân Dương kinh ngạc: "Còn có hiệp hội này sao? Cảm giác giống như Hiệp hội giao lưu đồng hương vậy."

Lỗ Tử Uyển cười nói: "90% là học sinh Phúc Kiến, còn lại chính là người nhà."

Trình Trình: "Ha ha ha, câu lạc bộ cũng là nơi thích hợp cho các cặp đôi đấy."

"Trình Trình, cậu có mục tiêu rồi đúng không? Nhìn trúng ai sao?"

"Tớ chỉ nói vậy thôi!"

"Vậy cậu đừng báo danh vào câu lạc bộ vội, xem thử mấy cái khác trước đi đã."

"Vì sao?"

"Cậu nghĩ mà xem, hai bác sĩ lấy nhau, vậy có con rồi ai quản?"

Vấn đề này quả thực khiến người ta tỉnh ngộ.

"Đúng thế. Chúng ta nên cân nhắc vấn đề lâu dài."

Trình Trình mạnh miệng, "Vậy cậu xem, luật sư, cảnh sát cũng không rảnh nha. Nói như cậu, tất cả mọi người đều không nên kết hôn."

Lỗ Tử Uyển: "Trình Trình, cậu đang nói vô lý đấy."

"Tình yêu vốn không phân biệt thân phận, không phân biệt giới tính. Bạn học, không nên bị những khó khăn nhỏ này đánh bại."

Lâm Vu cố nén cười. Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên. Cô nhìn thoáng qua tên, là Thẩm Nghi Hành gọi tới.

"Tớ đi nghe điện thoại."

Thẩm Nghi Hành tan làm xong, vừa đi vừa cùng cô trò chuyện. "Lâm Vu, cuối tuần có thời gian rảnh không? Anh và em đi chọn máy tính."

Lâm Vu: "Anh Nghi Hành, em định mua máy tính cũ."

Thẩm Nghi Hành sửng sốt một chút: "Học đại học không thể không có máy tính được, nếu chỉ mua một lần thì hãy mua hẳn một chiếc mới, không cần mua loại quá tốt."

Lâm Vu nhúm mày.

Thẩm Nghi Hành ôn hòa nói: "Cuối tuần gặp mặt lại nói tiếp. Tới lâu như vậy rồi mà anh còn chưa mời được em bữa cơm."

Lâm Vu dạ một tiếng.

Thẩm Nghi Hành: "Hai ngày này thành phố hạ nhiệt độ, em đừng để bị lạnh nhé."

Lâm Vu: "Em biết, anh cũng thế."

Buổi tối thứ sáu, Tần Hành cùng Lâm Vu đến thư viện tự học.

Cảnh tượng này thật giống hồi cấp 3 của hai người họ, nhưng khi đó anh đều ngồi sau lưng cô từ đầu đến cuối. Hiện tại, anh cũng không ngồi bên cạnh cô, mà là ngồi đối diện.

Lúc cô đọc sách vẫn chuyên chú như trước đây, yên tĩnh đến tuyệt đẹp.

Lâm Vu ngẩng đầu, thấy anh nhìn mình. "Sao thế?" Cô nắm tóc.

Tần Hành: "Ngày mai em có bận không?"

Lâm Vu: "Em hẹn với anh Nghi Hành cùng đi ăn bữa trưa."

Ánh mắt Tần Hành hơi đổi, "Anh ta? Đến đâu ăn?"

Lâm Vu: "Chưa biết, anh ấy nói đến lúc đó sẽ dẫn em đi. Anh có chuyện gì sao?"

Tần Hành lắc đầu, "Vốn là muốn dẫn em đi tham quan đi một chút. Nhưng anh nhớ lần trước em tới đây đã tham quan rồi."

Lâm Vu lắc đầu, "Em định tìm việc làm thêm." Cô đã đăng ký học bổng, chỉ là cô quá rõ ý nghĩa của đồng tiền. Tương lai chưa biết như thế nào nên hiện tại cô cần tiết kiệm được một khoản trước.

Ánh mắt Tần Hành hơi động một chút.

Lâm Vu bình tĩnh, "Hồi tháng tám, em tới Thẩm gia, chú và dì đã chuẩn bị cho em một tấm thẻ, nhưng em không muốn. Tiền phẫu thuật và nằm viện của mẹ em tất cả đều là Thẩm gia cấp cho."

Tần Hành mím mím khóe miệng. Anh cũng đoán được, với cá tính của cô thì sẽ không cần.

"Em muốn tìm việc gì?"

Lâm Vu lắc đầu, "Hiện tại còn chưa biết nữa."

Tần Hành: "Gia sư thì sao?" Gia sư là ổn định nhất, cũng không cần quá nhiều thời gian.

Trước đó Lâm Vu đã từng nghĩ tới việc gia sư, chỉ là cô còn chưa tìm được gia đình phù hợp.

Tần Hành mỉm cười, "Để anh giúp em hỏi một chút."

Ánh mắt Lâm Vu khẽ nhúc nhích, "Cảm ơn anh."

Ban đêm, Tần Hành trở lại ký túc xá. Cao Lỗi gần đây đang theo đuổi một cô gái khoa ngoại ngữ, mỗi ngày bận rộn tới mức không thấy tấm hơi.

Lý Nhưorget đang xem « Trung y giảng đường ».

Tần Hành hỏi: "Gần trường có ai muốn tìm gia sư không?"

Lý Nhưorget: "Cậu muốn làm à?" Anh tạm dừng video.

Tần Hành: "Bạn học của tớ. Giúp tớ hỏi một chút, đối tượng tốt nhất là học sinh tiểu học, ở gần đây nữa." Anh sợ học sinh cấp ba quá cứng đầu, Lâm Vu trị không nổi.

Lý Nhượng giáo hoạt cười, "Bạn học nào thế? Nam hay nữ?"

Tần Hành nhướn mày, "Nữ."

Lý Nhượng: "Đệch! Người nào đấy? Cô em năm nhất đó à?"

Khóe mắt Tần Hành hơi giật.

"Để tớ hỏi một chút, yên tâm, tớ bảo đảm." Anh ta dừng một chút, "Chuyện của cô em đó chính là chuyện của tớ, chúng ta đã là người một nhà ăn cơm rau dưa, cũng nên làm quen sớm một chút chứ?"

Tần Hành nhìn anh một cái, "Đợi chút đi!"

Lý Nhượng cảm thấy kỳ quái, điều kiện gia đình Tần Hành rất tốt, nếu thật là yêu nhau, sẽ còn để bạn gái đi làm thêm sao? Với tính cách của anh thì không thể nào.

Thứ bảy, mười giờ hơn.

Thẩm Nghi Hành chờ Lâm Vu dưới ký túc xá nữ.

Lâm Vu rất nhanh liền xuống lầu, mặc áo sơ mi cùng quần bò. Năm ngoái cô đi theo Triệu Ngọc Tuyền cả một năm, hiện tại cũng biết phối quần áo cho phù hợp.

Thẩm Nghi Hành nhìn cô vài lần, "Sao em không bị đen đi chút nào vậy?"

Lâm Vu cười, vấn đề này đã có rất nhiều người hỏi qua cô. Cô sờ sờ mặt, "Không biết nữa."

Thẩm Nghi Hành: "Nữ sinh vẫn nên dưỡng da một chút. Bây giờ chúng ta ngồi xe, đến đường Ngũ Trạm."

Lâm Vu nghe anh.

Thẩm Nghi Hành mang cô đến một tiệm vịt quay. Năm đó, lúc anh tới đây học đã từng cùng cô hứa hẹn, đợi cô đến, anh sẽ mời cô ăn vịt quay Bắc Kinh.

"Hương vị thế nào?" Anh hỏi.

Lâm Vu gật đầu, "Cũng không tệ lắm." Da vịt xốp giòn, thịt vịt tươi non.

Thẩm Nghi Hành mỉm cười, lại giúp cô gấp thêm một cái bánh.

"Anh Nghi Hành, để tự em gấp được rồi."

Thẩm Nghi Hành nhìn cô, "Anh nhớ lần đầu anh đến nhà em, dì giết một con vịt, sau đó em len lén lau nước mắt."

Lâm Vu thẹn thùng, "Bởi vì lúc đó có chút không ổn." Những con vịt kia nuôi lớn được một xúu liền bị đem đi bán. Khi ấy, trong nhà thật sự không có tiền.

Thẩm Nghi Hành cười cười, "Gần đây có thiếu tiền không?"

Lâm Vu lắc đầu, một năm một mười đều nói cho anh biết hết, ngay cả chính mình muốn làm thêm cũng kể.

Thẩm Nghi Hành trả lời: "Chương trình học của năm nhất còn có thời gian rảnh, làm thêm cũng được. Nhưng sau này lên năm hai sẽ rất khó, bởi vì phần lớn thời gian đều dành cho việc học hết."

Lâm Vu trầm mặc. Nếu muốn trở thành một bác sĩ ưu tú, việc học không được lười biếng.

Thẩm Nghi Hành biết tâm tư của cô, "Lâm Vu, nghe lời anh."

Lâm Vu giật giật khóe miệng, "Em biết."

Ăn xong, hai người đi ra, trên đường kẻ đến người đi có chút hỗn loạn. Hồi mới lần đầu xuống sân ga Bắc Kinh, Lâm Vu đã được mục sở thị lượng dân cư đông đảo của thành phố này.

"Cảm ơn anh."

Hai người cùng đi xe đạp về trường học.

Thẩm Nghi Hành một mực đưa cô đến thư viện.

Sau 11 giờ, trong sân trường cũng không còn nhiều người mấy.

Thẩm Nghi Hành nói: "A Vu, tháng 12 anh đi Columbia làm học sinh trao đổi."

Ánh mắt Lâm Vu tràn ngập sự vui mừng, "A! Anh Nghi Hành, sao không nói sớm một chút chứ?"

Thẩm Nghi Hành cười khỏ: "Cái cô nhóc này, em mong anh đi đến thế à?"

Lâm Vu: "Chẳng qua là em cảm thấy đi Columbia rất lợi hại."

Thẩm Nghi Hành đứng thẳng tắp, "Đáng tiếc lại không thể đi cùng nhau." Anh nhìn cô, từ một cô bé tóc cháy nắng đến thiếu nữ duyên dáng yêu kiều hiện tại, một cái chớp mắt, đã mười bốn năm!

Lâm Vu mỉm cười: "Chúng ta vẫn có thể liên lạc qua điện thoại."

"Đúng vậy." Thẩm Nghi Hành có chút buồn vô cớ. "Bây giờ em thường xuyên đi cùng Tần Hành sao?"

Lâm Vu không ngờ anh đột nhiên hỏi việc này, cô gật gật đầu.

"Hai em —— yêu nhau rồi?"

Mặt Lâm Vu đỏ lên, cô không biết trả lời vấn đề này thế nào nữa.

Về mặt Thẩm Nghi Hành hơi đổi. "Có cậu ấy ở cạnh cũng tốt."

"Anh Nghi Hành —— "

"A Vu, đừng có cái gì cũng tự gánh vác, học tập cũng vậy, tình cảm cũng thế." Tần Hành có thể vì cô mà lựa chọn học y, như vậy đã biểu lộ hết thảy.

"Em không biết."

Thẩm Nghi Hành trong nháy mắt hiểu rõ tất cả, "Học tập cùng yêu đương không liên quan. A Vu, em thông minh như vậy, sao lại nghĩ không thông chứ." Thanh âm của anh hiền hậu, từng chữ từng chữ đánh vào trong lòng của cô.

"A Vu, hãy dễ thuận theo tự nhiên đi." Anh nghĩ Tần Hành nguyện ý lựa chọn ở bên Lâm Vu, hiện tại giai đoạn này anh vẫn chờ được.

Thẩm Nghi Hành quay người rời đi.

Lâm Vu đắm đắm nhìn theo anh. Thời gian dần trôi, khi bóng dáng của anh càng ngày càng mờ hồ, cô mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Tối hôm đó, Lâm Vu trở lại ký túc xá khá muộn.

Lỗ Tử Uyển hỏi: "Lâm Vu, cậu cùng Thẩm Nghi Hành yêu nhau à?"

Lâm Vu giật nảy mình.

Lỗ Tử Uyển: "Có người thấy các cậu đi cùng nhau nha. Anh ấy đã đợi cậu dưới lầu từ sớm! Cậu thật sự biết Thẩm Nghi Hành!"

Lâm Vu: "Nhà tớ cùng nhà anh ấy có chút quan hệ, chúng tớ khi còn bé liền quen nhau." Cô nhớ tới ánh mắt của Thẩm Nghi Hành hôm nay, rồi đột nhiên, cô lại không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Lỗ Tử Uyển: "Thanh mai trúc mã nha!"

Lâm Vu lắc đầu.

Trình Trình: "Trường Nhất Trung của các cậu sinh ra hai người, một là Thẩm Nghi Hành, một là Tần Hành. Số người thông minh học giỏi ở đại học B cũng nhiều lắm, nhưng được mấy ai đẹp trai chứ."

Thấy Lâm Vu run lên, Trình Trình hỏi: "Lâm Vu, cậu thế nào?"

Lâm Vu chớp chớp mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có việc gì."

Ban đêm, cô nằm mơ. Trong mơ cô trở lại núi Đông Lăng, cùng Thẩm Nghi Hành ra bờ sông bắt tôm, còn Thẩm Nghi Đình đứng ở bên bờ.

"Anh ơi, anh mau lên bờ đi."

"Anh là anh trai của em, không phải của Lâm Vu."

...

Ngày hôm sau, Lâm Vu tỉnh lại, cảnh trong mơ vẫn còn rõ mồn một.

Tháng chín, tiết trời lạnh hơn so với Tấn Thành một chút.

Lâm Vu vẫn duy trì thói quen dậy sớm, chỉ là so với cấp ba thì trễ hơn một chút. Mỗi sáng cô đều đến phòng học đọc sách, hầu như luôn là người đến sớm nhất.

Cô cùng Tần Hành không có hẹn trước, nhưng kiểu gì cũng sẽ gặp ở phòng tự học trong thư viện rồi đi học chung.

Buổi tối, Tần Hành đến ngồi bên cạnh cô, "Em biết chuyện Thẩm Nghi Hành đi Columbia không?"

Lâm Vu gật đầu, lông mi thật dài hơi chớp.

Tần Hành cười, "Ờ đó rất tốt."

Lâm Vu: "Học sinh trao đổi, phải đi một năm."

Tần Hành: "Một năm cũng không dài. Năng lực thích ứng của anh ta tốt hơn so với bất kỳ ai."

Điểm này thì Lâm Vu không nghi ngờ chút nào. Cô còn tưởng rằng lên đến đại học, hai người họ sẽ liên lạc nhiều hơn, chẳng nghĩ được lại bận đến thế này.

Tần Hành: "Quốc khánh có sắp xếp gì không?"

Lâm Vu: "Em muốn tìm việc làm."

Tần Hành thở dài, trầm ngâm một chút, "Làm gia sư được chứ?"

Lâm Vu tiếp lời, "Anh Nghi Hành đang tìm giúp em rồi."

Tần Hành cắn răng, nghĩ dù sao anh ta sắp du học rồi, quên đi. Nhưng hai con người đen như mực lại lẳng lặng nhìn cô, "Không nỡ sao?"

Lâm Vu nắm chặt bút trong tay.

"Không nỡ để Thẩm Nghi Hành đi Columbia sao?" Thanh âm của anh đè nén.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: Gạo

Beta: melbournje

Lên đại học thời gian luôn trôi đi rất vội vàng, sau khi thích ứng được hoàn cảnh mới, cuộc sống sinh hoạt mỗi ngày đều lặp đi lặp lại một cách đơn giản.

Chớp mắt đã đến tháng mười một, thời tiết Bắc Kinh càng ngày càng lạnh.

Trình Trình nói, qua một khoảng thời gian nữa, các cô có thể đi Hương sơn ngắm lá phong. So với ba cô nàng này, thời gian của Lâm Vu luôn bị xếp kín.

Vòng bạn bè của Lâm Vu chỉ có mấy người bạn thời cấp ba, họ thường đăng ảnh học phục chế bản vẽ, học trang điểm, học khiêu vũ và các loại hoạt động cuối tuần. Lâm Vu chợt hoảng hốt, cảm thấy mình cùng mấy người này vốn chẳng cùng môi trường đại học. Mấy lần sau, cô không còn hứng thú mở xem vòng bạn bè nữa.

Từ ngày nghỉ thứ mười một, Lâm Vu bắt đầu đi làm thêm. Cô dạy kèm một cậu nhóc học lớp hai tên là Tiểu Hàn, mỗi buổi hai tiếng. Công việc của bố mẹ tiểu Hàn khá bề bộn, khi nói chuyện, họ đối với

cô có vẻ rất hài lòng. Thành tích của Tiểu Hàn không tốt, đứng ở vị trí đếm ngược. Bố mẹ của cậu nhóc rất lo lắng, vốn hai vợ chồng đều tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, sao con trai lại có thể học kém đến thế! Nên khi thuê Lâm Vu tới dạy, lòng hai người họ tràn ngập kỳ vọng. Còn với Lâm Vu, mức lương hơn hai nghìn tệ một tháng này quả thực cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Sau đó, cô từng nói việc này với Tần Hành, anh trêu cô rằng, em không biết thủ khoa đại học rất đáng tiền sao?

Lâm Vu nhìn anh, không biết nói gì cho phải.

Với cái danh hiệu đầu bảng này, cô có thể tìm công việc gia sư rất dễ dàng, nhưng nếu muốn tìm một gia đình có điều kiện tốt, không có người giới thiệu thì sẽ rất khó khăn. Cô cũng không biết sao Tần Hành lại tìm được, hỏi anh, anh chẳng nói. Chỉ nói bao giờ cô nhận được tháng lương đầu tiên thì mời anh một bữa cơm.

Đương nhiên, đây điều chắc chắn rồi.

Chiều thứ bảy, sau khi kết thúc buổi dạy, Lâm Vu trở lại ký túc xá.

Lỗ Tử Uyển đang làm đề thi Tiếng Anh cấp bốn, "Sao hôm nay cậu về sớm thế?"

Lâm Vu chuẩn bị sách vở cho buổi tối, "Mẹ Tiểu Hàn tiện đường đưa tớ về."

Lỗ Tử Uyển so đáp án, được hơn 600 điểm. "Cậu nói xem, ba năm cấp ba có phải là quãng thời gian chúng ta tài giỏi nhất không?"

Lâm Vu mỉm cười, "Giáo viên ngữ văn trường tớ cũng từng nói như vậy, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý."

Lỗ Tử Uyển gấp cuốn "Đề thi tiếng Anh cấp bốn của Vương Trường Hi" lại, "Mới hơn năm tháng, tiếng Anh của tớ đã tệ đi không ít. Sau này muốn thi IELTS hay TOEFL thì phải làm sao?"

Lâm Vu sững sốt, "Cậu muốn xuất ngoại?"

Lỗ Tử Uyển trầm ngâm nói: "Nếu có cơ hội, tớ rất muốn đến thực tập tại các bệnh viện nước ngoài. Tớ đã cùng đàn chị nghe ngóng, ngành của mình cũng có dạng học sinh trao đổi như thế này, nhưng áp lực cạnh tranh rất lớn. Cậu thì sao? Có kế hoạch gì rồi?"

Lâm Vu thản nhiên: "Muốn tốt nghiệp thật nhanh rồi về quê, mua nhà cho mẹ và bà ở."

Trong khoảng thời gian ở chung này, các cô nàng đều nắm rõ gia đình bối cảnh của mọi người, vốn tính của các cô cũng thẳng thắn, quan hệ rất tốt.

Lỗ Tử Uyển cười nói: "Cậu đường đường là một sinh viên khoa y Đại học Bắc Kinh, ấy thế mà lại muốn về nông thôn làm bác sĩ? Nghe đã cảm thấy thiệt thòi rồi."

Lâm Vu: "Ở đâu mà chẳng phải trị bệnh cứu người?"

Lỗ Tử Uyển: "Lời này quả thực không sai. Nhưng cậu đã nỗ lực nhiều như vậy, cuối cùng lại trở về vạch xuất phát, có hơi đáng tiếc."

Lâm Vu: "Thế nhưng dù có ráng trụ ở Bắc Kinh cũng có rất nhiều vấn đề thực tế cần đối mặt, chẳng hạn như giá thuê phòng." Cô không phải con một sách, đương nhiên cũng biết tình hình phát triển kinh tế hiện tại.

Lỗ Tử Uyển mân mê lọn tóc, "Cũng đâu phải mình cậu gánh vác? Sau này cùng chồng phấn đấu là được!" Cô ngắm bạn mình một chút, "Lâm Vu, người theo đuổi cậu nhiều như vậy."

Lâm Vu: "..."

Lâm Vu bật máy tính lên, bắt đầu tra mạng xem đồ vật nào thích hợp làm quà tặng. Kể từ khi biết Thẩm Nghi Hành muốn đi Columbia, cô vẫn muốn tặng anh một món quà. Nhiều năm như vậy rồi, Thẩm Nghi Hành chẳng khác nào một người anh trai luôn chăm sóc, làm bạn với cô. Phần tình cảm này, cả đời cô cũng không quên nổi.

Chỉ là quà tặng, cô cũng chẳng biết thứ gì thì tốt. Với vốn kinh nghiệm ít ỏi của mình, cô chỉ nghĩ được sổ với bút.

Lục lọi trên mạng nửa ngày cũng không thấy được cái gì thích hợp, cô lại lo chất lượng đặt hàng qua mạng không tốt, sợ mua về không thích hợp.

Tặng quà gì, quả thật là làm khó cô rồi.

Hai ngày này, Tần Hành cùng Hàn Dịch Tâm phụ trách tiếp đãi đoàn khảo sát của viện y học trường đại học Z. Hai người biểu hiện rất xuất sắc, khiến cả sinh viên cùng giáo viên trường Z phải khắc sâu ấn tượng.

Tạm biệt đoàn thầy trò trường Z xong, chủ nhiệm Tăng của học viện cười, nói: "Hai ngày này, hai em vất vả rồi."

Hàn Dịch Tâm: "Chủ nhiệm Tăng, đây là việc chúng em phải làm."

Chủ nhiệm Tăng nhìn thoáng qua Tần Hành, "Phòng thí nghiệm bên kia thích ứng sao rồi?" Mới năm hai đã có thể vào học trong phòng thí nghiệm, trước đây hiếm có sinh viên nào làm được như vậy.

Tần Hành gật đầu.

"So với nghiên cứu số học, thầy cảm thấy nghiên cứu y học thú vị hơn nhiều. Tần Hành, em thấy thế nào?"

Tần Hành bật cười: "Ý thầy là chuyện ma quái trong phòng thí nghiệm thú vị?"

Chủ nhiệm Tăng cười, lắc đầu, "Đi. Máy đưa đi làm việc đi. Mượn các em hai ngày, thầy Trương đã trưng mất lờm tôi đến lạnh người rồi. Biết là phòng thí nghiệm của ông ta quan trọng đấy, nhưng cũng chẳng cần nhắc việc chung tí nào."

Vừa hay vào thời gian bữa tối, Hàn Dịch Tâm chủ động mời: "Cùng đi ăn đi."

Tần Hành nhìn điện thoại, không có tin tức gì đặc biệt.

Hai người hướng nhà ăn mà đi.

Hàn Dịch Tâm hỏi: "Phải rồi, sao cậu lại bỏ học toán?" Nghe nói, Tần Hành trước đây từng đoạt quán quân Olympic toán học, cuối cùng anh lại chọn học y. Cô quả thực tò mò, rốt cuộc phải cần bao nhiêu lòng quyết tâm cùng sự quyết đoán để đưa ra lựa chọn này?

Tần Hành: "Bởi vì một người."

Hàn Dịch Tâm: "Ai thế?"

Đôi mắt Tần Hành hơi động, lộ ra mấy phần trịnh trọng, "Vớی tứ mà nói, là một người cực kỳ quan trọng."

Hàn Dịch Tâm rất thông minh, Tần Hành không có ý định nói, cô đương nhiên cũng sẽ không hỏi tiếp. "Cuối tháng này, câu lạc bộ tổ chức tình nguyện, cậu thấy đi đâu thì tốt?"

"Mọi người thấy thế nào?"

"Nhiều lắm, mỗi người một ý."

Tần Hành nghĩ nghĩ, "Đi quanh vùng nông thôn đi, để mọi người thư giãn một tí."

Hàn Dịch Tâm như bừng tỉnh: "Ý tưởng không tồi, tứ sẽ hỏi lại mọi người xem."

Hai người đến nhà ăn.

Thời gian bữa tối, nhà ăn rất đông người, trong lúc nhất thời cũng không tìm được chỗ ngồi thích hợp.

Vừa hay, Lâm Vu cùng Lỗ Tử Uyển cũng đang ở nhà ăn.

Lỗ Tử Uyển nhìn thấy hai người họ, "Là anh Tần và chị Hàn."

Lâm Vu nhìn theo, ánh mắt chạm phải mắt Tần Hành.

Tần Hành bê bàn ăn tới, nói một cách tự nhiên, "Ngồi cùng nhau đi."

Lâm Vu nhìn anh, hai người họ đã ba bốn ngày không gặp rồi. Hôm nay quần áo anh so với bình thường còn trang trọng hơn mấy

phần, phong độ nhẹ nhàng, khó trách vừa mới tới đã thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Tần Hành nhìn cô, cười ôn hòa. Lâm Vu giật mình, cúi nhanh đầu xuống, chợt cảm thấy đáng vẻ tươi cười của anh mang theo vài phần ranh mãnh.

Lỗ Tử Uyển: "Dạ được. Anh Tần, chị Hàn, mời anh chị ngồi."

Bốn người cùng ngồi ăn với nhau.

Tính cách Lỗ Tử Uyển hoạt bát, rất hay chuyện, trong nháy mắt đã thêm được Wechat của Tần Hành và Hàn Dịch Tâm vào mục bạn tốt. "Sau này mà có vấn đề, em có thể tìm anh chị hỏi ý kiến được chứ ạ?"

Hàn Dịch Tâm cười nhẹ, "Được chứ, cuối tháng câu lạc bộ có hoạt động, hai em rảnh không? Giúp chị tham khảo vài địa điểm với."

Lỗ Tử Uyển hưng phấn, "Được ạ."

Lâm Vu yên lặng ăn cơm, bản tính của cô là như thế, không biết cách giao thiệp cho lắm.

Tần Hành cũng không nói chuyện, ưu nhã uống canh, khóe mắt không để lại dấu vết gì mà đánh giá cô.

Chờ cơm nước xong xuôi, sau khi cất bàn ăn, Tần Hành cùng cô bước ra ngoài. "Lát nữa em sẽ đi thư viện chứ?"

Lâm Vu: "Em muốn ra ngoài mua ít đồ."

Tần Hành: "Đi đâu?" Với tính cách của cô chắc chắn sẽ không đi quá xa.

Lâm Vu: "Cửa hàng gần đây thôi." Cô dừng một chút, "Đi cùng Tử Uyên."

Lỗ Tử Uyên quay đầu, "Em cùng Lâm Vu đi chọn quà. Đúng rồi, Lâm Vu, cậu có thể hỏi luôn anh Tần xem nam sinh thường thích quà gì?"

Lâm Vu khóe mắt hơi híp lại.

Tần Hành ý vị thâm trường nhìn cô một cái, "Quà tặng?"

Lâm Vu ừ một tiếng.

"Không quan trọng, chỉ cần có tâm chuẩn bị là được."

Lỗ Tử Uyên: "Đàn anh, lời khuyên này của anh khác nào chẳng có."

Hàn Dịch Tâm nói: "Trời sắp lạnh rồi. Với nam sinh thì khăn quàng cổ hay găng tay đều là ý kiến không tồi."

Lông mi Tần Hành hơi rung, khóe miệng đầy ý cười. "Chú ý an toàn."

Lâm Vu gật đầu, "Em đi trước."

Hàn Dịch Tâm nghiêng đầu nhìn anh, "A! Lâm Vu có bạn trai rồi?"

Tần Hành trả lời: "Không có."

Hàn Dịch Tâm cười, "Em ấy xinh đẹp như vậy, chắc rất nhanh sẽ có. Đúng rồi, sinh nhật cậu cũng sắp đến. Ừ —— sinh nhật của cậu ngay sau anh trai tớ, nên tớ có ấn tượng khá rõ." Sự thẳng thắn của cô cũng là điều khiến Tần Hành thường thức.

Lòng Tần Hành gọn sóng, Lâm Vu còn nhớ rõ mặt khẩu đó chứ?

Lâm Vu cùng Lỗ Tử Uyển ra khỏi trường, đến một cửa tiệm. Cửa hàng này trang phục và phụ kiện đi kèm có rất nhiều, kiểu dáng cũng khá mới.

Lâm Vu nhìn xem từng cái một, nếu không phải quá đắt thì cũng là đồ vật không thực dụng.

Lỗ Tử Uyển chọn lấy một chiếc nhẫn, "Không ưng cái nào sao?"

Lâm Vu lắc đầu, ánh mắt rơi vào cửa hàng đồ nam bên trên. "Tử Uyển, khăn quàng cổ kia thế nào?"

Lỗ Tử Uyển gật đầu, "Cũng không tệ lắm, đan hình vuông, kiểu dáng kinh điển."

Nhân viên cửa hàng nói: "Khăn quàng cổ này đan từ lông dê, rất ấm áp." Lâm Vu cầm trong tay, xúc cảm cũng không tệ. Hồi cấp ba, cô đã từng thấy Thẩm Nghi Hành đeo một cái tương tự, nhưng nghe nói chiếc khăn kia đáng giá một, hai ngàn.

Cuối cùng, Lâm Vu mua chiếc khăn quàng cổ này, 199 tệ.

Lỗ Tử Uyển cảm khái, "Không nghĩ tới cậu sẽ vì một món quà mà hao tâm tổn trí như thế."

Lâm Vu chợt thấy buồn vô cớ: "Bởi vì anh ấy là một người vô cùng quan trọng trong quá trình trưởng thành của mình. Không có anh ấy, sẽ chẳng có mình của hiện tại."

Khuôn mặt Lỗ Tử Uyển lộ vẻ kinh ngạc.

Lâm Vu không nói thêm điều gì. Lúc trả tiền, ánh mắt chợt bắt gặp một chiếc ví màu đen. "Em có thể xem chiếc ví này không?"

"Được chứ, cái cuối cùng đây. Nhập khẩu từ Pháp chỉ có ba cái. Đến đầu tháng thì chỉ còn lại cái này. Dành tặng bạn trai rất thích hợp."

Chiếc ví đơn giản, nhìn không ra nhãn hiệu gì, nhưng chất da rất tốt. Cô lật mác phía trên lên ——599 tệ, đã vượt qua mức chi trả của mình rồi. Cô nhăn mày, ngừng lại hỏi: "Cái này có thể giảm giá cho em không?"

Nhân viên cửa hàng: "Hôm nay nếu mua đủ 800 có thể giảm 200 tệ, hay em mua thêm một đôi găng tay nữa?"

Lâm Vu tính ở trong lòng một chút rồi chọn bừa một đôi bao tay kiểu nữ, 19 tệ.

Cũng may, cô hiện tại đi làm thêm đã kiếm được một khoản, nếu không chắc cạp đất mà ăn.

Trên đường trở về, hoàng hôn đã buông xuống, lưu lại phía chân trời một vòng ánh sáng đỏ thẫm.

Lỗ Tử Uyển hiếu kì: "Cậu muốn tặng cả hai thứ?" Cô biết tình trạng kinh tế của Lâm Vu, mua đến tận hai món quà, xem ra cô rất quan tâm Thẩm Nghi Hành.

"Không phải." Lâm Vu thở ra một hơi.

"Vậy hẳn là đưa người khác rồi." Lỗ Tử Uyển EQ cao, cũng không hỏi thêm làm gì. Cô nàng cười xấu xa, "Không biết ai may mắn như vậy thế nhỉ?"

Lâm Vu cười khẽ, "Tặng Tần Hành, sắp đến sinh nhật anh ấy rồi."

Lỗ Tử Uyển há hốc mồm, dáng vẻ không ưu nhã cho lắm. Cô nàng nuốt ực một cái, "Hai người dạng này cũng chỉ thiếu mỗi cái hình thức, à không không, là thiếu nhau một cái danh phận!"

Lâm Vu: "..."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 44

Trước khi Thẩm Nghi Hành xuất ngoại một ngày, Lâm Vu gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Thẩm Nghi Hành đang ở ngoài quán cà phê, ngồi đối diện anh là một người đẹp, "Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại một chút."

Cô gái ôn hòa gật đầu, khuôn mặt phản chiếu tại cốc thủy tinh trong suốt, một gương mặt khiến người tuyệt đối không thể coi nhẹ, lần đầu tiên gặp sẽ cảm thấy kinh diễm, lại nhìn, sẽ thấy cả người cô rất tao nhã. Bên tai cô có một túm tóc dài rơi xuống, che nửa bên mặt. Cô nhấp một ngụm cà phê, con người xinh đẹp nhẹ nhàng lóe lên.

"A Vu —— "

"Anh Nghi Hành, bây giờ anh đang ở đâu?"

"Anh đang cùng... bạn ở bên ngoài, một tí nữa sẽ về trường học."

"Em muốn gặp anh một chút, có được không?"

Thẩm Nghi Hành nhếch khóe miệng, "Được chứ. Hiếm khi thấy em chủ động tìm anh. Em đang ở thư viện sao?"

"Vâng."

"Tí nữa anh sẽ đến chỗ em." Lời nói của anh nhu hòa, như gió nhẹ lướt qua mặt hồ làm nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Cô gái lại uống một hớp cà phê lớn, hương vị đắng chát có chút khó chịu, nhưng khóe miệng của cô vẫn hiện lên ý cười. Cô nghĩ, làm bạn gái của Thẩm Nghi Hành nhất định rất hạnh phúc.

Thẩm Nghi Hành cúp điện thoại, ngược mắt nhìn về phía người ngồi đối diện.

Nữ sinh mỉm cười, mắt cong cong, khuôn mặt lập tức thêm mấy phần thần thái. "Là Lâm Vu." Cô nói mà chẳng có chút nghi ngờ nào.

Thẩm Nghi Hành gật đầu, "Các em cùng khóa."

Đầu ngón tay Lý Duy Tây vuốt ve xuôi theo tách cà phê, "Chúng em không ai là không biết cậu ấy. Xinh đẹp để cho người ta khó quên, mà còn thông minh như vậy."

Khóe miệng Thẩm Nghi Hành khẽ động, Lý Duy Tây chính là thủ khoa của khóa khoa học tự nhiên, tất nhiên trên phương diện năng lực cô cũng chẳng kém cạnh chút nào. "Các em quen nhau sao?"

Lý Duy Tây lắc đầu, "Chỉ mới nói chuyện qua một lần." Trong mắt cô có chút buồn vô cớ, "Nghe nói Tần Hành vì cậu ấy nên mới chọn ngành Y."

Thẩm Nghi Hành không nói gì, cũng chẳng phát biểu ý kiến. Không nghĩ tới cô bé lại hâm mộ loại tình cảm này.

Lý Duy Tây đứng dậy, "Anh, đây là quả chia tay. Cảm ơn anh." Lời nói thanh thúy, cô dừng một chút, "Chúc anh ở Columbia thuận lợi!"

"Cảm ơn em." Thẩm Nghi Hành nhú lông mày một cái rất nhanh.

Ánh mắt Lý Duy Tây sáng tinh, "Nghe nói Columbia gần đây thúc đẩy rất nhiều cặp đôi đấy."

Thẩm Nghi Hành bật cười.

Lý Duy Tây cũng cười, "Đi thôi. Lâm Vu đang chờ anh."

Thẩm Nghi Hành và cô cùng nhau ra quán cà phê. Lý Duy Tây tùy ý sửa đai lưng áo khoác.

Với tiết trời này, áo khoác đã có chút đơn bạc.

"Sư huynh, không cần tiễn. Chỗ này cũng gần thôi." Lý Duy Tây ngửa đầu, không hề e dè nhìn anh.

Hai ngôi trường qua lại gần gũi như thế, nhưng cô lại chẳng có cách nào tới gần anh được.

Hồi vừa mới vào trường, nhờ một đàn anh nữa học ở Nhất Trung an bài mà cô mới chính thức quen biết Thẩm Nghi Hành.

Cô chủ động chào hỏi: "Anh Thẩm, chào anh, em là Lý Duy Tây, khoa quản lý học viện của đại học P."

Thẩm Nghi Hành ngược mắt nhìn cô, ánh mắt thanh cặn, "Chào em."

Về sau, hai người họ thêm Wechat, thêm cả QQ. Cô tưởng Thẩm Nghi Hành nhiệt tình với mình mình, nhưng có lẽ xưa nay anh chẳng từ chối người nào cả đi. Đối với đàn em trường Nhất Trung, anh đều là biết gì nói vậy.

Lý Duy Tây phẩy tay, trông bóng lưng anh bị màn đêm dần bao phủ.

Thắm Nghi Hành đi vào thư viện, gọi cho Lâm Vu, điện thoại nhanh chóng báo bận.

Một phút sau, di động của anh lại vang lên.

"Anh Nghi Hành, em xuống rồi."

"Đừng nóng vội. Anh đợi ở đại sảnh lâu một, bên tay phải."

Lâm Vu đeo cặp sách vội vàng ra khỏi phòng tự học.

Mấy phút sau, cô tìm được Thắm Nghi Hành ở đại sảnh.

Anh đứng nơi ấy, bóng lưng thẳng tắp giống một cây đại thụ.

Lâm Vu đi qua, nhẹ nhàng gọi anh một tiếng.

Thắm Nghi Hành gật gật đầu, "Một mình đến đây sao?"

Lâm Vu gật đầu, "Vâng. Bạn cùng phòng của em tối nay có việc." Tần Hành cũng có việc. Đầu ngón tay của cô lặng lẽ xoa xoa trán.

Thắm Nghi Hành nhấp khóe miệng một chút, giấu đi ý cười.

Lâm Vu thẹn thùng, ngay đến cả anh cũng biết nói giỡn. Cô từ trong cặp sách lấy ra một cái túi. "Đây là quà tặng anh."

Thắm Nghi Hành nhìn cô, một ít lời từ yết hầu lướt qua, "Cảm ơn." Anh lấy ra xem, nhẹ nhàng cầm lên, "Rất ấm áp nha!"

Lâm Vu nhìn anh, một cái khăn quàng cổ phổ thông, mà anh đeo lên lại đẹp mắt như vậy, thậm chí một chút cũng nhìn không ra đây là loại rẻ tiền.

Thẩm Nghi Hành đưa tay vuốt vuốt tóc cô, động tác thân mật. Bất cứ lúc nào, cô đều sẽ nghĩ tới người khác trước tiên. Cô chưa từng sắm cho mình món đồ nào đắt như vậy. Lâm Vu đã lớn rồi, có thể tự gánh vác một mình. Sức khỏe dì Lâm cũng ổn định hơn nhiều so với trước kia. Cuộc sống sinh hoạt của cô hiện tại đã dễ dàng hơn một chút, nếu như anh không ở đây, còn có Tần Hành mà. Cái tên đó!

Anh tốt cuộc không cần dặn dò cô có chuyện thì tìm anh nữa.

"A Vu, cảm ơn em."

Lâm Vu cười một tiếng, "Trước kia anh cũng cho em rất nhiều quà rồi. So với số đó thì quà em tặng anh chẳng đáng là bao."

Thẩm Nghi Hành muốn nói cho cô biết, không phải ai đối tốt với cô đều nhất định cần cô phải báo đáp. Cô không biết, nếu như năm ấy dì Lâm không cứu được Đình Đình, đời này anh sẽ như thế nào?

"Ngày mai mấy giờ anh bay?"

"Mười giờ sáng, không cần tới tiễn đâu." Anh làm sao lại không biết tâm tư của cô chứ, "Cha mẹ anh cũng muốn tiễn, nhưng mà anh bảo họ không cần đến."

Lâm Vu cảm thán: "Chắc hẳn dì phải thương tâm lắm. Vậy là anh cùng Đình Đình đều sẽ không ở trong nước."

"Rồi họ sẽ quen thôi." Thẩm Nghi Hành khẽ thở dài một cái.

Lâm Vu chợt dâng một loại cảm giác khó tả từ đáy lòng, "Nghị Hành, cảm ơn anh." Sự xuất hiện của anh đã giúp cho cuộc đời đang u ám của em trở nên có phương hướng.

Cách đó không xa, Tần Hành cùng Hàn Dịch Tâm vừa mới quét thẻ tiến đến. Lúc này thư viện không có nhiều người, từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ đại sảnh, không sót một cái gì.

Tần Hành vừa mới ra khỏi phòng thí nghiệm, muốn tới thư viện tìm Lâm Vu. Mà Hàn Dịch Tâm nghe nói anh đến, cô cũng muốn lên viết luận văn.

Hàn Dịch Tâm kinh ngạc: "Thì ra là anh Thẩm Nghi Hành à!" Cô hậu tri hậu giác, "Ờ. Anh Thẩm cũng là người Tấn thành."

Tần Hành giật khóe miệng một chút, nhắc chân đi đến cửa thang máy.

Hàn Dịch Tâm cũng đi theo, không tiếp tục hỏi gì.

Tần Hành vào vị trí cũ ngồi, ghế của Lâm Vu đang trống rỗng. Anh nhìn đồng hồ, 8h40 phút, còn sớm vô cùng. Theo cách Lâm Vu làm việc và nghỉ ngơi, cô hẳn là sẽ trở về đây.

Anh lật sách ra, nhìn vài trang.

Thẳng đến trang thứ mười, chín giờ đúng.

Lâm Vu trở về.

Cô nhẹ nhàng kéo ghế ra, kinh ngạc nhìn Tần Hành không biết đã tới từ lúc nào.

Tần Hành chuyên tâm đọc sách, thật lâu, hai người đều không nói gì.

Mãi cho đến khi đóng cửa thư viện, hai người mới thu dọn sách vở.

Lúc tiến đến thang máy, họ gặp một nhóm người tương đối đông, không gian càng thêm chen chúc.

Lâm Vu đứng bên cạnh một nam sinh cao lớn, cô vô ý thức nghiêng thân thể.

Tần Hành nhú nhú mày, đưa tay kéo cô một chút.

Thân thể hai người nương tựa nhau, tư thế mập mờ, như là một đôi tình nhân. Rõ ràng trong thang máy có đến mười mấy người, nhưng Lâm Vu lại chỉ cảm thấy bị bao phủ hoàn toàn bởi hơi thở của Tần Hành. Sự hiện diện của anh mang lại cảm giác mãnh liệt như vậy, khiến trong giờ khắc này, không gian vốn im ắng lại càng không có âm thanh, và tim của cô không hiểu sao cũng tăng nhanh tốc độ.

Tần Hành hé miệng nhìn cô, im lặng thở dài một hơi.

Thẳng đến lầu một, rốt cuộc cũng ra khỏi thang máy.

Tần Hành mở miệng: "Ngày mai đi tiễn Thẩm Nghi Hành sao?"

Lâm Vu sửng sốt một chút, lắc đầu.

Tần Hành yếu ớt nói: "Anh ta đi lần này đoán chừng sẽ không trở về trong vòng một năm, cũng có khả năng về sau sẽ ở lại Mỹ luôn."

Mặt Lâm Vu tỏ ra mấy phần không ổn. "Anh Nghi Hành chưa hề nói sẽ ở lại nước Mỹ."

Tần Hành nhú mày, "Thật sự không đi tiễn anh ta sao?"

Lâm Vu hỏi ngược lại: "Sao anh lại nghĩ em muốn đi tiễn anh Nghi Hành?"

Tần Hành: "...". Anh à một tiếng, "Em một mực gọi anh ta là anh."

Lâm Vu đang đi trên đường, đột nhiên bên tai của cô thổi qua một câu.

"Lâu như vậy, cũng không thấy em gọi anh một tiếng "đàn anh"."

Lâm Vu bước chân dừng lại, một mặt khiếp sợ nhìn anh.

Đàn anh sao?

Trong kí túc xá của cô, mọi người đều gọi anh là —— Anh Tần.

Cô đã quen chỉ gọi tên anh rồi. Lại nói bọn họ vốn là bạn học ba năm, để cô gọi anh là đàn anh, Lâm Vu không sửa được.

Bộ dạng chững chạc đường hoàng của Tần Hành khiến Lâm Vu câm nín.

Đêm nay trăng vừa sáng vừa tròn, gió đêm thổi bóng cây lắc lư.

Anh đưa cô đưa đến dưới ký túc xá nữ như bình thường.

Tần Hành dừng lại, mở miệng: "Thứ bảy này câu lạc bộ có hoạt động, em có đi không?"

Lâm Vu lẩm bẩm: "Chiều hôm đó em định đến dạy Tiểu Hàn." Nhưng dù sao tính lại thì thứ bảy vừa đúng ngày 23, mai cô sẽ thương lượng với mẹ Tiểu Hàn đổi vào hôm khác vậy.

Tần Hành nhú mày, "Anh sẽ đi đấy."

Lâm Vu gật gật đầu, biểu thị đã biết.

Lòng Tần Hành kìm nén cả một buổi tối đã trở nên khó chịu, được rồi, còn nhịn nữa chắc anh sẽ chết mất.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh vang lên, là Tôn Dương gọi đến.

Tần Hành nhìn Lâm Vu, "Là Tôn Dương." Anh kết nối điện thoại, âm thanh kích động của Tôn Dương truyền tới.

"Tần Hành, tớ nói nè, tớ hết cô đơn rồi. Sang năm sẽ không cần đến ngày lễ độc thân nữa. Tớ đã có bạn gái." Tôn Dương kích động đến nỗi không cho Tần Hành một cơ hội nói chuyện, "Nhìn vòng bạn bè của tớ đi! Bạn gái của tớ siêu đáng yêu! Nếu cậu gặp Lâm Vu thì báo giúp tớ nhé. Hi hi! Tớ là người đầu tiên trong nhóm mình thoát kiếp độc thân đấy!"

Tần Hành: "Thế thì cậu phải phát lì xì chúc mừng đi chứ."

Truyện được up tại [wattpad melbournje](#)

"A! Ha ha ha..." Tôn Dương như sức tỉnh mộng, "Hu hu, đêm nay tớ vừa mua một bó hoa hồng! Gã nhà giàu như cậu còn đòi lì xì của tớ! Không biết xấu hổ sao?"

Tần Hành im lặng.

Lâm Vu nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của Tôn Dương, có chút bất ngờ khi biết cậu ta có bạn gái. Cô lập tức mở di động, lật vòng bạn bè ra xem.

Quả nhiên, Tôn Dương đăng ảnh chụp đang cùng bạn gái tay trong tay.

Có thể nhìn ra hai bàn tay một lớn một nhỏ.

Cập nhật trạng thái: Gặp được em thật là tốt, my sunshine!

Tần Hành nhìn Lâm Vu bấm nút thích.

Tần Hành: "Cậu ta cũng nhanh tay thật!"

Lâm Vu nghĩ thầm, chương trình học của chuyên ngành kiến trúc chẳng phải cũng rất bận hay sao.

Tôn Dương rất mau bình luận: "Bạn gái của tớ học ở trường đại học J gần đó. Các vị! Hẹn nghỉ đông gặp mặt!"

Lâm Vu nhìn Tần Hành, nói: "Là người Tấn thành đấy."

Tần Hành; "Vậy thì thật là tuyệt, tốt nghiệp có thể cùng nhau về Tấn thành. Cái thằng Tôn Dương này, rất biết nhìn xa trông rộng."

Lâm Vu cong cong khóe miệng, "Như thế này là tốt rồi."

Tần Hành đứng nguyên tại chỗ, thần sắc hơi thu lại, ánh mắt lạnh lùng dần dần thâm trầm, anh vô ý thức nắm chặt tay, "Lâm Vu, em định để anh chờ bao lâu nữa?"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Gạo

Lâm Vu nuốt ực một cái, vào lúc cô muốn lên tiếng đáp lại, vài tiếng gọi chột truyền tới từ trong bóng tối.

"Lâm Vu," Trình Trình hô lên sung sướng, "A! Còn có anh Tần!"

Ba người kia sau khi xem hết phim liền mang cả phần ăn của mình về, khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ tươi cười, nhìn ra được đêm nay họ đã chơi rất vui vẻ.

Biểu lộ trên mặt Tần Hành liền trở lại như thường rất nhanh, cùng ba cô nàng lên tiếng chào hỏi. Anh quay đầu nói với Lâm Vu: "Anh đi về trước. Đừng quên hoạt động của câu lạc bộ vào thứ bảy này."

Lâm Vu không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lòng bàn tay đã thấm ướt.

Trở lại ký túc xá, ba cô nàng thay nhau tra khảo Lâm Vu.

"Này này này, cậu đang hẹn hò với anh Tần đúng không?"

"Hai người hẹn hò khi nào thế hả?"

"Hồi trung học đúng không?"

...

Lâm Vu dở khóc dở cười, "Hay là chúng ta thảo luận bài thầy giao về sinh vật học tế bào một chút đi?"

Ba người ngồi trên ghế, mắt lom lom nhìn cô.

Tử Uyển nói: "Lâm Vu, cậu chẳng thẳng thắn chút nào!"

Trình Trình gật đầu: "Đúng thế!"

Hân Dương cũng phụ họa nói: "Tớ tò mò thật đấy, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra giữa hai người vậy?"

Lâm Vu thở một hơi, "Chúng tớ bây giờ vẫn chưa có gì cả."

"Chưa có gì bây giờ là sao? Ý là về sau thì sẽ có hả?" Trình Trình bắt lấy điểm mấu chốt.

Lâm Vu giật giật khóe miệng, chậm rãi nói: "Tớ học lại một năm trung học là bởi vì năm ngoái thi đại học, bệnh tim của mẹ tớ tái phát, tớ bỏ thi tiếng Anh. Nhà tớ ở núi Đông Lăng..."

Cô bình tĩnh kể lại câu chuyện trung học của họ, và cả chuyện cũ giữa hai người.

Trình Trình giựt cằm, "Anh Tàn si tình thật đấy! Vì cậu mà bỏ du học? Vì cậu nên chọn học y?"

Lâm Vu im lặng, lòng nặng nề.

"Anh ấy tốt như vậy, sao cậu..." Sao cậu không nhận lời tỏ tình?

Tử Uyển háng giọng, "Muốn nghe ý kiến của mọi người không?"

Lâm Vu nhìn các cô nàng.

Tử Uyển uống một hớp nước, "Chẳng nhẽ cậu sau này sẽ không yêu đương à? Không kết hôn sao?"

Lâm Vu trong lòng xoắn lại.

"Cậu chán ghét Tần Hành?"

"Sao lại thế được!"

"Học y cực kỳ bận rộn, tám năm sau, đi làm rồi, cậu nghĩ mình sẽ có thời gian yêu đương? Sao không nhân lúc còn học đại học mà nhận lời đi. Anh ấy còn là Tần Hành đấy!"

Trình Trình: "Đúng thế! Anh Tần là một người có trách nhiệm, anh ấy đã vì cậu mà nỗ lực nhiều như vậy! Lâm Vu, sao cậu không dũng cảm lên một chút?"

Tử Uyển: "Tớ biết cậu sợ cái gì. Nhưng người thông minh như cậu sẽ để ý những cái điều kiện tầm thường ấy à? Cậu thử gạt gia đình Tần Hành và gia đình mình qua một bên đi, hãy chỉ nghĩ đến con người Tần Hành thôi."

Lâm Vu không dám nghĩ, vì cô đã sớm biết đáp án của mình.

Tử Uyển đứng dậy, vỗ vỗ đầu vai của cô, cười giả dối, "Nghĩ lại cái ví kia đi, sao cậu lại muốn mua nó."

Lâm Vu nhếch khóe miệng, chẳng cái gì gạt nổi cô bạn này cả.

"Ví gì cơ?" Trình Trình hiếu kì.

Tử Uyển nháy mắt mấy cái, "Này bạn nhỏ, không nên hỏi nhiều."

Trình Trình lẩm bẩm một câu, "Tớ cũng muốn yêu đương."

Hân Dương: "Cậu trai khoa điện tử kia, cậu không có cảm giác gì sao?"

Trình Trình lắc đầu, "Đâu có mấy thời gian để trò chuyện. Ai, chẳng lẽ tớ cũng đi tìm một người học y?"

Mọi người tròn mắt nhìn cô.

Hân Dương thở dài: "Học y thì sao nào? Học y chẳng thể kết hôn, cũng chẳng kịp yêu đương!"

Sinh viên học y khổ quá!

Đảo mắt đã đến thứ bảy.

Sáng sớm, những sinh viên tham gia hoạt động đã sớm tập hợp trước cửa phòng ăn của trường học.

Một nhóm hai mươi người, Tần Hành làm hội trưởng câu lạc bộ lần này, vì thế việc anh tham gia là đương nhiên.

Hàn Dịch Tâm là trưởng ban tuyên truyền, xe buýt cũng là do cô liên hệ. Cô đứng một bên gọi điện thoại, để bác tài đem xe lái vào đây.

Lâm Vu đeo trên lưng một cái cặp sách đơn giản, đứng cạnh Trình Trình. Trình Trình đang tán gẫu cùng nam sinh lớp bên cạnh, hai người có gặp nhau mấy lần, hiện tại ấn tượng về các phương diện của nhau cũng không tệ lắm.

Sáu giờ sáng hơn, sương mù mịt mờ. Lâm Vu chỉ mặc một chiếc áo khoác, bên trong một chiếc áo len, đơn giản lại đẹp mắt. Cô

không nói lời nào, đứng bình tĩnh ở nơi đó.

Tần Hành bận đến mức không có thời gian chạy qua tìm cô.

Hàn Dịch Tâm hơi gấp gáp, cùng Tần Hành nói: "Kẹt xe, phải chờ một lúc."

Tần Hành: "Đừng nóng. Cậu để bác tài ổn định đã."

Hàn Dịch Tâm: "Tớ nên sớm bảo bác ấy đổi sang đường khác, vậy sẽ không kẹt xe."

Tần Hành trấn an, nói: "Hôm nay là đi du lịch, tất cả mọi người đều không vội, sẽ giải thích với họ sau."

Nghe được lời an ủi của anh, lòng Hàn Dịch Tâm cũng an tâm hơn một chút, khoe miệng cô cong cong, "Hi vọng là thế."

Mười lăm phút sau, xe khách đến.

Từng người một lần lượt lên xe.

Lâm Vu cùng Trình Trình ngồi ở giữa xe.

Hàn Dịch Tâm và Tần Hành lên xe cuối cùng, Hàn Dịch Tâm bắt đầu đếm số người có mặt.

Tần Hành nhìn một vòng, ánh mắt rơi vào chỗ ngồi của Lâm Vu.

Trình Trình khéo hiểu lòng người, đứng lên, "Tớ có hơi say xe, để tớ lên phía trước ngồi."

Tần Hành cười nhẹ, đi tới. Anh gật đầu với Trình Trình, "Có thuốc chống say xe đấy."

Trình Trình: "Cám ơn anh Tàn đã quan tâm."

Lâm Vu: "..."

Tàn Hành ngồi vào ghế bên cạnh cô, chậm rãi nhìn lướt qua cặp sách của cô, "Mang gì thế?"

"Vài cuốn sách thôi."

Tàn Hành sao còn không hiểu tính cách của cô chứ, đặt vào thời cổ đại, cô chắc chắn là kiểu học sinh "huyền lương thứ cổ"*.

"Ba tiếng đi xe, đừng đọc sách, không tốt cho mắt đâu." Anh thuận tay khép lại sách của cô lại.

"Gần đây dì khỏe không?"

"Tốt lắm, đầu tuần đi bệnh viện kiểm tra, các chỉ tiêu đều ổn."

"Nhớ nhà không?"

Lâm Vu im lặng một chút, "Anh quên rồi à, trước kia học Nhất Trung cũng như thế này. Chỉ là năm nay không trở về vào dịp quốc khánh được." Đương nhiên phải nhớ mẹ và bà rồi. Thời gian trước, cô mua cho bà ít thuốc trị phong thấp, gửi đến chỗ chị Tuyền, nhờ chị mang về nhà.

Tàn Hành sao lại quên được, lần nào cô về nhà cũng mang rất nhiều sách. Gầy như vậy, mang nặng như vậy, nhưng lưng của cô vẫn luôn thẳng tắp.

"Có lạnh không?"

Lâm Vu lắc đầu.

Tần Hành muốn nói so với trường học, trên núi sẽ lạnh hơn một chút. Trang phục của cô quanh đi quẩn lại chỉ có vài cái, từ trước đến giờ cô luôn chẳng để ý đến ăn mặc, quần áo đủ dùng là được rồi.

Ừ, vậy mà lại mua tặng khăn quàng cổ cho Thẩm Nghi Hành. Ba năm trung học đến chính bản thân cô cũng chỉ đeo một cái khăn, chưa từng thấy đổi qua bao giờ.

Tần Hành đột nhiên nhớ lại hôm ấy, trước khi đi, Thẩm Nghi Hành gọi điện thoại cho anh. Hai người mặc dù đã biết nhau từ nhỏ, nhưng sau khi lớn, quan hệ lại xa dần, còn không bằng anh với Khuất Thần.

Thẩm Nghi Hành lúc ấy ở sân bay đã nói, "Tần Hành, anh phải đi."

"Em biết."

"Chăm sóc Lâm Vu thật tốt nhé."

Tần Hành im lặng một chút rồi nói, "Anh lấy tư cách gì để nói với em những lời này?"

Thẩm Nghi Hành cười nhẹ: "Anh trai của cô ấy."

Tần Hành cũng cười, "Đã biết."

Hai kẻ thông minh đều ngầm hiểu lẫn nhau.

Tần Hành thở phào nhẹ nhõm. Trong một khoảng thời gian rất dài, anh đều chỉ nghĩ đến một việc, Lâm Vu và Thẩm Nghi Hành rốt cuộc có tình cảm gì.

Anh lo lắng, vì anh biết rất rõ ràng vị trí của Thẩm Nghi Hành trong lòng Lâm Vu. Chỉ là anh không chắc, đối với Thẩm Nghi Hành, tình cảm của anh dành cho Lâm Vu là gì.

Vì thế mà năm ngoái, anh đã chủ động bộc bạch lòng mình.

Đó không phải là thời cơ tốt để thổ lộ, anh biết. Nhưng anh không mong cô bỏ cuộc, anh muốn nói với cô rằng anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô.

Cũng may mà Thẩm Nghi Hành học trên họ hai khóa, anh ta không thể nào quan tâm đến Lâm Vu, người vẫn đang ở Tấn thành được.

Tần Hành rút tai nghe, đem một bên nhét vào tai phải của Lâm Vu.

Là giọng Châu Kiệt Luân.

Lâm Vu mỉm cười, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không thay đổi. Nghe đi nghe lại không biết chán.

Tần Hành nói: "Chờ sau này, chúng ta sẽ cùng đến buổi hòa nhạc của anh ấy."

Lâm Vu nhẹ nhàng á một tiếng, "Sẽ phải chờ rất nhiều năm đấy." Trước khi có công việc ổn định, chắc chắn cô sẽ không nỡ bỏ tiền để đi nghe nhạc. Còn dùng tiền của anh, cô thà rằng không đi còn hơn.

Giá tiền một chiếc vé vào cửa đã hơn trăm tệ, chỗ ngồi càng tốt thì lại càng đắt.

Tần Hành nghiêng đầu, mân mê khóe miệng, "Anh chờ được. Nhưng đến khi đó em phải mời anh đi đấy."

Lâm Vu: "... " Cái người này!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng ngân lên bên tai:

Người yêu dấu ơi, từ cái ngày mà anh đã trót lòng yêu em

Ngọt ngào đến bên anh thật quá dễ dàng

Người yêu dấu ơi, đừng ương bướng nữa! Ánh mắt của em

Đang nói lên rằng em đã đồng ý rồi kìa

...

Lâm Vu nhìn anh, hai người họ quen nhau từ lúc còn rất nhỏ, để rồi gặp lại vào năm mười lăm tuổi.

Hóa ra đã nhiều năm như thế.

Khi quãng thời gian thuở niên thiếu qua đi, không biết từ lúc nào mà những mảnh ghép vận mệnh của họ đã đan xen, rồi quấn lấy nhau.

Lâm Vu quay mặt đi, không dám nhìn anh nữa. Sợ càng nhìn nhiều, chính cô sẽ càng lún sâu.

Sau hai giờ đi đường, xe đã đến vùng ngoại ô.

Hai bên đường, những hàng cây ngân hạnh rực sắc lá vàng óng ánh. Ngày thu thường có rất nhiều cặp đôi dắt nhau đi ngắm lá

phong, nhưng quả thực, anh cảm thấy đoạn đường đầy lá cây ngân hạnh này mới đẹp, đẹp đến lóa mắt.

Lâm Vu nghe lời anh nói, suốt quãng thời gian ngồi trên xe cô không đọc sách mà chỉ nghe nhạc, đầu dựa vào cửa kính như muốn cùng anh giữ khoảng cách. Theo nhịp đi của xe, đầu cô thường bị đập vào cửa, kêu thùng thình mấy tiếng.

Tần Hành nhin không được, nhấc tay để cô nghiêng đầu tựa vào vai của mình, "Dựa vai anh đi! Tất cả mọi người đang ngủ, không ai để ý đến em đâu." Anh kiên quyết không cho cô quay đầu đi chỗ khác nữa.

Lâm Vu nhắm chặt hai mắt, con sâu ngủ đã sớm chuồn đi đâu mất. Đầu của cô cứ cứng đờ như thế tựa vào vai anh, quần quanh chóp mũi đều là mùi hương của anh, khiến cho người ta cảm thấy an tâm lạ kì.

Tần Hành khóe miệng hơi nhếch, anh đang từng chút, từng chút khiêu chiến với giới hạn cuối cùng của cô. Nếu như lòng Lâm Vu không có anh, sao cô lại để mặc anh hành động như thế? Chỉ là anh không biết, nếu như anh tiến thêm một bước nữa, cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Tần Hành nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, lẳng lặng nhìn cô không chút kiêng kỵ. Anh hơi cúi đầu, hơi thở phớt qua mặt cô.

Lâm Vu chỉ cảm thấy mỗi một cái lỗ chân lông trên mặt cô đều khẩn trương muốn chết rồi, lông mi của cô hơi rung, đột nhiên mở mắt. "Tần Hành," giọng ngâm nhẹ, mang theo một chút không xác định.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rọi qua khung cửa, nhảy nhót trên chiếc áo của hai người.

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Hành không muốn che giấu nữa, anh thích cô bao nhiêu, chỉ có chính anh mới hiểu được.

Mặt Lâm Vu đỏ lên, "Tần Hành,"

Tần Hành cười, "Anh chỉ muốn biết rốt cuộc mỹ nhân đang ngủ trông như thế nào." Anh ngồi thẳng trở lại, tự nhiên mà hào phóng.

Trái tim Lâm Vu chịu không nổi mà đập thành thịch.

Xe bình ổn đi về phía trước, ngoài cửa sổ bắt đầu xuất hiện những cánh đồng bao la bát ngát. Lâm Vu chợt nhớ tới núi Đông Lăng.

Tần Hành đột nhiên mở miệng: "A Vu, nếu như anh nói rằng khi này anh muốn hôn em, em sẽ từ chối sao?"

Lâm Vu im lặng thật lâu, rồi lắc đầu.

"Từ chối anh thật à!" Tần Hành tỏ vẻ buồn bã, mặt tội nghiệp.

Lâm Vu cắn răng, "Em không biết."

Tần Hành cười.

Đều là lần đầu biết yêu, ai cũng ngốc không chịu được.

Ngay trước giờ cơm trưa, cuối cùng xe cũng đến thôn Định Thủy, một nơi sơn thủy hữu tình. Mọi người lục đục xuống xe, bắt đầu vận gân gân cốt.

Không khí trong lành khiến ai nấy đều hít sâu vài hơi.

Sau những ngày ở trung tâm thành phố toàn sương mù và khói bụi, nơi này quả thực vô cùng tuyệt vời.

Hàn Dịch Tâm dẫn mọi người đến nơi nghỉ trưa. "Mọi người đăng ký phòng ở và tự do đi lại hoạt động. 6 giờ tối sẽ nổi lửa, bắt đầu liên hoan."

Lâm Vu và Trình Trình ở cùng một gian. Tần Hành đăng ký ngay sau các cô, ở gian sát vách. Anh vẫn như cũ, ở một mình. Mặc dù là hoạt động của câu lạc bộ, mọi chi phí đều tự mình chi hết.

Mỗi người lục đục trở lại phòng riêng của mình.

Trình Trình đang tán phét cùng mấy bạn chung phòng, "Nơi này không tồi chút nào, điều kiện chỗ ở cũng rất tốt, sạch sẽ, phòng sinh hoạt lớn, còn có ba con mèo mướp vàng."

Lâm Vu sắp xếp đồ đạc xong, hỏi: "Trình Trình, ra ngoài đi dạo chút không?"

Trình Trình lắc đầu, "Ngồi xe hơi mệt, hay cậu tìm anh Tần đi?"

Lâm Vu nghĩ rồi cầm cặp, lựa sách bỏ ra ngoài, bên trong chỉ còn lại một hộp quà. Ánh mắt của cô hơi dừng lại, rồi kéo khóa lên.

"Vậy tớ ra ngoài đi dạo chút."

Đi ngang qua căn phòng cách vách, cô chợt do dự, có nên tìm Tần Hành không?

Hôm nay là ngày 23, sinh nhật của anh. Từ đầu đến cuối, một chữ anh đều không nhắc tới. Lâm Vu cúi đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Ra khỏi sân viện, đi dọc theo đường nhỏ, cô muốn tới đồng cỏ lau đối diện xem một chút.

Cỏ lau theo gió lay dập chờn, cả một cánh đồng sắc vàng óng, hướng tầm mắt nhìn theo, tâm cũng nương đó mà bình tĩnh trở lại.

Lâm Vu đi được mười phút, Tần Hành không biết đã tới từ lúc nào.

Tần Hành lườm cô, "Sao lại đi một mình thế hả!"

Lâm Vu cười cười, ánh mắt ôn nhu, "Lần đầu tiên em thấy một cánh đồng cỏ lau rộng đến thế, đẹp thật đấy."

Tần Hành thuận theo ánh mắt của cô, nói, "Đột nhiên anh nghĩ đến một bài thơ."

"Thơ gì?"

"Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.**" Anh chậm rãi ngâm, khóe miệng vương đầy ý cười.

Lâm Vu cúi đầu xuống, không dám chắc anh chỉ ngâm thơ hay đang trêu cợt mình. Cô vươn tay định bẻ một cây cỏ lau mang về.

Lâm Vu nghiêng người hướng phía trước, Tần Hành lập tức đỡ eo của cô, "Để anh giúp."

"Không có việc gì đâu." Cô vừa nói xong, chân đã trượt đi, cũng may Tần Hành kịp giữ lấy tay của cô, mạnh mẽ có lực.

Lâm Vu: "..."

Hai người dựa sát vào nhau, tay của anh vẫn giữ chặt tay cô, không chịu buông.

Tần Hành nhìn cô thật lâu, nhẹ nhàng gọi tên cô: "A Vu, "

Anh cúi đầu, chạm môi mình lên đôi môi cô.

- -----

* Huyền lương thứ cổ: thành ngữ được dùng để khích lệ học hành và làm việc chăm chỉ.

Trong thời Chiến Quốc của lịch sử Trung Hoa, có một nhà quân sự là Tô Tần (380-284BC). Mặc dù gia cảnh rất nghèo khó, ông đã có khát vọng thành công từ khi rất trẻ. Ông học từ sáng sớm tới đêm khuya và nhiều khi cảm thấy rất mệt mỏi sau nhiều giờ học liên tiếp. Ông phát hiện ra mình có thể giữ tỉnh táo bằng cách dùng dùi đục đâm vào đùi. Sự đau đớn sẽ giúp ông tỉnh táo và tiếp tục học. Sau bao nhiêu cố gắng, Tô Tần đã nổi tiếng khắp nơi vì hiểu biết uyên bác của mình. Ông được phong tể tướng ở 6 quốc gia: Tề, Chu, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy và nước Tần quê hương của ông.

** Bài thơ Kiêm Gia 1 - Kinh Thi

Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương

Tổ hồi tòng chi,

Đạo trở thả trường,

Tổ du tùng chi,

Uỷển tại thuỷ trung ương.

Bản dịch của Nguyễn Văn Thọ:

Bờ lau bụi lách xanh xanh,

La đà mọc trắng, đã thành giá sương.

Người đi sông nước mệnh mang,

Ngược dòng nước biếc tìm đàng ta theo.

Sông sâu nước xiết khó chèo,

Tìm chàng ta lại tính chiều bơi xuôi.

Ngược xuôi ta chẳng kịp người,

Giữa dòng thanh thả kìa ai một chèo.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 46

Trong ấn tượng của Lâm Vu, Tàn Hành luôn luôn tinh táo tự kiềm chế. Cô khó có thể tưởng tượng, Tàn Hành sẽ hôn mình.

Khóe môi của anh lành lạnh, mềm mềm. Nụ hôn của anh ôn nhu mà dài dằng dặc, giống như ăn phải một món ăn ngon vậy.

Lâm Vu không nhúc nhích, hai tay không biết làm sao. Trái tim nhảy lên kịch liệt, hô hấp khó khăn.

"Tàn ---- Hành ----" thanh âm của cô bị bao phủ bởi nụ hôn của anh.

"A Vu —— anh thích em!" Ánh mắt của anh mênh mông như sao trời, trong mắt lóe ra hào quang chói sáng.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại. Bên tai là âm thanh gió lay động lấy cỏ lau sào sạt, giống một bài ca dễ nghe.

Hai người hoàn toàn không có kinh nghiệm, dựa vào cảm giác, anh từng chút từng chút dạy cho cô một bài học mới mẻ.

Kinh hỉ, vui vẻ.

Một nụ hôn kết thúc.

Mặt Lâm Vu một mảnh đỏ hồng, giống như ráng chiều rất câu người. Cô không dám nhìn anh, vì suy nghĩ đều loạn.

Tần Hành bộ dáng phục tùng mỉm cười, tay của anh chậm rãi trượt, cầm tay của cô. Phải! Anh thăm dò phi thường thành công.

"A Vu, chúng ta cứ như vậy, vĩnh viễn cùng nhau nhé."

"Sau khi tốt nghiệp, chúng ta tìm một công việc ở bệnh viện."

"Em muốn ở lại chỗ này hoặc là về lại Tấn Thành đều được."

Lâm Vu rung động.

"Tần Hành, chúng ta bây giờ còn rất trẻ."

"Anh lúc mười tám tuổi đã định hướng cả đời rồi. A Vu, theo anh nhé."

Sắc mặt anh nghiêm túc trước nay chưa từng có.

"Em yên tâm! Mẹ anh em chưa gặp qua, bà ấy là người rất tốt, hai người về sau chắc chắn sẽ rất hòa thuận. Mà bà ấy lại rất thích em."

Lâm Vu quẩn bách. Đây là chuyện của bao lâu sau chứ!

"Bọn họ cũng đều biết, anh vì em mà học Y. Nếu em từ chối anh thì làm sao chúng ta có thể về gặp họ chứ." Anh lại ủy khuất.

Tâm tình Lâm Vu đang căng cứng chậm rãi buông lỏng.

Tần Hành yên lặng nhìn cô, "Hay là em thích Thẩm Nghi Hành?"

Nói xong, anh cười một cách bi thương, "Cũng đúng. Hai người quen biết nhiều năm, anh ta chiếu cố em như vậy. Em thích anh ta..."

"Nói bậy bạ gì đó! Em cùng anh Nghi Hành không phải là như anh nghĩ?" Lâm Vu vội vàng chặn lời anh.

"Em tặng cho anh ta khăn quàng cổ!" Ngỡ khí Tần Hành nhẹ nhàng, "Nữ sinh tặng nam sinh khăn quàng cổ, em biết là có ý tứ gì không? Đại ý là em thích anh ta!"

Lâm Vu mở to hai mắt nhìn, "Em không có!"

Tần Hành truy vấn: "Vậy em có thích anh hay không?" Anh nắm chặt lấy tay của cô.

Lâm Vu yên lặng, não nhanh chóng suy nghĩ, nếu mình thanh minh luôn thì là chính mình là rơi vào cái bẫy của Tần Hành. Người này hôn cô xong về sau mới hỏi vấn đề như vậy! Lâm Vu vừa thẹn lại vừa giận, liếc anh một chút, quay người muốn rời đi.

Khóe miệng Tần Hành vẽ lên một nụ cười. "Em không nói anh cũng biết!"

Lâm Vu nhấp một khóe môi, "Tần Hành, đến cùng anh là tới tham gia hoạt động của câu lạc bộ, hay vẫn là —— "

"Vẫn là cái gì?" Anh ranh mãnh nhún mày.

Lâm Vu đại khái là chưa từng thấy da mặt anh thật dày.

Cũng là trước kia anh có đôi khi ngây thơ như lúc học mầm non vậy.

Tần Hành nắm cả tay của cô, "Anh chính là muốn một cái danh phận, không phải bạn học của em, cũng không phải anh của em, mà

là bạn trai của Lâm Vu, về sau là Lâm Vu tiên sinh." (Đoạn này mình không biết dịch sao)

Lông mi thật dài của Lâm Vu run rẩy, cô nhìn qua một mảnh cỏ lau đang trôi giạt theo gió. Ánh mắt của cô từ tan rã đến tập trung, chậm rãi chuyển qua trên mặt của anh.

Cô chậm rãi tươi cười, xán lạn như ánh nắng.

Tần Hành thất thần một lát, cô rất ít khi cười với anh như thế.

"A Vu, anh đã chờ rất lâu."

Lâm Vu nhẹ nhàng hô một hơi, "Tần Hành, em không nghĩ đến chuyện tìm bạn trai sớm như vậy, ít nhất cũng phải tốt nghiệp xong đại học."

Tốt nghiệp xong đại học! Tần Hành biết tư tưởng của cô bảo thủ, chỉ là không nghĩ tới cô lại có ý nghĩ như vậy. Cô đối với chuyện suy tính cho tương lai đúng thật là làm từng bước. Chẳng lẽ về sau còn muốn đi xem mắt?

Anh ôm cô đến trong ngực, "Anh đều biết. Anh thật may mắn vì gặp được em." Đáy lòng của anh không nói ra được mềm mại.

Lâm Vu kinh ngạc nói: "Chúng ta ở cùng một chỗ ——" cô thở ra một hơi, "Vẫn là giống như trước đây."

Tần Hành nhú mày, "Em cho rằng sẽ có cái gì không giống nhau! Em nghĩ tiến thêm một bước?"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành nói: "Yên tâm. Anh sẽ xử lý tốt." Như thế này cũng được không chỉ để anh xác định tâm tình, mà cũng để cô suy nghĩ thêm.

Cái người Lâm Vu có đôi khi anh muốn hung hăng trêu một chút! Nhưng anh không đành lòng, thế nhưng là cũng không có cách nào.

Một đường, anh đều nắm tay của cô, Lâm Vu mấy lần muốn tránh thoát, anh đều không cho.

Tần Hành: "Sau khi nắm tay một hồi anh mới biết. Ngón tay của em làm sao đẹp vậy?" Anh nắm vuốt đầu ngón tay của cô, mềm mềm một cách tinh tế.

Lâm Vu: "Giống mẹ đó."

Tần Hành cười.

Phía trước có người đi tới. Lâm Vu lần này tránh khỏi tay của anh.

"Anh Tần, Lâm Vu, hai người đều xem hết rồi sao?" Hai nữ sinh nắm nhất, cầm trong tay gậy selfie.

Tần Hành gật đầu, "Cỏ lau bên kia đẹp không tệ, rất thích hợp để chụp ảnh."

"Ha! Chúng ta lại đó thử đi."

Tần Hành liếc nhìn thoáng qua Lâm Vu, nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, anh mỉm cười, đi lên phía trước.

Hai người đi dạo hai giờ mới trở về phòng.

Dựa vào gian phòng, Tần Hành đột nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt rơi trên người Lâm Vu.

Lâm Vu hỏi: "Thế nào?"

Tần Hành yếu ớt nói: "Đột nhiên nghĩ đến hồi năm nhất, mùa hè kia đi đến nhà em chơi, ban đêm chúng ta ở nhà khách."

Lâm Vu rất nhanh cũng nghĩ đến. Lúc ấy nam sinh nói, về sau muốn cùng bạn gái ở chung một gian phòng.

Tần Hành cười hỏi nàng: "Ngày này còn xa sao?"

Lâm Vu trừng mắt liếc anh một cái, quét thẻ vào phòng.

Hắn thật sự là bị Tôn Dương kích thích không nhẹ.

Tần Hành trở về phòng, khóe miệng không nhịn được ý cười. Anh ngồi ở trên ghế sa lon, tư thái thanh thản. Mở điện thoại, tại vòng bạn bè up một hình ảnh —— một mảnh cỏ lau.

Không có caption gì cả.

Cách thời gian dài như vậy anh mới lần nữa lại xuất hiện trên vòng bạn bè ở Wechat.

Trong lúc nhất thời, đông đảo bạn bè tới thăm hỏi.

Chỉ có mẹ Tần nói trúng tim đen mà hỏi thăm: "Ảnh chụp rất đẹp, bất quá con không có tâm tình gì mà thưởng thức cái đẹp! Con trai, cùng bạn gái đi xem cỏ lau à?"

Mẹ Tần bình thường xem không ít phim truyền hình, tỉnh đài hàng năm mua phim truyền hình để phát, bà đều muốn tham gia chọn

mua, cho nên, bà vẫn như cũ có thể đuổi theo trào lưu, tư tưởng cũng rất theo kịp thời. Tuổi trẻ sáo lộ, bà nhìn cái là hiểu, con trai mình có gì đó lạ lạ.

Tần Hành trả lời: 【 mỉm cười 】

Bà Tần: Ăn tết mang bạn gái về nhà!

Tần Hành: 【 mỉm cười 】

Không bao lâu, Khuất Thần gọi điện thoại tới. Trong vòng một hai năm, bọn họ một mực duy trì liên hệ, mặc dù số lần cũng không nhiều.

Anh ta trực tiếp hỏi: Lâm Vu đồng ý cậu rồi?

Tần Hành yên lặng nói ra: Tớ cùng cô ấy sớm muộn chỉ là vấn đề thời gian.

Khuất Thần cười: Dừng lại! Năm ngoái nghỉ hè cũng không biết ai gây hóc hác đi! Cậu cũng không dễ dàng! Chúc mừng nhaa! Ăn tết tớ trở về, đến lúc đó chúng ta hẹn một chút.

Tần Hành: Tốt.

Khuất Thần: Tớ có thể nói cho Đình Đình không?

Tần Hành: Không có gì không thể nói.

Khuất Thần cười một tiếng, "Hi vọng cô ấy có thể từ bỏ. May mắn tớ là nam sinh, nếu tớ cũng là nữ sinh, hai nữ tranh một nam, giữa chúng ta không chừng còn xảy ra thảm án đấy."

Tân Hành đứng trên ban công, ngoài cửa sổ là tiếng gió, "Gần đây thế nào?"

Khuất Thần: "Như cũ." Anh ở nước ngoài học tập cũng được, năng lực giao tiếp mạnh, đại khái về sau về nước có thể làm đối ngoại cho một công ty quảng cáo.

Hai người hàn huyên một hồi, mới cúp điện thoại.

Lâm Vu trở về tranh thủ thời gian rửa mặt, trên mặt cô ướt sũng, cô chậm rãi tỉnh táo lại.

Tình cảm thật sự là một chuyện không dễ khống chế.

Cô nhìn mình trong gương, miệng đỏ, có chút sưng lên.

Người kia thật sự là!

May mắn, lúc này Trình Trình đang ngủ không có chú ý tới cô. Không thì cô giải thích thế nào?

Lúc chạng vạng tối, mặt trời dần dần rơi xuống đỉnh núi.

Phía ngoài đất trống hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, đồng lửa cũng đã nhóm. Ánh lửa chiếu sáng toàn bộ bãi đất.

Mọi người lục đục, các nam sinh không biết từ nơi nào mang đến hai két bia.

Các nữ sinh vây quanh lò nướng, bạn trước bạn sau, hiền lành lại ôn nhu.

Lâm Vu nướng hai cái chân gà, mỗi một lần vừa bưng ra, trong nháy mắt mọi người quét sạch sành sanh.

Về sau các nữ sinh tới thay cô, cô mới trở lại trước bàn ăn, vừa vặn ngồi bên trái Tần Hành.

Tần Hành đang trò chuyện với một nam sinh năm hai về việc gần đây Thụy Sĩ vừa mới nghiên cứu ra thuốc trị liệu ung thư.

"Lâm Vu, đến làm tí bia đi."

"Tớ không uống."

"Không sao, sẽ không say." Nam sinh năm nhất nhiệt tình dỗ cho cô nửa chén.

Lâm Vu kiên trì nhận lấy, cầm cốc ở trong tay, không hề động.

Đúng lúc này, Tần Hành đưa một cốc nước đến cho cô, cầm bia trong tay cô đi.

Lâm Vu: "..."

Tần Hành đè ép thanh âm, "Em luôn thích nhận đồ của người khác nhờ."

Cô cái gì mà thích nhận chứ?

Tần Hành hừ một tiếng, "Hồi xưa mới vào trường! Em đã nhận cái tờ giấy quảng cáo phá thai kia kìa."

Lâm Vu cắn răng, "Trí nhớ anh thật tốt." Lúc ấy cô thực sự lúng túng, chỉ muốn đào cái lỗ mà chui xuống.

Tần Hành đem đồ ăn trước mặt mình đưa cho cô.

Hai người nhìn nhau.

May mắn không ai phát hiện.

Đồng lửa cháy hừng hực, soi sáng bóng đêm. Có người mượn được một chiếc guitar.

Ban đêm vang lên một khúc ca thực sự dễ nghe.

Bữa tối kết thúc, mọi người ngồi vây quanh bên đồng lửa. Bầu không khí vui vẻ, có người đề nghị chơi trò chơi, phiên bản cải tiến của "Đánh trống truyền hoa". Bạn học gảy đàn guitar một bài gì đó bất kì, mọi người thì sẽ truyền hoa, khi nào bản guitar dừng lại thì người đang cầm bông hoa phải chọn biểu diễn một tiết mục hoặc là trả lời câu hỏi.

Lần thứ nhất, hoa ở trong tay một chị gái năm hai, chị ấy chọn hát một bài ca.

Lần thứ hai, không biết có phải tay guitar cố ý, hoa dừng ở trên tay Lâm Vu, âm nhạc im bật dừng lại.

Tất cả mọi người nhìn về phía cô, đáy mắt tràn đầy hiếu kì.

Nam sinh nhiệt tình: "Đặt câu hỏi đi, vấn đề rất đơn giản."

Lâm Vu nghĩ nghĩ, đồng ý.

"Tớ đã xem qua cuộc phỏng vấn của cậu, cậu đã nói muốn cảm ơn một người, đó là ai?"

Bầu trời đêm tô điểm đầy sao.

Tất cả mọi người an tĩnh lại. Lâm Vu là người được chú ý trong đám học sinh năm nhất, tất cả mọi người đặc biệt muốn biết đáp án.

Ngay cả Tần Hành cũng nhìn sang.

Hàn Dịch Tâm nghiêng đầu, "Là Thẩm Nghi Hành?"

Khóe miệng Tần Hành mím mím cười.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người cô, tìm tòi nghiên cứu.

Sắc mặt Lâm Vu nhu hòa, "Là cha tớ." Lời của cô mang theo vài phần bi thương không dễ thấy. Từ trước, các bạn học đều biết cô không có cha.

Cô học giỏi, giáo viên thường khen cô, để mọi người noi theo.

Có đôi khi, cô cũng sẽ nghe được lời như vậy. "Cậu xem Lâm Vu không có cha, phấn đấu học tập tốt như thế! Ba mẹ đối xử với con tốt như vậy mà điểm như này à?"

"Cha cậu?" Có người nghi hoặc.

Tần Hành đứng dậy, đi đến bên cạnh cô.

Lâm Vu cười một tiếng, khóe miệng khô khốc, "Cha tớ cũng là học sinh của trường này."

Lần này Tần Hành kinh hãi.

"Thật sao?" Có người kinh ngạc. "Là khóa nào thế?"

"Khóa XX."

"Vậy chú ấy hiện tại —— "

Sắc mặt Lâm Vu rất bình tĩnh, ngữ khí cũng dị thường nhẹ nhõm, "Tớ chưa sinh ra thì cha tớ liền qua đời, cho nên tớ muốn đến đây học."

Đây thật là một chuyện bi thương.

"Thật xin lỗi!" Nam sinh đặt câu hỏi ngược ngùng nắm tóc.

Lâm Vu: "Không có gì."

Một khúc nhạc dạo ngắn về sau, mọi người lại náo nhiệt lên.

Đúng vào lúc này, hai nữ sinh đột nhiên bưng lấy bánh ngọt ra.

"Chúc sinh nhật vui vẻ!"

"Anh Tàn, sinh nhật vui vẻ!"

Tàn Hành cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn về hướng Hàn Dịch Tâm.

Hàn Dịch Tâm cười nhẹ, "Trường câu lạc bộ, sinh nhật vui vẻ!"

Yết hầu trên dưới của Tàn Hành giật giật, "Cảm ơn mọi người!"

"Ước đi!"

Tàn Hành bật cười, "Vậy liền hi vọng mọi người vĩnh viễn hạnh phúc!" Nói xong anh thổi tắt ngọn nến.

Sinh nhật mười chín tuổi, có cô bồi bạn, thật tốt.

Mọi người bắt đầu cười vang.

Đêm nay, mọi người tùy ý buông lỏng chính mình, trộm đến kiếp phù du nửa ngày nhân.

Đêm dần khuya, mọi người lục tục ngo ngoe đi về nghỉ.

Tần Hành cùng Lâm Vu trở về phòng.

Trình Trình một mặt hưng phấn, "Lâm Vu, làm sao cậu không sớm một chút nói cho tớ hôm nay là sinh nhật của anh Tần? Nếu biết tớ có thể chuẩn bị cho anh ấy một phần quà nhỏ rồi."

Lâm Vu: "Tớ cũng không nghĩ tới."

"Cậu thấy không, anh Tần thật sự rất quý hiếm."

Lâm Vu đang suy nghĩ làm sao đem quà tặng anh. Sớm biết vậy buổi chiều tại bụi cỏ lau liền đem tặng cho rồi. Cô nhìn giờ, đã hơn mười một giờ. Lúc này còn đi tìm anh sao?

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu sững sốt, "Tớ đi ra ngoài một chút."

Trình Trình một mặt mộng.

Ví tiền được đóng gói trong một cái hộp xinh đẹp, Lâm Vu một mực cẩn thận từng li từng tí bọc, vẫn là giống như lúc đầu.

Lâm Vu đi vào trước phòng của anh, cô đưa tay gõ cửa một cái.

Tần Hành đi tới cửa, thuận miệng hỏi một tiếng, "Ai đó?"

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Là em!" Nghĩ nghĩ, "Lâm Vu."

Tần Hành nếu nghe giọng cô mà không nhận ra thì thật sự khó hiểu. Anh mở cửa, mặc trên người một cái sweater.

"Vào đi." Giọng Tần Hành trầm ổn.

Lâm Vu cúi đầu, đi vào.

Cửa phía sau đóng lại, khóa cửa răng rắc một tiếng.

Gian phòng này là phòng một người ở, chỉ có một giường đôi. Anh đang muốn tắm rửa, quần áo đều bày ở mép giường.

Tần Hành một mực nhìn qua cô.

Lâm Vu gương mặt nhìn anh, vươn tay, "Sinh nhật vui vẻ!"

Tần Hành từ lúc xế chiều cùng cô hôn đều cảm thấy có chút lâng lâng, vừa mới mở cửa một cái, anh càng thêm cảm thấy không chân thực.

Cái này không giống phong cách của Lâm Vu.

"Là cái gì vậy?" Anh khắc chế sự kích động của mình.

Lâm Vu: "Ví tiền."

Ngón tay thon dài của Tần Hành mở ra hộp ra, thấy được cái ví tiền. "Anh rất thích." Anh nói.

Lâm Vu vội vàng nói, "Anh thích là tốt. Em đi về trước." Ban đêm, khách sạn tĩnh mịch, giường đôi, chỗ nào cũng thấy mập mờ, thật không thích hợp với hai người vừa xác định mối quan hệ như bọn họ.

Tần Hành ngậm lấy ý cười, giữ chặt cô, "A Vu, cảm ơn em."

Lâm Vu không nói chuyện.

Tần Hành cười nói: "Làm sao bây giờ! Anh lại muốn hôn em!"

Lúc này, gian phòng đèn không có toàn mở ra, tia sáng yếu ớt.

Hai con người Tần Hành vừa đen vừa sáng, cúi đầu nhìn chăm chú tầm mắt của cô, "A Vu, em chừng nào thì thích anh?"

Lâm Vu lại một lần nữa muốn nổi tung, cô không bao giờ nghĩ tới, Tần Hành sẽ còn ngây thơ hỏi thẳng vấn đề này!

Tần Hành từ trên cao nhìn qua coi, cô có cho anh đáp án hay không cũng không sao cả. Anh nhẹ giọng lầm bầm: "A Vu, thật muốn cắn em một miếng."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 47

Lâm Vu có biệt hiệu là A Vu.

Những đứa trẻ ở trong thôn bọn họ hầu như đều xưng hô như vậy. Lâm Vu chưa từng cảm thấy biệt danh của mình kì quái chỗ nào.

Thẳng đến học kì hai của năm đầu, Khương Hiểu vô tình hỏi biệt danh của cô là gì

Cô nói A Vu.

Khương Hiểu sửng sốt một chút, "A Ô?"

Cô gật gật đầu.

Tôn Dương đang sau đang ăn mì tôm, giáo viên Khang ngồi trong phòng học đều là mùi mì. Có bạn học bị mùi hương này dẫn dụ, liên tiếp quay đầu, vừa tức vừa buồn bực.

Tàn Hành khẽ cười một tiếng, "A Ô, ăn một miếng đi."

Tôn Dương giương mắt, yên lặng ôm chặt thùng mì của mình. "Tàn Hành, cậu muốn ăn, thì tự xuống siêu thị dưới lầu mà mua đi."

A Vu, A Ô.

Lâm Vu lúng túng không thôi, mặt nóng lợi hại. "Cho nên anh khi đó liền là nghĩ như vậy?"

Nụ cười trên mặt Tần Hành ngừng lại, nhìn Lâm Vu chẳng chặc đàng hoàng, "Anh khi đó có thể có ý kiến gì? Em đối với anh lãnh đạm như vậy, đối xử với Tôn Dương còn tốt hơn với anh!"

Lâm Vu biến đổi, cô phát hiện cô giống như không hiểu rõ Tần Hành lắm. Anh sao có thể đem những này nói tự nhiên như thế, một điểm ngượng ngùng đều không có.

Tần Hành lòng vòng mắt, "Lâm Vu, anh cũng là nam sinh bình thường, đối với người con gái mình yêu bao lâu nay mà biểu lộ tâm ý, cái này rất bình thường. Hôn, ôm, đều là thuận theo tự nhiên. Hôm nay là sinh nhật của anh, anh vốn là muốn một nụ hôn làm quà sinh nhật. Không nghĩ tới em còn chuẩn bị cho anh quà." Kỳ thật, khi đó, nội tâm anh còn lâu mới được bình tĩnh như vậy. Anh cũng sợ hãi, sợ Lâm Vu cự tuyệt mình. Cô có lý do của cô, lại không ngại phản bác.

Mẹ cô, bà, tương lai của cô, còn có kinh tế của cô bị áp lực.

Lâm Vu nhìn anh, cô rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là được tiện nghi bán chạy ngoan (thật ra đoạn này mình cũng không hiểu lắm hic). Tần Hành ở trước mặt cô căn bản chính là biến thành người khác vậy. Là ai nói, bác sĩ nam đều chẳng chặc đàng hoàng, không "Đùa nghịch lưu manh".

"Cha của em trước kia học ngành nào vậy?"

"Điện tử."

Tần Hành liếm liếm thần sắc, "Hôm nào chúng ta cùng đi xem một chút."

Lâm Vu muốn nói, cô đã đi qua, cô còn chụp mấy bức ảnh. Chờ nghỉ đông về nhà, cho mẹ nhìn. Nhưng cô vẫn gật đầu.

Không biết cha có thể hay không cảm giác được rằng cô đã tới.

Lâm Vu trở về, Trình Trình ngồi xếp bằng trên giường, "Bạn học Lâm Vu, cậu có cái gì muốn nói sao?"

Lâm Vu chỉ chỉ sát vách, "Đi đưa quà sinh nhật."

"Tốt!" Trình Trình một mặt ý cười, "Muộn như vậy ờ —— "

Lâm Vu đi lấy quần áo, "Tớ đi tắm rửa."

Trình Trình vừa nằm xuống, "Lâm Vu, thật hâm mộ cậu đấy. Cậu và anh Tần là bạn cấp 3, bạn đại học, về sau là đồng nghiệp... Ngẫm lại đều cảm thấy hay."

Lâm Vu chưa từng có nghĩ tới xa chuyện xa như thế, bất quá cô đã quyết định sự việc đương nhiên sẽ không tùy tiện thay đổi. "Tớ đi tắm rửa."

"Mau đi đi. Tớ đặt đồng hồ báo thức lúc 7h nhé." Trình Trình ngáp một cái, "Tớ ngủ trước nha."

Lâm Vu tắm rửa, rón rén lên giường, tắt đèn.

Trong đêm tối, điện thoại di động của cô sáng lên một cái. Cô cầm lên xem xét, là Tần Hành gửi Wechat.

Tần Hành: Đi ngủ sớm một chút.

Lâm Vu: Ngủ ngon.

Hết thầy cũng không giống nhau. Tựa như là ở trong nước cô độc lại có con thuyền nhỏ gần bờ.

Sáng ngày thứ hai, chỉ có một bộ phận người đi ra tản bộ.

Tần Hành sớm chờ tại đại sảnh. Hàn Dịch Tâm đi tới, cô mặc một bộ quần áo thoải mái.

"Tần Hành, sớm vậy."

Tần Hành gật gật đầu, "Đại khái không có bao nhiêu người sẽ đi."

Hàn Dịch Tâm hiểu rõ, "Đoán chừng đều đang ngủ thẳng cẳng rồi."

Tần Hành nhìn qua cô, lễ phép nói: "Hôm qua cảm ơn bánh sinh nhật của cậu."

Hàn Dịch Tâm cười, "Vừa vặn trúng sinh nhật của cậu thôi. Cái sinh nhật này vui vẻ sao?"

Ánh mắt Tần Hành khẽ nhúc nhích, "Rất đặc biệt." Anh sẽ nhớ kỹ cả đời, đây là sinh nhật lần đầu tiên có Lâm Vu.

Hàn Dịch Tâm quen biết anh hơn một năm, hai người bởi vì cùng ở một cái câu lạc bộ, lại cùng cùng chung một cái giáo viên ở phòng thí nghiệm, cho nên quan hệ của hai người muốn so lớp học bình thường đồng học thân cận một chút. Cô trước kia biết Lâm Vu tồn tại, Tần Hành nói qua, cô vẫn nghĩ Lâm Vu chỉ là bạn học của anh mà thôi.

Nhưng bây giờ nhìn xem cũng không phải là thế.

Hàn Dịch Tâm thông minh xinh đẹp, vào đại học, cô đối với Tần Hành có ấn tượng tốt, có thể cô lại là kiều ngạo, điểm này chưa hề biểu lộ quá.

7:30, mọi người vừa đi vừa bò tập trung ở sảnh, bắt quá chỉ có tám người.

Lâm Vu cũng không đến, bà dì của Trình Trình đột nhiên đến thăm, đau bụng quá không làm gì được. Cô nhắn tin cho cho Tần Hành, nói cho anh biết cô phải chăm sóc Trình Trình, không thể tới.

Hàn Dịch Tâm nhìn thời gian, hỏi Tần Hành: "Lâm Vu không đi sao?"

Tần Hành: "Cô phải chăm bạn học của mình."

Hàn Dịch Tâm gật đầu, "Vậy chúng ta lên đường đi."

Thời tiết này, trên núi lá cây rơi xuống, cảnh sắc cũng không phải là đẹp như thế, chỉ có vài cái lá phong điểm màu.

Ngọn núi này không cao, độ cao so với mặt biển là 610, đường núi cũng không gập ghềnh.

Tần Hành cùng Hàn Dịch Tâm một đường, hai người đi ở giữa đội ngũ.

Hàn Dịch Tâm bình thường là ít rèn luyện, đi một nửa đường cũng hơi phí sức.

Tần Hành quay đầu: "Cậu thế nào?"

Hàn Dịch Tâm hít sâu một hơi, "Cậu đi trước đi, tớ ngừng lại nghỉ xiu."

Tần Hành cũng dừng bước.

Người phía sau cũng nổi lên. "Chị, thế nào?"

Hàn Dịch Tâm khoát khoát tay, "Không có chuyện gì. Mọi người tiếp tục đi, không cần phải để ý đến tôi."

Mọi người nhìn Tần Hành, thức thời rời đi. "Chị, vậy chúng em đi trước."

Mấy người đi một đoạn đường, quay đầu nhìn hai người, mọi người trao đổi ánh mắt.

"Các người có hay không cảm thấy anh Tần cùng chị Hàn có gì đó?"

"Không biết nha. Bất quá ngày hôm qua bánh ngọt là chị Hàn chuẩn bị."

"Hai người bọn họ rất xứng đôi. Trai tài gái sắc, mà lại anh Tần lại là phú nhị đại, gia thế chị Hàn cũng rất không tệ, ông nội của chị là chuyên gia nghiên cứu về ung thư."

...

Hàn Dịch Tâm nhìn về phía Tần Hành, "Cậu cũng đi thôi."

Tần Hành nhìn sắc mặt Hàn Dịch Tâm trắng bệch, thái dương còn toát ra mồ hôi. "Có phải cậu bị bệnh không?"

Hàn Dịch Tâm ngẩng đầu, "Hôm qua cảm giác có chút cảm, có thể là tối hôm qua bị lạnh lấy."

Tần Hành vận mi, "Có uống thuốc chưa?"

Hàn Dịch Tâm lắc đầu, "Đi vội vàng nên không mang, cứ nghĩ là hai ngày không có chuyện gì."

Tần Hành: "Chúng ta xuống núi thôi. Tình huống này của cậu không thích hợp leo núi."

Hàn Dịch Tâm: "Cậu đi leo đi. Tớ một người không có chuyện gì."

Tần Hành không nói hai lời, "Tớ vừa vặn cũng chuẩn bị xuống núi."

Hàn Dịch Tâm nghi hoặc, "Bởi vì Lâm Vu sao?" Cô dừng một chút, "Tần Hành, cậu là bởi vì Lâm Vu mà học y sao."

Tần Hành đảo mắt ngấm nhìn phương xa, sương mù lượn lờ đỉnh núi."Đúng thế." Anh thản nhiên trả lời.

Hàn Dịch Tâm trong lòng ngũ vị tạp trần, cảm thôi đã khiến cô khó chịu. Cô liếm liếm thần sắc, khóe miệng vẽ lên một vòng ý cười. Đúng vậy, từ xưa cho đến giờ anh đều không cho ai một chút hi vọng.

Lâm Vu cùng Trình Trình ở lại đại sảnh, đại sảnh thanh nhã, ông chủ còn cố ý pha cà phê cho bọn họ, đáng tiếc Trình Trình không thể uống.

Lâm Vu đảo sách trong tay, một con mèo Garfield uốn tại bên chân của cô, khéo léo ngủ.

Trình Trình uống nước đường đỏ, cả người lười nhác."Nhất định tối hôm qua, uống hai chén bia, nên bà đi tới sớm."

Lâm Vu mắt cúi xuống, "Không liên quan tới bia đâu. Dạo gần đây cậu hay thức khuya chơi game."

Trình Trình im lặng.

Không bao lâu, Tần Hành cùng Hàn Dịch Tâm trở về, vừa vặn đụng phải Lâm Vu cùng Trình Trình.

Tần Hành nói ra: "Cô ấy có chút cảm, hai người có thuốc không?"

Lâm Vu lắc đầu, cô không có thói quen như vậy.

Trình Trình yếu ớt nhắc tay, "Em mang theo thuốc pha." Cô từ cặp sách lấy ra hai túi, "Chị——"

Hàn Dịch Tâm nhận, "Cám ơn." Cô nhìn mọi người, "Tớ trở về phòng nghỉ ngơi."

"Chị, chị ngủ một giấc đi." Lâm Vu nhìn quanh thâm dưới mắt cô, đoán chừng cô cũng không có nghỉ ngơi tốt.

Hàn Dịch Tâm mắt nhìn Tần Hành, "Làm phiền cậu rồi."

Tần Hành gật gật đầu, "Buổi chiều trở về trước, chúng tớ lại đến bảo cậu."

Hàn Dịch Tâm nhẹ cười, "Cám ơn." Nói xong, cô một mình trở về phòng.

Ba người ở lại đại sảnh, đều mang tâm tư.

Trình Trình cũng không hoạt bát như bình thường.

Bầu không khí có chút ngột ngạt.

Tần Hành mở miệng nói: "Anh trở về phòng trước đây."

Anh vừa đi, Trình Trình thở ra một hơi, "Tớ cảm giác tớ là một cái bóng đèn. Lâm Vu, cậu không nhanh đi về chăm sóc Tần sao?"

Lâm Vu mặt có chút phát nhiệt, "Chờ một lát đi."

Tần Hành trở về phòng đem đồ vật cất kỹ, không bao lâu một lần nữa trở về.

Lâm Vu chuyên chú sách quyển trong tay, anh ngồi bên cạnh Lâm Vui, ghế sofa có chút lồm xồm xuống.

Lâm Vu quay mặt lại, đối với anh mỉm cười.

Tần Hành nhìn thoáng qua quyển sách trên tay, mị lực của sách so với anh đều lớn hơn."Bạn cùng phòng em đâu?"

"Vừa mới bị Tùy Vũ gọi đi, Tùy Vũ chính là nam sinh lớp bên cạnh." Lâm Vu nghĩ có phải cậu ta muốn theo đuổi Trình Trình hay không.

Tần Hành lười biếng tựa ở trên ghế sofa, "Lần sau chúng ta ra ngoài một mình đi, quá nhiều người, chơi hết hứng."

Lâm Vu trong lòng lại nghĩ, bọn họ hiện tại làm sao có thời giờ."Được."

Tần Hành đưa tay vuốt vuốt sợi tóc của cô, "Em hình như rất thích mèo?" Trước kia chỉ thấy cô rất thích con mèo ở Thẩm gia."Về sau chúng ta cũng nuôi một con."

Lâm Vu á một tiếng. Về sau, còn hơn mấy năm đi.

Buổi chiều hai giờ, mọi người ngồi xe buýt về, lần này hoạt động cũng coi như viên mãn hoàn thành.

Nhất là đối với Tần Hành mà nói, đây hết thảy đều nằm trong dự tính của anh.

Trở về trường, sinh hoạt của Tần Hành cùng Lâm Vu cũng không có phát sinh biến hoá quá lớn, hai người chỉ cần có thời gian, vẫn là cùng tự học buổi tối. Lâm Vu cũng chậm chậm tiếp nhận nụ hôn của Tần Hành, bất quá hết thảy đều là chạm đến rồi thôi.

Bọn họ cùng nhau đọc sách, cùng nhau thảo luận luận văn.

Thứ nhất học kỳ thi giữa kỳ, Lâm Vu thành tích đều ổn, mọi người trong lớp cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Cố gắng cuối cùng rồi sẽ có hồi đáp.

Lúc này, đơn xin học bổng cũng phê xuống.

Lâm Vu thở dài một hơi. Kinh tế của cô áp lực xác thực rất lớn.

Chỉ chớp mắt, tết nguyên đán sau đó, lại nghênh đón kỳ thi cuối.

Thành phố B mùa đông so Tần thành lạnh hơn nhiều, cùng phương Nam không đồng dạng, không khí rất khô. Tại bên ngoài, gió thổi vào mặt rất rát.

Mẹ Lâm thường xuyên chú ý dự báo thời tiết, sợ Lâm Vu lạnh, liền gọi điện thoại tới.

"A Vu, âm mười mấy độ, con cẩn thận kéo lạnh nhé."

"Vâng ạ, Chị Tuyền lúc trước mua cho con hai cái áo lông, con có mặc. Huống chi ký túc xá đều có máy sưởi, trong phòng rất ấm áp."

So trong nhà ấm áp nhiều. Bà lớn tuổi, vừa đến mùa đông, trên tay đều bị nứt da.

"Con nhớ đừng để bị lạnh đó."

"Mẹ cùng bà cũng nên chú ý thân thể. Con nghỉ ngơi đây." Bất quá cô còn muốn giúp Tiểu Hàn học bù, đại khái muốn trễ một chút mới có thể trở về.

Rất nhanh thi cuối kỳ kết thúc, mọi người lục tục về nhà.

Ký túc xá chỉ còn lại Lâm Vu.

Mẹ của Tiểu Hàn mời cô chăm tiểu Hàn một tuần, Lâm Vu mỗi ngày giúp Tiểu Hàn lên lớp, chạng vạng tối trở về trường.

Mẹ Tiểu Hàn cuối năm bận bịu túi bụi. Song ông bà đều ở quê, Tiểu Hàn cũng không nhỏ, liền không có để người già tới chăm.

Mẹ Tiểu Hàn tự mình cùng Lâm Vu nói qua, Tiểu Hàn giống như rất thích cô, ba nói cái gì cậu đều không nghe, thế nhưng rất nghe lời cô nói, hi vọng cô có thể chăm sóc Tiểu Hàn một chút.

Lâm Vu cảm thấy khả năng giữa bọn họ không kém nhiều tuổi quá đi.

Ngày cuối cùng, Tiểu Hàn viết xong bài tập, Lâm Vu kiểm tra xong, "Đều đúng rồi!"

Tiểu Hàn nhú mày, "Không khó lắm."

Lâm Vu nghĩ thầm, vậy tại sao trước kia điểm thi của em luôn từ dưới đếm lên.

Tiểu Hàn nhìn cô, "Ngày mai chị về nhà rồi?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Đúng vậy a. Năm sau chúng ta gặp lại."

Tiểu Hàn nhấp một chút khóe miệng, "Hôm nay em mời chị ăn cơm nhé."

Lâm Vu cười: "Không cần nha. Một hồi chị có việc rồi."

Tiểu Hàn mặt lộ vẻ thất vọng.

Lâm Vu nhìn cậu, "Chị cùng bạn đã hẹn cùng nhau ăn cơm, em có muốn đi cùng không?"

Tiểu Hàn ánh mắt vui mừng, "Không quấy rầy ạ."

Lâm Vu dờ khóc dờ cười, "Đương nhiên không quấy rầy." Cô tranh thủ thời gian nhấn cho Tần Hành một tin, nói cho anh biết một hồi cô muốn dẫn Tiểu Hàn cùng đi.

Tần Hành từ phòng thí nghiệm ra, gió lạnh đánh tới. Anh vô ý thức rùng mình một cái.

Hàn Dịch Tâm từ phía sau đi lên, "Cậu muốn đi ra ngoài?"

"Đi đón Lâm Vu."

"Em ấy còn chưa có về nhà?" Đã nghỉ một tuần rồi.

"Em ấy có dạy thêm."

Hàn Dịch Tâm gật gật đầu, "Vậy làm sao ngày mai hai người về nhà? Có muốn tớ lái xe đưa hai người không?"

"Không cần làm phiền. Đi đường sắt cao tốc rất thuận tiện." Cách ngày ăn tết bất quá có sáu bảy ngày, lúc này mặc kệ nhà ga vẫn hay là đường sắt cao tốc đều là người.

"Năm sau gặp, chúc mừng năm mới."

"Chúc mừng năm mới." Tần Hành nhìn đồng hồ, "Tớ còn có việc, đi trước."

"Gặp lại sau." Hàn Dịch Tâm nhìn anh dần đi xa, mắt rốt cục lộ ra sự thất lạc. Có người sau lưng ra, vỗ vỗ vai của cô, "Thích thì chủ động một chút!"

Cô quay đầu, "Chị, không phải như vậy."

Đàn chị cười cười, "Đi thôi. Nếu như không có chuyện gì, thì giúp cái người chị cô đơn này đi ăn cơm."

Hàn Dịch Tâm mỉm cười, "Tốt."

Tần Hành đón xe trực tiếp đi thương trường, thương trường bên trong tràn đầy người. Anh đi năm phút, rốt cục đã tìm được Lâm Vu, còn có một cậu bé nữa.

Anh đánh giá một chút tiểu tử này, "Xin chào, Tần Hành."

Tiểu Hàn nhàn nhạt nhìn anh, "Anh chính là bạn học của chị Tiểu Lâm sao. Không có ý tứ, hôm nay quấy rầy các người rồi."

Không có ý tứ? Anh thật sự là một điểm không nhìn ra.

Hắn hỏi: "Cơm tối muốn ăn cái gì?"

Lâm Vu có chút áy náy, thừa dịp tiểu Hàn đang nghịch. Cô cùng Tần Hành nói, "Cha mẹ cậu bé ra khỏi nhà, một tuần cũng chưa trở lại."

"Không có việc gì, chỉ là một bạn nhỏ thôi." Anh nhíu mày, "Sau khi trở về, anh đưa em về Đông Lăng. Không được cự tuyệt anh, anh nghĩ bạn trai đưa bạn gái về nhà hẳn là rất bình thường."

Lâm Vu nhẹ gật đầu. Người này thật đúng là sẽ chọn thời cơ.

Tần Hành vừa đến, Tiểu Hàn cũng không tâm tư chơi nữa.

Ba người đi vào một cửa hàng cá nướng.

Vốn là Lâm Vu muốn mời khách, kết quả Tần Hành cùng Tiểu Hàn đều muốn trả tiền.

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu: "Chờ trở lại Tấn thành, em lại mời anh."

Lâm Vu: "Tốt thôi."

Tần Hành đi trả tiền.

Tiểu Hàn đột nhiên hỏi, "Chị Tiểu Lâm, anh ấy có phải bạn trai chị không?"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 48

Lâm Vu không nghĩ tới Tiểu Hàn sẽ hỏi vấn đề như vậy, cô cười cười. "Em vẫn chỉ mới là một cậu nhóc thôi mà."

Tiểu Hàn cất một tiếng, "Chị cũng chỉ lớn hơn em mấy tuổi. Em cảm thấy hai người phải thận trọng cân nhắc."

Tàn Hành trở về vừa lúc nghe được cậu nói câu này, "Cân nhắc cái gì?"

Tiểu Hàn nhún nhún vai, "Tương lai hai người đều là bác sĩ, sẽ rất bận bịu, con của hai người làm sao bây giờ? Em bé không có ba mẹ chăm sóc cũng rất đáng thương."

Lâm Vu cùng Tàn Hành liếc nhau, xem ra là Tiểu Hàn biểu lộ cảm xúc.

Tàn Hành nhíu mày, mặt nghiêm túc, "Vấn đề này tương lai hai anh chị sẽ nghiêm túc cân nhắc. Em yên tâm đi."

Tiểu Hàn nhìn anh, có chút miễn cưỡng gật gật đầu. "Học Y có phải rất nhiều năm hay không?"

"Anh và cô giáo Lâm của em đều muốn học tám năm."

Tiểu Hàn tính nhẩm một ít thời gian, "Rất lâu nhỉ."

Tần Hành hững hờ nói một câu, "Học sinh bây giờ có ý nghĩ thật bao đồng."

Tiểu Hàn yếu ớt nói: "Em là người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Chị Tiểu Lâm, chị phải nghiêm túc suy tính một chút. Mẹ em hiện tại đã hối hận vì lấy ba em, bọn họ cũng là bạn học thời đại học."

Mi tâm Tần Hành nhẹ chau lại, "Lo chính mình trước đi! Việc của người khác đừng quá quan tâm, đem ý nghĩ mà dùng vào học tập ấy."

Tiểu Hàn: "Em thi cuối kỳ tại lớp xếp hạng thứ hai mươi."

"Lợi hại nhỉ!" Anh lo lắng nói, "Anh và chị Tiểu Lâm, vẫn luôn xếp trước sau nhau."

Tiểu Hàn như có điều suy nghĩ, "Có phải hay không nữ sinh đều thích nam sinh thành tích tốt? Mẹ em cũng nói như vậy, lúc trước bị thành tích của ba em lừa."

Tần Hành sầm mặt lại.

Lâm Vu đưa tay kéo tay áo anh, "Chúng ta đi thôi, trước tiên đưa tiểu Hàn về nhà rồi về trường học."

Tần Hành nhìn cô, ừ một tiếng.

Sau bữa cơm chiều, Tần Hành cùng Lâm Vu kiên trì tiễn cậu về nhà, mãi cho đến khi Tiểu Hàn vào cửa.

Trong nháy mắt mở cửa, Tiểu Hàn quay người, mặc dù bề ngoài cậu có thể chứa cái gì đều không để ý, nhưng đến cùng chỉ là một

học sinh, ánh mắt vẫn là bán đứng cậu.

"Tiểu Hàn —— "

"Cái này con thả cho chị." Tiểu Hàn hôm nay gấp sáu con thú bông, cậu chọn lấy một con thả màu hồng đưa cho cô.

Lâm Vu cầm ở trong tay, "Cám ơn." Tuổi thơ của cô chưa từng có những vật này.

Tiểu Hàn nhìn hai người, nói: "Chúc mừng năm mới!"

Truyện được up tại wattpad melbournje

Tần Hành gật đầu: "Chúc mừng năm mới." Đứa nhỏ này chỉ là cô đơn một chút.

Trên đường trở về, Lâm Vu cùng Tần Hành trong lòng có chút cảm khái. Lâm Vu mặc dù không có ba ba, nhưng mẹ và bà đều dành hết tình yêu thương cho cô.

"Tiểu Hàn cùng em nói qua, cha mẹ cậu bé lần trước bận bịu đều không đi họp phụ huynh cho cậu."

Tần Hành nghiêng đầu, "Cha mẹ anh cũng bận rộn, khi còn bé anh cũng thường xuyên ở nhà một mình. Tiểu Hàn liền là điển hình của việc cầu sự chú ý."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành: "Em cùng Khương Hiểu hồi học cao trung, lúc họp phụ huynh cũng không phải không có để phụ huynh tới sao."

Lâm Vu không còn lời nào để nói.

Tần Hành: "Cho nên, cái này là tùy người. Phụ huynh nếu như bận rộn công việc, từ nhỏ đã phải làm cho tốt việc răn dạy tâm lý của con em mình, muốn để con biết, ba mẹ là rất yêu con."

Lâm Vu cười khẽ một tiếng, "Miệng anh mới luôn luôn hoạt động rất tốt."

Tần Hành nắm tay cô, hai người đi dạo trên phố lớn, nhìn đèn đuốc sáng trưng đầu đường. Sắp hết năm, người trên đường phố so thường ngày ít đi rất nhiều.

Thật là lạnh quá! Thành phố B đã đổ hai trận tuyết.

Tần Hành quay người, đối mặt với cô, đưa tay đưa cô ủ vào khăn quàng cổ, anh nắm chặt tay của cô, "A Vu, dù cho anh về sau có bận rộn nữa, anh cũng sẽ dành thời gian để cùng em còn có con chúng ta."

Lâm Vu đáy mắt lóe lên, so với ánh đèn ban đêm còn đẹp hơn. Lòng cô giây phút này rối tinh rối mù, trong mắt dần dần ướt át.

Lòng của cô không phải tảng đá.

"Tần Hành, em phát hiện thích anh thật là một điều rất dễ dàng."

Tần Hành chấn động, trong mắt tất cả đều là cô. Anh đưa tay bưng lấy mặt của cô, Lâm Vu có chút hất cằm lên, anh cúi đầu xuống.

Tại đầu đường thành phố B, từng chiếc từng chiếc đèn sáng rực, thế giới ồn ào, anh hôn lên môi cô.

Nụ hôn này, không phải lướt qua mà dừng. Đầu lưỡi Tần Hành giao hoạt quần lấy cô. Cô vẫn là không hiểu, vì thế nên anh vui lòng làm một người thầy, chậm rãi dạy cho cô.

Khoá môi lạnh buốt chậm rãi nóng lên, anh không chút kiêng kỵ mút lấy môi của cô, đầu lưỡi của cô.

Có người đi ngang qua, nhiệt tình huýt sáo.

Tần Hành đem cô ôm vào trong ngực, hai người bình tĩnh lấy thở dốc."Không ai biết chúng ta là ai đâu." =))))))

Buổi chiều thứ hai, hai người cùng nhau cảm thụ mùa xuân chen chúc ở Trung Quốc, lúc trở lại Tấn thành, ai cũng có chút mệt mỏi.

Tần Hành trước tiên đưa Lâm Vu đến cửa hàng của Triệu Ngọc Tuyền, "Ngày mai anh lại tới."

Lâm Vu gật gật đầu, nhìn anh lên xe taxi.

Triệu Ngọc Tuyền không hề chớp mắt nhìn cô, "Có hay không có lời nhắn nhủ?"

Lâm Vu thản nhiên, "Như chị thấy."

Triệu Ngọc Tuyền nhéo nhéo chớp mũi của cô, "Không sai không sai! Tiểu A Vu của chị đã có gì thay đổi rồi nha."

Lâm Vu nhếch không nói.

Triệu Ngọc Tuyền cũng không đùa cô nữa, "Mặc ít như thế, có lạnh hay không?"

Lâm Vu lắc đầu, kéo khoá áo lông xuống, bên trong chỉ có một tấm áo len. "Vừa về đến đây cảm giác ấm áp lên nhiều."

Triệu Ngọc Tuyền đánh giá cô, chỉ là nửa năm không gặp, cô lại đem lại cảm giác của người con gái mới lớn. Mười chín tuổi, thật sự là số tuổi khiến người ta yêu thích.

Biết Tần Hành hôm nay trở về, ba mẹ Tần buổi chiều về nhà sớm. Con trai nghỉ hè chưa có trở về, quốc khánh cũng không trở về nhà. Bọn họ cũng không có cách nào.

Mẹ Tần có đôi khi cùng ba Tần tán gẫu, còn nói đùa chả nhớ mặt con trai mình ra sao.

Ba Tần cười: "Vậy em nhìn anh nhiều liên có thể nhớ lại." Hai người từ mười bảy mười tám tuổi đã quen biết, nhiều năm như vậy, cảm tình còn ân ái có thừa.

Lúc này nhìn thấy Tần Hành, bà Tần vẫn rất ưu nhã, bất quá bầu không khí cũng chỉ có thể duy trì đến thời gian ăn cơm.

Trên bàn cơm.

Mẹ Tần: "Hôm nay con về một mình sao?"

Tần Hành: "Hai mình."

Mẹ Tần: "Con không có gì muốn nói à?"

Tần Hành: "Không phải mẹ đã gặp cô ấy rồi sao?"

Bà Tần khòe miệng giật một cái, "Có thể giống nhau sao? Khi đó cô bé là bạn học của con, cũng không phải bạn gái." Nói xong, bà vừa cười nói, "Mẹ luôn cảm thấy có chút không chân thực. Nói thật,

mẹ và cha con đều nghĩ con sẽ không yêu đương cho tới hết đại học luôn ý chứ."

Tần Hành: "..."

Mẹ Tần: "Khi còn bé con đều không yêu đương với các bạn gái. Lên cấp ba yêu đương giống như có chút sớm ờ. Con nên kiềm chế một chút."

Tần Hành mặt đều cứng. "Mẹ, mẹ có thể bớt xem phim cầu huyết một chút được không, đề nghị mẹ xem nhiều một chút chủ nghĩa yêu nước giáo dục."

Mẹ Tần không để ý anh, "Mẹ là quan tâm con."

Ba Tần thanh thoi uống một ngụm canh, "Bây giờ con cũng học năm hai rồi, đã nói chuyện bạn gái phải nghiêm túc, chuyện tình cảm không thể tùy tiện."

Tần Hành lấy mắt nhìn ba, "Chỗ nào của con khiến hai người nghĩ tình cảm của con sẽ không thật lòng?"

Ba Tần: "... Ăn cơm ăn cơm."

Tần Hành ung dung nói ra: "Con còn sáu năm nữa mới tốt nghiệp, hai người đừng nghĩ nhiều."

Mẹ Tần: "Hiện tại rất nhiều nghiên cứu sinh đã kết hôn rồi."

Tần Hành chậm rãi nuốt miếng cơm, "Cha mẹ, chuyện của con và Lâm Vu, con đều có tính toán. Các người yên tâm đi."

Ba Tần vỗ vỗ tay của vợ, "Ăn cơm." Ông nhẹ nhàng cười một tiếng, "Yên tâm đi. Nó so với người khác còn gấp hơn."

Tần Hành: "..."

Tần Hành vừa về đến, Tôn Dương đã từ trong nhóm lớp nhắn một tin, lập tức trong nhóm náo nhiệt lên, hện lấy ngay mai gặp mặt.

Tôn Dương la hét: "Ngày mai tất cả mọi người tới đi? @Tần Hành @Lâm Vu "

Tần Hành nhìn thấy tin nhắn, gọi cho Lâm Vu gọi một cú điện thoại. "Ngày mai em có muốn đi không?"

Lâm Vu cũng nhìn thấy tin nhắn, "Lớp trưởng vừa mới gửi tin nhắn cho em, có đi."

Tần Hành cười, "Em lúc nào cũng ủng hộ lớp trưởng nhỉ."

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Trước kia em cũng bầu phiếu cho anh rồi."

Tần Hành a một tiếng, "Em không cần phải có ý thương hại anh, sợ anh không được làm lớp trưởng." Có ý tốt gì!

Lâm Vu đâu phải là đối thủ của Tần Hành. "Ai, vậy ngày mai gặp."

Tần Hành: "Anh đi đón em?"

Lâm Vu: "Em tự mình đi, rất gần. Lớp trưởng vừa mới đưa địa chỉ khách sạn cho em..."

Tần Hành a một tiếng: "..."

Ngày thứ hai, Tần Hành tùy ý mặc một cái áo lông màu đen rồi đi ra ngoài. "Hôm nay họp lớp cấp ba, tối nay con mới về."

Bà Tần mở miệng nói: "Hai hôm trước mẹ còn gặp được mẹ của Khuất Thần, chắc hẳn thằng bé cũng quay về rồi."

Tần Hành: "Vâng, hôm nay cậu ta cũng đi."

Bà Tần đột nhiên liền nghĩ đến Đình Đình, bất quá cuối cùng không tiếp tục hỏi. Con trai có sự lựa chọn của mình."Chơi vui vẻ nhé."

Tần Hành đi sớm, phòng lớn như vậy, đã tới hơn mười người.

"Tần Hành ——" năm ngoài lớp học, anh không có xuất hiện, hôm nay vừa xuất hiện, tất cả mọi người cùng đánh giá anh. Anh vẫn là giống như trước đây.

Mọi người mở rộng chủ đề, trò chuyện cuộc sống đại học, học tập, khảo thí.

Không bao lâu mọi người lục tục ngo ngoe đến.

Lúc Tôn Dương mang bạn gái đi vào, phòng khách nháy mắt bắt đầu náo loạn.

Tôn Dương thoải mái giới thiệu: "Bạn gái của tớ, Chu Tĩnh Nhiên."

Chu Tĩnh Nhiên người cũng như tên, là một nữ sinh rất an tĩnh.

"Ai u! Tôn Dương, sao người xinh đẹp như thế cũng bị cậu lừa gạt chứ."

Mọi người bắt đầu không chút kiêng kỵ phá.

"Ai! Đừng ở bạn gái của tớ trước mặt tung tin đồn nhảm nhá!"

Chu Tĩnh Nhiên nhàn nhạt cười một tiếng, "Bạn học lớp anh thật là hài hước"

Tôn Dương mang cô đi vào một bên khác, "Giới thiệu với em, ngồi cùng bàn với anh, Tần Hành."

Tần Hành hướng phía hai người gật gật đầu, tư thái ưu nhã.

"Lâm Vu đâu? Cậu ấy không tới sao?"

"Đoán chừng một hồi nữa sẽ tới." Tần Hành nhìn điện thoại, tin tức gì đều không có.

Vừa vặn, Lâm Vu dưới sự hướng dẫn của phục vụ, đẩy cửa ra đi vào

Trong một nháy mắt ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lâm Vu, một năm rưỡi, thật giống như qua thật lâu.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu nhìn xem bọn họ, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ thật kì diệu, giống như dòng điện yếu ớt trong thân thể lưu động, để cho người ta có cảm giác kích động."Đã lâu không gặp!"

"Lâm Vu!" Tất cả mọi người kích động.

Lâm Vu cười, dáng tươi cười phát ra từ thực tình.

"Lâm Vu, cậu thật giống như xinh đẹp hơn!"

"Vừa cao vừa gầy, làn da còn đẹp như thế!"

Chủ đề của nữ sinh không thể thiếu những thứ này, bất quá chỉ là một chút, rất nhanh mọi người nôn nóng bắt đầu.

Mọi người một mực vây quanh cô.

"Vậy cậu bây giờ gọi Tần Hành là gì? Đàn anh sao?" Có người trêu ghẹo nói.

Tần Hành giơ lên khoe miệng, ánh mắt một mực dừng trên người cô, "Không dám!"

Lâm Vu mỉm cười. Người này có cái gì không dám! Trong âm thầm, không phải để cô gọi anh là anh sao!

Lớp trưởng nghiêm trang hỏi: "Kỳ thật, có một vấn đề, mọi người chúng tớ một mực tò mò."

Lâm Vu nghi hoặc: "Muốn hỏi tớ?"

Ban trưởng lắc đầu, nhìn về phía Tần Hành, "Học sinh chuyên số học!"

Tần Hành nhìn cậu ta, "Vấn đề gì?"

Lớp trưởng trịnh trọng nói, "Xin hỏi cậu là vì Lâm Vu nên học y sao?"

Phòng khách trong nháy mắt yên tĩnh, từng đôi mắt đều nhìn anh.

Tần Hành nghiêng đầu nhìn Lâm Vu, "Chẳng lẽ đáp án này không phải rất rõ ràng sao?"

"Cho nên hai cậu hiện tại?"

Lâm Vu căn bản không nghĩ tới mọi người sẽ hỏi vấn đề này.

Tần Hành đưa tay nắm cả đầu vai của cô, "Bạn gái của tớ, Lâm Vu."

"Đm! Chuyện từ khi nào?"

"Cuối cấp ba sao? Hai cậu rớt cuộc bắt đầu từ bao giờ?"

Tần Hành sờ mũi một cái, nhìn về phía Lâm Vu. "Hai tháng trước, cuối tháng 11."

Lâm Vu vụn vụn không nghĩ tới, cô hôm nay thành nhân vật trung tâm.

Tần Hành cầm tay của cô.

"Tớ không muốn ăn thức ăn cho chó!"

"Ông trời ơi..! Tớ rất muốn gọi Hách chủ nhiệm! Rất muốn xem biểu lộ của ông sẽ như nào!"

"Ha ha ha! Các cậu cũng quá không tử tế!"

"Sở dĩ năm đó tờ giấy kia, đến cùng là ai truyền cho ai?"

Tần Hành cong khóe miệng, là ai truyền cũng không quan trọng. Bất quá anh một mực rất cảm ơn người truyền tờ giấy kia.

Tôn Dương hướng về phía anh nháy mắt mấy cái, "Tớ còn tưởng rằng tớ hôm nay sẽ là tâm điểm. Tần Hành, Lâm Vu chúc mừng a! Khương Hiểu nếu tới thì tốt."

Lâm Vu nhíu mi tâm một chút, "Tớ cùng cậu ấy liên lạc qua, cậu ấy ở lại TP Ảnh Thị. Năm nay không trở lại."

Khương Hiểu không có tới, mọi người trong lòng vẫn là có mấy phần tiếc hận.

Bởi vì khi trưởng thành, muốn gặp mặt thật không dễ dàng. Bất luận đã từng cảm tình sâu bao nhiêu, vẫn là đến khuất phục thời gian.

Bữa cơm này ăn rất lâu, cửu biệt trùng phùng kích động, mọi người nói không hết chủ đề. Trong lúc đó, Lâm Vu có đi toilet, lúc đi ra, một thanh âm gọi cô lại.

Trần Đồng hôm nay cũng tới, cô một mực không có nói gì. Lâm Vu cùng cô vừa mới ở bên trong cũng là gật đầu chào hỏi.

"Lâm Vu, có thể nói một chút không?" Trần Đồng so với hồi cấp ba rất khác, trang điểm, tóc dài, còn uốn quăn.

Lâm Vu gật gật đầu.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 49

Hai người tới hành lang có ghế sofa, nơi này không còn ai khác, chính là một nơi thích hợp để nói chuyện.

Trần Đồng mở miệng trước: "Cậu không có gì thay đổi nhỉ."

Lâm Vu sắc mặt thanh đạm, tĩnh tọa ở nơi đó.

Trần Đồng không che giấu ánh mắt của mình, đánh giá cô. Hiện tại Lâm Vu tóc so với cấp ba dài hơn rất nhiều, mềm mại choàng ở đầu vai, khí chất sáng rực. Không có trang điểm, vẫn như cũ đoạt người. "Tớ vẫn luôn biết tin tức của cậu."

Lâm Vu nhìn qua cô, trong ánh mắt không có một tia cảm xúc, giống như đối với một người xa lạ.

Trần Đồng nở nụ cười, Lâm Vu có thể không chế tốt tâm tình của mình. Cô chậm rãi mở miệng, thanh âm hơi khàn, "Lúc học lớp mười, tớ vẫn cảm thấy chúng ta là giống nhau. Đều đến từ vùng ngoại thành, thế nhưng là cậu thông minh như vậy, học giỏi, dung mạo xinh đẹp, ở đâu đều là tâm điểm, giáo viên thích cậu, nam sinh nữ sinh rất nhiều người cũng thích cậu." Cô ta giật một chút khóe miệng, "Rõ ràng gia cảnh khốn cùng, vì cái gì cậu có thể như vậy lạnh nhạt, có thể cái gì đều không để ý. Trong miệng cậu thân thích căn bản chính là giả, rõ ràng cậu chính là hưởng trợ cấp từ nhà Thẩm Nghi Đình."

Lâm Vu biểu lộ bất động, cô chụp lấy tay, trong lồng ngực đè ép một ngum trọc khí, có thể trên mặt vẫn như cũ duy trì lấy sự lễ phép.

Thì ra ở trong mắt Trần Đồng, cô khôn cùng thanh cao. Cô liền là như vậy sao?

Trần Đồng lạnh lạnh cười một tiếng, "Cậu cùng Thẩm Nghi Đình mặc quần áo giống nhau, giá cả đắt như vậy. Lâm Vu, cậu một mực tại gạt chúng tớ!"

Lâm Vu trầm mặc.

Trần Đồng cắn cắn môi, "Cậu không phải cũng biết." Cô ta hô một hơi, "Sách của cậu là tớ lấy đi. Cậu vì cái gì xưa nay không hỏi tớ?" Lúc ấy cô rõ ràng vội vã như vậy? Vì cái gì cuối cùng lại thôi?

Lâm Vu nhìn qua cô ta, trong mắt một mảnh đạm nhiên. Cô đã sớm bình thường trở lại."Cậu không phải đem sách trả lại cho tớ sao?"

Trần Đồng nắm chặt hai tay, "Lâm Vu, cậu vì cái gì luôn có thể làm được bình tĩnh như vậy?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, không phải cô tỉnh táo, mà là cô căn bản không thể làm gì khác.

"Bởi vì mặc kệ cậu gặp phải vấn đề gì, Tàn Hành đều sẽ đứng ở bên cạnh của cậu. Dù là Thẩm Nghi Đình là thanh mai trúc mã của cậu ta, cũng không bằng tình cảm của các cậu." Cho tới nay, cô đều ghen ghét Lâm Vu. Cô chú ý Lâm Vu hết thầy, điểm số, bạn bè của Lâm Vu... Cô đi vào một cái ngõ cụt, liền chính mình cũng không biết. Cô cảm thấy tựa như mình cuồng thăm dò.

Lâm Vu khải miệng, "Tớ có cái gì đáng ghen ghét? Nếu như thông minh có thể đổi lấy cha tớ còn sống, tớ tình nguyện chính mình đàn một chút." Trần Đồng cắn môi.

Lâm Vu thở ra một hơi, đứng dậy muốn rời đi, "Trần Đồng, chuyện quá khứ đã qua."

Trần Đồng mím khóe miệng, "Lâm Vu —— "

Lâm Vu dừng lại.

"Thật xin lỗi!" Trần Đồng nặng nề nói.

Lâm Vu trong lòng cũng là ngũ vị tạp trần, cảm giác khó chịu, "Hiện tại tớ có hay không nhận lời xin lỗi của cậu cũng không sao cả."

Tuổi nhỏ kiêu gì cũng sẽ làm ra một chút chuyện hồ đồ, tự mình gây ra, thì mình trả tiền. Chẳng lẽ còn muốn những cái người bị thương vì phạm sai lầm kia trả tiền?

Lời xin lỗi đến trễ nhiều năm, khẩn cầu người khác tha thứ, có lẽ bất quá là vì trong lòng người đó bất an cùng vài cái cảm giác áy náy.

Bọn họ sớm đã mỗi người một ngã, lại xoắn xuýt vì chuyện quá khứ thì có ý nghĩa gì chứ.

Lâm Vu đi về phía trước, Tần Hành lười biếng đứng ở đằng kia, một tay đút ở trong túi, mi sắc thanh lãnh.

Đến gần, bốn mắt quen biết trong nháy mắt, hai người nhìn nhau cười một tiếng, ăn ý không cần bất kỳ lời giải thích nào.

Tần Hành trên cánh tay chịu trách nhiệm cầm áo của vô, đưa cho cô mặc vào. Đại sảnh không có đủ hơi ấm, anh lo lắng cô bị lạnh.

Lâm Vu: "Chúng ta đi sao?"

Tần Hành nắm tay của cô, khi nói chuyện đuôi lông mày đều mang tình ý không xuể. "Đương nhiên đi. Bọn họ một đi karaoke, em có muốn đi?"

Lâm Vu lắc đầu, cô không quá ưa thích náo nhiệt.

Tần Hành cũng là như thế.

Trần Đồng một mực nhìn chăm chú lên bọn họ, thật lâu không động.

"Trần Đồng ——" Thôi Nhã bất tri bất giác đi tới.

Trần Đồng bạch nghiêm mặt, "Tớ nói rồi."

Năm đó Thôi Nhã làm người đứng xem, cô nhẹ nhàng biết hết. TN vỗ vỗ đầu vai của TĐ, "Đều qua rồi."

Đi qua, nhưng là lại xóa không sạch sẽ.

Tần Hành hôm nay là lái xe, Lâm Vu ngồi ở ghế cạnh tài xế. "Anh học lấy bằng lái xe lúc nào vậy?" Cô vậy mà đều không biết.

"Nghỉ hè cấp ba, học được một tháng." Mười ngón tay thon dài cầm tay lái, bên mặt khí khái hào hùng.

Lâm Vu yên lặng, lúc đó anh một chữ đều không nhắc tới.

"Làm sao nhìn anh như vậy?"

Lâm Vu ngạc nhiên một chút, "Anh cùng Ngô Ngạn Tổ có một điểm không giống." Cô về sau đi xem ảnh của Ngô Ngạn Tổ.

"Vậy em cảm thấy Ngô Ngạn Tổ đẹp mắt? Hay vẫn là anh đẹp mắt?"

Có phải những người đang yêu nhau đều nói những vấn đề nhàm chán như thế này không.

Lâm Vu cho tới bây giờ mới nghiêm túc nghĩ lại dáng vẻ của anh, Tần Hành dáng dấp đẹp trai, điểm này không cần hoài nghi. Cô nghiêng đầu, chậm rãi nói ra: "Anh là độc nhất vô nhị." Khóe miệng cô tươi cười ấm áp, khiến người rung động.

Tần Hành mười ngón xiết chặt, nếu không đang lái xe, anh thật rất muốn rất muốn đem cô ôm vào trong ngực, hôn cô.

"Chúng ta đi đâu?"

Tần Hành thu hồi ánh mắt, chuyên chú nhìn trước mắt. "Đưa em đi nhìn quanh Tấn Thành. Coi như theo giúp anh luyện lái xe." Bởi vì có một thời gian dài không lái xe nên cảm giác vẫn còn hơi bối ngỡ

Lâm Vu cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Một buổi chiều, từ ba giờ Tần Hành, từ trung tâm thành phố đến bờ sông, lại từ bờ sông trở về.

Lâm Vu nhìn ngoài cửa sổ, "Xưa nay không biết Tấn thành là như vậy."

Tần Hành cười, "Phát triển quá nhanh, hai năm này lại xây không ít nhà cao tầng."

Thế giới bên ngoài cho dù tốt, Lâm Vu vẫn là thích Đông Lăng, nghĩ đến ngọn núi nhỏ ở thôn, nghĩ đến việc bà làm bánh bột ngô.

Tần Hành một mực đem cô đưa về trong cửa hàng.

Lâm Vu nói ra: "Anh về đi."

"Buổi sáng ngày mai tám giờ anh tới."

Lâm Vu nghĩ lại, "Tần Hành, không phải là anh muốn lái xe đưa em về chứ?"

Tần Hành nhú mày, "Một buổi chiều nay mà em vẫn chưa tin vào kĩ thuật của anh sao?"

Lâm Vu: "... Không phải." Chỉ là có chút không quen mà thôi.

Tần Hành nói: "Tự mình lái xe tiện hơn nhiều. Buổi tối anh cũng về kịp mà."

Lâm Vu không nói cái gì.

Trong cửa hàng, khách đã rời đi, Triệu Ngọc Tuyền đi tới, sắc mặt vẫn như cũ. "Bên ngoài lạnh lẽo, hai người các em vào trong đi."

Tần Hành lễ phép hô một tiếng, "Chị Tuyền."

Lâm Vu giống như đang làm chuyện xấu mà bị phụ huynh bắt gặp vật.

Triệu Ngọc Tuyền cười: "Tần Hành, cảm ơn em đã đối xử tốt với A Vu."

Tần Hành: "Đây là việc em nên làm mà. Chị Tuyền, ngày mai em sẽ đưa A Vu trở về."

Triệu Ngọc Tuyền gật đầu, "Tốt. Chị phải ở đến hai mươi tám tháng chạp mới có thể trở về. Như vậy các em đi đường cẩn thận một chút."

Tần Hành: "Chị yên tâm đi."

Triệu Ngọc Tuyền nhìn hai người này, thật là đẹp đôi.

Ban đêm, Tần Hành về đến nhà, trong phòng khách mở ti vi, ông Tần đang xem thời sự.

Cuối năm, Bà Tần mẫu bận tiệc mừng năm mới ở trong đài, rất bận rộn, bình thường hay về muộn. Hai cha con này sớm đã thành thói quen.

Ba Tần đêm nay ở nhà một mình, nghe thấy động tĩnh liền biết con trai trở về.

Tần Hành mở cửa đi vào, cất kỹ chìa khóa xe. "Ba, mẹ chưa về hả?"

Ông Tần lên tiếng, "Tần Hành, con qua đây, có chuyện chúng ta thương lượng một chút."

Tần Hành ngồi xuống ghế sofa, ông Tần chỉnh âm lượng thấp xuống.

"Tốt nghiệp xong, con muốn ở lại thành phố B hay là về Tấn Thành?"

Tần Hành cũng đã nghĩ qua vấn đề này, Lâm Vu khẳng định càng muốn về quê nhà.

Ông Tần nhìn biểu lộ của anh, "Bởi vì Lâm Vu, nên con chưa xác định sao?"

Tần Hành không nói chuyện.

Ông Tần hiểu rõ, "Hai người cùng một chỗ là phải cân nhắc."

Trong phòng khách ánh đèn mờ mịt, giống như là cách một tầng sương, để cho người ta suy nghĩ có chút mê ly.

Tần Hành đưa tay dụi dụi mắt, "Ba, người muốn nói cái gì?"

"Ba và mẹ của con năm ngoái đã cân nhắc xem có nên mua cho con một chỗ ở tại thành phố B hay không." Lấy điều kiện của nhà họ Tần thì việc đó cũng chẳng phải là phía sức.

"Hai người hi vọng con ở lại đó sao?"

Ông Tần cười nói: "Trong nhà có hai bác sĩ, các con đã từng nghĩ tới cuộc sống sau này chưa? Kỳ thật ba và mẹ của con cảm thấy trở lại Tấn thành là rất tốt. Nhưng ở thành phố B thì có cơ hội phát triển hơn Tấn Thành."

Tần Hành khước miệng nhẹ cười, "Ba, người muốn giúp con thì cứ nói thẳng!"

Tần phụ cười, "Phòng ở thì ta và mẹ con đang thương lượng một chút. Liên quan tới tương lai của các con, các con cũng không phải đưa trẻ nữa, nghĩ thông suốt lại đi."

Tần Hành liếm liếm thần sắc, "Con biết."

Ngày thứ hai, Tần Hành đúng hẹn mà tới. Hai người cùng Triệu Ngọc Tuyên tạm biệt, Lâm Vu trên đường về nhà.

Sáng sớm sương mù rất lớn, tầm nhìn không rõ.

Trên đường đi, tốc độ xe đều rất chậm.

Tần Hành nhéo nhéo mi, một mặt bất đắc dĩ, "Nhìn tình trạng này, đoán chừng uối chiều mới có thể về nhà."

Lâm Vu nhìn ngoài cửa sổ, một đường đều đang suy tư, cô nên giới thiệu Tần Hành với mẹ và bà như thế nào đây. Nói rõ sự thật sao? Mặt của cô nóng một chút.

Chị Tuyên Tuyên buổi tối hôm qua nói đùa, nói Tần Hành lần này đưa cô về như kiểu ra mắt mẹ vợ vậy.

"A Vu —— A Vu —— "

Lâm Vu thu hồi nỗi lòng, "Thế nào?"

"Giúp anh lấy một chai nước."

Lâm Vu cúi đầu xuống, cầm bình nước khoáng, vặn ra, chuẩn bị đưa cho anh.

Tần Hành nói ra: "Đợi lát nữa rồi anh uống vậy."

Truyện được đăng tại [wattpad melbournje](https://www.wattpad.com/user/melbournje). =)))

Lâm Vu cắn răng một cái, đem nước đưa đến bên miệng anh. Tần Hành sững sờ, nghiêng nghiêng đầu thuận theo tay của cô, uống hết mấy ngụm nước, khóe miệng nhin không được nhếch lên.

Lần này trên đường về nhà tròn sáu tiếng, lúc về đến nhà, Lâm Vu lo âu nhìn Tần Hành, nhìn anh như thế này khả năng không về được.

Tần Hành không cảm thấy ý nghĩ của cô, mở cốp sau xe, xách hành lý của cô, còn có cho cả quà cho người nhà cô.

Lâm Vu yên lặng: "Anh còn chuẩn bị những vật này sao?"

Tần Hành một mặt lạnh nhạt: "Sắp hết năm."

Lâm Vu: "... " Lỗ tai của cô lặng yên đổ ửng.

Thật giống ra mắt.

Mẹ Lâm cùng bà nghe thấy động tĩnh, từ trong sân ra, đột nhiên nhìn thấy Tần Hành, mẹ Lâm sửng sờ.

"A Vu —— "

Lâm Vu tiến lên ôm mẹ, "Con về rồi." Nửa năm! Cô rút cuộc cũng được về nhà! Hết thấy đều thật hoàn hảo.

Tần Hành đứng ở một bên, phong thái yếu điệu, "Dì, đã lâu không gặp."

Mẹ Lâm nhìn qua anh, chậm rãi hồi tưởng, gương mặt này rất quen a."Cháu là —— "

"Mẹ, anh ấy là Tần Hành, hồi cấp ba đã từng tới qua nhà chúng ta."

Mẹ Lâm lộ ra dáng tươi cười, "Mẹ có ấn tượng, chỉ là Tần Hành có chút thay đổi nên mẹ nhận không ra."

Tần Hành tươi cười, "Xem ra Lâm Vu rất ít nhắc đến con, nên dì liền quên con rồi."

Tim Lâm Vu đập lợi hại, liếc anh một chút.

Mẹ Lâm nhìn thoáng qua chiếc xe. "Tần Hành lái xe sao?"

Tần Hành trả lời: "Nhà ga rất đông, lái xe tiện hơn ạ." Lý do rất đầy đủ.

Mẹ Lâm mắt hơi động một chút, "Mau vào đi. Có đói bụng không? CƠM nóng trong nồi rồi."

Lâm Vu nhìn anh một chút, Tần Hành một mặt thản nhiên.

Ăn cơm trưa, Lâm Vu thu dọn bát đĩa. Tần Hành ở trong nhà chính nói chuyện với bà của cô.

Tần Hành: "Bà ơi, đây là cái gì ạ?" Xem ra hẳn là quần áo của người Miêu.

Bà híp mắt,, "Là cho A Vu làm áo cưới, con gái Miêu tộc chúng ta kết hôn đều mặc cái này. A Vu cũng đã hai mươi, thừa dịp bà còn có thể làm, bà muốn cho nó một bộ đồ đẹp nhất."

Ánh mắt Tần Hành không nhúc nhích, cặp ngươi đen nhánh trong mắt bộc lộ cảm xúc không dễ nói thành lời, "Nhìn rất đẹp."

Bà cầm một góc áo, híp mắt, "Tiểu A Vu mặc vào nhất định đẹp mắt."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 50

Tàn Hành đối với phong tục của Miêu tộc cũng không hiểu rõ, chỉ là nhìn thấy bà tay không có hoàn thành áo cưới, anh có thể tưởng tượng Lâm Vu mặc vào sẽ đẹp cỡ nào.

bà thở dài, "Không biết bà có thể nhìn Lâm Vu lấy chồng không!"

"Sẽ! Bà, Bà yên tâm! Nhất định sẽ." Tàn Hành ngữ khí trịnh trọng.

Bà bỗng nhiên nở nụ cười, "Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi." Đôi mắt của người già đã sớm đã đục ngầu, thế nhưng là lòng của bà đã lóe lên tia hạnh phúc.

Lâm Vu cùng mẹ Lâm ở phòng bếp.

Lâm Vu dọn dẹp bếp lò, mẹ Lâm thúc cô, "Con đi vào với Tàn Hành đi, chỗ này mẹ dọn."

"Mẹ, con về nhà rồi, mẹ có thể đi nghỉ ngơi đi."

Mẹ Lâm đánh giá con gái mình, nửa năm này con gái thay thay đổi rất lớn. Lâm Vu trước kia quá mức ngọt ngào, hiện tại ôn hòa hơn nhiều. Đúng là hoàn cảnh khiến cho người ta thay đổi.

"Hôm nay sương mù, trên đường không dễ đi." Mẹ Lâm nhíu mày, cũng không để người vừa chở con mình về, liền thúc giục

người ta đi. Thế nhưng là chẳng lẽ để anh trong nhà sao? Phòng xá đơn sơ, liệu anh ở có quen không?

Lâm Vu cũng lo lắng như vậy, "Một lát nữa con sẽ bàn với cậu ấy một chút." Cô đem hai cái nồi sắt rửa kĩ, lau sạch sẽ tay, rót hai chén trà ra.

Tần Hành cùng bà nói chuyện rất vui vẻ, Lâm Vu đi vào, nghe thấy anh đang cùng bà thảo luận kịch liệt.

Bà: "A Vu khi còn bé so rất đáng yêu, tiếc là không giữ lại cái ảnh chụp nào."

Tần Hành ngẩng đầu, ánh mắt cùng Lâm Vu giao hội.

Lâm Vu đem nước trà đưa cho hai người, mới biết được Tần Hành đang cho bà xem một chương trình giải trí.

Bà nhìn hai đứa bé, đứng dậy, "Ta đi ra đi một chút."

Tần Hành nhìn bóng lưng của bà, "Quả nhiên sinh mệnh hơn nhau ở chỗ vận động." Bà đã hơn bảy mươi tuổi, mỗi ngày đều lao động, ngoại trừ trên đùi bị bệnh phong thấp, thì các phương diện còn lại cũng không tệ.

Lâm Vu gật gật đầu, "Em nghe bà từng nói qua, khi còn bé không có tiền đi vào tỉnh, phải đi bộ hai ngày đường."

Tần Hành hiếu kì, "Trong nhà bà không còn người khác sao?"

Lâm Vu: "Cô cùng chú đều đã qua đời." Cúi căn một chút khóe môi, "Em cùng mẹ em lúc về nhà bà ngoại, nghe người gia trong thôn nói qua, bởi vì bà của em nuôi ngải, mới liên lụy đến tính mệnh

người nhà." [đoạn này cv để là nuôi ngải, sau khi suy nghĩ một hồi mình cảm thấy nuôi ngải là hợp lý ạ:v @@]

Tần Hành giật mình, "Thật có nuôi ngải?"

Lâm Vu lắc đầu, "Em không biết. Em mặc dù là người Miêu, nhưng em chưa từng có ở nơi đó sinh hoạt."

Tần Hành bỗng nhiên cười một tiếng, "Anh cảm thấy em đã."

Lâm Vu không hiểu nhìn hấn.

"Cũng đúng! Em khẳng định cho anh ăn ngải, không thì làm sao anh suốt ngày nghĩ đến em chứ."

Tại Lâm Vu nóng hổi, "Ngày mai anh trở về đi. Ban đêm ở khách sạn trên thị trấn ấy."

Tần Hành nhìn cô trở mặt, cảm thấy vô cùng đáng yêu."Căn phòng kia có mùi nấm mốc. Anh ở nhà em một đêm, hấn là sẽ không quấy rầy đi." Anh vừa mới nhìn qua, trong viện có một gian phòng, bên trong có một giường đơn.

Lâm Vu khẽ cắn môi, "Nhà em khẳng định không bằng nhà trọ." Anh còn có bệnh thích sạch sẽ, sao có thể ở được chứ.

Tần Hành nhìn qua cô, "Em muốn đuổi anh đi hả?"

Lâm Vu cắn môi, "Anh cái người này —— "

Tần Hành cười.

Lâm Vu cùng mẹ bói, ban đêm để Tần Hành nằm ở trong phòng đó vậy.

Mẹ Lâm kích động, "Như vậy sao được? Nhà kia lạnh, để cậu ấy ở căn này của chúng ta đi? Chúng ta cùng bà qua đó ngủ."

Lâm Vu lôi kéo mẹ mình, "Không có chuyện gì, không vội. Chăn đâu, con đi trải giường chiếu." Ở chung lâu, tính cách của Tần Hành, cô cũng hiểu rõ ràng. Người kia cố chấp vô cùng.

Mẹ Lâm lo lắng, "A Vu, con thành thật nói cho mẹ biết, con cùng Tần Hành —— "

Truyện được up tại wattpad melbournje

Động tác của Lâm Vu cứng đờ, cô đón ánh mắt của mẹ, "Mẹ, chúng con ở cùng một chỗ, một khoảng thời gian ở tháng 10."

Mẹ Lâm trầm tư, bọn họ ba năm cấp ba học chung, hiện tại lại tại cùng một trường đại học, cùng một cái chuyên ngành.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Mẹ đừng suy nghĩ nhiều."

Mẹ Lâm cười, ôm ái sờ mặt cô, "Mẹ tin tưởng con. Mẹ hi vọng con có thể hạnh phúc."

Lâm Vu ôm chần cùng nệm vào phòng, Tần Hành vội vàng nhận lấy.

Anh thuần thực đem giường chỉnh lại.

Lâm Vu trải giường chiếu đơn, màu hồng nhạt, là cái bình thường cô dùng. Chăn hôm qua vừa phơi, ấm áp, mang theo hương vị của ánh nắng.

Đời này Tần Hành là lần đầu tiên ngủ dạng ga giường này.

Lâm Vu nhíu mày, "Gian phòng kia ban đêm có chút lạnh. Trong nhà sưởi ấm bị hỏng, em đi mượn nhé."

Tần Hành vội vàng kéo tay của cô, "Không cần. Anh không sợ lạnh." Anh đánh giá gian phòng, bốn phía tường xi-măng, một cái giường một tủ sách một chiếc ghế, không còn có cái gì nữa."Em trước kia ở căn phòng này?"

Lâm Vu gật đầu, "Một người ở."

Trong thôn từng nhà đều là nhà đây lại, chỉ có nhà cô còn ở nhà trệt. Sợ là tu sửa căn phòng này cũng bỏ ra không ít tiền.

Không gian nho nhỏ, một mảnh an bình.

Hai người hàn huyên một hồi, điện thoại Tần Hành vang lên.

Tần Hành cầm lên xem xét, "Là mẹ anh." Trong giọng nói của anh mang theo một chút ý cười.

Mi tâm Lâm Vu nhíu một cái, "Anh nghe đi, em đi lấy cho anh một bình nước."

Mẹ Tần gọi điện thoại đến, là muốn tìm hiểu một chút.

"Con ở trong nhà người ta rồi?"

"Vâng. Hôm nay lái xe quá lâu."

"Đi có mang quà theo không?"

"Có ạ."

Bà Tần thở phào nhẹ nhõm, "Chú ý lễ phép! Đừng làm như ở nhà mình." Mặc dù là đại đa số phụ huynh đều giống nhau, nhưng bà cũng không thể ngoại lệ.

Tần Hành khoe mắt kéo ra, "Mẹ! Con không phải không phải trẻ ba tuổi."

Mẹ Tần: "Có thời gian con đưa Lâm Vu về nhà đi." Anh đều mặt dày mày dạn chạy đến nhà người ta ở, nhà bọn họ cũng muốn nhìn con dâu chứ.

Tần Hành trả lời: "Qua năm sau con mới hai mươi mốt, mẹ, mẹ muốn sớm làm bà nội bây giờ sao?"

Bà nội ——

Chương nữ sĩ ưu nhã (mẹ Tần họ Chương) trong nháy mắt có chút lộn xộn.

Cúp điện thoại. Bà Tần cùng ông Tần bắt đầu tán gẫu.

Bà Tần nói, "Tôi nhìn nó đã sớm dự định ở lại, cũng may người ta có chủ ý. Buổi sáng tôi nhìn nó ôm một cái túi, bên trong chứa áo ngủ. Đứa bé Lâm Vu kia không sai, nhưng mà hoàn cảnh nhà cô bé xác thực khó khăn. Tiểu nha đầu có thể đi đến hôm nay, đều dựa vào chính mình. Có thể tưởng tượng, tính cách của cô bé hẳn là rất độc lập. Tần Hành vì nó từ bỏ toán học, từ khi đó trở đi, mọi chuyện đã định. Tần Hành sợ là nghĩ sớm một chút để người nhà cô bé thả lỏng trong lòng, mới có thể sớm như vậy đã đi qua."

Mẹ Tần vận mi, "Đứa nhỏ này tâm cơ làm sao sâu như vậy chứ?"

Ba Tần cười: "Bởi vì thứ tình cảm này, một mực là do thằng bé đang chủ động. Đừng lo lắng, hai đứa trẻ này đều là người cực kỳ thông minh. Chúng ta không cần nhúng tay, ngồi im chờ thành quả là được."

Mẹ Tần lắc đầu, "Tôi cũng không phải mẹ chồng độc ác trong phim truyền hình. Dù sao trước sau gì tôi cũng sẽ gặp qua Lâm Vu, tôi gặp cái gì."

Tần phụ một mặt bất đắc dĩ.

Vào ban đêm, Tần Hành một mình ngủ ở trong phòng nhỏ, phía ngoài gió kêu rất to.

Gió không biết từ trong góc nào xuyên tới, trong phòng không khí đều là lạnh lạnh.

Lâm Vu ngồi trong gian phòng, cùng mẹ mình nói chuyện. "Học bổng đã được phê duyệt, học kỳ tới con hẳn là có thể cầm được học bổng, cho nên tiền mẹ không cần lo lắng." Thanh âm của cô nhẹ nhàng, lại mang theo sự kiên định không nói ra được.

Mẹ Lâm gật gật đầu, "Con không nên quá vất vả."

"Học tập có cái gì là khổ đâu chứ."

Mẹ Lâm một mặt vui mừng. "Con có đi thăm nhà chú Thẩm chút không?"

"Bọn họ đang vui mừng cùng Đình Đình."

Bà Lâm suy nghĩ.

"Mẹ, người yên tâm đi, con không có quên họ đâu."

Nhà Thắm cùng nhà Lâm, nói không nên lời rằng ai thiếu nợ của ai. Đại khái là sự an bài của vận mệnh đi.

Âm thanh tĩnh mịch, điện thoại của Lâm Vu vang lên một chút.

Là Tần Hành gửi tới: Ngủ?

Lâm Vu cúi đầu gõ chữ, trả lời: Còn chưa có.

Cô nhìn bên ngoài, bóng đêm như mực, gió lạnh sưu sưu. Trong lòng Lâm Vu có mấy phần nhớ nhung.

Mẹ Lâm hỏi: "Cậu ấy còn chưa ngủ?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Mẹ Lâm thở dài, "May mắn hai ngày trước mẹ có thu dọn phòng chút cho thoáng. Ai! Con có muốn đi xem cậu ta chút hay không."

Lâm Vu nhú nhú mày lại, mặc áo khoác đi vào phòng bếp. Chỉ chốc lát sau đi đến trước phòng nhỏ, cô nhẹ nhàng gõ một cái cửa. "Là em."

Tần Hành tới mở cửa, sắc mặt vui mừng.

Lâm Vu đi tới, đem túi chườm nóng nhét vào trong chăn. "Có lạnh hay không?"

"Còn tốt. Chỉ là gió kêu có chút lớn."

Phòng ở không có cách âm, Lâm Vu biết.

Tần Hành dễ bệnh đại khái tại vì gặp phải Lâm Vu xong về sau liền tự động chữa khỏi.

"Em không cần lo lắng cho anh, anh rất quen." Anh lấy ra một cuốn sách bài tập, "Của em hồi xưa này."

Lâm Vu kinh ngạc, "Cái này mà vẫn còn, em tưởng là đều đốt đi hết rồi."

"Em đốt bài tập?"

"Không phải! Hữu dụng đều giữ lại, không cần đến thì dùng để nhóm bếp."

Tần Hành cười, "Chữ của em thật sự là —— "

Lâm Vu thản nhiên tiếp nhận, "Cho nên từ nhỏ luyện chữ vẫn là rất quan trọng." Chữ của cô hồi xưa cưỡng ép uốn nắn quá, hiện tại chữ coi như có quy củ.

Tần Hành lật đến một trang sách, «Hai mươi năm sau của tôi».

"Thời điểm đó tôi đã kết hôn, tôi hi vọng tôi có thể có một đứa con gái đáng yêu. Tôi cùng chồng mỗi ngày đưa con bé đi học, đón nó tan học. Cuối tuần ba người một nhà có thể đi đọc sách, đi du lịch..." Tần Hành đã hiểu, cô muốn dành cho con mình những sự bù đắp mà bản thân mình khi còn bé không có.

"Em đối với chồng tương lai không có gì để miêu tả sao?"

Lâm Vu cười."Từ nhỏ, hoàn cảnh sinh hoạt của em đều toàn là nữ." Cùng nam tiếp xúc quá ít, khi đó cô đối với con trai căn bản không có ảo tưởng, duy nhất chỉ nghĩ đến ba mình.

Tần Hành nghiêng mình đem người con gái ôm đến trong ngực, "Em thích con gái?"

Lâm Vu trầm ngâm, "Cũng tốt. Chẳng qua là lúc đó sáng tác văn, cũng nên viết một chút."

Tần Hành nhú mày, "Từ sinh vật học đi lên mà nói, sinh nam sinh nữ đều giống ba."

Lòng ngực của anh ấm áp, Lâm Vu quay đầu, gương mặt sát qua miệng của anh. Hai người đều là kẻ giết mình.

Tại nhà cô, Tần Hành tuyệt không có nghĩ qua cái gì khác.

Thân thể của anh cứng đờ, chậm tay chậm luồn vào áo lông của cô, nắm chặt eo cô.

Lâm Vu: "Tần Hành!"

Tần Hành: "A Vu, eo của em vì cái gì bé như thế? Còn rất mềm nữa?"

Lâm Vu dở khóc dở cười. "Anh đi ngủ sớm một chút, em trở về."

Tần Hành không buông tay, khóa miệng dán bên tai của coi, "A Vu, anh đang chiếm tiện nghi của em đó."

"Cái gì?" Suy nghĩ của cô hỗn loạn, tuyệt không có nghĩ qua sẽ phát sinh cái gì.

"Em là người Miêu tộc, về sau con chúng ta có thể thừa hưởng chính sách của nhà nước." Tần Hành chừng chạc đằng hoàng, "Anh có phải hay không đang chiếm tiện nghi? ả —— "

Lâm Vu: "..."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 51

Editor: melbournje

Cái tiện nghi này... Lâm Vu cảm thấy anh nghĩ thật đúng là xa!

Cô đẩy Tàn Hành, "Anh mau ngủ đi." Bộ đồ ngủ đơn bạc, cũng không sợ lạnh.

Tàn Hành vốn là muốn cùng cô nhắn tin, lúc này cô đến xem mình như nào, khẳng định là đã nghe mẹ khuyên. Đến cùng ở nhà cô, anh cũng không dám lỡ mãng, dù sao còn nhiều thời gian."Em cũng trở về đi nghỉ ngơi đi."

Lâm Vu nhìn thoáng qua, "Sáng mai anh muốn ăn cái gì? Mì sợi sao?"

Tàn Hành cười, "Em làm?"

Lâm Vu nhẹ gật đầu.

Tàn Hành lên tiếng.

Tối hôm đó, Tàn Hành vậy mà không có mất ngủ. Bình thường anh lạ chỗ, khẳng định ngủ không ngon, kết quả một đêm yên giấc.

Ngày thứ hai, tỉnh lại sau giấc ngủ, đã tám giờ. Anh mặc quần áo tử tế, từ trong nhà ra, liền thấy Lâm Vu ngồi ở trong sân, chuyên chú đọc một quyển sách, ánh nắng đánh vào trên mặt của cô, một mảnh ôn nhu.

Mặt trời mọc, ánh nắng ử ấm vẩy vào trong sân mỗi một nơi hẻo lánh.

"Sao em không gọi anh dậy?" Thanh âm của anh hơi khàn.

Lâm Vu ngẩng đầu, mỉm cười. Cô để sách xuống, "Anh đi rửa mặt trước đi, em đi nấu bát mì đây."

Tần Hành nháy mắt mấy cái, đi vào phòng rửa mặt. Chậu rửa mặt, khăn mặt, bàn chải đánh răng, đều là mới tinh. Cô đều chuẩn bị kỹ càng, tựa như vợ chăm sóc chồng vậy.

Chờ anh rửa mặt xong, anh đi vào phòng bếp.

Lâm Vu còn đang nấu ăn, trên tay đều là bột mì.

Tần Hành ngậm lấy ý cười, "Em còn làm cái này nữa sao?"

Mì vắt ở trong tay cô biến hóa, cô quăng rồi lại vò, giống như một sư phụ chuyên nghiệp vậy.

Lâm Vu cúi đầu, sợi tóc ở thái dương rũ xuống bên tai, cô thỉnh thoảng đưa tay vuốt tóc lên.

Tần Hành đi đến phía sau của cô, "Cần hỗ trợ không?"

Lâm Vu nói: "Anh giúp em buộc tóc để nó đừng bị rũ xuống nữa."

Tần Hành quan sát một chút, thấy cô dùng một cái dây buộc tóc màu đen. Anh nghĩ nghĩ, một tay cầm tóc của cô, chậm rãi cởi dây buộc tóc ra, lấy tóc bị rũ xuống đó, giúp cô buộc gọn hết lại. "Trước kia nhìn em buộc tóc, hoá ra là đơn giản vậy." Anh đứng ở sau lưng cô, khí tức lơ lửng ở cổ của cô khiến anh ngứa ngáy một chút, ảnh hưởng cực kì nghiêm trọng.

"Ai, điên mất thôi."

Tần Hành nhếch khóe miệng, tự giác lui về sau một bước.

Lâm Vu thuần thục đem mì vắt cắt đi, lại đem sợi mì và kéo.

"Mì sợi hiệu bà Lâm." Tần Hành nói.

Cô lấy nắp nồi, nước bên trong nồi sủi đã sôi. Hơi nóng trong nháy mắt xông lên. Cho mì sợi vào nồi, nấu một hồi, liền vớt lên. Lâm Vu từ một cái nồi khác lấy ra một bát nước lèo. Đem mì sợi bỏ vào, trộn lên, biết Tần Hành không ăn hành tỏi, cô cho thêm một chút tương ớt mà nhà mình tự làm vào.

"Đi vào trong phòng ăn đi."

"Hay ăn trong sân đi." Tần Hành bưng bát.

Nước lèo là dùng cà chua thịt và thịt bò chế biến, mẹ Lâm từ sáng sớm đã làm.

Tần Hành ăn miếng thứ nhất, mì dai dai, nước lèo ngấm vào trong sợi mì. "Đây là món ăn tử của nhà em sao?"

Lâm Vu biết anh thích, "Em khi còn bé rất thích ăn mì sợi, mỗi lần mẹ em làm, em thường đứng một bên nhìn. Mẹ cùng bà đều không

thích ăn mì sợi."

Anh biết cô thích ăn bánh bột.

Lâm Vu im lặng một chút, "Em hẳn là giống ba, ba em là người miền Bắc."

Chuyện ba của cô, anh cũng biết không nhiều.

Lâm Vu cười cười, "Anh ăn nhanh lên. Để nguội không ngon đâu."

Chờ Tần Hành ăn xong điểm tâm, đã chín giờ. Anh đơn giản thu dọn một chút, cũng đã nên trở về.

Mẹ và bà đến phiên chợ trước nhà, mua hai giỏ thức ăn.

Lâm Vu tiến lên: "Sao mua nhiều vậy ạ?"

Mẹ Lâm nhỏ giọng nói: "Mang về cho Tần Hành. Trứng gà của hàng xóm đó, đều rất tươi."

Lâm Vu không nói, hốc mắt chua xót. "Để con cất lên xe cho."

Tần Hành nhìn thoáng qua, giúp cất đồ vật. Anh không có chối từ, bởi vì anh biết, đây là tâm ý của bọn họ.

Trên mặt mẹ Lâm và ba bà đều mang một nụ cười nhàn nhạt, nhờ anh sau khi đi học lại cùng cô về

Anh gật đầu đáp ứng.

Lúc Tần Hành trở về lúc, mẹ Lâm cùng bà đều chưa hề đi ra, Lâm Vu tiễn anh.

"Năm sau anh đến Tấn thành nói cho em."

Lâm Vu gật đầu, lần này cô sẽ đi sớm. Cô sợ nghỉ hè năm nay mình không có thời gian trở về, cho nên mùa xuân này cô muốn ở nhà lâu một chút.

Tần Hành ôm cô một cái, khước miệng nhẹ nhàng hôn trán cô, "Anh đi đây."

Anh lên xe, xe chậm rãi rời đi. Anh nhìn qua kính, cô vẫn đứng ở nơi đó, phía sau là cái tường đỏ nhà cô.

Một cái tết này nhà họ Lâm rất náo nhiệt, bỏ lại mọi chuyện ngọt nhạt năm ngoái. Họ không cần đi thăm người thân, những việc này đã sớm thành thói quen. Nhiều lắm là đi thăm mọi người trong thôn một vòng.

Lâm Vu lúc không có chuyện gì làm liền đọc sách, cùng Tần Hành mỗi ngày đều có nhắn Wechat.

Họ hàng của nhà Tần đông, Tần Hành mỗi ngày đều có tiệc. Ăn ông bà nội xong, lại đi ăn nhà ông bà ngoại ở cạnh.

Ngày đó trên bàn ăn, chú anh còn hỏi một câu, "Tần Hành đã năm hai rồi, có bạn gái chưa?"

Tần Hành bị hỏi nhiều, trực tiếp trả lời: "Có rồi ạ."

Chú cười, "Người nào đó?"

Tần Hành lãnh đạm trả lời: "Bạn học cấp ba của con, chú không biết đâu."

Cô của anh cùng nói: "Con gái nhà họ Thẩm tốt bao nhiêu, lại là thanh mai trúc mã của con nữa. Bây giờ bạn gái con đang học gì đó?"

Tần Hành mặt lạnh xuống, "Chú đang điều tra hộ khẩu ạ."

Mẹ Tần vội vàng nói: "Con bé học Y giống nó."

Em họ Tần Hành nói: "Bạn gái anh rất xinh đẹp, em nhìn thấy ảnh trong điện thoại anh."

Cô nói: "Nhanh để chúng ta nhìn xem."

Tần Hành đứng dậy, "Con còn có việc, mọi người cứ trò chuyện đi."

Mặt mẹ Tần lập tức xám lại, giải thích với hai người kia: "Thằng bé ngại đó, ngay cả em còn chả cho nhìn."

Tần Hành: "..."

Cô của anh bĩu môi, "Hiện tại học đại học yêu đương đếm nhiều không xuể, các cô gái mê tiền da mặt dày, nhìn thấy điều kiện tốt liền nhào tới."

Tần Hành bước chân dừng lại, quay người, "Cô ——" anh đột nhiên kêu một tiếng.

Cô sửng sò, "Hử!"

Khóe miệng Tần Hành giương lên, "Bạn gái của cháu là cháu theo đuổi cô ấy. Cổ học giỏi, thi đại học điểm rất cao, đáng đáp lại xinh đẹp. Mặt cháu da dày, theo đuổi thật lâu."

Cô lúng túng không thôi, "Ta chỉ sợ cháu tuổi trẻ nông nổi bị lừa."

Tần Hành đi vào trên ban công, trên ban công bày đầy hoa do bà anh trồng. Ăn tết đôi khi náo nhiệt lại để cho người ta phiền lòng.

Anh mở ra điện thoại, mấy nhóm chat đều là tin chúc mừng, hay là phát hồng bao.

Rất nhàm chán. Lúc này anh có chút hoài niệm cuộc sống ở trường học.

Mẹ Tần bắt tri bắt giác đi tới, "Cô của con là như vậy, không có ý xấu. Con chớ để ở trong lòng."

Tần Hành hững hờ nói một câu, "Mẹ không quan tâm là xong rồi."

Mẹ Tần nở nụ cười, "Đời người ngắn ngủi, mẹ sinh con, làm bạn con hơn hai mươi năm, cũng không thể cùng con cả một đời. Chỉ cần con vui vẻ, mẹ và cha cũng vui lòng."

Tần Hành giật giật khóe miệng, "Mẹ, Lâm Vu rất tốt."

"Mẹ có thể không tin ánh mắt con trai mình à."

Năm sau khai giảng, mọi thứ như thường ngày.

Sinh hoạt ở đại học liên miên bất tận, học sinh ngành Y là bận rộn nhất. Lên lớp, phòng thí nghiệm, thực tập, lại thực tập, luận văn, học không xuể.

Xuân đi thu đến, chớp mắt, lại một mùa xuân về.

Lâm Vu cởi áo khoác trắng, bỏ găng tay y tế ra, đem laptop cất xong, chuẩn bị đi về.

Mọi người lục tục ngo ngoe từ trong phòng thí nghiệm ra, biểu lộ như thường. Trải qua sự rối loạn. ạn đầu, bọn họ hiện tại sớm đã có thể thông dong đối mặt với mọi loại vấn đề.

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Quá trình thì gian khổ, thế nhưng về sau tâm tình rất ngọt ngào.

Tần Hành hiện tại ở cửa phòng thí nghiệm, xe đạp dừng ở bên người. Anh tới một lúc rồi. Trong khoảng thời gian này, anh rất bận, mỗi ngày đều tra tư liệu viết luận văn, đã vài ngày không gặp Lâm Vu.

Vừa vặn, Lâm Vu hôm nay học khoá thí nghiệm, anh lại ở gần, liền đến tìm cô.

Lâm Vu bước ra thì thấy anh, cùng Trình Trình nói một tiếng, rồi cô đi đến cạnh Tần Hành.

Mọi người đều đã biết họ là một đôi

Chuyện tình yêu của hai người cũng lan truyền rộng, nhiều giáo viên còn biết họ yêu nhau.

Nhớ ngày đó, có bạn nam học ngành hoá tỏ tình với Lâm Vu ở dưới kí túc xá, vừa lúc ngày đó Tần Hành đưa cô trở về.

Bạn đó đặc biệt lãng mạn, còn mua một bó hoa hồng."Lâm Vu, tớ thích cậu."

Trong buổi tối, Tần Hành bắt động.

Lâm Vu quẩn bách, "Xin lỗi, tớ có bạn trai rồi."

Vị bạn học kia nhìn Tần Hành, "Hai người không phải chỉ là bạn sao?" Cậu ta còn cố ý hỏi thăm một chút, chẳng lẽ tin tức lại sai.

Bạn học tự nhiên mà đi.

Lâm Vu nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tần Hành nhướn mày, "Xem ra biểu hiện của anh còn chưa đủ rõ ràng. Chẳng lẽ trong mắt bọn họ chúng ta ngày nào cũng ở chung một chỗ mà chỉ đơn thuần là bạn bè thôi sao."

Lâm Vu trả lời: "Tại cậu ta không cùng ngành với chúng ta mà."

Về sau, Tần Hành tham gia hoạt động của trường, luôn luôn tìm được cơ hội để tới. cùng Lâm Vu. Dần dà, mọi người đều biết, Tần Hành và Lâm Vu là người yêu.

Và sau này nữa, cả Tần Hành và Lâm Vu đều không còn ai theo đuổi.

Hai người đi đến căng tin, người đi đường không ngừng.

Tần Hành nói: "Tháng chín anh muốn đến bệnh viện nhân dân để thực tập."

Lâm Vu nghiêng đầu, hai con ngươi sáng tinh, không biểu lộ cảm xúc trong lòng ra. Anh muốn trở thành một bác sĩ thực tập."Thời gian thật nhanh."

Thật sự là chớp mắt một cái đã là một năm.

Tần Hành cười, nói: "Cuối tuần mẹ anh tới công tác, bà muốn mời chúng ta ăn cơm."

Lâm Vu dừng lại, "..."

Tần Hành lạnh nhạt: "Em cũng không phải chưa thấy qua bà."

"Sao có thể giống nhau chứ? Lúc ấy chúng ta chỉ là bạn học."
Trong lòng Lâm Vu vẫn có mấy phần thấp thỏm.

Tần Hành nghiêng người, "Bà đã sớm muốn gặp em. Mỗi cuối năm, đều hỏi anh, làm sao không đem em về."

Lâm Vu dở khóc dở cười.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: melbournje

Tối thứ sáu, Lâm Vu từ thư viện trở về ký túc xá, cô nghĩ nghĩ, mở tủ quần áo ra, quần áo của mình cũng không nhiều, kiểu dáng rất phổ thông.

Trình Trình thấy cô ngần người, hỏi: "Sao vậy?"

Lâm Vu đóng tủ quần áo lại, "Mẹ của Tần Hành sắp tới."

"Sao nhanh vậy, các cậu đã ra mắt gia đình rồi ư?" Trình Trình kinh ngạc, "Anh Tần kia tháng chín đã đi thực tập, gọi là bước chân vào xã hội sớm, so với việc ở trường học rất có thể không giống nhau."

Lâm Vu cười, "Cậu suy nghĩ nhiều quá."

"Vốn chính là vậy mà, bệnh viện nhiều cô y tá xinh đẹp như vậy."

Lâm Vu vốn đang buồn rầu, nghe được vậy sự khấn trương trong lòng cô không khỏi bay đi. Lấy sự chân thật nhất của chính mình đi gặp mẹ anh là tốt rồi.

Buổi chiều ngày thứ hai, Tần Hành cùng Lâm Vu đi định đến chỗ hẹn, phòng ăn đó ngay tại trường học bên cạnh, đi không quá 20

phút là đến.

Mẹ Tần lần này đến hai đại học B và P gần gần nhau, liền ở tại một khách sạn lân cận.

Tần Hành nói: "Đài truyền hình có một chương trình, kỳ nghỉ hè này muốn tìm những người học giỏi để tham gia."

Lâm Vu hiếu kỳ nói: "Có dạng kịch bản như này sao?"

Tần Hành cố nén cười, "Em một chút nữa có thể hỏi mẹ anh."

Lâm Vu liếc anh một chút, Tần Hành nắm chặt lấy tay của cô. "Hỏi tiểu học anh có tham gia qua, được giải cờ vua. Thời điểm đó đề mục vẫn còn tương đối đơn giản, đều là bách khoa tri thức."

Lâm Vu hỏi, "Lớp mấy?"

"Lớp ba, lúc ấy anh được giải quán quân, anh còn tập đàn violon nữa."

"Anh còn biết đánh đàn violon?"

Truyện được up tại wattpad melbournje

"Hiện tại hẳn là không." Tần Hành cười, "Em muốn nghe anh đàn?"

Lâm Vu: "Lên tiểu học lúc, mỗi lần nhìn thấy các bạn nhỏ biểu diễn tiết mục trên tv, em cảm thấy bọn họ thật lợi hại. Anh Nghi Hành với Đình Đình đều biết đánh đàn dương cầm."

Tần Hành nhú mày, "Sớm biết em thích, năm đó anh đã cố gắng học." Tên Thẩm Nghi Hành kia, đâu chỉ biết piano đàn thật giỏi, chụp

ảnh các kiểu cũng đoạt giải.

Hoạt động của trường cấp ba, Thẩm Nghi Đình đều sẽ tham gia. Khi đó nam sinh thích cô cũng không ít.

Hai người vừa đi vừa nói, bất tri bất giác đã đến phòng ăn.

Bà Tần đã đến, một mình ở trong phòng.

Lúc mở cửa phòng khách ra lúc, bà nhìn hai người này đi tới, thật sự là đẹp mắt.

Lâm Vu mặc một cái áo sweater màu sữa cộng thêm áo khoác, phối thêm quần bò, thanh xuân dào dạt."Dì —— "

Bà Tần thân thiết gật gật đầu, "Nhanh ngồi đi, tùy ý một chút. Ta cũng là tiện đường đi công tác tới thăm các con một chút."

Tần Hành trong lòng a một tiếng, chương trình ở đài truyền hình có đạo diễn chính, phó đạo diễn, nào đâu cần mẹ đích thân tới. Hai mẹ con ánh mắt giao nhau, anh cũng không ngại đâm thủng mẹ mình.

Lâm Vu: "Dì, công việc của dì xong rồi sao?"

Bà Tần lắc đầu, "Gặp hai hội trường học sinh, còn cần một chút thời gian. Chúng ta muốn cân nhắc trình độ của học sinh tham gia chương trình này, đồng thời cũng muốn cân nhắc bọn họ có thể tuyên truyền cho tiết mục mang tới."

Lâm Vu gật gật đầu, muốn tỉ lệ người xem cao thì phải chăm chút tiết mục từ đầu đến cuối và đầu tư cùng chi phí.

"Đúng, các con biết Lý Duy Tây không?"

Tần Hành: "Cậu ấy cũng tham gia?"

Mẹ Tần: "Hôm qua mẹ đến đại học P, cùng bọn họ tiếp xúc mới biết được, cô ấy cũng là học sinh Nhất Trung. Thật đúng là trùng hợp."

Lâm Vu: "Cậu ấy rất thông minh." Mà lại ngoại hình dạo này cực kỳ khác.

Mẹ Tần đánh giá Lâm Vu, lấy điều kiện của Lâm Vu cũng có thể tham gia, "Mỹ nữ học bá" nhất định sẽ kéo tỉ lệ người xem. Nếu như Tần Hành cũng có thể đi tham gia, bà nghĩ có thể đặt tiêu đề "Đôi tình lữ đẹp nhất" để tuyên truyền. Bà Tần kinh nghiệm nhiều năm, lấy độ nhạy cảm của mình, Lâm Vu cùng con trai thực là sự lựa chọn không tồi.

Lâm Vu cầm cốc nước, rót cho bà Tần thêm nước.

Trong nháy mắt, sự quan tâm này khiến bà mềm nhũn, con trai nào bao giờ chủ động lấy nước cho bà chứ."Hiện tại học tập rất vất vả hả?"

"Còn bình thường ạ, so với cấp ba cũng không khác lắm."

Đáy mắt bà Tần có mấy phần đau lòng, cầm tay của cô, "So với hồi cấp ba con càng đẹp hơn, đại học thật sự là một cái nơi kì diệu."

Tần Hành ung dung uống một ngụm nước, "Cấp ba hôm nào cũng mặc đồng phục, có thể so với hiện tại sao?"

Bà Tần nhớ lại, "Lần đó con mặc quần áo nha hoàn thật là đẹp."

Lâm Vu nhẹ nhàng cười một tiếng, "Dì còn nhớ cơ ạ."

Tần Hành: "Đã mấy năm rồi, trí nhớ của mẹ thật tốt."

Mẹ Tần nhìn anh một cái, chậm rãi nói: "Con đem ảnh của Lâm Vu đặt ở trong album ảnh, mỗi lần mẹ quét dọn phòng hộ con đều lấy ra xem."

Ánh mắt Lâm Vu nhìn về phía anh, khóe miệng của cô ỉn nhắn lấy mấy phần ý cười.

Sắc mặt mất tự nhiên của Tần Hành bị bỏ qua một bên.

Mẹ Tần khoan thai đắc ý uống trà Lâm Vu vừa mới cho bà. "Căn nhà đối diện bệnh viện nhân dân đã sửa xong rồi, về sau, các con muốn không gian riêng tư, có thể dời qua đó ở."

Tay Lâm Vu trượt đi, mém chút đổ cái cốc.

Mẹ Tần vội vàng nói, "Thực tập cho thuận tiện."

Tần Hành nói: "Con vẫn ở ký túc xá, nếu quá bận rộn, thì qua đó ở."

Mẹ Tần kệ anh, "Lâm Vu, mấy năm con chăm sóc Tần Hành vất vả rồi."

Lâm Vu: "..."

Lời nói của bà thật thành tâm.

Một bữa cơm hoà thuận đến dị thường.

Mẹ Tần mẫu mực dù đã quen làm lãnh đạo, nhưng lại siêu cấp thân thiết. Trong lúc đó còn cùng Lâm Vu thảo luận bộ phim về bác

sĩ đang hot gần đó."Phim này là dì muốn mua lại, kịch bản không tệ, nam nữ diễn viên diễn cũng ok, quả nhiên tỉ lệ người xem cao."

Tần Hành nhẹ nhàng cười một tiếng, "Hồi cấp ba không phải em thích Tần Trọng Bắc diễn « Bản sắc bác sĩ » sao?"

Lâm Vu gật đầu, "Đúng vậy. Em vẫn cảm thấy Tần Trọng Bắc là một diễn viên không tệ."

Mẹ Tần cười: "Quả thật không tệ. Tần Thành đều đúc ra diễn viên tốt."

Bữa tối kết thúc, Tần Hành cùng Lâm Vu lại đưa mẹ Tần đi chơi loanh quanh, giống như một nhà ba người.

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, chạng vạng tối, thời tiết thành phố B lãnh đạm, không khí so với thời gian trước đã khá lên nhiều.

Hai người đưa mẹ Tần đến tận khách sạn.

Điện thoại di động của bà vang lên, "Là Tiểu Thái trong đài, mẹ đi nghe điện thoại cái."

"Hiện tại còn thiếu hai người? Tranh thủ thời gian một chút tìm người tham gia đi. Bọn họ hiện tại cũng phải ở đây sao? Đợi tôi một chút." Bà thu hồi điện thoại, nói: "Có hai nữ sinh nghỉ hè đi nước ngoài du học, không thể tham gia được."

Tần Hành: "Mẹ để chủ tịch hội học sinh tuyên truyền đi, đại học B có rất nhiều người, có thể tìm được đó."

Mẹ Tần dừng một chút, muốn nói lại thôi.

"Dì, dì đừng vội. Nghỉ hè cũng có thể tìm các anh chị nghiên cứu sinh đấy ạ."

Bà Tần nhìn cô, cuối cùng mở miệng: "A Vu, nghỉ hè năm nay con có ý định gì không?"

Lâm Vu: "Tạm thời không có."

Tần Hành nói: "Năm sau Lâm Vu năm tư, tương đối bận rộn."

Mẹ Tần đột nhiên mở miệng, trịnh trọng nói: "A Vu, nếu không phiền thì con tham gia chương trình này được không."

Lâm Vu vội vàng nhìn về phía Tần Hành.

Mẹ Tần: "Thử một lần đi, coi như một trải nghiệm. Mọi chi phí do nhà đài chịu trách nhiệm."

Tần Hành: "Không có chi phí gì phát sinh chứ ạ?"

Mẹ Tần: "A Vu nếu mà có thì dì sẽ chi trả."

Lâm Vu: "Dì, không cần đâu ạ. Chỉ là con chưa tham gia kiểu chương trình này bao giờ."

Mẹ Tần nháy mắt mấy cái, "Không cần lo lắng, dì sẽ lo tất. Cứ quyết định như vậy đi, chờ dì đem bản hợp đồng đến cho con."

Bà nói, "Dì đi trước."

Lâm Vu nói, "Thật muốn em tham gia sao?"

Tần Hành khó được trạng thái này của cô, mẹ anh tính toán thật tốt. "Tham gia đi! Dù sao cũng không mất gì."

Con người trắng đen của Lâm Vu di chuyển, "Tần Hành, chương trình này sẽ phát sóng trên TV sao?"

Tần Hành nắm cả eo của cô, "Em sợ?"

Lâm Vu có chút bất đắc dĩ, "Em từng xem qua chương trình này một chút, người tham gia nhất định phải có trí tuệ và bản lĩnh, mà còn biết đương đầu với mọi tình huống."

Tần Hành cười, "A Vu, em có thể để cho anh cùng đi với em." Anh rất tình nguyện.

Lâm Vu nghiêm túc nói: "Anh phải đi thực tập mà!" Làm sao có thời gian!

Tần Hành nắm tay cô, nhìn cô "Đưa vợ đi tranh tài, anh rất tình nguyện."

Lâm Vu hiện tại sớm đã quen với những lời nói thân mật của anh, một mặt lạnh nhạt. "Nếu anh tham gia, trường học chúng ta sẽ có khả năng thắng rất cao."

Chuyến đi công tác lần này của bà Tần, còn dự được con dâu tương lai tham gia. Lúc bà cùng chồng mình liên lạc, ngữ khí kiêu ngạo không che giấu chút nào. "Đứa nhỏ này tính cách yên tĩnh, lại đặc biệt âm áp. Nhìn ánh mắt là có thể biết được con bé nghĩ gì."

Ông Tần ở trong điện thoại cười, "Xem ra nhà đài rất hài lòng. Sống trong hoàn cảnh như thế mà lớn lên, còn có thể có tâm hồn như nắng sớm này, cũng đúng là không dễ."

Mẹ Tần: "Đúng nha! Đứa trẻ thông minh."

Ông Tần: "Hồi cấp ba mấy kì thi đều xếp sau Tần Hành, vậy khẳng định rất thông minh."

Mẹ Tần: "Lúc tôi thuyết phục con bé tham gia, thật sự là gấp không chịu được. Cuối cùng Lâm Vu đồng ý, thằng né cũng không có cách nào."

Ông Tần: "Bà về sớm một chút đi! Như kiểu nghiện đi công tác vậy! Thèm con dâu bỏ chồng ở nhà!"

Mẹ Tần: "... " Tần Hành thật ra là giống ba nhiều chút.

Đảo mắt đã đến tháng sáu, lại một lứa học sinh sắp tốt nghiệp. Trong trường học khắp nơi đều có thể gặp người ta chụp ảnh kỉ yếu.

Tổ quay phim của đài J đến đại học B để quay đoạn phim giới thiệu..

Đại học B có năm người tham gia.

Phùng Triết, một đàn anh học ngành sử năm tư. Chương Nhất Thiên, học triết học và là đàn em năm hai. Còn lại ba nữ sinh, Lâm Vu cùng Hàn Dịch Tâm, đều là học Y. Một người sau cùng là Chu Thiển, học ngoại ngữ năm nhất.

Đều là tinh anh trong tinh anh.

Người quay phim tự mình nghe nói, Lâm Vu là người quen của đài, làm phim giới thiệu càng không dám lười biếng.

Nửa ngày quay chụp rất nhanh kết thúc.

Chụp ảnh tổ đối với hôm nay rất hài lòng, "Mọi người vất vả rồi! Tháng bảy chúng ta gặp lại ở Tấn Thành sau nhé!"

Hàn Dịch Tâm quay đầu, "Lâm Vu, em là người Tấn Thành, đến lúc đó đề cử cho mọi người mấy chỗ tham quan nhé."

Những người khác cũng phụ họa.

Lâm Vu gật gật đầu, không nói thêm gì.

Chu Thiển cười hỏi: "Chị Lâm, anh Tần sao lại không tham gia vậy?"

Lâm Vu nói: "Anh ấy không quá quan tâm đến chương trình này"

Chu Thiển một mặt đáng tiếc.

Lâm Vu cầm cặp sách, chuẩn bị đi trở về. Cô tìm điện thoại, trên màn hình có ba cuộc gọi nhỡ. Mở ra xem tất cả đều là Khương Hiểu. Lòng của cô đột nhiên hơi hồi hộp một chút, vội vàng bấm dây số.

"Tôi đi gọi điện thoại chút." Lâm Vu đi đến một bên.

"Khương Hiểu —— "

"Lâm Vu —— "

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Bên kia trầm mặc chỉ chốc lát.

Âm thanh Khương Hiểu trầm thấp truyền tới, "Tớ mang thai."

Sắc mặt Lâm Vu trong nháy mắt trở nên hoảng, "Chu Tu Lâm biết không?" Anh ta khẳng định không biết.

Khương Hiểu đau đầu, "Tớ không biết nên làm sao bây giờ. Đó là ngoài ý muốn."

Lâm Vu chậm rãi tỉnh táo lại, cô hít sâu một hơi, "Khương Hiểu, cậu không nên giữ im lặng. Đi tìm Chu Tu Lâm. Đây không phải chuyện của một mình cậu."

Âm thanh Khương Hiểu tràn đầy sự không xác định, "Tớ vẫn còn chưa tốt nghiệp, tớ không biết nên như thế nào cả..."

Lâm Vu cắn cắn môi, "Những chuyện kia không cách nào thay đổi được, cậu lại chấp nhất. Khương Hiểu, nghĩ thoáng lên. Cậu không phải vẫn muốn một ngôi nhà sao, cậu đã nói, cậu muốn làm người mẹ tốt. Người kia không phải người lạ, là Chu Tu Lâm, là người mà cậu đã thích từ hồi cấp ba."

Khương Hiểu sực sực mũi, "Tớ suy nghĩ một chút." Cô có quá nhiều chuyện không chắc chắn.

Ban đêm, Tần Hành cùng Lâm Vu từ thư viện trở về, một đường Lâm Vu đều có chút không quan tâm.

Tần Hành nhíu mày, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Vu trầm tư, "Khương Hiểu mang thai."

Tần Hành cũng kinh hãi, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Dưới ánh trăng, hai người trầm mặc một hồi.

Tần Hành liếc liếc thần sắc, "Ai?"

Lâm Vu chậm rãi nói: "Chu Tu Lâm, boss chỗ công ty thực tập của cậu ấy, là anh của Chu Nhất Nghiên."

Chu Tu Lâm, Tần Hành cũng từng nghe qua. Đó cũng từng là một nhân vật phong vân của trường Nhất Trung.

"Ngoài ý muốn sao?" Anh trầm giọng hỏi.

Lâm Vu bất đắc dĩ gật gật đầu, thần sắc ưu thương.

Tần Hành cầm tay của cô, "Cái người Chu Tu Lâm này theo anh được biết, không phải một người tùy tiện. Khương Hiểu làm sao lại vậy."

Lâm Vu lắc đầu, "Ngày đó là sinh nhật của cậu ấy."

Tần Hành thở dài, "Em đừng quá lo lắng. Anh đi hỏi thăm một chút." Chỉ mong hết thầy đều ổn.

Khương Hiểu là bạn của họ, cũng là bà mối của họ nữa. Tần Hành đột nhiên cũng muốn giúp đỡ cô ấy.

"Khương Hiểu cùng Chu Nhất Nghiên trước kia liền không ưa gì nhau lắm, nếu thành quan hệ chị em dâu cũng phức tạp."

Lâm Vu nhìn qua anh, yếu ớt nói: "Cái này cũng không trách Khương Hiểu được!"

Tần Hành chỉ muốn lấy tảng đá đập vào chân của mình, "Trách anh!"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 53

Editor: melbournje

Tháng bảy, Lâm Vu đi về Tấn thành trước, cố ý đi thăm Tiểu Hàn một chút. Tiểu Hàn học kỳ sau là năm cuối cấp ba, mẹ cậu bé một mực hi vọng Lâm Vu có thể tiếp tục phụ đạo cậu.

Mấy năm này, giữa hai người đã có sự hài hòa, chuyện học tập của Tiểu Hàn tiến bộ rất lớn, tính cách cũng khác khá nhiều so với trước kia.

Lâm Vu cùng mẹ Tiểu Hàn nói về việc tham gia chương trình, người một nhà này bảo sẽ canh TV lúc chương trình phát sóng.

Mẹ Tiểu Hàn cười, "Hồi năm nhất cô tham gia biện luận ở trường học, lúc ấy khẩn trương nói không ra lời, về sau còn nói sai, bên bạn bắt lấy lỗi hổng, một mực công kích cô. May mắn là ba Tiểu Hàn đã ngăn cơn sóng dữ."

Tiểu Hàn trực tiếp trợn trắng mắt.

Lâm Vu nhàn nhạt cười.

"Lúc ấy vì tranh tài, một đội bọn cô cùng nhau tham gia ra quốc tế hơn mười lần. Thật hoài niệm nha! Lúc còn trẻ trong thân thể như

kiểu tràn đầy năng lượng, để mình không ngừng xông về phía trước."

Tiểu Hàn: "Đó là xao động hormone."

Mẹ Tiểu Hàn không nhìn thẳng cậu, "Lâm Vu, cháu không cần khăn trương, chuẩn bị cẩn thận là tốt."

Lâm Vu gật gật đầu, "Cháu biết. Chỉ là cháu muốn ở lại Tấn Thành hai tuần, Tiểu Hàn chỗ này —— "

Tiểu Hàn hừ lạnh nói: "Em cũng không phải trẻ con. Chính chị cố lên nha, đừng để bị loại từ vòng gửi xe."

Mẹ Tiểu Hàn một mặt xấu hổ, "Đứa nhỏ này ăn nói kiểu gì vậy! Phải động viên cô giáo Lâm cố lên chứ."

Tiểu Hàn: "Con bảo cố lên có làm được cái gì! Mấu chốt là ở chính bản thân chị ấy."

Lâm Vu liếm liếm thần sắc, "Yên tâm! Chị sẽ không để bị loại từ đầu đâu."

Tiểu Hàn: "Chị nhớ chiến đấu đến cùng nhé!" Lại là một tên nhóc mạnh miệng mà thôi.

Lâm Vu cùng bọn họ tạm biệt xong, sáng ngày hôm sau, cô cùng Tần Hành, còn có một đôi bốn người cùng chờ ở chỗ tàu hoà, mọi người cùng nhau xuất phát đến Tấn thành.

Kết quả lúc soát vé, bọn họ gặp được đội năm người của đại học P.

Âm thanh Lý Duy Tịch rất kêu, "Lâm Vu, Tần Hành, hai người khoẻ không!"

Lâm Vu gật gật đầu, nhếch miệng lên, "Không ngờ chúng ta còn chung một chuyến tàu đây."

Lý Duy Tịch đánh giá hai người, khẽ mỉm cười, "Tớ lên trước đây. Chờ đến Tần thành chúng ta trò chuyện tiếp."

"Được." Lâm Vu đáp ứng.

Tần Hành nghi hoặc, "Hai người trước kia rất quen sao? Vì cái gì mà cô ấy đối với em hình như rất nhiệt tình."

"Cậu ấy là người rất tốt. Lúc hồi cấp ba bọn em cũng chưa quen, có một lần em gặp phải bài toán khó, cậu ấy chủ động cùng em thảo luận."

Tần Hành cười nhẹ một tiếng, nhớ năm đó, Lâm Vu cùng Lý Duy Tịch đều là hai người đẹp của Nhất Trung. Hai người nhìn qua khí chất có chút tương tự, kỳ thật nhìn kĩ thì không giống nhau.

Hơn bốn giờ đợi, tàu đã đến trạm. Nhân viên ở đài truyền hình đã đứng giờ bằng và chờ sẵn.

Tiểu Thái nắm tay từng người họ, "Vất vả rồi. Xe ở bên ngoài, mọi người về khách sạn trước đi."

Lâm Vu nhìn Tần Hành, "Anh về nhà?"

Tần Hành nhú mày, "Anh về nhà trước, buổi tối đến tìm em. Nếu không em cùng anh về?"

Lâm Vu nhìn anh, "Em chưa muốn lấy chồng đâu."

Tần Hành nhún nhún vai, "Anh không bắt ép em." Anh đưa tay ôm lấy cô, "Anh đi trước, buổi tối gặp lại nhé."

Lâm Vu nhìn qua bóng lưng của anh, gập anh đi thang máy xuống, cô nhìn theo bóng lưng anh đến khi bé xíu thì thôi.

Một đoàn người trực tiếp đến khách sạn, sắp xếp phòng xong, mọi người trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Lâm Vu cùng Hàn Dịch Tâm ở một phòng.

Hàn Dịch Tâm thu thập xong đồ đạc, đảo trong tay tờ đề. Cô mỗi ngày đều ôn tập.

Lâm Vu thả nhẹ động tác, đem quần áo treo lên.

Hàn Dịch Tâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người cô. Lâm Vu rất lạnh nhạt. Chỉ số phạm sai lầm của cô chỉ có 2%. Mấu chốt là cô rất giỏi, cơ hồ không bao giờ phạm sai lầm. Ngoại trừ thi thoảng cô nhớ sai đường, bất quá trí nhớ của cô lại quá tốt với những thứ khác.

"Lâm Vu, em không lo lắng sao?"

"Có chút khẩn trương." Lâm Vu quay đầu, "Dù sao không giống thi biện luận ở trường học." Cô không phải người bạo dạn, ba năm cấp ba, đều không bao giờ phát biểu trước cò.

Hàn Dịch Tâm khước miệng nhẹ cười, "Kỳ thật đều như thế."

Vào lúc tối, bốn đội đã đến. Chương trình "Sinh sôi không ngừng" triệu tập mọi người tại phòng họp, lấy phương thức rút thăm quyết định thi đấu.

Dưới ánh đèn, tia sáng sáng tỏ loá mắt. Bốn đội đội trưởng từng người rút thăm.

Cuối cùng, đại học P đấu đại học Z, đại học B đấu đại học N.

Tổ đạo diễn nói: "Mọi người đêm nay nghỉ ngơi thật tốt. Tôi rất chờ mong ngày mai."

Mọi người đều cười, trên mặt là trầm ổn, tự tin.

Lý Duy Tịch qua bên Lâm Vu, "Lâm Vu, hi vọng chúng ta có thể gặp nhau."

Lâm Vu có chút kinh ngạc, "Cố lên!"

Tần Hành lẳng lặng chờ đợi ở hành lang, nhìn thấy bọn họ lục tục ngo ngoe ra, anh đi qua.

Đạo diễn dừng lại, "Tần Hành?!"

Tần Hành lễ phép chào: "Chú Trương, đã lâu không gặp."

"Cháu đến cổ vũ bạn à?" Trương đạo diễn làm sao không biết tính cách của Tần Hành chứ.

Tần Hành cười cười, "Vâng."

Đạo diễn Trương đầu nhìn đám trẻ kia một chút, thật sự là hâm mộ nha, tuổi trẻ thật tốt. "Vậy chú đi làm việc, các cháu cứ trò chuyện nhé."

Tần Hành đi tới phía Lâm Vu, nói với mọi người: "Thật có lỗi! Cho tôi mượn Lâm Vu một chút nhé."

Mọi người nhìn hai người, trên mặt đều là ý cười.

Chương Nhất Thiên nói: "Anh Tần, ngày mai mọi người phải thi đấu, anh cũng không cần ngược cầu chứ."

Tần Hành nhú mày, "Anh nhìn người tham gia lần này có vài nữ sinh. Cố gắng nắm chắc phần thắng nhé." Anh cười, "Chúng ta đi trước."

Chu Thiển nói: "Hai người này thật hợp."

Hàn Dịch Tâm nhẹ cười, "Chị trở về phòng trước. Các em thương lượng gì về ngày mai thì cứ làm đi nhé."

Buổi tối ở Tấn Thành rất đẹp, đèn nê ông sáng chói, đài truyền hình lại ở trung tâm thành phố, ngựa xe như nước, dòng người không ngừng. Lâm Vu lại có lòng cảm mến. Cô ở thành phố B ba năm, đều không có loại cảm giác này.

Tần Hành cùng Lâm Vu đến quán cà phê 24h, kết quả hai người chỉ chọn hai cốc nước chanh.

"Em cảm thấy đại học P và Z ai sẽ thắng?"

Lâm Vu uống một hớp nước, "Cái này khó có thể nói. Người có thể tới tham gia tranh tài khẳng định đều rất lợi hại."

"Người lợi hại hơn nữa cũng có nhược điểm, hướng chi là tranh tài, không khí khẩn trương, thường thường sẽ để cho người ta kết quả ngoài ý muốn." Tần Hành yên lặng nói.

Lâm Vu mặc xuống, "Nhưng thật ra là tâm tính đi."

Tần Hành gật gật đầu, "Quay xong đến nhà anh được không?"

Lâm Vu giật mình.

Tần Hành khước mắt mỉm cười, "Cha anh muốn tới cổ vũ cho em cố lên."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành: "Anh từ chối. Anh nói sẽ ảnh hưởng đến khả năng phát huy của em."

Lâm Vu á một tiếng. "Đột nhiên nghĩ đến mỗi lần thi cử hồi cấp ba, tất cả mọi người khần trương, vẫn còn phải làm bộ như không có việc gì. Khi đó Khương Hiểu ——" tiếng nói cô im bặt mà dừng.

"Cậu ấy thế nào?"

"Ánh mắt của cậu ấy luôn luôn không sai. Chu Tu Lâm là một người đàn ông có trách nhiệm." Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Kỳ thật em có loại cảm giác, Chu Tu Lâm có phải cố ý hay không?"

Tần Hành đối với mấy chuyện này không cảm thấy hứng thú, đầu ngón tay vuốt ve cổ, "Lúc nào anh mới có thể lên chức bố?"

Sắc mặt Lâm Vu trong nháy mắt liền đỏ lên, nhìn anh chằm chằm, hết lần này tới lần khác anh một mặt vô tội.

"Khương Hiểu so với anh nhỏ hơn mấy tháng."

"Chu Tu Lâm lớn hơn anh sáu tuổi."

"A! Em nhỏ hơn Khương Hiểu một tháng."

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Hành dựa vào trên ghế sa lon, yếu ớt nói, "Còn có bốn năm nữa!"

Lâm Vu dở khóc dở cười.

Tần Hành đưa Lâm Vu trở lại khách sạn xong, anh về nhà.

Bố mẹ anh đều ở phòng khách, giống như đang chờ anh.

Ông Tần hỏi: "Lâm Vu thế nào?"

Bà Tần cũng là một mặt lo lắng.

Tần Hành trả lời: "Cô ấy rất tốt. Làm sao? Khẩn trương ạ?" Anh cảm thấy có mấy phần buồn cười.

"Người trong nhà tham gia, ba không thể đi xem được thì thật là đáng tiếc." Ông Tần một mặt thất lạc.

Bà Tần cười, lúc ghi hình bà có thể đến trường quay để xem.

Ánh mắt Tần Hành di chuyển, "Mẹ, có thể cho con mấy tấm trận chung kết được không. Vị trí tốt một chút."

Bà Tần kinh ngạc, "Ai muốn đến xem vậy?"

Tần Hành mím mím khóe miệng, "Mấy người rất quan trọng."

Bà Tần liếc liếc thần sắc, "Đội mẹ hỏi chú Trương đã." "Sinh sôi không ngừng" là chương trình phát sóng, giá vé rất cao, nhất là "Danh giáo tranh đấu" đã sớm báo trước, vé vào cửa rất khó xin."

Tần Hành: "Con muốn mời giáo viên hồi cấp ba đến xem, lúc trước bọn họ đối với con rất chiều chuộng."

Bà Tần: "Sao không nói sớm. Người trong ekip ai cũng có phiếu riêng hết ấy."

Tần Hành: "..."

Ông Tần trầm tư nói: "Vé vào cửa trận chung kết —— "

Bà Tần quay đầu, "Đó là đương nhiên. Lâm Vu nhất định có thể vào trận chung kết."

Ông Tần phụ nhếch miệng góc: "Thuận tiện vậy làm cho tôi một vé vào cửa đi."

Tần Hành cười cười, không còn nói cái gì.

Vào lúc ban đêm, anh gọi điện thoại cho các giáo viên, Trương Cần, Dương Mạn, thầy Âu Dương và thầy Tôn.

Mọi người nhận điện thoại của anh, tràn đầy kinh hỉ. Lại nghe anh nói, Lâm Vu tham gia chương trình đang hot nhất "Sinh sôi không ngừng", bọn họ càng kêu ngạo. Nhất trí đều nói nhất định sẽ tới, thậm chí muốn dẫn người nhà tới.

Tần Hành cuối cùng gọi điện thoại cho Hách chủ nhiệm, nửa ngày mới kết nối.

"Ai đó?" Thanh âm Hách chủ nhiệm không thay đổi, vẫn là thanh âm quen thuộc, có chút nghiêm túc.

Tần Hành háng giọng, "Hách chủ nhiệm, en là Tần Hành."

Mỗi một khóa nhiều như vậy học sinh, lại qua bốn năm, Hách chủ nhiệm vẫn nhớ anh.

"Tần Hành à! Sao lại gọi điện thoại cho thầy thế?"

"Hách chủ nhiệm, ngày kia có rảnh không ạ? Lâm Vu tham gia tranh tài."

Hách chủ nhiệm sững sờ, "Lâm Vu? Con bé tới tham gia cuộc thi đấu kia. Con gái của thầy rất thích xem "Sinh sôi không ngừng", còn muốn tham gia! Người đến tranh tài đều rất lợi hại, không nghĩ tới các em lần này cũng tới tham gia!"

"Lần này còn có Lý Duy Tịch khoá chúng ta."

"Lý Duy Tịch à! Thầy nhớ được con bé học ở đại học P. Các em cả đám đều có tiền đồ!" Hách chủ nhiệm trêu ghẹo nói: "Em cùng Lâm Vu hiện tại kết thúc chưa?"

Tần Hành cười: "Chúng em kết hôn, nhất định mời thầy làm chứng hôn nhân!"

Hách chủ nhiệm ở sâu trong nội tâm chấn động, "Chỉ cần các em mọi chuyện đều tốt, thầy cũng cao hứng." Bọn họ làm nghề này, bình thường quan tâm còn cần cái gì đâu? Học sinh có tiền đồ, hạnh phúc, bọn họ nghe được tin tức, sau đó vui vẻ.

Truyện được up tại wattpad melbournje

"Hách chủ nhiệm, ngày kia gặp."

Hách chủ nhiệm thật lâu không hề động, thẳng đến khi con gái của ông không kiên nhẫn được nữa."Cha, cái đề này đến cùng làm thế nào?"

Ông thu hồi suy nghĩ, tiếp tục giảng bài cho con gái.

Ngày tiếp theo, Tấn thành vẫn nóng như cũ. Tháng bảy, ban ngày bên ngoài nóng tựa như lò bát quái.

Bất quá, ở trường quay lại còn nóng hơn.

Buổi sáng đại học P đấu với đại học Z, hai trường học cân sức ngang tài, bất quá cuối cùng vẫn là đại học P thắng.

Đại học B và N ghi hình vào buổi sau, cho nên tất cả mọi người đến xem trận đấu này, cũng muốn hiểu một chút đối thủ tiếp theo của mình

"Lý Duy Tịch thật sự là lợi hại, một chọi ba, đại học Z sớm đã loạn."

"Đáng tiếc là vẫn thua một câu."

Lâm Vu nhìn qua phía trước, Lý Duy Tịch đang cùng các bạn bè nói nói cười cười. Cô trầm ngâm nói: "Cậu ấy đã cố ý nhường."

"Cái gì! Cố ý nhường?"

Lâm Vu cũng rất khiếp sợ, cô có thể khẳng định Lý Duy Tịch là cố ý. Câu hỏi kia về âm nhạc. mà Lý Duy Tịch còn học dương cầm, đã từng đi diễn nhiều, cậu ấy không phải không biết đáp án.

Thời khắc mấu chốt, một người lòng dạ có thể thấy được! Nếu là Lý Duy Tịch đem mọi người đè xuống dưới, cậu ấy sẽ nhất chiến thành danh, nhưng là cũng sẽ làm cho đối phương khó xử. Lúc này, cậu ấy còn có thể làm ra sự lựa chọn như vậy, Lý Duy Tịch thật không tầm thường.

Lâm Vu cong cong khóe miệng, trong lòng khâm phục.

"Nếu như sau cùng đại học P mà thua thì sao."

"Bởi vì cậu ấy tin tưởng đồng đội của mình." Lâm Vu nói, "Trận chung kết mà nói, đại học P nhất định sẽ để cậu ấy đấu cuối cùng."

"Anh Phùng, vậy chúng ta sắp xếp đội hình như nào đây."

"Chờ thắng đại học N đã. Mọi người cố gắng lên!"

[Từ giờ mình chơi kiểu ngày lẻ ra số chương lẻ, ngày chẵn ra số chương chẵn =))) kiểu như ngày 24 chẵn mình sẽ ra 2 hoặc 4 hoặc 6 chương, còn ví dụ ngày 15 thì ra 1 hoặc 3 hoặc 5 chương =))))]

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 54

Editor: melbournje

Cùng ngày thi đấu, đại học B và N bàn luận về chiến lược của mình.

Làm nhân viên ngoài biên chế của đại học B, Tần Hành ngược lại là không có quá can dự, anh tôn trọng sự an bài của Phùng Triết.

Phùng Triết phân tích từng người ở đại học N, "Đội trưởng Trương Húc của bọn họ từng tham gia cuộc thi biện luận của sinh viên quốc tế, kinh nghiệm phong phú. Trần Tư Kỳ, là nữ sinh tóc dài da trắng trắng, trên mặt có má lúm đồng tiền —— cười cái gì?"

Chương Nhất Thiên đột nhiên cười một chút, "Anh à, năng lực quan sát của anh thật tỉ mỉ."

Phùng Triết đưa tay, "Cậu qua đây!"

Chương Nhất Thiên nói chêm để chọc cười để không khí khẩn trương trở nên nhẹ nhõm.

Hàn Dịch Tâm mở miệng nói: "Đàn anh, vậy bây giờ như nào?"

Phùng Triết nhìn từng người bọn họ, "Chu Thiển đầu tiên, Nhất Thiên thứ hai, Lâm Vu thứ ba, tôi thứ tư, Dịch Tâm cô cuối cùng."

Hàn Dịch Tâm biến đổi, "Tôi cuối cùng sao?"

Phùng Triết cho cô một nụ cười tín nhiệm, "Cô vì lần tranh tài này mà nỗ lực nhiều như vậy, tin tưởng mình một chút đi."

Phùng Triết hỏi: "Mọi người có ý kiến gì hay không?"

Chương Nhất Thiên lắc đầu, "Rất tốt."

Chu Thiển cũng biểu thị đồng ý, "Chị Hàn, vất vả rồi!"

Truyện được up tại wattpad melbournje

Lâm Vu mỉm cười, cô không có ý kiến.

Hàn Dịch Tâm liễm liễm thần sắc, "Mọi người yên tâm đi. Tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó."

Tần Hành ngồi ở một bên, đột nhiên gõ gõ vào lòng bàn tay Lâm Vu, "Tranh tài thắng, anh có thưởng."

Lâm Vu rút tay về, vội vàng nói, "Anh nói bé một chút thôi." Ở đây toàn những học sinh danh giá của đất nước, Tần Hành hai ngày này đã đủ bắt mắt. Nào có người nào tới tham gia chương trình còn dắt cả bạn trai theo đâu chứ.

Chỉ có Lâm Vu.

Tần Hành hé miệng cười không ngừng, "Anh đã nói bé nhiều năm như vậy rồi." Anh đề ép thanh âm, "Bà giúp em làm áo cưới lâu lắm rồi đó."

Mi tâm Lâm Vu xiết chặt, trong lòng có ý nghĩ. Chẳng lẽ lần này anh muốn cầu hôn? Cô không dám tưởng tượng, lấy tính nết của

anh thật sẽ.

Tần Hành nhú mày, "A Vu, em đang suy nghĩ gì đấy? Em có ý nghĩ gì cùng anh nói, anh khẳng định sẽ dốc hết toàn lực phối hợp với em."

Lâm Vu nhìn thấy trong mắt của anh có ý trêu tức, cô hô một hơi. "Học tập cho giỏi mỗi ngày đi lên."

Tần Hành buồn cười, không có ở lâu liền ngoan ngoãn về nhà.

Vào lúc tối mọi người cùng dùng cơm.

Lâm Vu chọn đồ ăn, sau lưng một thanh âm gọi cô lại.

"A Vu —— "

Cô quay lại sau, là bà Tần, "Dì —— "

Bà Tần một mặt nhu hòa, "Hai ngày này trong đài nhiều chuyện, dì đang định hỏi thăm con. Đúng lúc, hôm nay lại gặp."

Lâm Vu có chút xấu hổ, chung quanh đều là người quen biết.

Bà Tần nhìn bọn họ, "Đồ ăn đều hợp khẩu vị sao?"

"Rất tốt, nhà đài quả giống như trong truyền thuyết, có thể so với đầu bếp năm sao." Sinh viên đại học B và P đều biết bà, nói chuyện cùng bà rất tự nhiên.

Bà Tần gật gật đầu, "Có gì thì nói với Tiểu Thái. Mọi người có thể tới tham gia, chúng ta rất mừng."

"Đây cũng là vinh hạnh của chúng cháu."

Bà Tần cười yếu ớt, "Mọi người đi trước tìm chỗ ngồi đi, một hồi nữa cô tới tìm các cháu."

Lâm Vu: "..."

Lâm Vu cùng Hàn Dịch Tâm vừa ngồi xuống, Hàn Dịch Tâm trong lòng đầy nghi hoặc, chỉ là cô còn chưa hỏi ra lời, Lý Duy Tịch đã đi đến bên cạnh bọn họ.

"Chỗ này có ai ngồi chưa?"

Lâm Vu thấy là cô, mặt lộ vẻ mỉm cười, "Không có."

Lý Duy Tịch ngồi xuống, cô ngồi đối diện Lâm Vu. "Lâm Vu, tớ có chuyện cần ý kiến của cậu?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Cậu nói."

"Dạo gần đây cậu cùng anh Thẩm Nghi Hành có liên lạc không."

Lâm Vu trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, "Nửa năm rồi bọn mình không có liên lạc."

Hai đầu lông mày Lý Duy Tịch chảy qua một vòng nhàn nhạt bất đắc dĩ, "Ra là vậy."

Lâm Vu cẩn thận châm chước, "Cậu tìm anh ấy có việc?"

Lý Duy Tịch lên tiếng, "Tớ cũng chuẩn bị đi Columbia học."

Trong nháy mắt,, Lâm Vu đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì. Cô nhìn qua Lý Duy Tịch, Lý Duy Tịch cười khẽ với cô.

Ra là vậy.

Lâm Vu nuốt yết hầu, "Tớ giúp cậu hỏi một chút."

Con mắt Lý Duy Tịch trong nháy mắt sáng lên, "Vậy cảm ơn cậu!"

Bà Tần bưng khay ăn đi tới, cũng ngồi bàn bọn họ.

"A Vu, cháu chỉ ăn vậy sao?"

Lâm Vu phát hiện, kỳ thật Tần Hành cùng mẹ anh không khác tính nhau mấy. "Cháu ăn ít lắm."

"Phải ăn nhiều chút."

Lâm Vu vội vàng gật đầu.

Ánh mắt bà Tần lại nhìn về phía người khác, "Chờ tranh tài kết thúc, cô sẽ nhờ chương trình tổ chức, cho mọi người ở lại Tấn thành chơi một ngày, thế nào?"

"Có phiền không ạ?" Hàn Dịch Tâm nói.

"Các cháu là khách." Bà thoả đáng nói, tất cả sinh viên cũng cảm thấy bà rất dễ gần.

Không bao lâu, có người tìm đến bà. "Trương đạo diễn tìm bà ạ."

Bà Tần đứng dậy, "Vậy mọi người cứ ăn đi, cố gắng thi đấu nhé."

Bà vừa đi, mọi người nhao nhao thảo luận.

"Lâm Vu, cậu cùng nhà đài này rất quen sao?"

Lâm Vu: "Hồi cấp ba trường tớ có tổ chức diễn kịch, dì ấy có tới xem qua."

"Tính của cô ấy thật tốt! Khí chất tốt, người cũng siêu hòa khí."
Chu Thiển một mặt hướng tới, "Tớ về sau cũng phải như vậy."

Trong lòng Hàn Dịch Tâm có mấy phần nghi hoặc, nhưng không có hỏi nhiều cái gì.

Chỉ có Lý Duy Tịch nhếch miệng lên, ánh mắt cùng Lâm Vu giao hội lúc, trong mắt loé lên tia giảo hoạt.

Lâm Vu: "..."

Sáng ngày tiếp theo, chương trình diễn ra đúng giờ. Trong trường quay sớm đã không còn chỗ ngồi, hai đội ngũ bảo vệ đứng vững.

Hai MC của chương trình « sinh sôi không ngừng » đã đứng tại chính giữa sân khấu. Bành Xương cùng Cao Tuyết hai người cùng nhau hợp tác đã ba năm, các phương diện khống chế đều rất mạnh, tăng thêm hai người cũng không mắc phải sai lầm, ở Tấn thành hai người cũng có được một lượng fan hâm mộ lớn.

Bành Xương sửa sang âu phục, nhìn Cao Tuyết."Chuẩn bị chưa?"

Cao Tuyết gật gật đầu.

Đạo diễn ra hiệu một tiếng, bắt đầu.

Tần Hành bất động thanh sắc đứng ở trong góc nhỏ, ánh mắt một mực nhìn lấy người trên sân khấu. Hôm nay cô được nhân viên trang điểm makeup cho nhẹ nhàng, còn làm tóc một chút. Tần Hành vừa mới nhìn thấy cô còn thất thần một lúc.

Cô mặc một bộ áo liền váy màu trắng, kiểu dáng đơn giản, cô mặc lại phi thường xinh đẹp. Lâm Vu cơ hồ không thường mặc váy, cô ghét bỏ không tiện. Lần này, Tàn Hành cố ý cường điệu việc mặc váy thì hợp hơn.

Về sau Tử Uyển cùng cô đi mua hai cái. Đáng tiếc, Tàn Hành cho tới bây giờ mới nhìn thấy dáng cô mặc váy. Khóe miệng của anh ngậm lấy ý cười, thật giống tiểu tiên nữ trong bụi hoa.

Bà Tần đến kịp, tìm được Tàn Hành, đứng tại bên cạnh anh, "Vừa mới họp xong, mẹ còn lo lắng không kịp chứ."

Tàn Hành: "Cô ấy ở màn thứ ba cơ. Cha con đâu?"

Bà Tần cười, "Ông ấy ngày mai tới. Ai u! Đến Lâm Vu rồi!"

Hai người nhìn về phía trước.

Bành Xướng bắt đầu đọc đề, Lâm Vu cùng thí sinh ở đại học N theo thứ tự đấu cùng nhau.

Hiện tại hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh của ba người. Người tới ta đi, cẩn thận thật chặt. Cuối cùng, đại học N có một câu hỏi không trả lời được.

Lâm Vu cùng đối phương đấu rất căng thẳng.

Bà Tần thở hổn hển một hơi, "Lâm Vu thật siêu cấp bình tĩnh. Mẹ nhìn còn khần trương."

Tàn Hành không phải là không, chính mình tranh tài đều không có khần trương lắm. Đời này anh khần trương bất an đều vì cô

Lâm Vu không nóng không vội, lạnh nhạt thi, để hiện trường nhắc lên một trận cao trào. Cũng giống như hôm qua, cô liên tiếp đánh bại ba thí sinh của đối phương.

Nghỉ giải lao, Bành Xướng cùng Cao Tuyết tranh thủ thời gian uống nước, yết hầu hai người đều đang bốc khói.

Mọi người riêng phần mình nghỉ ngơi, không ảnh hưởng lẫn nhau.

Mười phút sau, tiếp tục tranh tài.

Lâm Vu đấu với thí sinh cuối cùng của đại học N. Mọi người xem đều tập trung trên người Lâm Vu.

Đạo diễn ở dưới đài, hai tay nắm chặt, thái dương toát ra một giọt một giọt mồ hôi.

Bành Xướng tiếp tục đọc đề, Lâm Vu cùng đối phương người tới ta đi, một cái chớp mắt đã qua 22 câu hỏi.

Bành Xướng nói, "Trước công nguyên 23, thế vận hội Olympic ở Hy Lạp đem quyền kích liệt vào hạng mục thi đấu, xin hỏi quyền kích liệt bắt nguồn từ đâu?"

Lâm Vu chớp mắt một chút khóe miệng, sắc mặt bình tĩnh.

Tần Hành đứng chỗ ấy, bóng lưng thẳng tắp.

Bà Tần cũng khẩn trương nhú mày lại, "Bắt đầu từ đâu? Ấn Độ cổ? Babylon?"

Ánh mắt Tần Hành trầm tĩnh, "Là Ai Cập."

Lâm Vu mỉm cười, biểu thị không biết.

Tất cả mọi người nhìn cô, thời gian trả lời rất nhanh kết thúc.

Một giây lại một giây.

Bành Xướng tuyên bố: "Thời gian đã hết!"

Trường quay thở dài.

Đối phương trả lời: "Là Ai Cập."

Lâm Vu gật gật đầu, lại nhìn về phía Phùng Triết cùng Hàn Dịch Tâm, "Cố lên!"

"Vòng thi này kết thúc, mọi người nhất định phi thường cố gắng rồi. Lâm Vu trả lời được 102 câu!"

Trên trường quay vang lên tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Cao Tuyết không thể che giấu kích động, đi lên trước cho Lâm Vu một cái ôm. "Rất tuyệt!"

"Cám ơn!"

Tần Hành nhàn nhạt cười một tiếng, đi ra ngoài.

Bà Tần trong lòng cũng không có quá nhiều thất lạc, Lâm Vu không tầm thường. Cô giống như một ngôi sao chói mắt nhất vậy.

Lâm Vu một mình đi ra đại sảnh, sau lưng truyền đến một âm thanh bước chân, cô quay đầu, cười với anh, lại duỗi ra tay, sự yếu ớt khó xuất hiện.

Tần Hành cầm tay của cô, "Ôn tập qua rồi không nhớ được đáp án hả?" Thể thao cũng là mặt yếu của cô, Tần Hành một mực theo cô ôn tập. Rất khéo, đề này bọn họ đã từng đọc qua.

"Chương trình này sẽ càng đặc sắc nữa." Cô nói.

Tần Hành cười khẽ, "Phong cách của em. Lúc trước nói chuyện dưới cờ, em không phải cũng từ chối à."

Lâm Vu: "Em hiểu sự lựa chọn của Lý Duy Tịch ngày hôm qua. Tới tham gia tranh tài như vậy là hưởng thụ, chúng ta hưởng thụ, người xem hưởng thụ, như vậy chương trình này mới có thể thú vị."

Tần Hành cúi đầu, một tay nâng cằm của cô, "Hiện tại anh chỉ muốn nhìn em một chút"

Lâm Vu lại muốn cho anh tỉnh táo.

Tần Hành nhanh chóng hôn một chút gương mặt của cô, "Chúng ta đi vào đi. Mẹ anh cũng tới, so với em còn khẩn trương hơn. Hẳn là để đồng nghiệp của bà thấy đáng vẻ vừa rồi, một điểm lãnh đạo đều không có."

"Dì cũng là lo lắng cho em."

"Đương nhiên! Đối với anh đều không có kiểu này, đối con dâu thì rất nhiệt tình."

Mặt Lâm Vu nóng lên.

"A Vu, cha mẹ anh cùng mẹ và bà em đều rất giống nhau, bọn họ là phụ huynh kiểu mẫu."

"Em biết." Lâm Vu nội tâm chấn động. "Em rất may mắn."

"Bởi vì em đáng giá."

Hai người lần nữa đi vào trường quay, tranh tài đã kết thúc, Hàn Dịch Tâm đã thắng nên đại học B đã được đi vào chung kết.

Mọi người hưng phấn ôm nhau.

Lâm Vu cùng Tần Hành nhìn nhau, nhớ đến mùa hè mấy năm về trước.

Cũng là một đám người, đang cố gắng, đang liều mạng độ sức.

"Sinh sôi không ngừng" không chỉ là một chương trình bổ ích, nó cũng truyền đạt tinh thần.

Cuộc sống của chúng ta giống như một bài thi vậy, một đề tiếp lấy một đề, đều mắc lỗi. Liên để chúng ta tự nhủ với lòng mình, tiếp tục tiến lên.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, đạo diễn khẩn cấp mở một cuộc họp. Nhằm vào tình huống của hai đội ngày mai, mọi người đưa ra một chút tưởng tượng.

"Không biết, hai đội sắp xếp đội hình thế nào? Nếu như Lý Duy Tịch cùng Lâm Vu có thể gặp nhau, tôi cảm thấy tỉ lệ người xem sẽ rất cao!"

"Đều là các cô gái Tấn Thành chúng ta, cũng thực không tồi. Sau khi phát sóng sẽ lấy cái này làm tiêu điểm."

"Đúng vậy. Lâm Vu còn là con dâu của đài Chương nữa."

Đạo diễn hút thuốc, "Để chính bọn họ lo đi." Ai mà không muốn đâu."Nhớ kỹ gia tăng số câu hỏi."

"Đạo diễn Trương, quan hệ của ngài cùng nhà đài không phải rất tốt sao? Vì tỉ lệ người xem của chúng ta, nếu không thì thử khuyên nhà đài một chút."

"Lâm Vu cùng Lý Duy Tịch tham gia mà còn chưa đủ à?" Đạo diễn trầm giọng nói, "Mặc kệ đi, mọi người không nghĩ đến danh dự của trường học à."

Đám người ngạc nhiên.

"Chúng ta làm chương trình này vì cái gì? Các vị, cứ thuận tự nhiên mà làm! Được rồi, mọi người về nhà đi."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 55

Editor: melbournje

□

Chương trình « sinh sôi không ngừng » đã sản xuất được 6 năm, cũng trải qua thời kì thăng trầm, ai mà không muốn làm tiết mục trở nên tốt hơn? Tổ thảo luận quyết định cải cách chương trình, cuối cùng cũng ổn định hơn chút. "Sinh sôi không ngừng" là vì học sinh mà tạo ra, bọn họ đơn thuần mỹ hảo, mà đạo diễn tổ làm sao nhin tâm mà không gia nhập "Trò chơi trưởng thành".

Tiểu Thái cuối cùng rời đi, "Đạo diễn cứ yên tâm đi. Hai trường học tranh đấu, lấy sự thông minh của bọn họ, thời khắc máu chốt tuyệt đối không buông tha."

Trương đạo hút một điếu thuốc, "Chúng ta coi bọn họ là trẻ con, nhưng những đứa trẻ này so với chúng ta còn có ý tưởng hơn. Thời đại này quả nhiên là thuộc về người tuổi trẻ."

Tiểu Thái: "Ngài lại già quá. Mới có hơn ba mươi tuổi mà thôi! Bất quá, ngài cảm thấy đội nào sẽ thắng?" Mọi người đều đoán là 50/50.

Đạo diễn Trương lắc đầu: "Thật đúng là khó mà nói!"

Vào lúc tối, lúc bà Tàn về nhà đã là 8h.

Tần Hành sớm đã tắm rửa xong, ngồi ở phòng khách xem « sinh sôi không ngừng », Tiểu Dã ngồi xổm ở bên chân của anh, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn TV.

Bà Tần ồ lên một tiếng: "Sao con lại ở nhà? Thời khắc máu chốt mà không đi chăm sóc Lâm Vu sao?"

Tần Hành ngẩng đầu: "Cô ấy chê con ảnh hưởng."

Bà Tần cười không ngừng, "Cũng đúng. Tối nay con đừng trêu con bé, để nó lặng tâm. Đứa nhỏ này làm sao thông minh như vậy chứ." Bà vừa nói vừa đổi dép lê.

Tần Hành bật cười.

Ông Tần nghe thấy động tĩnh, từ thư phòng ra. "Trở về rồi sao!"

Bà Tần gật gật đầu, "Tôi đi tắm rửa. Hôm nay đi xem thi đấu, khăn trương chết lên được, cần thư giãn một tí."

Ông Tần muốn nói lại thôi, "Việc tôi nhờ như thế nào rồi?"

Bà Tần nhìn mặt chồng mình, cũng không đành lòng lại đùa ông, từ trong túi lấy ra một tờ vé. "Lấy về rồi đây."

Ông Tần cười, "Đã thật lâu không có đi xem trực tiếp."

Bà Tần ngoài ý muốn, "Làm sao lại như vậy? Tiệc của công ty, không phải ông tự lên sân khấu hát sao?"

...

Tần Hành rất lâu không có nghe ba mẹ nói chuyện phiếm như thế, mẹ được nuông chiều từ nhỏ, mọi thứ xuất sắc, mà ba của anh

đều bảo vệ bà từ trước tới giờ, chưa bao giờ đỏ mặt.

Tần Hành không khỏi nghĩ sâu, mấy năm về sau, gia đình bọn họ sẽ như thế nào nhỉ? Anh cùng Lâm Vu sẽ có con... Anh cúi đầu xuống, à, còn có Tiểu Dã.

Đang trầm tư thì điện thoại của anh có tin nhắn.

Lâm Vu: Ngày mai em thi đấu cuối cùng.

Tần Hành cúi đầu nhìn chữ trên điện thoại, ngón tay thon dài chạm trên điện thoại di động. Đúng như dự đoán của anh, Phùng Triết quả nhiên an bài như vậy. Có thể thấy được trận đấu này sẽ rất kích thích.

Tần Hành nhanh chóng gõ một hàng chữ: Bác sĩ Lâm tương lai, anh luôn bên cạnh em. Nghỉ ngơi sớm một chút đi! Ngày mai anh sẽ đến đúng giờ.

Anh sẽ luôn dõi theo cô, cả một đời, cho đến khi chết.

Tần Hành đứng dậy, trở về phòng. Tiểu Dã cũng thanh thoi đi ở phía sau anh, cuối cùng nằm ở thềm cạnh giường anh.

Tần Hành liếc nó một chút, "Ngày mai mày cũng muốn đi?"

Tiểu Dã vẫn như cũ mỉm cười, mặt hơi ngu ngu, lúc trước nó chính là như vậy, cùng Lâm Vu vui vẻ.

Tần Hành a một tiếng, "Mày ngược lại là rất cao hứng. Mập như vậy! Ai ôm nổi mày chứ!"

Lâm Vu lấy điện thoại di động, an tĩnh ngồi ở mép giường.

Hàn Dịch Tâm không nói một lời, từ buổi họp lúc xế chiều, cô liền không có nói chuyện. Sau tranh tài, năm người đảm nhiệm năm vị trí, cuối cùng, Phùng Triết, Chương Nhất Thiên, Chu Thiển đều cảm thấy Lâm Vu thi cuối cùng cũng tốt. Trong khoảng thời gian này ở chung, Hàn Dịch Tâm cùng Lâm Vu tiếp xúc lâu, cũng dần dần hiểu rõ Lâm Vu.

Yên tĩnh lạnh nhạt, nhưng sẽ không để cho người ta coi nhẹ cô.

Hàn Dịch Tâm nuốt một cái yết hầu, "Nghỉ ngơi chút đi. Sáng mai cố lên!"

Lâm Vu quay đầu, rất xinh đẹp."Chị cũng thế nhé."

Hàn Dịch Tâm ngỡ ngàng một chút, phần lớn con trai ấn tượng về con gái, vẫn là bề ngoài đi. Tàn Hành quả nhiên cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm hôm sau, mọi người trong nhà họ Tàn đã chuẩn bị xong

Ông Tàn vẫn như cũ mặc áo sơ mi quần tây, khi Ông muốn thất cà vạt, bà Tàn nói: "Ông mặc như kiểu đi họp thế này sao?"

Ông Tàn lơ đãng, "Rất tốt nha, bình thường đều như vậy."

Bà Tàn một mặt ghét bỏ, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồ bình thường."Ông thấy quen là liền mặc như vậy à, đúng như kiểu chuẩn bị đi trao giải ấy."

Ông Tàn cười khẽ một tiếng, cầm quần áo, "Cảm ơn bà đã đề cử."

Bà Tần cũng mặc một cái váy bình thường, hôm nay bà không phải lãnh đạo, là một người bình thường đi xem thi đấu. Mẹ Lâm Vu cùng bà cô không thể tới, mặc dù khá là đáng tiếc. Bất quá bọn họ cũng là người nhà tương lai của Lâm Vu, hôm nay đi cũng là danh chính ngôn thuận.

Ăn xong điểm tâm, Tần Hành cầm chìa khóa xe, "Cha, đem Tiểu Dã lên xe đi, mang theo cả xích nữa."

Ông Tần: "... Lúc này mới nghĩ đến ta."

Bà Tần: "Sao lại mang Tiểu Dã theo?"

Tần Hành nhẹ nhàng nói một câu, "Lâm Vu thích Tiểu Dã." Rất nhiều năm trước kia, anh cũng là dốt Tiểu Dã, ở cửa trường học cổ vũ cô cố lên.

"Thú nuôi khẳng định không thể đi vào."

"Đến lúc đó nó ở chỗ bảo vệ, con sẽ lo liệu tốt."

Hai đội đã sớm chuẩn bị ở sảnh. Chương trình đặc biệt vì bọn họ mà may đồng phục cho mỗi đội, quần áo của mỗi người đều có chỗ khác biệt.

Bọn họ chuẩn bị ở sau đài, chỉ còn chờ thời gian bắt đầu.

Người xem cũng bắt đầu xoát vé.

Bà Tần như thường quét vé đi vào, một đường gặp được mấy đồng nghiệp.

Có người đến bên chào hỏi: "Tần tổng, ngọn gió nào đã thổi mọi người đến đây vậy?"

Bà Tần hé miệng cười một tiếng: "Con nhà tôi tới tham gia tiết mục, ông Tần lâu rồi không có đi xem trực tiếp, tôi dẫn ông ấy tới xem một chút."

"Tần Hành tham gia tiết mục gì vậy?" Làm sao đều không có nghe nói.

Bà Tần một mặt bình tĩnh: "Là người yêu Tần Hành. Không nói nữa, chúng tôi vào trước đây."

Để lại người đồng nghiệp kia đứng đơ ra.

Ông Tần nhìn qua vợ mình, không khỏi cười một tiếng. Bà rõ ràng đang cố ý thả tin tức, xem ra trong lòng đang cảm thấy kiêu ngạo

Tần Hành cất xe, ở cửa ra vào chờ Triệu Ngọc Tuyền. Không bao lâu, Triệu Ngọc Tuyền đón xe đến.

"Tần Hành ——" cô kêu một tiếng, "A Vu thế nào? Chị không dám cùng con bé liên hệ."

"Rất khá. Cô ấy thi đấu cuối cùng."

"A! Áp lực lớn vậy." Triệu Ngọc Tuyền nhìn thấy samoyed, "Chó cũng có thể vào sao?"

Tần Hành cười, "Chị Tuyền, chị đợi em một chút, em tìm chỗ gửi nó."

Triệu Ngọc Tuyền cười gật đầu. Ngày đó cô đang nói chuyện với khách, nghe điện thoại Tần Hành, cùng ngày cô định trở về. Tranh tài như vậy, cô thật sự là mừng thay cho Lâm Vu.

Tần Hành bảo người trông Tiểu Dã, lại chụp một tấm hình, phối hợp chữ: "Cố lên!" Anh đem tin nhắn gửi cho Lâm Vu. Sau đó, anh cùng Triệu Ngọc Tuyên cùng đi với chủ nhiệm Hách.

Hách chủ nhiệm đã đợi bọn họ ở cửa ra vào.

Tần Hành nhanh chóng chạy tới, gặp được mấy vị giáo viên hồi xưa của mình.

Bốn năm, không dài không ngắn, có thể là bọn họ thay đổi, trên người bọn họ đã lưu lại dấu vết thời gian.

Tần Hành bắt chuyện từng người, trong lòng khắc chế kích động của mình.

Trương Cần vỗ vỗ đầu vai của anh, "Thật là làm cho chúng tôi lau mắt mà nhìn!"

Cô Âu Dương hôm nay mặc một bộ sườn xám, khí chất vẫn như cũ ưu nhã. Cô trêu ghẹo nói: "Hách chủ nhiệm, lúc trước ông hay bắt mấy cặp đôi yêu nhau như vậy, cuối cùng vẫn bị sót một đôi!"

Hách chủ nhiệm: "Tần Hành cùng Lâm Vu cũng không phải yêu sớm." Ông vỗ vỗ con gái, "Nhìn thấy không? Nhìn anh và chị mà học tập, đừng suốt ngày chơi điện thoại."

Tiểu cô nương một mặt ngượng ngùng, "Ba, ba thật rất phiền nha!"

Hách chủ nhiệm: "..."

Đào Mạn ôm con gái, đưa bé mới hai tuổi rưỡi.

"Anh ơi ôm —— "

Tần Hành cười ôm bạn nhỏ đó. Lúc bọn họ tốt nghiệp, cô Đào đã kết hôn, hiện tại con đã đi mẫu giáo rồi.

Đào Mạn dờ khóc dờ cười, "Thật sự là tiểu nhân tinh."

Tần Hành nhìn cửa xoát vé, "Chúng ta đi vào đi."

Ông bà Tần đã sớm ngồi ở đó.

Lúc này người xem lục tục ngo ngoe đi vào, hai ông bà nhìn thấy giáo viên của họ hồi xưa liền đứng lên chào hỏi.

Tần Hành lại giới thiệu nói: "Cha mẹ, đây là chị của Lâm Vu."

"Chào cô!" Bà Tần một mặt thân thiết.

Triệu Ngọc Tuyền mấy năm này chính mình là chủ của một cửa hàng, chuyên môn về trang phục dân tộc, bán hàng online cũng cực kì đắt khách."Chào chú dì ạ"

Hai ông bà đã từng nghe Tần Hành kể qua về Triệu Ngọc Tuyền, chính ông cũng là người làm ăn, biết Triệu Ngọc Tuyền một mình tại Tấn thành xông xáo, mở tiệm mở xưởng, cái tuổi này, không có một chút bối cảnh, thật sự là không dễ dàng. Thế nên ông đối với cô tăng thêm mấy phần hảo cảm.

Ánh đèn sân khấu, âm hưởng, đều đã chuẩn bị kỹ càng.

Đạo diễn đang nói chuyện cùng nhân viên.

Ngay sau đó hai đội tuyển thủ dự thi từng người lên sân khấu.

Người xem một nháy mắt tự động an tĩnh lại. Trên sân khấu mười tuyển thủ, hai người chủ trì, hào quang rạng rỡ.

Bành Xướng cùng Cao Tuyết người một lời ta một câu, giới thiệu hai đội, đồng thời mời đội trưởng phát biểu.

Cao Tuyết: "Trải qua hai trận đấu, hôm nay chúng tôi đều đặc biệt chờ mong trận đấu này, ngay cả tôi đều có chút khẩn trương."

Bành Xướng: "Đúng thế. Như vậy thì bắt đầu chúng ta bắt đầu đi!"

Người đầu tiên của đại học B là Hàn Dịch Tâm, bắt đầu cần ổn định, Hàn Dịch Tâm lão luyện, không luống cuống, vừa đi lên liền hạ đối phương.

Cao Tuyết cùng Bành Xướng lấy trình độ dẫn chương trình chuyên nghiệp của mình, nghe bọn họ đọc đề cũng là một loại hưởng thụ. Bất quá hôm nay trận chung kết nên đề có khó hơn, độ mở rộng của câu hỏi càng lớn.

Thực lực của đại học P cũng không thể khinh thường, tuyển thủ của hai đội đều có sở trường riêng.

Tranh tài kịch liệt, sau một tiếng, đại học P đánh bại vị trí thứ tư của đại học B là Phùng Triết, chỉ còn lại có Lâm Vu, mà đại học P còn hẵn hai người, Lý Duy Tịch cùng một nam sinh.

Trong thính phòng, Tần Hành sắc mặt vẫn như cũ, tựa hồ nhìn không ra khẩn trương, kỳ thật không phải.

Triệu Ngọc Tuyên liếm liếm khóe miệng.

Mấy người khác sắc mặt căng cứng, trận đấu này nhìn thật là khiến người ta khẩn trương.

Bành Xướng: "Hiện tại đại học B chỉ còn một thí sinh! Mọi người chúng ta đều đã biết Lâm Vu. Bài thi tiếp tục!"

Lâm Vu gật gật đầu, thần sắc trầm tĩnh như biển sâu, không có một tia gợn sóng, đứng ở đằng kia. Cho tới nay, vô luận là căng thẳng lo lắng như nào cô đều bình tĩnh cố gắng vượt qua.

Liên tiếp hai mươi tám câu hỏi.

Bành Xướng: "Xin nghe đoạn nhạc sau!"

Mười mấy giây âm nhạc, ca từ đều không có.

Bành Xướng: "Bài hát này tên là gì?"

Bạn học nam ở đại học P đứng ở đó, lắc đầu.

Thời gian đã hết

Bành Xướng thở dài một hơi, bất kể là ai bây giờ rời đi, anh đều cảm thấy đáng tiếc. Sau đó anh nhìn về phía Lâm Vu, "Lâm Vu biết đáp án không?"

Lâm Vu bình tĩnh nói: "«Khô khốc»."

Bành Xướng trêu ghẹo nói: "Biên đạo cùng tôi nói, âm nhạc là nhược điểm của cô, hiện tại xem ra tin tức này không đáng tin."

Nam sinh kia cùng Lý Duy Tịch gật gật đầu, "Cố lên." Nói xong anh nhìn về Lâm Vu, vươn tay, "Cố lên!" Thật là một nam sinh toả nắng.

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Cám ơn!"

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tần Hành bất đắc dĩ lắc đầu, anh cũng không hi vọng Lâm Vu lại có khác người theo đuổi.

Tranh tài đến bây giờ, có ai hơn tổ đạo diễn chứ, đây mới là thứ bọn họ mong chờ nhất, mỹ nữ học bá quyết đấu, có thể tưởng tượng tỉ lệ người xem nhất định sẽ bùng nổ.

Bành Xướng thanh âm hơi trầm, "Hiện tại là trận quyết đấu của hai nữ sinh."

Cao Tuyết: "Căng thẳng không thua đáng mày râu!"

Bành Xướng: "Ở chỗ này, tôi muốn cùng mọi người nói một bí mật nhỏ. Lâm Vu cùng Lý Duy Tịch đều là người Tấn Thành, hơn nữa còn là bạn học chung cấp ba."

Dưới sân khấu truyền đến một chút bối rối.

Hách chủ nhiệm mặt đặc ý, "Học sinh của tôi thật tuyệt!"

Bành Xướng: "Lý Duy Tịch là khoá XX thi đại học được thủ khoa, mà Lâm Vu là khoá XX thi đại học cũng được thủ khoa (Vì 2 người nay chung lớp nhưng Lâm Vu học chậm 1 năm nhé mng). Hôm nay hai vị thủ khoa gặp nhau, quyết đấu, ai thắng ai thua? Tôi cũng giống như mọi người chờ mong, sau đây mời xem tranh tài."

Ánh mắt Lâm Vu cùng Lý Duy Tịch trên không trung có chút giao hội, hai người nhàn nhạt cười một tiếng.

Thời gian kiểu gì cũng sẽ có sự trùng hợp.

Bành Xướng: "Thơ của Lý Bạch, bình lâm mạc mạc khói như dệt, câu tiếp theo —— "

Lâm Vu: "Hàn Sơn một vùng thương tâm bích."

Bành Xướng: "Thơ Đỗ Phủ, khởi lâm ngại nhật Ngâm Phong lá, câu tiếp theo —— "

Lý Duy Tịch: "Lồng trúc cùng khói nhỏ lộ sao."

Bốn mươi câu sau đó, Bành Xướng khàn cả giọng, ngay tại lúc đó, kho đề như muốn phát nổ.

Tổ tiết mục nhanh chóng tăng thêm số câu hỏi, rất nhanh tiết mục lại tiếp tục.

Ở trường quay mọi người như bùng nổ, da đầu căng lên vì khẩn trương, thật giống như chính mình cũng đi thi vậy.

Lâm Vu cùng Lý Duy Tịch hai người lại bình tĩnh văng lai.

Bành Xướng: "Theo định luật, màu của một chùm ánh sáng đều có dung dịch sắc, có dung dịch sắc độ hút sạch cùng gì có quan hệ trực tiếp. A. Dung dịch nhiệt độ B. Dung dịch độ chua độ C. Dung dịch nồng độ "

Lâm Vu: "C."

Dưới trận thầy Tôn dạy Hoá kích động nói: "Xinh đẹp!"

Bành Xướng: "Dùng 721 hình phân quang kế làm phân tích định lượng là lý luận cơ sở của (.....) A. Định luật ô, B. Những vật này chất lượng phản ứng quy tắc C. Định luật chuồng cỏ." (☺) thật ra

mình kh hiểu đâu mình dịch bừa đó đừng bắt con ngu như tôi dịch cái này huuuhu pls ám ảnh ạ)

Lý Duy Tịch thoáng suy ngẫm, đây không phải phạm vi kiến thức cấp ba. Cô thật sự không biết đáp án.

Mười tám giây trôi qua, còn có ba giây, cô trả lời: "Tôi không biết."

Tranh tài kết thúc.

Hai câu hỏi cuối cùng, Lâm Vu thắng.

Tất cả mọi người kích động không thôi, người xem tự động đứng lên vỗ tay, trợn vện hơn một phút đồng hồ, tiếng vỗ tay như sấm động.

Bà Tần khoe mắt ướt át, "Ông à, Lâm Vu thắng rồi." Đứa bé này lớn lên khó khăn như vậy, cô từng bước một đi đến hôm nay, phải tốn biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt.

Bành Xướng: "Chúc mừng Lâm Vu, chúc mừng đại học B. Đồng thời cảm tạ bốn đội của chúng ta đã đem đến một màn thi đấu xuất sắc."

Lâm Vu cùng Lý Duy Tịch đi vào chính giữa sân khấu, hai người nhìn nhau, Lâm Vu giang hai cánh tay, ôm Lý Duy Tịch.

Lý Duy Tịch: "Chúc mừng cậu!"

Lâm Vu ngạnh lấy yết hầu, "Cậu cũng rất tuyệt!"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 56

Tranh tài kết thúc, vô luận là thắng hay thua, trên mặt bọn họ đều tươi cười giống nhau.

Con đường thanh xuân vốn là như thế, thắng cũng tốt, thua cũng tốt, đều là một sự trải nghiệm.

Đội chiến thắng của trường đại học B đi lên bậc, bọn họ vây quanh Lâm Vu, mỗi người đều ôm cô một cái nhiệt liệt. Tuy quen biết chưa lâu, thế nhưng tình nghĩa thâm hậu, đại khái đây chính là cách mạng tình bạn.

Hàn Dịch Tâm uốn khóe miệng, "Lâm Vu, chúc mừng em." Ngữ khí chân thành tha thiết mà động dung.

Lâm Vu nhìn qua cô, "Chị, đây là kết quả bởi sự cố gắng của mọi người. Không phải mình em."

Một khắc này, Hàn Dịch Tâm rốt cục bình thường trở lại. Cô mở rộng vòng tay, nhẹ nhàng ôm Lâm Vu một cái. Cô cứ nghĩ Lâm Vu tham gia « sinh sôi không ngừng » là để lấy lòng mẹ của Tần Hành. Thì ra là do cô suy từ bụng ta ra bụng người.

Cô sinh ra ở trong một gia đình giàu có, từ tổ tông, trong nhà người nhà không thân thiết nhau lắm. Mà cô từ nhỏ cái gì đều không lo, hưởng thụ lấy sự giáo dục tốt nhất.

Đúng là ông trời không phụ với những người cố gắng.

Tần Hành cầm trong tay một bó hoa hồng, anh từng bước một đi lên."A Vu —— "

Lâm Vu đang cùng một bạn học na, trao đổi nick Wechat, nghe thấy thanh âm, cô quay đầu, mi sắc động lòng người.

Khung cảnh như ngưng lại.

Tần Hành đi đến trước mặt cô, "Chúc mừng!"

Lâm Vu kinh ngạc nhìn hoa hồng, thật xinh đẹp, mùi hương tràn ngập bốn phía. Cô hôm nay cố ý đeo đôi bông tai mà anh tặng, có màu giống bó hồng kia. Nhiều năm như vậy, cô là lần đầu tiên đeo nó, tai cũng hồng hồng.

Tần Hành so với ai khác đều vui vẻ, anh rất muốn ôm ôm cô, hôn cô, thế nhưng bây giờ không được.

Anh hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói ra: "Em xem ai tới?"

Trên mặt Lâm Vu lộ ra mấy phần kinh ngạc, ánh mắt xuyên qua phía sau của anh, cô nhìn thấy...

Thầy Trương, cô Đào, cô Âu Dương, thầy Tôn, Hách chủ nhiệm, chị Tuyên cũng tới, còn có ba mẹ Tần Hành...

Lâm Vu vô thức bịt miệng lại, trong hai tròng mắt đầy nước mắt, yết hầu vừa chua lại chát, gần như không thể nói gì.

Bọn họ đều tới.

Cô cắn cắn môi, không chế không cho nước mắt rơi xuống tới. Một nháy mắt, cô ôm lấy Tần Hành, nhón chân lên, ghé vào lỗ tai anh nói ra: "Tần Hành, em yêu anh!"

Chưa kịp phản ứng, cô đã buông anh ra, hướng tới chỗ mọi người.

Mà anh đứng ở đằng kia, hai tay nắm thật chặt, mới khắc chế được tâm tình hỗn loạn của mình.

Các thầy cô cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ cùng học sinh gặp lại nhau như này. Mấy cái này người trung niên lúc kích động cũng không biết nói gì cho phải.

Cô Âu Dương chậm rãi lắng đọng xuống, "Lâm Vu em so với hồ đó không có gì thay đổi, cô vừa mới tại dưới khán đài xem em, cô còn cùng mọi người nói, tựa như tại hôm qua."

Thầy Tôn cảm khái, "Lúc trước em từ bỏ hóa học, cái này trong lòng tôi vẫn cảm thấy đáng tiếc, luôn cảm thấy đã mất đi một cái nhà hóa học. Bất quá em hôm nay lại thắng đề hoa học, tôi cảm giác được an ủi."

Lâm Vu bật cười, lúc cấp ba cô đã học nội dung hoá ở đại học rồi.

Hôm nay thắng lợi là trùng hợp.

Đào Mạn ôm con gái "Cùng chúc mừng chị nhé con, tương lai con phải học tập chị đó."

Bạn nhỏ nhìn chăm chăm Lâm Vu, "Chúc mừng chị ạ!"

Tất cả mọi người cười.

Trương Cần cũng có chút cảm khái, học sinh của ông giỏi và xuất sắc như vậy. Lúc trước trường học không chuẩn bị để ông tiếp tục chỉ huy trực ban, liền là đám con nít này viết đơn, khiến cho trường học thay đổi chủ ý."Lâm Vu, tôi là giáo viên toán học, không có quá nhiều từ ngữ hoa lệ trau chuốt, chỉ nói một câu, thật rất lợi hại! Chúc mừng em!"

"Cám ơn ngài, thầy Trương!"

Hách chủ nhiệm nhẹ nhàng cuống họng, "Hôm nay tranh tài thật phi thường đặc sắc. Lâm Vu cùng Lý Duy Tịch không hổ là học sinh Nhất Trung của chúng ta. Tôi quyết định chờ tiết mục phát sóng, tháng chín khai giảng, tôi muốn cùng Dư hiệu trưởng xin, tổ chức cho thầy trò toàn trường xem."

Đám người: "..."

"Ba ba, ba có thể hay không nói cái khác? Mất mặt quá đi!" Hách Diễm đều không muốn cùng cha đứng chung một chỗ. Bất quá cô bé thật thật là sùng bái Lâm Vu, "Chị Lâm Vu, em thường nghe ba ba nhắc đến chị, chúc mừng chị! Chị hôm nay thật quá tuyệt vời! Chờ qua mấy năm, em đọc sách nhiều, em cũng muốn tới tham gia « sinh sôi không ngừng »."

Hách chủ nhiệm gật gật đầu, con bé nói không sai.

Lâm Vu hướng phía cô bé cười cười, "Cố lên nha!"

Tần Hành cười, "Để con giúp mọi người chụp chung một tấm ảnh nhé."

Nhân sinh không hoàn mỹ, có lẽ thật còn có một loại hình thức khác để đền bù.

Ngày đó, đối với Lâm Vu mà nói, thật là khó mà quên. Thẳng đến khi cô tốt nghiệp tiến sĩ, cùng Tần Hành trở lại trường học cũ chụp ảnh cưới, cô rúc vào vai Tần Hành, vẫn còn nhớ một màn này.

Mười lăm tuổi gặp nhau, mọi sự việc của cô đều có anh xuất hiện.

Ông Tần lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Vu, kỳ thật cũng không tính lần thứ nhất. Năm đó, ông ở dưới sân khấu nhìn bọn họ diễn « khổng tước đông nam phi », bất quá ông làm sao cũng tưởng tượng không nổi, trong vở kịch ấy lại có con dâu tương lai của mình.

"Đây là lần đầu tiên chú xem một tiết mục đặc sắc như thế." Trên mặt của ông tràn đầy vẻ tán thành."Lâm Vu à, về sau có thời gian, cùng Tần Hành về nhà chú chơi một chút."

Lâm Vu nhìn qua ông, "Dạ vâng ạ."

Ông Tần trên mặt tươi cười, cũng khó trách vợ mình luôn luôn khen Lâm Vu. Nhìn trận đấu này, ông ít nhiều đều bị chấn động. Không nói đến, đứa nhỏ này tri thức phong phú, nhìn cô trên khán đài thái độ lạnh nhạt, thật để ông lau mắt mà nhìn. Đối phương thua, cô đều sẽ cười một tiếng, dáng vẻ tươi cười chân thành, là cho đối thủ khẳng định.

Ngắm lại Tần Hành, từ nhỏ con mắt đã để lên đỉnh đầu, rầm thúí thượng thiên. Những năm nay thay đổi hẳn là vì Lâm Vu.

Thật sự là ứng với câu nói kia, gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Không sai không sai!

Bà Tần cũng là một mặt ôn hòa, "Các cháu buổi tối có liên hoan, cô và chú nghĩ mọi người nên cùng nhau ăn một bữa cơm, vừa vặn Tuyền Tuyền cũng ở đây."

Tần Hành nói: "Lâm Vu, ngày mai thế nào?"

Ngay trước mặt trưởng bối cô có thể nói không được sao? Cô gật gật đầu.

Bà Tần cười nói: "Vậy hôm nay cô đi đặt phòng. Tối ngày mai đi. Tuyền Tuyền, tối mai cháu có thời gian không?"

Triệu Ngọc Tuyền nội tâm cảm động không thôi, nhà họ Tần đây là yêu ai yêu cả đường đi lối về."Dì, cháu còn có việc bận. Mọi người là người một nhà khó có được không gian riêng tư, lần sau cháu sẽ tới ạ."

Bà Tần thật sự là thích cô, "Vậy lần sau vậy." Lâm Vu lúc ôn thi cấp ba, liền ở nhà Triệu Ngọc Tuyền, Triệu Ngọc Tuyền lại là một người tính tình thật thà. Núi Đông Lăng thật là một nơi tốt, khó trách cổ đại vương hầu sẽ đem mộ địa tuyển ở nơi đó.

Ông bà Tần thức thời sớm rời đi, trên đường trở về, ông Tần cùng khen Lâm Vu với vợ. Khen xong, ông Tần hỏi: "Tôi nhớ hồi trước bà rất thích con gái của nhà họ Thẩm? Một mực ngóng trông nó về làm con dâu."

Bà Tần bật cười: "A! Bọn nó hồi mới vào cấp ba, con của ông diễn bà mới."

Ông Tần gật gật đầu, ông còn có ấn tượng.

Bà Tần: "Ai cũng không dám vẽ nốt ruồi cho bà mỗi"

Ông Tần: "VẬY cuối cùng ai vẽ?"

Bà Tần: "Còn có thể là ai? Lâm Vu chứ sao! Tính cách Tần Hành ông cũng biết, nó bướng bỉnh trâu, lời của chúng ta nó đều không nghe, hết lần này tới lần khác lại nghe lời Lâm Vu."

Ông Tần: "Thật tâm mà nói, Lâm Vu so với Đình Đình càng thích hợp với Tần Hành."

Bà Tần cười một tiếng, "Trước đó vài ngày, Dương Hi còn hỏi tôi đài truyền hình tuyển người, Đình Đình học biên đạo chuyên nghiệp, đoán chừng sẽ đến tỉnh đài tới."

Ông Tần: "Lâm Vu cùng nhà họ Thẩm, Đình Đình đối với Tần Hành... Mau để cho hai đứa nhỏ kết hôn được rồi đó, tùy bọn chúng ở thành phố B mà sống."

Bà Tần: "Thông gia còn chưa từng gặp qua, ông nghĩ thật xa."

Lâm Vu trở về phòng tháo trang sức thay quần áo, lúc thay quần áo, cô do dự một chút, lấy ra cái váy dài, váy liền áo bên ngoài là một tầng lưới sa, điểm xuyết lấy đốm nhỏ. Lúc trước Tử Uyển nói với cô, mặc cái này tiên khí mười phần.

Vốn là chuẩn bị trận chung kết mặc, bất quá trận chung kết tổ tiết mục cung cấp quần áo, cô nghĩ nghĩ hôm nay mặc đi.

Tần Hành dắt Tiểu Dã, ở sảnh khách sạn chờ.

Hai mươi phút, anh liền nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện tại trong tầm mắt của anh. Anh không tự giác đứng dậy, theo bản năng nuốt

yết hầu.

Lâm Vu bước chân giương nhẹ, sắc mặt bên trên mang theo vài phần ngượng ngùng. Cô vẫn là không quen.

Tần Hành lờ mờ thấy được dáng vẻ cô mặc áo cưới, anh hào phóng giờ lên dáng bề tươi cười, "Đẹp lắm."

Lâm Vu liếc anh một chút, ánh mắt rất nhanh bị Tiểu Dã hấp dẫn. Cô ngồi xổm người xuống, "Anh làm sao lại dắt nó theo?"

Tiểu Dã đã chín tuổi, tiến vào thời kì trung niên, hiện tại đặc biệt dĩnh người.

Lâm Vu sờ nó một cái, nó liền hừ hừ.

Tần Hành nói: "Nó nhớ em đó, em cũng không nhìn tới nó!"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành lái xe, hai người trực tiếp đến Nhất Trung.

Nhất Trung đang được nghỉ hè, ông bảo vệ đã thay đổi. Nghe nói bọn họ muốn vào trường học, ông nghi vấn rất lâu.

Tần Hành kiên nhẫn giải thích, lại lôi ra Hách chủ nhiệm.

Bảo vệ mới gạt đầu, cho bọn họ vào xem. "Trời nóng như vậy, các cháu sao không chọn lúc khác mà đến."

Lâm Vu cũng cảm thấy thế, bất quá Tần Hành đề nghị đến trường học, cô cũng không có suy nghĩ nhiều.

Trở lại chốn cũ, hai người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Mùa hè, hồ hoa sen bên trong nở rộ. Trường học một mảnh an bình, chỉ có ve kêu gào rít.

Hai người tay nắm tay, Tiểu Dã theo sau lưng.

Tần Hành: "Trường học thật sự là một chút cũng không thay đổi."

Lâm Vu gật gật đầu, "Lần đầu tiên tới trường, em đã cảm thấy Nhất Trung thật xinh đẹp."

Tần Hành nghiêng đầu, "Lớp chúng ta người đầu tiên em nhìn thấy cũng là anh."

Lâm Vu giật một vòng cười, anh đến văn phòng đưa bài tập, ngày đầu tiên hai người liền đụng phải. Cô giật giật tay, lòng bàn tay đều là mồ hôi. Người này cũng không thấy nóng sao. Rõ ràng lúc trước có bệnh thích sạch sẽ.

Tần Hành: "Anh trước kia đã muốn nắm tay của em."

Lâm Vu cúi đầu xuống, "Tần Hành, nếu như anh không có gặp phải em, nhân sinh của anh sẽ như thế nào?"

Tần Hành: "Không có."

Lâm Vu: "Em nghĩ thử rồi. Anh sẽ thành nhà số học, khả năng còn có thể cảm thưởng."

Tần Hành: "Nghĩ anh cảm được giải thưởng? Vậy anh phải cố gắng tranh thủ cảm cái giải thưởng y học."

Lâm Vu cười, "Vậy em chờ xem."

Hai người đi qua dãy nhà của học sinh lớp 10, lại đến phòng học của học sinh năm na. Đoạn thời gian trước, trường học vừa mới đem tường quét vôi, nơi này không còn có dấu vết bọn họ lưu lại.

Lâm Vu chỉ vào chỗ ngồi của bọn họ, "Anh khi đó luôn đem chân ngã vào phía dưới ghế của em, có phải là cố ý hay không?"

Tần Hành nhú mày, "Vậy sao em xưa nay không nói anh?" Anh phiến muộn, Tôn Dương cũng sẽ thường xuyên đem chân để vào dưới ghế Khương Hiểu, Khương Hiểu thường xuyên quay đầu trừng Tôn Dương. Kết quả anh đem chiêu này dùng trên người Lâm Vu, hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Lâm Vu cười, liền biết anh là cố ý.

Sau đó, bọn họ lại đến thao trường, tìm một bóng râm nghỉ ngơi. Lâm Vu tựa ở trên lan can, váy theo gió mùa hạ bay lên, một mặt nhẹ nhõm tự tại.

Tần Hành nhìn đồng hồ, "Anh mang tiểu Dã đi tiểu một chút."

Lâm Vu gật đầu.

Tần Hành dắt Tiểu Dã ra thao trường, tại cách đó không xa dừng lại. Anh nhìn thoáng qua Lâm Vu, cô đang xem trời xanh. Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn, sau đó dùng dây thừng màu đen đã chuẩn bị xong bọc ở trên cổ Tiểu Dã. Anh vỗ vỗ Tiểu Dã, "Biểu hiện tốt một chút!"

Tiểu Dã vẫn như cũ là một mặt mỉm cười, "Ngao ngao ——" hai tiếng, thân mật muốn được Tần Hành ôm một cái.

Tần Hành trấn an ôm một cái, "Đi thôi."

Tiểu Dã nghe lời bước nhanh, so với thường ngày liều mạng chạy.

Lâm Vu nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, Tần Hành đứng tại cách đó trăm mét, Tiểu Dã hướng phía cô xông lại.

Anh nhìn qua cô, khoảng cách không gần không xa, hai người ánh mắt giao hội, Lâm Vu có chút sửng sốt một chút.

Tiểu Dã quán lấy cô, hừ hừ kêu.

Lâm Vu muốn ngồi xuống, Tiểu Dã một thân tuyết trắng, lúc này trên cổ đột nhiên xuất hiện một dây thừng màu đen quá để người khác chú ý. Cô nhẹ nhàng lau lau, lòng bàn tay chạm đến một cái gì đó lạnh lạnh, tâm bịch bịch nhảy lên.

Hết thảy không cần nói cũng biết.

Cô gỡ xuống chiếc nhẫn, ngẩng đầu nhìn người bên cạnh đang chạy tới.

Tần Hành khước miệng ngậm lấy ý cười, nũng nịu rục rỏ loá mắt, anh đưa tay cầm chiếc nhẫn từ tay của cô."A Vu, từ hồi cấp ba đến bây giờ, chúng ta đã quen biết tám năm."

Lâm Vu yên lặng nhìn qua anh, đôi mắt bên trong tất cả đều là hình bóng anh.

"Chúng ta mới hai mươi hai tuổi, quãng đời còn lại còn rất dài chúng ta sẽ cùng nhau đi." Thần sắc anh trịnh trọng mà kiên định.

Lâm Vu nhớ tới đã từng anh nói với cô:

Tần Hành, đối với tình cảm kiên trì bền bỉ.

Ánh nắng xuyên qua cây lá rậm rạp, dưới bóng cây lưu lại chút ánh sáng, thì ra giữa ngày hè lại có khung cảnh đẹp như vậy.

Cô chậm rãi đưa tay, năm ngón tay mảnh khảnh ngừng ở trước mặt của anh.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 57

Tàn Hành đem chiếc nhẫn mang lên ngón giữa tay trái của cô, khước miệng của anh tươi cười, có chút cúi đầu xuống, tại đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn. Anh trước đây thật lâu liền nghĩ qua, nếu như về sau, anh cầu hôn Lâm Vu sẽ là hoàn cảnh như thế nào?

Lâm Vu tính cách nội liễm, không thêm để ý hình thức. Thế nhưng cả đời chỉ có một lần, anh hi vọng ở bọn họ sẽ có kí ức đẹp nhất.

Vậy liền ở Nhất Trung đi.

Bọn họ nhận thức lại, từ bạn học đến người yêu.

Anh nhìn qua cô, trông mắt bên trong có hạnh phúc có khẩn trương.

Lâm Vu hốc mắt phát nhiệt, cô trừng mắt nhìn, "Anh mua nhẫn lúc nào?"

Tàn Hành: "Lúc em đáp ứng tham gia chương trình."

Lâm Vu: "Đây chính là quà thắng giải mà anh nói sao?"

Tàn Hành: "Chẳng lẽ anh không phải phần thưởng sao? A Vu, anh đem cuộc đời còn lại của anh đều giao cho em."

Lâm Vu xưa nay không biết trình độ văn học của anh có thể cao như vậy.

Trên trời một mảnh xanh thẳm, đường băng màu đỏ nhựa plastic, mặt cỏ màu xanh.

"Ngày kia, để cha mẹ anh cùng chúng ta, về Đông Lăng."

Lâm Vu nháy mắt, "Tần Hành, anh không phải là muốn kết hôn chứ?" Bọn họ vẫn còn đang đi học đó, lại nói hai mươi mấy tuổi thật có chút sớm.

"Anh rất muốn." Anh không e dè, "Ai bảo chúng ta mấy năm tiếp theo đều sẽ rất bận."

Đây đúng là vấn đề.

Lâm Vu đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt của anh, "Có thể gạt thời gian qua một bên mà."

Gia đình hai bên gặp mặt, anh cùng với cô sẽ danh chính ngôn thuận. Hai người đều là người trưởng thành rồi, đến nay hết thấy cũng không có thân mật quá. Tần Hành tôn trọng cô, bảo vệ cô. Anh biết rõ có thể đi đến hiện tại, anh nên thỏa mãn.

Hai người đứng ở chiều hè gần 40 độ, lãng mạn khiến cho người ta cảm thấy buồn cười.

Buổi tối, liên hoan đầy ba bàn.

Lâm Vu mang Tần Hành tới tham gia, hiện tại tất cả mọi người biết, Lâm Vu cùng Tần Hành là quan hệ gì. Tần Hành cùng Lâm Vu chuyện hồi buổi chiều đã lan ra.

Hai người lúc này xuất hiện, thật sự là tiện sát người bên ngoài.

Phùng Triết trêu ghẹo nói: "Tần Hành, cậu đừng phòng người! Mọi người đều biết, không dám cướp Lâm Vu đâu."

Đám người cười ha hả.

Chu Thiển nghi ngờ thật lâu, "Anh Tần, không phải hai người yêu nhau từ hồi cấp ba à?"

Tần Hành cười khở lắc đầu, "Anh ngược lại rất muốn!"

Lâm Vu rót cho anh một cốc nước, giữa hai người ăn ý vừa ấm lại ngọt.

Phùng Triết cùng mấy bạn học nam lập tức không thuận theo. "Bạn gái chiến thắng, cô ấy không thể uống rượu, cậu đã tới, thì cậu liền thay cô ấy."

Tần Hành tự nhiên không từ chối.

Đạo diễn Trương cũng là vui vẻ, từ trong nhà mình mang theo một bình rượu trắng. Mấy nam sinh phân ra uống, đương nhiên Tần Hành uống nhiều nhất.

Đến cuối cùng, bọn họ lại mở hai kết bia.

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, bọn họ kết bạn, cũng là có tư vị khác.

Mọi người một mực cho tới đến mười giờ hơn, vẫn chưa thỏa mãn, riêng phần mình trở về.

Lâm Vu vịn Tần Hành, nhẹ giọng hỏi: "Anh thế nào?" Cô không biết tửu lượng của anh, còn là lần đầu tiên gặp anh uống rượu.

Tần Hành tiếng nói chuyện không giống bình thường, "Choáng đầu, chân nhũn ra. Ở khách sạn đi."

Lâm Vu nhìn anh, bây giờ trở về nhà, chẳng lẽ còn để cha mẹ anh chiếu cố anh sao? Cô dứt khoát khế cắn môi, dẫn anh trở về khách sạn. Tại khách sạn một lần nữa đặt một phòng lớn.

Tần Hành kiên trì quét thẻ, không chịu để cho Lâm Vu trả tiền. Lâm Vu không rõ, anh lúc này làm sao còn tỉnh thế.

Kết quả cô xem xét giá căn phòng, "Anh thật sự là! Chỉ ở một đêm thôi mà."

Lâm Vu không hề nói gì, một đường vịn anh về đến phòng. Đầu cô nóng đầy mồ hôi, tranh thủ thời gian hạ điều hoà xuống.

Tần Hành nằm trên ghế sa lon, toàn thân khó chịu.

Lâm Vu đi toilet vắt một cái khăn mặt, tới cho anh lau lau mặt, "Chỗ nào không thoải mái?"

Tần Hành chỉ chỉ ngực.

Hai người mặc dù thường xuyên hôn, đến cùng còn chưa có nhìn qua thân thể của đối phương. Hiện tại lại ở khách sạn, cũng không có quần áo.

Tần Hành nháy mắt mấy cái, "A Vu, em đi về nghỉ ngơi trước đi."

Cô lúc này làm sao có thể đi. "Anh lên giường nằm một lát đi."

Tần Hành quả thật có chút choáng đầu, bất quá hẳn không phải việc lớn, chỉ là rượu trắng thôi mà.

Lâm Vu cầm một bình nước khoáng tới, "Anh uống đi, có muốn hay không em đi mua chút thuốc?"

Tần Hành uống nửa bình nước, thoải mái hơn. "Không có việc gì. Anh nghỉ ngơi một chút liền khỏe. Em đi tắm trước, mệt mỗi một ngày rồi, đi nghỉ ngơi đi."

Lâm Vu cúi đầu, cô có chút không dám nhìn con mắt anh.

"Không có áo ngủ, chấp nhận một chút."

Lâm Vu: "...". Cô biết nếu bây giờ cô trở về lấy quần áo càng là bịt tai mà đi trộm chuông, dứt khoát tùy tiện. Căn phòng xa hoa này, chấp nhận vậy.

Chỉ chốc lát sau, Tần Hành liền nghe được phòng tắm truyền đến tiếng nước, anh cầm lấy nửa bình nước, ừng ực ừng ực uống sạch.

Lâm Vu mặc áo choàng tắm, phi thường không thích ứng, cô buộc lại đai lưng, đi đường lúc đầu vai có chút hoạt động. Thế nhưng là áo lót bên ngoài bây giờ không thể mặc lại, cô dứt khoát giặt, phơi tại một nơi mà cô cho là bí ẩn, chỉ mong Tần Hành không nhìn thấy.

Lâm Vu từ phòng tắm ra, tóc ướt. Cô lấy dép lê, đi đến bên cạnh anh, "Anh thế nào? Tốt hơn chút nào chưa."

Tần Hành á một tiếng, mặt của cô bị nhiệt khí chưng đỏ bừng, trên cổ còn có giọt nước. "Em muốn ngủ trước sao? Anh đi tắm rửa."

Anh đứng dậy đến phòng tắm, chỗ lớn như vậy, nội y màu trắng của Lâm Vu, anh liếc mắt liền thấy được.

Tần Hành bất đắc dĩ lắc đầu, âm thầm nói ra: "Chịu đựng vậy."

Trong phòng tắm không khí ngọt ngào, anh càng thêm khó chịu, đột nhiên ngực một trận nghiêng trời lệch đất, anh phản ứng cực nhanh, ngay lập tức nôn ra bồn cầu.

Lâm Vu nghe thấy thanh âm vội vàng từ trên giường xuống, cô gõ cửa, "Tần Hành —— Tần Hành ——" ngữ khí có mấy phần lo lắng.

Bên trong anh còn đang nôn, Lâm Vu cắn răng một cái, đẩy cửa thủy tinh ra.

Tần Hành vội vàng ấn bồn cầu tự hoại, tranh thủ thời gian súc miệng.

"Thế nào?"

"Tốt hơn nhiều." Anh quay đầu, một tay chống tại trên bồn rửa tay.

Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí vịn anh, thấy thái dương anh đều là mồ hôi, cô vịn anh ngồi ở trên nắp bồn cầu."Ra ngoài nghỉ ngơi một chút."

Tần Hành vận mi, "Vừa dơ vừa thú, chính anh còn không đành lòng nhìn chính mình."

Lâm Vu cười, bệnh thích sạch sẽ lại phát tác.

Tần Hành đẩy cô, "Em đi ra ngoài trước, anh muốn tắm rửa."

Lâm Vu lại sợ anh ngã sắp xuống, khẽ cắn môi. "Em giúp anh."

Tần Hành một mặt ngốc trệ.

"Em giúp anh cởi quần áo. Anh đừng nghĩ nhiều như vậy." Lâm Vu quần bách, anh bây giờ nhìn lấy cũng không có chút gì gọi là khí lực.

Tần Hành giống như cười mà không phải cười nhìn cô, "A Vu, anh chờ mong ngày đó." Nói xong anh ngoan ngoãn giơ tay lên.

Lâm Vu cúi đầu xuống, cuốn áo thun của anh lên. Cởi áo xong, cô vừa muốn mở miệng, ánh mắt lại rơi tại hình màu đen trên ngực trái anh. Cô một chút liền nhận ra, kia là chữ kí mà Khương Hiểu đã từng thiết kế cho cô. Cô chậm rãi ngồi xổm, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cái hình xăm, tay cũng kìềm lòng không chạm vào nó, đầu ngón tay ở phía trên vẽ một vòng.

Cô ngẩng đầu, con người thật sâu nhìn chăm chú anh, "Lúc nào vậy?"

Tần Hành: "Tốt nghiệp cấp ba."

Lâm Vu mắt đục đỏ ngầu, "Đau không?"

Ngực trái, kia là chỗ tim đập.

Tần Hành: "Không đau."

Lâm Vu cắn cắn khóe môi, "Anh làm sao đều không nói cho em?"

Tần Hành vịn đầu vai của cô, "Chờ em phát hiện! Được rồi, em đi ra ngoài trước, anh muốn tắm rửa." Cô nhìn như vậy, anh thật chịu không được.

Lâm Vu đi ra ngoài, lại một mực chú ý đến phòng tắm. Cũng may Tần Hành rất nhanh tắm rửa, lúc đi ra ngang hông của anh chỉ quần một mảnh khăn tắm, vừa đi vừa nhỏ giọt nước.

Tắm rửa xong, cả người dễ chịu rất nhiều, sắc mặt cũng tốt hơn trước.

Lâm Vu gửi cho Hàn Dịch Tâm một tin nhắn, nói cho chị ấy biết cô đêm nay không trở về.

Hàn Dịch Tâm cho gửi lại cho cô chữ: được

Tần Hành ngồi ở mép giường, giường lớn chấn động."Nhanh ngủ đi. Hơn mười một giờ rồi, ngày mai buổi sáng không phải muốn cùng bọn họ đi chơi phải không?"

Lâm Vu cắt kỹ điện thoại, lẳng lặng mà nhìn anh."Khương Hiểu hẳn là tìm anh muốn đòi phí bản quyền.."

Tần Hành cười, "Đợi cậu ấy kết hôn, chúng ta mừng lớn cho cậu ấy." Anh xốc chăn nằm xuống.

Lâm Vu nằm ở một bên.

Giường lớn rất lớn, ở giữa cách một khoảng cách.

Đây là lần đầu tiên hai người chung giường chung chăn.

Tần Hành đưa tay tắt đèn, gian phòng lâm vào trong bóng tối.

Lâm Vu nhắm mắt lại, bên tai nghe tiếng hít thở của anh. Chỉ là cô chậm rãi phát hiện hô hấp của anh tựa hồ có chút nhanh.

"Dạ dày không thoải mái sao?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Tần Hành á một tiếng, "A Vu, anh khó chịu."

Lâm Vu vừa định động, anh đã dựa tới, toàn thân nóng hầm hập. Lâm Vu cảm giác được một cách rõ ràng cái loại nóng rực của Tần Hành.

Ngoài cửa sổ truyền đến ánh trăng soi, trong phòng quanh quẩn lấy ánh sáng nhàn nhạt, mê ly mà đa tình.

Tần Hành quen thuộc tìm được khoe miệng của cô, chậm rãi hôn lên. Tay của anh chậm rãi luồn vào bên trong áo choàng tắm của cô, áo choàng rộng rãi quả thực thuận lợi cho động tác của anh.

Khi anh nắm giữ cô, nhu hòa chậm rãi sờ, cả người cô run lên, tiếng nghẹn ngào bị anh nuốt vào.

"A Vu —— anh yêu em ——" anh nhẹ giọng nói, động tác trên tay không ngừng, làn da của cô vừa mềm lại trơn. Nụ hôn của anh kì lạ không kì được hướng xuống. Dáng người cô mảnh mai, bắt quá chỗ nên mập lại mập khiến anh có chút ngoài ý muốn.

Anh học y, hiềm nhiên hiểu rõ vô cùng kết cấu cơ thể người, lục phủ ngũ tạng cùng mạch máu, anh đều rõ ràng.

Hôn thật lâu, áo ngủ của cô trượt xuống, khăn tắm bên hông anh không biết đã đi đâu. Trong nháy mắt, anh đành chỉ động tác, thuận thể xoay người nằm xuống lại. "A Vu, em thật ngọt."

Lâm Vu cắn răng, cô đã cảm nhận được lửa nóng của anh. Người học y làm sao lại không rõ ràng nó đại biểu cái gì? "Tần Hành, anh nếu muốn ——" dù sao là anh, cô cũng không cứng nhắc như vậy. Nữ sinh ký túc xá trò chuyện buổi đêm, cũng nói qua cái đề tài

này. Các cậu ấy còn trêu ghẹo cô, Tần Hành dáng người tốt như vậy, cô liền không có một chút ý nghĩ gì sao?

"Không phải hiện tại." Tần Hành hôn khẽ một cái khóe miệng của anh, "Thuận theo tự nhiên. Ngủ đi ——" anh nhẹ nhàng đưa cô ôm vào trong ngực.

Lâm Vu đối cái kia hình xăm kia có hảo cảm, tay không kìm được liền muốn sờ.

Tần Hành một mặt bất đắc dĩ, "A Vu, tự chủ của anh có hạn."

Lâm Vu vội vàng rút tay về, không nhúc nhích.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 58

Mùa hè, trời hửng đông sớm.

Ngoài hành lang có rất nhiều âm thanh kéo vali.

Sáu giờ sáng, Tần Hành bị tỉnh bởi tin nhắn điện thoại.

Bà Tần sáng sớm đã gửi tin nhắn: Tối hôm qua con không về nhà? Ở khách sạn sao?

Tần Hành: Đúng thế.

Một lát sau có một tin nhắn gửi đến: Lâm Vu ở cùng với con sao?

Xem ra bà gửi tin nhắn thế này là đã cân nhắc một hồi lâu.

Tần Hành: Vâng.

Cách màn hình, nhưng anh có thể tưởng tượng ra gương mặt bất quáí của mẹ mình.

Bà Tần: Vậy các con nghỉ ngơi thật tốt, tối nay trở về cũng không sao.

Tần Hành: "... " Mẹ anh quả thật là xem nhiều phim quá rồi. Anh tiện tay đem điện thoại đặt sang một bên.

Đồng hồ sinh học của Lâm Vu luôn luôn rất chuẩn, sáu giờ rưỡi, cô chậm rãi tỉnh giấc. Thân thể nhẹ nhàng khẽ động, cái nệm này quá mềm mại khiến cả người cô như bị dính vào giường. Cho tới nay, cô đều ngủ giường trúc, sớm thành thói quen.

Cô vừa muốn xuống giường, Tần Hành giữ chặt tay của cô, "Nằm với anh một lát nữa đã." Thanh âm của anh dễ nghe êm tai, như là tiếng đàn tâm sự.

Tần Hành nghiêng người sang, con mắt nhìn qua cô, "Ngủ có ngon không?"

"Ngon chứ, đây là lần đầu tiên em ngủ cái giường mềm như thế đó."

Anh cười, "Nếu em thích, về sau giường của chúng ta cũng mua nệm loại này. Giường ở ký túc xá quả thật rất cứng."

"Bạn Tần Hành à, em còn có năm năm đại học nữa mới tốt nghiệp." Cô cảm thấy cần phải nhắc nhở anh.

Tần Hành cầm tay của cô, "Thực tập trong nhà tương đối dễ dàng!"

Lâm Vu quay đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Đầu Tần Hành ngang nhiên xông qua, "Em không biết đâu, anh vừa mới mở mắt ra nhìn thấy em, cảm giác chính mình như đang nằm mơ."

Lâm Vu á một tiếng, "Đợi chút nữa tám giờ đã tập trung, chúng ta nhanh lên đi." Cô muốn đứng lên, lại bị anh xoay người đặt ở dưới thân.

Động tác của anh chạm đến điều khiển từ xa, rèm che nắng chậm rãi kéo ra, ngoài cửa sổ tia nắng sáng tỏ, chỉ có một lớp rèm mỏng che lại thế giới bên ngoài..

Lâm Vu nhìn thẳng vào con mắt thâm thúy của anh, "Thời gian không còn kịp rồi."

Tần Hành mấp máy vành môi, thanh âm trầm thấp khàn khàn, tràn đầy dụ hoặc."A Vu, để cho anh nhìn em chút."

Trái tim Lâm Vu đột nhiên đập nhanh, cô nháy nháy mắt, yên lặng nhìn anh. Anh nhẹ nhàng nằm ở trên người cô, trần truồng bên trên, Lâm Vu rõ ràng mà nhìn anh, da thịt của anh khỏe mạnh nam tính, anh đi tập rất nhiều nên thân hình thẳng tắp.

Anh như này, quả thật rất quyến rũ.

Cái hình xăm kia lại khiến cô chú ý hơn.

"A Vu ——" anh lẩm bẩm lấy tên cô, âm cuối câu người.

Lâm Vu cổ họng khô rát, chậm rãi đưa tay ôm lấy cổ của anh.

Tần Hành hôn cô thật sâu, ngón tay của anh chuyển qua cái áo choàng tắm của cô, thời điểm sắp cởi ra, động tác của anh thoáng dừng lại.

"A Vu, anh hiểu."

Lâm Vu nhắm mắt lại, "Tần Hành, anh thật lưu manh!" Cô vẫn thẹn thùng.

Tần Hành không tiếp tục do dự, cởi áo, đập vào mắt anh là thân hình mềm mại trắng lóa như tuyết, eo thon, hai chân thon dài...

Một giây này, đầu óc của anh trống rỗng.

Tần Hành nghiêng người, "A Vu, em thật đẹp."

Lâm Vu toàn thân bất lực, "Được chưa?"

Làm sao có thể nhanh như vậy liền được? Anh quả thực động tâm. Tần Hành cắn lỗ tai của cô, "Em mở to mắt nhìn anh!"

Lâm Vu mở mắt ra, đối đầu với khuôn mặt tươi cười của anh, anh cười xán lạn như ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Tần Hành bật cười, "Thế sau này em đi thực tập thì phải làm sao bây giờ? Em không nhìn thân thể của bệnh nhân sao?"

Lâm Vu: "Đến lúc đó tự thành thói quen."

Tần Hành thế nhưng là hiểu rõ tính cách của cô, "Anh giúp em làm quen trước. Bắt đầu từ ngũ quan ——" anh lôi kéo tay của cô chậm rãi trượt, sờ qua hầu kết, đến ngực, anh giống một người thầy tốt, nói cho cô biết từng nơi này tên gì.

"Nơi này ——" dưới thân thể anh gần sát cô, "A Vu, em có muốn sờ nó hay không?"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành mang theo tay của cô, chậm rãi nắm chặt chính mình.

Ngón tay của cô lạnh buốt, anh chỉ cảm thấy có một chuỗi dòng điện chạy toàn thân.

Lâm Vu chưa từng nghĩ tới, lần thực tập đầu tiên của mình lại như này. Hồi lâu, Tần Hành nằm ở lồng ngực của cô, thở hổn hển.

Tần Hành hôn cổ của cô, "A Vu, thật hi vọng chúng ta có thể nhanh kết hôn."

Hai người cùng ngày đúng như bà Tần nói, không có đi ra. Lâm Vu trở về cầm hành lý, vừa vặn Hàn Dịch Tâm cũng ở đó.

"Chị, chị không có ra ngoài?"

"Quá nóng. Về sau có cơ hội mùa thu lại đến vậy." Hàn Dịch Tâm cũng đã thu dọn xong hành lý, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

"Chị chừng nào thì đi?"

"Mười một giờ." Hàn Dịch Tâm trả lời, "Lâm Vu, em nghĩ về sau sẽ ở phòng nào?"

Lâm Vu lắc đầu.

"Em thông minh như vậy, ở cái phòng nào đều không có vấn đề. Được, chị đi đây. Chúng ta trở về gặp." Cô đứng dậy, cầm hành lý. "Em nhớ trả phòng hộ chị nhé."

"Vâng."

Đi tới cửa, cước bộ của cô ấy dừng lại, "Lâm Vu, chúc mừng em."

Tần Hành hôm qua cầu hôn, Lâm Vu hiện tại đã đeo chiếc nhẫn.

Thật tốt.

Lâm Vu cất kỹ hành lý, giặt mình ngộ ra cái gì. Thì ra chị ấy...

Cô nhìn một chút chiếc nhẫn trong tay, khẽ thở dài một hơi. Bọn họ hiện tại đã có thể sử dụng lý trí để khống chế tình cảm, sẽ không còn giống như hồi cấp ba nữa.

Tần Hành đã tính tiền trả phòng, ở dưới lầu chờ Lâm Vu, anh vừa mới thương lượng với Lâm Vu một chút, một hồi đi đến nhà anh.

Tần Hành nói đó là ý của mẹ, Lâm Vu ngược lại không tiện từ chối.

Lúc Hàn Dịch Tâm xuống, cũng nhìn thấy Tần Hành. Cô tự nhiên hào phóng chào hỏi.

"Trở về à?"

"Đúng vậy. Lần này rất vui!"

"Về sau có cơ hội lại đến Tấn thành, chọn hôm nào mát mẻ xú, chơi cho vui."

Hàn Dịch Tâm cười giả dối, "Cậu theo giúp tớ nhé?"

"Tớ cùng Lâm Vu sẽ giúp cậu."

"Tớ nói đùa, về sau tớ sẽ cùng bạn trai về."

Cái người Tần Hành này có bao nhiêu ôn nhu quan tâm thật sự là đều dành cho Lâm Vu.

"Đúng, bao giờ cậu đi bệnh viện nhân dân?"

"Chờ xong chuyện ở đây liền trở về."

Hàn Dịch Tâm gật gật đầu, "Tớ đi, gặp lại sau."

"Thuận buồm xuôi gió nhé!"

Giữa bọn họ có thể giữ tình bạn bè như này quả thật không dễ, anh cũng không muốn lại để cho Lâm Vu trải qua những chuyện đau buồn đã từng trải.

Lúc trước bởi vì chuyện của nhà Thẩm, anh lo lắng Lâm Vu sẽ cự tuyệt anh. Tần Hành cơ hồ có thể tưởng tượng ra. Bọn họ thuận buồm xuôi gió được trên mặt đất đại học, là vì Lâm Vu cách anh xa tám trường.

Bất quá, anh tình nguyện như thế này, cũng không kể nếu cô trượt đại học hay gì. Đến đại học, anh vẫn sẽ chủ động tiếp cận cô.

Như vậy anh vẫn sẽ chọn chọn học y sao?

Có lẽ sẽ không.

Buổi chiều, Lâm Vu cùng Tần Hành cùng nhau trở về nhà họ Tần. Cô kiên trì muốn mua quà, Tần Hành bắt đắc dĩ lắc đầu.

Cuối cùng dưới đề nghị của anh, hai người chút hoa quả.

Tần Hành cười: "Cha mẹ anh hiện tại thiếu con dâu, em đến đã là quà tốt nhất rồi."

Lâm Vu quét mắt nhìn anh một cái, "Chú dì còn trẻ như vậy, làm sao phải gấp gáp như thế? Anh lại đùa em à?"

Tần Hành nhún vai, "Ai bảo anh học y, mẹ anh nghe xong tám năm mới tốt nghiệp, bà liền trong tiềm thức cảm thấy trong vòng tám

năm, cũng chính là đến lúc anh hai mươi sáu tuổi cũng sẽ không thể kết hôn."

"Lần trước thầy giáo y đến trường học bắt đầu bài giảng, em gặp được một đàn chị. Chị nói, chúng ta ba mươi tuổi kết hôn vẫn còn sớm."

Tần Hành yếu ớt nói: "Em không biết rất nhiều người theo đuổi anh sao? Anh có bạn gái, có vợ, anh còn thèm nhìn các cô gái khác à!"

Lâm Vu: "..."

** ***

Ông bà Tần đã sớm chờ ở phòng khách.

Lâm Vu cùng Tần Hành vừa đến, bà liền nghênh đón. "Bên ngoài nóng không? Làm sao còn mang quà chứ? Tần Hành cũng vậy, cũng không ngăn cản con bé."

Tần Hành cười khổ: "Mẹ, con ngăn không được."

"Dì, con có chút hoa quả."

"Một lát nữa rửa sạch sẽ, ăn cơm xong rồi ăn."

Bà Tần hôm nay mặc một cái váy liền áo màu xanh đen, khí chất lồi lạc.

Lâm Vu đánh giá nhà anh, cái khách sạn ban này cách nhà Thẩm chỉ mười mấy phút, mấy khu đầu này của Tấn Thành là khu nhà giàu.

Bà Tần rót cho cô một cốc nước trái cây, "Dì và chú một mực ngóng trông con đến nhà chơi, Tần Hành không chịu." Bà Tần quá biết nói chuyện.

Tần Hành cũng không đâm thủng bà.

"Lần sinh nhật đó của Tần Hành, vốn là dự định mời bạn học tới nhà chơi. Về sau nó nổi điên không chịu sinh nhật. Không phải cháu liền có thể đến đây sớm một chút sao."

Lần đó Lâm Vu có ấn tượng, cô từ chối, nhưng có đưa Tần Hành một phần quà sinh nhật. Cô không biết Tần Hành tức giận, sinh nhật mười tám tuổi của Thẩm Nghi Hành, cô có thể đi. Nhưng sinh nhật mười tám tuổi của anh, cô liền không tới.

Tần Hành: "Khi đó học tập căng thẳng như vậy, cái gì mà sinh nhật chứ."

Lâm Vu tê rần, lúc trước cô nói như vậy, học tập bận quá.

Bà Tần cũng cười, làm sao bà lại không biết chuyện này, bà đoán cũng đoán được.

Bà đứng dậy, "Đồ ăn đều chuẩn bị rồi, dì lại đi làm hai món nữa đã."

Lâm Vu lập tức đứng lên, "Dì, để con đến giúp dì."

Hai vị nữ sĩ vừa đi, Tần Hành nói: "Mẹ có bộ quần áo này ở đâu vậy, giống như đầu bếp ấy."

Ồn Tần thanh thoi uống trà, "Mẹ con có chút hưng phấn quá độ. Lâm Vu thỏa mãn bà ấy, bà ấy thích con gái, nên đối với con gái hết

thầy ảo tưởng, thông minh xinh đẹp nhu thuận động lòng người."

Tần Hành: "... Sinh con ra, hai người cứ như vậy không hài lòng sao?"

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Ông Tần ho một tiếng, "Không phải ý này. Lúc trước kế hoạch chúng ta là muốn sinh con gái."

Tần Hành đứng lên, "Cha, hiện tại con không ngại hai người lại cho con thêm một em gái nữa đâu."

Ông Tần sắc mặt cứng đờ, "Tiểu tử thôi! Bắt cha nói đùa à."

Tần Hành cười nhẹ đi vào phòng bếp, nghe thấy bên trong tiếng nói chuyện.

Bà Tần: "A Vu, kĩ thuật dùng dao của con rất tốt. Trước kia ở nhà hay nấu cơm sao?"

Lâm Vu: "Ngày nghỉ sẽ giúp ạ. Bình thường mẹ con không cho."

Bà Tần: "Mọi người mẹ trên thế giới đều như thế, mẹ cùng bà con thật vĩ đại, đem con nuôi tốt như vậy."

Lâm Vu bắt đầu đem rau củ bỏ vào nồi, cô thuần thực chiên xào, thêm muối thêm gia vị.

Bà Tần một mặt hài lòng, "Ta và chú bình thường bận rộn công việc, cơ hội xuống bếp của dì có hạn. Ở chỗ này ở mười năm, số lần nấu cơm của dì có thể đếm được trên đầu ngón tay."

"Mười năm?" Lâm Vu nghi hoặc, "Dì, mọi người trước kia không phải ở thành phố C lân cận sao?"

"Không có. Tần Hành mười hai tuổi chúng ta liền đến nơi này, một mực chưa từng thay đổi."

Lâm Vu khóe miệng giờ lên một nụ cười, ý vị thâm trường.

Tần Hành đột nhiên lên tiếng, "Mẹ, cần con giúp sao?"

Bà Tần nhìn anh một cái, "Vậy thì thật là tốt, đem đồ ăn bụng lên bàn đi."

Tần Hành nhìn thấy Lâm Vu đáy mắt có ý cười, anh có chút xấu hổ. Đi đến bên cạnh cô, anh hạ giọng nói: "Khi đó là thời điểm đặc biệt!"

"Vâng." Cô nhẹ nhàng ứng thanh, khuỷu tay lại đẩy anh đi ra ngoài. Mẹ anh còn đang ở bên cạnh đó.

Bữa cơm này, mọi người tâm tình phi thường vui vẻ.

Ông bà Tần hiền lành, đối với hai đứa bé, đề một chút. Ông cảm thấy người trẻ tuổi nên đi lại một chút, có cơ hội có thể đi ra bên ngoài mở mang kiến thức.

Lâm Vu nghe vào trong lòng, nhân sinh của cô cho tới nay đều là chính mình quyết định, mẹ cùng bà từ trước đến nay đều là nghe cô.

"A Vu là người Miêu sao?" Ông Tần hỏi.

Lâm Vu gật gật đầu, "Quê con ở Vân Nam, thôn XX."

Ông Tần đột nhiên buồn vô cớ, "Cái chỗ kia chú có ấn tượng."

"Cha, cha đi rồi sao?"

"Không có. Trước đây quen biết một người bạn cùng cha nói qua, nói nơi đó rất đẹp. Không nói nữa, ăn cơm đi." Ông Tần đánh giá Lâm Vu, khỏe miệng có chút nhẹ cười. Bọn họ người quen xa gần cũng không có người dân tộc thiểu số, chuyện này ngược lại rất mới lạ.

Sau bữa ăn, Tần Hành đưa Lâm Vu trở về phòng nghỉ ngơi.

Tần Hành ngủ ở lầu hai, thư phòng cùng phòng ngủ thông nhau, gian phòng trang trí ngăn gọn, lấy xám trắng đen làm chủ.

Giá sách bên trên mỗi ngăn đều chứa đầy sách.

Lâm Vu tìm lòng không tìm được đi qua, ánh mắt đảo qua, sách rất nhiều loại. Cô nói, "Em hiện tại rốt cuộc cũng biết, vì sao mà cái gì anh cũng biết."

Tần Hành đưa tay, giữa ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn một loạt sách."Khi còn bé cha mẹ anh bận rộn công việc, anh lại không thích trên lớp, dứt khoát một mình tự đọc sách."

Lâm Vu nắm tay của anh, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Ban đêm, Lâm Vu ở tại nhà Tần Hành.

Bà Tần sớm đã đem phòng cho khách thu dọn xong, thậm chí còn mua cho cô hai bộ áo ngủ.

"Cháu xem một chút xem có cái gì thiếu, lần sau dì lại đi mua thêm."

"Dạ đủ rồi ạ."

"Con thích là được rồi. Dì trước kia bận rộn công việc, Tần Hành trưởng thành đi đều không có tâm tư gì, kỳ thật vẫn là rất tiếc nuối." Bà Tần nhẹ nhàng nói. "A Vu, không nên cảm thấy có cái gì không có ý tứ. Con là đứa trẻ tốt, dì nghĩ cha mẹ nhà ai đều sẽ rất thích cháu. Năm đó Dương Hi trong âm thầm cũng đã nói, nếu con là người yêu của Nghi Hành, bà ấy liền vui vẻ. Không nghĩ tới bây giờ lại bị nhà dì chiếm tiện nghi."

Lâm Vu yên lặng.

"Được, con nghỉ ngơi một chút. Buổi sáng ngày mai chúng ta xuất phát sớm chút."

Bà Tần xuống lầu không bao lâu, Tần Hành lại tới. "Anh ngủ không được, em đang xem cái gì đấy?"

"Xoa bóp huyết vị. Xương cổ bà có chút không thoải mái, em muốn trở về thử với bà một chút."

Tần Hành nhú mày, cùng cô nghiên cứu.

"Đông đông đông —— A Vu, con đã ngủ chưa? Đi vừa mới nghĩ, đi nấu một bát tổ yến." Bà Tần đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa, trong phòng ngủ, hai người đều có chút trở tay không kịp.

Lâm Vu nhìn thoáng qua Tần Hành, trong mắt quẩn bách.

Tần Hành xuống giường, "Nếu không anh trốn ở trong tủ?"

Lâm Vu trừng mắt liếc anh một cái, lúc này anh còn có hứng nói đùa.

Tần Hành hào phóng đi mở cửa, "Mẹ, chúng con đang đọc sách."

Bà Tần chứng chạc đàng hoàng, "Đừng cố đọc sách, mấy ngày nay mệt mỏi như vậy."

Lâm Vu đỏ mặt gật đầu.

Bà Tần nhìn thoáng qua, Lâm Vu giờ phút này đã thay áo ngủ, da thịt trắng nõn trước ngực có thể thấy được nhàn nhạt chút màu tím. "Vậy các con sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Tần Hành dứt khoát cũng đi ra theo.

Hai mẹ con trầm mặc một khắc.

Bà Tần đột nhiên mở miệng, "Tần Hành, con cũng nên khắc chế một chút. A Vu dù sao cũng mới năm ba."

Tần Hành: "..."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 59

Sáng ngày thứ hai, ông Tàn lái xe, bốn người một nhà xuất phát đến Đông Lăng.

Trên mặt Lâm Vu vẫn lạnh nhạt, bất quá trong lòng đang xen lẫn một chút khản trương. Năm đó, cô mười lăm tuổi một thân một mình từ Đông Lăng đi đến Tấn Thành, hai mươi hai tuổi cô từ Tấn thành trở lại Đông Lăng, bên người lại có một gia đình nữa làm bạn. Cuộc sống biến đổi thật ảo diệu để cho người ta không dám tưởng tượng.

Mặc dù cô đã cùng mẹ gọi điện thoại, có thể là do cô có chút bận tâm. Mẹ có thể hay không cảm thấy quá đột nhiên?

Tàn Hành nhìn ở trong mắt, tay phải đột nhiên nắm chặt cô, mười ngón đan lại với nhau. Lòng bàn tay của anh chậm rãi truyền lại hơi ấm áp cho cô.

Lâm Vu nhẹ cười với anh, dáng tươi cười ấm áp. Cô cũng không còn là con bé lúc trước nữa. Hai vị trưởng bối nhà họ Tàn biết lễ hiền hoà, tự mình chạy tới nhà cô một chuyến đủ thấy họ chúc phúc cho tình yêu này như nào, đối với người nhà Lâm Vu lại càng tôn trọng.

Nghe nói, bà Tàn vì lần gặp mặt này, đã nghỉ trước một tuần.

Có đôi khi ngẫm lại, gia đình như nào con cái như vậy. Cô cùng Tàn Hành trưởng thành trong hai gia đình hoàn cảnh khác nhau,

tính cách hai người có sự khác biệt lớn.

Tần Hành không nhúc nhích, tất cả mọi người sẽ chủ động quay xung quanh anh, Tôn Dương nói, Tần Hành có chút mị lực gì đó rất cuốn hút.

Mà cô thì khác.

Đông Lăng trong một hai năm nay biến hóa đặc biệt lớn, tàu điện ngầm cũng thông, vùng mới giải phóng dựng lên từng toà nhà cao tầng nối san sát nhau. Hiện tại núi Đông Lăng đã thành một địa điểm du lịch của Tấn Thành, chỗ mai táng Hán đại cũng bị xếp vào di tích lịch sử cần được bảo hộ.

Thời gian lặng yên trôi qua ngày càng xa thành phố, mà chúng ta cũng đã trưởng thành.

Giữa trưa, bọn họ đến Đông Lăng.

Xe vào trong thôn, không ít người dân đều thấy được, tò mò đánh giá. Lâm Vu sau khi đi ra thành phố, nơi này cũng có những đứa trẻ thi đỗ đại học. Phụ huynh có tư tưởng ngày càng tiến bộ hơn, nguyện ý để con gái học nhiều hơn một chút.

Ông bà Tần vừa xuống xe liền thấy một ngôi nhà có dây leo đầy tường, "Nơi này thật xinh đẹp!" Hai người trong mắt toát ra sự thích lòng.

Lâm Vu đẩy cửa ra. Cửa gỗ cũ phát ra một thanh âm trầm thấp.

Mẹ Lâm nghe thấy động tĩnh, vội vàng rửa tay một cái, từ phòng bếp ra.

Đột nhiên gặp nhau, mọi người trong lúc nhất thời đều có chút chút im lặng.

"Mọi người đã tới rồi à —— mau vào ngồi." Mẹ Lâm hai năm này khí sắc đã khá lên nhiều, đại khái là nghĩ thông suốt rồi, trong lòng thoải mái thân thể béo mập.

"Mẹ A Vu à, không cần khách khí, đều là người một nhà." Mẹ Tần chân thành nói.

Mẹ Lâm đối với hai người gật gật đầu, "Trong khoảng thời gian này làm phiền mọi người đã chiếu cố a Vu."

"Bà nói gì vậy chứ? A Vu thông minh như vậy, lần này cũng là giúp cho tôi đỡ bận bịu."

Ông Tần một mực không nói gì, ông không để lại dấu vết đánh giá mẹ Lâm, mắt sắc dần dần thâm trầm.

"Tôi đi pha trà cho mọi người nhé."

"Mẹ, để con làm cho. Chú dì, hai người ngồi chờ một lúc nhé ạ." Lâm Vu đi pha một bình trà.

Tần Hành đã quen cửa quen nẻo, từ trong nhà mang ra hai tấm ghế để trong sân, mẹ Tần nhìn ở đáy mắt, cảm thấy có mấy phần buồn cười.

Chỉ chốc lát sau, mẹ Tần từ trong sân lau trái cây rau quả và cùng mẹ Lâm trò chuyện.

Người với người kết giao chính là như vậy, bạn đã như chân thành đối đãi, người khác tất nhiên cũng sẽ chân thành đối đãi lại.

"Mọi người ở nơi này thật tốt. Khó trách hồi xưa Tần Hành tới chơi, liền muốn trở về đây mấy lần."

Mẹ Lâm cười nói: "Nông thôn không khí tốt, yên tĩnh, bắt quá sinh hoạt không có nhanh gọn như trong thành phố."

"Mỗi chỗ đều có sự khác nhau. Nhưng Đông Lăng là chỗ tốt, địa linh nhân kiệt."

"Bà quá khen."

Lâm ở tại phòng bếp xào rau, Tần Hành một bên phụ giúp cô. Hai người câu được câu không nói chuyện.

Chỉ chốc lát sau, đến giờ cơm trưa, bà cũng từ bờ sông trở về. Bà mang theo một cái cái sọt, bên trong chứa mấy con lươn.

"Bà ơi ——" Tần Hành mắt nhìn, "Bà bắt sao?"

"Cái này cái sọt này được thiết kế cả rồi, dễ bắt lắm, để bà làm cho con thịt lươn kho tàu."

Tần Hành cảm động không thôi, bà còn nhớ rõ món anh thích ăn.

Ông Tần khi còn bé xuống sông bắt không ít tôm cá, nhưng mà không có bắt lươn."Bà ơi, những này lươn đều là tươi sống ạ?"

Bà ngược mắt nhìn ông, hí hí mắt, cặp mắt kia chung quanh hiện đầy đồi mồi, hai con ngươi đục ngầu, lại giống như là cát giấu cái gì.

"Ba Tần Hành sao —— "

"Đúng thế. Bà ơi, hôm nay quấy rầy bà rồi!"

Bà gật gật đầu, đột nhiên mở miệng, lời nói chậm chạp, mang theo giọng nói quê hương, "Cậu không có vận làm quan, nhưng mà tài vận rất vượng, gia đình mỹ mãn, tử tôn được lợi."

Ông Tần ngây ngẩn cả người, "Bà."

Bà nhẹ nhàng cười một tiếng, tiếng cười già nua. "Tốt, thật tốt."

Ông Tần liễm liễm thần sắc, nổi lòng tôn kính.

Bà không nói gì nữa.

Giữa trưa, một bàn phong phú đồ ăn.

Bởi vì ông Tần phải lái xe, nên không có uống rượu trắng. Mẹ Lâm lấy ra những vò rượu nhà mình tự ủ. Mùa này mà uống, chua ngọt lại mát miệng.

Lâm Vu giờ chén rượu, "Chú với dì, con mời hai người. Cảm ơn mọi người!"

Ba mẹ Tần đứng người lên, hai người nghiêm mặt. Thiên ngôn vạn ngữ, tất cả mọi người nói không nên lời.

Lâm Vu lại rót một chén rượu, Tần Hành đồng thời đứng dậy, "Bà, dì, cốc này con mời hai người, cảm ơn hai người!"

Bà gật gật đầu, mẹ Lâm đáy mắt ướt át.

Tần Hành cũng mở miệng, "Bà, dì, hai người cứ yên tâm, về sau con sẽ chăm sóc tốt cho A Vu." Lời hứa của anh, chữ chữ khảm đem hữu lực.

Bà mở miệng, "Lâm Sam à, hôm nay là ngày lành tháng tốt."

Mẹ Lâm cười.

Ông Tần đột nhiên nhìn về phía mẹ Lâm.

Lâm Sam —— cái tên này, đầu óc của ông đột nhiên bị cái gì va chạm một chút, hình như đã từng nghe ở đâu rồi.

Sau bữa ăn, mọi người ngồi trên ghế đá nói chuyện.

Ông Tần một mực không nói lời nào, bà Tần kéo tay ông một chút, "Nghĩ gì thế?"

Ông Tần nhú nhú mày, "Nhớ tới một số việc trước kia, luôn cảm thấy hình như mình đã bỏ qua chỗ nào."

Bà Tần: "Ông biết mẹ A Vu?" Nhiều năm vợ chồng, bà đã sớm nhìn ra, chồng nà hôm nay có chút không đúng.

Ông Tần: "Giống như gặp qua ở đâu rồi, nhưng là nghĩ mãi không ra."

Bà Tần cũng tò mò, chỉ chốc lát sau cùng mẹ Lâm trò chuyện, "Tôi nghe nói, một mình chị nuôi lớn A Vu thật quá khó khăn."

Mẹ Lâm: "A Vu nhu thuận, tôi cũng không có phí sức gì lắm."

Mẹ Tần mím mím khóe miệng, "Hai đứa bé tương lai kết hôn, kỳ thật tôi ngược lại thật ra hi vọng bọn họ có thể trở về. Bác sĩ rất bận và quá quá mệt mỏi..."

Tiếng nói của bà chưa phát ra, ông Tần đột nhiên mở miệng, "Mẹ A Vu, xin hỏi bà có biết một người tên là Ô Trạch sao?"

Sắc mặt mẹ Lâm trong nháy mắt thay đổi, mi tâm đánh thành kết.

Ông Tần nhú mày, "Thật có lỗi, tôi chỉ là đột nhiên nhớ ra."

Mẹ Lâm mười ngón nắm chặt, sắc mặt có chút tái nhợt, "Ba Tần Hành, ông biết Ô Trạch?"

Ông Tần trầm ngâm nói: "Năm thứ ba tôi đi công tác, có một lần đến thành phố B, vừa vặn đi đến thăm giáo viên đại học, đúng lúc hôm đó tại nhà giáo viên nhìn thấy một nam sinh, cậu ấy gọi là Ô Trạch. Thầy giáo rất thích cậu ấy, lúc ấy cậu ta hình như được phân phối đến sở nghiên cứu, chỉ là cậu ấy từ bỏ. Thầy giáo còn để cho tôi khuyên cậu ấy một chút." Giáo viên cảm thấy rất tiếc, một bữa cơm đều khuyên nhủ Ô Trạch. Bất quá đều không có hiệu quả, Ô Trạch chắc là sớm đã vững tâm. Học một trường đại học nổi tiếng, mà lại về lại cái một nơi bé tắc ở địa phương để làm giáo viên, tôi cảm thấy rất phí phạm tài năng. Ô Trạch lại xem thường, cậu ấy ở nơi đó sinh hoạt, biết rõ tình hình ở đấy. Cậu ta hi vọng có chính mình thay đổi vận mệnh của những đứa trẻ nơi đó. Để càng nhiều bé gái có thể đi học, có tương lai.

Về sau, ăn cơm, bọn họ từng cùng uống rượu.

Ô Trạch lấy ra một tấm hình, "Anh Tần, tôi muốn về trên núi, tôi sinh ra ở đó, nơi đó còn có một người con gái yêu dấu đang chờ tôi. Tôi muốn trở về đó để kết hôn."

Lúc ấy ông nhìn thoáng qua ảnh chụp, một người mặc trang phục dân tộc Miêu, rất xinh đẹp.

Da Ô Trạch trắng nõn bởi vì uống rượu nên đỏ ửng, "Chờ tôi trở về, Lâm Sam sẽ mặc bộ áo cưới đẹp nhất gả cho tôi. Cô ấy là người dân tộc Miêu, anh nhìn xem, thật là xinh đẹp."

Ông Tần một mực thật bội phục dũng khí của Ô Trạch, chỉ là về sau hai người không liên lạc. Hơn hai mươi năm sau, lại nhớ lại, cũng để cho người ta cảm khái không thôi.

Lâm Vu đứng cách đó không xa, đột nhiên nghe được chuyện của cha mình, lòng của cô chấn động mạnh một cái. Cô nuốt yết hầu, thanh âm bình tĩnh, "Ô Trạch là cha con."

Ông bà Tần sắc mặt trầm xuống, "Thật có lỗi!" Không nghĩ tới hôm nay sẽ nhắc lại đoạn chuyện cũ này.

Mẹ Lâm mở miệng, bà đã khôi phục lại bình tĩnh. "Không có chuyện gì, đều đi qua đã qua rồi. Ô Trạch ông ấy vẫn còn ở trên núi. Chỉ là tôi không thể chăm sóc ông ấy."

Bà thở dài nói: "Đây chính là số phận an bài."

Ngày ấy, người họ Tần về xong, gia đình hai bên đã đồng ý cho mỗi quan hệ của Lâm Vu và Tần Hành. Sau đó trong vài năm, hai người ở thành phố B tiếp tục học tập, thực tập, thẳng đến khi tốt nghiệp đại học.

Người nhà họ Tần tới hôm đó rời đi, Lâm Vu tiễn bọn họ lên xe. Cô vẫn là không nhin được, trong nội tâm cô tồn lầy quá nhiều tò mò.

Tần Hành hỏi: "Em muốn biết chuyện của ba? "

Lâm Vu gật gật đầu, cô khẽ cắn môi, nhìn về phía ông Tần, "Chú, chú biết chuyện khác của cha con sao?"

Ông Tần thoáng qua trầm tư: "Mẹ con không nói với con sao?"

Lâm Vu: "Cha con cùng ông bà về sau, bọn họ một thời gian rất dài đều không tiếp tục liên hệ. Chờ cha con học xong đại học, chờ ông trở lại..." Trở lại không bao lâu, người liên không còn.

Ông Tần hiểu rõ: "Ta và cha con chỉ có gặp mặt một lần, ta cũng không rõ lắm. Như vậy đi, ta giúp con hỏi những bạn học trước kia, xem bọn họ có biết tin tức gì về cha con hay không." Liền là ông biết, Ô Trạch về xong, vốn liếng cũng không kém, làm sao lại để hai mẹ con lâm vào dạng hoàn cảnh này.

Lâm Vu gật gật đầu.

Bà Tần hiếu kỳ nói, "Lão Tần, ông làm sao lại nhận ra mẹ A Vu?"

Lâm Vu cũng tò mò mà nhìn ông.

Ông Tần ngoắc ngoắc khóe miệng, "A Vu, có phải hồi xưa con đánh rơi ví tiền không?"

Lâm Vu: "Con ở thư viện thành phố đọc sách, túi tiền bị trộm mất, về sau Tần Hành giúp con tìm ra." Cô rất nhanh suy nghĩ, lúc ấy Tần Hành bắt quá một học sinh trung học, sợ là ví tiền vẫn là..."Chú, ví tiền là chú tìm giúp con sao?"

"Là chú nhờ người nhà của Khuất Thần hỗ trợ. Lúc ấy chú nhìn thấy ảnh chụp mẹ con, chỉ là cảm giác khá quen."

"Tấm hình kia là cha con thi lên đại học, ông đến tìm mẹ, chụp trộm ảnh." Lâm Vu nhẹ nhàng cười.

Ông Tần than nhẹ một tiếng, "A Vu, bất kể như thế nào, ba con nhất định chưa từng có hối hận qua sự lựa chọn của mình, ông ấy là một người lòng dạ vĩ đại."

"Con biết."

"Đây cũng là duyên phận của chúng ta, hai con cũng là sinh viên của đại học B." Ông Tần cảm khái.

Bà Tần cười: "Đúng vậy, mấy người các con đều là học sinh ưu tú của đại học B, về sau mỗi năm sẽ gặp mặt hội đồng học, mà ta lại tốt nghiệp đại học J liền không tham dự."

Mọi người đột nhiên cười lên, bầu không khí phiền muộn quét sạch sành sanh.

Ông bà Tần đi lên xe, Tần Hành đưa tay ôm lấy cô, "Đừng suy nghĩ nhiều."

Ánh nắng chiều vẩy vào chân trời.

"Vâng." Cô là kẻ vô thần, thật có chút sự tình thật không thể không tin tưởng, trên thế giới này vẫn có một sự an bài tối tăm như vậy.

Tần Hành hôn khẽ sợi tóc của cô, "Mấy ngày nay buông lỏng một chút."

Lâm Vu ngửa đầu nghiêm túc nhìn anh, "Tần Hành, giúp tìm lại ví tiền cho em, vẫn là anh giúp sao?" Ánh mắt của cô doanh doanh, hiện lên mấy phần giảo hoạt.

Tần Hành không khỏi cười một tiếng, "Em không phải đoán được sao?"

Lâm Vu buồn vô cớ, vì ra anh vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, mà cái gì anh cũng không nói.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 60

Lâm Vu ở nhà chờ mười ngày, cô nghĩ muốn ở nhà với mẹ và bà chút. Căn cứ theo sách đâm bóp và bấm huyết, mỗi ngày cô đều giúp bà, không nghĩ tới hiệu quả cũng không tệ lắm.

"A Vu, cháu về trường học sớm một chút. Yên tâm mà học tập, bà với mẹ con đều có thể tự chăm sóc cho chính mình."

"Bà, bà không muốn con chăm sóc hai người sao?" Cô cũng có chút tính trẻ con.

Mẹ Lâm ở một bên cười

Bà lắc đầu.

Lâm Vu nhắc một chút khóe miệng, "Con cùng Tàn Hành mua vé đi vào chiều ngày kia rồi. Được rồi! Ngày kia liền không chọc giận hai người nữa."

"Cái đứa nhỏ này."

Nhắc đến lên Tàn Hành, bà cùng mẹ Lâm trên mặt đều lộ ra mấy phần vui vẻ.

Mẹ Lâm đột nhiên mở miệng, "A Vu, nếu về sau con có thời gian, đi thăm ba con một chút nhé."

Lâm Vu lần đầu tiên nghe mẹ nhắc đến việc này, hai con người trong nháy mắt sáng lên, mẹ rất cục buông lỏng."Mẹ, con biết."

Vào lúc ban đêm, đài truyền hình J phát sóng « sinh sôi không ngừng » tập đầu, tỉ lệ người xem cao hơn 0.2% các mùa trước. Trang web chính thức của « sinh sôi không ngừng » còn tuyên truyền bằng một bức ảnh chụp Lý Duy Tịch.

Rất nhanh, weibo của Lý Duy Tịch liền bị dân mạng tìm ra. Weibo Lý Duy Tịch đăng rất nhiều về cuộc sống cá nhân của cô, một đám dân mạng phát hiện nữ thần, kích động không thôi. Học bá mỹ nữ, khiêm tốn, cô gái như vậy ai không thích?

Thôn Đông Lăng cũng có đứa trẻ xem chương trình, ngày thứ hai còn cố ý đến nhà Lâm Vu.

"Chị A Vu, cuối cùng là ai thắng vậy?"

Lâm Vu rửa mấy quả cà chua mới hái cho cô bé ăn, "Có thể tới tham gia tranh tài, đều là cao thủ rất lợi hại. Cho nên kết quả không phải quan trọng nhất, máu chốt là quá trình."

Cô bé cắn một quả cà chua, lại nhú mày, "Em hi vọng chị A Vu sẽ thắng, thế nhưng em cũng rất thích Lý Duy Tịch. Thật là phiền ờ."

Lâm Vu cười, đây cũng là phiền não hả?

Điện thoại di động của cô vang lên, là chat video, phía trên hiển thị, là ảnh Thẩm Nghi Hành.

Lâm Vu ấn mở, Thẩm Nghi Hành bên kia hiện lên.

"Anh xem ở trên vòng bạn bè, thấy em đi tham gia « sinh sôi không ngừng »." Thẩm Nghi Hành những năm này thay đổi không lớn, mặt mày vẫn như cũ thanh nhã.

Lâm Vu cười, "Anh nghe ai nói?"

Thẩm Nghi Hành: "Lý Duy Tịch. Bọn anh có liên hệ."

Lâm Vu mi sắc động lòng người, "Lý Duy Tịch tháng chín cũng sẽ đi Columbia."

Thẩm Nghi Hành nói: "Anh biết. Cô ấy trước mấy ngày tìm anh trưng cầu ý kiến một chút. Chúc mừng em! Thắng được lần tranh tài này. Chờ anh trở về sẽ mua quà cho em."

Lâm Vu: "Em cũng không phải trẻ con làm sao còn cần quà chứ."

Ánh mắt Thẩm Nghi Hành không thay đổi, "Trong mắt anh em mãi mãi cũng là đứa trẻ con."

Lâm Vu: "Anh Nghi Hành, sau này anh sẽ về nước sao?"

Thẩm Nghi Hành trầm mặc một chút, "Vậy còn em? Em có tính toán gì? Ở tại thành phố B hay vẫn là về Tấn thành?"

Lâm Vu trầm mặc.

Thẩm Nghi Hành không nhanh không chậm nói: "Không nên gấp, em còn có thời gian mấy năm. Không vội quyết định. Anh —— sẽ trở lại, bất quá là về thành phố S."

Lâm Vu: "Nếu về Tấn thành cũng thuận tiện. Chú và dì hẳn là sẽ rất vui vẻ."

Thẩm Nghi Hành: "Em chừng nào thì về trường học?"

Lâm Vu: "Ngày mai."

Thẩm Nghi Hành: "Cùng Tàn Hành?"

Lâm Vu gật gật đầu, tay trái gãi tai phải một chút.

Ánh mắt Thẩm Nghi Hành dừng lại, "Các em ở cùng một chỗ?"

Lâm Vu lên tiếng.

Thẩm Nghi Hành cười khẽ, "Anh cũng yên tâm. A Vu, anh tắt đây, anh còn có luận văn."

Cúp call video, Thẩm Nghi Hành ngồi ở đằng kia thật lâu không động. Thẳng đến khi bạn cùng phòng gọi anh, "Nghi Hành, cậu vừa call video với bạn gái trong nước à?"

Thẩm Nghi Hành đưa tay vuốt vuốt mi tâm, "Là em tở."

"Em của cậu vẽ ngoài thật đẹp đấy, độc thân không?"

Thẩm Nghi Hành đứng dậy, ôn hòa cười một tiếng, "Cậu đến chậm rồi. Con bé đã đính hôn, bạn trai của nó ở thành phố B, rất tuyệt."

Thứ hai, Tàn Hành đi trạm xe đón đến Lâm Vu, hai người trực tiếp đón xe ở đường sắt.

Vào trạm, Lâm Vu mới nhìn Tàn Hành từ phía sau lấy ra một cái vali. Lúc bọn họ trở về, anh căn bản cũng không có mang vali. Lâm Vu cũng không có suy nghĩ nhiều, hai người tìm vị trí ngồi.

Bốn giờ, hai người đều không nhàn rỗi, riêng phần mình đọc tài liệu.

Tần Hành gõ bàn phím, đang viết luận văn. Anh gõ gõ đập đập, mấy lần dừng lại.

Lâm Vu nghiêng đầu, "Thế nào?"

"Không thực hiện, lý luận học cho dù tốt đều là lý luận suông." Anh nhún nhún vai.

Lâm Vu hỏi: "Em có thể xem không?"

"Đương nhiên." Giữa bọn họ nào có cái gì bí mật. Tần Hành đem laptop đưa cho cô.

Lâm Vu nhanh chóng đọc một lần, "Những cái này cũng không phải là nói suông, chờ anh thực tập nửa năm, hết thấy vấn đề đều không phải vấn đề." Chính cô bởi vì tim mẹ không tốt, nên đọc qua không ít sách về tim mạch. "Anh có ấn tượng với bác sĩ Quân Tổng Lưu không?"

"Bác sĩ đã chữa cho mẹ em sao?"

"Mẹ em đi kiểm tra, ông ta hỏi qua mẹ em, biết em học y, ông ấy hỏi em đối với ngoại khoa có hứng thú hay không?"

Tần Hành cười khế, "Vậy em nghĩ sao?"

Lâm Vu: "Em không thích lựa chọn, thuận theo tự nhiên, nhưng em nghĩ đến một lúc nào đó, đều sẽ có lựa chọn."

Tần Hành cũng nghĩ như vậy, ông ngoại cũng cho anh nhiều đề nghị, học y mặc kệ đến đâu, mục đích đều là giống nhau, trị bệnh

cứu người.

Còn có nửa giờ nữa là đến thành phố B, hai người thu thập xong đồ rồi nói chuyện.

Tần Hành đột nhiên từ trong balo lấy ra một cái hộp, "Bà anh để cho anh giao cho em."

"Bà?"

"Đúng vậy. Hai ngày trước, bà nghe nói chuyện của chúng ta, tự mình đến tặng quà, nói muốn cho cháu dâu." Tần Hành đỏ mặt, "Em nhận đi."

"Cái gì đó?" Lâm Vu mở ra xem.

Một cái vòng tay rộng 3 centimet, nặng trĩu.

Lâm Vu: "..."

Tần Hành cố nén cười, "Người già đều thích đồ kiểu này."

Lâm Vu cũng cười.

Đoàn tàu chậm rãi đến trạm, lũ khách xuống xe, không khí nóng bức.

Lâm Vu cùng Tần Hành đi trong đám người, xếp hàng ra ngoài.

Đúng vào lúc này, đằng sau có người hô: "Có người ngất xỉu!"

Trong đám người đột nhiên bắt đầu huyền não.

Tần Hành nhú nhú mảy, cẩn thận từng li từng tí đem Lâm Vu gạt đến bên cạnh mình.

"Hình như xảy ra chuyện, có người xỉu."

"Chúng ta đi xem một chút."

"Mau cứu mẹ cháu —— mau cứu mẹ cháu ——" một cô bé trẻ tuổi mang theo tiếng khóc nức nở hô.

Tần Hành cùng Lâm Vu vội vàng vọt tới phía trước.

Tần Hành không nói hai lời, lập tức quỳ trên mặt đất, "Đem người nằm ngang."

Lâm Vu vận mi, "Mọi người tránh xa ra chút, để cho thoáng khí." Cô nhìn thoáng qua cô bé, ngữ khí kiên định, "Mẹ em sẽ không có chuyện gì, đừng khóc." Một chớp mắt, cô giống như nhìn thấy chính mình trong cô bé đó.

Tần Hành xem mí mắt người phụ nữ ngất xỉu, cơ hồ không có suy nghĩ, lập tức khôi phục nhịp tim cho bà ấy.

[Truyện được up tại wattpad melbournje]

Lâm Vu sờ mạch đập của người ấy, mạch đập yếu ớt cơ hồ không thấy.

Không ít người đang nóng nảy đứng xem, có người cầm điện thoại di động lên quay video.

Mùa hè chói chang, bên ngoài nhiệt độ lên đến bốn mươi độ, người nóng suy yếu.

Nhân viên công tác cũng đã chạy đến, gia nhập cứu viện.

Sau một lúc, Lâm Vu thấy người kia dần dần khôi phục mạch đập. Cô nhìn Tần Hành, "Được rồi."

Thái dương Tần Hành đầy mồ hôi, quần áo phía sau lưng cũng bị mồ hôi thấm ướt.

Người phụ nữ kia rốt cục tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, suy yếu bất lực. Con gái của bà trong mắt mang theo nước mắt, "Mẹ ơi —— "

Tần Hành đứng dậy, hít sâu một hơi, trầm giọng nói ra: "Không sao."

Cô bé vội vã nói một tiếng, "Cảm ơn anh chị."

Lâm Vu vịn anh, hai người quay người rời đi.

Hiện trường giao cho nhân viên công tác.

Tần Hành uống nửa bình nước, hai tay tựa hồ còn chấn động.

Bốn phút cứu lấy một mạng người.

Anh hí hóp mắt, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác thoải mái khó tả.

Vì gì mà học y? Vì gì mà làm bác sĩ? Đại khái chính là vì giờ phút này đi. Bình thường học đại cương, đều không bằng cảm giác mà giờ khắc này đem lại cho bọn họ.

Anh dời mắt đi chỗ khác, nhìn về phía Lâm Vu, hai người nhìn nhau thật sâu.

Giờ phút này, hai người lời gì đều không cần nói, đều có thể hiểu suy nghĩ trong lòng nhau.

Lâm Vu cầm khăn lau mồ hôi trên mặt anh, Tần Hành ngửa đầu, trên mặt hai người bộc lộ ra một loại cảm giác đối với tương lai.

Mà Lâm Vu rất sớm đã hiểu ý nghĩa của việc này.

Lúc chạng vạng tối, Tần Hành cùng Lâm Vu trực tiếp đi qua căn phòng mà nhà họ Tần đã mua cho họ. Một ngày này bốn ba, lại trải qua một buổi chiều nguy hiểm, thân thể hai người đã mỏi mệt.

Họ đặt thức ăn ở ngoài về.

Ông Tần là thương nhân, đã sớm chuẩn bị kế hoạch phòng bị tất cả. Căn phòng này đã mua từ trước, sau đó giá của những căn khác đã tăng lên. Còn lại là để Tần Hành cùng Lâm Vu tự kiếm tiền trong lương lai, cũng không biết lúc nào có thể mua nhà ở thành phố B.

Căn phòng rất tốt, lúc trang trí, Tần Hành cũng tham gia, cố ý làm một thư phòng.

Hai người nằm trên ghế sa lon, bật điều hoà. Trên TV chiếu lại « sinh sôi không ngừng » kỳ đầu.

Lâm Vu cúi đầu nhìn điện thoại.

Trình Trình ở nhóm ký túc xá hỏi cô khi nào về?

Lâm Vu: Ngày mai trở về.

Trình Trình: Không phải cậu mua vé hôm nay sao? Hay tớ nhớ lầm rồi?

Tử Uyển đột nhiên lên tiếng: Bạn học Trình Trình, Lâm Vu có bạn trai. Nghỉ hè còn không thể có thể giới riêng của hai người sao.

Trình Trình: Lâm Vu bảo thủ như thế cơ mà!

Hai người này cứ như vậy trò chuyện, thậm chí còn nói cả chủ đề nội y.

Lâm Vu thấy mặt nóng, chỉ có thể yên lặng lặn xuống nước.

Trình Trình: Lâm Vu, đây không phải cậu cùng anh Tần sao? Hôm nay năm giờ chiều từ Tấn thành đến thành phố B...

Cô đem video gửi đến nhóm.

Thì ra là video buổi chiều Tần Hành cứu người.

Dân mạng Weibo đối với vị thiếu niên này tràn ngập tò mò, không ít dân mạng nhao nhao bình luận lại.

Khí cầu tỏ tình số 10: Tiểu ca bên cạnh rất đẹp trai! Tay cũng thật đẹp!

Một con gà: Đây là bác sĩ bệnh viện nào vậy?

Mặt trời lớn lớn lớn: Chẳng lẽ không ai để ý, bên cạnh soái ca có một cô gái sao?

Cầu cầu muốn giảm béo trả lời Mặt trời lớn lớn lớn: Chắc là em gái của anh ấy. Mùa hè, anh trai dẫn em gái đi du lịch. Thật hâm mộ!

...

Hân Dương nói: Bình luận nhiều vậy, toàn là đang tìm người. Có muốn tớ đi nói hay không

Lâm Vu vội vàng ngồi thẳng người, nhìn qua anh, "Tần Hành, anh hot rồi đấy."

Tần Hành không rõ cho lắm.

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Lâm Vu đem ảnh chụp màn hình ở trong nhóm cho anh xem, "Trình Trình nói có người up video này lên weibo." Cô không chơi Weibo, không rõ lực ảnh hưởng hiện tại của weibo lắm.

Tần Hành nhìn thoáng qua, đối đầu tròn mắt của cô, "Không có việc gì." Anh nhẹ nhàng nhú mày một cái, hiện tại có người chụp ảnh, hơi mất riêng tư. Nhưng những thứ này với sinh hoạt của anh không thay đổi nhiều lắm.

Nhóm ký túc xá đột nhiên lại gửi một tin.

Trình Trình: Có người công bố! Mau nhìn!

XXXX: Nam sinh trong video là sinh viên của đại học B!

Tử Uyển: Cảm giác chẳng mấy chốc sẽ phát nổ. Lâm Vu, các cậu bên kia làm sao chuẩn bị? Phóng viên khả năng muốn phỏng vấn các cậu đó.

Tần Hành lắc đầu, "Không để ý."

Lâm Vu: "Chỉ là không nghĩ tới bây giờ mạng lưới truyền thông ảnh hưởng như thế, mới có mấy giờ, tin tức đã khuếch tán ra rồi."

Tần Hành suy ngẫm một chút, "Đợi chút nữa « sinh sôi không ngừng » phát sóng, trên mạng cũng sẽ có rất nhiều tò mò về em." Anh nhẹ nhàng nắm cả eo của cô, "Em còn thu hút sự chú ý hơn anh."

Lâm Vu nhún vai, "Quyết định là do chương trình, em liền biết. Em không thể nào lên mạng, cũng không chú ý những thứ này."

Tần Hành nheo lại mắt, "Thế giới này có ít người rảnh đến nhàm chán, mới có thể chú ý từng giây phút sinh hoạt của người khác."

Lâm Vu đẩy đẩy anh, "Hành lý của anh không thu dọn sao?"

Sắc mặt Tần Hành có chút mất tự nhiên, "Đặt vào đi, ngày mai anh dọn."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 61

Thừa dịp Lâm Vu không chú ý, Tàn Hành mau chóng lấy vali trong thư phòng.

Ngày đó từ Đông Lăng trở về, anh cố ý thừa dịp Lâm Vu không để ý, xin bà của cô chiếc váy cưới.

Bà nặng nề nhìn qua anh, từ tủ quần áo lấy ra áo cưới. Hoạ tiết đều là bà thêu, mang theo lời chúc phúc tốt đẹp nhất.

"A Vu không biết tập tục này của người Miêu chúng ta, cái áo cưới này bà cũng chỉ làm cho vui thôi."

Tàn Hành cẩn thận từng li từng tí đem áo cưới cất kỹ, "Bà, bất luận tương lai như thế nào, con cùng A Vu vĩnh viễn không chia xa."

Bà híp mắt, trong mắt chứa chờ mong. "Tốt lắm! Ta chờ!"

Chuyện áo cưới, chỉ có anh cùng bà biết, lần này trở về trường, không biết thế nào, anh vẫn là đem áo cưới mang theo. Lâm Vu còn năm năm đại học, năm năm sau, bọn họ đều đã hai mươi bảy tuổi.

Công việc, kết hôn, hết thầy thuận.

Dưới ánh đèn, gò má của anh được chiếu vào.

Vào ban đêm, hai người lần nữa cùng giường chung gối, một đêm yên giấc.

Lúc Lâm Vu tỉnh lại, phát hiện chính mình đều trong ngực Tần Hành. Hai người thân thể dán chặt lấy nhau, điều hoà bất 24 độ.

Anh sợ nóng, cô sợ lạnh. Anh nói ôm cô, cô liền không sợ lạnh. Vẹn toàn đôi bên.

Lâm Vu nhìn qua nhan sắc của anh lúc ngủ, chưa phát giác khoe miệng của mình đã cong lên. Người từng ngồi ở sau lưng cô, hiện tại đang ngủ ở bên cạnh cô. Khương Hiểu từng cùng cô nói qua mấy cái tình huống trong truyện ngôn tình, còn giống như không có dạng này.

Tần Hành mũi thẳng tắp, ngũ quan hài hoà. Cô xưa nay sẽ không cảm thấy nam sinh dáng dấp đẹp mắt sẽ có cái gì hay. Hay là nói, cô nhìn quen gương mặt của Tần Hành, đối với soái ca khác đã miễn dịch?

Tần Hành giật giật đôi môi, "A Vu, em sáng sớm đã nhìn lén anh!"

Lâm Vu: "Cái gì mà nhìn lén, rõ ràng là quang minh chính đại." Ở chung lâu, cô cũng không tiếp tục giống trước đây.

Tần Hành nháy mắt mấy cái, "Quang minh chính đại?" Anh nhắc chân mỏng xuống giường, trên người chỉ mặc cái quần đùi nam tính. Anh đi tới trước cửa sổ, đưa tay kéo nửa rèm cửa ra.

Lâm Vu cũng ngồi xuống, Tần Hành quay người, định ở nơi đó. "A Vu, hôm nay nắng thật đẹp."

Lâm Vu quét mắt nhìn anh một cái, rất nhanh thu hồi lại. Người này lúc kiêu này lúc kiêu nọ, nhưng hiện tại là tà ác mị hoặc người.

Thân thể của anh rất đẹp, thân cao chân dài, đều đều.

Nhìn kết cấu cơ thể người nhiều như vậy, đối với thân thể bạn trai mình, cô vẫn không cách nào mà dò xét không chút kiêng kỵ.

Tần Hành đi đến mép giường, thời khắc này Lâm Vu da thịt trắng nõn lại hiện ra chút ửng đỏ, anh phát hiện, thời điểm hai người thân mật, cô rất dễ thẹn thùng.

Anh cúi đầu hôn gương mặt của cô, một tay vịn cái eo vừa mịn vừa mềm của cô."A Vu, hôn anh."

Lâm Vu cắn răng, qua loa hôn gương mặt của anh.

Tần Hành cao giọng cười một tiếng, con mắt tỏa sáng, "Không đúng! Để anh dạy cho em!" Anh không có cho cô cơ hội, hôn cô thật sâu.

Thì ra, đây chính là lớn lên.

Sáng sớm, tâm tình Tần Hành dị thường tốt, Lâm Vu cố ý tìm một cái áo sơ mi để thay đổi.

Hai người trở lại trường học đã là giữa trưa.

Tần Hành đưa Lâm Vu đến ký túc xá, rồi anh mới trở về.

Tháng chín, tất cả mọi người đang thực tập. Trừ vài người về nhà, mặt khác đều trọ ở trường. Mỗi ngày không phải học lý thuyết, thì là đi thí nghiệm.

Tần Hành vừa về đến, bạn học sát vách đều tới, mọi người đổi với chuyện hôm qua của anh ở trạm đường sắt có chút hiếu kỳ.

Lý Nhượng làm bộ chính mình là phóng viên, "Xin hỏi, tâm trạng lúc đó của hai người là như thế nào?"

Tần Hành quét mắt nhìn cậu ta một cái, "Nhàm chán!"

Lý Nhượng: "Đừng mà! Luyện tập sớm một chút, không quay đầu lại thì phóng viên đã đến trường phỏng vấn rồi đó."

"Tần Hành, chúng tớ đều đã xem video, tư thế tiêu chuẩn, có thể sánh với sách giáo khoa. Cậu lúc đó không sợ sao? Vạn nhất dì kia không cứu được thì sao."

Tần Hành nhún vai, khuôn mặt tức mấy phần, "Khi đó có thể suy nghĩ gì chứ, thứ nhất là cứu người. Đúng, câu lạc bộ không phải muốn làm hoạt động công ích sao? Quay cái video cấp cứu như vậy đi."

"Ý của cậu là?" Mọi người mừng rỡ nhìn anh.

"Tớ nhìn số liệu, hàng năm có chừng 300 vạn người bất ngờ tử vong. Mà tại nước Mỹ, loại tình huống này, 15% người có thể cứu về được." Anh vừa mới nói xong, sắc mặt của mọi người trầm đi mấy phần.

Cũng khó trách các giáo viên thiên vị anh, mọi người lúc trước trong lòng còn có chút ghen ghét, trải qua chuyện này thì lại thấy bình thường.

Lý Nhượng gật gật đầu, "Đó là ý kiến hay. Để càng nhiều người tham gia, thời khắc máu chót, liền là một mạng người."

"Thế nhưng là, chúng ta lập tức liền thực tập. Không có thời gian!"

"Cái này không tốn bao nhiêu thời gian? Bất quá cần một người chuyên nghiệp?"

Tất cả mọi người nhìn về phía Tần Hành.

Tần Hành nở nụ cười, nói: "Tớ ra chủ ý, diễn viên các cậu tìm người khác đi."

"Tần Hành, cậu là thích hợp nhất! Chỉ cần cậu ra video, hiệu suất truyền bá càng rộng."

"Tất cả mọi người đi xem mặt, thì ai chú ý tới cứu người chứ." Tần Hành trực tiếp cự tuyệt, "Mặt khác, bạn gái Cao Lỗi không phải truyền bá chuyên nghiệp sao? Vấn đề tuyên truyền có thể liên lạc với Cao Lỗi."

"Ha ha ha! Tần Hành! Phục cậu rồi!"

Lý Nhượng vỗ vỗ vai của anh, "Diễn viên nghiệp dư thì tớ sẽ tìm."

"Vậy được, có gì cần gọi tớ."

Chờ mọi người đi, Lý Nhượng mới mở miệng: "Chủ nhiệm nói cậu đến trường học, để ông ấy nói chuyện."

Tần Hành nhắc mi, "Biết."

Tần Hành đi viện xử lý thì thấy chủ nhiệm.

Chủ nhiệm còn nói, "Tần Hành, cậu tới đúng lúc đấy. Tôi từ tối hôm qua đã nhận được mấy cuộc điện thoại của phóng viên. Chuyện hôm qua cậu cứu người ấy, nên các phóng viên đều muốn liên hệ để xin phỏng vấn."

"Em không có thời gian, gần đây còn bận làm luận văn."

"Chậm trễ cũng không sao." Chủ nhiệm khoát khoát tay, "Gọi điện thoại để phỏng vấn có được không? Cậu chỉ nói vài lời thôi. Học sinh đại học B làm chuyện tốt, tôi muốn để cho người ta biết."

Tần Hành cười.

"Sang năm tôi sẽ cùng nhân viên nhà trường xin phép một chút, muốn làm một bộ phim để chiêu sinh. Xã hội bây giờ cứ nói học Y khổ, khó xin việc, toàn nói chuyện giạt gân." Chủ nhiệm nhìn qua anh, "Không tìm các cậu. Đến lúc đó tìm tiểu thịt tươi năm nhất. Đúng, tôi nói cậu, chuyện đi thực tập bên Mỹ, cậu không suy nghĩ lại thật sao?"

Tần Hành không có quá nhiều suy nghĩ, "Em vừa mới thực tập, trước tiên ổn định ở trong nước đã."

"Cơ hội đã qua không thể trở lại đâu. Cậu tranh thủ nghĩ đi, các giáo viên đã để cử hấn cậu rồi mà cậu vẫn không đi. Hay là bởi vì bạn gái cậu?"

Tần Hành cười cười, "Mỗi người đều có suy nghĩ riêng mà."

Chủ nhiệm gật gật đầu.

Tối hôm đó, Tần Hành tiếp phỏng vấn của « tuyên bố tin tức », anh đem chuyện đã xảy ra nói ra bằng dăm ba câu nói."Gặp được tình huống bất chợt, lúc này ấn huyết nhân trung cũng vô dụng. Bốn phút hoàng kim, bộ ngực nén cực kỳ quan trọng. Hi vọng càng nhiều người có thể hiểu được điểm ấy, đồng thời học được kỹ năng này, có lẽ trong lúc lơ đãng liền có thể cứu người."

Phóng viên hiếu kỳ nói: "Lúc ấy bên cạnh cậu còn có một nữ sinh, các cậu là bạn học sao?"

Tần Hành: "Không! Cô ấy là bạn gái của tôi."

Phóng viên: "... Thật tốt!"

Video rất nhanh up lên trên mạng, chuyện này rốt cục có kết thúc.

Một bông hoa cực kì xinh đẹp: Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy giọng nói của bác sĩ rất hay sao?

Sóc con mập mạp Hiếu kì đôi này thật? Cảm giác có chuyện!

Mùa hè thật đáng yêu: Tôi là học sinh Nhất Trung ở Tấn Thành, hai người trong video là đàn anh đàn chị ở trường tôi, ở trường học là học bá, hai người cùng nhau hẹn học ở đại học B! Thật cảm động! Chị Lâm rất xinh gái! Mọi người có thể chờ đợi « sinh sôi không ngừng » tuần này!

Thế là một bài trên Weibo lại có năm sáu ngàn bình luận.

Chuyện này, Lâm Vu vẫn là nghe Trình Trình tuyên truyền mới biết được. Cô may mắn không tiết lộ quá nhiều trên mạng xã hội, nhưng là cô lại không để mắt đến lực lượng nhân dân.

Tối thứ sáu, « sinh sôi không ngừng » chiếu tập hai, ekip up lên một tám hình đội của đại học B, sau một tiếng, dần dần mọi người đã chú ý.

Tên Lâm Vu không biết bị bao nhiêu người tìm tòi. Lúc ấy Lâm Vu còn đang ở thư viện, Tần Hành ngồi bên cạnh. Lâm Vu đang cùng anh thảo luận về học sinh sinh viên cao đẳng viện y học tham gia thi đua tổng quyết tái, vừa mới kết thúc.

Tần Hành nói ra: "Các em có thể bắt đầu chuẩn bị."

Lâm Vu gật gật đầu.

Tần Hành nhìn đồng hồ, "Mười giờ rồi. « sinh sôi không ngừng » cũng đã chiếu xong."

Hai người giành giật từng giây cùng nhau, dạo bước trở về.

Tần Hành hôn trán của cô, nhìn cô tiến vào hành lang, anh mới xoay người lại.

Lâm Vu vừa về tức xá, Trình Trình kích động kêu to lên. "Mẹ ơi! Lâm Vu! Đầu óc cậu bên trong đến cùng đựng cái gì? Vì sao cái gì cũng có thể biết thế?"

Lâm Vu cười cười, "Rất nhiều kiến thức cấp ba, đại khái là trí nhớ tốt, không có quên."

Tử Uyển: "Thế nhưng là khi đó hẳn là rất khẩn trương nhỉ?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Rất rất khẩn trương, thời điểm lên sân khấu, tớ còn nghe được tiếng tim mình đập."

Trình Trình: "Lâm Vu! Tớ thật bội phục cậu! Học giỏi! Dáng dấp đẹp mắt! Còn có người bạn trai như anh Tần! Quả thực cậu là người thắng lớn."

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Tử Uyển: "Cho nên, các cậu cảm thấy nam học bá sẽ thích nữ sinh đàn sao? Bên cạnh tớ toàn là học bá yêu học bá."

Trình Trình: "Trong phim « đùa ác chi hôn », nam chính thích nữ chính không học giỏi! Sau này hai người cưới nhau hạnh phúc! Nam chính cũng là bác sĩ!"

Tử Uyển: "Đó là phim truyền hình, không thể so sánh với thật."

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Trình Trình nhìn về phía Lâm Vu: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Lâm Vu bắt đầu dĩ lác đầu, về mặt tình cảm cô một mực rơi vào trạng thái bị động. Đối với tình cảm nam nữ cô không tìm hiểu tới cùng.

Trình Trình: "Cái này có thể làm khảo sát không? Có lẽ có thể có đáp án."

Tất cả mọi người cười.

Đảo mắt đến tháng chín, Tần Hành chính thức bắt đầu thực tập. Như mong muốn, từ buổi sáng, mỗi phút mỗi giây cơ hồ đều đang bận rộn.

Tần Hành thực tập đầu tiên là khoa nhi, một ngày này, trong đại não đều là tiếng trẻ em khóc.

Hàn Dịch Tâm cầm trong tay hai chai nước khoáng, đi tới, "Thế nào? Có mệt hay không?"

Tần Hành cười, "Xưa nay không biết những đứa bé có thể khóc to như vậy."

Hàn Dịch Tâm cũng cười, "Đều như vậy. Cho —— "

"Cám ơn." Tần Hành nhận, nhẹ nhàng vặn một cái, mở ra nắp chai, uống vào mấy ngụm.

"Một lát nữa cậu về trường sao?" Cô hỏi.

"Không về, một lát nữa Lâm Vu tới." Đang nói chuyện, thần sắc mệt mỏi của anh có mấy phần ôn nhu.

Hàn Dịch Tâm gật gật đầu, "Vây tớ đi trước."

Hàn Dịch Tâm thay xong quần áo, nhìn thấy Phùng Triết. Lần trước thi đấu xong, Phùng Triết chủ động theo đuổi cô, hai người cũng kết bạn.

Hai người cùng đi ra, vừa vặn đụng phải Lâm Vu.

Đáy mắt Lâm Vu lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất.

Phùng Triết phóng khoáng nói: "Xem ra, hôm nay người nhà đều xuất quân."

Hàn Dịch Tâm đối với Lâm Vu cười cười, "Tần Hành đang ở trong, chúng tôi đi trước."

Lâm Vu lên tầng, đến chỗ Tần Hành, hành lang bên trên, xa xa cô nhìn thấy một người mặc áo khoác trắng. Ánh mắt của cô phi ra, không hề chớp mắt nhìn anh.

Tần Hành ngồi xổm, đang an ủi một cô bé bị bệnh. "Ngày mai anh sẽ mang cho em kẹo que!"

Cô bé bốn năm tuổi, một mực nước nỡ, nhưng nghe được kẹo que vẫn miễn cưỡng gật gật đầu.

Lâm Vu từng bước một đi qua, Tần Hành ngẩng đầu, thấy được cô. Anh đứng dậy.

Hai người nhìn nhau.

Lâm Vu có chút cong khóe miệng, dáng tươi cười xán lạn, "Anh khỏe không, bác sĩ Tần."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 62

Tần Hành không khỏi cười một tiếng, dắt tay cô, "Chờ anh mấy phút."

Lâm Vu gạt đầu. Nhìn bóng lưng anh rời đi, áo khoác trắng mặc trên người anh có một sức hút khó diễn tả.

Tần Hành về văn phòng, dọn đồ của mình.

"Bác sĩ Tần, người ngoài hành lang là ai vậy?"

Tần Hành hào phóng trả lời: "Bạn gái của tôi."

Mấy người trong văn phòng nhìn nhau, bác sĩ nam thì cười.

Tần Hành: "Tôi đi về trước đây."

Buổi tối hai người ăn cơm tại một quán gần đó, Lâm Vu hiếu kỳ nói: "Khoa nhi thì như thế nào?"

Tần Hành không khỏi cười một tiếng, "Ồn ào lắm!"

Lâm Vu có thể tưởng tượng được.

Từng món ăn được dọn lên bàn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Tần Hành nhìn một bàn đồ ăn, đột nhiên cảm khái, "Anh rất nhớ canh gà của dì."

Lâm Vu gấp một miếng nấm bỏ vào trong bát của anh, "Bác sĩ Tần, anh chấp nhận một chút." Trên núi mỗi mùa hè đều mưa to, nấm đã khuẩn mọc lên như nấm bình thường, đặc biệt nhiều. Đối với người trong thôn mà nói là chuyện thường ngày, bọn họ ngược lại còn cảm thấy đây là mỹ vị.

Tần Hành nhắc mi, ánh mắt rơi vào đầu ngón tay của cô, "Chiếc nhẫn đâu?"

Lâm Vu nói: "Buổi sáng làm thí nghiệm, em cất đi rồi."

Tần Hành thoáng trầm ngâm, "Vậy nhẫn cưới của chúng ta về sau có đổi cái khác không?" Chờ hai người có công việc ổn định.

Lâm Vu đối với đồ trang sức từ trước đến nay không quá để ý, "Đây chẳng qua chỉ là một loại hình thức, không có cũng không quan trọng."

Tần Hành cười, "Người người đều nghĩ như em thì chắc tiệm trang sức phá sản mất."

Lâm Vu liếc anh một chút, "Học kỳ này em không còn làm gia sư nữa." Mấy năm này trường học còn có học bổng, cô đều không phung phí, cũng tiết kiệm được một khoản tiền.

Tần Hành gật gật đầu, anh đã sớm hi vọng như thế. Bất quá anh một mực tôn trọng ý kiến của cô. "Tiểu Hàn phản ứng như nào?"

"Cậu bé giận dữ hai ngày nay rồi, không có trả lời tin nhắn của em." Lâm Vu có chút buồn bực.

"Hiện tại nam sinh thật quá trẻ con."

Lâm Vu yên lặng không nói, chính anh làm sao không nghĩ lại một chút, anh lúc bằng tuổi cậu bé thì rất trưởng thành sao?

"Đúng, « sinh sôi không ngừng » có thưởng, điều hoà mẹ anh nhờ người lắp rồi. Thưởng một chuyến du lịch theo ý em, tiền mặt quyền góp cho trẻ mồ côi. Còn lại thưởng lớn, tổ tiết mục nói chớ chúng ta kết hôn, lúc đó bọn họ sẽ mua."

Lâm Vu á một tiếng, hững hờ nói một câu, "Vậy cũng phải năm năm nữa."

Tần Hành nghiêng răng nghiêng lợi, "Yên tâm! « sinh sôi không ngừng » nhất định có thể kiên trì năm năm nữa."

Lâm Vu biết lại lại chạm đến điểm mẫn cảm của anh rồi.

Ăn xong cơm tối, Tần Hành cùng Lâm Vu trực tiếp đi lên lầu, đến rạp chiếu phim, xem bộ phim đang hot « Tôi không phải thần y ».

Lâm Vu lần đầu tiên đến rạp chiếu phim, những năm này cô mặc dù cũng đang trưởng thành, nhưng những thú vui yêu thích một chút cũng không thay đổi. Trong ngoài nước mấy bộ phim nổi tiếng, cô không ngó đến. Cũng chính là ngẫu nhiên, Trình Trình bọn họ ở ký túc xá xem phim này, cô ngó vài lần. Những diễn viên nổi tiếng cô chỉ biết lác đác chữ cũng không rõ.

Lâm Vu xưa nay không ăn bắp rang bơ hay mấy đồ kiểu này, Tần Hành cũng chỉ mua hai bình nước khoáng. Kết quả, phim xem được một nửa, anh phát hiện chính mình uống hết sạch.

Phim có cách diễn xuất rất hài, thế nhưng phần sau có chút cảm động.

Hai người học Y nên lại càng có cảm xúc, cộng thêm Lâm Vu từ nhỏ bởi vì chuyện của mẹ, cô ra vào bệnh viện không ít lần.

Nhờ tia sáng mờ mờ, Tần Hành mấy lần bắt gặp Lâm Vu lặng lẽ lau nước mắt.

Xem bộ phim này, nước mắt Lâm Vu tùy ý trượt xuống.

Tần Hành đành phải nắm chặt tay của cô, hai người không nói lời nào.

Thẳng đến phim kết thúc, hai mắt Lâm Vu đỏ như con thỏ vậy.

Tần Hành cũng hô một hơi, "Anh tin, dựa theo sự tiến bộ của y học, ung thư sẽ bị đánh bại vào một ngày nào đó." Làm bác sĩ, điều hi vọng bệnh nhân có thể được chữa trị.

Cô tin tưởng!

Lâm Vu nặng nề mà gật gật đầu, cô nhìn màn hình lớn. "Không nghĩ tới, trong nước còn có thể có phim nhựa hay như này."

Tần Hành cười cười, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt của cô, hai con ngươi tràn đầy ôn nhu, "Sớm biết, anh đã đổi phim khác."

"Không! Em rất thích!" Lâm Vu yên lặng nói. Cô nắm chặt tay của anh, "Đi thôi. Ngày mai anh còn phải đi làm."

Những đôi tình nhân hẹn hò lần đầu hầu như đều sẽ đi xem phim hài mà lãng mạn, đại khái chỉ có hai người bọn họ lần đầu tới rạp lại

chọn xem loại phim nhựa như này.

Rất nhiều năm sau, Tần Hành cùng Lâm Vu đều không đi xem phim. Đến khi con gái họ ba tuổi, cả nhà mới dắt nhau ra rạp xem phim hoạt hình.

Một đoàn người xuống thang máy, màn đêm hơi lạnh, ánh đèn thành phố sáng chói.

Tần Hành bắt lấy tay của cô, "Còn buồn không?"

Lâm Vu lắc đầu, sương mù đáy mắt sớm đã biến mất, "Không có."

Tần Hành dừng bước lại, một giây sau, liền đem cô kéo đến trong ngực. "Vừa rồi ở rạp anh chỉ muốn ôm em một cái. A Vu, trên đời này có rất nhiều việc, không gì mà chúng ta không gì không thể trải cùng nhau, chỉ cần ta ở bên nhau."

"Em biết."

"Tương lai chúng ta ở bệnh viện, sinh em bé càng là chuyện thường tình." Tần Hành nhẹ nhàng vuốt sau gáy cô.

Lâm Vu dứt khoát tựa ở lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập của anh, tâm tình chậm rãi bình tĩnh trở lại. "Tần Hành, em phát hiện anh mặc áo khoác trắng thật nhìn rất đẹp."

Tần Hành cười, "Để anh chụp hình anh cho em kẹp ở trong sách, mỗi ngày đều mở ra ngắm."

Lâm Vu ngẩng đầu, nhìn qua mặt của anh, "Em nghĩ cả một đời này nhìn cũng không thấy chán."

Sáng hôm sau, Lâm Vu có thí nghiệm.

Cô cùng Trình Trình một tổ, hôm nay là giải phẫu con thỏ. Lâm Vu thay xong áo khoác trắng, mang găng tay y tế, từ lồng bên trong lấy con thỏ ra, mọi người ai cũng bận rộn.

"Trình Trình, cậu lấy con thỏ, để tớ gây tê."

Trình Trình: "Được."

Lâm Vu gây tê cho nó, hai người bắt đầu chia việc.

Trình Trình miệng bên trong nói: "Con thỏ nhỏ, đừng trách tao nhé!"

Lâm Vu: "... Chú ý phần cổ, nơi này mạch máu nhiều, cẩn thận một chút."

Trình Trình: "Biết ——" lời còn chưa dứt, dao giải phẫu trong tay cô không biết trượt đến động mạch nào của con thỏ, đổ tươi trong nháy mắt phun ra.

"A ——" Trình Trình rít lên một tiếng.

Lâm Vu vội vàng đưa tay phần cổ con thỏ, "Cầm lấy miếng bông! Giữ vào!"

Quần áo của hai người bên trên dính đầy máu, mọi người bình tĩnh nhìn lướt qua, tiếp tục công việc.

Trình Trình gấp đến nỗi đầy mồ hôi.

Bất kể như thế nào, vẫn là làm theo yêu cầu, rạch bụng con thỏ ra, làm theo trình tự, từng bước một tiến hành thí nghiệm, khi kết

thúc, thì khâu lại vết thương cho chú thỏ.

Mà con thỏ này, cuối cùng vẫn hi sinh.

Hai người đem xác thỏ cho vào túi ni lông chuyên dụng.

Lâm Vu lau dọn xong, an ủi Trình Trình, "Không sao, lần sau chú ý một chút."

Trình Trình giống như bị hù ngã, "Vừa rồi máu phun ra như phim ấy, sợ chết lên được. Lâm Vu, cậu có thấy mắt con thỏ ấy không?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tớ không để ý."

Trình Trình: "Hồng hồng, giống như đang khóc."

Lâm Vu nghiêm túc nói: "Không phải mắt con thỏ nào cũng màu hồng sao?"

Trình Trình: "... Cậu không áy náy à?"

Lâm Vu im lặng một chút: "Không dám nghĩ." Cô nhéo nhéo mi, "Chúng ta hẳn là nên nhớ lại "Bia kỉ niệm chuột thí nghiệm", không có những động vật này, y học cũng sẽ không đi được đến bây giờ." Mỗi một sinh mệnh đều đáng được tôn trọng. Từ khi lần đầu thí nghiệm, cô đã không nghĩ đến vấn đề này nữa.

Sắc mặt Trình Trình cũng trầm xuống.

Tử Uyển đi tới, "Đi, chúng ta đi ăn cơm."

"Nào có khẩu vị chứ." Trình Trình khổ não nói.

Lâm Vu cũng lắc đầu, "Tớ cũng không đói bụng, tớ đến thư viện trước đây." Cô mang theo balo vội vàng đi.

Tử Uyển nhìn Trình Trình, "Lần sau đừng nói như vậy! Ai mà muốn dùng động vật làm thí nghiệm chứ. So với sinh mạng của người và vật, cậu cảm thấy cái gì nhẹ cái gì nặng?"

Trình Trình: "Vậy động vật cấp quốc gia so với người thì sao?"

Tử Uyển dở khóc dở cười, "Thì cậu sẽ không bằng nó."

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Về sau Tần Hành ở bệnh viện thực tập, hai người cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt. Cùng ngày hai người liên hệ với nhau, Lâm Vu nhận được điện thoại của Triệu Ngọc Tuyền.

"A Vu, nếu như Trần Hạ Triết liên lạc với em thì không cần để ý anh ta."

Lâm Vu trong lòng hơi hồi hộp một chút, "Chị Tuyền, xảy ra chuyện gì rồi?"

"Chị với anh ta chia tay rồi, chuyện khác, em không cần quan tâm."

Lâm Vu chậm rãi tưởng tượng, cả tháng bảy, cô trở về, liền không gặp Trần Hạ Triết, chị Tuyền cũng không có đề cập đến."Chị Tuyền, chị sẽ không có chuyện gì chứ?"

Triệu Ngọc Tuyền: "Không có việc gì." Cô cùng Trần Hạ Triết nhiều năm tình cảm như vậy, bây giờ nói chia tay liền chia tay, trong

nội tâm cô cũng rất bất đắc dĩ. Chỉ là đã không có kết quả, cần gì phải lãng phí thời gian.

Lâm Vu nhăn nhăn mi, "Chị Tuyền, chị đã không nói, em cũng không hỏi. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, nếu như chị cần, em nhất định sẽ trở về."

Triệu Ngọc Tuyền cười một tiếng, "A Vu, chị biết. Em an tâm học tập, chờ chị xử lý xong chuyện này, chị lại cùng em nói." Cô cúp điện thoại, ngược mắt nhìn màn hình điện tử bên trên, lập tức tới cô.

"Số 156, Triệu Ngọc Tuyền."

Triệu Ngọc Tuyền vào phòng, một bác sĩ nữ khoảng bốn năm tuổi. "Mang thai bốn tháng, có dấu hiệu sinh non."

Triệu Ngọc Tuyền sắc mặt tái nhợt, "Tôi không cần đưa bé này, bác sĩ, tôi muốn phá thai."

"Cô đã hai mươi chín tuổi, thai đầu tiên, suy nghĩ kĩ đi."

Triệu Ngọc Tuyền gật gật đầu.

"Giải phẫu phá thai cần người nhà ký tên, để người nhà cô ký đi." Bác sĩ mở tờ đơn.

Triệu Ngọc Tuyền đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài.

Trong sảnh bệnh viện đầy người. Cô cười khế, cô liều mạng nhiều năm như vậy, đổi nội thất cho ngôi nhà, cho anh cô ở Đông Lăng một ngôi nhà mới, cô ở Tấn Thành cũng có nhà riêng, cô rất cuốc không cần chen chúc ở cái nhà thuê trước kia nữa. Thế nhưng

nhều năm như vậy, cô liều mạng lâu như vậy, đến cùng là vì cái gì chứ?

Mẹ chỉ coi cô là một công cụ kiếm tiền.

Anh trai chị gái luôn tươi cười đón cô, bắt quá chỉ hi vọng hằng năm cô có thể cho con họ tiền.

Lúc cô bệnh, sốt cao không giảm, là Trần Hạ Triết chăm sóc cô.

Bọn họ quen biết sáu năm.

Năm nay cô hai mươi chín, anh ta ba mươi.

Thật ra cũng nên kết hôn rồi.

Triệu Ngọc Tuyền ngồi ở trên ghế, lần nữa gọi điện thoại cho Lâm Vu. "A Vu, hai ngày nữa chị đến thành phố B."

"Được. Chị qua đây giải sầu một chút. Cuối tuần em và Tần Hành cùng chị đi chơi."

Triệu Ngọc Tuyền cười cười, "Chờ gặp mặt rồi nói."

Cô lập tức trở về công ty, đem công việc giao phó xong xuôi. Rồi về nhà thu dọn hành lý, không nghĩ trước cửa nhà lại gặp được Trần Hạ Triết.

"Tuyền Tuyền, em nghe anh nói có được hay không?"

Triệu Ngọc Tuyền mặt lạnh, "Nói đi!" Cô đứng ở nơi đó.

Trần Hạ Triết gọi điện thoại cho cô cả chiều, cô đều không nghe máy, đến công ty tìm cũng không thấy. Anh cũng gấp không chịu

được. Về sau, gọi điện thoại cho anh cô, nói bóng nói gió, cũng không hỏi ra cái gì.

"Nữ sinh kia là con gái của mẹ anh, anh giúp cô ấy một chuyện, cô ấy mời ta ăn một bữa cơm." Không ngờ lại bị Triệu Ngọc Tuyền thấy được. Anh cảm thấy không có gì, cũng không có giải thích. Không ngờ trong lòng Triệu Ngọc Tuyền âm thầm đem anh đẩy vào lãnh cung.

Trần Hạ Triết sợ chết rồi.

Triệu Ngọc Tuyền tức không chịu được, lập tức liền bảo anh chia tay. Hai người những năm này, cũng cãi nhau rồi, hoàn cảnh lớn lên không giống nhau. Triệu Ngọc Tuyền mặc dù đến được hôm nay, bề ngoài mạnh mẽ, nội tâm thực ra cực kì yếu ớt.

"Em đừng nóng giận. Sao sắc mặt em lại xấu như vậy? Bà dì tới sao?"

Triệu Ngọc Tuyền nhìn chằm chằm anh, "Em không tức giận. Hạ Triết, anh nghĩ chúng ta có tương lai không?"

"Đương nhiên."

"Vậy lúc nào kết hôn?"

Trần Hạ Triết sắc mặt vui mừng, "Em nguyện ý gả cho anh rồi?"

"Mẹ anh đồng ý không?"

"Không có quan hệ gì với bà ấy."

Triệu Ngọc Tuyền lắc đầu, "Em chịu không nổi, em đã hai mươi chín, không phải mười chín. Trở về nói cho mẹ anh đi, em sẽ không

dây dưa với bảo bối của bà ấy nữa."

"Em nói cái gì đó?" Sắc mặt Trần Hạ Triết trầm xuống.

Triệu Ngọc Tuyền khẽ cắn môi, "Anh vẫn chưa rõ sao?" Cô khẽ cười một tiếng, lấy chìa khoá ra mở cửa.

Trần Hạ Triết lập tức dựa vào cửa, Triệu Ngọc Tuyền dùng sức đem anh ngăn ở ngoài cửa. Anh lại sợ đụng vào cô, không dám dùng sức.

"Anh sẽ không đi." Anh tức hỏn hển, nghĩ mãi không thông, làm sao lại không thể nói lý với người con gái này chứ.

Triệu Ngọc Tuyền đỏ mắt, bấm một số điện thoại."Hạ Triết ở cửa nhà con, con sẽ cùng cậu ta chia tay, dì để cậu ấy đi thôi." Nói xong cô liền cúp điện thoại.

Cô ngồi ở trên ghế sa lon, toàn thân đều đang run. Không biết từ lúc nào, cửa lại không còn động tĩnh.

Có đôi khi cô rất hâm mộ A Vu, mẹ của cô, bà cô, còn có Tần Hành.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 63

Edit + beta: melbournje.

Thứ sáu, sau giờ học, Lâm Vu nhanh chóng đến ga tàu đứng.

Ở trong dòng người, cô đón Triệu Ngọc Tuyền. Lúc này mới hơn hai tháng không gặp, Triệu Ngọc Tuyền gầy đi trông thấy. Cô tùy ý mang theo một vali nhỏ, "Ga đông người thật."

Lâm Vu nhận hành lý của cô, "Lần đầu em đến thành phố B, từ tàu xuống, đầu óc cũng choáng váng."

Triệu Ngọc Tuyền mím môi cười một tiếng, "Chỉ chớp mắt đã đi qua nhiều năm như vậy."

Lâm Vu nói: "Tàn Hành từ bệnh viện đến phòng ăn trước, đúng, cậu ấy để cho chị mấy ngày nay ở chỗ của cậu ấy."

Triệu Ngọc Tuyền liên tục cự tuyệt, "Không cần. Chị thuê khách sạn rồi. Đó là nhà mới của các em, sao chị có thể ở."

Lâm Vu cười: "Đúng là chị của em."

Triệu Ngọc Tuyền trong lòng ấm áp, "Đi ăn cơm trước đã."

Tần Hành đối với Triệu Ngọc Tuyền một mực rất kính trọng, lần này Triệu Ngọc Tuyền đến thành phố B, anh tự nhiên mà muốn chiêu đãi tốt.

Sau bữa cơm chiều, Triệu Ngọc Tuyền kiên trì muốn ở khách sạn.

Hai người đành phải đưa cô tới.

Trên đường, điện thoại di động của Triệu Ngọc Tuyền vang lên ba lần, cô đều nhìn thoáng qua rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Vu đoán là Trần Hạ Triết gọi, sắc mặt chị Tuyền không tốt, cô cũng không hỏi.

Đến khách sạn, Tần Hành chờ ở dưới lầu, Lâm Vu dẫn Triệu Ngọc Tuyền đi nhận phòng.

Triệu Ngọc Tuyền vô lực ngồi ở trên ghế sa lon, cô thở dài một hơi, không còn giấu diếm, "A Vu, chị có thai."

Ánh mắt Lâm Vu trong nháy mắt biến đổi, "Bao lâu rồi ạ?"

Triệu Ngọc Tuyền: "Hơn một tháng." Ngữ khí của cô nhàn nhạt.

Lâm Vu nghe xong liền hiểu, "Anh Hạ Triết biết không? Chị Tuyền lần này chị tới thành phố B, là muốn —— "

Triệu Ngọc Tuyền gật gật đầu, "Ở Tân thành không tiện, chị dứt khoát coi như cho mình không gian riêng vậy."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, cô ngồi xổm người xuống, nắm chặt tay của chị, cô nhìn ngang chị, "Chị Tuyền, chị suy nghĩ kỹ chưa?"

Triệu Ngọc Tuyền lành lạnh cười một tiếng, "Ừm."

Lâm Vu khẽ cắn môi, "Được. Em sẽ cùng Tần Hành nói chuyện, anh ấy quen biết nhiều hơn."

Triệu Ngọc Tuyền gật gật đầu, "Làm phiền em rồi."

Lâm Vu nhú mày lại, anh Hạ Triết tốt như vậy, vì gì mà hai người ra nông nổi này. Thời gian trước mọi chuyện đều cùng nhau trải qua, hiện tại tất cả mọi người đều ổn, cuối cùng lại là kết cục như vậy sao?

Lâm Vu muốn ở đây chăm sóc Triệu Ngọc Tuyền, kết quả Triệu Ngọc Tuyền không muốn, cô đợi Triệu Ngọc Tuyền ngủ thiếp đi, mới xuống lầu.

Tần Hành một mực ở dưới lầu, thấy cô tới, anh khép laptop. "Thế nào?" Một buổi tối, anh tự nhiên có thể nhìn ra Triệu Ngọc Tuyền gặp phải chuyện gì.

Khóe miệng Lâm Vu nhẹ cười, thanh âm hơi trầm, "Chị Tuyền mang thai, nhưng chị ấy không muốn đứa bé." Chị ấy rất khó chịu, lại cảm thấy tiếc hận.

Trên mặt Tần Hành lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất, "Chị Tuyền đã quyết định, liền theo ý chị ấy. Anh không nên quá lo lắng! Mọi chuyện đều sẽ giải quyết được. Có nên cùng Trần Hạ Triết liên lạc qua không?"

Lâm Vu lắc đầu, "Chị Tuyền tỷ trước đó bảo em không nên liên lạc với anh ta."

Tần Hành: "Muốn cởi chuông thì phải do người buộc chuông.
Trần Hạ Triết người này bên chị Tuyền nhiều năm như vậy, anh nhìn
cũng không phải là người bạc tình bạc nghĩa."

Mắt Lâm Vu sáng lên, "Vậy em cùng anh ta liên lạc một chút."

Trần Hạ Triết nhận điện thoại của Lâm Vu, cả người thở dài một
hơi."A Vu, Tuyền Tuyền đi tìm em đúng không? Nhờ em giúp anh
chăm sóc cô ấy thật tốt."

Lâm Vu: "Chuyện của hai người là thế nào?"

Trần Hạ Triết: "Là chuyện trong nhà anh, để Tuyền Tuyền chịu ủy
khuất. Anh rất xin lỗi. Em yên tâm, anh và chị Tuyền Tuyền em
không có việc gì. Chờ anh xử lý chuyện trong nhà xong sẽ đi tìm cô
ấy."

Lâm Vu nuốt yết hầu, "Anh Hạ Triết, anh có thể xử lý được
không?"

Trần Hạ Triết trong lòng lấp kín, tràn đầy bất đắc dĩ."A Vu, anh
đối với tình cảm này là nghiêm túc. Lúc anh quyết định với Tuyền
Tuyền, anh vẫn cảm thấy anh có thể cùng cô ấy bên nhau cả một
đời. Chuyện gần đây là hiểu lầm, anh sẽ giải thích rõ."

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Anh Hạ Triết, nhanh lên."

Tần Hành dắt tay cô, "Đi thôi, chúng ta về nhà."

Lâm Vu nghiêng đầu, bỗng nhiên cười một tiếng.

Tần Hành hỏi: "Cười cái gì?"

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Nếu như chú dì cũng phản đối chúng ta thì sao?"

Tần Hành nhéo mi tâm, "Anh sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra."

Mắt Lâm Vu sáng lên, "Đi thôi, về nhà."

Trần Hạ Triết buổi tối liền trở về nhà một chuyến. Mẹ anh năm nay về hưu, đại khái là nhàn hạ.

Truyện được up tại wattpad melbournje.

"Hạ Triết, làm sao về không bảo mẹ?"

Trần Hạ Triết xụ mặt, "Con tới lấy sổ hộ khẩu."

"Muốn hộ khẩu làm gì?"

"Còn có thể làm gì? Con muốn kết hôn! Con ba mươi rồi!"

Mẹ Trần: "Con không thấy mình hồ đồ sao! Con bé kia là cố ý bám theo con!"

Trần Hạ Triết mặt đen: "Mẹ! Những năm này con đều chờ cô ấy! Mẹ cho rằng cô ấy liều mạng như vậy, cố gắng như vậy là vì cái gì? Cô ấy là muốn lúc gả cho con, người khác sẽ không thể xem thường cô ấy. Đúng vậy! Cô ấy ở nông thôn, không học đại học. Thế nhưng cô ấy đâu cần bằng đại học mà vẫn có thể tự lập? Gia đình của cô ấy thì liên quan gì cô ấy? Lại nói, cô ấy cho ba mẹ tiền, mua nhà cho anh, đó là họ hàng cô ấy. Mẹ đặt mình vào người ta mà nghĩ, đó là do cô ấy hiền lành. Mấy năm trước, có thủ khoa ở Nhất Trung, một chút quan hệ cùng cô ấy đều không có, Tuyền Tuyền đối xử với con

bé như chị em ruột. Những năm này, con mua cho cô ấy quà, quý nhất không cao hơn 2000 tệ. Không phải con không nỗ, mà là người ta không muốn." Anh hô một hơi, "Tuyền Tuyền này, thiện lương cố gắng, con mẹ nó chứ có thể lấy được cô ấy là phúc của con. Nếu mẹ không chấp nhận cô ấy, về sau con sẽ ở giá cả đời!"

Mẹ Trần đưa tay vuốt tim, "Trần Hạ Triết! Con nói chuyện với mẹ kiểu gì đấy!"

Trần Hạ Triết mắt đỏ, "Con chính là đau lòng! Mẹ, mẹ đi tìm cô ấy, có hay không nghĩ tới con?"

Bà Trần nhìn con trai như này, trong lòng đau lòng, trên mặt lúng túng không thôi."Mẹ cũng không nói gì! Con xưa nay không để cho chúng ta tìm hiểu con bé, mẹ làm sao biết cô ấy là người thế nào?"

Trần Hạ Triết mũi chua chua, "Được, đều là lỗi của con."

Bà Trần kiên trì, "Đó cũng không phải."

Trần Hạ Triết xoay người mở tủ sắt nhà mình, cầm lấy sổ hộ khẩu.

Bà Trần cắn răng, "Con có lẽ phép không? Cứ như vậy đi lấy chứng kết hôn?"

Trần Hạ Triết: "Cô ấy đang muốn nói chia tay, lẽ phép để làm cái rắm gì chứ!"

Bà Trần đau đầu, "Mau mau dứt!"

Trần Hạ Triết: "Con lăn! Về sau con sinh con, con cũng không chạy về đâu." Mẹ anh tính cách như nào, anh sớm rõ. Nói năng

chưa ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, nếu anh hôm nay không nói ác, mẹ anh vẫn sẽ như vậy

Bà Trần: "Con dừng lại! Con nói cái gì mà con?"

Trần Hạ Triết: "Con của con cùng Tuyền Tuyền. Con đã từ Trần gia lặn ra ngoài, về sau con của con cùng cô ấy sẽ tên mang họ cổ, tên Triệu Trần."

Bà Trần muốn phun máu ra ngoài.

Trần Hạ Triết đoán không sai lắm, tranh thủ thời gian chuẩn.

Vừa rạng sáng hôm sau, anh đuổi tới thành phố B, cũng may Lâm Vu còn giúp anh, để anh trực tiếp đến bệnh viện X. Một đường anh còn nghi hoặc, Tuyền Tuyền có phải là bị bệnh hay không. Trần Hạ Triết ở trong điện thoại kích động nói: "A Vu, cảm ơn em! Anh sẽ nhớ kỹ cả đời."

Lâm Vu: "Em chỉ hi vọng chị Tuyền Tuyền hạnh phúc."

Trần Hạ Triết: "Em yên tâm đi."

Chờ anh đến bệnh viện, phát hiện chính mình đang ở khoa phụ sản, cả đường đi đều có chút phiêu.

Lâm Vu chăm sóc Triệu Ngọc Tuyền làm kiểm tra, Triệu Ngọc Tuyền vẫn kiên trì không muốn giữ con. Đợi hai cô từ trong phòng khám ra, liền thấy Trần Hạ Triết đứng ở hành lang, biểu lộ rắc rối phức tạp.

Triệu Ngọc Tuyền nhìn Lâm Vu, Lâm Vu kéo tay của cô, "Chị, chị nghe anh Hạ Triết giải thích đã."

Ánh mắt Trần Hạ Triết không nhúc nhích rơi trên người Triệu Ngọc Tuyền, "Cái này —— cái kia —— anh ——" nói chuyện đều không bị khống chế. "Tuyền Tuyền, anh mang theo hộ khẩu."

Lâm Vu cố nén cười, yên lặng rời đi tìm Tần Hành.

Cô nói: "Hi vọng hết thầy đều có thể giải quyết viên mãn."

Tần Hành nhú mày, trêu ghẹo nói: "A Vu, em là đúng là có số với em bé."

Lâm Vu chậm mấy giây mới hiểu được, đầu tiên là Khương Hiểu sau lại đến chị Tuyền Tuyền, cô hiện tại đã có duyên với hai đứa bé. Sợ anh lại có ý nghĩ gì, cô vội vàng nói, "Không phải muốn đi chữa bệnh từ thiện sao? Đến trễ rồi đó."

Tần Hành đoán được suy nghĩ trong lòng của cô, "Anh không vội, dục tốc bất đạt."

Lâm Vu: "... Chúng ta đi thôi."

Câu lạc bộ Y ở đại học B, cuối tuần sẽ đi tuyên truyền và từ thiện về sức khỏe con người.

Các học sinh luôn luôn nhiệt tình.

Ngày nắng to, bọn họ đứng trước gian hàng, không ít người già đi tới, mọi người có thứ tự xếp hàng. Lâm Vu phụ trách hạng mục giảng giải cho người già.

Đúng vào lúc này, một bà lão ôm một đứa trẻ lao đến, "Giúp đỡ chút! Giúp đỡ chút!"

Đám người xem xét, nguyên ngón tay của đứa trẻ bị chiếc nhẫn kẹt.

Đứa trẻ mười tuổi, ngón tay đã sưng lên. Ban đầu đứa bé không dám nói với bà, lúc này khó chịu, mới nói ra. Bà lau dầu vừng cho cháu bé, vẫn lấy không được.

Mất thấy ngón tay đứa trẻ càng ngày càng sưng.

"Bà ơi, liệu tay con có hỏng không ạ?"

Mọi người cũng mặt lộ vẻ lo lắng. "Gọi 120 đi."

Tần Hành nhìn kỹ, "Ngón tay sưng, bao lâu rồi?"

"Hơn bốn tiếng."

Học sinh học Y ở đây đều có chút lo lắng.

Tần Hành hỏi: "Có kìm không?"

"Có! Trong nhà của tôi có!"

Tần Hành nhìn cô bé, "Đừng sợ!"

Cô bé cắn răng, "Được." Thanh âm đều đang phát run.

Chỉ chốc lát sau, có người đưa tới cái kìm.

Tần Hành: "Được, bạn nhỏ, hiện tại em chỉ cần nhắm mắt lại."
Anh nháy mắt, Lâm Vu che mắt cậu bé.

Tần Hành cùng một bạn học nam khác bắt đầu cắt chiếc nhẫn.

Lâm Vu khẩn trương nhìn Tần Hành, chỉ gặp anh cẩn thận từng li từng tí cầm cái kim tháo nhẫn ra.

Mấy phút sau, một tiếng nhỏ vang lên, chiếc nhẫn gãy ra.

Tần Hành mỉm cười: "Được, mở mắt ra đi, động động ngón tay đi."

Cô bé lộ ra nụ cười thật to, "Ngón tay này của em giống như quả cà rốt vậy."

Tần Hành: "Về sau gặp chuyện như vậy, đừng dùng lực kéo, nóng nở ra lạnh co lại, đầu ngón tay càng ngày càng sưng, vì vậy mà không tháo ra được."

"Anh, em đã biết. Em về sau cũng không tiếp tục đeo nhẫn nữa, kết hôn cũng không mang."

Mọi người rất cục như thả được quả tạ trong lòng.

"Anh Tần, hôm nay nhờ có có anh."

Tần Hành cười nhạt một tiếng, "Hai ngày trước tới khoa nhi gặp một tình huống tương tự. Gặp chuyện như này, nhất định không được sợ, có thể dùng nước lạnh ngâm ngón tay, dùng xà phòng bôi lên chung quanh, nhẹ nhàng đem chiếc nhẫn lấy xuống."

Có người thở dài: "Làm bác sĩ thật không dễ dàng!"

Tần Hành bật cười: "Có nghề gì bây giờ là dễ dàng đâu."

Lâm Vu yên lặng nhìn anh, trong mắt đầy ôn nhu.

Tần Hành cười với cô.

Trên đường trở về, Lâm Vu đột nhiên mở miệng, "Cho tới nay, cảm giác không có chuyện gì anh không giải quyết được vậy."

Tần Hành nghiêng đầu, "Cũng không phải."

Lâm Vu nghi hoặc: "Cái gì?"

Tần Hành mỉm cười: "Nghĩ cách nhanh nhanh cùng em kết hôn."

Ánh nắng chiều rơi đầy mặt đất, năm tháng yên tĩnh như vẽ.

Lâm Vu cười, nhón chân lên, hôn khóe môi của anh, "Chờ em tốt nghiệp, chúng ta kết hôn."

Tần Hành chấn động, đáy mắt lóe lên. "A Vu ——" anh chỉ có một lần đã nhớ kỹ tên của cô.

Anh thích cô, yêu cô, cùng nhau đi qua nhiều năm như vậy, cô biết tất cả mọi chuyện. Nghe được câu ấy, anh giống như ăn được mật ngọt.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 64

Edit + beta: melbournje

Mọi chuyện tiếp tục trôi qua, Tàn Hành vội vàng thực tập, thực tập, Lâm Vu ở trường học lên lớp, thí nghiệm, hai người bận rộn, ngoại trừ cuối tuần gặp nhau, cũng không có thời gian khác. Tháng mười một, thời tiết thành phố B lạnh dần.

Ngày này Lâm Vu bị Trình Trình lôi đi tham gia hoạt động tọa đàm.

*tọa đàm: có thể hiểu là một buổi họp mặt trao đổi ý kiến, nói chuyện, chia sẻ kinh nghiệm thân mật giữa các chuyên gia trong một lĩnh vực cụ thể với người có nhu cầu lĩnh hội thông tin kiến thức về một vấn đề nào đó.

Trình Trình lặng lẽ nói: "Cậu biết không? Những người ngồi trên sân khấu đều là những người đã tốt nghiệp từ trường chúng ta ra."

Lâm Vu nhìn một cái, đại nhân tài đại học B đông đúc, không ít các đàn anh đàn chị tài giỏi đều nguyện ý trở về làm tọa đàm. Cô có chút thất thần, đột nhiên nghĩ đến Thẩm Nghi Hành, không biết anh cùng Lý Duy Tịch hiện tại thế nào.

Trình Trình thấy trong tay cô còn cầm một quyển sách chuyên ngành, Trình Trình tranh thủ thời gian thu lại.

Lâm Vu cười cười.

Xác thực, lần tọa đàm rất thú vị. Tọa đàm kết thúc xong, rất nhiều bạn học đều tích cực đặt câu hỏi giao lưu, thời gian trọn vẹn nửa giờ.

Người phụ trách tọa đàm là một vị đàn anh lên đài. "Được, thời gian có hạn, mọi người còn có việc. Nếu như ai còn vấn đề gì muốn hỏi, vui lòng gửi đến hòm thư này cho chúng tôi. Chúng tôi chọn lọc ra, sẽ đưa cho họ trả lời."

Trình Trình đung Lâm Vu, "Ây! Ảnh chính là người tớ cùng cậu đề cập qua đó."

Lâm Vu căn bản nghĩ không ra, "Hả —— cậu chính là vì anh ấy mới đến nghe giảng?" Cô thoáng đánh giá vị sư huynh kia, xác thực rất phù hợp gu thẩm mỹ của Trình Trình.

Trình Trình liếc coi một cái, "Nghe xong cậu có thu hoạch được cái gì không?"

Lâm Vu gật đầu.

"Vậy không phải tốt sao."

Chờ người dần dần tản đi, Trình Trình lôi kéo cô tiến lên.

"Anh Ô ——" Trình Trình ngòn ngọt cười.

Ô Nhiên quay đầu, mặt mày tuần tú, "Trình Trình à! Thế nào? Lần này nghe hiểu không?"

Trình Trình: "So với lần trước tốt hơn nhiều, lần này giảng giải rất thú vị. Anh Ô, đây là bạn học em, Lâm Vu."

Ô Nhiên cúi đầu với ánh mắt Lâm Vu, "Chào, Lâm Vu. Anh xem qua « sinh sôi không ngừng », ngưỡng mộ đã lâu."

Lâm Vu lễ phép mím mím khóe miệng, "Anh Ô quá khen."

Ô Nhiên nhú mày, "Thật là khéo! Họ tên anh cùng tên của em, âm đọc rất giống."

Lâm Vu bất động thanh sắc, "Họ này của anh Ô rất hiếm."

Ô Nhiên gật gật đầu, "Ừm. Quê anh ở tỉnh Z."

Sắc mặt Lâm Vu hơi động một chút.

Trình Trình nói: "Anh Ô là người Z đến trường học của chúng ta."

Lâm Vu kinh ngạc nói: "Thật rất lợi hại."

Ô Nhiên: "Em quá khen."

Bên kia có người gọi anh, Ô Nhiên nói ra: "Có cơ hội trò chuyện tiếp. Anh đi qua trước."

Trình Trình liên tục gật đầu, "Chúng em cũng không quấy rầy anh nữa."

Lâm Vu nhìn bóng lưng anh, thoáng qua trầm ngâm.

Vậy ban nãy anh ta vừa mới tận lực đề cập quê quán, là có ý gì?

"Đi thôi, đi ăn cơm đi."

Lâm Vu trở về liền gọi điện cho Tần Hành, đem chuyện gặp được Ô Nhiên nói cho anh biết. "Anh nói anh ta có biết cha em không?"

Tần Hành phân tích, ba Lâm Vu là con trai một, lấy loại tình huống này mà nói cũng có thể là người thân. "Em đừng vội."

Sắc mặt Lâm Vu sắc mặt trầm xuống: "Em chỉ là hiếu kì."

Tần Hành nói ra: "Nếu như anh ta cố ý để lộ ra, anh ta khẳng định sẽ tìm đến em. Trước tiên yên lặng theo dõi đã." Nói rồi anh ho khan vài tiếng.

"Anh bị bệnh?"

"Không có việc gì."

Lâm Vu nhăn nhăn mi, "Chú ý sức khỏe."

Tần Hành cười nói: "Tuần này thế nào?"

Lâm Vu gần đây bận việc luận văn, cuối tuần đều ở thư viện tra tư liệu. Hai người cũng hơn nửa tháng không gặp. Coi nhẹ nhàng lên tiếng.

Tâm tình Tần Hành thật tốt, "Thứ sáu anh đi mua đồ ăn."

Lâm Vu: "Đến lúc đó anh và em cùng đi."

Tần Hành: "Cuối tuần anh tới đón em."

Cô ở tại hành lang gọi xong điện thoại, một hồi lâu mới đi vào. Cô đối với chuyện của cha hoàn toàn không biết gì cả. Có đôi khi, cô cũng sẽ nghĩ. Ông và bà nếu như còn sống, đối với cô đến cùng là dạng cảm tình gì?

Ngày thứ hai, Lâm Vu tại thư viện nhận được một cuộc gọi đến từ số lạ. Lúc ấy cô đang tìm đọc sách nước ngoài, y học chuyên nghiệp và phức tạp đã đủ khiến cô đau đầu rồi. Cú điện thoại này làm rối loạn mạch suy nghĩ của cô.

"Alo ——" cô đi đến hành lang, nhẹ nhàng mở miệng.

"Lâm Vu, anh là Ô Nhiên, còn nhớ anh không?"

Lâm Vu chần chờ một chút, "Anh Ô sao ——"

Ô Nhiên lên tiếng, "Lâm Vu, không biết em có rảnh hay không, có thể trò chuyện một chút?"

Lâm Vu nhìn qua ngoài cửa sổ, xanh thắm."Được."

Hai người hẹn gặp nhau ở một quán cà phê gần đó.

Buổi tối thứ sáu.

Ô Nhiên đã sớm ở đó, nhìn thấy nàng đến, anh lễ phép đứng dậy.

"Em thích uống cái gì?"

"Nước ấm là được."

Ô Nhiên gật đầu.

Hai người ngồi đối mặt nhau, bầu không khí hơi trầm xuống.

Ô Nhiên chủ động mở miệng, "Nhìn em rất giống một người chú của anh."

Bàn tay Lâm Vu trong nháy mắt nắm chặt, chỉ là trên mặt, cô vẫn trầm mặc như trước.

"Em không hiểu kỳ sao?" Đầu ngón tay Ô Nhiên nhẹ gõ gõ mặt bàn.

Lâm Vu vận mi, "Trình Trình mời em đi xem toạ đàm, hẳn là anh hướng dẫn nhĩ."

Ô Nhiên kéo nhẹ một chút khóe miệng, mắt sắc giảo hoạt, "Em quả nhiên rất thông minh."

Lâm Vu không mang ý cười.

"Ô Trạch là chú ruột anh." Ô Nhiên yên lặng mở miệng, "Ông em cùng ông anh là bạn tốt. Gần đây anh mới biết anh có một người em."

Lâm Vu trừng mắt nhìn, đối với người thân đột nhiên xuất hiện này cô cũng không quá mừng."Thật có lỗi, em không biết nhiều chuyện của cha mình. "

Ô Nhiên gật gật đầu, "Năm đó chú ngoài ý muốn mà qua đời, về sau không mấy năm, ông bà nội em cũng lần lượt qua đời. Hai nhà chúng ta cách xa nhau ngàn dặm, em tồn tại, chúng ta cũng không biết."

Lâm Vu hiểu, trên mặt trời lên vài tia cô đơn. Có thể tưởng tượng được quãng thời gian sau của hai ông bà.

Truyện được up tại wattoad melbournje.

Ô Nhiên có chút khó mà mở miệng, "Ông bà em có để lại cho em vài thứ."

Đáy mắt Lâm Vu trong nháy mắt biến đổi.

Ô Nhiên thở dài, trước đây, có người đến nhà anh nghe ngóng, người trong nhà đều kinh hãi. "Ông em thích đồ cổ, khi còn sống, ông ấy sưu tập rất nhiều. Đáng tiếc về sau sinh hoạt bị thay đổi, nhưng vẫn giữ lại cho em một vài thứ. Chỉ là những vật kia bị người khác cầm đi."

Lâm Vu: "Ông bà để lại cho em?"

"Đương nhiên! Em là đứa cháu duy nhất của họ, bọn họ luôn nghĩ đến em."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng.

Ô Nhiên thông minh cỡ nào, có một số việc hoàn toàn không cần phải nói mở, mọi người trong lòng đều rõ ràng.

Lặng im một lát, Ô Nhiên mở miệng: "Một nhà chúng ta hiện tại cũng ở thành phố B, bọn họ biết em, đều rất vui vẻ. Nếu có thời gian, có thể vào nhà chơi."

"Cám ơn." Lâm Vu chân thành nói, "Cha em còn để lại thứ gì sao?"

Ô Nhiên: "Có. Cha anh tự mình đi một chuyến đến Giang Thành. Đồ vật cũng không nhiều."

"Còn có là được." Lâm Vu lạnh nhạt nói.

Ô Nhiên nhắc mi nhìn qua phía trước, "Bạn của em?"

Lâm Vu quay đầu, thấy là Tần Hành, cô đứng dậy, "Là bạn trai em."

Tần Hành đi tới, "Chào anh, tôi là Tần Hành."

Ô Nhiên cười, "Tôi là Ô Nhiên."

Hai người không để lại dấu vết đánh giá đối phương.

Tần Hành nghiêng tai nhìn Lâm Vu, lời gì đều không cần nói, có thể hiểu đối phương đang nghĩ gì. "Cùng ăn cơm đi?"

Ô Nhiên lắc đầu, "Không được, tôi còn có chút việc. Lần sau đi."

Lâm Vu: "Anh Ô, cảm ơn anh."

Động tác của Ô Nhiên dừng một chút, "Lâm Vu, em nên gọi anh một tiếng anh." Anh lại liếc mắt nhìn Tần Hành, anh về nhà lần này có bàn giao. "Anh đi trước."

Tần Hành nhẹ nhàng nắm tay cô, "Nói chuyện thế nào?"

Lâm Vu nói cho anh biết, trong giọng nói của cô khó tránh khỏi lộ ra mấy phần sầu não, "Vậy đại khái liền là như vậy, ai cũng không thay đổi được." Kết cục của nhà họ Ô thật là khiến người ta thổn thức không thôi.

Người tốt chưa chắc đã được đối xử tốt.

Tần Hành nhẹ vỗ về cô, "A Vu, ông bà với cha em đều yêu em. Có đứa con cháu như em, bọn họ nhất định sẽ vui vẻ." Chuyện của ba cô, cuối cùng cũng đã xong.

Đồ vật không là gì, máu chót là phần cảm tình kia.

Qua nhiều năm như vậy, vẫn là từ người nhà họ Ô giải quyết.

Cũng tốt, Ô Nhiên người này không sai, cùng Lâm Vu cũng có quan hệ máu mủ. Người anh này, Tần Hành cảm thấy so với Thẩm Nghi Hành nên thân thiết nhiều hơn.

Có lẽ, đây chính là ý trời.

Tần Hành nhú mày, "A Vu, em và anh gặp nhau có thể là do ba em an bài đó." Cha của anh cùng cha cô bắt quá gặp mặt một lần, ai nghĩ đến nhiều năm sau, Lâm Vu thành người một nhà của họ Tần chứ.

Lâm Vu cười khế. Lúc ba qua đời không biết cô tồn tại, có lẽ là vậy đi

Mùa xuân năm tiếp theo, xuân về hoa nở.

Tần Hành làm bác sĩ thực tập, cả ngày hoang mang vô cùng. Anh ở bệnh viện cũng có chút danh tiếng, mấy vị chủ nhiệm đều muốn đem anh chiêu nạp, mà Tần Hành âm thầm quyết định đến khoa tim mạch.

Lâm Vu gọi điện thoại tới cho anh. "Em đã ra cổng trường."

Tần Hành đang ở văn phòng, "Được. Một lát nữa anh tới."

Anh cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe trong ngăn kéo. Tết trước, anh mua xe. Mẹ Tần tài trợ, sợ bọn họ ở thành phố B đi lại không tiện.

Xe Audi A6.

Lúc mẹ Tần mua, dùng dưới tên Lâm Vu. Lâm Vu cũng không biết, Tần Hành lúc ấy đem thẻ căn cước của cô đi.

"Bác sĩ Tần, đi hẹn hò sao!" Người phòng bên đều biết, Tần Hành có một người bạn gái xinh đẹp, về sau vẫn là bạn đồng hành.

Tần Hành không có ngại ngần gì, "Tôi đi trước."

Anh vừa đi, mọi người thảo luận."Cậu nói bác sĩ Tần, sẽ ở lại khoa nào?"

"Không biết! Anh ấy đi đến chỗ nào đều là nhân tài tương lai."

Có người thở dài một hơi, "Áp lực cạnh tranh lớn như thế, chúng ta cũng chưa có thể ở lại đây đi. Giá phòng ở thành phố B cao như vậy, áp lực cũng càng lớn."

"Bác sĩ Tần liền không có vấn đề. Tôi nghe nói, phòng cưới anh ấy cũng đã chuẩn bị xong."

"Thật là khiến người khác hâm mộ."

Lúc này chủ nhiệm đi tới."Có thời gian nói chuyện phiếm à. Báo cáo đều viết xong rồi?"

Đám người tranh thủ thời gian tản đi.

Hơn nửa giờ, Tần Hành cùng Lâm Vu cùng đến một cửa hàng quần áo cho em bé.

Khương Hiểu sinh một đứa con trai, Lâm Vu cố ý ra ngoài mua quà cho cậu bé. Mặc dù nhà họ Chu căn bản không thiếu, nhưng đây là tâm ý của cô.

Cô nghiêm túc chọn từng cái.

Tần Hành đi theo bên người cô, "Thằng bé tên gì?"

Lâm Vu cúi đầu, "Chu Tư Mộ."

Tần Hành: "Tư Mộ? Mong nhớ ngày đêm?"

Lâm Vu cười khế: "Là tưởng niệm, ái mộ."

Tần Hành đưa tay cầm cái quần yếm, "Cái này thật đáng yêu."

Ánh mắt Lâm Vu sáng lên.

Hướng dẫn viên đi tới, "Hai vợ chồng, có cần gì không?"

Hai vợ chồng..

Lâm Vu có chút xấu hổ, trên mặt lóe lên một sự mất tự nhiên.

Tần Hành ngậm lấy ý cười, "Tôi cùng vợ muốn mua quần áo cho con mới sinh, cô có thể gợi ý cho chúng tôi được không?"

Hướng dẫn viên mỉm cười, "Hai vị xin mời đi theo tôi."

Lâm Vu ngẩng đầu liếc anh một chút, Tần Hành thuận thế nắm cả eo của cô. "Vừa vặn, chúng ta sớm học tập một chút. A Vu, anh nghĩ kỹ. Con của chúng ta sẽ tên là Tần Mộ Lâm nhé."

Lâm Vu sửng sốt một chút, "Anh có hay không một chút tình ý?"

Tần Mộ Lâm ——

Tần Hành tâm tình rất tốt, "Tần Ngải Lâm."

Lâm Vu: "... " Cô nhịn không được nghĩ đến, coi như lấy tốc độ nhanh nhất, con của bọn họ chỉ ít cũng sau tốt nghiệp một năm mới sinh. Cô nhịn không được nói, "Tần Hành, ganh đua trong lòng anh có chút nặng."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 65

Đến cùng là thời gian thay đổi Lâm Vu, hay vẫn là Tàn Hành thay đổi Lâm Vu?

Có lẽ là cả hai.

Cuối tháng sáu, Tàn Hành cùng Lâm Vu thi cuối kỳ xong, hai người cùng nhau về Tấn thành, thăm con trai Khương Hiểu.

Thằng bé nhận toàn gen trội của mẹ, rất đáng yêu.

Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí nhìn qua nó, "Tiểu Đậu Nha, ta là dì con đây."

Trên mặt Khương Hiểu mang nụ cười tươi, "Tiểu Đậu Nha, con phải cảm ơn dì đó, nếu không có dì lúc trước cổ vũ mẹ, mẹ cũng không có dũng khí sinh con ra. Về sau trưởng thành nhất định phải đối xử tốt với dì đó."

Tàn Hành ở khoa phụ sản cũng gặp không ít đứa trẻ vừa ra đời, sớm đã tập thành quen, bất quá thằng bé này rất xinh xắn, anh cũng không nhịn được mà đùa giỡn với nó.

Khương Hiểu nói: "Nếu các cậu thích như thế thì sinh con đi, đến lúc đó làm bạn với Tiểu Đậu Nha, hai đứa bé bằng tuổi nhau, về sau có thể cùng nhau đến trường thì tốt biết bao nhiêu."

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu, anh cười cười, "Chờ tốt nghiệp vậy."

Lâm Vu không nói gì.

Ánh mắt Khương Hiểu cùng Tần Hành giao lưu, cô không khỏi lắc đầu, thở dài một hơi, "Thật không dễ dàng." Không nghĩ Tần Hành cũng có ngày bất đắc dĩ như thế.

Tần Hành nhún nhún vai, mặc dù bất đắc dĩ, nhưng là anh nhìn Lâm Vu vẫn tràn đầy sủng ái.

Buổi tối, Chu Tu Lâm trở về. "Xin lỗi, công ty có chút việc nên anh về trễ." Anh từng cùng hai người trịnh trọng nắm tay, đủ để thấy anh đối với Lâm Vu cùng Tần Hành coi trọng như nào

Chu Tu Lâm: "Hai người có thể đến thật sự là quá tốt, Hiểu Hiểu thường xuyên kể về chuyện hồi trẻ cùng mọi người."

Lâm Vu nhìn về phía Khương Hiểu nháy mắt mấy cái.

Chu Tu Lâm rửa tay, ôm con, động tác quen thuộc.

Lâm Vu âm thầm tắc lưỡi, thật không tưởng tượng nổi một ông trùm ngành giải trí ở nhà lại là như vậy.

Chu Tu Lâm: "Bác sĩ Lâm, lúc trước cô gửi tới cho tôi kiến thức về thời gian mang thai, tôi đã xem, mà mãi mới có cơ hội cảm ơn cô."

Lâm Vu: "Tôi cùng Khương Hiểu là bạn tốt, những thứ này đối với chúng tôi mà nói, đều là tiện tay mà thôi."

Tần Hành cũng cười cười.

Buổi tối, Lâm Vu cùng Tần Hành ăn cơm ở nhà họ Chu xong mới rời đi.

Trên đường trở về, Lâm Vu đột nhiên cảm khái nói: "Không nghĩ tới Chu Nhất Nghiên cùng Chu Tu Lâm tính cách thật không giống."

Tần Hành kinh ngạc: "Chu Nhất Nghiên? Làm sao đột nhiên nói đến cậu ấy?"

Lâm Vu nghiêng tai: "Lúc anh nói chuyện với Chu Tu Lâm, Khương Hiểu nói với em một chút chuyện của Chu Nhất Nghiên. Chu Nhất Nghiên hiện tại vẫn có hiềm khích lớn với cậu ấy." Cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Đây là tai bay vạ gió."

Tần Hành cười khỏ, chỉ có trầm mặc. "Lấy năng lực của Chu Tu Lâm, anh nghĩ chuyện này cậu ấy sẽ xử lý tốt."

Lâm Vu ngẫm lại, một đêm này Chu Tu Lâm đối với Khương Hiểu quan tâm. Cô mỉm cười, Khương Hiểu một năm qua rốt cục vẫn có dáng vẻ hồi cấp ba, điểm này không thể bỏ qua công lao của Chu Tu Lâm không thể bỏ qua công lao.

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Vào lúc tối, Chu Tu Lâm dỗ con ngủ, cùng Khương Hiểu trò chuyện giết thì giờ.

"Tần Hành là vì Lâm Vu mà học y?"

"Đúng vậy. Chu Nhất Nghiên nói với anh sao?"

Chu Tu Lâm cười, "Anh đoán. Cái tuổi đó có thể làm được loại chuyện này, cậu ấy chắc rất quyết đoán."

"Bởi vì Lâm Vu có mị lực." Lúc Khương Hiểu nói lên lời này, tràn đầy kiêu ngạo, biểu lộ động lòng người.

Chu Tu Lâm đưa tay ôm cô vào trong ngực, "Trong mắt anh, bất luận người nào đều theo không kịp mị lực của em."

Khương Hiểu: "... Anh ăn vụng mật à?"

Chu Tu Lâm cao giọng cười một tiếng, "Em có muốn thử chút hay không?"

Khương Hiểu: "..."

Tần Hành cùng Lâm Vu về đến nhà, ông bà Tần đã nghỉ ngơi, hai người nhẹ nhàng lên tầng, Lâm Vu vẫn như cũ ngủ ở phòng của khách.

Trước khi ngủ, Tần Hành đến chỗ cô.

"Em thật sự không cho anh cùng em trở về?"

Lâm Vu cười: "Ngày kia em liền trở lại, hai ngày này anh ở nhà nghỉ ngơi thật tốt." Hai ngày trước anh bị đau dạ dày, người cũng gầy gò đi rất nhiều.

Tần Hành ôm cô, "Anh không có yếu như vậy."

Lâm Vu đẩy anh, "Nhanh đi ngủ đi, hơn mười một giờ rồi." Mặc dù hai người đã đính hôn, nhưng chưa có chính thức kết hôn, trong nhà, cô cảm thấy vẫn cần phải chú ý một chút.

Tần Hành hôn cổ của cô, "Mẹ anh cho là chúng ta đã sớm ở cùng nhau."

Lâm Vu nóng mặt.

"Để cho anh thân mật một lát."

Một hồi lâu, anh gian nan trở về phòng.

Lâm Vu cũng là vạn phần bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau, Lâm Vu cùng Trần Hạ Triết cùng nhau trở về thôn Đông Lăng. Triệu Ngọc Tuyền tháng trước trở về Đông Lăng, nói là nông thôn không khí tốt, cô trở về dưỡng thai.

Bởi vì lúc trước, mẹ Trần tỏ thái độ. Triệu Ngọc Tuyền cùng Trần Hạ Triết hiện tại cũng chỉ là có chứng nhân, hôn lễ cũng không có làm. Triệu Ngọc Tuyền không vội, Trần Hạ Triết cũng là nghĩ muốn cho cô một hôn lễ hoành tráng, nên hiện tại cũng không vội.

Bà Trần muốn nhìn cháu nhưng hết lần này tới lần khác không bỏ mặt mũi xuống được, cũng chỉ có lo lắng suông.

"Chị em tăng lên bốn cân, chân sưng lên không đi được giày."
Trần Hạ Triết một mặt đau lòng.

Lâm Vu cùng anh giải thích, để anh an tâm.

Đại khái là vì làm ba, nên hiện tại Trần Hạ Triết chứng chặc lên rất nhiều.

Giữa trưa, hai người đến Đông Lăng, riêng phần mình về nhà.

Lâm Vu gửi cho Tàn Hành một tin nhắn, Tàn Hành trả lời: Dì với bà có hỏi anh không?

Lâm Vu cười, cô vừa về đến nhà, mẹ cùng bà đều hỏi.

Tần Hành làm sao không về?

Trong mắt bọn họ, nghiêm nhiên đã coi Tần Hành là người nhà.

Lâm Vu đem chuyện của Ô Nhiên kể cho mẹ. "Họ Ô đều ở thành phố B."

Mẹ Lâm thần sắc bình tĩnh, "Có cơ hội gặp một chút cũng tốt, bọn họ đều là người thân."

Lâm Vu gật gật đầu, cô cầm tay mẹ Lâm.

Buổi tối, sắc trời dần dần tối, trong sân chuồn chuồn bay múa, so những năm qua nhiều hơn.

Bà với mẹ Lâm ngồi dưới chùm nho hóng mát.

Mẹ Lâm đang may áo cho con của Triệu Ngọc Tuyền, "Đứa bé trong bụng Tuyền Tuyền, hình như là con gái."

Bà đóng đưa cây quạt, "Là nam chứ."

Lâm Vu thật tò mò, vì cái gì mà bà rất hay đoán chuẩn. Khi còn bé cô hỏi bà, bà không chịu nói cho cô.

Bên ngoài ếch kêu ộp ộp, thanh âm vang dội.

Lâm Vu hỏi: "Năm nay làm sao nhiều ếch như vậy? A —— trong sân cũng có." Cô đứng dậy xem xét, phát hiện trong sân cũng có mấy con ếch đang nhảy.

Chờ sắc trời toàn bộ tối om, Lâm Vu đứng dậy vịn bà chuẩn bị trở về phòng, đi không có mấy bước, đột nhiên bọn họ cảm thấy một sự mê muội.

Mặt đất đang lắc lư.

Lâm Vu: "Mẹ, là động đất. Chúng ta đến chỗ đất trống ngoài kia đi, không về nhà."

Lời còn chưa dứt, trong nháy mắt, toàn bộ núi Đông Lăng tựa như đang chấn động.

Lâm Vu kéo mẹ Lâm cùng bà, vội vàng chạy. Bọn họ liều mạng hướng về phía trước, đi vào chỗ phiến đất trống.

Thân thể mẹ Lâm đang run, bà ngồi dưới đất."A Vu, làm sao bây giờ?"

Lâm Vu chăm chú bóp lấy tay, trong thôn hiện tại một ánh đèn cũng không có. Căn nhà đã từng chĩnh tề trong nhát mắt sập, bụi bay đầy trời.

Có người chạy đến, nương theo lấy tiếng khóc, tiếng kêu sợ hãi...

Trong bóng đêm chào đón bọn họ bằng nỗi sợ hãi.

Rất nhanh, tin tức núi Đông Lăng động đất rất nhanh truyền ra. Một nơi nông thôn trong lành, ngay vừa rồi có động đất cấp 8.

Tần Hành cả người đều như mơ, ngực đau. Anh lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi cho Lâm Vu.

Một lần lại một lần, đầu bên kia không có động tĩnh.

Tần Hành đại não trống không.

Mẹ Tần nghẹn ngào khóc lên.

Ông Tần coi như tỉnh táo, "Em đừng có đoán mò. Tần Hành, con thu dọn đồ đạc một chút. Chuẩn bị nước cùng thức ăn, con qua trước đi."

Tần Hành nhìn qua cha mẹ, yết hầu ngạnh khó chịu. Cha mẹ ủng hộ để anh có lực lượng."Được!"

Bà Tần cắn răng, "Con không cần lo lắng, A Vu rất hiền lành, không có việc gì đâu."

"Cha mẹ, con đi." Tần Hành lái xe, anh hung hăng đạp vào thân xe, anh đã cùng cô cùng nhau trở về. Hai con người anh đỡ bưng, đời này anh không cầu gì khác, chỉ cần cô bình an là được!

Ông Tần cũng tranh thủ thời gian liên hệ bạn bè của mình, ông lo lắng với tình huống hiện tại, Tần Hành bây giờ căn bản vào Đông Lăng không được.

Sau đó, nơi đó liền điều động quân đội đến, khu vực phòng cháy chữa cháy của Đông Lăng cũng lập tức tiến về. Máy bệnh viện lớn triệu tập nhân viên và tranh thủ thời gian phái nhân viên y tế tới.

Thôn Đông Lăng hơn sáu mươi nhà, hiện tại tụ tập tại chỗ an toàn chỉ có hơn mười người.

Có người khóc lên, "Bà tôi còn ở trong phòng."

Trưởng thôn giờ đèn pin, hô to, "Mọi người không nên chạy loạn. Đợi ở chỗ này. Sẽ có người tới cứu chúng ta! Thôn Đông Lăng sẽ không có việc gì!"

Lâm Vu tìm kiếm, từ đầu đến cuối không nhìn thấy một nhà Triệu Ngọc Tuyên, lòng của cô càng ngày càng bất an."Mẹ, con đi xem

nhà chị Tuyền."

Mẹ Lâm cắn môi, chăm chú lôi kéo tay của cô, dùng sức. Thế nhưng trong một cái chớp mắt, bà vẫn là buông lỏng ra. "A Vu, năm đó ba con cũng như thế." Bà không có khuyên cô, chậm rãi buông tay ra, "A Vu, con phải trở về."

Mọi người đều biết, Triệu Ngọc Tuyền lập tức liền muốn sinh, hết lần này tới lần khác ở thời điểm này, rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, nhịn nước mắt. "Mẹ, bà, con sẽ trở lại." Nói xong, coi quay đầu mà đi. Bọn họ không chỉ là người thân. Cô vẫn là bác sĩ, cô muốn cứu người.

Điện thoại không có tín hiệu, Lâm Vu mở ra đèn pin, mượn tia sáng, đi từng bước một đến nhà họ Triệu gia. Đường bằng phẳng đã đứt gãy, nhấp nhô.

Hầu như các phòng đều sập, Lâm Vu không dám ngẩng đầu, cũng không dám suy nghĩ. Cô nghĩ đến Tần Hành, nghĩ đến khoảng thời gian bọn họ bên nhau.

Thật vất vả, cô đi đến nhà họ Triệu. Mấy năm trước, Triệu Ngọc Tuyền bỏ tiền xây nhà lầu, một nháy mắt liền không còn.

Lâm Vu đứng trước hòn đá, đã biến dạng, cô thậm chí cũng không biết vào như nào. "Chị Tuyền —— Chị Tuyền —— Anh Hạ Triết ——" cô khàn giọng gọi.

Bụi đất chui vào cổ họng của cô, cô ho khan.

"Chị Tuyền ——Chị Tuyền ——Anh Hạ Triết —— "

Cô cắn góc môi, không có hồi âm, cô rất sợ.

"Cứu mạng —— cứu mạng ——" bên trong có người đang gọi.

Thần kinh Lâm Vu trong nháy mắt căng thẳng, "Anh Hạ Triết? Mọi người đang ở đâu?"

"Anh bị đồ vật đè lấy, Tuyền Tuyền không ổn —— A Vu, đi gọi người tới."

"Được! Chờ em!"

Lâm Vu lần nữa chạy về. Cô một mình vào không được, "Nhà chị Tuyền tử còn có người còn sống —— còn có người còn sống —— "

May mắn, còn có mấy cô chú chạy đến, mọi người mặc dù sợ hãi, đến cùng là người cùng thôn, vẫn là đi cứu người.

Các cô chú bò vào, tìm được Trần Hạ Triết. Anh bị một cây xà ở phòng bếp đè lại. "Tuyền Tuyền —— Tuyền Tuyền ở kia ——" anh đưa tay chỉ một cái bàn ăn trước mặt.

Lâm Vu vội vàng chạy tới, dưới đáy bàn tìm được Triệu Ngọc Tuyền.

"Chị Tuyền ——" Lâm Vu sờ lên mạch đập của cô, mạch đập yếu ớt. Cô ôm chị, đột nhiên phát hiện váy Triệu Ngọc Tuyền mảnh ẩm ướt.

Nước ối vỡ rồi.

Nếu như thời gian quá lâu, thai nhi sẽ ở trong bụng mẹ ngạt thở mà chết

Lâm Vu hô to: "Chị Tuyền sắp sinh."

Trần Hạ Triết nằm rạp trên mặt đất, hai tay nện đất, anh thống khổ kêu khóc, "Van cầu mọi người, mau cứu Tuyền Tuyền, mau cứu đứa bé. A Vu —— "

Lâm Vu cắn răng, miệng tràn đầy mùi máu tươi. "Trước tiên đem chị Tuyền mang lên đất trống đã."

"Chị Tuyền, chị không thể ngủ!" Lâm Vu dùng sức bóp lấy người cô, "Chị phải thức vì đứa bé."

Triệu Ngọc Tuyền được đưa đến đất trống, trời tối như bưng, tất cả mọi người luống cuống.

"Không biết cứu viện lúc nào mới đến, đứa bé trong bụng Tuyền Tuyền sợ là không chờ được."

Lâm Vu để cho mình tỉnh táo lại, "Giúp chị ấy sinh vậy."

Bà thở dài một hơi.

Bà: "A Vu, con ở trường học qua rồi sao?"

Lâm Vu kỳ dị mà nhìn bà. "Lý luận đã học qua." Các cô đã từng đi bệnh viện thực tập, chỉ là... Cô nhú mày.

Bà: "Sinh đi."

Một dì nói: "Điều kiện này làm sao sinh chứ?"

Âm thanh bà lạnh lùng nói: "Hồi xưa chúng ta đều tự sinh. Được, bắt đầu đi. Một tia hi vọng cũng là hi vọng."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 66

Tàn Hành dừng xe, liền bị cản lại, hiện tại chỉ xe cứu viện mới được vào, xe cá nhân thì không.

Tàn Hành không nói thêm gì, anh lấy điện thoại di động ra, gọi cho cha mình và kể mọi chuyện, quả đúng như dự liệu của ông Tàn.

Ông Tàn: "Con chờ một lát nữa, ba mới liên lạc cùng viện trưởng Lưu, xe quân đội cũng sắp đến. Một hồi nữa con đi theo đám bọn họ vào."

Tàn Hành lên tiếng. Ông Tàn bàn giao, "Chú ý an toàn. Con và Lâm Vu đều không được xảy ra chuyện. Tìm thấy Lâm Vu, nhớ báo cho ba mẹ."

"Yên tâm! Con sẽ đem con dâu của ba an toàn trở về." Tàn Hành tin Lâm Vu không có việc gì.

Hơn mười phút sau, xe cứu viện tiến vào, Tàn Hành nhìn thấy Lưu viện trưởng.

"Cha cháu nói với ta rồi, lên xe trước đi."

Tàn Hành lên xe, một xe bác sĩ và y tá, sắc mặt của mọi người đều căng thẳng.

Nửa giờ sau, xe cuối cùng đã tới thôn Đông Lăng.

Trong thôn đường đều bị hỏng. Mọi người đành phải xuống xe, hỗ trợ khiêng máy móc đi vào.

Tần Hành quen thuộc đoạn đường, tất cả mọi người đi theo anh. Trước kia muốn đi mất mười sáu mười bảy phút, hiện tại anh chỉ đi tám phút.

Ánh sáng mờ mờ không rõ, anh nhìn thấy một đám người vây quanh ở bãi đất trống.

Tần Hành liếc mắt liền thấy Lâm Vu, chung quanh cô, một mảnh hỗn loạn. Ánh mắt anh nóng lên, nước mắt nóng hổi ngậm tại trong hốc mắt.

Bất cứ lúc nào bà chỗ nào, anh đều hi vọng, cô mạnh khỏe.

"Mau mau, có người sinh --" bác sĩ y tá vội vàng chạy tới.

Lâm Vu đầy mồ hôi, "Đầu ra rồi! Đầu ra rồi!" Thanh âm của cô tràn đầy kích động, "Chị Tuyền -- bảo bảo ra rồi, chị nghe thấy được không đó."

Bác sĩ Cao khoa phụ sản xem một phen, âm thầm thở dài một hơi. "Chuẩn bị một chút, đầu đứa bé ra rồi. Chú ý tình huống sản phụ!"

Lâm Vu dời vị trí.

Bác sĩ nhìn cô một cái, "Là cô giúp cô ấy sinh?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Làm phiền ngài rồi."

Cô nghiêng đầu, nhìn Tần Hành. Giờ này khắc này, anh đứng ở trước mặt của cô, mặt mày trầm tĩnh, con ngươi đỏ lòm tiết lộ hết

thấy.

Tần Hành nắm thật chặt tay cô, trầm thấp kêu tên của cô, "A Vu, anh đến rồi!" Đây hết thấy đều là thật, anh không có mơ.

Khóe miệng Lâm Vu giật giật, nói gì cũng không xong

Tần Hành vịn cô, "Đi nghỉ ngơi một chút."

Lâm Vu lắc đầu, "Rất nhiều người chưa được cứu, nhân viên cứu hỏa đã vào."

Tần Hành phát hiện tay của cô đang run rẩy, "Đừng sợ!"

Trong bầu trời đêm một vì sao cũng không có, yên lặng dọa người.

Đột nhiên, một tiếng trẻ em khóc vang lên. Một tiếng này giống như tiếng kèn, để sự tĩnh mịch được khai phá.

Lâm Vu kích động đi về phía trước.

Y tá ôm đứa bé, "Là nam, rất khỏe mạnh, xem chừng phải 3kg."

Sắc mặt của mọi người cũng thay đổi.

Lâm Vu thở phào nhẹ nhõm, "Sản phụ thế nào?"

Bác sĩ Cao nghiêm nghị nói: "Không sao, Tiểu Chu, cháu đi chuẩn bị xe, lập tức đem sản phụ cùng đứa bé đến bệnh viện gần nhất." Ông dừng một chút, nhìn thoáng qua Lâm Vu, "Cô ở bệnh viện nào?"

Lâm Vu im lặng một chút, thanh âm hơi mệt mỏi, "Học Y, năm thứ tư đại học B."

Các y tá và bác sĩ ở đây sững sốt một chút.

Bác sĩ Cao giật khóe miệng, "Không sai!" Đơn giản dứt khoát hai chữ, ông lại quay người tiếp tục chỉ định công việc.

Lâm Vu cùng Tần Hành nhìn nhau, hai người đều biết ý của nhau.

Tần Hành nói: "Đi thôi."

Lâm Vu nhìn qua anh, "Cẩn thận."

Anh không nói gì, hai người gia nhập cứu viện.

Đằng đông, tia nắng đầu tiên chiếu tới mặt đất, tựa như mang đến một hi vọng mới.

Bận rộn nửa đêm, mọi chuyện còn chưa xong.

Không ít người dân trong thôn được cứu ra, người bị thương không ít. Có mấy ông lão trong thôn còn qua đời, vì lớn tuổi, lại đột nhiên động đất, bọn họ căn bản không có thời gian thoát.

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Lâm Vu nhìn nhân viên cứu hỏa cũng một bà già tóc bạc phơ, cô liền vội vàng đi tới, "Bà Tứ --" sinh mệnh có đôi khi thật yếu ớt không chịu nổi.

Nhân viên trẻ tuổi lắc đầu với cô, trên mặt viết đầy bi thương. "Lúc tìm được thì bà ấy đã không còn sống rồi."

Lâm Vu cắn góc môi, lần nữa lại cứu viện bên trong.

Một ngày cứu viện, mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, một bác sĩ nam nói với Lâm Vu: "Cô khâu vết thương rất tốt. Đã thực tập sao?"

Lâm Vu lắc đầu, một mặt mỗi mặt, "Tháng chín mới thực tập."

Bác sĩ nam trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, "Bạn học của cô cũng rất lợi hại. Vừa rồi cậu ấy phối hợp với bác sĩ Lưu làm giải phẫu."

Lâm Vu khước miệng nhẹ cười, "Cậu ấy không phải bạn học tôi."

Bác sĩ nam nghi hoặc.

Lâm Vu ánh mắt sâu xa, "Mà là chồng sắp cưới." Cô nhàn nhạt giật giật khước miệng, "Tôi đi xem một chút."

Ngày xưa yên tĩnh, hiện tại đã thành một vùng phế tích.

Lâm Vu nhìn ra phương xa, đáy mắt tràn đầy cô đơn.

Tần Hành không biết đến đây lúc nào, đưa nước cho cô."Uống một chút."

Lâm Vu uống hai ngụm.

Tần Hành đưa tay sửa sang tóc của cô, "Sẽ ổn thôi! Về sau nơi này sẽ tốt hơn."

Lâm Vu cũng gật gật đầu. Anh ở bên cạnh cô, để cô bớt lo.

Tần Hành nói: "Em một đêm không ngủ rồi, đi chợ mắt một lát đi."

Lâm Vu lắc đầu, "Không cần." Người ở núi Đông Lăng thôn đều là người thân của cô, Lâm Vu khi còn bé được không ít người trong thôn chăm nom. Hiện tại trong thôn còn có hai người chưa có tìm được, cô lo lắng không thôi.

Tần Hành bắt đắc dĩ, "A Vu, em nghe lời anh đi."

Lâm Vu nhéo lông mày, "Ngủ không được, vừa nhắm mắt lại, liền nghĩ đến tối hôm qua." Cái loại cảm giác đó khiến cô không thờ nổi.

Tần Hành nhìn mắt của cô, "Lúc nghe được tin, anh rất hối hận vì đã không cùng em trở về." Lúc nhìn thấy cô, anh giống như từ địa ngục trở về.

Lâm Vu mím khóe miệng, bỗng nhiên cười một tiếng. "Tần Hành, anh biết lúc ấy em suy nghĩ gì không?"

Tần Hành sắc mặt lạnh lùng, không nói gì.

"Em đang nghĩ, may là anh không đến." Lâm Vu uốn lên khóe miệng, "Tần Hành, mặc kệ phát sinh chuyện gì, em đều hi vọng anh có thể khỏe mạnh, hăng hái như xưa."

Tần Hành cắn răng, "Không! Đó là bởi vì có em ở bên cạnh anh. Nếu như không có em, tương lai của anh còn có ý nghĩa gì? A Vu, đáp ứng anh, bất cứ lúc nào, phải bảo vệ tốt chính mình. Vì anh." Thanh âm của anh trầm thấp khàn khàn, "Đời anh cũng sẽ không bao giờ yêu người khác."

Lâm Vu nghiêng thân tới gần ngực của anh, cô nhẹ nhàng lên tiếng. "Em đồng ý với anh."

Phóng viên đài truyền hình cũng chạy đến.

Lâm Vu không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải Thẩm Nghi Đình.

Thẩm Nghi Đình mặc trang phục già dặn, áo sơ mi với quần tây, cùng thời học sinh hoàn toàn không giống nhau.

Cô nhìn qua Lâm Vu, hai đầu lông mày mang theo cảm giác xa cách, "Đã lâu không gặp."

Lâm Vu rất nhanh liền nghĩ đến, lần trước cô nghe nói, Thẩm Nghi Đình sẽ đến đài truyền hình công tác, không nghĩ tới cô ấy tới làm người chủ trì.

Thẩm Nghi Đình: "Tôi đi làm việc trước, một hồi tới tìm cậu sau."

Lâm Vu: "Được." Cô đứng ở chỗ đó, nhìn cô ấy bận rộn.

Thẩm Nghi Đình kết thúc trực tiếp, khẽ thở dài một hơi. "Tôi khi còn bé từng ở chỗ này sinh hoạt."

Anh trai quay phim một mặt kinh ngạc.

"Khi còn bé rất không thích nơi này!" Thẩm Nghi Đình có chút thất thần, "Không nghĩ tới nó bây giờ biến thành như vậy."

"Nghi Đình, chúng ta cần phải đi."

Thẩm Nghi Đình liếc liếc thần sắc, "Các người về trước đi, tôi muốn đi gặp một người bạn." Nói xong cô vội vàng mà đi.

Lâm Vu đứng trước cửa, nhìn ngôi nhà sụp đổ.

Không lâu sau Thẩm Nghi Đình tới, đứng tại bên cạnh cô. "Cha mẹ tôi rất lo lắng cậu, gọi điện thoại không được."

Lâm Vu: "Điện thoại không có sóng."

Thẩm Nghi Đình: "Tôi biết. tôi muốn đi qua trực tiếp, bọn họ không cho, sợ tôi xảy ra chuyện."

Lâm Vu: "Cha mẹ nào cũng vậy mà."

Thẩm Nghi Đình: "Tôi nghe nói Tần Hành cũng tới."

Lâm Vu: "Cậu ấy cùng bác sĩ đi sang thôn bên cạnh rồi."

Thẩm Nghi Đình im lặng một chút, "Có cậu ở đâu, liền có cậu ấy ở đó. Đã nhiều năm như vậy, một mực không có gì thay đổi."

Lâm Vu không nói gì.

Thẩm Nghi Đình: "Lâm Vu, chúng ta quen nhau vì chỗ này, đã hai mươi năm."

Lâm Vu nói, "Đúng vậy, hai mươi năm."

Thẩm Nghi Đình: "Chúc mừng cậu! Cậu cùng Tần Hành ấy, nghe nói các cậu đã đính hôn. Hôn lễ mời tôi làm phù dâu được không?"

Lâm Vu bờ môi khẽ nhếch: "..."

Thẩm Nghi Đình: "Tôi nói đùa thôi. Được rồi, tôi phải về đài. Có gì cần gọi điện thoại cho tôi." Cô từ trong túi rút ra một cái danh thiếp, "Phía trên có ghi số của tôi."

Lâm Vu cất kỹ.

Tạm biệt nhiều năm, gặp lại ở chỗ rối loạn này.

Sau khi chuyện này kết thúc, Tần Hành đưa mẹ Lâm cùng bà về Tấn thành, tạm thời ở một ngôi nhà khác của họ Tần.

Ba mẹ Tần tự mình đến thăm bọn họ, tất cả mọi người vạn phần may mắn, lần này vượt qua nguy hiểm. Nếu không hai đứa trẻ này về sau sẽ như thế nào đây?

Sau vụ này, có rất nhiều người đến từ nhiều nơi quyên góp cho núi Đông Lăng.

Ông Tần lấy danh nghĩa của công ty góp 50 vạn, Chu Tu Lâm lấy danh nghĩa của điện ảnh Hoa Hạ quyên góp 200 vạn.

Lâm Vu gầy đi trông thấy, hai bên trường bồi lo lắng không thôi.

Tần Hành lùi vé về xuống một tuần, mấy ngày nay, anh tận lực chăm sóc cô. Ngày thứ hai sau động đất, có phóng viên liên hệ đến Lâm Vu, muốn tới thăm cô.

Lâm Vu cự tuyệt.

Về sau, vẫn phải báo cáo tin tức, sinh viên Y đại học B ở trong cơn địa chấn vẫn có thể giúp một sản phụ sinh con bình an.

Triệu Ngọc Tuyền ở bệnh viện điều dưỡng, ở bệnh viện nhân dân Đông Lăng một tuần sau, người họ Trần đem cô điều đến viện Trung Y của Tấn Thành. Mẹ Trần mỗi ngày tự mình nấu canh chăm sóc. Trận động đất này cũng giúp bọn họ làm lành với nhau.

Ngày thứ ba, Tần Hành cùng Lâm Vu đến bệnh viện thăm Triệu Ngọc Tuyền.

Người nhà Trần đối với Lâm Vu như khách quý, nhất là mẹ Trần, còn muốn tặng quà cho Lâm Vu.

Lâm Vu cười, "Dì, không cần."

Mẹ Trần: "Không sao! Con là ân nhân cứu mạng nhà chúng ta. Lúc con kết hôn, dì ta sẽ chuẩn bị cho con một bộ váy cưới."

Triệu Ngọc Tuyên cười, "A Vu, muốn bế em bé không?"

Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, đứa bé đang ngủ, trong mồm phun bong bóng, đáng yêu không được. "Thằng bé tên gì?"

Triệu Ngọc Tuyên: "Tên đã đặt từ trước rồi, là Trần Chiêu. A Vu, em giúp chị đặt biệt danh cho thằng bé đi?"

Lâm Vu: "Sao có thể chứ?"

Mẹ Trần một mặt cười, "Đương nhiên có thể!"

Mọi người một mặt mong đợi nhìn cô.

Lâm Vu nhìn đứa bé, "Tên là Lục Lục thế nào?"

"Lục Lục! Lục Lục! Tên rất hay!"

Ban đêm, Lâm Vu và Tần Hành cùng nhau nghỉ ngơi, hai người nghĩ về tên Lục Lục.

Tần Hành nắm cả eo của cô, "Em đặt tên rất hay, về sau tên của con sẽ cho em đặt."

Lâm Vu nhìn sách trong tay, "Anh không phải nghĩ à?"

Tần Hành ôm lấy khoe miệng, "Được, đừng đọc sách nữa, đi ngủ sớm một chút đi." Cô liên tục gặp ác mộng, Tần Hành vừa vặn chuyển tới bồi cô ngủ.

Lâm Vu đem sách để lên bàn.

Vừa cất kỹ, Tần Hành đã từ phía sau ôm lấy cô, thân thể của anh nóng hổi, như thường lệ hôn cô.

Lâm Vu sửng sốt một chút, giơ tay lên, ôm lấy cổ của anh, đáp lại anh.

Tần Hành rõ ràng cảm giác được, cô cùng thường ngày không giống nhau."A Vu -- "

Lâm Vu nhắm mắt lại, khoe miệng ghé vào lỗ tai anh lẩm bẩm, "Tần Hành, em yêu anh."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 67

Hai con mắt của cô đầy nước, đáy mắt không che giấu, cố tự kiềm chế, cùng với Tàn Hành ở lâu, cô mới chậm rãi buông thả chính mình, nhưng xưa nay không sẽ biểu hiện ý mình.

Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt của bọn họ đều là đối phương.

Tàn Hành nhẹ nhàng hôn vào mi tâm của cô, tay của anh ở trên người cô bồi hồi, rất nhanh cởi áo ngủ

"A Vu, giúp anh --" thanh âm anh khàn khàn đè nén.

Lâm Vu đưa tay chạm đến quần lót của anh, tay của cô có chút lắc một cái, đầu ngón tay đột nhiên đụng phải một đám lửa nóng.

Tàn Hành rên khẽ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi, "A Vu, em không cần kích động như vậy, nó cũng chào hỏi em rồi."

Bầu không khí thẹn thùng quét sạch sành sanh.

Hai vị đều học Y, lạ gì thân thể người.

Tàn Hành nắm lấy tay của cô, mang cô ôm theo thân thể quen thuộc của mình. Xương tay của cô tinh tế, không thích để dài, mỗi móng tay đều cắt gọn sạch sẽ.

Tàn Hành ở trên, banh hai chân của cô, ánh mắt sáng rực mà nhìn. Da cô trắng nõn, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, anh vẫn lom dom,

yêu thích không buông tay, anh thả nụ hôn từ trên xuống dưới, chậm rãi.

Trên thân hai người đều toát mồ hôi.

Tần Hành đưa vào cô, lại chậm chạp không vào. Anh nuốt yết hầu, "A Vu, sẽ có chút đau nhức."

Cô biết, nhưng vì là anh, cô không sợ. Cô nhìn qua anh, nhẹ nhàng thở phì phò, đối với anh cười lên một cái.

Cô không biết lúc này cô có bao nhiêu đẹp, Tần Hành nghiêng thân hướng phía trước, từng chút từng chút đi vào.

Thật rất đau.

Lâm Vu ôm thật chặt anh.

Tần Hành tay nắm lấy tay của cô, mười ngón đan xen. "A Vu -- anh yêu em -- anh yêu em --" anh một lần lại một lần thì thầm bên tai cô.

Lâm Vu làm sao lại không biết, cô hôn lấy hình xăm trước ngực anh.

Tần Hành cười, tiếng cười mê người, ngực tê tê dại dại, Lâm Vu thật rất yêu hình xăm này.

"A Vu, em còn nhớ lúc cấp ba, em nói cho Khương Hiểu biết danh của em." Lời của anh từng chữ từng chữ đánh trái tim của cô. "Anh đã nghĩ, thật muốn ở bên em."

Bây giờ coi như toại nguyện.

Vận động nhẹ nhàng vui vẻ, đây là lần đầu hai người giao lưu thể xác.

Toàn thân Tần Hành mỗi một cái tế bào đều đang nhảy nhót, "A Vu, anh có được hay không?"

Lâm Vu đầu óc trống rỗng. Tử Uyển từng nói qua, có bạn trai học y sẽ rất hạnh phúc, cô hiện tại rốt cuộc hiểu là phúc gì.

Đây chính là thể chất của nam nữ khác nhau.

Tần Hành vẫn động, sau cùng một giây, anh đột nhiên bỏ ra, hai tay ôm thật chặt cô. "Không có bao."

Lâm Vu hiểu, ngẩng đầu hôn khóe miệng của anh.

Tần Hành chậm rãi bình tĩnh trở lại, tay của anh ôm lấy eo của cô, "Đi tắm, anh đi thay ga giường."

Lâm Vu không có khí lực, từ từ nhắm hai mắt, tay đều nhắc không nổi.

"Được rồi!" Tần Hành cười, một mặt thoả mãn. Cảm cái khăn lông bọc lấy cô, anh ôm cô trở về phòng ngủ của mình.

May mắn, ba mẹ ở dưới lầu.

Hai người tắm rửa, Tần Hành thay áo ngủ cho cô. Thấy cô mệt đến nổi mí mắt đều không mở ra được, anh đau lòng không thôi. Ôm nhau ngủ. Đêm nay cô hẳn là sẽ không mất ngủ

Sáng ngày thứ hai, Tần Hành tỉnh trước. Anh cẩn thận từng li từng tí xuống giường, rón rén mặc quần áo tử tế, đi xuống lầu.

Mẹ Tần một mặt ôn hòa, "A Vu còn đang ngủ?"

Tần Hành ừ một tiếng, "Tối hôm qua cô ấy ngủ hơi trễ."

Mẹ Tần giương mắt nhìn trên lầu một chút, "Mẹ và cha con một hồi liền đi, canh ở trong nồi. Tí nữa con múc một bát cho Lâm Vu uống."

Tần Hành gật gật đầu.

Bà Tần nhìn thoáng qua ông Tần, "Ông ăn nhanh lên."

Ông Tần đang xem báo, nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo tường, "Còn sớm!"

Bà Tần: "Xe tôi phải sửa, hôm nay đưa tôi đến trong đài."

Ông Tần cảm thấy chẳng hiểu ra sao, trên mặt mang theo dáng tươi cười, "Được, phu nhân."

Tần Hành cười, "Cha mẹ, sáng sớm con không muốn ăn thức ăn cho chó."

Ông Tần: "Con vừa ra đời, liền cản trở thế giới riêng của ba mẹ. Tần Hành, ba không ngại con sớm tu thành chính quả."

Tần Hành hững hờ ăn mì.

Mười phút sau, ba mẹ Tần cùng ra ngoài. Tần Hành múc một chén canh, hương vị này anh ngủ phát đã nghe ra luôn.

Mẹ của anh thật sự cẩn thận.

Tần Hành bưng bát lên tầng.

Lâm Vu còn đang ngủ. Cũng là những ngày gần đây, cảm xúc của cô khẩn trương, ngủ không được ngon lắm. Tần Hành nhẹ nhàng ôm cô, "A Vu, tỉnh đi. Ăn một chút rồi ngủ tiếp!" Anh sợ cô ngủ nhiều, một tí nữa sẽ đau đầu.

Lâm Vu yếu ớt mở mắt ra, biểu lộ mơ mơ màng màng, "Mấy giờ rồi?"

Tần Hành cười cười, "Quá bảy giờ rưỡi."

Lâm Vu xoa xoa con mắt, vừa muốn chống dậy, xương cốt cả người giống như không nghe theo sự điều khiển của cô. Cô ngã vào cái ôm của Tần Hành.

Tần Hành thấy hai gò má cô đỏ ửng, anh lại nghĩ tới biểu cảm tối hôm qua của cô ở dưới người anh, thật là khiến người ta hướng về. Bất quá cân nhắc đến thân thể của cô, anh âm thầm hít một hơi, "Ăn một chút đi." Anh không có để cô đứng dậy, trực tiếp ôm cô đến toilet.

Giúp cô đánh răng, rửa mặt, căn bản không cần cô động thủ.

Lâm Vu đỏ mặt, thanh âm hơi câm, "... Tần Hành, em có thể tự làm."

Tần Hành cười, "Đây là chuyện anh phải làm. A Vu, em không biết anh có bao nhiêu vui vẻ đâu."

Lâm Vu: "...". Quả nhiên. Cô nhìn mình trong kính, làn da tuyết trắng, dưới mắt lơ mơ có thể thấy được màu xanh, đây là do bị giày vò nên ngủ không ngon.

Tâm tình Tần Hành rõ ràng tốt cực kỳ, coi cô như đứa trẻ, như bảo bối vậy.

Lâm Vu chưa từng được cảm thụ qua sự sủng ái này, cô có chút xuất thần.

"Đang suy nghĩ gì đó?" Tần Hành đem khăn mặt đưa cho cô.

Lâm Vu đối với anh cười một tiếng. Cô đang nghĩ, nếu như ba cô còn sống, khi còn bé, ba nhất định cũng sẽ chăm sóc cô như thế.

Tần Hành cười khẽ, từ phía sau ôm lấy cô, dán bên tai của cô, "Còn đau không?"

Lâm Vu đỏ mặt nhìn anh chăm chăm.

Tần Hành thỏa mãn cực kỳ, "A Vu, anh thật rất vui."

"Anh còn không biết xấu hổ?"

"Được, đi ăn thôi." Anh một mặt cưng chiều.

Lâm Vu vội vàng nhanh chân đi ra, Tần Hành ở sau lưng cô cười lớn, "A Vu, em không cần chứng minh với anh thân thể em đã khôi phục đâu."

Lâm Vu: "..."

Cô uống một ngụm canh nhỏ, vị rất đậm, bổ huyết bổ khí công hiệu này cô cùng anh đều hiểu. Nước canh hẳn là ninh thật lâu, hương vị ngon. Cô ngẩng đầu mà hỏi thăm: "Dì nấu sao?"

Tần Hành á một tiếng, "Rõ ràng tối hôm qua động tĩnh không lớn, cũng không biết làm sao mẹ lại đã nhìn ra."

Lâm Vu: "Tần Hành!"

Tần Hành ủy khuất: "Xem ra sau này chúng ta vẫn nên ở riêng đi."

Lâm Vu không cách nào phản bác.

Tần Hành thấy cô uống cạn sạch canh, cầm khăn tay lau lau khóe miệng của cô. Anh đem cô ôm đến trên đùi của mình, thật sâu hôn.

Lâm Vu: "..."

Qua rất lâu, anh thở dốc nói: "Ăn một lần liền muốn ăn lần thứ hai. A Vu, còn có bốn năm nữa, em xem anh nên sống thế nào đây?" Tay của anh nhẹ nhàng xoa bụng của cô, làm dịu cảm giác ê ẩm.

Này cũng thành lỗi của cô.

Bất quá, khóe miệng Lâm Vu có chút giơ lên, trong lòng như bị mật đường lấp kín.

Hai người trong nhà chờ cho tới trưa, buổi chiều, Tần Hành cùng Lâm Vu đi thăm mẹ Lâm cùng bà.

Mẹ Lâm cùng bà trải qua nhiều như vậy, hai người sớm đã thân nhiên đối mặt trong sinh hoạt ngoài ý muốn này. Mẹ Lâm đem chính phủ tặng giao cho Lâm Vu.

Lâm Vu nói: "Tiền này mẹ cầm đi."

Mẹ Lâm nói ý nghĩ của mình, "Chờ con đi học xong, chúng ta dự định chuyển về Đông Lăng." Người họ Tần đối con gái tốt, bà không

thể ở lại đây mãi được. "A Vu, không cần lo cho lảng chúng ta."

"Mẹ! Chờ con tốt nghiệp, con sẽ mua cho hai người một ngôi nhà ở Tấn Thành."

Mẹ Lâm sờ mặt cô, "Được." Ánh mắt của bà lại dừng lại ở vết tím trên cổ của cô, rất nhanh bà dời mắt.

Tần Hành ở phòng khách giúp bà xoa bóp cổ, "Bà bình thường không thể cúi đầu, về sau con dạy cho bà một động tác, mỗi ngày chỉ cần nhớ tới và làm sẽ rất tốt cho sức khỏe."

"Được rồi." Bà cười, trên mặt nếp may đều nhăn lại. "Ta sẽ nghe bác sĩ."

Lâm Vu hỏi: "Bà, vậy sao bà không nghe con?"

Bà: "Tần Hành là bác sĩ thực tập, còn con không phải nhé." Bà lão bắt đầu nghịch ngợm.

Tần Hành cùng Lâm Vu nhìn nhau, không thể nín được cười.

Buổi chiều, hai người rời đi. Mẹ Lâm đột nhiên gọi Tần Hành, "Tần Hành, con qua đây một chút."

Tần Hành liếc liếc thần sắc, "Đi, có chuyện gì không?"

Mẹ Lâm trực tiếp đem sổ hộ khẩu đưa cho anh, "Các con đều đã lớn rồi, chuyện của mình, tự mình làm chủ."

Tần Hành thần sắc trịnh trọng, anh đương nhiên biết mẹ Lâm đem hộ khẩu giao cho anh có bao nhiêu ý nghĩa. "Dì yên tâm." Không quá nhiều lời, ba chữ đủ để biểu đạt hết cả.

Mẹ Lâm cho tới bây giờ đều là tín nhiệm anh, "A Vu, không giống những đứa trẻ hoạt bát khác, nó hay che dấu chính mình, thế nhưng là dì biết n rất thích người."

Tần Hành giờ lên mi tâm, "Con cũng biết."

Mẹ Lâm mỉm cười, "Con đi học đại học năm thứ nhất, mỗi lần về nhà nó đều sẽ lật xem một quyển vở. Có một lần, dì mở ra, quyển vở kia mới, chỉ có tờ thứ nhất viết ba chữ tặng Tần Hành."

Tần Hành trong lòng đột nhiên vui sướng."Dì, cảm ơn dì nói cho con những thứ này. A Vu tính cách trầm tĩnh, con đều biết. Nếu như trong nội tâm cô ấy không có con, lúc trước con thổ lộ, cô ấy đã sớm cự tuyệt con."

Mẹ Lâm gật gật đầu.

Ban đêm, ông bà Tần không về nhà ăn cơm, riêng phần mình có bữa tiệc. Tần Hành cảm thấy cha mẹ anh có thể là cố ý. Bất quá anh rất mừng, mấy ngày nữa, hai người trở về trường, rốt cuộc không có cách nào hưởng thụ không gian riêng.

Hai người đi siêu thị.

Tần Hành đem xe đẩy, Lâm Vu đang chọn nguyên liệu nấu ăn. Lấy xong, hai người đi tính tiền.

Mùa hè, siêu thị có nhiều hoạt động hạ giá, khắp nơi đều là người, thế nhưng thế này mới là sinh hoạt. An thích nhìn Lâm Vu nghiêm túc mua thức ăn, phảng phất anh thấy được một số năm sau, cuộc sống sinh hoạt của bọn họ sẽ rất tuyệt vời.

Xếp hàng để tính tiền phía trên có hơn mười người. Hai người lẳng lặng đợi, Tần Hành hững hờ nhìn phía trước.

Lâm Vu thuận ánh mắt của anh nhìn sang, nháy mắt dời đi chỗ khác mặt.

Chờ đến lúc bọn họ, Tần Hành đưa tay lấy một hộp bên kệ, cầm hai hộp bcs, động tác tự nhiên ưu mỹ.

Lâm Vu yên lặng oán thầm, đối với chuyện này, lòng của đàn ông so với đàn bà thân nhiên hơn nhiều.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 68

Lâm Vu cùng Tần Hành ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, tinh thần của cô dần dần khôi phục. Hai người cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày vẫn là phải đọc sách, làm bài tập.

Hai ngày này hai người ở chung, bà Tần nhìn đều cảm thấy quá không thú vị. Bà cố ý đề ra một lần, để Tần Hành dẫn Lâm Vu ra ngoài du lịch.

Tần Hành ngược mắt, "Mẹ, hiện tại đang nghỉ hè, điểm tham quan nào mà không là cha mẹ mang con ra ngoài chơi."

"Các con có thể xuất ngoại mà? Đi đăeo Bali? Đi Châu Âu?"

Tần Hành cười: "Đợi chút đi. Lúc tuần trăng mật vậy."

Mẹ Tần nhìn, "Các con chuẩn bị khi nào kết hôn? Nhanh nhất cũng phải sang năm. Khách sạn phải đặt trước, cái này để mẹ liên hệ. Còn có áo cưới thì sao? A Vu thích kiểu dáng gì?"

Tần Hành nhìn mẹ mình một mặt vui sướng, anh không khỏi lắc đầu, "Mẹ, chúng con còn lâu mới tốt nghiệp."

Dáng vẻ tươi cười của mẹ Tần lập tức ngưng lại, "Con cũng đem người ăn xong lau sạch miệng rồi."

Tần Hành: "..."

Mẹ Tần lời nói xoay chuyển, "Con cũng trưởng thành! Đến bệnh viện, bên người không phải nữ bác sĩ liền là hộ sĩ, cho mẹ một chút hi vọng đi."

Tần Hành khó mà tin được, "Mẹ nói sai rồi?"

Bà Tần nghi hoặc: "Cái gì?"

Tần Hành yếu ớt nói: "Còn có nữ bệnh nhân."

Bà Tần cắn răng, "Con!" Bà nhìn anh chăm chăm, "Vậy các con chú ý một chút. Đến bệnh viện thực tập rất vất vả —— "

Tần Hành nhìn qua mẹ, chỉ thấy mặt mẹ không đỏ hơi thở không gấp nói ra: "Biện pháp phòng tránh tốt."

Tần Hành luôn luôn lạnh nhạt, mặt mo rớt cục đỏ lên. Đến anh cũng đã e lệ.

Mẹ anh có phải hay không quên hai người bọn họ đều là học sinh Y?

Anh yêu Lâm Vu, yêu đến thực chất bên trong, anh làm sao có thể để Lâm Vu chưa kết hôn mà đã có con?

Vài ngày sau, Lâm Vu nhận được điện thoại của Thẩm Nghi Đình. Thẩm Nghi Đình hẹn cô ra gặp một lần.

Lâm Vu đáp ứng.

Về sau cô cùng Tần Hành nói chuyện này, Tần Hành không có ý kiến gì. Cùng ngày lái xe đưa cô đi đến chỗ hẹn.

Thắm Nghi Đình có việc trong đài, nên ăn ngay ở đây, cô tới rất thuận tiện.

Tần Hành một mực tiễn cô đến tầng lầu hẹn, "Kết thúc gọi điện thoại cho anh."

Lâm Vu nhìn qua anh: "Thật không đi cùng sao?" Để một mình anh cô có chút không đành lòng. Qua nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đã trưởng thành, không còn là thiếu niên ngây thơ lúc trước. Cô cho tới bây giờ cũng sẽ không để ý, anh cùng người con gái khác.

Tần Hành nhú mày, "Thắm Nghi Đình chỉ mời em, lại không có mời anh. Các em trò chuyện đi."

Nhaf Thắm đối với cô mà nói là đặc biệt, bất luận như thế nào, Lâm Vu đối với nhà họ Thắm đầy cảm kích. Cô một mực nhớ rõ ân tình, mặc kệ qua bao lâu.

Thắm Nghi Đình muộn mười phút, sắc mặt cô có chút lo lắng, "Thật xin lỗi! Tôi bị lãnh đạo gọi đi có chút việc, nên tới chậm."

Lâm Vu dịu dàng cười một tiếng, "Cậu uống chút gì?"

Thắm Nghi Đình nhìn nước chanh trước mặt cô, "Tôi muốn một cốc cà phê đen, cậu thì?"

"Vậy là được rồi."

Ánh mắt Thắm Nghi Đình dừng một chút, đối với nhân viên phục vụ nói, "Mang đến một mâm đựng trái cây đi, tôi còn không chưa ăn cơm trưa."

Lâm Vu: "Nhà hàng này không tệ, cậu có muốn ăn một chút không."

Thẩm Nghi Đình sờ lên cốc, lần trước ở thôn Đông Lăng nhìn thấy Lâm Vu, lúc ấy hoàn cảnh hỗn loạn, cả người cô đầy bụi đất. Hôm nay cô ấy vẫn là giống như trước đây, tựa như không thay đổi. Cô ấy vẫn mặc quần áo phổ thông, khí chất thanh nhã, so trước kia thì có sinh khí hơn."Cậu đã tới rồi sao?"

Lâm Vu sững sờ, lập tức khước miệng nhẹ cười, "Ừm." Nơi này chi phí không thấp, nhưng là đồ ăn làm tinh xảo, hương vị lại ngon, cô tới lần thứ nhất xong, Tần Hành thấy cô thích, về sau mỗi lần về Tấn Thành, đều sẽ dẫn cô tới. Anh đối với cô quý trọng, sớm đã lặng yên xâm nhập đến mọi chỗ.

"Cùng Tần Hành?" Cô ấy trực tiếp hỏi.

Lâm Vu không có ngại ngần."Đúng thế."

Thẩm Nghi Đình nhàn nhạt cười một tiếng, dáng tươi cười không có nhiệt độ gì. Kỳ thật, từ lúc cô vào cửa đã vừa vặn nhìn thấy Tần Hành cùng Lâm Vu.

Phục vụ đưa hoa quả quả tới, cô hứng hờ nhạt một ủa cà chua đặt ở miệng, từ từ ăn.

"Các cậu về sau chuẩn bị ở lại thành phố B sao?"

Lâm Vu: "Tôi sẽ trở về." Lần động đất này khiến cô đưa ra quyết định.

Thẩm Nghi Đình nhíu mày, "Thế nhưng bệnh viện ở thành phố B tốt hơn Tấn Thành nhiều. Nhưng, áp lực hẳn là sẽ rất lớn."

Lâm Vu cười cười.

"Anh tôi muốn trở về, nhưng mà anh ấy quyết định đi thành phố S."

Lâm Vu một mực không hỏi qua, chuyện của Thẩm Nghi Hành cùng Lý Duy Tịch về sau.

Thẩm Nghi Đình tự nhiên cười một tiếng, "Lâm Vu, lúc trước cậu tại sao không có thích anh tôi? Anh tôi thành tích tốt, tướng mạo tốt, tính cách lại tốt."

Lâm Vu ngạc nhiên.

Thẩm Nghi Đình nhìn thẳng cô ấy, "Anh ấy đối xử với cậu còn tốt hơn tôi. Cậu liền một chút xiu..."

Lâm Vu nhếch miệng, "Anh ấy là anh tôi."

Thẩm Nghi Đình giật giật khóe miệng, "Cậu cần gì phải tự dối lòng mình như thế. Anh tớ rõ ràng đối với cậu..." Trước khi cô về quyết định đi Mỹ một chuyến, thăm anh mình. Cô vẫn là nhẩn nại, hỏi một câu, "Anh đã thích Lâm Vu, vì cái gì không tỏ tình?"

Anh ấy trầm mặc hồi lâu.

"Anh ——" bọn họ là anh em, nhưng cô lại không bao giờ đoán được anh ấy đang suy nghĩ gì.

"Nếu như nói ra sẽ chỉ làm cô ấy có áp lực, thì tại sao anh phải nói. Cô ấy một mực coi anh là anh, đã nhiều năm như vậy, cái quan hệ này, không cần thay đổi."

Thẩm Nghi Đình vô cùng tức giận, "VẬY anh sớm một chút tranh thủ một chút chứ!"

Thẩm Nghi Hành cười cười, "Đình Đình, đầu tiên vì Lâm Vu đối với anh không có tình yêu nam nữ, tiếp theo, Tần Hành cậu ấy đối với cô ấy cũng là như thế."

Thẩm Nghi Đình: "Em có thể tranh thủ mà! Nào giống anh! Chính mình cẩn thận từng li từng tí bảo vệ cái trắng nhưng mà cứ như vậy lại bị heo chiếm mất."

Thẩm Nghi Hành bị cô ấy chọc cười.

Thẩm Nghi Đình lại tưởng tượng, nói thêm một câu, "Tần Hành cũng không phải heo." Vẫn là vụ sự vô bổ.

Thẩm Nghi Hành: "Được! Về nước đã, làm việc cho tốt rồi nói chuyện yêu đương. Cũng không phải trẻ con mười mấy tuổi nữa."

Thẩm Nghi Đình âm thầm thở dài một hơi, biết mình lại nói gì đều không có ý nghĩa. Chỉ là cô có chút tức giận, dựa vào cái gì Lâm Vu có thể khoan thai tiêu sái như vậy chứ.

Đại não Lâm Vu một trận ầm vang, trong lòng chuyển biến không thôi. Cô nắm chặt lòng bàn tay, nặng nề nhìn về phía trước.

Thẩm Nghi Đình hô một hơi, chuyển chủ đề, "Dì và bà gần đây có khoẻ không?"

Lâm Vu liễm liễm thần sắc, "Cũng không tệ lắm, đã ổn rồi."

Thẩm Nghi Đình: "Lần này động đất quá lớn, để trùng tu cũng mất một khoảng thời gian. Bọn họ hiện tại ở đây? Nếu như cần, nhà

tôi còn có vài phòng trống." Cô không có quên, khi còn bé, cô được mẹ Lâm cứu từ tay bọn buôn người, mẹ Lâm giúp cô tắm rửa, giúp cô chải tóc, thay cho cô quần áo đẹp nhất của Lâm Vu.

Lâm Vu: "Cám ơn. Hai người họ hiện đang ở tạm nhà Tần Hành rồi."

Thẩm Nghi Đình cười khẽ, "Cũng đúng. Hai người đều đã đính hôn." Cô uống một ngụm cà phê, miệng hơi đắng, "Được, thời gian không còn sớm, tôi cũng nên trở về. Có thời gian trò chuyện tiếp."

Lâm Vu gật gật đầu.

Thẩm Nghi Đình đi đến trước quầy, vừa định tính tiền, anh trai tiếp tân nói, "Vừa mới có người thanh toán bàn này rồi."

"Là ai?"

"Một người phụ nữ." Anh trai chỉ chỉ phía trước, "Chính là bà ấy."

Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình quay đầu trông nhìn qua, nhìn thấy mẹ Tần cùng hai người bạn tại một bàn khác. Hai người đi qua chào hỏi.

Thẩm Nghi Đình trên mặt mang theo nụ cười, "Dì Chương, cảm ơn dì, hẳn là nên để cho con mời mọi người mới đúng."

Mẹ Tần bất động thanh sắc nhìn cô, trong lòng sáng như gương. Đình Đình con bé này thật sự thông minh. Nhìn nhìn lại cô con dâu đơn thuần nhà mình, bà cười cười. "Chu đài, Lữ tổng, đây là Thẩm Nghi Đình, MC tương lai của đài chúng ta."

"Hai ngày trước vừa tới chỗ có động đất để quay trực tiếp, đúng có tài."

"Vị này cũng là người dẫn chương trình mới trong đài sao?" Một người nam nhìn về phía Lâm Vu.

Mẹ Tàn đưa tay nhẹ nhàng chỉ sang Lâm Vu, ngữ khí thân mật, "Là con dâu tôi, con bé cùng Nghi Đình là bạn học, hai người tới uống trà."

Lâm Vu: "... Dì thật quá nhiệt tình."

"Được. Các con trở về mau lên. A Vu, con để Tàn Hành tới đón con."

Lâm Vu: "... Con đã biết."

Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình cùng đi ra, bầu không khí có chút xấu hổ.

Thẩm Nghi Đình yết hầu xiết chặt, trên mặt gạt ra một vòng ý cười, "Tôi đi về trước."

Lâm Vu âm thầm cắn răng, dì khẳng định là hiểu lầm cái gì.

Cô tranh thủ thời gian gọi điện thoại Tàn Hành cho, Tàn Hành rất mau đã đến. Lâm Vu đem chuyện mới vừa phát sinh nói cho anh biết, Tàn Hành nhin không được cười. Mẹ anh hiện tại đối với Lâm Vu như bảo bối, đoán chừng là suy nghĩ nhiều rồi.

"Đi thôi. Buổi tối ăn sủi cảo, mẹ anh thích ăn. Chúng ta đi mua đồ về làm." Khóe miệng của anh mỉm cười. Cho tới nay, anh đều không

phải nghĩ tới vấn đề mẹ chồng nàng dâu, anh tin tưởng, mẹ anh sẽ thích Lâm Vu, dù sao Lâm Vu tốt như vậy.

Anh ở sau lưng cô ngồi ba năm. Mỗi một thói quen nhỏ, anh đều rõ ràng. Anh cầm hai vai của cô, trong lòng một mực suy nghĩ nên hay không mua cho cô cái túi. Bất quá cô đối với mấy cái này đều không thèm để ý. Anh muốn cho cô thứ tốt nhất, có đôi khi cũng không phải là cô muốn. Có người bạn gái thay mình tiết kiệm, Tần Hành có đôi khi cũng rất bất đắc dĩ.

Buổi tối, ông Tần có bữa tiệc, mẹ Tần về đến nhà đã hơn bảy giờ, nhìn thấy hai đứa bé gói sủi cỏ, trong nội tâm bà cảm động. Một ngày mỗi một trong nháy mắt tan thành mây khói.

Đây mới là nhà, hiện tại tốt bao nhiêu, về sau bọn họ sinh thêm một đứa cháu, bà sau khi về hưu, liền phụ trách việc chăm cháu.

Sau bữa ăn, Lâm Vu tranh thủ tắm rửa

Mẹ Tần cùng Tần Hành hàn huyên một hồi, "A Vu đứa nhỏ này, tính cách đơn thuần, thực chất bên trong lại có mấy phần ngạo khí. Sau này thực tập sẽ không có như ở trường học. Xã hội này rất hiện thực, nói ngọt thì mới có đường ăn."

Tần Hành có chút im lặng, "Mẹ, hôm nay xảy ra chuyện gì rồi?"

Mẹ Tần không có nói rõ, Đình Đình chủ động cùng bắt chuyện, đơn giản muốn nói cho người khác, quan hệ bọn họ rất tốt. So vậy Lâm Vu liền đơn giản nhiều. Cho tới nay, cô đều là dựa vào chính mình cố gắng để tìm thứ thuộc về mình."Mẹ chính là nhắc nhở con."

"Mẹ yên tâm đi. Cô ấy cũng thực tập ở bệnh viện nhân dân. Có con ở đây sẽ không để cho cô ấy chịu ủy khuất." Tần Hành trong lòng cái gì đều rõ, rừng lớn hạng người gì đều có. Anh tự nhiên sẽ ở một bên chăm sóc cô.

Mẹ Tần không muốn đe, chuyện xã hội nói với bọn họ, "Mẹ tin tưởng bằng năng lực của các con ở lại bệnh viện lớn ở thành phố B không thành vấn đề, nhưng mà Tần Hành, mẹ nhất định phải cảnh báo con, thế giới này có đôi khi không chỉ nhìn năng lực."

Tần Hành biết rõ hơn Lâm Vu nhiều."Chúng con dự định về Tấn thành." Bệnh viện ở đây tuy kém thành phố B, nhưng điều kiện phát triển rất lớn. Nói thật, anh cùng Lâm Vu làm bác sĩ là vì yêu mà đến.

Mẹ Tần thở phào nhẹ nhõm, "Ta chưa từng có cảm thấy ánh mắt của con tốt như vậy."

Tần Hành: "..."

Anh mang cốc sữa bò lên phòng, Lâm Vu đang sấy tóc, không bao lâu, âm thanh máy sấy ngừng.

Lâm Vu về đến phòng, nhìn thấy sữa bò, mắt sắc ôn nhu như nước.

"A Vu, tốt nghiệp xong, chúng ta về Tấn thành đi." Bọn họ lần đầu tiên chính thức nói tới vấn đề này. Anh ngồi ở bên trên ghế sa lon, tư thái nhàn nhã.

Lâm Vu chớp mắt, cô đi đến bên cạnh anh, chậm rãi ngồi xổm người xuống, đáy mắt cảm xúc biến ảo."Tần Hành, anh không nghĩ tới chính mình sao?" Vì cô mà học y, vì cô mà về Tấn Thành, giấc mộng của anh đâu?

Tần Hành rửa con người, mắt đen lóe sáng, khóe môi có chút
giương lên, nói không nên lời phong lưu, "Anh chỉ cần em."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 69

Cuộc sống trôi qua từ từ, ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào? Bệnh tật, chết già, cuối cùng cũng có một ngày sẽ từ trần. Chúng ta chỉ là một hạt cát bé trong vũ trụ.

Tàn Hành nhẹ vỗ về tóc của cô, chưa có khô, còn có vài phần ẩm ướt.

Anh chỉ cần cô.

Ánh mắt Lâm Vu lấp lóe, cô nhẹ nhàng cúi đầu xuống, tới gần giữa chân của anh. Con mắt chưa xót khó chịu, cô không nghĩ anh lại trông thấy.

Sớm sớm chiều chiều, một chớp mắt đã nhiều năm như vậy. Lưng Lâm Vu nhẹ nhàng run rẩy.

Tàn Hành dặt khóe miệng, nhẹ vỗ về gương mặt của cô, "Thế nào?"

Lâm Vu nhin đi nước mắt, ngẩng đầu, vành mắt hồng hồng. Tình cảm của hai người, tựa hồ như vừa mới bắt đầu.

Tàn Hành ôm cô, "Cảm động thì giúp anh bóp bả vai, chưa chết được." Anh luôn luôn nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi hết thảy, không cho cô có một tia khó chịu.

Lâm Vu đứng dậy ở phía sau của anh, mười ngón rơi vào bờ vai, cô nhẹ nhàng bóp huyết.

Anh đưa lưng về phía cô, thanh âm trầm ổn, "Ở nơi nào cũng đều như thế, nghề nghiệp của chúng ta là cứu mạng giúp người. Là niềm tin của người nhà bệnh nhân."

Lâm Vu thấy không rõ nét mặt của anh, nhẹ nhàng lên tiếng.

Mấy ngày sau, hai người xuất phát trở lại thành phố B.

Bốn người trong ký túc xá của Lâm Vu hẹn nhau đi ăn bữa cơm. Ba người kia thấy tin tức ở trên mạng, mọi người trước đó đều rất lo lắng, về sau biết cô không có việc gì, mới thôi khẩn trương. Nhưng mà trong lòng mọi người vẫn thâm tán phục Lâm Vu.

"Lâm Vu, chuyến này cậu giảm béo thành công đó."

Lâm Vu bắt đắc dĩ, hơn nửa tháng, cô gầy đi bảy tám cân. Hiện tại còn có 45 cân. Mẹ hai bên đều cố gắng tắm bổ cho cô, nhưng làm thế nào cô vẫn không tăng trở lại.

Liền là Tàn Hành cũng trêu ghẹo, ban đêm đi ngủ bị xương cốt của cô chọc cho khó chịu.

Trình Trình cùng Lâm Vu được phân ở bệnh viện nhân dân, Hân Dương cùng Tử Uyển được phân ở Tam Viện.

Bốn người có chút cảm khái, mở bia uống xem như chúc mừng một phen.

"Chúc chúng ta tiền đồ như gấm, thuận buồm xuôi gió."

"Kết hôn sớm một chút." Trình Trình bồi thêm một câu.

Tất cả mọi người nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy êm tai.

"Trình Trình, cậu ấy, nghĩ cứ như vậy lấy chồng sao? Vậy cậu phải nắm chắc thời gian một chút."

"Con gái nào cũng sẽ phải lập gia đình thôi, mẹ tớ nói con gái lấy chồng như đầu thai lần hai." Cô nhìn Lâm Vu, "Lâm Vu cùng anh Tần thật đáng hâm mộ."

Lâm Vu nhấp một miếng rượu.

Trình Trình tiếp tục nói: "Nghề bác sĩ này vất vả thôi không nói, lại còn nguy hiểm. Ở thành phố B phải phấn đấu bao nhiêu mới có thể mua được nhà ở. Cho nên, cậu nhìn Lâm Vu cùng anh Tần như thế này thôi nhưng về sau họ không cần lo nhiều lắm."

Hân Dương bắt đầu kể: "Lần trước cậu đi xem mắt với anh nào có nhà riêng chưa?"

Trình Trình cắn môi, "Không thích ép duyên."

Tử Uyển lắc đầu, "Tiểu thư, chuyện gì cậu cũng muốn phải hoàn mỹ, nào có chuyện tốt như vậy. Chúng ta ở cái tuổi này, đàn ông có mấy người không phải dựa vào gia đình mới mua được nhà? Lâm Vu, nhà của anh Tần là do anh ấy mua sao?"

Lâm Vu dở khóc dở cười.

Tử Uyển: "Liền là vậy đi. Trình Trình, nghĩ thoáng chút."

Ăn cơm xong, Lâm Vu lại gọi một phần cơm chiên cùng khoai tây thịt bò.

Tử Uyển cười như không cười nhìn cô, "Thật sự là một cô vợ hiền lành."

Lâm Vu: "..."

Hai ngày sau, sinh viên bắt đầu thực tập.

Từ năm nhất đến năm thứ năm, thời gian này nhanh tựa như chớp mắt, đã qua nhiều năm như vậy.

Truyện được up tại wattpsd melbournje.

Lần này bọn họ lại đến bệnh viện, thân phận biến hóa, tâm cảnh cũng thay đổi. Có khẩn trương, có chờ mong, còn có mơ hồ bất an.

Sáng sớm, Tần Hành cùng cô lái xe đến bệnh viện. Tần Hành là người từng trải, thực tập nên làm cái gì, anh đã sớm cùng Lâm Vu nói qua, anh không có gì lo lắng.

Lâm Vu được phân ở Khoa Phụ, thông báo đã xong. Một nữ bác sĩ trẻ để mọi người ở phòng hội nghị, "Một hồi nữa họp."

Chủ nhiệm Mục hơn bốn mươi tuổi, khí chất thanh lãnh, cùng một bác sĩ thảo luận mấy phút, mới nói với bọn họ: "Đều tới đủ rồi sao?"

Bác sĩ thực tập đều ở đây.

Bà nhìn thoáng qua, mi sắc bình tĩnh."Chuẩn bị một chút, tám giờ kiểm tra phòng."

Trình Trình đẩy đẩy Lâm Vu, "Chủ nhiệm Mục xem ra hơi nghiêm túc."

Lâm Vu cười cười, "Phải tiếp xúc lâu mới biết."

Lâm Vu sớm đã quen thuộc quá trình, hôm nay cô lấy từ góc độ của một bác sĩ thực tập đi vào phòng bệnh, nhìn bệnh nhân, trên mặt bọn họ là lo lắng, hay là vui sướng.

Người thăm bệnh nhân đều phải đứng ở ngoài hành lang. Lúc này trong phòng bệnh, trầm tĩnh không có âm thanh.

Chủ nhiệm Mục theo thông lệ nhìn trong phòng bệnh chút, rất ít nói.

Tra xong phòng bệnh, mấy người thực tập sinh đứng chung một chỗ nói chuyện, mọi người đến từ trường học khác nhau, chế độ giáo dục cũng không giống nhau, có người học năm năm rồi, có người đã bảy năm.

Trình Trình: "Ước gì sẽ có lúc nào đó tớ giống chủ nhiệm Mục." Cô học đáng vẻ của cô Mục.

Tất cả mọi người cười.

Lâm Vu lôi kéo cô.

Trình Trình chu môi, "Tớ chỉ là hâm mộ thôi mà."

"Hâm mộ vậy liền nỗ lực học tập đi." Một đàn anh cũng đang thực tập tiến đến."Đi thêm đi."

"Anh Lộ ——" Lộ Viễn cùng Tần Hành là bạn học cùng lớp, ở trường học, mỗi lần cuối kỳ thi thành tích đều top 10, ai cũng không biết làm sao anh lại lựa chọn đến khoa phụ.

Lần đầu đi tập tiêm, tâm tình của mọi người cũng không giống nhau.

Trình Trình đâm hai lần đều không thành công, bệnh nhân là một bà lão hiền lành, "Cô bé, tay không được run!" Đặt trên cơ sở của bệnh nhân, không chừng là muốn đánh người.

Trình Trình xấu hổ khó tả.

Lâm Vu tiến lên, nhắm ngay vị trí, đâm vào. Lần thứ nhất, thành công."Tốt."

Bà ấy gật gật đầu.

Mọi người cũng thở dài một hơi, châm hắc ba lần, vị này thật sự là tốt tính nha.

Trình Trình tiếng cười lẩm bẩm một câu: "Tớ trước kia chỉ tiêm cho đỡ thôi, lần đầu tiên tiêm cho người." Nhìn người khác một lần liền có thể thành công, tưởng rằng rất đơn giản, thế nhưng đến phiên chính mình mới biết, không phải đơn giản như vậy.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Loại chuyện này nói thế nào?

"Lần sau cố gắng tập đi."

"Nếu không lát nữa cậu đi hỏi chị y tá xem."

Trình Trình trong lòng sợ hãi, y tá đều bận bịu hết rồi.

Hết thầy chờ tập dần dần rồi quen vậy.

Tần Hành thừa thời gian rảnh, gửi tin nhắn cho Lâm Vu.

Tần Hành: Thế nào?

Lâm Vu: Tập tiêm thành công.

Tần Hành: Chúc mừng, bác sĩ Lâm.

Lâm Vu nhìn điện thoại, khóe miệng mang theo ý cười.

Chủ nhiệm Mục lúc đi tới, vừa mới bắt gặp cô đang nhìn điện thoại. "Dù là thực tập, hi vọng tất cả mọi người nghiêm túc. Lộ Viễn, đem người gọi tới, thảo luận ca bệnh."

Lâm Vu cất kỹ điện thoại.

Đây là thảo luận về ca giải phẫu cho bệnh nhân ngày mai, mọi người nghiêm túc nhìn siêu âm rồi cùng nghiên cứu.

Chủ nhiệm Mục mặt không biểu tình, "Mọi người nói thử xem cái này làm sao?"

Thực tập từng người nói theo cái nhìn của mình, những người còn lại thì vây xem.

Cùng chủ nhiệm Mục còn có cộng tác là phó chủ nhiệm, cùng chủ nhiệm Mục gật gật đầu.

Chủ nhiệm Mục khóe miệng lộ ra một nụ cười khó thấy. "Không sai!"

Sau khi tan việc, Tần Hành dưới sảnh đợi cô. Anh áo trắng quần đen, mặc cẩn thận tỉ mỉ. Một tay đút trong túi quần, đứng ở đằng đó, luôn thu hút ánh nhìn.

Anh dường như cảm thấy được cô tới, ngược mắt trông qua.

Bốn mắt nhìn nhau, đây là tâm linh tương thông sao?

Lâm Vu đi đến bên cạnh anh, Tần Hành đưa tay sờ sờ tóc của cô. Bình thường là bác sĩ Tần cao ngạo, cũng có một mặt ôn nhu như vậy. "Bác sĩ Lâm, ngày đầu tiên cảm giác thế nào?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ: "Phong phú."

Tần Hành nhếch miệng, cô học tốt như vậy, dù cho hiện tại cái gì đều không làm được, cô vẫn còn có thể học được rất nhiều việc.

Quả nhiên, buổi tối, Lâm Vu liền hỏi anh một vài vấn đề.

Tần Hành trả lời, Lâm Vu thu hoạch được rất nhiều.

Anh hỏi: "Em cảm thấy chủ nhiệm Mục thế nào?"

Lâm Vu: "Có chút nghiêm túc, bất quá hẳn là rất tốt."

Tần Hành cười, "Bà ấy mắng người không lưu tình chút nào, năm ngoái lúc bọn anh vào đó, có người còn khóc."

Lâm Vu: "... Em đột nhiên nghĩ đến thầy Hách."

Tần Hành cầm tay của cô, "Từ từ sẽ ổn, nghề bác sĩ đều là như vậy."

Lâm Vu liếc nhìn anh, "Biết, anh Tần."

Cánh tay thon dài của Tần Hành vươn ra đem cô kéo đến trong ngực của mình. Hai người ở tại nơi này một chỗ, tự do tự tại. Đáy mắt anh đầy ý cười, mắt sáng tinh tinh, "Chê anh dài dòng? Hừm ——" anh nghiêng thân hôn khẽ miệng của cô, tay cũng nhẹ nhàng linh hoạt tiến vào trong quần áo của cô, sờ một chỗ mềm mại.

Lâm Vu giật một hơi.

"Thế nào?" Anh rất nhanh phát giác được sự không thích hợp.

Lâm Vu: "Không có việc gì."

Tần Hành nhìn tròn mắt của cô, tay vẫn ở trước ngực cô, "Đau? Bà dì sắp tới sao?"

Lâm Vu khóc không ra nước mắt, có cái bạn trai là bác sĩ, bí mật nhỏ gì cũng không có. Cô hàm hồ lên tiếng, có chút ngượng ngùng.

Động tác trong tay Tần Hành nhu hòa rất nhiều, "Đây là tình huống bình thường. Nếu như không yên lòng, qua hai tuần đi chụp siêu âm một chút." Lòng bàn tay tinh tế của anh tìm tòi, trong lời nói ngậm lấy mấy phần ý cười, "Khổ là hôm nay anh cảm giác có hơi lớn hơn một chút."

Lâm Vu: "...". Xác thực mỗi lần sắp tới tháng, bộ ngực sẽ lớn hơn một chút.

"Vậy tối nay có thể chứ?" Thanh âm của anh quá mê người.

Lúc này cô có thể cự tuyệt sao.

Tần Hành cười một tiếng, "A Vu, anh có thể cho em hôn hôn hình xăm."

Lâm Vu: "..."

Ngày thứ hai, Lâm Vu không có đến trước phòng làm việc, mấy người đến sớm đang thảo luận.

"Trình Trình, bạn trai Lâm Vu lúc trước cũng thực tập ở bệnh viện chúng ta sao?"

Trình Trình đang ăn điểm tâm, đúng vậy á. Tàn Hành là đàn anh của chúng ta.

"Nhìn không ra nhỉ. Tính cách Lâm Vu thật lạnh."

"Dung mạo xinh đẹp sẽ không thiếu người theo đuổi."

"Bác sĩ Tàn lại đẹp trai, tương lai nhất định có thể ở lại viện. Vận khí của Lâm Vu thật sự quá tốt."

Trình Trình cũng không thích nghe như vậy, Lâm Vu nhà cô cũng rất tuyệt. "Không phải. Bọn họ là bạn học cấp ba. Lâm Vu là một người tài giỏi, mỗi năm đều có giải gì đó."

"... Hâm mộ thật. Ngẫm lại tứ đầu tuần thấy giáo sư đại học, ba mươi lăm ba mươi sáu, nói gần nói xa, ghét bỏ tứ bận rộn công việc. Còn nói về sau không chiếu cố ai chứ."

"Không có trường bồi hỗ trợ, đều là dân đi làm, đây đúng là vấn đề lớn."

"Haiz!"

Dù sao cũng phải nói, thực tập coi như nhẹ nhõm. Ở bệnh viện, mỗi ngày đều có chuyện, nhìn thấy hết tình người dù ấm hay lạnh.

Lâm Vu thích ứng rất nhanh, trưởng thành cũng rất nhanh. Máy cái phòng nhiều người chủ khoa còn muốn giữ cô ở lại

Chỉ chớp mắt, lại qua hai năm.

Còn có một năm, Tần Hành sẽ tốt nghiệp. Tháng sáu, giáo sư tìm anh để nói chuyện.

"Danh sách học sinh đi du học Colombia còn thiếu một người."

Tần Hành giống như đang suy tư điều gì.

"Thế nào? Có cái gì khó khăn?" Tần Hành là học trò của giáo sư Trương, cơ hội như vậy, ông nghĩ đến anh đầu tiên."Không muốn đi?"

"Không phải."

Giáo sư Trương nhíu mày một cái, thật sự là tận tình khuyên bảo."Cơ hội lần này khó có được! Y học ở Mỹ trình độ thế nào, cậu cũng hiểu. Cậu không được tùy hứng! Trở về cùng người nhà thương lượng một chút."

Tần Hành cười, "Được."

Giáo sư Trương lắc đầu, khóe miệng không có nổi ý cười."Lúc còn trẻ không nên luôn muốn tình tình yêu yêu, nên vì mộng tưởng thành đạ. Nam nhi chí ở bốn phương! Nhất là cậu đó, phải làm tấm gương tốt cho người nhà."

Cặp đôi này, thầy cô nào không biết chứ!

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 70

Edit: melbournje

□

Người nhà anh, ai còn cần làm gương chứ?

Giống như từ lúc hai người họ biết nhau cho đến nay, luôn là cô làm gương cho anh. Từ thời cấp ba, mỗi năm cô đều được học bổng. Hờ. Một lần nào đó, Lâm Vu dùng tiền học bổng mời bọn họ uống nước.

Khi đó Khương Hiểu nhất định phải uống trà sữa, mười đồng một cốc. Anh thì kiên trì muốn uống trà xanh, 2 đồng 5 một chai. Cuối cùng Lâm Vu xuống lầu mua mấy chai nước.

Không nghĩ tới, ngày hôm sau, Lâm Vu vẫn mua cho Khương Hiểu một cốc trà sữa.

A ——

Lên đại học, mấy năm này, mỗi năm cô đều được học bổng của trường học, trong nhà là một chồng giấy chứng nhận. Sau trận động đất Đông Lăng, về sau tỉnh J tặng cho cô danh hiệu "Học sinh Y đẹp nhất", còn tặng thêm mười vạn tiền thưởng, Lâm Vu hoàn toàn quyên góp cho thôn Đông Lăng.

Tần Hành nghĩ đến trong lòng không hiểu sao có mấy phần kiêu ngạo.

Anh đối với nước ngoài không có hứng thú quá lớn, hiện tại mạng lưới phát triển, muốn học tập có rất nhiều đường tắt. Bất quá như giáo sư Trương nói, nước Mỹ có nền Y học phát triển toàn cầu, chuyện đó rõ như ban ngày.

Cuối tuần này, anh cùng Lâm Vu đều nghỉ ngơi. Bên ngoài mưa to, hai người đành ở trong nhà.

Lâm Vu đang ở ban công tưới mấy cái cây, mấy năm này, trong nhà đang từ từ biến hóa. Lúc trước chuyển vào, còn trống trải không có một tia sức sống, hiện tại đã mua thêm không ít vật nhỏ.

Tần Hành nhìn bóng lưng bận rộn của cô, anh mang dép lê đi qua, từ phía sau ôm lấy cô.

Thân mật cùng nhau.

"Mẹ anh hỏi chúng ta nghỉ hè thì tầm nào về?"

Lâm Vu đang tưới hoa, "Anh đừng nhúc nhích, tay em run." Tưới nhiều quá có thể hỏng cây.

Tần Hành giận, "Nghỉ ở nhà, em không nhìn anh mà lại cùng mấy cây hoa này bên nhau."

Lâm Vu: "Ở bệnh viện ngày nào chả gặp."

Tần Hành: "... A Vu, nếu như..."

Lời còn chưa dứt, di động Lâm Vu bắt đầu kêu, cô đẩy đẩy anh, "Nhìn xem là ai?"

Tần Hành lấy điện thoại, mắt nhìn tên, "Khương Hiểu." Lâm Vu đang bận tay, anh kết nối điện thoại, "Alo —— "

Khương Hiểu: "Lâm Vu, tớ muốn kết hôn."

Tần Hành tiếng nói nhàn nhạt, "Chu Tư Mộ đã ba mươi tuổi."

Khương Hiểu: "Tần Hành à? Tớ là tớ nói muốn làm hôn lễ. Tớ cùng Lâm Vu hẹn rồi, cậu ấy làm phù dâu của tớ."

Tần Hành biểu lộ có chút ngưng kết: "...".

Lâm Vu đi tới, Tần Hành đưa di động cho cô.

Khương Hiểu ở trong điện thoại nói một trận, khóe miệng Lâm Vu hiện lên ý cười. "Chu tổng không dễ dàng gì, nhiều năm như vậy, đưa tay làm tan mây để thấy ánh trăng. Chúc mừng."

Khương Hiểu hì hì cười một tiếng, "Phù rể thì tớ liền không mời Tần Hành nhá, đến lúc đó có kinh hỉ."

Lâm Vu nghĩ đến có thể là ca sĩ hay diễn viên nam nào đó.
"Được. Chúng ta hẹn nhau sớm một chút."

Cúp điện thoại, cô nhìn về phía Tần Hành, tâm tình rõ ràng rất tốt.

Tần Hành tựa ở trên ghế sa lon, tư thái ưu nhã.

Lâm Vu ngậm lấy ý cười, "Khương Hiểu cùng Chu Tư Mộ muốn cử hành hôn lễ, Tiểu Đậu Nha làm hoa đồng. Hôn lễ nhất định phi thường thú vị."

Tần Hành hững hờ lên tiếng. "Chu tiên sinh thật là tốt số."

Lâm Vu cười, "Thế nào?"

Tần Hành thoáng qua trầm ngâm, "Mấy người chúng ta, Khương Hiểu giữ yên lặng sinh con, hiện tại còn chuẩn bị có hôn lễ thế kỷ. Tôn Dương tốt nghiệp xong và năm ngoái đã kết hôn. Trái lại thì hai ta, thành đôi sớm nhất nhưng vẫn chưa kết hôn."

Lâm Vu: "Ai, cái này lại không so sánh được. Anh vừa mới chuẩn bị nói cái gì?"

Tần Hành nhìn qua cô, trong lòng cảm xúc phun trào, trên mặt bất động thanh sắc, "Không có việc gì. Em muốn ăn cái gì? Anh gọi thức ăn ngoài."

"Để em làm đi." Tần Hành miệng điều vô cùng, rất nhiều thứ không ăn. Hai người bình thường đều ăn ở nhà ăn, cho nên lúc ở nhà, Lâm Vu đều tận lực tự mình làm cơm.

"A Vu ——" Tần Hành lại kêu một tiếng tên của cô, nếu như rời đi, tương lai sẽ có một năm không được ăn cơm cô nấu. "Anh giúp em."

Ngày hôm sau, Tần Hành ở bệnh viện đụng phải Hàn Dịch Tâm.

Hàn Dịch Tâm cuối cùng lựa chọn đến khoa chỉnh hình, có quan hệ nhà họ Hàn, trong bệnh viện cũng sẽ bồi dưỡng cô.

"Đã lâu không gặp rồi. Gần đây còn ổn chứ?"

"Giống như trước đây."

Tần Hành bên trong mặc một chiếc áo sơ mi xám, đến bệnh viện xong, anh đổi từ mặc áo thun thành áo sơ mi, trời sinh anh như móc

treo quần áo nên mặc cái gì đều dễ nhìn, anh hiện tại, vẫn như cũ, nhưng mà nói chuyện và hành động so với hồi ở trường học chẳng chạch hơn rất nhiều. Mọi ý tưởng trong âm thầm vẫn là thích thảo luận về anh.

"Tớ nghe nói, về cái chuyện đi Colombia đó." Cô thản nhiên cười một tiếng, "Chúc mừng cậu."

Tần Hành im lặng một chút.

Hàn Dịch Tâm thông minh, rất mau nhìn ra. "Không phải chứ? Cậu muốn từ bỏ? Này! Cơ hội như vậy người ta muốn đi còn chưa được."

Tần Hành nhàn nhạt cười một tiếng, "Rồi nói sau."

Hàn Dịch Tâm lắc đầu, "Cậu là vì Lâm Vu sao? Cũng chỉ là một năm, nhịn một chút là được."

Tần Hành vận mi, "Không phải. Tớ có quyết định của mình."

Hàn Dịch Tâm nhún nhún vai, "Tớ đi làm việc." Hai người không ở một khoa, cũng là khó được gặp. Cô đã sớm buông xuôi. Không có cách, không có Lâm Vu, có lẽ cô sẽ còn chủ động theo đuổi. Đáng tiếc cô và anh đã gặp nhau muộn rồi.

Buổi sáng ở khoa phụ sản, một vị sản phụ ở nhà ngã sắp xuống nên xuất huyết nhiều, được đưa đến bệnh viện, lúc đến, tình huống nguy cấp. Mẹ sản phụ yêu cầu đảm bảo tính mạng cho con gái, Lâm Vu bị bà của sản phụ lôi kéo, bà tâm tâm niệm niệm cầu cho cháu gái, kêu khóc, muốn cả đứa bé.

"Bà náo cái gì! Mạng người quan trọng nhất! Có thể cứu chúng tôi đều sẽ cứu!" Cô đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lẽo.

Bà lão bị hù ngã, "Cô đây là không chịu đảm bảo cho cháu tôi sao!"

Chồng sản phụ chỉ ở một bên không nói lời nào.

Nhân viên y tế có lẽ đã thường thấy, chỉ là đi lên kéo người.

Chủ nhiệm Mục trực tiếp tiến lên, nghiêm nghị nói: "Chúng tôi hết sức đều đảm bảo! Các người có thời gian ở đây kêu khóc, ảnh hưởng đến bác sĩ, mà cứ tiếp tục như thế thì sao mà cứu người được! Ai đi cứu người! Người nhà ký tên!"

Mọi người không nói một lời, lúc này chỉ có chủ nhiệm Mục dám nói.

Xem xét thì sản phụ này cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

Chủ nhiệm Mục nhìn thoáng qua Lâm Vu, "Lập tức chuẩn bị!"

Hơn hai giờ, thai nhi rất cực thuận lợi sinh ra.

Y tá ôm đứa bé, "Thật sự là đứa bé kiên cường!" Tắm rửa xong, đứa bé được đưa đến phòng giám hộ.

Giải phẫu kết thúc, tất cả mọi người thở dài một hơi.

Vện toàn đôi bên, ai cũng hi vọng như này.

Chủ nhiệm Mục nhìn thoáng qua Lâm Vu, hướng cô nhẹ gật đầu, đáy mắt khen ngợi. Vừa rồi sản phụ xuất huyết nhiều, Lâm Vu biểu

hiện trần định, bà đã rất nhiều năm, không có gặp được thực tập như này.

Bác sĩ Trần thở dài một tiếng, "Đáng tiếc, cô ấy về sau cũng không thể sinh con được nữa."

Bác sĩ Lưu: "Mạng người quan trọng hơn! Lại nói, phụ nữ cũng không phải công cụ sinh sản."

Ở đây nữ tính thần thức không thôi.

"Lâm Vu, em hôm nay làm không tệ."

Lâm Vu nhẹ cười, thở dài một hơi. Mỗi một người mẹ đều thật vĩ đại.

Cách mấy ngày, Lâm Vu ở cửa chính gặp Hàn Dịch Tâm.

Hàn Dịch Tâm từ một chiếc xe Mercedes xuống, lại cùng người trên xe nói mấy câu, cuối cùng hôn mặt người kia một chút mới rời khỏi.

Lâm Vu không biết Hàn Dịch Tâm chia tay Phùng Triết lúc nào.

Hàn Dịch Tâm thấy được cô, "Lâm Vu, sớm. Một mình tới sao?"

Lâm Vu gật gật đầu, không có giải thích, Tàn Hành hôm nay về trường học.

Hàn Dịch Tâm khước miệng nhẹ cười, "Tôi cùng Phùng Triết đã chia tay hơn nửa năm, cậu ấy đi Thượng Hải, tôi cũng không có khả năng đi Thượng Hải phát triển. Anh ấy là vị hôn phu của tôi, người nhà tôi giới thiệu."

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng, "Hai người rất xứng." Cô đột nhiên nghĩ đến bọn họ năm đó cùng nhau tham gia « sinh sôi không ngừng ». Anh Phùng Triết thật sự không tệ, đại khái đây chính là hữu duyên vô phận đi.

Hàn Dịch Tâm: "Đúng, chuyện Tàn Hành đi Columbia tính sao?"

Lâm Vu mắt sắc dừng lại, hỏi: "Cái gì Columbia?"

Hàn Dịch Tâm sắc mặt sững sờ, "Cậu ấy không có cùng cô nói?"

Lâm Vu rất nhanh nghĩ đến, trường học hàng năm đều sẽ có danh sách cho học sinh đi nước ngoài học tập. Lấy năng lực của Tàn Hành, được đề cử cũng là bình thường. Cô rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Hàn Dịch Tâm có chút áy náy, "Thật có lỗi. Tôi cho là cậu ấy cùng cô nói rồi."

Sắc mặt Lâm Vu bình tĩnh như trước, "Không có chuyện gì đâu."

Hàn Dịch Tâm: "Tôi nghĩ cậu ấy có thể không muốn đi, cho nên dứt khoát không nói với cô."

Lâm Vu hiểu rõ. Tàn Hành lúc trước có thể vì cô mà học y, anh còn có chuyện gì làm không được. Cô vừa bực mình vừa buồn cười.

Hai người một đường trò chuyện tiến đến cao ốc của bệnh viện, riêng phần mình trở về khoa.

Tàn Hành đi gặp giáo sư Trương, trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ.

Giáo sư Trương ở trong văn phòng hơn phân nửa đều là sách, nên không ít học sinh đến nơi này tìm sách. "Nghĩ thông suốt rồi sao?"

Tần Hành gật gật đầu.

Giáo sư Trương giáo lấy ra một phần tài liệu, "Cậu xử lý đi, thời gian một tháng."

Tần Hành nhận tài liệu, "Được, em biết."

Giáo sư Trương nhìn anh, "Trở về phải báo cáo tình hình học tập, còn có luận văn tiến sĩ, đến lúc đó gửi mail cho tôi nhé."

Tần Hành cười giỡn nói, "Thầy, năm đó thầy ra nước ngoài học, cô cũng ủng hộ?" Bọn họ đều nghe nói, cô vợ của ông năm đó không cho ông đi, ông là vụng trộm. Chờ học xong về nước, suýt nữa ly hôn. Bất quá, thời gian sau, giáo sư Trương một mực nghe lời vợ mình.

Giáo sư Trương trừng mắt liếc anh một cái, "Cho nên, nam nhân không nên kết hôn quá sớm! Cậu nhìn đàn anh của mình đi kìa, gấp cái khỉ gì chứ."

Tần Hành: "Không phải chúng em gấp, sợ ra tay chậm, sẽ bị nắn tay trên mắt."

Giáo sư Trương lắc đầu, cảm khái nói: "Trong sách cũng như nhan như ngọc!"

Cho dù như nhan như ngọc, đều không kịp bằng A Vu của anh.

Cho tới trưa, Lâm Vu đều bận việc, chỉ là rảnh rồi cô bắt đầu nghĩ đến chuyện của Tần Hành. Một tuần nay anh đã không nói, có phải là anh đã từ bỏ.

Y tá vội vàng chạy tới, "Chủ nhiệm Mục có đây không?"

"Bà ấy đang đi đâu rồi ấy."

"Trời ơi! Số 8 phòng số 2, vết thương của bệnh nhân bị chảy nước. Vậy phải làm sao bây giờ?"

Mọi người biến sắc, mấy bác sĩ vội vàng hướng đến phòng bệnh.

Bệnh nhân ở giường 2 là bị ung thư, vốn là ở huyện kiểm tra, về sau mới phẫu thuật ở Trung Y, phát hiện không thích hợp, lập tức đưa đến bệnh viện nhân dân. Chủ nhiệm Mục tự mình tiếp nhận, ở tình hình xấu nhất, vẫn hoàn thành tốt các bước giải phẫu.

Người nhà bệnh nhân lo âu nói: "Chiều hôm qua tôi vịn bà xuống giường đi lại, nửa đêm bà đau bụng, chần ướt, tôi tưởng rằng bị ra mồ hôi. Sáng nay lại giúp bà xuống giường đi lại, mới phát hiện."

Sắc mặt của mọi người đều lạnh xuống.

Lâm Vu nhíu mày, yên lặng nói ra: "Giải phẫu không có vấn đề. Yên tâm đi!" Toàn bộ quá trình phẫu thuật cô đều tham gia, không có bất cứ vấn đề gì.

Lộ Viễn cũng như là mơ, thực tập lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh gặp tình huống này.

Lâm Vu nói: "Một lần nữa khâu vết thương là được. Trước tiên không nên cử động, nghỉ ngơi thật tốt. Chúng tôi đi chuẩn bị một

chút."

Người nhà liên tục gật gật đầu, "Được được. Làm phiền rồi, bác sĩ."

Mấy người đi tới, tất cả mọi người nhìn Lâm Vu.

Lộ Viễn lắc đầu, "Lâm Vu, em làm sao khẳng định như vậy? Nếu như..."

"Hôm trước chúng ta tham gia phẫu thuật mà, đâu có vấn đề gì. Là khâu vết thương xảy ra vấn đề."

"Làm sao lại như vậy?"

"Có thể là vết thương quá đau, xuống giường lúc không cẩn thận lại dùng sức, nên bị hở vết thương." Lâm Vu phân tích, "Trước tiên tôi gọi điện thoại cho chủ nhiệm Mục, các người ai đi tìm chủ nhiệm Lam đi."

Mỗi tuần bốn buổi sáng, chủ nhiệm Mục ở phòng khám bệnh, hành lang ngồi một loạt người. Điện thoại vang lên, bà nhìn thấy là Lâm Vu gọi, hơi ngáy ra một lúc. Nha đầu này xưa nay sẽ không chủ động gọi điện thoại cho bà.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Vu đem chuyện vừa xảy ra kể một lần.

Chủ nhiệm Mục gật gật đầu, "Chủ nhiệm Lam có đó không? Một lần nữa khâu lại vết thương đi."

Lâm Vu hô một hơi, "Đã đi tìm ông ấy."

Sắc mặt chủ nhiệm Mục trầm xuống, "Cố gắng xử lý tốt! Và trấn an người nhà nữa."

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng.

Cúp điện thoại, chủ nhiệm Mục thở dài một hơi. Đứa nhỏ Lâm Vu này, bình thường không lên tiếng, thời khắc máu chốt, vẫn là cô ấy ổn trọng nhất.

Vào lúc tối, Tần Hành đến bệnh viện tới đón Lâm Vu tan tầm, anh đi đến khoa phụ sản. Anh hôm nay mặc quần áo của mình, áo sơ mi màu lam nhạt, ống tay áo tinh xảo. Người đàn ông đẹp mắt như vậy tiếc rằng đã có chủ.

Lâm Vu nhìn thấy anh, tâm tình người này rất tốt sao.

Tần Hành sờ lên cằm, "Thế nào?" Anh nắm tay của cô.

Lâm Vu vừa định rút về, anh nắm chặt. "A Vu, chúng ta đều tan làm rồi."

Lúc này một đứa bé năm sáu tuổi đi tới, "Chị Lâm, tặng cho chị nè." Cậu bé cho Lâm Vu một cây kẹo mút.

Lâm Vu khom lưng, "Cám ơn, em ăn đi. Chị không ăn. Nhưng mà ăn ít đường thôi nhé, không sẽ bị sâu răng đó."

Cậu bé nhỏ lại nhìn Tần Hành, "Chị muốn cùng anh đi hẹn hò sao?"

Lâm Vu sờ lên đầu của cậu bé, "Ừm, chị muốn về nhà."

Tần Hành nghe được cô nói, trong lòng ấm áp, cũng sờ lên đầu cậu bé kia.

Cậu bứ thở dài một hơi, "Em còn muốn nói, chờ em trưởng thành, em làm bạn trai của chị!"

Tần Hành a một tiếng, anh còn chưa có đi đâu, tiểu tình địch liền xuất hiện. "Cố lên!" Anh kéo tay Lâm Vu, sai bước đi.

Anh lái xe.

Xe không phải hướng về nhà.

Lâm Vu nghiêng đầu, hỏi: "Đây là đi đâu?"

Tần Hành bất động thanh sắc: "Đến rồi em sẽ biết."

Lâm Vu nhìn qua ngoài cửa sổ, nhìn thấy ở nơi xa xa, có một một tòa nhà lớn bên trên treo biển quảng cáo, trên đó viết vào ngày 27 tháng 6 sẽ có buổi hòa nhạc của Châu Kiệt Luân. "Hôm nay ngày 27?"

Tần Hành ừ một tiếng, "Đúng thế."

Cô nhẹ nhàng nhếch khóe miệng. Năm đó anh còn nói qua, muốn để cô mời anh đi nghe nhạc. Lâm Vu lấy điện thoại, không biết hiện tại lúc này còn bán vé vào hay không.

"Tần Hành —— anh muốn đi xem Châu Kiệt Luân không?" Cô hỏi.

Tay cầm lái của Tần Hành có chút xiết chặt, anh không hề chớp mắt nhìn qua phía trước, "Em mời anh sao?"

Lâm Vu nhìn điện thoại, "Ai, không biết đã bắt đầu chưa, biết trước mua vé sớm một chút, hiện tại không còn vé rồi!"

Ánh mắt Tần Hành lấp lóe, "Chúng ta đi xem, thử vận may một chút."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 71

Edit: melbournje

□

Ở cửa sân vận động đầy áp fan hâm mộ đến xem ca nhạc, còn có cả những người bán hàng, rất náo nhiệt.

Lâm Vu cùng Tần Hành tay nắm tay, dạo bước ở trong đám người, hưởng thụ không khí này.

Fan hâm mộ cầm banner, chụp ảnh lưu niệm, quay video, khắp khuôn mặt là hưng phấn.

Lâm Vu giật giật khóe miệng.

Tần Hành bắt được khóe miệng cô tươi cười, "Cười cái gì?"

"Trẻ tuổi mới có thể thích một người cuồng nhiệt như vậy." Theo đuổi idol với cô mà nói, là một chuyện khó tưởng tượng.

Tần Hành nhú mày, "Hỏi cấp ba không phải các em cũng điên cuồng thích Tấn Trọng Bắc sao? Trên bàn học toàn dán poster của anh ta."

Lâm Vu trên mặt nổi ý cười, "Ừ" nhĩ, hỏi đó em còn có chữ ký của Tấn Trọng Bắc. Năm đó em cũng bị ảnh hưởng bởi anh ấy nên mới muốn làm bác sĩ."

Tần Hành hừ một tiếng.

Lâm Vu mím môi cười, "Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn còn ăn dấm với Tấn Trọng Bắc sao?"

Tần Hành nắm eo của cô, "Em cứ nói đi!"

Lâm Vu nhìn qua ánh mắt của anh, thật tốt.

"Muốn vé vào không! Vé VIP hành thứ nhất! Hai tám cuối cùng!"
Một ông chú đội mũ lưỡi trai đang hò reo.

Lâm Vu nghe thấy thanh âm, quay đầu đến.

Ông chú giống như bắt được tín hiệu, lập tức đi tới, đè ép thanh âm hỏi: "Mỹ nữ, muốn vé vào không?"

Tâm tư Lâm Vu đặt ở trên mặt.

"Hai tám cuối cùng, tôi cho cô giá ưu đãi, 8000 hai tám. Vị trí siêu gần, siêu giá trị!"

Cái giá tiền này...

Bất quá rất có ý nghĩa. Cô ngoái đầu lại nhìn Tần Hành, "Chúng ta vào xem một chút đi."

Tần Hành mím khóe miệng, thần sắc hơi động, nhưng không có nói cái gì.

Ông chú nhìn hai con dê béo bở "Soái ca, dẫn bạn gái đi xem ca nhạc, lãng mạn nhỉ! Hạnh phúc cả một đời!"

Lâm Vu vừa muốn lấy tiền, Tần Hành lại ngăn lại động tác.

Lâm Vu cười khẽ, "Em có tiền." Cô bình thường tiêu xài không nhiều, các loại học bổng vẫn còn. Khi còn bé kinh tế khó khăn, nên cô rất biết quý trọng đồng tiền.

"Không phải đã nói, em mời anh sao?" Mặt mày của cô viết chữ kiên trì.

Tần Hành lẩn lẩn, bốn mắt nhìn nhau, "Ừm, anh một mực chờ đây." Anh chậm rãi từ trong túi lấy ra hai tấm vé vào cửa.

Lâm Vu kinh ngạc.

Ông chú kia tức giận mà bỏ đi. Làm tức chết!

"Chúng ta đi mua một ít đèn." Tần Hành nắm tay của cô, đi đến một gian hàng.

Lâm Vu còn đang trong lúc khiếp sợ.

Tần Hành mua một cây đèn que, "Muốn hay không?"

Lâm Vu lắc đầu, nhận cây đèn kia. Rất nhanh, cô biểu lộ khôi phục như ban đầu.

Hai người đi vào soát vé.

Lâm Vu mới biết được anh mua hàng thứ ba. Cô nghiêng đầu hỏi: "Anh mua lúc nào?"

Tần Hành cười, trong nội tâm cô đang suy nghĩ, nhất là chuyện có liên quan đến anh, thì cô thường chau nhẹ lông mày lại. "Năm trước anh liền do dự xem có đi hay không. Một tuần trước quyết định mua vé luôn."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, cô im lặng chỉ chốc lát, nắm chặt tay của anh.

Buổi hòa nhạc bắt đầu, hiện trường cảm giác rất cháy, để cho người ta tràn ngập cảm động.

Giống một giấc mơ, nương theo sự trưởng thành của bạn, một giấc mơ đủ màu sắc.

Lâm Vu cùng Tần Hành tựa như đến cùng nhau thực hiện mơ ước. Hai người không cùng nhau hát, chân chính tới nghe buổi hòa nhạc.

Bọn họ đã từng ước định, nhiều năm về sau rốt cục trở thành sự thật.

Mãi cho đến 11 giờ, buổi hòa nhạc kết thúc.

Trong ánh trăng của bầu trời đêm, mộng lung mê người.

Hai người theo dòng người đi ra, mười ngón đan xen vào nhau.

"Lâm Vu ——" anh kêu tên của cô.

Lâm Vu dừng bước lại, đón ánh mắt của anh, cười với anh. Trong đêm tối, cô không hề chớp mắt nhìn anh, ánh mắt sáng tỏ, giống như là đang chờ đợi cái gì.

Tần Hành giờ phút này biểu lộ đặc biệt nghiêm túc. "Hi vọng sau này anh với em sẽ mãi ở bên nhau, tình cảm không bao giờ thay đổi."

Lâm Vu sắc mặt chậm rãi nghiêm túc, cô động động khóe miệng, nhưng không có phát ra tiếng.

"Đề cử đi Colombia. Anh quyết định đi. Anh vì em học y, nhưng là sau anh cũng sẽ phải giúp đỡ người khác. Anh là một bác sĩ, trị bệnh cứu người, cái này chính là trách nhiệm mà chúng ta phải gánh vác, A Vu, anh biết anh nói cho em, em khẳng định để cho anh đi." Anh nhếch miệng, cười. "Một năm mà thôi, chúng ta bây giờ mới hai mươi lăm tuổi, tương lai còn có rất nhiều."

Lâm Vu ôm lấy anh, bọn họ đều hiểu suy nghĩ của đối phương. Hô hấp ở giữa đều là hương vị của anh, anh dần dần ôm bả vai cô.

"Tần Hành ——" cô nhẹ nhàng nhớ kỹ tên của anh, trong ngực hình như có một cỗ khí đang quấy loạn, nóng bỏng mà cảm động.

"Bất cứ lúc nào và ở chỗ nào, em đều sẽ chờ anh. Một đời như thế." Cô từng chữ nói ra, khóe mắt ướt át.

Anh hao tâm tổn trí mang cô đến xem buổi hòa nhạc, anh biết rõ, cô sẽ ủng hộ anh xuất ngoại.

Tần Hành ôm lấy eo của cô, "A Vu, trở lại Tấn thành, chúng ta đi lĩnh chứng đi."

"Được."

Hết thấy đều vừa vặn.

Tháng chín năm 15 tuổi đó, một thiếu niên mặc đồng phục xanh trắng dẫn cô tới phòng học.

Sau đó mười năm, bọn họ lại cùng đi chung.

Tần Hành hôn nhẹ khóe miệng của cô, "A Vu, anh đợi rất lâu rồi."

Hai người về đến nhà đã qua 12 giờ. Lâm Vu đi tắm trước, đợi lúc cô đi ra, phát hiện Tần Hành không ở trong phòng ngủ, cũng không ở phòng khách.

Đèn ở thư phòng đang sáng, Lâm Vu nghĩ thầm, đã trễ thế như vậy, anh đến thư phòng làm cái gì?

Cô mang lấy dép lê, "Tần Hành —— "

Tần Hành cầm trong tay một bộ váy, con mắt Lâm Vu lung lay một chút. "Tới đây ——" anh trầm giọng nói.

Lâm Vu chậm rãi đi qua, nhìn bộ áo cưới đỏ chót của người Miêu. "Sao anh lại có nó vậy?" Tay của cô nhẹ nhàng vuốt hoa văn áo cưới, đều là bà thêu ra.

Tần Hành nhìn chăm chú, "Ngày mà chúng ta đính hôn ấy."

Lâm Vu dở khóc dở cười, tính ra, đã ba năm.

Anh cười khẽ, "Anh thường nghĩ, em mặc bộ váy cưới này sẽ như thế nào?"

Đêm, yên tĩnh.

"A Vu, anh muốn nhìn thấy."

Lâm Vu yên lặng không nói, anh đoán chắc là cố sẽ không phản đối sao?

Màn cửa che khuất hết thảy.

Lâm Vu thay áo cưới. Từ nội y ra ngoài áo khoác ngoài. Tần Hành không nhanh không chậm giúp đỡ cô.

Màu đỏ tươi nổi bật trên da thịt như tuyết của cô, để mắt của anh lom lom. Cho nên nói trang phục của người Miêu rất đẹp, quả nhiên không đùa.

Áo bông váy lụa, đẹp động lòng người. Mắt anh như màu mực càng ngày càng đậm, tâm cũng theo đó trở nên tê dại.

Tần Hành cẩn thận từng li từng tí giúp cô đội trang sức lên đầu, vòng cổ bạc, và cả vòng tay.

Đội mặc xong, Lâm Vu nhẹ nhàng đứng dậy, trang sức trên người rung động, thanh âm êm tai.

Con người Tần Hành không thể hiện được thành lời, giống như là đang nhìn một món bảo vật vô giá. Anh chậm chậm cảm xúc, "A Vu, chúng ta chụp ảnh cưới với chiếc váy này nhé."

Lâm Vu lên tiếng, cô dẫn theo váy, "Em thay ra cho đỡ bẩn. Dù sao anh còn một năm nữa mới tốt nghiệp cơ mà."

Tần Hành: "...!"

Lâm Vu coi như là thay đồ bình thường mà thôi, đột nhiên, bị anh ôm. Một trận trời đất quay cuồng.

"Trở về phòng!"

Lâm Vu: "..."

Đêm hôm đó, Lâm Vu lần nữa hiểu được kỹ thuật của bạn trai mình. Đại khái anh bị thần tượng của cô kích thích, một mực đem cô giày vò đến rạng sáng.

Đợi cô ngủ thật say, Tần Hành một điểm buồn ngủ đều không có.

Anh ôm thật chặt cô, mượn ánh đèn yếu ớt nhìn cô. Một năm không gặp, anh xác thực không nở.

Hai người thương lượng một chút, riêng phần mình cùng xin nghỉ một tuần. Tất cả mọi người coi là hai người về Tấn Thành tham gia hôn lễ.

Trở lại Tấn Thành, Tần Hành và Lâm Vu cùng nhau thông báo với gia đình.

Mẹ Tần biết hai người muốn đi lĩnh chứng, sáng sớm đã chuẩn bị quần áo cho hai người. Thậm chí còn cùng Lâm Vu thảo luận cách chụp ảnh sao cho đẹp mắt.

Tần Hành: "... Mẹ, A Vu có lúc nào chụp ảnh mà không đẹp sao?"

Mẹ Tần cười khẽ, "Lúc con chụp lên đó!"

Lâm Vu không hiểu: "..."

Mẹ Tần: "Hồi cấp ba nó chụp lên con đang nhìn tuyệt. Về sau nó còn đem tấm hình kia in ra."

Lâm Vu nhìn về phía Tần Hành, Tần Hành có chút quệt quệt khóe môi, "Anh lúc ấy là muốn chụp tuyệt."

Mẹ Tần cười.

Ông Tần nhìn vợ mình, "Tôi không biết là bà cũng có năng lực điều tra như Holmes đấy."

Nói xong, người một nhà đều cười.

Mẹ Tần mở lịch, "Ngày mai là ngày lành tháng tốt." Bà đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Đợi mẹ chút." Không bao lâu, bà từ phòng ra, cầm trong tay một chuỗi chìa khoá, bà đưa cái chìa khoá giao cho Lâm Vu.

"Đây là phòng cưới cho các con tại Tấn Thành, năm trước liền sửa xong rồi. Tần Hành nói con thích đơn giản, mẹ mời nhà thiết kế đơn giản chút. Nhà cách chỗ này 30 phút, lái xe cũng tiện. Tần Hành một tuần trước, để cho dì tìm một dì giúp việc quét dọn một chút, mẹ liền đoán được nó phải có động cơ."

Lâm Vu yên lặng, "Dì —— "

Mẹ Tần sờ lấy tay của cô, "Còn gọi dì sao?"

Lâm Vu sắc mặt có mấy phần ngượng ngùng, "Mẹ —— "

Mẹ Tần một mặt vui mừng.

Lâm Vu lại nhìn xem ba Tần, "Ba —— "

Ba Tần gật gật đầu.

Tần Hành nắm tay của coi, ánh mắt ôn nhu nhìn qua cô. Cha mẹ anh đêm nay khả năng hưng phấn muốn mất ngủ.

Ngày hôm sau, trước khi ra khỏi nhà, mẹ Tần cố ý giúp Lâm Vu trang điểm nhạt nhạt, "Như thế chụp ảnh sẽ đẹp hơn."

Tần Hành ở một bên nhìn, quả thật không tệ.

Đợi đến cục dân chính, xếp hàng chờ, hết thảy như thường, giống như đi học vậy.

Chờ lấy được hai quyển sổ đỏ, Tần Hành đến cả lông mi cũng tràn đầy ý cười.

Lâm Vu nhìn thấy nụ cười của anh, lòng của cô cũng thỏa mãn.

Bên ngoài, mặt trời nóng bỏng, hết thảy đều là tốt như vậy.

Bất luận trước kia gặp chuyện khó khăn như nào, cô đều cố gắng sống thật tốt. Mà cuối cùng sinh hoạt của cô cả đời còn lại sẽ rất tuyệt.

Vào buổi tối, Tần Hành đăng hai tấm ảnh lên vòng bạn bè, tám chữ.

Tám thứ nhất, mười năm trước, một mùa đông, trong ảnh có một cô gái đang ngắm tuyết.

Tám thứ hai, vài ngày hôm trước, trong tấm ảnh bóng lưng của một người con gái đang mặc áo cưới của người dân tộc Miêu.

Tám chữ kia là: Thông báo trước, đây là vợ của tôi.

Không đến mấy giây, Wechat liền phát nổ.

Tôn Dương: Ông trời ơi! Kết hôn rồi sao? Chúc mừng chúc mừng!

Khuất Thần: Anh em, rốt cuộc cũng quang minh chính đại khoe vợ rồi! Không dễ dàng!

Chương Chương: Chị dâu tương lai mặc váy rất đẹp!

Bạn học cấp ba của Tần Hành, bạn học đại học, bác sĩ bệnh viện nhao nhao nhắn đi nhắn lại. Một đôi này rất bắt mắt, hiện tại đã đi

lĩnh chứng rồi, bọn họ không liên quan mà cũng có cảm giác như được ăn mật vậy.

Mẹ Tần: Chúc mừng con trai, chúc mừng con dâu.

Ông Tần tuy im lặng nhưng cũng đủ hiểu tâm ý như nào.

Khương Hiểu đang vội vàng chuẩn bị hôn lễ, nhìn thấy cái tin này, đã qua ba giờ. Cô kích động, miệng nói: "Rốt cuộc đã lĩnh chứng! Rốt cuộc đã kết hôn!"

Tiểu Đậu Nha nhìn qua mẹ mình: "Mẹ, mẹ cùng ba kết hôn quá hưng phấn sao?"

Khương Hiểu ôm lấy con trai, hôn con một cái, "Mẹ thật cao hứng. Dì Lâm Vu của con rốt cuộc đã cùng chú Tần kết hôn rồi."

Tiểu Đậu Nha nhú nhú mày, cũng thờ dài một hơi, "Nếu có thể con cũng sẽ thích dì Lâm Vu."

Khương Hiểu cười: "Về sau dì Lâm Vu sinh một em gái, con có thể thích em gái nha."

Chu Tu Lâm đi tới, liền nghe được câu này. "Cái này thằng bé biết rõ hơn nhiều, em đừng có dẫn đường. Nếu về sau Lâm Vu cùng Tần Hành sinh con trai, anh nhìn xem em bàn giao thế nào."

Khương Hiểu rất không muốn không muốn, chính mình muốn làm hôn lễ, chồng là đối tượng cô thầm mến, con trai làm hoa đồng. Hai người bạn ngày xưa rốt cuộc đã cách mạng thắng lợi rồi.

"Em cảm thấy chính mình thật hạnh phúc."

Tiểu Đậu nha ôm bắp chân cô, "Mẹ, con cũng thật hạnh phúc!"

Trưa hôm đó, Lâm Vu cùng Tần Hành lĩnh chứng xong, hai nhà cùng nhau hẹn đi ăn cơm để chúc mừng.

Mẹ Tần bắt đầu thương lượng với mẹ Lâm chuyện hôn lễ, "Ở đây ba ngày, hai ngày này chúng ta tranh thủ bàn bạc một chút."

Mẹ Lâm gật gật đầu, mẹ Tần rất tôn trọng người khác.

Tần Hành sâu kín mở miệng, "Không cần vội vã như vậy. Tháng sau con muốn đi Mỹ."

Mẹ Tần cười: "Vậy con chú ý an toàn."

Tần Hành: "Con đi một năm."

Mẹ Tần ngây ngẩn cả người, "... Lâu như vậy?"

Lâm Vu vội vàng nói: "Mẹ, Tần Hành thương lượng với con rồi, anh ấy đi lần này có thể học được rất nhiều."

Mẹ Tần bị cô gọi một tiếng "Mẹ" đến phiêu cả lên, bà lập tức quay đầu nhìn Lâm Vu, "Vừa mới lĩnh chứng, nó đã muốn đi. Một mình con ở thành phố B sẽ vất vả."

Đám người: "..."

Ba Tần tán thưởng nhìn Lâm Vu, hai đứa này làm chuyện gì đều có kế hoạch, cũng không có bởi vì tình cảm mà chậm trễ. "Ta trước kia cũng đã nói, lúc còn trẻ phải ra ngoài đi một chút, xem thế giới bên ngoài, mới có thể trưởng thành. A Vu, nếu như về sau con cũng có cơ hội như vậy, không nên bị gia đình trói buộc."

Lâm Vu nhẹ nhàng cười một tiếng, "Ba ba, con biết."

Tần Hành yếu ớt nói: "Ba có muốn hỏi ý kiến con trai một chút hay không?"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 72

Edit: melbournje

□

Khương Hiểu không phải người đầu tiên trong lớp kết hôn, nhưng lại là người đầu tiên sinh con.

Năm đó nhân duyên ở lớp học của cô quả không sai, Chu Tu Lâm và cô đều mời bạn học hồi cấp ba, đương nhiên còn có cả giáo viên. Thầy Hách đã là phó hiệu trưởng của Nhất Trung, Trương Cần làm chủ nhiệm, năm ngoái cũng kết hôn, vợ là cảnh sát, mấy vị thầy cô khác đều rất tốt, chỉ là bọn họ đều già rồi, thời gian qua thêm không ít tóc bạc.

Tốt nghiệp cấp ba được bảy năm, lớp họ mượn đám cưới của Khương Hiểu làm chỗ họp lớp luôn. Ngày này chỉ có Thẩm Nghi Đình không có tới. Khương Hiểu nói, "Thẩm Nghi Đình nhắn tin cho tớ, bảo đài truyền hình gần đây bận việc, cậu ấy phải đi nước ngoài, không tới được."

Đám người cũng hiểu, sợ là bởi vì Tần Hành cùng Lâm Vu đi. Tần Hành vừa mới phát cầu lương trên vòng bạn bè mà.

Tôn Dương mang theo vợ mình, Khuất Thần mang theo bạn gái, lớp trưởng, Tưởng Nam... Đều tới.

Mọi người đang trêu ghẹo nhau, Khương Hiểu cùng Chu Nhất Nghiên lúc trước không ưa nhau, hiện tại lại thành chị em, đúng là duyên phận không thể lường trước được.

Chu Nhất Nghiên mặc một chiếc váy hàng hiệu, trong tay nắm tay Chu Tư Mộ. Chu Tư Mộ vừa mới làm tóc, thợ trang điểm còn giúp cậu bé vuốt tóc một chút. Cậu bé mặc âu phục bé bé, đi tới, một đám cô chú đều không dời mắt.

"Xin chào cô chú, hoan nghênh tới tham gia hôn lễ của ba mẹ con." Lễ phép đoan chính, đúng là tiểu soái ca.

Những cô chú này đều muốn giành giật ôm cậu bé.

Chu Tư Mộ mở mắt to, chủ động dắt tay Lâm Vu. "Dì ơi, ôm một cái ——"

Chu Nhất Nghiên mặt đen, "Chu Tư Mộ, con làm gì đó!"

Lâm Vu cười ôm lấy cậu bé.

Tiểu gia hỏa cao hứng cười con mắt cong tròn, "Hôn hôn ——" cậu bé hôn khế mặt Lâm Vu một cái.

Chu Nhất Nghiên nói: "Chu Tư Mộ!"

Lâm Vu: "Không sao."

Chu Nhất Nghiên cùng cô nhìn nhau, cô nhàn nhạt cười, ánh mắt lại nhìn về phía Tần Hành. Hôm nay anh mặc áo sơ mi xanh xám, quần tây, giá trị nhan sắc so với mấy tiểu thít tươi trong giới giải trí cũng không kém.

Tần Hành hướng phía cô gật gật đầu.

Chu Nhất Nghiên ngậy ra một lúc, lập tức cũng gật đầu một cái.

Tôn Dương cười nói: "Tần Hành, Lâm Vu thích trẻ con như thế ư? Cậu nên cố lên nhé!"

Khuất Thần cũng nói, "Hai vị, chúng tôi đều chuẩn bị xong hồng bao rồi."

Mọi người bắt đầu làm ồn.

Tần Hành nghiêng tai nhìn Lâm Vu, "Chờ Lâm Vu tốt nghiệp."

Khuất Thần: "Ui! Đúng là lĩnh chứng xong rồi khác hẳn, từ nay về sau lấy vợ như thiên lôi sai đâu đánh đó."

Tôn Dương: "Khuất Thần, lời này cậu còn có thể nói sai. Cái gì mà lĩnh chứng, rõ ràng liền là từ hồi cấp ba đã vậy rồi."

Tần Hành lắc đầu, tùy ý bọn họ trêu ghẹo. Anh đưa tay sửa sang dây chuyền trên cổ Lâm Vu, Khương Hiểu vì cô mà chuẩn bị váy cho phù dâu, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Khương Hiểu thật hiểu rất rõ cô, bộ váy phù dâu này thật rất hợp với Lâm Vu, thanh nhã.

"Bác sĩ Lâm ——" thợ trang điểm đi tới.

Lâm Vu: "Đến để trang điểm sao?"

Thợ trang điểm: "Phù rể đang trên đường tới. Cô cứ nghỉ ngơi đi, chỉ cần trang điểm nhẹ chút là được."

"Làm phiền rồi." Lâm Vu đưa Tiểu Đậu Nha giao cho Tần Hành, "Em đi một chuyến."

Tần Hành gật gật đầu.

Tưởng Nam hiểu kỳ nói: "Phù rě không phải Tần Hành sao? Sẻ là ai?"

Mọi người nhìn về phía Chu Nhất Nghiên.

Chu Nhất Nghiên mỉm cười, "Mọi người đều biết —— Tấn Trọng Bắc."

Tần Hành mặt đen, Khương Hiểu không có cùng bọn họ đề cập qua việc này.

Chu Nhất Nghiên tự nhiên cũng chú ý tới, ngay tại trong nháy mắt đó, cô đột nhiên hiểu, muốn cười lại phải nhin xuống, "Khương Hiểu đối với Lâm Vu thật là tốt, giúp cô ấy giải mộng."

Quả nhiên, Tần Hành không nói một lời.

Rất nhanh, Lâm Vu đã trang điểm xong dưới tay nghề của người thợ chuyên nghiệp, rải rác mấy lần, cô giống như thay đổi một chút. Cô nhìn mình trong gương, thái dương có vài lọn tóc xoắn tinh tế, mang theo cảm giác hoạt bát.

"Nhìn rất đẹp."

Lâm Vu cười cười.

Lúc này, cửa phòng mở ra, một thân ảnh cao to đi tới.

Lâm Vu nghiêng đầu, đứng lên, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc.

Vị kia đi tới, "Chào cô, tôi là Tấn Trọng Bắc." Anh mặc một thân âu phục màu đậm, khí vũ hiên dương, tiếng nói êm tai.

"Anh Tấn à —— xin chào, tôi là Lâm Vu, bạn học của Khương Hiểu."

Tấn Trọng Bắc khóe miệng ngậm lấy ý cười, "Tôi nhớ được tên của cô. Rất nhiều năm trước, tôi từng ký tên cho cô."

"Đúng thế." Lâm Vu âm thầm hít một hơi, "Rất nhiều năm trước, tôi xem qua phim anh diễn, tôi rất thích vai bác sĩ Cố." Thần tượng chính là năng lượng, để chúng ta càng thêm cố gắng, càng thêm tuyệt vời.

Tấn Trọng Bắc vươn tay, "Tôi cũng rất hân hạnh được biết cô, bác sĩ Lâm."

Lâm Vu chậm rãi vươn tay.

Hai người lần đầu gặp mặt, lại như bạn bè nhiều năm, đàm tiếu rất tự nhiên.

Nhất là lúc phù rể phù dâu cùng nhau đứng ở bên cạnh cô dâu chú rể, rất nhiều người tự mình đều đang nói, phù dâu cùng phù rể thật sự là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Tần Hành mặt đen sì.

Cùng ngày, hôn lễ kết thúc. Tần Hành cùng Lâm Vu trở lại nhà mới.

Lâm Vu uống một chút rượu đỏ, mang theo chút men say, hai gò má đỏ ửng. "Tần Hành, em cùng Tấn Trọng Bắc thêm Wechat rồi."

Tần Hành đem cô đỡ lên giường, anh cầm một bình nước khoáng, cho cô uống vào mấy ngụm.

"Anh ấy rất quý fan hâm mộ."

Lâm Vu khanh khách một tiếng, "Đúng vậy nhỉ. Nhìn thấy anh ta, em đột nhiên muốn khóc, cảm giác rất không chân thực."

Tần Hành bĩu môi, không cùng người say so đo. "Sớm biết em thích anh ta như thế, trước kia anh ta đi tham gia tiệc tối ở đài J, anh đã dẫn em đi."

Lâm Vu thì thào nói nhỏ, "Làm sao anh không nói với em?"

Được, lỗi của anh.

Anh đưa tay, "Khi đó trường học quản nghiêm, anh mời em em sẽ đi sao?" Năm đó anh bắt quá là đưa cho Khương Hiểu một vé vào cửa, cũng bị người ta tung tin xấu. May mắn, anh cùng Khương Hiểu đều không phải quá quan tâm chuyện nhảm.

Thế nhưng lời người đáng sợ, không phải người nào cũng đều bình tĩnh được. Thế giới này luôn có tiểu nhân, vô tri ngu muội, tự cho là đúng, giống kẻ trộm, bình thường dòm ngó sinh hoạt của người khác.

Tần Hành hôn khẽ trán của cô, anh từng nghĩ ba năm cấp ba sẽ không thú vị, thế nhưng Lâm Vu xuất hiện, tất cả đều thay đổi.

Cô như một bông hướng dương nở rộ, vĩnh viễn đón ánh nắng, trong lúc lơ đãng sưởi ấm người khác.

Cô nghiêm túc lắc đầu, trả lời vấn đề của anh.

Hai người dứt quãng nói chuyện, lúc này Lâm Vu đặc biệt đáng yêu, cơ hồ là hỏi gì đáp nấy.

Cô nói anh trước kia lên lớp, cố ý dùng chân đá cái ghế của cô, còn có tờ giấy kia. "Thẩm Nghi Đình rất thích anh. Tờ giấy kia —— "

Tần Hành: "Anh nhớ cô ấy khả năng không cam tâm lắm." Thẩm Nghi Đình cố ý viết nét khác, Lâm Vu đoán được, anh cũng đoán được.

"A Vu, lúc trước em có phải hay không bởi vì Thẩm Nghi Đình mới đối xử lãnh đạm như vậy với ta?"

Lâm Vu từ từ nhắm hai mắt, bối rối trùng điệp. "Cô chú Thẩm đối xử tốt với em như vậy, mới đầu em cho là anh cũng thích cô ấy, dù sao hai người quan hệ tốt như vậy."

Tần Hành ôm thật chặt cô, "Không có! Anh chưa từng có thích cô ấy!"

"Em đã biết." Cô đổi tư thế, thoải mái dễ chịu cuộn mình trong ngực anh, chậm rãi chìm vào giấc ngủ

Anh lại hôn trán của cô, "Ngủ đi."

Một tuần sau, Tần Hành từ thành phố B xuất đến Mỹ.

Lâm Vu một mình ở lại thành phố B, y hệt năm đó, anh ở tại thành phố B đợi cô, chỉ là hiện tại đổi thành cô đợi anh.

Tần Hành mỗi ngày đều rất bận, mỗi ngày đều sẽ cùng Lâm Vu liên hệ, trò chuyện việc học tập. Từ trong giọng nói của anh, Lâm Vu không khó nghe ra, anh lần này thu hoạch không ít.

Sau ba tháng, hai người nói chuyện phiếm, Tần Hành đột nhiên nói một câu: "A Vu, nếu là có cơ hội, về sau em cũng nên đi." Cô

thông minh như vậy, nhất định sẽ học được nhiều thứ hơn.

Lâm Vu cười: "Được, bác sĩ Tần." Cô đã quyết định ở lại khoa phụ sản.

Tần Hành nhíu mày, "Có nhớ anh không?"

Lâm Vu đang ở văn phòng, mặt của cô đỏ lên một chút."Có."

Tần Hành thanh âm thanh nhuận, "A Vu, anh rất nhớ em. Ban đêm còn mơ tới em."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 73

Edit: melbournje

□

Sinh hoạt của Lâm Vu biến hóa quá nhiều, ngoại trừ nghỉ, phần lớn thời gian cô đều ở bệnh viện, học tập. Cố gắng của cô đều hiện rõ trong mắt người xung quanh. Nơi nào người liên sẽ có ma sát, có mâu thuẫn. Cùng chỗ làm của Lâm Vu có một bác sĩ Từ, hai người một mực bị so sánh. Đại khái vì cô sau khi tốt nghiệp có thể ở lại bệnh viện, bác sĩ Từ không ít lần cùng Lâm Vu so tài.

Lâm Vu mỗi lần đều không tranh không đoạt, ai muốn thay ca, tìm cô cũng không có vấn đề gì.

Mấy vị lãnh đạo khoa phụ sản tự mình tán dương cô, nhất là chủ nhiệm Mục. Bà là người thanh lãnh cao ngạo, đối với Lâm Vu xác thực đối đãi theo cách khác.

Mùa đông, trời tối đặc biệt nhanh. Năm giờ chiều bên ngoài đã tối đen.

Lâm Vu vừa muốn đi, y tá đưa cho cô một cốc trà sữa. "Người nhà sản phụ tặng."

Lâm Vu cười nhận, trên tay lập tức bị sự ầm áp bao vây. "Đêm nay sẽ có tuyết."

"Đúng vậy. Ngày mai khó mà đi làm đây." Sợ nhất mùa đông, người bị bệnh còn nhiều hơn. "Thật nhanh, bác sĩ Tần đã đi nửa năm. Cô ăn tết ở đây sao?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tôi muốn về Tấn thành."

"Thật là buồn nhĩ. Nếu cô ở Mỹ, bác sĩ Tần khẳng định sẽ chăm sóc cho cô."

Lâm Vu cười cười, vô ý thức sờ soạng một chút chiếc nhẫn ở ngón áp út. Từ từ suy nghĩ, tối hôm qua Tử Uyển cùng cô nói —— thân là một người vợ cần phải tự giác.

Tần Hành chưa từng có đề cập qua, để cô đi Mỹ thăm người thân.

Anh ở đó học bận bịu không được, mỗi ngày thời gian ngủ còn ít, các loại bệnh, giải phẫu, Lâm Vu đương nhiên sẽ không vào lúc này đi quấy rầy anh.

Năm mới, Tần Hành chưa có trở về nước.

Hai nhà Tần Lâm cùng nhau đón năm mới, hai đứa bé mặc dù chưa tổ chức hôn lễ, nhà họ Tần đều biết Tần Hành đã lĩnh chứng. Có người thân cũng nghe ngóng bối cảnh nhà Lâm Vu, không khỏi có chút tiếc hận. Mẹ Tần cũng không giải thích.

Thừa dịp năm mới, bà mang theo Lâm Vu tham gia mấy cuộc hội ngộ gia đình.

Họ hàng nhìn thấy Lâm Vu xong, rốt cục không cần phải nhiều lời nữa.

Mẹ Tần cẩn thận từng li từng tí che chở, nếu không ai nói là mẹ chồng nàng dâu, mọi người còn tưởng mẹ con ruột.

Mùng sáu, các thân thích đều đến nhà Tần làm khách, trong nhà nhiệt nhiệt nháo nháo.

"A Vu, nếu con cảm thấy nhàm chán, đi đọc sách đi." Mẹ Tần cười yếu ớt, "Đứa nhỏ này so với Tần Hành thông minh hơn, mỗi năm đều được học bổng. Con bé một mình ở thành phố B, chúng tôi đều sợ nó mệt mỏi."

Cô Tần Hành nói: "Thật là lợi hại, về sau hai đứa nó sinh con nhất định rất thông minh."

Chú của Tần Hành khí vị chua, "Tần Hành cùng Lâm Vu khẳng định ở lại thành phố B nhỉ."

Mẹ Tần tựa hồ lơ đãng: "Ở đâu cũng được, bọn nó vui là được rồi."

Cô họ nói: "Con trai trưởng thành vẫn theo vợ. Vẫn là con gái thì tốt."

Mẹ Tần nhìn một chút, cũng không tức giận.

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Mẹ, con đi pha trà."

Mẹ Tần vỗ vỗ tay của cô, "Không cần. Con đi mau đi. Đúng, ngày mai con không phải muốn đến nhà Chu sao? Quà mẹ đã chuẩn bị xong."

Lâm Vu gật gật đầu, trở về phòng. Căn phòng ngủ này là phòng của Tần Hành, một mực không có thay đổi.

Tần Hành từ nhỏ đến lớn rất nhiều thứ đều bày ở căn phòng này.

Cô đi đến trước tủ sách, ánh mắt chậm rãi đảo qua những cuốn sách kia. Đột nhiên ánh mắt của cô rơi vào một quyển sách.

Kia là...

Con mắt của cô trong nháy mắt sáng lên, lấy xuống xem xét, quả nhiên là một cuốn tiểu thuyết. Lúc trước Khương Hiểu mãnh liệt đề cử « nhìn quanh sinh huy ».

Sách rất mới, lại có vết tích.

Tờ thứ nhất còn có chữ ký tác giả.

Lâm Vu nhẹ nhàng lật vài tờ, một tờ giấy rớt xuống, nhẹ nhàng bay xuống trên sàn nhà.

Cô khom lưng nhặt lên, giấy đã ố vàng, phía trên là chữ viết quen thuộc ——

Lâm Vu...

Chỉ có tên của cô.

Lâm Vu nghiêm túc đếm, hết thấy 12 cái.

Buổi chiều đó, cô một mình trong phòng, đọc hết cuốn tiểu thuyết kia.

Nhân vật nam chính cùng nữ chính ước định gặp nhau ở đại học T. Đọc đến đây, Lâm Vu rốt cuộc hiểu rõ.

Lúc trước Tần Hành cùng cô nói hẹn gặp nhau ở đại học B, thì ra là mượn sáng tác của người ta.

Lâm Vu nhìn đồng hồ, bên Mỹ lúc này đúng là sáng sớm. Cô call video.

Một lát sau nhận máy.

Gương mặt Tần Hành xuất hiện ở trên màn hình, anh vừa mới rửa mặt xong, thái dương còn có giọt nước, khí khái hào hùng mười phần.

"Sao sáng sớm đã call video rồi? Nhớ anh hả?"

Lâm Vu ngậm lấy ý cười, "Tần Hành, em phát hiện trên kệ sách của anh có một cuốn tiểu thuyết."

"Tiểu thuyết gì?" Nhiều sách như vậy anh đã không nhớ rõ.

Lâm Vu giơ sách lên.

Tần Hành giật mình, "Sách của Khương Hiểu không phải bị thầy Hách tịch thu sao, lúc đầu định đưa cho cậu ấy."

Lâm Vu: "Là bản có chữ ký."

Tần Hành sửng sốt một chút, "Giả. Là anh bắt chước."

Lâm Vu cười, "Anh đến mức này luôn hả!"

Tần Hành mặt mày cũng mang theo ý cười, "Em có nhận được thứ gì hay không?"

"Cái gì?" Cô làm bộ không biết.

Tần Hành mím mím khoe miệng, "Một tờ giấy! Lúc đầu định viết thư cho em, có đoạn thời gian chúng ta cãi nhau. Về sau anh nghĩ, anh tại sao phải tốn sức lấy lòng em! Lại nói chuyện kia anh cũng không sai."

Chuyện kia Lâm Vu biết rõ, "Không nói với anh đâu."

Tần Hành mắt nhìn thời gian trôi nhanh. Anh có chút bất đắc dĩ, "Dứt khoát còn nửa năm. Chờ anh!"

Lâm Vu cười gật gật đầu.

Tần Hành ở nước ngoài một năm, học tập suốt. Lúc anh đến Colombia, tham gia hoạt động du học sinh bên đó, tự nhiên cũng có người tỏ tình. Con gái nước ngoài thoáng hơn con gái trong nước nhiều, các phương diện điều kiện của anh lại tốt, người theo đuổi không ít.

Ngay từ đầu, anh sẽ giải thích: "Tôi đã kết hôn." Về sau có người nghi ngờ, Tần Hành lấy ra ảnh chụp chung cùng Lâm Vu, "Vợ của tôi, cô ấy cũng là bác sĩ. Sau khi về nước, đợi cô ấy tốt nghiệp chúng tôi liền cử hành hôn lễ." Không phải anh tốt tính, đại khái anh nghĩ đắc ý một chút.

Nửa năm sau.

Tần Hành về nước, ba mẹ anh đều đến thành phố B, người một nhà đều là tới tham gia lễ tốt nghiệp của anh.

Ngày ấy, Lâm Vu đến sân bay đón. Ông bà Tần tự xưng làm bóng đèn.

Biển người ở sân bay, ánh mắt cô không hề chớp nhìn ở lối ra, cho đến khi một hình bóng quen thuộc chậm rãi đi tươi. Con mắt của cô nóng lên.

Tần Hành nhanh chân tiến đến, dùng sức ôm lấy cô. "A Vu, anh về rồi."

Một năm, hơn ba trăm ngày cả ngày lẫn đêm, thật không dễ.

Lâm Vu tựa ở đầu vai của anh, thanh âm khàn khàn, "Tần Hành, em rất nhớ anh." Cô ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói. Cô xưa nay không ở trong điện thoại nói lời như vậy, cũng chỉ có lúc này, cô mới nói ra tình cảm của mình.

Tần Hành kéo lấy cằm của cô, hôn thật sâu.

Môi cuốn lấy nhau, anh tham lam nếm hương vị của cô. Ở Mỹ, mỗi ngày anh đều nghĩ đến cô.

Hiện tại rốt cuộc đã trở về.

Tần Hành đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ học tập trong lần du học này. Các giáo viên cũng đều biết, viện y học ở Columbia cũng định giữ Tần Hành ở Mỹ. Tất cả mọi người cũng có mấy phần hiếu kì, vì cái gì mà cuối cùng anh lại cự tuyệt. Không phải là ai cũng từ chối được sự mê hoặc này.

Về sau nhân viên nhà trường tìm anh làm phát biểu tốt nghiệp, có vị phó viện trưởng hỏi anh vấn đề này. "Vì cái gì từ bỏ ở lại Mỹ?"

Tần Hành một mặt lạnh nhạt, "Tôi nghĩ cho vợ tôi."

Mấy vị giáo sư khóe mắt kéo ra.

Quên đi, quốc gia bồi dưỡng được bác sĩ không dễ dàng, bỏ ra nhiều tinh lực như vậy, anh lại có thể trở về thì tốt bao nhiêu. Xứng đáng được quốc gia bồi dưỡng!

Buổi lễ tốt nghiệp ngày ấy, ông bà Tần có mặt, Lâm Vu làm người nhà, cũng tới trường học.

Mẹ Tần giơ máy ảnh, "A Vu, chồng con tuyệt như thế đó! Có phải trong lòng rất kiêu ngạo không?"

Ba Tần: "..."

Lâm Vu uốn lên khoe miệng: "Đúng vậy, anh ấy rất tuyệt!"

Tần Hành hiện đang ở trên đài, tự nhiên hào phóng, "Tôi thật cao hứng khi có thể đại diện cho học sinh tốt nghiệp để phát biểu. Học ở nơi này bảy năm, thời gian vui vẻ nhất có lẽ là năm hai, bởi vì bạn hồi cấp 3 của tôi trở thành đàn em của tôi."

Dưới đài truyền đến một trận cười.

"Rất nhiều người hỏi qua tôi, từ bỏ toán học, có tiếc hay không? Có lẽ cậu sẽ trở thành nhà số học hay gì gì đó! Hôm nay tôi ở chỗ này nói cho mọi người biết, tôi chưa hề hối hận. Ngược lại, tôi rất thích sự lựa chọn của mình. Cảm ơn các giáo viên ở trường học đã dạy bảo, cảm ơn cha mẹ của tôi, bọn họ luôn ủng hộ quyết định của tôi, cảm ơn —— vợ của tôi, Lâm Vu."

"Ô —— ô ——" tiếng vỗ tay, tiếng kêu vang vọng.

"Bởi vì cô ấy, tôi mới nhận thức được ý nghĩa của cuộc sống. Bởi vì cô ấy, tôi cố gắng trở nên tốt hơn. Bởi vì cô ấy, tôi hiểu rõ trọng

trách của nghề bác sĩ này." Tần Hành nhìn dưới đài, ánh mắt như lửa.

Lâm Vu cắn góc môi, lộ ra nụ cười xán lạn, trong mắt lóe ra ánh sáng.

Tần Hành, em cũng rất cảm ơn khi đã gặp được anh!

Mẹ Tần lắc đầu, "Mẹ vẫn cho là Tần Hành EQ thấp, sẽ không nói lời tâm tình, sẽ không dễ dàng con gái, nên có chút lo lắng. Hôm nay mẹ xem như thấy được. Cái gì gọi là trò giỏi hơn thầy!"

Ô

ng Tần lắc đầu, "Gen di truyền tốt."

Buổi lễ tốt nghiệp hôm đó, bài phát biểu này được lan truyền rất rộng. Thẳng cho đến rất nhiều năm sau, còn có người sẽ nghĩ đến những lời này, lời phát biểu thuần thục mà động lòng người.

Tần Hành sau khi tốt nghiệp, ở tại bệnh viện nhân dân ngoại khoa.

Một năm sau, Lâm Vu tốt nghiệp tiến sĩ. Lần này, tham gia buổi lễ tốt nghiệp của Lâm Vu liền có thêm. Tần Hành đem mẹ Lâm, cùng bà cũng đến.

Cũng như anh, Lâm Vu cũng đại diện học sinh ưu tú đứng lên phát biểu. "Tôi rất may mắn, có thể từ trong núi lên đây học. Các thầy cô đều nói tôi thông minh, có cố gắng, nhưng tôi biết rõ, là do tôi may mắn, không thể không thiếu đi những lời động viên và an ủi của mọi người đã trợ giúp tôi, trường học, giáo viên, bạn học... Cuộc

đời còn rất dài, vì vậy, tôi sẽ đem những gì đã học được đi giúp thế giới này."

Tám năm, tốt nghiệp. Đoạn đường này, mỗi người cũng không dễ dàng.

Bọn họ dưới ánh mặt trời lại một lần nữa tuyên thệ:

Tôi nguyện vụng hiến thân cho Y học, yêu tổ quốc, trung với dân, tuân thủ nghiêm ngặt y đức, tôn sư thủ kỷ, khắc khổ nghiên cứu, chăm chỉ không ngừng, đã tốt phải tốt hơn, phát triển toàn diện.

Tôi quyết tâm dốc hết toàn lực giúp dân trừ đau, ai cũng khỏe mạnh, giữ gìn sự thanh khiết của Y học, chăm sóc người bị thương, không chối từ gian khổ, chấp nhất truy cầu, vì sự nghiệp Y học của tổ quốc được phát triển cùng nhân loại, thể xác lẫn tinh thần khỏe mạnh phần đầu cả đời.

Mẹ Lâm nhẹ nhàng lau nước mắt, bà nhìn qua bầu trời xanh thẳm. "Ô Trạch, ông thấy không? Con gái của chúng ta, tốt nghiệp đại học B rồi đó."

Mẹ Tần đưa một tờ khăn giấy cho bà.

Hai người mẹ này đều tràn đầy cảm động.

Lâm Vu tốt nghiệp xong, Tần Hành thương lượng với cô, hai người cuối cùng quyết định về Tấn thành. Các lãnh đạo cũng cải cách tư tưởng cho hai người rồi, nhưng không thành.

Chủ nhiệm Mục cùng Lâm Vu nói chuyện thật lâu. Lần đầu tiên bà cùng người khác nói chuyện của chính mình. "Lâm Vu, em rất giống tôi lúc còn trẻ. Cố gắng, nghiêm túc, yêu nghề nghiệp. Nghề

này, cũng chỉ có chính chúng ta biết nó bạc như nào. Là con gái còn khổ hơn nữa, từ đầu đến cuối phải lo cho gia đình. Trở về, có người nhà hỗ trợ, em mới có thể đem tinh lực vui đầu vào công việc. Tôi lúc lớn cũng như em vậy, liền đem mọi chuyện nghĩ quá dễ dàng. Cho nên tôi cùng chồng trước mới càng chạy càng xa."

Lâm Vu kinh ngạc: "Chủ nhiệm —— "

Chủ nhiệm Mục cười cười, "Bác sĩ Tần là người tốt đấy. Mặc kệ ở đâu, đều phải cố lên!"

Lâm Vu thần sắc trịnh trọng, "Em hiểu rồi."

Ba mẹ Tần nghe chuyện họ về đây, đáy lòng cao hứng không thôi. Bọn họ trước đó cũng có chút lo lắng, hai người đều học y, về sau sinh con, bận rộn phải làm sao bây giờ?

Về Tấn Thành là tốt nhất. Nhưng bọn họ cũng nghĩ cho con cái, dù sao ở thành phố B thì các phương diện phát triển đều tốt hơn so với Tấn Thành.

Tháng bảy, Lâm Vu cùng Tần Hành đến bệnh viện nhân dân J. Ngay lúc đó, hôn lễ của hai người cũng chưa tính xong. May là, có mẹ Tần ở đây, hai người này cũng không cần quá quan tâm.

Nhưng mà đúng mà công việc về sau của hai người rất bận. Cũng may nửa năm trước Tần Hành cùng Lâm Vu đã đi Thanh Đảo chụp ảnh cưới, mỗi một tấm hình đều xinh đẹp không chịu được. Mẹ Tần cố ý in mấy tấm treo ở trong nhà.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Tần Hành, hai người chụp ảnh cưới bằng trang phục của người Miêu.

Tối hôm đó, hai người ở thư phòng viết thiệp mời. Dưới ánh đèn mờ nhạt, Tần Hành ngồi trên ghế, "Viết cho cả nhà chú Thẩm nữa đi."

Lâm Vu nhìn qua.

Tần Hành: "Thẩm Nghi Hành với Thẩm Nghi Đình chúng ta nhắn tin."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái: "Vậy em gửi tin nhắn cho anh Nghi Hành."

Tần Hành đưa tay đưa ôm cô kéo lên trên đùi của mình, anh hiện tại cũng sẽ không ăn dấm linh tinh nữa. "Hoa đồng để Mộ Mộ làm?"

Lâm Vu không có ý kiến.

Tần Hành bỗng nhiên cười một tiếng.

Lâm Vu nghiêng đầu, "Thế nào?"

Tần Hành để tay trên bụng của cô, "Em nói chúng ta bao giờ sẽ có con?" Cả tháng bảy về sau, hai người sẽ rất bận, như vậy anh sẽ không có biện pháp.

Sang năm hai người đã hai bảy tuổi, rất nhiều người đều nói, hai người bọn họ quá nhanh.

Kỳ thật nơi nào nhanh?

Tính ra từ hồi cấp ba, đã mười hai năm.

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Sau một tuần lễ nữa là biết."

Tần Hành hôn cổ của cô, "A Vu, anh hi vọng là con gái, tên sẽ đặt là Tần Y."

"Y trong nghĩa gì?"

"Từ số không đến một."

"Một hai ba bốn năm sáu một? Tần Nhất?" Lâm Vu niệm niệm, "Cái tên này vô cùng... Đơn giản."

"Gần nhau gần bó." Tần Hành cười, "Tần Nhất, Tần Y." Anh cầm tay của cô, đầu ngón tay ở trên bàn sách viết xuống chữ này.

Một bút một nét viết xuống - Y.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 74

Edit: melbournje

□

Con trai đặt tên là Tàn Nhất, con gái liền gọi là Tàn Y, biệt danh là Nhất Nhất.

Một tuần sau, bà dì của Lâm Vu không có tới đúng hẹn, làm bác sĩ khoa phụ sản, cô quá rõ ràng ý vị như thế nào.

Sau khi tan việc, cô đi mua sạch que thử thai ở hiệu thuốc, khi về nhà, kiểm tra kĩ càng, nhìn thấy hai vạch đỏ, tim đập của cô đột nhiên đập nhanh, rất khẩn trương.

Bạn Nhất Nhất đã đến báo danh rồi đây.

Tàn Hành không sai lệch lắm chín giờ mới về nhà, vừa mở cửa, liền thấy trong phòng bật đèn ánh vàng, mỗi một quét sạch sành sanh. Anh thay dép lê, vào toilet rửa tay.

Bình thường lúc này, Lâm Vu đang ở thư phòng. Tối nay vào thư phòng đèn không có sáng, Tàn Hành đi vào phòng ngủ.

Cô vậy mà ở trên giường ngủ thiếp đi, ở trong ngực còn cầm một quyển sách.

Tần Hành nhẹ nhàng rút quyển sách trên tay cô, Lâm Vu bình tĩnh.

"Đánh thức em rồi?"

Lâm Vu xoa xoa con mắt, thanh âm mang theo vài phần lười biếng, "Em lại ngủ thiếp đi. Mấy giờ rồi?"

"Hơn chín giờ." Tần Hành nhìn qua cô, vừa tới mới đây, hai người đều thích nghi rất nhanh, cần nỗ lực rất nhiều. Trong khoảng thời gian này, cô gầy đi không ít.

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, hai mắt mở to, bỗng nhiên cười một tiếng. "Tần Hành —— "

Tần Hành ngây ra một lúc, khuôn mặt mộc mạc tràn đầy vui vẻ, anh thấy được khóe miệng cô đầy ý cười, "Thế nào?" Anh nắm chặt tay của cô, trong lòng run rẩy.

Ánh mắt Lâm Vu tràn đầy hưng phấn, so với cô từ trước đến nay hoàn toàn không giống.

Tần Hành trong nháy mắt liền đoán được, con mắt kích động khó nén, tim đập rộn lên. Tay của anh che ở trên bụng của cô, cực điểm ôn nhu.

Cổ của anh nhấp nhô, "Đến thật là nhanh! Con bé là cũng muốn tham dự hôn lễ của chúng ta đó."

Lâm Vu cười, "Đại khái là anh thúc thật chặt."

Tần Hành nhú mày, "Em bây giờ cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Anh quên em là bác sĩ khoa sản à."

Tần Hành cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái bụng của cô. "Một năm này vất vả cho em rồi!" Bọn họ là bác sĩ, tự nhiên biết, người mẹ mang thai sinh đẻ không có dễ."

Lâm Vu sờ lấy bụng dưới, "Em nghĩ sau khi mang thai xong, về sau em sẽ càng có nhiều kinh nghiệm."

Tần Hành giật giật khóe miệng, dở khóc dở cười, cô cũng có thời điểm ngây thơ như thế. "Nhất Nhất của em đã giúp em có thêm kinh nghiệm học tập đó."

Lâm Vu đưa tay sờ lấy tóc của anh, "Vâng."

Tối hôm đó, Tần Hành hưng phấn một buổi tối đều không có ngủ. Thỉnh thoảng sờ sờ bụng Lâm Vu, khóe miệng ngậm lấy ý cười.

Sáng ngày hôm sau, anh đi làm với hai hàng xanh dưới mắt.

Mấy bác sĩ nam đều trêu ghẹo anh. "Bác sĩ Tần, phải khắc chế chứ!"

Tần Hành hơi lườm bọn họ, tâm tình tốt nên cũng không để ý lắm.

Vào lúc tối, hai người cùng nhau trở về nhà ba mẹ thông báo tin này.

Mẹ Tần nghe xong, Lâm Vu mang thai, cả người cao hứng không chịu được, dặn dò vụn vặt lần lần. Lại lo cho Lâm Vu ăn không ngon, chuẩn bị để dì giúp việc trong nhà qua đó nấu cơm

Tần Hành nhú nhú mày, "Mẹ, A Vu là bác sĩ khoa sản."

Mẹ Tần cười cười, "Mẹ quên. Mang thai có chút vất vả, con thiếu cái gì cùng mẹ nói. Tần Hành nó khả năng không hiểu nhiều."

Tần Hành: "Mẹ, con cũng từng làm ở khoa sản rồi."

Mẹ Tần: "Nhưng con chưa sinh con bao giờ, có giống nhau sao?"

Tần Hành: "..."

Ông Tần nhin không được mà cười, "Tốt, em cũng đừng quá khắt trương, em khắt trương, bọn nó là người mới còn khắt trương hơn."

Mẹ Tần cầm tay Lâm Vu, "Ngày mai mẹ dẫn con đi mua quần áo."

Lâm Vu: "Mẹ, không cần quá nhiều." Tâm ý của ba mẹ, cô đều hiểu, cũng ghi ở trong lòng.

Mẹ Tần: "Mẹ biết. Chuyện hôn lễ con cũng đừng lo."

Tiểu Dã chậm rãi ung dung đi đến, canh giữ ở bên người Lâm Vu.

Lâm Vu sờ sờ nó, Tiểu Dã nhìn qua cô, dường như có cảm ứng.

"Tiểu Dã, nhà tao đã có tiểu bảo bảo rồi, về sau mày phải chăm tiểu bảo bảo đó." Tần Hành nói với Tiểu Dã.

Tiểu Dã đã mười lăm tuổi, so với tuổi chó thì đã già rồi. Hiện tại người một nhà đều cẩn thận từng li từng tí chăm sóc nó.

Tất cả mọi người đều hiểu, sợ là Tiểu Dã cũng sẽ không sống được lâu nữa.

Tiểu Dã hừ hừ hai tiếng, giống như nghe hiểu. Chó thông minh, có đôi khi con người cũng không tưởng tượng được.

Tần Hành cùng Lâm Vu tổ chức hôn lễ định vào ngày 28 tháng 9.

Họ hàng nhà họ Lâm không nhiều, có thể mời đều mời tới. Lâm Vu cùng bà ngoại bên này cơ hồ không có liên lạc, nhà Tần hỏi thăm bọn họ muốn hay không gửi thiệp, mẹ Lâm lắc đầu. Người nhà cũng cần chú trọng duyên phận, Lâm Vu cùng bọn họ không có duyên phận, coi như người xa lạ đi.

Bất quá, người thân bên nội của Lâm Vu nói sẽ đến. Lúc trước Lâm Vu cùng Ô Nhiên gặp mặt xong, Ô Nhiên về sau liền dẫn cô đi qua nhà Ô, gặp các trưởng bối. Cô mang dòng máu nhà họ Ô, người nhà họ đương nhiên sẽ quan tâm.

Thế là hôn lễ của cô, nhà họ Ô cũng mang đến một phần quà cưới. Mặc dù biết cô cái gì cũng không thiếu, bất quá đến cùng là tâm ý của bọn họ.

Trước hôn lễ, bọn họ rất bận rộn.

Lâm Vu gầy đi mấy cân, khiến cho mẹ Tần lo lắng, bồi bổ cho cô, mỗi tuần đều cho cô ăn những món tốt nhất. Toàn bộ mọi người đều biết, mẹ chồng Lâm Vu có bao nhiêu phản thích cô.

Đám người không ngừng hâm mộ.

"Bác sĩ Lâm, có lẽ kiếp trước cô đã cứu cả giải ngân hà nên kiếp này mới gặp được người mẹ chồng như vậy."

Lâm Vu đem hoa quả chia cho mọi người.

"Lâm Vu, hồi cấp ba cô thấy mẹ chồng rồi đúng không? Khi đó cảm giác gì?"

"Lần đầu tiên gặp, lúc ấy tôi cảm thấy bà ấy rất có khí chất." Cô cười cười, "Mẹ của bác sĩ Tàn rất tốt."

"Ha ha ha —— "

"Bác sĩ Lâm, bên ngoài có người tìm cô." Một người hộ lý đẩy cửa ra thò đầu tiến đến, "Lại có đồ ăn nha!"

Lâm Vu cầm một quả cam cho cô, "Tôi đi ra ngoài một chút."

Lâm Vu đi ra hành lang, nhìn thấy Thẩm Nghi Đình đứng đó.
"Nghi Đình —— "

Thẩm Nghi Đình quay người, sắc mặt tựa hồ không tốt lắm, yên lặng nhìn cô mấy giây.

Lâm Vu mở miệng nói: "Thế nào?"

Thẩm Nghi Đình khẽ thở dài một hơi, "Mẹ tôi muốn kiểm tra sức khỏe, tôi hôm nay thuận tiện đưa bà ấy tới, vừa mới rồi bác sĩ nói không tốt lắm."

Lâm Vu sửng sò, "Đưa tôi kết quả xem?"

Thẩm Nghi Đình đem siêu âm đơn đưa cho cô.

Lâm Vu xem xét, tử cung có khối u, trong tử cung, chỉ là số lượng hơi nhiều. "Không cần quá lo lắng, hiện tại rất nhiều phụ nữ hoặc ít hoặc nhiều đều có vấn đề về phụ khoa."

Thẩm Nghi Đình: "Không nghiêm trọng sao?"

Lâm Vu: "Ở bệnh viện phụ khoa thì đây là một vấn đề nhỏ, bất quá làm phụ nữ vẫn phải chú ý sức khỏe của mình một chút."

Thắm Nghi Đình thở phào nhẹ nhõm, "Mẹ tôi đều bị hù chết."

Lâm Vu cũng có chút lo lắng, "Tôi sẽ cùng dì nói một chút."

Thắm Nghi Đình: "VẬY PHÌEN CÔ RỒI. CÔ LÀ BÁC SĨ, BÀ ẤY CHẮC CHẮN SẼ NGHE CÔ."

Lâm Vu ngây ra một lúc, Thắm Nghi Đình tựa hồ rất ít khi nói chuyện khách khí như vậy với cô. "Không cần khách khí." Nhà Thắm đối với cô chăm sóc nhiều, cô sẽ không quên. "Có việc gì cứ gọi cho tôi."

Thắm Nghi Đình nói: "ĐƯỢC. TÔI ĐI VỀ TRƯỚC. TỐI GẶP."

Lâm Vu nhắn cho Tàn Hành một tin, cô định chính mình đón xe tới. Kết quả Tàn Hành đợi cô nửa giờ, anh cùng cô đi.

Hai người ở bên nhau, nhà Thắm Tàn không thân như trước lắm.

Tàn Hành cố ý đi mua một chút quà, "MẶC KỆ CHÚNG TA THẾ NÀO, CHÚ THẮM DÌ DƯƠNG ĐỀU LÀ TRƯỞNG BỐI."

Lâm Vu gật gật đầu, "NGƯỜI LÀM BA RỒI QUẢ NHIÊN KHÁC THẬT."

Tàn Hành trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu tựa ở trên ghế, anh vừa mua gối eo, rất dễ chịu. Anh trước kia á, ngạo lên trời!

Tinh thần Dương Hi không tốt lắm, mấy ngày nay lo lắng ăn không ngon ngủ không yên. Vì bệnh, người kiên cường nữa cũng sẽ

bàng hoàng chứ. Huống chi là Dương Hi. Nhìn thấy Lâm Vu, bà lộ ra mấy phần ý cười. "Tần Hành Lâm Vu tới rồi sao."

"Dì —— "

Dương Hi nhìn hai người, trong lòng tràn đầy cảm khái. "Đình Đình đi pha trà."

Tần Hành nói: "Không cần. A Vu mang thai, uống chút nước sôi là được."

Dương Hi cùng Thẩm Nghi Đình đều sửng sốt mấy giây.

Thẩm Nghi Đình: "Nhanh như vậy sao!" Vừa mới nói xong, cô lại cảm thấy có mấy phần không ổn, "Chúc mừng hai người!"

Tần Hành khước miệng nhẹ cười, "Còn chưa có ba tháng, cha mẹ con nói, chưa ba tháng thì chưa nên nói với người ngoài."

Anh nói lời này, liền coi nhà họ Thẩm là người trong nhà.

Ánh mắt Dương Hi nhu nhu mà nhìn Lâm Vu, "Ba tháng này phải chú ý một chút, con ở bệnh viện công việc cũng không cần quá cực khổ."

"Dì, con biết rồi ạ." Lâm Vu cùng bà hàn huyên một hồi, an ủi bà, để bà không nên quá lo lắng.

Dương Hi gật gật đầu, "Nghe con nói như vậy dì cũng an tâm."

Lâm Vu: "Hai người tìm xong bệnh viện chưa ạ?"

Thẩm Nghi Đình: "Tôi hỏi thăm bạn bè một chút, biết được bác sĩ Vương. Đến lúc đó làm phiền cô giúp chúng tôi lên tiếng."

Lâm Vu gật gật đầu. Lấy quan hệ họ Thẩm, khẳng định cũng có thể nhờ người liên hệ với bác sĩ Vương.

Dương Hi tâm tình thư thả rất nhiều, cùng các cô nói rất nhiều. "Một cái chớp mắt, các con đều đã lớn rồi. Thật nhanh! Về sau nếu là có thời gian tới ngồi một chút."

Tần Hành nắm tay Lâm Vu, "Dì Dương, dì cũng thoải mái tinh thần đi ạ, tâm tình quan trọng nhất."

Sau khi bọn họ rời đi, Dương Hi thở dài một hơi, đáy mắt đúng là đau lòng, tâm tư của con gái bà làm sao lại không biết đâu. "Đình Đình, con cũng nên buông xuống."

Thẩm Nghi Đình trầm mặc.

"Tần Hành cùng Lâm Vu kết hôn, Khuất Thần cũng chuẩn bị sang năm kết hôn. Đình Đình, thanh xuân con gái ngắn lắm."

"Mẹ, con biết. Vậy anh con đâu? Anh lớn hơn con đó, mẹ thúc anh trước đi."

Dương Hi lắc đầu.

Thẩm Nghi Đình kéo tay của bà, "Mẹ, con đã sớm buông. Trên đời này người tốt hơn Tần Hành còn đầy. Con trước kia nhỏ, liền là ếch ngồi đáy giếng. Con hiện tại vì sự nghiệp, Lâm Vu bọn họ hiện tại cũng ổn định, đến Khuất Thần cũng làm giám đốc. Mẹ cũng biết, cậu ấy trước kia học dốt mà."

Khuất Thần đang ở nhà xử lý công việc hất xì một cái, bạn gái anh đi tới, "Chắc điều hòa lạnh quá hả."

Tần Hành cùng Lâm Vu từ Thẩm gia đi ra, hai người về luôn.

Phía trước có một ánh sáng chiếu đến, Tần Hành đưa tay che mắt Lâm Vu, đưa cô ôm ở trong ngực.

Một chiếc xe Audi màu đen ngừng lại, rất nhanh, đèn xe dập tắt, có người từ trên xe bước xuống.

Tần Hành híp mắt, thấy rõ người tới. "Trở về rồi sao."

Lâm Vu nhìn người đi qua, thì ra là Thẩm Nghi Hành trở về, sắc mặt cô vui mừng.

Thẩm Nghi Hành một tay cầm laptop, bước đi đến đây, anh đánh giá hai người, "Đã lâu không gặp." Thanh âm ôn nhu lại ổn trọng.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 75

Edit: melbournje

□

Bóng đêm như mực, đèn đường ánh lên màu cam.

Ba người đứng ở cửa, trong không khí mang hương hoa không rõ, để cho người ta trầm tĩnh lại.

Thẩm Nghi Hành những năm này vẫn bận việc học, tốt nghiệp xong, liền đến thành phố S. Số lần bọn họ gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lần gặp gần đây nhất có lẽ là nửa năm trước.

Lâm Vu nhìn qua anh, cô vui vẻ. Anh đã hai mươi tám tuổi, sớm không còn là thiếu niên, thành thực ổn trọng.

"Anh về rồi sao!" Một câu thăm hỏi đơn giản, mang theo tình nghĩa nồng đậm. Thiếu niên này, Lâm Vu một mực nhớ kỹ.

Thẩm Nghi Hành cũng biết chuyện kết hôn, anh mỉm cười, giang hai cánh tay, ôm Lâm Vu. "Không biết các em hôm nay đến, không thì anh đã về sớm một chút."

Lâm Vu yết hầu chua chua, "Chúng em tới thăm dì."

Thẩm Nghi Hành nhú nhú mày, "Đình Đình nói với anh, anh lần này trở về cũng là vì chuyện của mẹ."

Tần Hành nói: "Không sao, tiểu phẩu thôi."

Thẩm Nghi Hành nghe được bọn họ nói nên cũng an tâm. "Cảm ơn các em đã đến thăm bà. Đúng, còn chưa có chúc mừng các em! Tần Hành, về sau phải đối xử thật tốt với A Vu." Lại nói, thật ra anh cũng không cần nói, Tần Hành vì Lâm Vu làm gì, tất cả mọi người đều biết.

Tần Hành nhẹ cười, "Tất nhiên."

Thẩm Nghi Hành nhìn về phía Lâm Vu, "Lúc em kết hôn, anh muốn dẫn một người bạn theo."

Lâm Vu thần sắc khẽ động, "Em biết sao?"

Thẩm Nghi Hành nói: "Cô ấy bảo anh tạm thời giữ bí mật."

Tần Hành bật cười lắc đầu, "A Vu mang thai, anh lại cho cô ấy quá nhiều kinh hỉ."

Lâm Vu liếc anh một chút, người này có chút đắc ý.

Thẩm Nghi Hành sắc mặt lộ ra mấy phần kích động, "Thật sự là quá tốt. Xem ra anh phải chuẩn bị thêm quà rồi."

Lâm Vu nói: "Dì còn đang chờ anh, hôm khác trò chuyện tiếp."

Thẩm Nghi Hành gật gật đầu, "Đi đường cẩn thận."

"Chúng em đi về trước."

Tần Hành lái xe, Lâm Vu không biết đang suy nghĩ gì, biểu lộ rơi vào trầm tư. "Nhìn ra được, Thẩm Nghi Hành thay đổi thật lớn."

Lâm Vu liễm liễm thần sắc, ngoẹo đầu, "Không trở về nhà? Đây là đi đâu?"

"Đi Nhất Trung."

Anh mang cô đi vào Nhất Trung, kéo tay của cô, "Em không phải muốn ăn bánh trôi sao? Anh đi hỏi thấy quán vẫn còn mở đó."

Lâm Vu nhẹ nhàng cười, đêm đó, hai người nói chuyện trời đất, cô đột nhiên nói muốn ăn bánh trôi, lại nhắc đến cái quán gần trường.

Anh nhớ đến, cái quán này từng bị anh ghét bỏ.

Lâm Vu hỏi cấp ba, xưa nay không chịu nhận gì của mọi người. Cô chỉ nhận bữa sáng của Khương Hiểu. Tần Hành nghĩ muốn mời cô ăn cơm đều không có cơ hội.

Hai người đi vào trong cửa hàng, cửa hàng trang trí không giống trước kia, bất quá ông chủ không có thay đổi.

Lúc này trường học đang vào lớp tự học buổi tối, chỉ có hai ba cái học sinh còn ở nơi này, đại khái cũng là nhân vật lợi hại của trường học.

"Lúc này mới năm đầu, liền đã tự học buổi tối, chúng ta về sau còn có ngày nào sống dễ chịu sao?"

"Hách hiệu trưởng yêu cầu. Ông ấy trước kia là thầy chủ nhiệm, chuyên môn bắt học sinh. Nhưng khóa mà ông ấy quản đều là người tài giỏi."

"Điên rồi!"

...

Lâm Vu cùng Tần Hành nhìn nhau cười một tiếng.

Tần Hành mở miệng: "Ông chủ, cho hai bát bánh trôi."

"Được rồi!"

Lâm Vu ngậm lấy mím cười, "Em nhớ khi đó, Khương Hiểu thường xuyên mua ở chỗ này, còn giúp Tôn Dương mang lên. Có một lần Tôn Dương lên lớp ăn vụng bánh bao hấp, bị thầy Hách phát hiện."

Tần Hành một mặt bắt đắc dĩ.

Khương Hiểu hỏi qua Lâm Vu một vấn đề, vì cái gì Tần Hành lãnh ngạo như vậy, thích sạch sẽ như vậy, lại có thể ngồi cùng Tôn Dương ba năm.

Đại khái là duyên đi.

Lâm Vu khẩu vị rất tốt, ăn sạch một bát bánh trôi.

Tần Hành tâm tình cũng tốt, "Đã no chưa?" Từ xưa đến nay cô ăn ít, cũng không kén ăn, dễ nuôi vô cùng.

Lâm Vu gật gật đầu, "Đã nhiều năm như vậy, hương vị không có thay đổi."

Tần Hành quay đầu, nhìn vợ chồng ông chủ ngồi ở quầy thu ngân. Bọn họ đã ở chỗ này mười lăm năm, từ hơn hai mươi tuổi đến hơn ba mươi tuổi, nhiều năm như vậy, vợ chồng một mực bên nhau.

Hương vị đồ ăn, cũng cùng người làm có quan hệ.

Sau bữa ăn, Tần Hành lại dẫn cô dạo quanh mấy tiệm văn phòng phẩm ở trường học. Trước kia kinh tế của cô khó khăn, mua đồ dùng học tập cũng phải tính kĩ. Khi đó rất nhiều bạn nữ sẽ mua bút đẹp, vở các thứ. Chỉ có Lâm Vu mãi dùng một cây bút màu đen.

Tần Hành chọn lấy mấy cái bút, màu hồng, màu xanh, rất xinh đẹp. "Thử một chút —— "

Lâm Vu cầm lấy một cái, cô thích bút ngòi 0.5mm, viết lên rất đẹp.

Cô viết xuống giấy một dòng chữ:

Chào anh, bác sĩ Tần.

Viết xong, cô ngẩng đầu nhìn qua anh. "Y tá phòng chúng ta nói, chữ của bác sĩ Tần ở trong bệnh viện là đẹp nhất."

Tần Hành nhú mày, "Các cô ấy không nói, vợ của bác sĩ Tần cũng là người đẹp nhất trong bệnh viện sao."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Bác sĩ Tần, về nhà thôi."

Ngày 28 tháng 9, hai người ở trong nhà hàng uống rượu ngon nhất cử hành hôn lễ.

Cuộc hôn lễ này, mẹ Tần là người hao tâm tổn trí phí sức nhất, Lâm Vu cảm động không thôi. Mẹ Lâm chải tóc cho cô, "A Vu của mẹ thật xinh đẹp thật xinh đẹp!" Cô có chút ghen ngào.

Lâm Vu ôm mẹ, "Mẹ, cảm ơn mẹ."

Mẹ Lâm nhẹ nhàng lau khóe mắt, "Mẹ thật cao hứng. A Vu, mẹ rất tự hào về con. Mẹ tin con và Tần Hành nhất định sẽ hạnh phúc."

"Vâng." Lâm Vu cũng tin thế.

Hôn lễ lãng mạn diễn ra.

Chu Tư Mộ mặc bộ âu phục mang theo cả vật hình nơ, anh tuấn, khiến các cô bé đến dự đám cưới đều muốn chơi cùng cậu. Có thể cậu lúc nghe Lâm Vu bảo trong bụng có em bé xong, liền vạn phần khẩn trương. Biết đại khái mẹ không thể sinh cho mình em gái nữa, cậu bé kì vọng rất cao vào Lâm Vu.

Khương Hiểu cùng Tần Hành trêu ghẹo, "Nếu nhà cậu sinh con gái, có khi Tiểu Đậu Nha lại muốn dọn sang đó ở đây."

Chu Tư Mộ nhẹ nhàng sờ sờ bụng Lâm Vu, "Em gái đang ngủ, mọi người nói nhỏ thôi."

Lâm Vu sờ lấy cái đầu nhỏ của cậu, "Mộ Mộ thật thông minh."

Khương Hiểu đùa cậu bé, "Mộ Mộ, sau này cưới em bé trong bụng dì cho con được chứ?"

Chu Tư Mộ nghiêm trang nghĩ nghĩ, "Con thích dì, cũng thích em gái, vậy là được rồi."

Tần Hành hừ một tiếng, "Chú còn phải hao tâm tổn sức, con muốn thì phải cố lên."

Chu Tư Mộ nhìn qua Tần Hành, "Vậy được rồi."

"Đông đông đông ——" ngoài cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Mẹ Tần dẫn theo một vị phụ nhân đi tới, "Tần Hành, Lâm Vu, đây là cô của các con."

Tần Hành không nhận ra, cùng Lâm Vu cùng nhau gọi một tiếng.

"Lâu lắm không gặp Tần Hành, bây giờ đã cao như vậy rồi, chúc mừng các con." Bà từ trong túi lấy ra một cái hộp, "Chú các con để cho cô chuẩn bị."

Lâm Vu kinh ngạc.

Mẹ Tần gật gật đầu, "Nhận đi."

Lâm Vu: "Cảm ơn cô."

Mẹ Tần hỏi: "Nhất Lộ đâu?"

Cô: "Vừa mới đi toilet trang điểm lại, tôi đã nói, hôm nay người ta cũng không phải đến xem con bé, làm thần tượng nên phải chú trọng bề ngoài quá ấy!"

Mẹ Tần cười: "Minh tinh đều như vậy."

Hai người đang nói, một cô gái xinh đẹp đi tới, cô ngượng ngùng cười cười. Lại nhìn thấy Khương Hiểu, "Chị Khương, mọi người cũng tới tham gia hôn lễ?"

Cô nhú nhú mày, "Mau tới gặp bá con chút đi, còn cả anh chị con nữa."

"Chào bá!" Cô gật gật đầu, Chào anh chị ạ."

Mẹ Tần cười: "Mười tám tuổi rồi sao! Nhìn còn xinh hơn cả trên TV."

Tần Nhất Lộ ngượng ngùng cười cười.

Tần Nhất Lộ, Tần Hành, Khương Hiểu chưa từng có nghĩ tới hai người sẽ là họ hàng.

Các trưởng bối đi ra sau, mọi người tự do nói chuyện.

Tần Nhất Lộ nói: "Hai nhà chúng ta có chút quan hệ, đại khái chính là em cùng anh Tần Hành chung ông bà. Em trước kia cũng đã nghe ba mẹ nhắc đến anh Tần Hành."

Tần Hành cười: "Cô chú nhắc đến anh?"

Tần Nhất Lộ cười, "Nói anh thông minh, từ nhỏ đã đứng đầu, bảo em phải học tập." Cô khi đó còn Tần Hành, thông minh như vậy làm cái gì?

Tần Hành nhìn mặt cô, "Cô cũng quá khen. Em cũng rất lợi hại."

Tần Nhất Lộ đánh giá Lâm Vu, hai người này thật sự là trời đất tạo thành một đôi. Một người là bác sĩ ngoại khoa, một người là bác sĩ khoa sản, tuyệt vời.

Lâm Vu mời Trình Trình cùng Hân Dương làm phù dâu. Hai người cố ý xin nghỉ tới, biết Lâm Vu mang thai sau, hai người kích động không thôi.

Trình Trình xem mắt một mực không thành công, "Lâm Vu, lúc này cậu cần phải ném hoa cho tớ, tớ cũng muốn kết hôn sinh con."

Lâm Vu cười: "Được."

Cùng ngày, Thẩm Nghi Hành mang theo Lý Duy Tịch tới tương đối trễ.

Lâm Vu cùng Tần Hành cũng không có quá nhiều kinh ngạc, ngày hôm đó, Lâm Vu liền đoán được. Bởi vì cô có thêm Wechat của Lý Duy Tịch, Lý Duy Tịch sau khi tốt nghiệp cũng đến thành phố S.

Vì ai mà đi có thể đoán được.

Chỉ là, chuyện xưa của bọn họ, ai cũng không biết đã xảy ra gì.

6 giờ 6 phút tối, hôn lễ bắt đầu.

Lâm Vu không có ba, liền do ông Tần nắm tay của cô chậm rãi đi đến đài. Người tới tham gia hôn lễ đều có chút giật mình, bất quá cũng nhìn ra sự yêu thích của nhà họ Tần với Lâm Vu.

Tần Hành mặc âu phục màu trắng, đứng thẳng tắp ở trung tâm sân khấu.

Lâm Vu từng bước một, đi vào cùng anh.

Anh vươn tay, quỳ một chân trên đất, có chút ngửa đầu, ánh mắt sáng tỏ.

Anh thành kính vì cô nà trao cho cô chiếc nhẫn, ở bên tai cô mà cam kết.

Cả đời gắn bó!

Tần Hành mời thầy Hách tới, bây giờ cũng chính là hiệu trưởng Hách làm người chứng giám hôn nhân. Tất cả mọi người hi vọng một đôi này có thể hạnh phúc.

Ba mẹ Thẩm nhìn thấy Lý Duy Tịch, kích động không thôi, con trai cuối cùng cũng đã đem bạn gái về!

Thẩm Nghi Đình ở cạnh mẹ Thẩm, "Mẹ, mẹ cũng không cần quan tâm. Bạn gái của anh, là thủ khoa khoa học tự nhiên của trường chúng con."

Mẹ Thẩm: "... Làm sao không hề có một chút tin tức nào!"

Thẩm Nghi Đình: "Anh con không nói thôi. Nghe nói, Lý Duy Tịch cũng du học Columbia, có thể vì vậy mà hai người yêu nhau."

Mẹ Thẩm gật gật đầu, "Cảm ơn Columbia!"

Lý Duy Tịch nhìn trên sân khấu, đôi mắt bên trong lóe mấy phần hâm mộ, "Thật tốt! Chúng ta cũng là người chứng kiến quá trình từ cấp ba đến lúc kết hôn của họ."

Thẩm Nghi Hành đưa cho cô một cốc nước, "Đi đường xa như vậy, em uống nước đi đã."

Lý Duy Tịch quay mặt lại, nhìn người đàn ông trước mặt, ngũ quan rõ ràng, trước kia nhìn ảnh chụp, bây giờ nhìn thật, cô vẫn nhìn mãi không chán. "Cảm ơn."

Thẩm Nghi Hành nhú mày, "Khách khí với anh như thế làm gì."

Lý Duy Tịch cười, cô từng rất hâm mộ Lâm Vu, có Thẩm Nghi Hành che chở, bây giờ, người đàn ông ấy đã bên cạnh mình rồi.

Bởi vì cái gọi là, có công mài sắt có ngày nên kim, cô chưa từng hối hận qua.

Ngày đó hôn lễ kết thúc, Tần Hành cùng Lâm Vu cũng còn ổn. Tất cả mọi người đặc biệt chiếu cố Lâm Vu, bất quá đối với Tần Hành sẽ không mềm lòng.

Mọi người cũng biết, chỉ có vào hôm nay mới có thể giày vò Tần Hành.

Tần Hành tâm tình tốt, đều phối hợp với. Im lặng, anh nhàn nhạt nói ra: "Khuất Thần, sang năm cậu cử hành hôn lễ đi."

Khuất Thần sợ, "Được, được, tất cả mọi người là bạn học. Chúng tớ cũng muốn cho Lâm Vu chút mặt mũi!"

Đám người cười ha ha.

Tiệc cưới kết thúc, hai người trở lại phòng cưới.

Tần Hành giúp cô tắm rửa, hai người nằm ở trên giường. Lâm Vu trên người đắp lấy chăn, "Cảm giác giống đang nằm mơ."

Tần Hành hôn khóe miệng của cô, tay che ở trên bụng của cô, thanh âm mang theo ý cười, "Hiện tại tỉnh giấc rồi sao?"

Lâm Vu ôm lấy khóe miệng, "Tần Hành —— "

Tần Hành mặt mày lưu chuyển, "A Vu, sau này em phải gọi anh cả đời là —— chồng?"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 76

Edit: melbournje

□

Lâm Vu nhắm mắt lại, khoe miệng nhếch lên. "Chồng, nhanh ngủ đi."

Một tiếng chồng, anh làm sao có thể ngủ được.

Tàn Hành ôm cô, hôn mái tóc của cô, hôn gương mặt của cô.

...

Dù sao còn ba tháng phía trước, anh lại kích động, cũng không dám mạo hiểm. Lâm Vu biết được mình mang thai, có một lần mẹ Tần lặng lẽ đem anh kéo sang một bên, sắc mặt nghiêm túc, "A Vu, bây giờ còn chưa có đầy ba tháng, con khắc chế một điểm. Ba tháng đầu tốt nhất là đừng ở chung phòng."

Dù là Tần Hành là bác sĩ và phải chữa bệnh cũng như chăm sóc người bệnh, thường thấy sóng to gió lớn, cũng bị lời nói của mẹ nhà mình làm cho đỏ mặt.

Khắc chế...

Anh rất khắc chế có được hay không? Mẹ anh rất cuộc nhìn anh với ánh mắt gì vậy? Nhưng mà tối nay là một ngày đặc biệt, tóm lại

là có phương pháp khác, chỉ là làm vất vả tay của bác sĩ Lâm rồi.

Xong chuyện, Tần Hành nhìn qua gương mặt ửng đỏ của cô, anh đứng dậy nhắc váy cô lên, ở trên bụng của cô nhẹ nhàng hôn một cái. "A Vu, vất vả cho em rồi." Anh không nghĩ tới lại để cô làm những thứ này.

Lâm Vu bỏ mặt mũi qua một bên, "Nhanh ngủ đi." Tình thâm nghĩa nặng, không cố kỵ nữa.

Anh cầm tay của cô, "A Vu, hôm nay em thật đẹp. Anh cũng có cảm giác mình đang nằm mơ." Anh lái chậm chậm miệng, "Sinh nhật năm đó của Thẩm Nghi Hành. Sau khi trở về, anh liền mơ."

"Mơ gì?"

Anh im lặng một chút, "Mơ em cùng Thẩm Nghi Hành kết hôn, anh đi tham gia hôn lễ của hai người..."

Lâm Vu mở mắt ra, "... Anh!"

Tần Hành cười, "Khi đó anh cũng không biết chính mình sẽ thích em."

Lâm Vu thanh âm hơi trầm, người thông minh cũng có lúc ngốc như vậy. Cô nhẹ nhàng quay người, mặt dán vào lồng ngực của anh. Một ngày này so với đi làm còn mệt mỏi hơn, chỉ chốc lát sau, cô liền ngủ thiếp đi.

Tháng mười, hai người đi làm như thường lệ.

Bởi vì mang thai, nên tuần trăng mật của Lâm Vu cùng Tần Hành tạm thời gác lại. Chính cô đối với chuyện tuần trăng mật không có ý

kiến gì, ngược lại cùng chỗ làm với cô là những cô gái đầy mơ mộng, đề cử với cô mấy cái đảo.

Lâm Vu nói: "Hai người cùng một chỗ, ở đâu đều được."

Tần Hành cùng cô cũng không quá thích đi nơi đông người, ra ngoài du lịch, hai người càng vui khi tìm được một nơi yên tĩnh.

Giữa tháng mười, Dương Hi làm giải phẫu.

Buổi sáng ngày đầu tiên. Lâm Vu đến xem bà, khắp khuôn mặt Dương Hi là khăn trướng, ba Thẩm cũng thế.

Hai anh em nhà họ Thẩm, còn có Lý Duy Tịch đều ở đây.

Lâm Vu: "Dì, chú Vương đảm nhiệm mổ chính, dì yên tâm đi, không có việc gì, chỉ cần ba tiếng thôi."

Dương Hi hô một hơi, "Dì hơi sợ."

Ông Thẩm: "Chúng ta đều ở đây. Năm đó em sinh Nghi Hành cùng Đình Đình còn không sợ, dũng cảm một chút nhé."

Dương Hi cười, "Có thể giống nhau sao." Bà cả một đời bị ông Thẩm nuông chiều, tính cách ôn nhu, tuy lớn tuổi, nhưng lại giống như đứa bé vậy.

Giải phẫu bị lỗi một tiếng so với dự định, nhưng cũng may, kết quả tốt.

Mặc dù là tiểu phẫu, nhà Thẩm vẫn là lo lắng không thôi.

Lâm Vu một mực giải thích, để bọn họ bớt khăn trướng đi.

Lý Duy Tịch vịn cô, "Vậy được rồi, cậu cũng đi nghỉ ngơi đi."

Lâm Vu: "Tớ không sao."

Lý Duy Tịch cảm khái: "Làm bác sĩ như các cậu thật là không dễ dàng. Cậu muốn làm đến lúc nào?"

Lâm Vu nói: "Thân thể tốt, làm đến khi sinh cũng không có vấn đề."

Lý Duy Tịch gật gật đầu, cường độ công việc ở bệnh viện có thể tưởng tượng được. "Tớ thật rất bội phục các cậu, cậu cùng Tần Hành đúng là được chọn để làm nghề này."

Lâm Vu: "Mỗi người có sự lựa chọn cũng không giống nhau, con đường này, trong mắt người ngoài vất vả, nhưng sự yêu nghề, đều sẽ lý giải tất cả."

"Đây chính là lòng yêu nghề lớn nhĩ." Lý Duy Tịch sắc mặt ôn nhu.

Thẩm Nghi Hành đi mua chút đồ uống nóng, đi tới, đem cho mọi người. "A Vu, em đi về trước đi."

Lâm Vu nhìn đồng hồ, "Một lát nữa, dì trở lại phòng bệnh, trong vòng một tiếng, đừng cho dì đi ngủ. Nhớ đấy, sợ làm bị thương thần kinh não, nhớ nói chuyện cùng dì."

"Vất vả cho em rồi." Thẩm Nghi Hành nói.

"Khách khí làm gì. Đây là việc em phải làm, hưởng chi em cũng không có làm cái gì. Vất vả cho mọi người rồi. Em về trước, có chuyện thì tìm em."

Nhìn bóng lưng cô rời đi, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lý Duy Tịch: "Trước kia cảm thấy Lâm Vu tính cách lãnh đạm, tiếp xúc mới biết được cô ấy rất hiền lành."

Thẩm Nghi Hành: "Cái tính này nhiều năm như vậy cũng không có thay đổi."

Lý Duy Tịch ngẩng đầu, lời vừa tới miệng, lại nuốt xuống.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi đi qua, từ mùa hè đến mùa thu, lại đến mùa đông.

Chỉ chớp mắt, Lâm Vu mang thai sáu tháng, bụng của cô dần dần lớn, bắt quá không có béo. Hai người lại chuyển về nhà ba mẹ chồng, Tàn Hành có đôi khi trực ca đêm, anh cũng không quá yên tâm. Chuyển về đây xong, có ba mẹ ở đó, anh lại yên tâm không ít.

Dự báo thời tiết nói, cuối tuần sẽ có tuyết rơi.

Tàn Hành sau khi tan việc, đi khoa phụ sản gặp Lâm Vu.

"Bác sĩ Tàn, chúng tôi đang nói cậu đấy."

Tàn Hành: "Thế nào?"

"Hoạt động của viện ấy, bác sĩ Lâm đang mang thai, phòng chúng tôi hiện tại thiếu người, cậu làm người nhà có muốn tới thay bác sĩ Lâm không?"

Tàn Hành cầm khăn quàng cổ của Lâm Vu, "Tôi không có vấn đề."

Đám người cười ha ha. "Nếu khoa chúng tôi đối đầu với khoa cậu, cậu giúp ai?"

Tần Hành lắc đầu, thanh âm ừ ừ, "Vấn đề này, tôi xin bỏ quyền quyết định." Anh nhìn Lâm Vu, "Có mệt hay không?"

"Đi nhanh đi! Ở đây ngược cầu độc thân chúng tôi!"

Lâm Vu đi lại vẫn như cũ, mang thai cũng không có quá nhiều gánh vác. Bận Nhất Nhất rất ngoan, đại khái từ nhỏ đã thông cảm với công việc vất vả của mẹ, thời gian Lâm Vu mang thai ăn ngon, ngủ cũng ngon.

Buổi tối, hai người đến một nhà hàng chay ăn cơm. Ăn cơm xong, lại đến cửa hàng cho trẻ em.

Tần Hành cùng mẹ Tần đều cảm thấy sẽ là con gái, mua đồ vật đều là cho con gái, màu sắc chủ đạo là tím với hồng.

Lâm Vu chọn lấy một cái mũ màu lam nhạt.

Tần Hành: "Đây là cho con trai."

Lâm Vu cảm thấy nhất định phải uốn nắn anh, "Anh chắc chắn là con gái sao?"

Tần Hành bình tĩnh nói: "Tin tưởng anh."

Lâm Vu trầm ngâm nói: "Là con trai hay gái quyết định bởi nhiễm sắc thể XY, cho nên tỉ lệ nam nữ đều là 50%, anh phải tin tưởng khoa học, không phải cảm giác của mình."

Tần Hành nhíu mày: "Bà Tần à, không bằng chúng ta đánh cược? Nếu anh thắng, em phải thỏa mãn một yêu cầu của anh."

Lâm Vu lưu loát nói: "Được."

Cuối cùng, Lâm Vu vẫn chọn lấy một cái mũ màu lam nhạt.

Tần Hành lại đem cô đưa đến quầy nữ, chọn lấy một cái áo khoác.

Tần Hành: "Thử một chút đi."

Nhân viên mang theo áo khoác, "Đây là kiểu mới, màu trắng rất phong cách, nhìn rất tây. Sau khi sinh xong cũng có thể mặc."

Tần Hành nhận áo khoác, "Mặc thử đi." Anh giúp cô khoác vào, "Rất hợp với em."

Lâm Vu nhìn anh, "Lần trước mẹ vừa mua cho em hai cái." Cô hay đi làm nên tỉ lệ mặc cũng không nhiều.

"Không giống nhau mà, đây là của chồng em mua." Tần Hành rất hưởng thụ thời gian này, bất quá cân nhắc đến thân thể của cô, mua cái áo khoác này xong, hai người liền về nhà.

Trên đường về nhà, ánh trăng trong sáng treo ở trên trời, mùa đông, ban đêm, một mảnh quạnh quẽ.

Lâm Vu mở miệng nói: "Hồi cấp ba, dì Dương cũng giúp em mua quần áo."

Tần Hành nghiêng tai, anh đều biết.

Lâm Vu: "Có đôi khi, dì đi mua quần áo cho Thẩm Nghi Đình, cũng sẽ mua thêm cho em nữa. Ngay từ đầu em cũng không biết một bộ quần áo cũng rất đắt. Đến khi về sau Trần Đồng nhắc đến,

có một lần, em cùng Thẩm Nghi Đình mặc cái áo lông giống nhau. Về sau, Thẩm Nghi Đình không còn mặc qua cái áo đó nữa."

Tâm tư nữ sinh luôn luôn mẫn cảm.

Tần Hành cầm tay của cô, "Lúc học đại học, anh liền muốn giúp em mua quần áo, lại lo em cự tuyệt. Hiện tại rốt cuộc có thể quang minh chính đại."

Lâm Vu cười cười, cho tới nay, bọn họ tôn trọng lẫn nhau. Cô kiêu ngạo, anh cũng kiêu ngạo. Thế nhưng là anh vẫn đứng trên lập trường của cô để thay cô suy nghĩ vấn đề. "Vậy liền làm phiền anh rồi."

Tần Hành: "Gì mà phiền chứ? Anh vui vẻ chịu đựng." Anh hôn môi của cô, "Đi vào đi."

Mùa đông này, người bệnh tật đặc biệt nhiều, cảm cúm lây lan. May mắn Lâm Vu thể chất tốt, không có bị dính.

Sắp tết, tất cả mọi người cần thán gấp bội.

Đồng nghiệp khoa phụ sản rất chiều cố cô, nhiều chuyện không phiền Lâm Vu mà tự mình đi.

Bệnh viện mỗi ngày đều có cổ sự, thăng trầm, cuộc sống muôn màu.

Bác sĩ Lý bác sĩ cùng hộ lý một đường mà đến, nhẹ giọng trò chuyện.

Hộ lý ngữ khí khẩn trương, "Là khoa ngoại đó. Người bệnh đưa tới tim đã không còn đập, người nhà cảm xúc kích động, động thủ

đánh người."

Lý bác sĩ nói: "Khoa ngoại?"

"Đúng vậy đó. Hình như bác sĩ Tần bị thương."

"Một lát đừng nhắc đến chuyện này trước mặt Lâm Vu, chờ việc ổn định lại lại nói."

Hai người đẩy cửa ra, phát hiện Lâm Vu liền ở bên trong. "Lâm Vu, ăn cơm xong rồi sao?"

Lâm Vu đứng dậy, "Tôi đang chuẩn bị đi ăn."

Đúng vào lúc này, Viện Viện từ bên ngoài tiến đến, "Khoa ngoại xảy ra chuyện."

Bác sĩ Lý liên tục chớp mắt không có ngừng lại.

Lâm Vu tim xiết chặt, "Thế nào?"

Viện Viện khẽ cắn môi, "Có người nhà nháo loạn lên."

Lâm Vu trầm trầm, "Hiện tại thế nào?"

Lý bác sĩ: "Cô đừng vội. Tất cả mọi người ở đó, không có việc gì."

Lâm Vu hít sâu một hơi, "Bác sĩ Lý, làm phiền chút, giúp tôi trông chỗ này, tôi đi xem một chút."

Bác sĩ Lý hồi hận không thôi, "Viện Viện cô cùng đi xem đi."

Lâm Vu chạy tới, người gây chuyện đã bị cảnh sát mang đi. Cô nhìn thấy chủ khoa khoa ngoại, "Chủ nhiệm Vương, Tần Hành đâu?"

Vương chủ nhiệm cau mày, "Bác sĩ Lâm, sao cô lại tới đây? Cậu ấy bị thương nhẹ, cô đừng lo lắng."

Lâm Vu không miễn cưỡng trấn định, "Tôi đi xem anh ấy một chút."

Tần Hành cởi áo, nằm lỳ ở trên giường. Một bác sĩ nam khác kiểm tra vết thương của anh, "Thật sự là làm tôi sợ muốn chết. Đầu năm nay, bác sĩ thật sự là một nghề nguy hiểm. May là cậu phản ứng nhanh!"

Cửa đột nhiên mở, gió lạnh xông vào tới.

Bác sĩ nam nhắc nhở nói: "Có người! Đợi lát nữa!"

"Là tôi. Lâm Vu!" Lâm Vu nói tên.

Tần Hành vừa muốn đứng dậy, vai phải vừa bị thương lại đau đau.

Bác sĩ nam đề anh lại, "Cậu cũng đừng động!"

Lâm Vu đi vào bên trong, nhìn thấy Tần Hành để cởi trần nằm đó. Anh còn hướng về phía cô mỉm cười. "Sao em lại tới đây? Anh không sao."

Bác sĩ nam đứng dậy, nhìn Lâm Vu, "Tôi đi ra ngoài trước, hai người trò chuyện đi."

Lâm Vu chậm rãi đi tới, đầu tiên là kiểm tra vết thương của anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng tìm tòi, cô tỉ mỉ mà xem xét, xác nhận rằng không có chuyện. "Đụng vào xương rồi?" Mới mở miệng, cô lại có loại cảm giác dường như đã mấy đời trôi qua.

"Không." Tần Hành giải thích, "Người nhà có chút kích động, tất cả mọi người không chú ý. Không có việc gì, chính anh biết, không có bị thương đến xương."

Đầu ngón tay Lâm Vu rung động, cô cúi đầu xuống, trầm mặc hồi lâu.

Tần Hành vừa muốn đứng dậy, lại nghe cô mở miệng.

"Tần Hành, vừa mới nghe được tin, em rất sợ. Em nghĩ đến ba em, ông ấy cũng liền như vậy đi." Cô hít sâu một hơi, kiên cường nữa cũng vậy, cô cũng chỉ là một người bình thường, là bác sĩ, là vợ, vẫn là mẹ của một đứa con.

Nước mắt tí tách, rơi vào lưng anh, một mảnh nóng rực.

Tần Hành hoảng hốt, ngũ tạng lục phủ đều đau, "A Vu, anh không sao."

Lâm Vu cắn môi, "Tần Hành, anh không được có việc gì xảy ra."

Anh không lo đau đớn, lập tức đứng lên, cẩn thận từng li từng tí dùng mu bàn tay lau sạch lấy nước mắt của cô, "A Vu, đây là ngoài ý muốn." Cho tới bây giờ đều chưa từng thấy cô khóc, anh bưng lấy mặt của cô, thần sắc trịnh trọng, "Anh thề."

Lâm Vu cũng sợ bóng sợ gió một trận, con lại ở tại trong bụng làm âm ỉ, không hào phóng đá tới đá lui.

Tần Hành sờ lấy bụng của cô, an ủi hai người.

Lâm Vu thanh âm nghẹn ngào, cô chăm chú nắm lấy cánh tay của anh, bởi vì khẩn trương, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch, "Nhất Nhất cũng lo cho ba ba."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 77

Edit: melbournje

Tàn Hành ngoài ý muốn mà dưỡng thương, hai người đều không có nói cho ba mẹ, sợ người nhà lo lắng. Cũng may, tố chất tâm lý của hai người đều cực mạnh, chỉ là về sau trong công việc, hai người đều càng cẩn thận e dè hơn. Vì người yêu, càng thêm bảo trọng.

Tháng tư năm tiếp theo, xuân về hoa nở.

Lâm Vu mãi cho đến một tuần trước khi sinh mới nghỉ đẻ. Rạng sáng bốn giờ, bụng ần ần đau, cô chậm rãi tỉnh lại.

Coi rên khẽ một tiếng, Tàn Hành lập tức liền tỉnh."Thế nào?"

Lâm Vu cắn răng, "Hắn là sắp sinh."

Tàn Hành sắc mặt xiết chặt, lập tức xuống giường, vịn cô rời giường, giúp cô thay xong quần áo, anh vội vàng thay xong đồ của mình.

Động tĩnh cũng đánh thức ba mẹ dưới lầu.

Ba mẹ Tàn từ phòng ngủ ra, "Sắp sinh sao?"

Tần Hành lên tiếng.

Mẹ Tần vội vàng đỡ Lâm Vu, "Đừng sợ, không có chuyện gì. Tần Hành con đi lấy xe. Nơi này giao cho mẹ cùng ba con."

Tần Hành: "Để cho ba cầm túi." Bọn họ đã sớm chuẩn bị xong đồ đạc.

Mẹ Tần nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Lâm Vu, "Được rồi, ba mẹ đều ở đây."

Ông Tần thu dọn đồ đạc, người một nhà chỉ có ông là khẩn trương nhất.

Nửa giờ sau, Tần Hành lái xe đến bệnh viện nhân dân tỉnh. Bởi vì quen biết, cũng bớt lo không ít. Lâm Vu vào phòng sinh xong, mẹ Tần tranh thủ thời gian gọi cho mẹ Lâm, báo cáo tình huống bên này.

Mẹ Lâm có chút khẩn trương: "Tôi lập tức đi nhờ xe tới."

Bạn Tần Y thật đặc biệt nhu thuận, sau một tiếng rưỡi, liền không kịp chờ được từ trong bụng mẹ chui ra. Bởi vậy, Lâm Vu liền không có quá nhiều đau đớn.

Y tá cười tủm tỉm, "Là con gái. Chúc mừng hai vị, 2.9kg."

Tần Hành hôn lấy thái dương Lâm Vu, anh đỏ mắt, nỗi lòng lo lắng rốt cuộc rơi xuống. "A Vu, cảm ơn em."

Lâm Vu toàn thân bất lực, cô cong cong khoe miệng, nhẹ nhàng lên tiếng.

Tần Hành đem con gái ôm đến trước mặt cô, "Giống em, rất xinh đẹp."

Lâm Vu trừng mắt nhìn, đưa bé mới sinh đỏ rục, đẹp chỗ nào?

Tần Hành đem con giao cho y tá, tâm tư đều thả trên người Lâm Vu. "Em nghỉ ngơi trước đi." Ánh mắt một giây không rời.

Nhà Tần được một cháu gái bảo bối, sáng sớm, mẹ Tần liền tranh thủ thời gian báo tin vui cho người nhà. Bà sớm chào hỏi, mọi người không cần tới bệnh viện, để Lâm Vu cùng bảo bối nghỉ ngơi trước.

Bất quá, trưa hôm đó, một nhà Chu Tu Lâm tới.

Khương Hiểu truyền thụ kinh nghiệm cho Lâm Vu, một bên khác, Chu Tu Lâm cùng Tần Hành cũng giao lưu kinh nghiệm nuôi trẻ.

Chu Tư Mộ ghé vào bên giường, chuyên chú nhìn em gái, "Nhất Nhất, anh là Mộ Mộ." Nói xong, tiểu gia hỏa hôn ở thái dương Nhất Nhất một cái chụt.

Đám người: "..."

Chu Tu Lâm có chút xấu hổ, "Mộ Mộ vẫn muốn có em gái." Con trai mình thoáng cái liền hôn cái gái nhà người ta, anh thật sự là không tiện nói gì.

Tần Hành khước mắt kéo ra, anh còn chưa có hôn con gái đâu.

Chu Tư Mộ duỗi tay nhỏ ra, nhẹ nhàng lôi kéo tay Nhất Nhất, "Trên người em gái có mùi sữa thật thơm."

Khương Hiểu phốc cười một tiếng, "Tần Hành, cậu nhìn Chu Tư Mộ nhà tớ như thế nào?"

Tần Hành mỉm cười, "Rất quý Nhất Nhất."

Khương Hiểu xoay mặt nói với con: "Mộ Mộ, về sau phải chiều cố Nhất Nhất."

Chu Tư Mộ trịnh trọng, "Nhất Nhất rất đáng yêu, con rất thích em."

Trưởng bối ở đây cười không ngậm được mồm.

Bạn Tần Y tính cách yên tĩnh, thật là phi thường nhu thuận. Lúc bảy tháng, con bé đã ngồi. Một tuổi đã gọi ba mẹ, còn đem đồ chơi ném cho Tiểu Dã.

Từ khi Tần Y sinh, Tiểu Dã liền bồi bạn bên con bé. Bọn họ sẽ cùng nhau chơi đùa, lúc Tần Y bò loạn, Tiểu Dã đều sẽ đi theo.

Tiểu Dã thật thà mỗi ngày đều cùng với Tần Y, cảm tình phi thường tốt.

Ngày Tiểu Dã rời đi, Tần Y khóc lớn một hồi, miệng bên trong một mực lẩm bẩm kêu tên Tiểu Dã. "Tiểu Dã —— con muốn Tiểu Dã."

Mặc kệ người trong nhà khuyên như nào, Tần Y đều không nghe.

"Nhất Nhất à, bà nội mua cho con chó samoyed mới nhé?"

"Nhưng nó không phải Tiểu Dã."

"Nhất Nhất nghe lời, Tiểu Dã lớn tuổi, nó phải đến một thế giới khác."

"Con biết, Tiểu Dã chết rồi, thế nhưng là vì cái gì Tiểu Dã có muốn chết đâu?"

Vấn đề này, bà nội cùng bà ngoại thật đúng là không biết giải thích. Mẹ Lâm cùng mẹ Tần đầu đầy mồ hôi, cuối cùng gọi cho Lâm Vu, để bọn họ nghĩ biện pháp.

Lâm Vu ở trong điện thoại hơi trấn an Tần Y bị thương, "Buổi tối mẹ mời anh Mộ Mộ đến chơi, con chuẩn bị một chút."

Tần Y nức nở: "Được ạ."

Mẹ Tần thở dài một hơi, "Tính tình Nhất Nhất giống y Tần Hành khi còn bé."

Mẹ Lâm: "..."

Buổi tối, Khương Hiểu đem Chu Tư Mộ tới, Chu Tư Mộ biết Tần Y thương tâm, cố ý mang theo mèo nhà mình đến cho cô bé xem.

Cũng không biết cậu làm sao an ủi được Tần Y, tâm tình Tần Y thực sự tốt.

Tần Hành cười, "Ngược lại bạn cùng lứa có thể cùng nhau sẻ chia nhỉ."

Lời này chưa.

Tần Hành cùng Lâm Vu ngày thường bận rộn công việc, nhưng mỗi ngày đều trở về, đều là tự mình trông con.

Bình thường cuối tuần, Tần Hành cùng Lâm Vu không đi làm, sẽ mang con đi chơi, đi bơi lội.

Tần Y thích bơi lội, mỗi lần đi bơi rất hưng phấn, khuôn mặt tràn đầy tươi cười.

Lâm Vu ngồi ở bên bờ, ánh mắt một mực đi theo Tần Hành cùng con gái. Tay nhỏ của Nhất Nhất không ngừng gãi ngực Tần Hành, "Ba ba —— ba ba —— "

Tần Hành dở khóc dở cười, "Đây là 0."

Tần Y nháy mắt mấy cái, tay nhỏ sờ lên, "0."

Từ đó, bạn Tần Y rất nhanh liền quen biết số 0.

Một lần nào đó, ông của Nhất Nhất đang đọc sách, Nhất Nhất đi qua, nghiêm trang chỉ vào "0" trên sách, "Đây là 0."

Ông Nhất Nhất một mặt kích động, "Nhất Nhất nhà ta thật tuyệt, đã biết số rồi. Đây là 0, đây là 1, là Nhất Nhất đó."

Nhất Nhất chỉ chỉ chính mình, "Nhất Nhất."

Ông Tần đối với sự giáo dục cho Tần Hành cho tới bây giờ đều là bỏ mặc, rất ít khích lệ con trai, nhưng đối với người cháu gái này, đó là dùng tất cả tâm huyết để dạy bảo.

Tần Y cầm bút sáp màu, tùy tiện vẽ hai cái "~~".

Ông Tần: "Nhất Nhất thật sự quá thông minh, sớm thôi sẽ biết viết tên, so với ba con còn lợi hại hơn!"

Bà Tần: "Tôi xem một chút, chữ này viết thật là tốt, còn có chút cảm giác giống đầu bút lông."

Ban đêm, Tần Hành về đến nhà, Nhất Nhất đã ngủ, ở trên giường lớn của bọn họ.

Tần Hành nhìn con gái, hôn hôn bàn tay nhỏ của con, "Hôm nay ngủ sớm như vậy?"

Lâm Vu khép sách lại, "Giữa trưa không có ngủ trưa, buổi chiều ba dẫn con đi xem lớp mỹ thuật." Cô đi đến tủ quần áo lấy đồ cho anh, "Anh đi tắm trước, xong rồi nói."

Tần Hành híp mắt nhìn qua cô, "Theo giúp anh."

Lâm Vu trừng mắt liếc anh một cái.

Cuối cùng vẫn như anh toại nguyện.

Phòng tắm nóng hôi hổi, anh nửa ôm cô, đưa cô chống đỡ ở trên bồn rửa tay, cực điểm triền miên.

Kết thúc về sau, thanh âm của anh khàn khàn, "Mệt rồi?"

Lâm Vu á một tiếng, tinh tế cùng anh nói chuyện ngày hôm nay của con gái.

Tần Hành cười vài tiếng, "Ba anh trước giờ chưa từng khen anh vẽ đẹp."

Lâm Vu đụng anh một chút, "Trở về phòng đi." Đến cùng không yên lòng để Nhất Nhất một mình.

Anh ôm cô trở về phòng, liền thấy Tần Y ngồi trên giường lớn, tay nhỏ vuốt mắt, một mặt biểu lộ, nhìn thấy ba ba cũng quay về rồi, cô bé lập tức giang hai cánh tay, "Ba ba, con cũng muốn ôm một cái."

Tần Hành bật cười, người một nhà nằm ở trên giường lớn. Anh đem con gái ôm đến trên người mình.

Tần Y ngủ đủ một giấc, lúc này có tinh thần. Tay nhỏ tại vẽ trên hình xăm ở lồng ngực ba, "Đây là 0."

Tần Hành vịn bé, sợ bé ngã xuống.

"Ba, làm sao ba không vẽ 1?" Tần Y chỉ mình, lại duỗi đầu ngón tay, "Đây là 1! Đây cũng là con! Ba ba, Nhất Nhất giúp ba vẽ."

Lâm Vu mím môi cười thầm, làm bộ đi ngủ.

Tần Y bò xuống giường, đến thư phòng cầm bút dạ.

Tần Hành thở dài một hơi, "Mẹ Tần, em cũng mặc kệ con mình nhỉ!"

Lâm Vu khẽ cười một tiếng, "Anh lấy được tên rất hay."

Cô bé bập bồm trở về phòng, cầm màu vẽ tranh trên ngực Tần Hành.

Tần Hành cao hứng theo cô bé, đợi con chơi mệt rồi, nhẹ nhàng đem con ôm đến giường nhỏ. "A Vu, sáng mai em dậy sớm một chút tẩy giúp anh mấy cái này."

Lâm Vu buồn ngủ lên tiếng.

"Hồi cấp ba em giúp anh vẽ nốt ruồi, anh rửa nửa ngày cũng không sạch." Anh đưa tay ôm cô, ở bên tai cô nói nhỏ.

"Biết rồi. Ngày mai dùng nước tẩy trang giúp anh tẩy." Lâm Vu uốn ở trong ngực của anh, dần dần yên giấc.

Tần Y bốn bốn tuổi, Lâm Vu được tin là phải đi nước F chi viện một năm. Đó là đất nước bị hỏa hoạn tàn phá.

Ngày ấy cô nhận được tin, Tần Hành cũng đã biết.

Lại là một năm. Cái số này hình như có liên quan chặt chẽ đến bọn họ.

Trên đường về nhà, Tần Hành mở miệng nói, "Anh thì không có vấn đề, chỉ sợ Nhất Nhất sẽ ồn ào." Anh biết, lúc cô đang đi học, đã có tâm nguyện như thế này, làm một bác sĩ biên giới. Lúc trước cô lúc ghi danh, hỏi qua ý kiến của anh, anh vẫn luôn là ủng hộ.

Lâm Vu cũng lo lắng vấn đề này, cô bắt đầu dĩ nhẹ cười."Em sẽ cùng con bé nói qua."

Tần Y biết mẹ phải ra nước ngoài vì công việc, "Vậy là giống mẹ anh Mộ Mộ, đi công tác sao?"

Lâm Vu gật đầu, "Nhưng mẹ sẽ đi lâu một chút."

Tần Y lắc đầu, cong cong bím tóc nhoáng một cái, "Lâu như vậy?"

Lâm Vu cầm tay của cô bé, "Nhất Nhất còn nhớ mẹ làm ở bệnh viện giúp các bạn nhỏ ra đời không? Lần này mẹ đi cũng là để như vậy."

Tần Y chồ hiểu chồ không, "Vậy được rồi." Bé sờ lấy mặt mẹ, "Nhất Nhất nếu rất muốn mẹ thì phải làm sao bây giờ?"

Lâm Vu chua xót, "Mẹ sẽ gọi video với Nhất Nhất."

Tần Hành đứng ở cửa, nghe được hai mẹ con nói chuyện. Tần Y rất hiểu chuyện, đối với công con bé ở nhà trẻ sẽ tự hào nói với các bạn cùng cô giáo rằng: Ba mẹ của tớ là bác sĩ, ba mẹ sẽ cứu người, rất lợi hại!

Nửa tháng sau, Lâm Vu cùng nhóm bác sĩ tỉnh J cùng nhau đi nước F.

Ngày ấy, Tần Hành mang theo Tần Y đến sân bay tiễn cô.

Tần Y không khóc, vung tay nhỏ, "Mẹ, mẹ phải chú ý an toàn!" Bé một mực làm động tác hôn gió.

Lâm Vu ép chính mình quay người đi vào, nước mắt trượt xuống. Cô từ trước đến nay cứng cỏi, giờ khắc này không nỡ xa chồng và con.

Một năm này nhất định là vất vả.

Y học của nước F kém hơn so với Trung Quốc, lúc bọn họ đến xong, một nhóm chi viện cùng bọn họ giao tiếp xong mới rời đi. Lâm Vu bị phân đến một bệnh viện, rất cũ nát. Khó có thể tưởng tượng, ở chỗ này mỗi ngày sẽ có ba bốn mươi đứa bé sinh ra. Đối với mấy nhân viên y tế lè tẻ này mà nói, công việc quả thật rất căng.

Lâm Vu nuốt lời với con gái, cô không thể cùng con call video mỗi ngày.

Cô đem tình huống nơi này nói với Tần Hành, trong lòng hai người dị thường khó chịu.

"Điều kiện chữa bệnh quá kém, nếu như đây là ở trong nước, những đứa trẻ này có thể cứu sống." Bọn họ là bác sĩ, thế nhưng bọn họ cũng rất nhỏ bé, không đủ để thay đổi thế giới này.

Tần Hành an ủi cô, cũng nghĩ trăm phương ngàn kế vì cô cung cấp trợ giúp. Anh biết ba của Tiểu Hàn có quan hệ với nước F, thế là mời ông ấy hỗ trợ đưa dụng cụ siêu âm dụng cụ cùng một chút thiết bị khác tới.

Ba Tiểu Hàn phụ thân cố ý vào bệnh viện, cùng Lâm Vu gặp mặt một chút.

"Đây là Tần Hành nhờ tôi giao cho cô."

"Cám ơn!" Lâm Vu nhìn ảnh chụp, Tần Hành cùng Tần Y đang đọc sách, ảnh chụp mặt sau viết một dòng chữ.

"Mẹ, Nhất Nhất nhớ mẹ."

Lâm Vu là tiến sĩ đã ra trường của đại học B, trình độ kỹ thuật có thể cao. Thế nhưng là ở chỗ này, y dược thiếu thốn, thiết bị đơn sơ, bọn họ chỉ có thể dùng hết sức mình trợ giúp sản phụ. Bọn họ ở nơi đó cũng chỉ dạy bà đỡ, những bà đỡ cũng có thể giúp sinh đứa bé.

Bọn họ là người bình thường, gặp phải loại khó khăn này thì phải cùng khiêu chiến, chỉ là trách nhiệm của bác sĩ, dùng sức mình giúp người bệnh.

Bản chất của hành động nhân đạo vô cùng đơn giản: Đó chính là, từng người, đặt mình vào hoàn cảnh khó nhất để giúp đỡ người

khác.

Một năm sau, Lâm Vu về nước.

Tần Hành mang theo Tần Y tới đón cô.

Thời gian thật rất nhanh.

Tần Y năm tuổi, trưởng thành, ngũ quan cũng khác, giống Tần Hành cũng giống Lâm Vu. Con bé mặc váy liền áo, tinh thần sáng láng, vừa nhìn thấy mẹ, lập tức rời khỏi Tần Hành, giống con ngựa tiến lên ôm lấy Lâm Vu.

Tần Hành nhanh chân đi đến.

Lâm Vu nhìn qua anh, anh cũng là nhìn qua cô, bốn mắt nhìn nhau, tình ý rả rích.

Không có lời nói khác, anh đưa tay đem hai mẹ con ôm ở trong ngực.

Lâm Vu nghẹn ngào: "Em về rồi."

Tần Hành mắt sắc thâm trầm, thanh âm khàn khàn, "Hoan nghênh trở về."

Tuổi nhỏ cố gắng, đổi lấy sự quen biết này.

Chúng ta cùng nhau đi qua thanh xuân, có ngọt, có khổ, có buồn, có mừng.

Điều tốt nhất chính là anh và em cả đời hiểu nhau, gắn bó.

Không sợ gian nan, không quên sơ tâm.

【 HOÀN 】

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 78: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

Lúc tháng mười, trường học tổ chức văn nghệ, tháng mười một tranh tài.

Chu Nhất Nghiên cùng Khuất Thần tích cực báo danh.

Khuất Thần cầm phiếu báo danh, "Nè, Chu Nhất Nghiên, tớ cũng sẽ không nể cậu, cậu vào không được chung kết cũng đừng có mà khóc."

Chu Nhất Nghiên hừ một tiếng, "Khuất Thần, cậu đang đùa à, cậu không sợ mất mặt xấu hổ sao. Tớ khuyên cậu nên bỏ thi sớm một chút."

Hai người anh tới tôi đi, chèn ép.

Khương Hiểu đứng dậy, "Đi, Lâm Vu, chúng ta cũng tham gia."

Lâm Vu đang cùng Tần Hành thảo luận một bài hóa, cô quay đầu, kinh ngạc nhìn Khương Hiểu, "Cái gì?"

"Đi tham gia cuộc thi hát này. Thắng được 500, nếu thắng chúng ta mỗi người 250."

Tần Hành khóe miệng giương lên, "Cậu muốn được 250, nhìn lại chính mình đi."

Khương Hiểu hướng anh liếc mắt, "Lâm Vu! Tham gia đi! Chứng tỏ cho mọi người cậu không phải một sách. Chúng ta là những người hoàn mỹ giỏi toàn diện."

Lâm Vu chậm rãi nói: "Tớ cảm thấy cái này không cần chứng minh đi."

Khương Hiểu: "A Vu —— "

Tần Hành nhìn Lâm Vu, buông lỏng biểu lộ.

Lâm Vu: "VẬY ĐƯỢC RỒI."

Khương Hiểu trên mặt tươi cười, "Cám ơn cậu! Tớ yêu cậu! Tớ đi lấy giấy đăng ký đây."

Anh biết sẽ như thế mà.

Lâm Vu xoay đầu lại, tiếp tục cùng Tần Hành bàn bạc. "25°C lúc, $[H^+]=[OH^-]=10^{-7}$ mol/L ; $KW=[H^+]\cdot[OH^-]=1\cdot10^{-14}$ " thanh âm của cô nhẹ nhàng êm tai, Tần Hành có chút thất thần.

"Tần Hành ——" Lâm Vu thấy anh thất thần, gọi anh một tiếng.

"Tớ hiểu được." Tần Hành cầm bài thi, nhanh chóng viết đáp án. Sau đó, anh hững hờ mà hỏi thăm: "Cậu sẽ tham gia cùng Khương Hiểu thật sao?"

Lâm Vu: "Cho vui thôi, vừa dịp gần đây không có việc gì."

Tần Hành yếu ớt nói ra: "Hai nữ sinh một đội, một nam một nữ đẹp hơn."

Lâm Vu: "Tớ lại càng thích hai nam một đội." Tần Hành đề cử cho cô những bài nhạc rất êm tai.

Tần Hành trầm mặc, lời gì đều không nói.

Một lớp bốn người báo danh tham gia đấu, chủ nhiệm Hách bên kia liền không qua được. Ông trực tiếp cùng Trương Cần nói, "Chu Nhất Nghiên cùng Khuất Thần tham gia coi như xong, Khương Hiểu cùng Lâm Vu cũng không cần tham gia."

Trương Cần lắc đầu, "Vì cái gì?"

Chủ nhiệm Hách nhìn thầy một chút, một mặt không thể tưởng tượng nổi, "Thầy Trương, cái này đến lúc nào rồi rồi? Cậu cần phải quản lý các cậu, cả đám đều lên trời rồi."

Trương Cần cười, "Trường học tổ chức thi đấu, không phải liền là muốn để học sinh rèn luyện một chút, thư giãn một tí. Khương Hiểu cùng Lâm Vu đã cảm thấy hứng thú như vậy liền để bọn chúng tham gia đi."

Chủ nhiệm Hách nhìn qua anh, lúc trước phỏng vấn tuyển giáo viên, ông làm sao lại cảm thấy Trương Cần là người thành thật chứ. Ông cũng phải duyệt vô số người. "Tôi nói cậu Trương này, nếu lớp dưới thì không sao nhưng hiện tại đã cuối cấp rồi, cậu vẫn muốn để bọn chúng tham gia hay sao?"

Trương Cần: "Thầy Hách, cứ để bọn Khương Hiểu tham gia đi, tôi cam đoan không để bọn chúng lơ là học tập."

Thầy Hách trầm mặc, không khỏi nghĩ tới lời hiệu trưởng Dư khuyên nhủ. "Cậu luôn luôn muốn mọi chuyện tốt, yêu cầu quá cao với người khác, nhưng là mỗi học sinh cần phải dùng cách khác nhau để rắn dạy." Ông so Trương Cần lớn hơn mười tuổi, đều là giáo viên, làm sao quan niệm có sự khác biệt chứ.

Ông gật gật đầu, "Chỉ một lần này thôi."

Trương Cần cười, "Chủ nhiệm Hách, cảm ơn."

Thầy Hách nhìn cậu, ông luôn luôn cảm thấy Trương Cần cùng học sinh quá thân, trước mặt học sinh liền không có uy tín, học sinh liền sẽ không sợ cậu. "Thầy Trương, cậu cảm thấy tôi thế nào?"

Trương Cần sững sốt một chút, "Đẹp trai!"

Thầy Hách mặt đều cứng, xấu hổ.

Khương Hiểu toại nguyện tham gia tranh tài. Lần tranh tài này chỉ có có cả lớp 10 11 báo danh nhiều, nghe nói cũng có học sinh lớp 12 báo danh, về sau bị chủ nhiệm gọi lên nói chuyện.

Tranh tài ngày đầu tiên, vào thứ 5 tiết 4: Lớp tự học.

Tần Hành cùng Tôn Dương và mấy nam sinh vụng trộm đi vào khán đài, người không nhiều. Hai vị thầy cô dạy nhạc đang ngồi sẵn ở đó.

Tôn Dương: "Lâm Vu các cậu ấy hình như là diễn thứ tám."

Tần Hành nhìn thoáng qua, đoán chừng hai người này ở phía sau chuẩn bị.

Khuất Thần ra sân thứ sáu, hai ngày này có chút cảm mạo, thanh âm có chút khàn khàn. Thế là cậu chọn một bài hát « mưa vẫn rơi ».

Tôn Dương: "Hát không tệ."

Tần Hành ừ một tiếng. Khuất Thần trên đài thoải mái, tình cảm dạt dào, động tác nhỏ đều có phong thái, cậu ấy thật rất biết bắt chước.

...

Tần Hành nhẹ nhàng nâng trán, diễn thật là sâu.

Đấu vòng loại, tài nghệ của mọi người chênh lệch thật lớn, lạc giọng, quên lời hay như thế nào đều có, tình trạng chông chất.

Tôn Dương cười không được, "Trường học chúng ta thật nhiều dũng sĩ."

Cuối cùng đã tới Khương Hiểu cùng Lâm Vu.

Tần Hành ngồi thẳng người, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn lên sân khấu, hẳn là lần đầu tiên nghe Lâm Vu hát.

Khương Hiểu: Em còn đang tìm kiếm

Một người để dựa vào cùng một cái ôm

Ai thay em cầu nguyện thay em phiền não

Vì em tức giận vì em náo loạn

Lâm Vu: Hạnh phúc bắt đầu có báo hiệu

Duyên phận để chúng ta chậm rãi nương tựa

Sau đó cô đơn bị nuốt hết

Chuyện nhàm chán cũng trở nên thay đổi

...

Khương Hiểu mặc quần dài đồng phục, Lâm Vu mặc váy đồng phục, giống như là một đôi.

Khương Hiểu tận lực đè ép thanh âm, mà Lâm Vu thanh âm mượt mà, tự nhiên, hai người phối hợp lại tương đối hợp.

Tôn Dương: "Mẹ nó! Lâm Vu hát thật dễ nghe."

Tần Hành tim đập như trống châu, hô hấp đều có chút loạn. Cô đến cùng còn có cái gì mà anh không biết.

Hồi lâu anh trầm giọng ừ một tiếng.

Tôn Dương cười hắc hắc, "Có phải hay không đang ghen hả!"

Tần Hành dương dương lồng mào, không có lên tiếng.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu hát xong, hai người về lớp. Ở sảnh bên ngoài nhìn thấy Tần Hành, Khuất Thần.

Tôn Dương đưa nước cho bọn họ, "Hai vị ca thần, mời."

Lâm Vu nhẹ nhàng cười một tiếng, "Cám ơn."

Tần Hành nhìn qua cô, "Cậu học hát bao giờ vậy?"

Lâm Vu uống một hớp nước nói, "Một tuần trước, Khương Hiểu chọn bài. Nghỉ giữa tiết cùng tự học buổi tối đều nghe một chút."

Tần Hành im lặng một chút, vân đạm phong khinh nói một câu, "Người tộc Miêu các cậu đều có thiên phú âm nhạc nhỉ."

Lâm Vu: "... "Coi như là khen đi.

Ngày tiếp theo, trường học công bố vào trận chung kết có 15 tiết mục. Khương Hiểu cùng Lâm Vu một đường từ vòng loại giết tới trận chung kết, mà Chu Nhất Nghiên dừng chân ở vòng loại.

Chu Nhất Nghiên tức khóc, "Ban giám khảo kiểu gì thế! Tớ hát một ca khúc kinh điển, bọn họ có khiếu âm nhạc không vậy? Huhu ——" cô lau nước mắt, "Chờ tôi về sau nổi tiếng, mỗi ngày kỉ niệm tôi sẽ không trở lại."

N

người ngồi bàn trước sau cảm thấy buồn cười, lại phải chịu đựng.

Khương Hiểu một mặt xuân phong đắc ý, "Lâm Vu, chúng ta trận chung kết hát «Tonight, i feel close to you » có được hay không?"

Lâm Vu biết bài hát kia, "Tớ không có vấn đề." Cô cúi đầu, nắm bút viết, làm bài tập.

Tần Hành ngồi sau, anh một tay nâng cằm lên, tai trái mang tai nghe, bài —— « lúm đồng tiền nhỏ ».

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, trên thân hai người lưu lại ánh nắng nhỏ vụn.

"Tần Hành, sách hóa của tớ ở chỗ cậu hả?" Cô xoay người lại, một mặt ôn nhu.

Anh nhẹ nhàng giương khóe miệng, từ chỗ sách trước mặt tìm đúng quyển sách của cô, đưa tay đưa cho cô. "Cảm ơn."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại Truyện

Tần Y lúc ba tuổi đi học nhà trẻ, Chu Tư Mộ đã tám tuổi, đã là tiểu học lớp 2.

Tháng chín, sáng sớm ở nhà họ Tần một mảnh hỗn loạn.

"Y Y, ăn nhanh không ba mẹ đi làm muộn mất." Lâm Vu nhìn đồng hồ trên tường, đưa nhỏ này một bát bát cháo ăn hai mươi phút.

Tần Hành thay xong quần áo, đi tới, "Làm sao còn chưa ăn nổi nửa bát?" Anh cầm lấy thìa, định dứt cho con.

Tần Y: "Y Y khẩu vị không được tốt."

Tần Hành bật cười, "Muốn đến bệnh viện kiểm tra chút không."

Tần Y: "Muốn muốn!"

Lâm Vu giật giật khóe miệng, "Anh đừng lại để bị con lừa. Quên đi, không ăn thì không ăn vậy." Đến nhà trẻ vẫn còn được uống sữa.

Tần Y học ở nhà trẻ quốc tế, ở ngay đầu phố đối diện nhà bọn họ, đi một chút là đến.

Tần Hành lái xe, tiện đường đưa con đi nhà trẻ.

Vừa lên xe, Tần Y liền bắt đầu nói thăm, "Ba mẹ, con lúc nào có thể lớn lên?"

Lâm Vu đang giúp con buộc tóc, "Mười năm nữa."

Tần Y đào bắt đầu đếm, "Một năm, hai năm, ba năm..."

"Không phải đếm, mà là mười năm nữa."

Tần Y im lặng một chút, nghiêm túc nói: "Con không thích đi học nhà trẻ."

Lâm Vu: "Thế nhưng các bạn nhỏ đều phải đi nhà trẻ, không thì làm có thể có kiến thức bây giờ?"

Tần Y thở dài một hơi: "Con muốn cùng anh Mộ Mộ lên tiểu học."

Tần Hành: "Ba năm sau, con sẽ lên tiểu học. Đừng có gấp."

Tần Y nhìn xem ba, "Sao ba mẹ không sinh con bằng tuổi anh Mộ Mộ chứ? Như vậy có thể cùng nhau đi học rồi?"

Thật tức giận mà!

Tần Hành như bị đả kích, "Ba mẹ lúc còn trẻ, rất nghiêm túc học tập, cho nên kết hôn muộn."

Tần Y lờ mờ gật gật đầu.

Lâm Vu hé miệng cười không ngừng.

Đến cửa nhà trẻ, Lâm Vu đem con đưa vào, đến cửa phòng học.

Tần Y nắm tay của mẹ, chết sống không chịu buông. "Mẹ, mẹ thật nhẫn tâm đem con mỗi ngày đều bỏ ở nơi này sao? Mẹ —— "

Lâm Vu có đôi khi thật rất nghi hoặc, Tần Y tính tình như vậy đến cùng là giống ai? Cô cùng Tần Hành khi còn bé đều không phải dạng này.

"Chờ ra về bà nội tới đón con."

Tần Y kìm nén khóe miệng, "Trẻ con một chút nhân quyền cũng không có." Nói xong, con bé quay người tiến vào phòng học.

Lâm Vu trở lại trên xe, ngồi vào trên ghế phụ. "Sau này con có thể làm diễn viên, cảm xúc không chế vừa đủ."

Tần Hành cười không ngừng, "Hiện tại trẻ con không giống thời đó, học hỏi lại nhanh, ngôn ngữ biểu đạt của Y Y so với bạn cùng tuổi tốt hơn nhiều, cho nên có đôi khi sẽ rất khoa trương."

Lâm Vu nghiêng đầu, "Đây có phải hay không là cùng trẻ em lớn tuổi hơn tiếp xúc nhiều?"

Tần Hành nhú nhú mày, "Khả năng đi. Tư Mộ cũng trưởng thành sớm vô cùng."

Lâm Vu cười cười, "Em ngược lại cảm thấy Tư Mộ càng ngày càng cứng chặc. Đúng, cuối tuần Khương Hiểu hẹn chúng ta đến Lăng Nam Ảnh Thị thành đi dạo."

Tần Hành: "Em ngược lại là thích tên tiểu tử kia."

Lâm Vu hé miệng, "Nó cũng rất chiều cổ Y Y mà."

Tần Hành không nói.

Hai nhà quan hệ tốt, Tần Y có đôi khi sẽ ở nhà Chu, mà Chu Tư Mộ cũng tương tự sẽ qua đêm ở nhà Tần.

"Như này cũng rất tốt, tựa như anh cùng Thẩm Nghi Đình, Khuất Thần khi bé, vẫn là thật náo nhiệt."

Tần Hành lườm cô một chút, "Bọn anh chỉ đơn thuần là bạn bè. Anh khi còn bé cũng sẽ không giống Chu Tư Mộ, tuổi còn nhỏ mà đã biết làm thân với con gái như thế."

Lâm Vu không nói, đoán chừng bác sĩ Tần lại đang kìm nén một đám lửa.

Sáng sớm thứ bảy, hai nhà riêng phần mình lái xe cùng đến Lăng Nam.

Đến Lăng Nam xong, bọn họ ở trong một biệt thự, thu dọn phòng một chút.

Chu Tư Mộ cùng Tần Y ở phòng khách chơi.

Tần Y trong khoảng thời gian này đang mê muội đất nặn, mỗi ngày chơi đều không chê dính. "Anh Mộ Mộ, anh bóp thử một cái xem."

Chu Tư Mộ nhìn tay cô bé toàn thứ gì, hoàn toàn nhìn không ra là cái gì. Anh mỉm cười, "Em nặn ba mình sao?"

Tần Y hì hì cười một tiếng, "Ba em không có đẹp mắt như vậy."

Chu Tư Mộ: "Để hình dung nam sinh không thể dùng đẹp mắt."

Tần Y: "Vậy dùng cái gì?"

Chu Tư Mộ: "Anh tuấn."

Tần Y: "Anh tuấn? Handsome? Em biết. Em học qua tiếng Anh rồi." Cô đây chỉ là không có cái đuôi, nếu không thì đang bắt đầu vậy rồi.

Chu Tư Mộ cười, "Đúng."

Tần Y khéo léo chơi đất nặn, Chu Tư Mộ mở cặp ra, lấy sách mang theo người.

"Anh Mộ Mộ, tiểu học chơi rất vui sao?"

"Không giống ở nhà trẻ đâu, tiểu học phải có kỷ luật, mỗi ngày còn có bài tập về nhà."

Tần Y trầm mặc một lát, không nói chuyện.

Chu Tư Mộ: "Em không cần phải sợ, tiểu học cũng rất tốt."

Tần Y: "Anh Tư Mộ, anh phải học tập thật giỏi, tương lai em đi học, anh giúp em làm bài tập có được hay không? Em không thích làm bài tập."

Chu Tư Mộ: "..."

Lúc mấy người đi ra, liền nhìn thấy cảnh tượng này. Chu Tư Mộ lưng thẳng tắp, cúi đầu đọc sách. Tần Y ngồi ở bên cạnh Chu Tư Mộ chơi đất nặn.

Lâm Vu cảm khái: "Mộ Mộ càng lúc càng giống ba."

Khương Hiểu gật đầu, "Khi còn bé rõ ràng nghịch ngợm như vậy, hiện tại giống Tu Lâm như đúc."

Lâm Vu nhẹ nhàng mở miệng, "Mộ Mộ Y Y, rửa tay, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Tần Y cầm đất nặn chạy tới.

Tần Hành ôm lấy con, "Nặn cái gì đây?"

Tần Y: "Ba đoán xem?"

Tần Hành quan sát tỉ mỉ, "Không giống ba, ai vậy."

Tần Y dương dương đắc ý, "Là anh Mộ Mộ anh tuần nha."

Đám người: "..."

Tần Hành nhìn về phía Chu Tư Mộ, Chu Tư Mộ sờ mũi một cái, nhìn về phía Lâm Vu, "Dì, chúng ta đi chỗ nào ăn cơm?"

Lâm Vu: "..."

Tần Y bắt đầu lên lớp chửi, hỏi qua mẹ, Lâm Vu cùng Tần Hành mời cho con bé một giáo viên dạy dương cầm.

Tần Y rất thích dương cầm, về sau nhà Tần nhờ người, để Tần Y học giáo sư Trương ở học viện nghệ thuật, giáo sư Trương khen con bé có tài năng âm nhạc.

Chỉ một thời điểm, con bé đã có thể một mình đánh một khúc dương cầm, còn tham gia biểu diễn trên đài truyền hình.

Cháu gái cũng không tiếp tục tinh nghịch, càng ngày càng duyên dáng yêu kiều. Bà Tần thích không chịu được, mấy năm này, bà cùng Lâm Vu ở chung đặc biệt tốt.

Lâm Vu đứa nhỏ này hiếu thảo, lại quan tâm trưởng bối. Cô cùng Tần Hành cũng thường xuyên tới thăm bọn họ, cũng mua cho bọn họ không ít đồ. Mặc dù bọn họ cũng không thiếu, nhưng có thể thấy được tâm ý của con cái.

Mùa hè năm đó Tần Y tham gia chương trình tìm kiếm tài năng của đài truyền hình.

Trong nhà người thân đều tới ủng hộ.

Chu Tư Mộ cũng tới, lúc này đã cao gần bằng ba mẹ. "Dì, chú, ba mẹ ta hôm nay bận rộn công việc, một mình con tới."

Lâm Vu đáp, "Y Y vừa rồi còn hỏi con có tới hay không đấy?"

"Con đi xem con bé một chút."

Chu Tư Mộ đi vào hậu trường, nhìn thấy Tần Y đang đang nói chuyện cùng bạn, tựa như không khẩn trương.

"Y Y —— "

"Anh Mộ Mộ, anh đã đến rồi sao."

"Một lát nữa không được khẩn trương nhé."

"Không có vấn đề."

Chu Tư Mộ nhàn nhạt cười một tiếng, đưa tay sờ soạng mái tóc dài của cô.

Ngày đó Tần Y độc tấu đàn dương cầm, thật làm người ta giật mình không thôi, nhạc Mozart được đánh bởi một cô bé sáu tuổi, tâm lý bình tĩnh, tiếng đàn như nước chảy mây trôi.

Nhà Tần mặc dù biết Tần Y có tài năng trong phương diện này, nhưng không nghĩ lại tốt như vậy.

Ông Tần nghi hoặc: "Đây rốt cuộc giống ai? Nhà chúng ta mấy đời đều không có ai giỏi âm nhạc."

Bà Tần cười: "Y Y thỏa mãn đưa con gái trong mơ của tôi, trước đây tôi muốn có đứa con gái như này."

Tần Hành nghiêng đầu nhìn Lâm Vu: "Giống Lâm Vu đó. Người tộc Miêu năng ca thiện vũ, có tố chất âm nhạc."

Lâm Vu có chút nhếch miệng.

Tần Hành đè ép thanh âm, "Tần Y lại được nhờ, đi thi không chỉ có thể thêm điểm, còn có di truyền tài năng từ mẹ."

Lâm Vu kỳ thật hoàn toàn không biết nốt nhạc, ca hát đều là theo cảm tính. "Tần Hành, nếu Y Y thích học đàn, để con bé tiếp tục học đi."

"Anh cũng nghĩ như vậy."

Hai người đều là người từng trải, bọn họ tin tưởng vững chắc học cái gì chỉ cần mình cảm thấy hứng thú, có thể kiên trì, làm cái gì đều sẽ hạnh phúc.

Tần Y vẫn rất ổn, học tập không hề giống Tần Hành cùng Lâm Vu năm đó, bất quá thành tích cấp 2 cũng top 50.

Chu Tư Mộ luôn cảm thấy con bé không có quá quan tâm, mỗi lần trước kì thi, anh đều phải ôn tập với cô bé.

Lúc Tần Y học lớp 9, Chu Tư Mộ đã học đại học P.

Hai người mỗi tuần đều sẽ gọi điện thoại.

"Tư Mộ, thứ bảy em muốn đến thành phố S xem biểu diễn dương cầm."

"Không phải cuối tuần em thi cấp ba sao?"

"Không có vấn đề."

"Hiện tại muốn đậu Nhất Trung phải nằm trước số 1000 mới có cơ hội."

"Anh đừng đặt áp lực trước khi thi cho em có được hay không?"

"Nếu như em thi không đậu Nhất Trung, anh tốt nghiệp đại học xong sẽ không ở trong nước nữa."

Tần Y: "..."

Chu Tư Mộ: "Được. Em suy nghĩ thật kỹ."

Cúp điện thoại, Tần Y ỉu xìu xìu ngồi ở phòng khách.

Bà Tần gọi cô vài câu, cô đều không có nghe thấy. "Y Y, ăn trái cây."

"Vâng, bà nội."

Bà Tần lo lắng mà nhìn cô.

Chờ đến thứ bảy tuần sau, người nhà Tần thấy cô căn bản không có đi ra ngoài như dự định.

Tần Hành nhăn nhăn mi, "Không phải muốn đến thành phố S sao?"

Tần Y: "Đến lúc nào rồi, con nào có tâm tư đó chứ, phải giành giật từng giây để học tập. Thi không đậu Nhất Trung, sẽ làm mất mặt ba mẹ mất."

Tần Hành nhú mày, trong lòng tự hào, "Thả lỏng là được, ba mẹ tin tưởng con."

Chờ anh cùng Lâm Vu nói chuyện, anh đem chuyện này kể cho cô. "Y Y thật càng ngày càng hiểu chuyện."

Lâm Vu cười: "Tư Mộ không cho con bé đi, bắt ở nhà ôn tập."

Tần Hành: "... " Ngực đau nhức.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 80: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

□

Tháng bảy, Tấn Thành công bố kết quả thi cấp ba, Tần Y được toại nguyện, trúng tuyển.

Ông bà Tần đang xem về các tour du lịch, "Y Y, không phải con muốn đến Thổ Nhĩ Kỳ để ngồi khí cầu sao? Y Y -- "

"Bà nội -- con muốn đến thành phố B."

"Mua hè chỗ nào trong nước chả đông, vừa nóng lại vừa bon chen."

Tần Y thở dài, bà nội không hiểu lòng của cô. "Giữa tháng tám, Nhất Trung đã học quân sự. Ai, con vẫn là ở nhà tu dưỡng thể xác lẫn tinh thần, luyện đàn vậy."

Ông Tần: "... " Lúc trước là chính con muốn ra ngoài chơi mà.

Bà Tần: "... " Tâm tư con gái 15 tuổi thật khó đoán.

Ban tối, Lâm Vu cùng Tần Hành trở về. Bà Tần nói: "Y Y không muốn ra nước ngoài."

Lâm Vu nghĩ lại đã hiểu, "Ba mẹ, tùy con bé thôi. Y Y hiện tại nghĩ hè, con bé cũng không nhỏ, một mình ở nhà cũng được." Những năm này may mắn mà có trường bồi hỗ trợ, chứ không hai người họ bận không chịu được.

Ông Tần cười ha ha, "Vậy chúng ta liền đi tìm thế giới hai người đi."

Bà Tần ưu thương, "Tôi vẫn là muốn cùng Y Y du lịch."

Ông Tần biểu lộ như bị thương.

Lâm Vu rửa một chùm nho cầm vào phòng con gái.

Tần Y đang đọc truyện tranh, "Cảm ơn mẹ."

Lâm Vu ngồi tại mép giường của cô, "Thật không muốn đi du lịch? Ba năm cấp ba con cũng không có tâm tư đi du lịch đâu đúng không."

Tần Y khép sách lại, cầm một quả nho thả vào trong miệng. "Mẹ, con không phải học bá, mẹ sẽ thất vọng sao?"

Lâm Vu nhìn cô, đưa tay để cô gối lên trên đùi của mình. Một chớp mắt, Y Y đã mười lăm tuổi, đã lên cấp ba.

"Con biết vẽ, biết đánh đàn, biết trượt tuyết, còn nhiều cái tuyệt hơn! Ba mẹ vẫn cảm thấy Y Y rất đáng gờm."

Tần Y hé miệng cười một tiếng, "Mẹ, mẹ cùng ba hồi cấp ba đã hẹn hò nhau sao?"

Lâm Vu nói, "Không có. Mẹ khi đó tập trung học tập, để thi đại học."

"Vậy ba thì sao? Ba đã thích mẹ từ sớm sao?" Đáy mắt Tần Y lóe ánh sáng.

Lâm Vu cười.

"Mẹ, mẹ liền nói một chút đi mà!"

"Ba con ở trường học là nhân vật phong vân, rất được nữ sinh hoan nghênh. Khi đó thường xuyên được tỏ tình."

"Chắc là ba đều từ chối."

"Ba con trước kia tính tình không tốt lắm, rất kiêu ngạo, còn có bệnh thích sạch sẽ."

Tần Y vui vẻ.

"Nhưng đối với người khác rất tốt, người khác tìm đến ba nhờ hỗ trợ ba đều nguyện ý. Có một lần mẹ ở thư viện đọc sách, bị trộm ví, liền là ba con giúp tìm về. Kết quả trong ví tiền tiền cũng mất, ba con đã bỏ tiền tiêu vật của mình vào. Đến đại học mẹ mới biết được việc này. Thì ra lúc ấy ba định mua giày phiên bản giới hạn, kết quả đưa tiền cho mẹ, cũng không đủ mua."

"Ba thật tốt. Con nghĩ ba ngồi sau mẹ, nhất định thường xuyên nhìn lên mẹ."

Lâm Vu cười.

"Mẹ, hỏi cấp ba mẹ thật không có thích ba sao?"

Lâm Vu im lặng chỉ chốc lát, cô nhìn qua ánh mắt của con gái mình, rất giống Tần Hành. "Thích ba con là một chuyện dễ hiểu, huống chi ba mẹ lúc đó có hơn 800 ngày sớm chiều ở chung."

Tần Y nháy mắt mấy cái, "Con thật hâm mộ ba mẹ, thật là lãng mạn."

"Y Y, mẹ không tán thành yêu sớm. Mười lăm mười sáu tuổi, còn chưa có đủ thành thực, cũng không đủ lớn để gánh chịu trách nhiệm." Lâm Vu không để lại dấu vết chuyển đổi đề tài.

Tần Y á một tiếng, "Con sẽ học tập cho giỏi, thi đỗ trường học cũ của ba mẹ."

Tần Hành đứng ở ngoài cửa, khóe miệng khẽ nhếch. Cho tới nay, anh đều tưởng rằng chính mình kiên trì nhưng chưa đủ để đã động cô. Thì ra hồi cấp ba cô đã có hảo cảm với mình.

Tần Hành nhướng nhướng mày, đi đến. "Đang nói gì đấy?"

Tần Y cười, "Bí mật."

Tần Hành cưng chiều nhéo nhéo cái mũi của con, "Con không muốn đi du lịch, vậy thì về Đông Lăng cùng bà ngoại và bà đi."

Tần Y thích Đông Lăng, "Vâng ạ."

Một nhà ba người nói chuyện một hồi, Lâm Vu cùng Tần Hành mới trở về phòng.

Vào phòng, Tần Hành ôm chặt lấy cô, khóe miệng lên khóe môi của cô. "Bạn học Lâm, thì ra em đã sớm thầm mến anh! Em cho tới bây giờ đều không nói!"

Lâm Vu bật cười, liền biết anh vừa mới ở ngoài cửa. "Lớn bao nhiêu rồi, còn không biết xấu hổ hả."

Tần Hành bất mãn, "Chê anh già? Bây giờ chúng ta vẫn để được thêm cho Y Y một đứa em nữa là!"

Lâm Vu liếc anh một chút, "Nói cho anh. Y Y không muốn đi du lịch, bởi vì kì nghỉ hè này Mộ Mộ không về, con bé khó chịu."

Tần Hành một mặt bất đắc dĩ, "Y Y đến cùng giống ai?" (Edit: Giống Tần Hành chứ ai =)))

Lâm Vu đưa tay vòng cổ của anh, "Mẹ nói giống anh!"

Tần Hành hôn cô, "Anh không phản đối yêu sớm, điều kiện kiên quyết là, không ảnh hưởng đến học tập. Có đôi khi hai người cùng một chỗ, cũng sẽ có tác dụng. Hạnh phúc cũng là một loại động lực."

Lâm Vu hỏi ngược lại: "Nếu Y Y cùng Tư Mộ yêu nhau thì sao? Bác sĩ Tần, anh không phản đối?"

Tần Hành cắn răng, "Nó dám! Y Y còn bé như thế."

Lâm Vu cười, "Bác sĩ Tần, anh đang tự vả hả?"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

□

Tháng 8, Nhất Trung sắp bắt đầu học quân sự.

Thừa dịp cuối tuần này, Lâm Vu cùng Tần Hành đều được nghỉ, người một nhà ra ngoài dạo phố ăn cơm.

Tần Y thân mật kéo tay Lâm Vu, đi shopping. Lâm Vu chọn cho con gái ba bộ trang phục mùa thu, "Bình thường đều mặc đồng phục, bên trong mặc quần áo dễ chịu một chút."

Tần Y thừa hưởng ưu điểm của mẹ, có thân hình cao gầy. Hiện tại đã cao gần bằng mẹ, có lẽ hai năm nữa sẽ còn sao hơn.

"Mẹ, con thích cái váy này, con có thể đi thử một chút không?" Tần Y từ trên kệ lấy xuống. Áo liền váy màu trắng, rất tinh xảo.

Tần Hành: "Váy đi thử một chút đi." Tần Hành cùng Lâm Vu mặc dù sủng ái con gái, cũng có điểm dừng. Con gái từ nhỏ hiểu chuyện, xưa nay sẽ không hung hăng càn quấy muốn cái gì. Quần áo cũng xưa nay cũng không cần hàng hiệu, chỉ cần dễ chịu là được. Giống như Lâm Vu, mặc áo thun cũng được.

Lâm Vu nhìn anh một cái, "Huấn luyện quân sự xong chẳng mấy chốc là đến tháng 9, thời tiết lạnh, không nên mặc váy."

Tần Hành: "Hiếm khi con bé mới yêu cầu cái gì mà, theo con vậy."

Lâm Vu hé miệng cười một tiếng.

Cùng ngày, Tần Hành lại dẫn tiếp Lâm Vu cùng con gái đến quầy mỹ phẩm.

Đêm thất tịch sắp đến, toàn bộ sản phẩm ngập tràn hương vị thất tịch.

Lâm Vu tùy ý chọn một quầy dưỡng da, nhân viên giới thiệu vài món cho cô. Kết quả lấy xuống một bộ, tận năm sáu ngàn.

Lâm Vu ngây ra một lúc.

Tần Hành đương nhiên biết, mỹ phẩm tốt đương nhiên giá không rẻ. Lâm Vu chọn bộ này giá cả còn tốt rồi. Cô đối mỹ phẩm dưỡng da không hiểu rõ lắm, rất nhiều mỹ phẩm của cô đều là bà Tần mua.

Lúc trước, bà Tần nhìn thấy Lâm Vu dùng phấn rôm của Tần Y, một mặt hoảng hốt, về sau, thỉnh thoảng cho Lâm Vu một chút mỹ phẩm dưỡng da.

Tần Y: "Ba, đưa con quét thẻ đi."

Tần Hành: "Vinh hạnh của ba."

Tần Y rất là vui vẻ đến quầy thu ngân quét thẻ.

Lâm Vu không nhịn được cười một tiếng, "Em rút cuộc cũng hiểu rõ giá trị của xinh đẹp, đập tiền vào mặt thế này cơ mà."

Tần Hành: "Bà Tần, em đã thay anh tiết kiệm tiền nhiều năm như vậy, về sau mời dùng thỏa thích."

Tần Y xách đồ hộ mẹ, "Mẹ, tuổi này phải chăm sóc tốt, mẹ không thể ỷ vào da mình đẹp, liền không quản lý. Mẹ xem dì Khương dưỡng da như nào, cả trang điểm, so với Tư Mộ, tất cả mọi người đều nói dì là chị của anh Tư Mộ."

Lâm Vu bật cười, "Ai mà chả phải già đi."

Tần Y: "Mẹ lão hóa chậm, ba sẽ cao hứng."

Tần Hành khẽ chau mày, "Đừng nói ba nông cạn như vậy, mặc kệ mẹ con biến thành cái dạng gì, trong mắt ba đều là đẹp nhất."

Không lâu sau, bắt đầu quân sự. Huấn luyện quân sự phải ở túc xá, tám người một phòng, Tần Y lần đầu ở ký túc xá, ngược lại là cảm thấy mới mẻ.

Đều bằng tuổi nhau, mọi người nói không hết chuyện.

Tần Y so với ba thì hòa hợp hơn, so mẹ thì hoạt bát hơn, thêm nữa, dáng dấp lại đẹp mắt. mấy ngày kế tiếp, lớp học đều đã quen cô.

Từ đó, Tần Hành cùng Lâm Vu có thể giới của hai người. Bất quá, hai người vẫn hơi nhớ con.

Trường học không cho phép học sinh mới mang điện thoại, phụ huynh cũng không có cách nào liên hệ.

Ngày đầu tiên, Tần Hành ngược lại là còn ổn, ở bệnh viện như thường.

"Chủ khoa Tần, tôi nghe nói Nhất Trung năm nay tăng thời gian quân sự lên hai ngày rồi?"

"Đúng thế. Hiệu trưởng Hách nói, muốn để bọn họ chịu khổ, mới có thể nghiêm túc trong ba năm."

"Cũng đúng. Trẻ con hiện nay dính lấy điện thoại, không như hồi xưa. Lại nói, cậu có nhớ con không?"

Tần Hành cảm sở ghi bệnh, vừa đi vừa nói: "Lâm Vu để cho tôi hiện thích ứng loại cuộc sống này."

"Ha ha ha —— "

Tần Hành đối với năng lực thích ứng của con gái cũng không sợ, tóm lại chỉ có chút nghĩ.

Tối về, Lâm Vu còn đùa anh, "Nếu không ngày mai tan tầm chúng ta đi xem một chút?"

Tần Hành yếu ớt nói: "Lúc này mới mười hai ngày mà thôi, chờ kết thúc chúng ta lại đi thăm con."

Lâm Vu hé miệng, "Ngày đó Tư Mộ trở về."

Tần Hành vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Em và anh đều bận việc, để Mộ Mộ đi đón Y Y đi."

Tần Hành: "... Ba mẹ anh cũng có thời gian."

Lâm Vu: "Em nghĩ Y Y lúc này càng muốn nhìn người đến là Chu Tư Mộ hơn. Tàn Hành, anh có thể hay không rộng lượng một chút, đừng ăn dấm." May mắn, anh như nào cô cũng hiểu

Tàn Hành cắn răng, "Cũng không biết tại sao em lại coi trọng thằng bé đó."

Chu Tư Mộ từ thành phố B trở về, cha mẹ mình còn chưa kịp gặp, về nhà buông hành lý, liền đến Nhất Trung.

Giờ phút này, toàn người nhà đang chờ con cái.

Anh giật giật khóe miệng, không biết tiểu nha đầu một lát nữa nhìn thấy mình sẽ như nào? Bọn họ ăn tết mới gặp mặt, năm nay sinh nhật cô, anh đều không có thời gian trở về.

Cửa trường học mở ra, học sinh chậm rãi mang hành lý đi ra.

Chu Tư Mộ trong đám người liếc mắt liền thấy được Tàn Y.

Đen.

Cô một đường cùng bạn học cười cười nói nói, xem ra, mười hai ngày trôi qua rất vui vẻ.

Chu Tư Mộ sai bước đi tới, cách hai mét khoảng cách, anh trầm giọng hô, "Tàn Y ——" thanh âm thanh nhuận êm tai.

Tàn Y ngây ngẩn cả người, mấy giây sau đó, buông hành lý, xông lên, ôm lấy anh. "Chu Tư Mộ!" Cô lớn tiếng kêu tên của anh, "Sao anh lại tới đây?"

Chu Tư Mộ khóe miệng ngậm lấy ý cười, "Lại không có quy củ."

Khuôn mặt Tần Y tươi cười, lộ ra một hàm răng trắng nõn.

Năm giờ chiều, mặt trời vẫn như cũ nóng bỏng treo ở trên trời.

Chu Tư Mộ lấy hành lý của cô, mấy cái nữ sinh một mực nhìn anh. "Chào các em, anh là —— anh của Tần Y."

Tần Y tươi cười nao nao.

Bạn học A: "Tần Y cậu cũng không có nói cho chúng tớ biết, cậu còn có anh trai?"

Bạn học B: "Chào anh!"

Chu Tư Mộ hướng các cô gật gật đầu, "Có thời gian cùng Tần Y đến nhà chơi."

"Được được!"

"Chúng em đi trước."

"Anh, hẹn gặp lại!"

Tần Y: "... Tạm biệt."

Mấy bạn học nháy mắt ra hiệu với cô.

Duyên của anh cũng quá tốt đi.

Chu Tư Mộ đưa Tần Y trở về, Tần Y về nhà liền tìm nước khoáng, uống hơn phân nửa mới mở miệng, "Tư Mộ, em còn cho là anh không về."

"Nhớ anh?" Khóe miệng của anh nổi ý cười.

Tần Y cắn cắn môi, trầm trầm nói: "Không có. Quà em đâu?" Cô vươn tay.

Chu Tư Mộ nhìn qua cô, tám tháng không gặp, cô thay đổi rất lớn. "Phơi nắng nhiều thật là đen. Hửn là anh nên mua mặt nạ dưỡng trắng cho em."

Tần Y há to miệng, một mặt không thể tin, "...". Làm tức chết. Cô xoay người đi toilet, nhìn chính mình, cô gần sát tấm gương, "Đen thật." Nói, lại giật giật quần áo, nhìn bụng mình một chút.

Không có so sánh không có thương tâm, thật đen.

Cô vỗ vỗ mặt, "Không nên lười biếng không thoa kem chống nắng. Anh anh anh..."

"Y Y ——" Chu Tư Mộ ở ngoài cửa, gõ cửa một cái.

"Anh đi đi." Tần Y thương tâm, thời điểm xấu nhất cả đời lại bị anh nhìn thấy. "Chờ em trắng ra anh hãy đến."

Chu Tư Mộ: "... Qua một thời gian ngắn liền có thể trắng lại."

Tần Y không để ý đến anh.

Chu Tư Mộ thấy bên trong không có động tĩnh, anh nhú nhú mày, "Y Y, lúc em xấu nhất anh còn nhìn rồi."

Tần Y: "... Em có lúc nào xấu nhất sao?"

Chu Tư Mộ cười khế: "Lúc em vừa ra đời, dúm dỏ, làn da lại đỏ, giống con khỉ nhỏ."

Tần Y: "Gật người! Ông bà của em đều nói em vừa đẻ ra rất xinh, liền là một mỹ nhân."

Chu Tư Mộ cố nén cười, "Đúng vậy. Cho nên anh liền hôn em."

Tần Y: "Anh hôn em?"

Chu Tư Mộ: "Được, mau ra đây đi. Anh mang em ra ngoài, em không phải muốn gặp thú sao? Thời gian của anh có hạn. Nếu là em không muốn đi, quên đi."

Cửa lập tức mở ra.

Tần Y từ bên trong ra, sắc mặt có chút mất tự nhiên. "Em chỉ rửa mặt mà thôi."

Chu Tư Mộ gật gật đầu.

Buổi tối, Chu Tư Mộ mang cô đi ăn pizza, lại mua cho cô trà sữa, xếp hàng nửa giờ, cũng là đủ!

Lúc trở về, Tần Y ôm hai con gấu đồ chơi.

Chu Tư Mộ đi trước cô nửa bước.

Tần Y khóe môi nhếch lên ý cười, cô nhìn qua bóng lưng cao lớn của anh. "Chu Tư Mộ —— "

Chu Tư Mộ dừng bước lại, anh quay đầu, "Thế nào?"

Tần Y ngửa đầu, cô nháy nháy mắt, "Có phải anh thích con gái da trắng hay không?"

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 82: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

□

Trong quá trình trưởng thành của Tần Y, Chu Tư Mộ đóng một vai trò rất quan trọng.

Từ khi cô có kí ức đến nay, mọi sinh hoạt đều đầy ắp Chu Tư Mộ.

Cô tập tễnh tập đi, anh là người dắt tay cô.

Cô bi bô tập nói, là anh một lần lại một lần dạy cô gọi anh.

Mỗi lần cô đi thi, đều là anh kiên nhẫn giúp cô ôn tập.

...

Anh tốt như vậy, đến cùng thích dạng con gái gì? Tần Y trong lòng hiếu kì lại lo lắng bất an.

Chu Tư Mộ từ lúc học tiểu học đã nhận được đồng giấy, đến cấp hai cấp ba càng thêm tấp nập.

Tần Y còn trong lúc vô tình đọc được thư người ta viết cho anh.

Đó cũng là lần đầu tiên cô biết phải biểu đạt "Thích" như nào?

"Bạn học Chu Tư Mộ, chào cậu, tớ là XXX. Từ lớp 10 đến 11, mỗi lần tập thể dục, tớ cũng sẽ ở trong đám người tìm bóng dáng cậu. Ba năm qua, tớ một mực yên lặng chú ý cậu, chú ý của kiểu tóc, giày của cậu, mỗi lần cậu thi thứ tự như nào tớ đều yên lặng nhớ kỹ. Tớ lấy cậu làm mục tiêu, một mực cố gắng làm tốt nhất có thể. Hôm nay tớ muốn nói cho cậu, Chu Tư Mộ, tớ thích cậu..."

Tần Y mặt đỏ tới mang tai xem xong, Chu Tư Mộ cầm một cốc nước trái cây đi tới. "Y Y —— "

Tần Y bị bắt quả tang, trong lòng bịch bịch nháy, "Em —— cái này ——" cô lúng túng không biết nên giải thích thế nào.

Chu Tư Mộ nhìn lướt qua đồ vật trong tay của cô, chậm rãi đi qua, đem nước trái cây bỏ lên trên bàn. Anh nhíu nhíu mày, từ trong tay cô rút lấy tờ thư.

"Em không phải cố ý nhìn lén. Em vừa rồi là hiếu kì." Tần Y quẫn bách.

Chu Tư Mộ trầm mặc, quyết định nhân cơ hội này giáo dục cô.

"Nếu em biết đây là thư tình người khác viết cho anh, em nhất định không xem." Tần Y một lần nữa cương điệu.

Chu Tư Mộ lấy mắt nhìn cô.

Tần Y nuốt một cái yết hầu, "Chu Tư Mộ, lớp 12 là thời kì quan trọng, phải chăm chú học tập."

Đôi mắt của Chu Tư Mộ hiện lên một chút ý cười, "Anh học tập tốt như vậy, có cái gì có thể ảnh hưởng?"

Tần Y mở to hai mắt nhìn, "Chẳng lẽ anh thích XXX? Anh đồng ý rồi sao?"

Chu Tư Mộ mím khóe miệng, nhìn bộ dáng cô tức giận. Anh hỏi: "Em cảm thấy XXX thế nào?"

Tần Y đột nhiên liền khó chịu. "Không phải nói hiệu trưởng Hách của Nhất Trung rất ghét yêu sớm sao? Vì sao không bắt được bọn họ chứ?" Đáng ghét!

Chu Tư Mộ đem nước trái cây đưa đến trong tay cô, "Cấp ba anh sẽ không yêu, lên đại học cũng thế."

Tần Y nháy mắt, "Vì cái gì chứ? Đại học hẳn là có thể yêu đương rồi."

Chu Tư Mộ nhíu mày, "Được rồi, vậy thì lúc đại học..."

Tần Y lập tức che khóe miệng của anh, "Em cảm thấy anh nói đúng, đại học đừng nói yêu đương. Học tập cho giỏi, không phụ kì vọng ba mẹ."

Chu Tư Mộ nhẹ nhàng cười một tiếng, "Đây cũng là ý anh muốn nói với em. Về sau nam sinh khác đưa thư tình cho em cũng không nên nhận."

Tần Y: "Em có thể học tập cách viết không?"

Chu Tư Mộ: "Ờ —— em cũng muốn học? Sau đó viết cho ai?"

Tần Y cười một tiếng, nói thầm trong lòng, đương nhiên là viết cho anh.

Vậy sau này, Tần Y một mực tuân thủ quy củ của Chu Tư Mộ, kiên quyết không đọc thư tình người khác viết cho mình. Hiện tại cô lớp 10, anh học đại học năm ba.

Cô thật rất hiếu kì, anh đến cùng thích người con gái như nào?

Chu Tư Mộ nhẹ nhàng cười một tiếng, "Anh thích con gái không cần đặc biệt thông minh."

Tần Y: "Chỉ đơn giản như vậy?"

Chu Tư Mộ: "Vậy em muốn như thế nào?"

Tần Y: "Tỉ như, thân thể của cô ấy? Tính cách của cô ấy? Năng khiếu? Biết khiêu vũ, biết —— đánh đàn?"

Chu Tư Mộ: "Ừm. Biết cái này cũng rất tốt, về sau em có thể giới thiệu cho anh người con gái như vậy."

Tần Y cắn răng. Thật là xấu xa!

Chu Tư Mộ cầm gấu bông nhẹ nhàng điểm điểm đầu của cô, "Chuyện của anh chính anh có sắp xếp. Em bây giờ học tập cho giỏi!"

Tần Y, "Anh liền thích trông coi em."

Chu Tư Mộ đưa cô về nhà, đúng lúc Tần Hành cùng Lâm Vu đều ở nhà.

"Chú, dì ——" anh tự nhiên hào phóng chào hỏi.

Lâm Vu nhìn qua anh, cậu bé đã trưởng thành. "Lần này về mấy ngày?"

"Một tuần ạ."

"Bạn học sao?"

"Cũng tạm ạ."

"Con muốn ở lại trong nước học nghiên cứu rồi?"

"Đúng thế."

Lâm Vu hé miệng cười một tiếng, đứa nhỏ này làm cái gì đều bày mưu nghĩ kế bên trong. Sự an bài của vận mệnh thật kỳ diệu. Khương Hiểu tính cách tùy tiện, sinh ra đứa con tính cách như này. Mà cô cùng Tần Hành tính cách trầm ổn, tính cách con gái lại không giống hai người bọn họ, ngược lại là có chút giống Khương Hiểu.

"Y Y, con phải học tập anh Tư Mộ."

Tần Y lên tiếng, "Vâng ạ!"

Tần Hành lại nói: "Y Y, hãy cứ là chính mình. A Vu, chúng ta không thể có tư tưởng rất bảo thủ mục nát."

Chu Tư Mộ mở miệng: "Chú, con cũng đồng ý ý kiến của chú. Y Y có thiên phú âm nhạc, đúng là khó có được."

Tần Y hé miệng cười, cô bị khen có chút ngượng ngùng. "Không có lợi hại như vậy, chỉ là hơn so với người bình thường một chút."

Chu Tư Mộ nhìn cô, ánh mắt ôn nhu mang theo vài phần cưng chiều.

Tần Hành ho khan vài tiếng.

Chu Tư Mộ liếm liếm thần sắc, "Thời gian không còn sớm, con về nhà trước. Hôm nào tới thăm hai người. Chú, dì, hẹn gặp lại."

Lâm Vu: "Đi đường cẩn thận."

Tần Y nhìn bóng lưng anh, cô yếu ớt thở dài, ôm gấu bông, "Cha mẹ, con đi tắm trước."

Tần Hành nhìn về phía Lâm Vu, "Chu Tư Mộ có một chút rất giống Khương Hiểu."

"Cái gì?"

"Kiên trì." Tần Hành cười, "Đứa trẻ trưởng thành sớm không dễ dàng, chờ đi."

Lâm Vu hiểu ý anh. "Đúng vậy nhỉ. Y Y mới lớp 10, lấy tính cách của Tư Mộ. Y Y chưa tốt nghiệp cấp ba, nó hẳn không dám thổ lộ tâm ý."

Tần Hành không cảm thấy có cái gì. "Điểm ấy nó cũng không tệ, rất có phong phạm của anh năm đó."

Lâm Vu: "..."

Tần Y tắm rửa xong, lại lấy mặt nạ của Lâm Vu, dán trên mặt.

Tần Hành nhìn thấy, sửng sốt một chút. "Y Y, con còn nhỏ, không nên dùng sớm."

"Ba ba, con đen sì rồi, phải mau xinh đẹp trở lại thôi. Tư Mộ nói con đen! Ai! Nam sinh đều thích con gái da trắng."

Tần Hành: "..."

Tần Y: "Ba ba, mẹ con làm sao trắng như vậy chứ?"

Tần Hành: "Mẹ con trời sinh đã trắng. Y Y à ——" anh dừng lại.

"Ba ba, chuyện gì?"

Tần Hành nghĩ đi nghĩ lại, "Không có việc gì. Uống nước chanh cũng trắng da."

"Ngày mai con liền uống!"

Tần Hành buồn khổ rời đi.

Chu Tư Mộ về đến nhà, cha mẹ anh cũng đều trở về. Nhiều năm như vậy, ân ái của cha mẹ có thừa, cũng chưa từng che giấu.

"Từ nhà Tần trở về?" Chu Tu Lâm hỏi.

"Đúng thế. Mang Y Y đi ăn cơm."

Khương Hiểu cười, "Tâm tình chú Tần của con có tốt chứ?"

Chu Tư Mộ sờ mũi một cái, "Mỗi lần cũng không quá tốt."

Khương Hiểu thần sắc nghiêm túc mấy phần, "Tư Mộ, Y Y còn nhỏ, con cũng không cần quá gấp."

Chu Tu Lâm khoan thai uống một hớp nước, "Nếu anh là Tần Hành, đoán chừng anh cũng tám tấc. Con gái bảo bối nhà mình bị đứa khác cướp đi mất."

Khương Hiểu liếc anh một chút, "Thật có lỗi à, Chu tiên sinh, đáng tiếc anh không có thể như vậy được rồi."

Chu Tư Mộ bất đắc dĩ cười một tiếng.

Còn nhiều thời gian, cũng chỉ là ba năm nữa. Anh chờ đợi vậy!

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

□

Tàn Y từ khi sinh ra đều thuận buồm xuôi gió, cô vẫn như cũ mỗi ngày luyện đàn. Bởi vì ngoại hình xuất sắc, cô vào trường học với rất nhiều sự chú ý của nam sinh. Tự mình biến mình thành một bông hoa xinh đẹp của Nhất Trung.

B

ất quá, chính cô xưa nay không để ý những thứ này.

Cô đối với học tập giống như Chu Tư Mộ nói, chỉ tốn 80% cố gắng, bất quá cũng đủ rồi. Cô đọc manga, xem phim, đánh tennis, cái gì cũng có lướt qua.

Chỉ cần cô vui vẻ, Tàn Hành cùng Lâm Vu xưa nay không yêu cầu cô phải đứng thứ nhất.

Tàn Y lên cấp ba xong, mỗi tuần vào ngày cố định đều liên hệ với Chu Tư Mộ. Có đôi khi Tàn Y đem bài tập không biết làm đưa cho anh, anh giúp cô phân tích. Có đôi khi Chu Tư Mộ bận bịu, Tàn Y liền an tĩnh nói chuyện lý thú trong lớp, ngẫu nhiên anh sẽ nói vào đôi lời.

Bạn chung lớp học cùng Tần Y đều biết cô có một người anh lợi hại, thậm chí có người hỏi Tần Y số điện thoại của Chu Tư Mộ.

Tần Y đều cự tuyệt, rất cuộc có một lần có người hỏi cô. "Tần Y, không phải là cậu thích anh ấy? Muốn giữ cho chính mình chứ!"

Cặp con mắt tinh nghịch xinh đẹp của Tần Y lóe sáng tinh tinh, "Đúng nha! Tớ thích anh ấy." Cô chỉ có ở trước mặt người ngoài mới dám nói ra tiếng lòng.

"Vậy cậu chủ động một chút. Anh ấy ưu tú như vậy, người thích nhất định rất nhiều. Đại học yêu đương tự do, nếu như anh ấy thích người khác thì sao?"

"Có nữ sinh theo đuổi nữa! Nữ truy nam, cách tàng sa! Rất dễ dàng!"

Tần Y hé miệng cười, "Các cậu làm sao biết nhiều như vậy." Cô có chút nóng mặt. "Được rồi! Tớ đã biết!"

Cô làm sao không có nghĩ qua những thứ này! Thế nhưng làm sao bây giờ? Ai bảo giữa bọn họ kém năm tuổi! Cô đuổi không kịp. Còn ở xa nữa chứ! Có thể so với Ngưu Lang Chức Nữ.

Vào mùa đông của lớp mười, cụ của cô qua đời. Cụ ra đi không có thống khổ, rất an tĩnh.

Tần Y nhìn vành mắt mẹ và bà đỏ ửng, từ khi nhận được tin mẹ đã lén khóc nhiều lần. Cô không dám nhìn, một mình chạy đến bên ngoài khóc một trận.

Đúng lúc,

Chu Tư Mộ gọi điện thoại tới, "Y Y —— "

"Chu Tư Mộ, sinh mệnh tại sao lại có hồi kết?"

Chu Tư Mộ nghe thanh âm khàn khàn, "Là vì để chúng ta có giới hạn tuổi tác, càng thêm quý trọng lẫn nhau."

Tần Y lệ rơi đầy mặt. Lúc Tiểu Dã ra đi, cô khóc lớn một trận, một thời gian rất dài tâm tình đều không quá tốt, về sau trong nhà cũng không tiếp tục nuôi thú cưng.

"Chu Tư Mộ, anh sẽ vĩnh viễn chăm sóc em sao?" Cô nhìn qua nơi xa mênh mông, trong lòng đột nhiên vắng vẻ.

"Sẽ." Chu Tư Mộ thanh âm ôn nhuận êm tai, "Y Y, anh sẽ một mực hầu ở bên cạnh em."

Lễ tang của cụ làm ba ngày, trong thôn hàng xóm rất nhiều người đều chạy về tới phúng viếng, tiễn biệt đoạn đường cuối cùng.

Ngày thứ hai, Chu Tư Lâm, Khương Hiểu còn có Chu Tư Mộ cũng tới.

Khương Hiểu ôm lấy Lâm Vu, "Nén bi thương!"

Lâm Vu nghẹn ngào khó tả. Không có bà liền không có cô, trong lòng cô, bà chính là bà ngoại.

Chu Tư Mộ cùng Tần Y đi đến phía ngoài trên đường nhỏ.

Tần Y hỏi: "Anh không phải không được nghỉ sao?"

Chu Tư Mộ nhìn qua cô, "Xin nghỉ. Hẳn là tới tiễn bà một đoạn đường cuối cùng."

Tần Y nháy mắt mấy cái, "Cám ơn anh."

Chu Tư Mộ đưa tay đem cô ôm vào trong ngực, "Đồ ngốc."

Tần Y khó chịu nước mắt lại xuất hiện. "Em không nỡ! Cụ tốt như vậy! Khi còn bé cụ dạy em trồng rau! Mùa hè giúp em bắt dế."

Chu Tư Mộ trong lòng khẽ thở dài một hơi. Anh có thể không trở lại sao! Tiểu nha đầu trọng cảm tình, khẳng định rất khó chịu. Lúc này ai cũng không thể chú ý đến cô.

"Đừng khóc! Không phải cụ thích nhất lúc em cười à." Anh bưng lấy mặt của cô, nhìn hai mắt đầm lệ.

Tần Y quau qua một bên, "Xấu!" Cô loạn xạ lau lau mặt.

"Anh cũng sẽ không ghét bỏ em." Chu Tư Mộ giúp cô tinh tế lau mặt.

Tang sự kết thúc, người nhà Tần cũng đem mẹ Lâm đón đi. Mẹ Lâm lớn tuổi, hai năm trước vừa làm giải phẫu tim, vẫn là Tần Hành tự mình cầm dao. Lâm Vu cũng không có thể để mẹ một mình ở Đông Lăng, dưới sự khuyên bảo của Tần Y, mẹ Lâm cuối cùng cũng đồng ý cùng bọn họ ở cùng nhau. Đã từng, bà rất sợ chính mình sẽ trở thành gánh nặng của Lâm Vu.

Mẹ Tần cũng cao hứng, "Biết vậy nên bảo sớm với bà chúng ta cùng nhau trông Y Y."

Mẹ Lâm trong lòng hiểu, Tần gia nơi nào cần sự hỗ trợ của bà. Hết thảy đều là do một tay bà Tần làm, bà nỗ lực so với Lâm Vu Tần Hành còn nhiều hơn. Bà trong lòng bội phục bà Tần, cũng phi thường tôn trọng.

Ba năm cấp ba, Tần Y bình tĩnh vượt qua. Thắng đến thi đại học, cô vẫn như cũ nhẹ nhõm. Khẩn trương nhất là ông bà.

Tần Y cảm thấy phản ứng của cha thật sự có chút kỳ quái. Tần Hành vẫn như cũ mỗi ngày đi làm, cũng không nói theo chuyện cô thi đại học.

Tối hôm đó, Tần Hành còn đọc luận văn, Tần Y xem xét ba.

"Thế nào?" Tần Hành hỏi.

"Ba, ba là đối với con là quá có lòng tin sao? Cảm thấy con nhất định có thể thi tốt?" Tần Y khoe môi nhếch lên cười.

Tần Hành khép lại laptop. "Tâm bình tĩnh liền tốt, coi như kì thi thử vậy."

Tần Y: "... Ba như không có chút nào lo lắng khẩn trương vậy! Hoàn toàn không giống phụ huynh có con thi đại học."

Tần Hành bỗng nhiên cười một tiếng, đưa tay cầm tay của cô, "Không phải ba không khẩn trương, thời khắc khẩn trương của ba con đều dành cho mẹ rồi. Mẹ con thi đại học, ba đứng bên ngoài, không dám nói cho mẹ! Còn lúc mẹ sinh con. Cho nên, Y Y, ba hiện tại sớm đã bình tĩnh."

Tần Y che ngực, "Ba, con nhất được ngoài thùng rác sao."

Tần Hành nghĩ, hiện tại khẳng định có người gấp đến phát hỏa.

Chu Tư Mộ xác thực gấp, nhưng trường học có việc, anh không có cách nào trở về theo cô thi.

Anh ở trong điện thoại nói cho cô, "Y Y, anh ở thành phố B chờ em. Thi tốt!"

Tần Y hỏi: "Nếu là em thi không đậu thì sao?"

Chu Tư Mộ tim đau nhức, "Anh phụ đạo cho em hơn nửa năm nay mà? Chút lòng tin cũng đều không có?"

Tần Y lặng tiếng không nói.

"Thi đậu, anh có quà."

"Quà gì vậy?"

"Chờ em thi đỗ lại nói."

Tần Y mím khẻ miệng, "Vậy nếu em thi đậu, anh có thể đáp ứng một nguyện vọng của em không?"

Chu Tư Mộ trầm mặc.

"Dương Quá cho Quách Tương ba nguyện vọng, em chỉ đòi anh một thôi."

"Anh không phải Dương Quá, em cũng không phải Quách Tương." Chu Tư Mộ thật sự là muốn bị cô làm tức chết.

"Vậy anh có đáp ứng hay không?"

Chu Tư Mộ trầm giọng ừ một tiếng.

"Một lời đã định! Chu Tư Mộ cả một đời không cho phép thay đổi!" Tần Y trong thanh âm tràn đầy kích động. "Ai u, em lại bị lạm thơ rồi."

Chu Tư Mộ: "..."

CHÀO ANH, BÁC SĨ TẦN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 84: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

□

Ba năm cấp ba thoáng cái là qua. Làm chúng ta dần dần lớn lên, có lẽ hồi ức nhiều nhất vẫn là ba năm này.

Tần Y từ cấp hai đã quyết tâm ghi danh vào học viện dương cầm ở thành phố B, đứng đầu trong các trường âm nhạc của cả nước. Một là cô thích đánh đàn dương cầm, hai là đến thành phố B có Chu Tư Mộ.

Lúc xong vòng phỏng vấn thứ nhất, Lâm Vu cùng Tần Hành nghỉ ngơi theo cô đến thành phố B.

Trước khi đi, Tần gia lại mở một bữa tiệc nhỏ, bầu không khí có chút khẩn trương.

Bà Tần nhìn qua Tần Y, "Nhất định phải đi xa như vậy sao? Chưa quen cuộc sống nơi đây."

Tần Y: "Bà, bà quên Chu Tư Mộ cũng ở đó sao."

Tần Hành lạnh lẽo cứng rắn nói ra: "Ba cảm thấy học viên âm nhạc Thượng Hải cũng rất tốt."

Tần Y nhìn cha, im lặng mấy giây. "Ông bà, cha mẹ, con đã trưởng thành, đã mười tám tuổi, mời mọi người yên tâm. Con trước kia còn muốn ra nước ngoài mà. Lại nói, ba không phải thường nói, mẹ độc lập kiên cường là điểm ba thích nhất sao? Con cũng phải như vậy."

Tần Hành trong lúc nhất thời không còn lời nào để nói.

Lâm Vu một mặt mây trôi nước chảy, cô nhìn Tần Hành, có chút muốn cười. Ba đối với con gái tình cảm luôn luôn phức tạp, Tần Hành cũng không ngoại lệ. "Y Y, nếu như tương lai có cơ hội ra nước ngoài du học, con đi không?"

Tần Y sửng sò, không biết vì sao mẹ lại hỏi như vậy.

"Không cần gấp trả lời vấn đề này. Mẹ và cha con hi vọng con đến đại học suy nghĩ thật kỹ một chút, về sau muốn làm gì."

"Được, mẹ."

Một mực không nói gì, ông Tần lấy ánh mắt tán dương nhìn thoáng qua Lâm Vu, mới nói với Tần Y: "Ông cũng cảm thấy không sai. Xa cái gì mà xa? Không phải ba con năm đó cũng học đại học xa nhà sao!"

Tần Hành khước mắt kéo ra.

Tần Y thân mật kéo cánh tay ông, "Tương lai con sẽ mời ông đến buổi diễn dương cầm của con."

Ông Tần vui vẻ, "Vậy cứ quyết định như thế đi."

Ba người còn lại một mặt bất đắc dĩ.

Tần Hành cùng Lâm Vu lên lầu, anh căn răng nói: "Sớm biết lúc trước sinh con trai."

Lâm Vu cười khẽ, "Anh đừng nên chứ vậy chứ."

Tần Hành cầm tay của cô, "Khương Hiểu mới là người thắng lớn nhất!"

Lâm Vu ý cười sâu sắc, "Là ——" cô kéo dài âm cuối.

Tần Y báo danh, thi vòng đầu thi vòng hai thành tích đều là hạng nhất.

Lâm Vu, Tần Hành Chu Tư Mộ cùng ngày đều ở trường học phụ cận chờ đợi.

Tần Hành khó chịu làm sao nói chuyện với Chu Tư Mộ, Lâm Vu thì ngược lại. "Nhiều năm như vậy thật sự cô của con một chút cũng không thay đổi."

Chu Tư Mộ gật gật đầu, "Hai cô của con đều rất chăm sóc da, cho nên Chu Chu ba tuổi tại nhà trẻ liền đem giấy dán tại trên mặt làm bộ thoa mặt nạ."

Lâm Vu cười khẽ, "Rất lâu không có gặp Chu Chu, con bé hiện tại thế nào?"

Chu Tư Mộ lắc đầu, "Yêu cầu của cô với con bé rất cao, Chu Chu đối những cái kia hứng thú không lớn."

Lâm Vu làm sao không rõ. Chu Nhất Nghiên vẫn là sẽ cùng bọn họ phân cao thấp. Cô cùng Tống Dịch Văn kết hôn muộn, khó sinh, lúc ấy may mắn Lâm Vu ở đó, không thì chỉ sợ cũng nguy hiểm.

Tổng Vũ Chu sinh xong, Chu Nhất Nghiên liền lui về ở ẩn, chuyên tâm làm mẹ, toàn tâm toàn ý chiều cố con gái, muốn đem con gái bồi dưỡng thành dáng vẻ trong lòng mình. Về sau, cũng cho Tổng Vũ Chu học dương cầm, tìm cùng một giáo viên với Y Y. Những này Lâm Vu đều biết.

"Cô cũng muốn để Chu Chu thi Nhất Trung." Chu Tư Mộ bất đắc dĩ nói, "Chu Chu hiện tại rất sợ cô."

Lâm Vu bật cười, "Cô con mặc kệ sao?"

Chu Tư Mộ lắc đầu, "Không quản được. Dì Lâm, năm đó dì cùng cô con có quan hệ không tốt ạ?" Người trong nhà xưa nay không nói, anh vẫn cảm giác được.

"Đều là một chút chuyện xưa, kỳ thật cũng không có cái gì."

Chu Tư Mộ trầm giọng nói: "Bởi vì chú Tần đi."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Không bao lâu, Tần Y từ phòng học ra, một mặt nhẹ nhõm.

Tần Hành nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, không khẩn trương là giả.

Tần Y không có thời gian an ủi ba, cô tinh thần phấn chấn, "Chu Tư Mộ, em nhất định sẽ thi đậu." Đến lúc đó anh liền thực hiện lời hứa của mình đi!

Chu Tư Mộ khóe miệng ngậm lấy ý cười, vừa muốn đưa tay muốn sờ sờ đầu cô. Dư quang nhìn thấy một bên Tần Hành, nắm

chặt tay. "Chú Tần năm đó thi đại học đứng thứ hai, dì Lâm là thủ khoa, em cũng sẽ không kém."

Tần Hành tự nhiên không lạnh lùng quá đối với anh. Ngẫm lại về sau, con gái tới thành phố B còn phải nhờ vào sự chăm sóc của anh.

Sau này, Tần Y bình tĩnh tra xét điểm số, giống như không có quá nhiều ngoài ý muốn.

Tần Hành hỏi hiệu trưởng Hách, biết điểm số của con gái nằm top cao, trên mặt của anh nổi kiêu ngạo.

Tần Y cầm điện thoại, "Con đi gọi điện thoại cho Chu Tư Mộ."

Tần Hành: "..."

Điện thoại vang lên mấy giây, Chu Tư Mộ liền nhận. "Y Y —— "

Tần Y sụt sịt cái mũi, "Chu Tư Mộ, thật xin lỗi, phụ sư kỳ vọng của anh rồi! Em thẹn với ba mẹ nhiều năm dưỡng dục, còn có giáo viên đã dạy bảo!"

Chu Tư Mộ vận mi, "Diễn xong chưa? Bao nhiêu điểm?"

Tần Y chu chu mỏ, "Anh thật không có thú vị gì cả. 602 điểm!"

Chu Tư Mộ nhẹ nhàng cười một tiếng, "Chúc mừng em đã được như ý nguyện."

Đã được như nguyện?!

Tần Y cắn cắn miệng, "Anh còn nhớ anh đáp ứng yêu cầu gì của em không?"

Chu Tư Mộ: "Cái gì?"

Tần Y sốt ruột, "Hồi đó chúng ta đã ước định. Anh phải đáp ứng một yêu cầu? Nhớ lại chưa?"

Chu Tư Mộ ạch một tiếng, "Vậy em có nhu cầu gì?"

Tần Y nâng cao giọng, "Em muốn —— "

Chu Tư Mộ sắc mặt xiết chặt.

Tần Y hào khí trong nháy mắt biến mất, "Em mới ngẫm lại."

Chu Tư Mộ nuốt một cái yết hầu, "Em từ từ suy nghĩ. Ngày 7 tháng 7, anh trở về."

Tần Y chuẩn bị thốt ra mà lại kẹt ở trong lòng, tâm tình có chút buồn bực.

"12h30 về." Chu Tư Mộ lại nhắc nhở một câu, "Tới đón anh, có quà."

Tần Y đột nhiên mới nhớ ra.

Người họ Tần trong lòng nở hoa, Tần Y đã trúng tuyển.

Người nhà bắt đầu chuẩn bị cho cô tiệc, mà cô cũng lục tục ngo ngoe tham gia rất nhiều các chương trình dành cho những người thi tốt. Trong khoảng thời gian này mỗi ngày của cô đều có tiệc.

Thẳng đến ngày 7 tháng 7, Chu Tư Mộ trở về.

Tần Y chọn một chiếc váy liền áo, lúc ra cửa còn cố ý đi giày da, sự ngây thơ lập tức giảm đi hơn phân nửa.

"Ba, một hồi làm phiền ba đưa con tới trạm xe buýt, hôm nay Tư Mộ về, con đi đón anh ấy."

Tần Hành nhìn con gái, cái gì mà con gái 18 liền thay đổi, quả nhiên đúng. "Được."

Tần Y sững sốt một chút, nghi ngờ nhìn ba. Cô nhỏ giọng lầm bầm, "Ba hôm nay thật tốt."

Lâm Vu thay cô chỉnh khóa kéo, "Nhanh lên ăn điểm tâm."

"Vâng ạ!" Tần Y cười đáp.

Sau bữa ăn, Tần Hành đi làm thuận đường đưa cô đến trạm xe, nhìn con gái ngồi xe buýt đến sân bay, anh sâu kín thở dài một hơi, "Luôn cảm thấy mục đích của Chu Tư Mộ này không đơn giản."

Lâm Vu suy ngẫm một lát, "Nó học đại học được mấy năm rồi mà chưa có bạn gái, anh không nghĩ nó đang chờ Y Y sao?"

Tần Hành đương nhiên biết, chỉ là anh xưa nay không suy nghĩ. "Y Y mới mười tám tuổi."

"Anh cũng tỏ tình với em lúc 18 mà." Lâm Vu nói, "Vì là anh không nhìn Tư Mộ lớn lên, nên anh còn không hiểu rõ nó."

Tần Hành hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Xe dừng đèn đỏ ở ngã tư kế tiếp, Tần Hành đột nhiên mở miệng, "Gần đây em tâm sự với Y Y một chút, dạy con bé cách bảo vệ mình."

Dù là Lâm Vu là bác sĩ, cũng suy tư mấy giây mới phản ứng được. Cô vừa bực mình vừa buồn cười. "Được." Cô ở khoa phụ sản

cũng gặp nhiều chuyện như vậy, con gái đến tuổi phải biết ý thức.

Bất quá, vô vấn tin tưởng Chu Tư Mộ, sợ là Tần Hành lo thái quá thôi.

Tần Y đến sớm nửa tiếng. Đây là lần đầu tiên cô khẩn trương đến thế.

Cô một đường đều đang xoắn xuýt, một lát gặp mặt, cô nên mở miệng như thế nào.

Tâm nguyện này nói ra, anh sẽ đáp ứng sao?

Cô thật sâu hô một hơi, ánh mắt chú ý phía trước.

Cô yên lặng ngồi trên ghế, nhàm lấy thư tình của mình ra.

Thư này là cô viết lúc lớp 10, gần ba năm. Cô không có dũng khí lại nhìn một lần.

Chờ đợi sẽ để cho người ta càng ngày càng nôn nóng bất an, Tần Y cảm giác được mình lòng bàn tay toát ra mồ hôi, cô mau đem phong thư cất kỹ.

Rốt cục, hành khách lục tục ngo ngoe đi ra.

Tần Y không chờ bao lâu, liền thấy Chu Tư Mộ, anh một thân áo sơ mi trắng, khí chất tươi mát tuấn dật.

Anh ở trong đám người thấy được cô, tiểu cô nương hôm nay buộc tóc, hai bên tóc dài dùng kẹp cố định ở bên tai, dịu dàng động lòng người.

Tần Y chạy chậm, lập tức liền ôm lấy anh. "Anh trở về rồi!"

Chu Tư Mộ buông hành lý, hai tay để ở hông của cô."Chuyến bay bị delay, để cho em chờ lâu rồi."

"Ừm! Chờ thật lâu! Chu Tư Mộ, em phát hiện thì ra em rất nhớ anh!" Cô kiễng chân, đầu nhẹ nhàng tựa ở trên vai của anh.

Chu Tư Mộ tim đập như trống chầu, "Y Y, chúc mừng em!" Anh muốn hôn hôn gương mặt cô, nhưng vẫn là nhịn được."Y Y, buông tay ra đã. Anh lấy quà cho em!"

Tần Y khẽ cắn môi, "Vậy trước hết nghe em nói —— "

Chu Tư Mộ giờ mặt, "Em trước hết nghe anh nói." Tổ tình việc này, vẫn là để anh làm đi.

Dòng người xuyên qua đại sảnh, hai nam nữ trẻ tuổi tình ý rả rích. Thế giới to lớn, giờ phút này, trong mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau, không có ai bên cạnh.

Chu Tư Mộ mở ra hành lý, bên trong chỉ có một cái hộp.

"Cái gì?" Tần Y tò mò hỏi.

Chu Tư Mộ lại chậm rãi mở hộp ra, "Quà."

Thì ra là một hộp nhạc có hình đàn dương cầm, cô gái ngồi trên ghế, mười ngón tay đang đánh đàn.

Tần Y nhìn kỹ, "Cái này ——" rất giống cô! Cô khiếp sợ nhìn anh, con người tất cả đều là anh.

"My Girl!" Chu Tư Mộ trầm giọng nói, "Y Y làm bạn gái của anh có được hay không?"

Tần Y muốn khóc vừa muốn cười, cô đưa tay ôm lấy cổ của anh, "Em nguyện ý!"

Chu Tư Mộ cười, "Vậy tâm nguyện của em là gì?"

Tần Y giảo hoạt nói ra: "Tâm nguyện của em là thế giới hoà bình! Mong tưởng trở thành sự thật!"

Chu Tư Mộ nhéo nhéo chóp mũi của cô, một mặt cưng chiều, "Được."

Một vài năm sau, Chu Tư Mộ dẫn Tần Y đi Anh biểu diễn, diễn sau, hai người dạo bước cạnh sông Thames.

Gió nhẹ vừa vắn, ánh nắng không khô.

Tần Y nhẹ nhàng mở miệng: "Chu Tư Mộ, em không biết mình lúc nào thích anh, những lúc chán nghĩ đến anh em đều rất vui. Em muốn làm bạn gái của anh..."

"Cứ như vậy?"

"Đúng thế!"

"Đây chính là kết quả của việc em bảo tập viết thư tình sao?"

"Lần đầu tiên không có kinh nghiệm, khi đó mới lớp 10, em cả, thấy rất tốt, nếu anh khoái thích thì tự viết đi."

Chu Tư Mộ cười, "Anh cần viết sao? Em nghe cho kỹ." Niềm tin của anh mười phần.

Tần Y mong đợi nhìn anh.

Anh dừng bước chân, quỳ một chân trên đất.

Tần Y ngậy ngẩn cả người, nhìn anh từ trong túi lấy ra chiếc nhẫn.

"Tần Y, gả cho anh."

Tần Y lại một lần nữa bị cảm động muốn khóc, Chu Tư Mộ thấy cô rơi lệ, đem chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út của cô. "Đừng khóc!"

Nói xong anh hôn cô thật sâu.

Tần Y: "Chu Tư Mộ, anh thích em từ bao giờ?"

Chu Tư Mộ: "Đại khái là vừa thấy đã yêu." Lúc em vừa ra đời ấy, anh đã không tìm được mà hôn em.

Hai người mười ngón nắm chặt, bóng lưng được ánh nắng chiều chiếu vào, giống như là một bức tranh ấm lòng.

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 85: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

□

Thẩm Nghi Hành lúc hai tuổi, ba mẹ sinh thêm cho anh một đứa em gái.

"Nghi Hành, mau đến xem em con, thật giống con khi còn bé."

Thẩm Nghi Hành lần đầu tiên ở bệnh viện thấy đứa bé nhỏ, tiếng khóc chấn thiên, thật ồn ào. Anh không có cảm thấy cô em gái này có gì tốt.

Mẹ Thẩm mặt mũi tràn đầy vui vẻ, "Tên của em gọi Đình Đình, Thẩm Nghi Đình, em tai không?"

Thẩm Nghi Hành nhìn nụ cười trên mặt mẹ, trong lòng của anh nói không rõ tư vị gì.

Vậy sau này, sinh hoạt của mẹ luôn vây quanh đứa bé.

Đứa bé mỗi ngày đói bụng liền khóc, no thì liền ngủ, cái gì cũng đều không hiểu.

"Nghi Hành, kể chuyện cho Đình Đình đi." Mẹ Thẩm biết con trai tính cách lãnh đạm, một mực cố gắng bồi dưỡng tình cảm cho hai anh em.

Thẩm Nghi Hành đi chọn lấy vài cuốn sách, ngồi ngay ngắn ở nôi em bé, anh lật rồi lại lật sách, lại khép lại.

Mẹ Thẩm hỏi: "Thế nào?"

Thẩm Nghi Hành: "Dù sao em nghe không hiểu, đợi em lớn lên con lại kể vậy."

Mẹ Thẩm: "..."

Thẩm Nghi Hành từ nhỏ đã thông minh, thích đọc sách, năng lực phân tích siêu cường. Ba mẹ cũng rất sớm đã phát hiện điểm ấy. Lúc đứa trẻ khác thích chơi oto, anh lại thích một mình đọc «mười vạn câu hỏi vì sao».

Từ hồi nhà trẻ anh đã có thể nhớ kĩ thơ Đường Tống. Tiểu học lớp ba anh đã biết nội dung cơ bản của toán học.

Trường học tốt nhất của Tấn Thành đến tìm ba Thẩm, ý là, muốn nhận Thẩm Nghi Hành.

Ba Thẩm sau này trở về cùng vợ thương lượng.

Mẹ Thẩm ngậm lấy ý cười, "Tại sao phải nhảy lớp? Nghi Hành lớn hơn Đình Đình hai lớp, vừa vặn rồi. Về sau Đình Đình đi học đều có anh trai chiếu cố."

Ba Thẩm lắc đầu, "Nghi Hành tính tình lạnh, nó đối với người nào đều như thế."

Mẹ Thẩm: "Chờ nó lại lớn là được, Đình Đình đáng yêu như thế."

Thẩm Nghi Đình không có sự thông minh của Thẩm Nghi Hành, nhưng tính cách hoạt bát, cộng thêm ngày thường được mẹ Thẩm

làm stylish cho nên mỗi ngày cô bé ra ngoài đều trở thành tâm điểm.

Cô luôn yêu thích đi theo sau Thẩm Nghi Hành, "Anh —— anh ——" gọi, thanh âm vừa mềm lại ngọt, nhưng vẫn không đủ động được anh của mình.

Thẩm Nghi Hành thích yên tĩnh, phần lớn thời gian không phản ứng với cô.

Thẩm Nghi Đình sẽ khóc, sẽ còn nói anh, "Anh xấu —— chán ghét! Em muốn nói cho mẹ!"

Thẩm Nghi Hành chỉ là cầm một tờ giấy cho cô, "Chính mình đem nước mắt lau đi."

Năm tuổi, Thẩm Nghi Đình đã biết anh không thích cô. Cô cùng mẹ xui.

Mẹ Thẩm đau đầu, "Anh thích con, trước đó tính của anh tương đối —— thẹn thùng."

Thẩm Nghi Đình nháy mắt, "Thật sao?"

"Đương nhiên!" Mẹ Thẩm làm công tác tư tưởng cho con gái.

Thẩm Nghi Hành đang làm đề toán, thấy mẹ tiến đến, biểu cảm tự nhiên.

Mẹ Thẩm đi qua, "Bài tập chưa làm xong sao?"

"Làm xong rồi. Chỉ là đột nhiên lật đến một bài, cảm thấy thú vị."

Mẹ Thẩm nhìn thoáng qua, thật sự là đau đầu, nơi nào có thú vị.

Quả thực là thiên thư.

"Mẹ, mẹ có chuyện gì?"

Mẹ Thẩm dời ánh mắt đến trên người con trai, "Nghị Hành, Đình Đình hôm nay khóc?"

Thẩm Nghị Hành vắn mi, "Mẹ, con không thích chơi cùng trẻ con."

"Thế nhưng Đình Đình là em của con mà?" Mẹ Thẩm sờ lấy đầu của anh.

Thẩm Nghị Hành nhún nhún vai, "Giống nhau cả thôi."

Mẹ Thẩm thở dài một hơi, "Đều cùng một mẹ sinh ra, tại sao tính cách của các con lại khác nhau vậy chứ."

Thẩm Nghị Hành cũng không hiểu, chính mình làm sao có một đứa em gái đàn như vậy.

"Ngày mai mẹ đưa các con đi khu vui chơi."

"Con không muốn đi —— "

"Chỉ lần này, có được hay không? Đình Đình muốn đi rất lâu, từ trước đến nay nói với mẹ rồi."

Thẩm Nghị Hành mặt mày ghét bỏ, "Được, chỉ một lần thôi."

Mẹ Thẩm nhìn bộ dáng của anh, vừa bực mình vừa buồn cười.

Cuối tuần, Thẩm Nghị Đình liền chạy tới phòng của Thẩm Nghị Hành, "Anh, hôm nay chúng ta đi ngồi đu quay ngựa, tàu hoả nhỏ

_____ "

"Không muốn!" Anh một tiếng cự tuyệt.

"Vậy anh muốn chơi cái gì?" Thẩm Nghi Đình hỏi.

Thẩm Nghi Hành im lặng chỉ chốc lát, thản nhiên nói: "Anh nhìn em chơi."

Thẩm Nghi Đình phồng miệng, "Anh thật là kỳ quái. Rõ ràng anh cũng là trẻ con, tại sao lại không thích chơi mấy cái này?"

Thẩm Nghi Hành nhìn cô một chút, "Anh phải thay quần áo, em đi tìm mẹ đi."

Thẩm Nghi Đình quay người, mang theo một cái váy xinh đẹp. Cô xinh đẹp đáng yêu, người người đều thích cô, vì cái gì anh liền không thích cô chứ?

Đây là lần đầu tiên mẹ Thẩm mang hai đứa con đến khu vui chơi, bình thường con trai không cho bà mặt mũi, đây là cơ hội hiếm có. Khóe miệng bà cười không ngừng.

Thẩm Nghi Đình một đường lôi kéo tay Thẩm Nghi Hành, cô một hồi muốn ăn kem, một hồi lại muốn mua bóng bay, một hồi lại muốn mua gấu bông.

Mẹ Thẩm chiều con gái, đều mua.

Thẩm Nghi Hành đành phải giúp cô cầm một vài thứ.

Thẩm Nghi Đình cười, "Anh, cảm ơn anh. Cho anh ăn một miếng kem."

Thẩm Nghi Hành vội vàng né tránh.

Thẩm Nghi Đình ủy khuất mà nhìn mẹ.

Mẹ Thẩm: "Anh không thích ăn ngọt."

Thẩm Nghi Hành nói: "Mẹ, lúc nào về?"

Mẹ Thẩm khó xử, tuy buổi sáng mới chơi vài trò thôi nhưng bà cũng nhìn ra được sự mất kiên nhẫn của con trai mình. Xem ra sau này vẫn là không nên miễn cưỡng nó. "Đình Đình, lần sau lại đến được không?"

Thẩm Nghi Đình lắc đầu liên tục, "Không muốn không muốn!"

Thẩm Nghi Hành sợ con bé khóc, vịn mi nhìn cô. "Con đến nhà hàng chờ mẹ, cho em chơi xong thì đến đó tìm con nhé."

Nhưng anh chỉ mới là một đứa trẻ học lớp hai, mẹ cũng không nỡ để anh ở đây.

Cuối cùng, mẹ Thẩm lựa chọn về nhà, dỗ dành Thẩm Nghi Đình bằng cách mua cho cô váy mới, Thẩm Nghi Đình mới đồng ý.

Vậy sau này, Thẩm Nghi Hành cũng không tiếp tục đi với em gái.

Hôm Thẩm Nghi Đình bị bắt cóc, ba mẹ Thẩm vừa vội đi ra ngoài làm việc. Thẩm Nghi Hành cùng bạn học ở gần đó làm hoạt động công ích.

Thẩm Nghi Đình một mực muốn cùng anh đi, "Anh, em muốn đi xem."

Thẩm Nghi Hành kiên quyết không đồng ý. "Ba mẹ một hồi liền trở về."

"Anh —— "

Thẩm Nghi Hành không nói hai lời, đeo balo lên đi.

Thẩm Nghi Đình không có nghe lời, cô ngoan cường muốn đi ra ngoài, thế là bất tri bất giác đi theo Thẩm Nghi Hành ra cửa.

Khi đó nhà họ còn ở tiểu khu trong trung tâm thành phố, đi ra ngoài thì toàn là người.

Chờ Thẩm Nghi Hành cùng bạn học làm xong hoạt động trở về, mẹ hỏi anh: "Đình Đình đâu?"

Thẩm Nghi Hành nói: "Chắc đang ở phòng chơi đi."

Mẹ Thẩm biến sắc, "Không phải đi theo con đi ra ngoài sao?"

Thẩm Nghi Hành ngẩng đầu, cặp con ngươi trầm tĩnh đột nhiên ảm đạm không ánh sáng. "Con không có mang em ra ngoài."

Mẹ Thẩm một nháy mắt mất khí lực, bà cắn răng ráng chống đỡ, cuống quýt đi tìm điện thoại.

Bọn họ tìm một vòng quanh tiểu khu đều không có tìm được Thẩm Nghi Đình. Ông Thẩm đi xem camera, cuối cùng chỉ thấy con gái ở cổng lớn.

Mẹ Thẩm một nháy mắt liền nóng mặt, "Nghi Hành, Đình Đình là em gái của con đấy."

Ba Thẩm đem bà kéo vào phòng, "Tôi đã nhờ người đi tìm."

"Có thể tìm được sao? Tôi thật rất sợ! Đình Đình mới năm tuổi thôi!"

"Em bình tĩnh một chút. Em như này thì Nghi Hành làm sao bây giờ?" Ba Thắm cắn răng, nếu như đã mất thì con gái ông không thể mất luôn đứa con trai của mình.

"Ngủ trước một lát đi đã. Đình Đình không có việc gì."

An ủi vợ xong, ông ra phòng khách, không thấy con trai. Ông liền đi tìm.

Thắm Nghi Hành một mình ở trong phòng, yên tĩnh mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Nghi Hành —— "

"Ba —— "

Ba Thắm sờ sờ đầu của anh, "Đây là ngoài ý muốn. Hiện tại ba đã nhờ người đi tìm Đình Đình."

Thắm Nghi Hành nhăn nhăn mi, hồi lâu, anh mới mở miệng, "Ba, Đình Đình nếu như xảy ra chuyện —— "

Ba Thắm ngắt lời anh, lời nói kiên định, "Nghi Hành, chúng ta phải nghĩ lạc quan lên. Bằng mọi giá phải tìm thấy em gái của con."

Thắm Nghi Hành gật gật đầu, "Ba, con đã biết. Về sau Đình Đình trở về, con sẽ sửa, con sẽ làm một người anh tốt."

Ba Thắm nhẹ nhàng hô một hơi, "Con đã làm rất khá."

Thẩm Nghi Đình mất tích ngày thứ năm, rốt cuộc thì cũng đã có tin tức.

Nhận được tin tức xong, người nhà Thẩm vội vã chạy đến thôn Đông Lăng.

Khi đó từ Tấn thành đến Đông Lăng thôn còn không phải dễ đi, đường ở nông thôn vẫn còn là đường đất, lúc đó trời còn mưa nên không thể nào đặt chân được.

"Đình Đình ở chỗ này sao?" Mẹ Thẩm phát run. Bà khó có thể tưởng tượng được, Tấn Thành còn có chỗ nghèo như vậy.

Ba Thẩm gật gật đầu, "Em yên tâm đi, Đình Đình được cứu, nhà đó cũng có một đứa con gái trạc tuổi. Họ rất tốt."

"Đình Đình đây là tốt số." Mẹ Thẩm khẽ thở dài một cái, "Chúng ta phải đối đãi thật tốt với họ."

"Đúng thế. Anh cũng nghĩ như vậy."

Xe không có cách nào vào trong thôn, vậy nên mọi người phải đi bộ.

Giày của bọn họ đều đã bị bùn đất 30 đấy, nhưng mà họ không hề quan tâm.

Thẩm Nghi Hành cũng vậy, anh chỉ muốn nhanh nhanh gặp em gái.

Thẳng cho đến khi bọn họ gặp được một ngôi nhà bé bé.

Mọi người chỉ vào đó và nói, "Đến rồi."

Ba mẹ Thắm nắm tay nhau, khẩn trương không thôi.

"Mẹ Lâm Vu, có người đến —— "

Cửa sân chậm rãi đẩy ra.

Thắm Nghi Hành nhìn thấy một cô bé gầy yếu đứng ở cửa."Xin chào chú cảnh sát."

"Chào con. Người nhà của con đâu?"

Tiểu Lâm Vu cắt tóc ngắn ngang vai, mặc quần áo phổ thông trên người, chân đi một đôi giày vải. Bất quá mặt mày linh động. "Mẹ đi mẹ đào rau dại, bà đi lên thị trấn một lát nữa mới về." Cô ngẩng đầu đánh giá người Thắm, "Mọi người là ba mẹ của Đình Đình? Mọi người tới đón cậu ấy về nhà sao?"

Mẹ Thắm khom người, "Phải! Đình Đình đâu? Đình Đình ở đâu?"

"Chân của cậu ấy bị thương, đang ở trong phòng." Lâm Vu rõ ràng nói."Để con dẫn mọi người vào."

"Cám ơn!" Mẹ Thắm che miệng.

Thắm Nghi Đình ngồi ở trên giường, đầu gối quấn một lớp vải thật dày. Cô ngơ ngơ ngác ngác ở nơi đó, ánh mắt vô hồn.

Mẹ Thắm vừa nhìn thấy liền rơi nước mắt. Nhà chỉ có bốn bức tường, cái gì cũng không có.

"Đình Đình ——" mẹ nhẹ giọng kêu một tiếng.

Thắm Nghi Đình chậm rãi quay đầu, im lặng nửa ngày, nói to một tiếng, "Mẹ ——" rồi cục nhìn thấy ba mẹ, dô nghẹn ngào khóc rống.

"Tại sao bây giờ mới đi đón con! Con thật sự rất sợ..."

"Không sao con đừng sợ. Về sau ba mẹ sẽ không để con đi đâu nữa."

...

Thẩm Nghi Hành đứng ở cửa, anh không có đi vào. Đây là lần đầu tiên anh đến đồi núi, toàn những ngôi nhà kỳ lạ. Không có nhà cao tầng, không có tường giấy xinh đẹp. Ở trên tường trát xi măng, ở dưới đất là đá..

Lâm Vu nghiêng đầu, hiếu kỳ nói: "Anh là anh của Đình Đình sao?"

Thẩm Nghi Hành hỏi: "Con bé kể với em về anh à?"

Lâm Vu gật đầu, "Cậu ấy nói anh của mình rất thông minh. Anh biết rất nhiều chữ, có thể làm những bài toán khó."

Thẩm Nghi Hành mỉm cười, "Anh là anh của cậu ấy, anh tên là Thẩm Nghi Hành, em tên là gì?"

"Em tên là Lâm Vu."

"lin wu?"

Lâm Vu mở ra lòng bàn tay, không kiêu ngạo không tự ti, "Viết thế này." Cô nghiêm túc viết.

"Anh đã biết." Thẩm Nghi Hành nhìn qua cô, "Cảm ơn em nhé."

Lâm Vu không hiểu, cảm ơn cô làm cái gì.

Chỉ chốc lát sau, mẹ Lâm cùng bà đều trở về.

Ba mẹ Thẩm cảm ơn một phen, lại cùng mẹ Lâm bắt chuyện trong chốc lát. Thẩm Nghi Đình cảm xúc bất ổn, một mực nháo muốn rời khỏi.

Mẹ Lâm nhìn cô bé "Mọi người mau trở về đi thôi. Cô bé những ngày này chịu không ít khổ, đầu gối tạm thời không được đựng nước, vết thương tương đối lớn, có thể sẽ thành sẹo."

Ba Thẩm cúi đầu cảm ơn thật sâu, sự cảm kích lộ rõ trên mặt. "Lần này thật cảm ơn cô, Đình Đình nếu không phải gặp được mọi người, sợ là chịu lấy càng nhiều khổ."

"Không có gì, tôi cũng không có làm cái gì."

"Nếu như về sau mọi người cần gì hỗ trợ, nhất định không được khách khí với chúng tôi." Ba Thẩm trịnh trọng nói.

Mẹ Thẩm ôm con gái, "Chị, thật cảm ơn chị. Những lời khác tôi cũng không nói. Về sau hai nhà chúng ta coi như người thân đi, mấy đứa bé cũng có bạn."

"Cái này không thể." Mẹ Lâm nhú mày.

Mẹ Thẩm kiên trì, "Đình Đình con phải cảm ơn dì Lâm như nào?"

Đình Đình ôm thật chặt bà, không nhúc nhích.

Mẹ Lâm nói: "Con bé bị dọa, nhanh về nhà đi."

Mẹ Thẩm áy náy nhìn bà, "Chờ Đình Đình khá hơn chút, tôi lại mang con bé đến cảm ơn chị." Nói xong bà lại nhìn về phía Lâm Vu, "Về sau chú dì tới chơi được không?"

Lâm Vu nhìn mẹ một chút, mẹ Lâm gật gật đầu, cô mới đáp ứng một tiếng.

Mẹ Thẩm trùu mền sờ mặt cô, "Đứa trẻ ngoan."

Người Thẩm gia nguyên bản mang theo một tấm thẻ, bên trong có mười vạn. Bất quá cùng mẹ Lâm tiếp xúc xong, bọn họ cũng nhìn ra, người nhà này sẽ không lấy tiền, bọn họ cũng không có nhắc lại chuyện đưa tiền.

Thẩm Nghi Đình bị bắt cóc xong, bởi vì khóc rống, còn bị đánh qua. Mẹ Thẩm giúp cô tắm mới phát hiện trên người có mấy vết thương.

Mẹ Thẩm ghen ngào, hỏi: "Đau không?" Vết thương trên đầu gối con gái là trong lúc chạy trốn nên bị thương.

Thẩm Nghi Đình lắc đầu, "Hiện tại không đau. Dì Lâm giúp con bôi thuốc, ngay từ đầu có đau một chút, về sau lại có chút ngứa." Cô an tâm ngủ ở trong bồn tắm, chơi bọt biển.

Mẹ Thẩm nước mắt không ngừng, giúp cô tắm xong, ôm trở về phòng. Mẹ Thẩm cũng không khống chế tâm tình của mình được nữa, "Mẹ, đi ra ngoài một chút. Đình Đình chơi một lát."

Thẩm Nghi Hành một mực đứng ở cửa, nhìn thấy mẹ khóc. Mẹ Thẩm lau lau nước mắt.

Thẩm Nghi Hành: "Mẹ, con đi thăm Đình Đình một chút."

Mẹ Thẩm gật gật đầu, "Nghi Hành, ngày đó là mẹ không đúng."

Thẩm Nghi Hành: "Con cũng có lỗi, con là anh, hẳn là phải chăm sóc tốt cho em gái. Con đi chăm Đình Đình."

Thẩm Nghi Đình ngồi ở trên giường lớn, trong ngực ôm gấu bông, nhìn thấy anh, khẽ gọi một tiếng, "Anh —— "

Thẩm Nghi Hành ngồi ở mép giường, ánh mắt rơi vào cánh tay của cô, phát tím cả tay. "Đình Đình, về sau đừng lại chạy loạn."

Thẩm Nghi Đình trầm mặc, "Anh, em sai rồi, em không nên chạy loạn."

Thẩm Nghi Hành vành mắt ửng đỏ, "Là anh không coi trọng em, về sau anh có hoạt động, sẽ dẫn em đi tham gia."

Thẩm Nghi Đình kích động: "Thật sao?"

Thẩm Nghi Hành yên lặng gật gật đầu, "Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy."

Từ lúc này về sau, Thẩm Nghi Hành tính tình thay đổi rất nhiều, anh không còn thanh lãnh, ngược lại ấm áp hơn. Với người nhà, đối với bạn học thân thiết rất nhiều, đối với Thẩm Nghi Đình nhiều sâu.

Người trưởng thành cũng phải trải qua một chút chuyện.

Có lẽ, Thẩm Nghi Đình lần này là ngoài ý muốn, liền thay đổi thành Thẩm Nghi Hành hiện tại. Cũng chính vì lần này, nên Lâm Vu mới xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ.

Nhà Thẩm muốn trợ giúp nhà Lâm, biết mẹ Lâm sẽ không nhận, liền nghĩ trăm phương ngàn kế cho Lâm Vu mua sách. Nghỉ hè đem Lâm Vu vào Tấn Thành, để cho con bé ở nhà Thẩm. Lâm Vu cùng

Thẩm Nghi Đình cảm tình cũng không phải là quá mức thân cận, nhưng mà, cô cùng Thẩm Nghi Hành chung đụng rất tốt.

Thẩm Nghi Hành hiện tại đối với hai em gái này rất có kiên nhẫn, nhất là Lâm Vu tới, anh đều sẽ chăm sóc.

Lâm Vu thích đọc sách, anh liền đem sách của mình đều đưa cho cô. Cô chỗ nào không hiểu, chỉ cần một ánh mắt, Thẩm Nghi Hành đều sẽ phát hiện, không cần cô hỏi, anh bắt đầu giảng giải.

Thẩm Nghi Hành không hiểu rõ tình cảm của chính mình đối với Lâm Vu. Anh thích Lâm Vu, luôn cảm thấy, Lâm Vu càng giống em của anh, thông minh hiểu chuyện, tính tình của bọn họ đều tương tự.

Mẹ Thẩm trong âm thầm còn nói qua, về sau, để Lâm Vu làm vợ của Thẩm Nghi Hành thì tốt bao nhiêu.

Lời này, Thẩm Nghi Hành nghe qua. Đương nhiên, anh mới mười sáu tuổi, ngoại trừ có chút xấu hổ, cũng không ghét. Chỉ là, anh không nghĩ qua, anh cùng Lâm Vu ở giữa, đột nhiên có một Tần Hành xuất hiện. =)))

Thậm chí ngay từ đầu, anh hoàn toàn không có đem Tần Hành để ở trong lòng.

Lâm Vu bởi vì gia cảnh, sau khi lớn lên, cũng không hoạt bát như ngày bé. Có lẽ Thẩm Nghi Hành biết, đó là vì Lâm Vu có thể kiềm chế chính mình, cùng cô quen xong, liền sẽ phát hiện kỳ thật cô là một nữ sinh rất đáng yêu ấm áp.

Mà Tần Hành tính tình cao ngạo, đối với con gái cho tới bây giờ cũng không đủ ôn nhu. Từ trước đến nay chỉ có nữ sinh truy đuổi

cước bộ của anh, Đình Đình cũng là một thành viên trong đó. Cho nên, anh chưa từng có nghĩ tới, Tần Hành sẽ thích Lâm Vu.

Lần đầu tiên biết tâm tư của Tần Hành, đại khái là lúc Lâm Vu nghỉ hè lớp 10, bọn họ cùng mấy bạn học đi Đông Lăng, Tần Hành cũng ở trong đó. Khi đó, anh giật mình hiểu ra cái gì.

Làm người đứng ngoài xem, anh nhìn thấy hai người này có thể sẽ có gì đó.

Lâm Vu trong lòng không có tình yêu, căn bản không phát hiện được tình cảm của Tần Hành. Hoặc là, bởi vì nội tâm của cô có sự tự ti, cô chưa hề nghĩ tới Tần Hành sẽ thích mình.

Mà Tần Hành thì sao? Đại khái là anh trưởng thành, thành thực, anh bất động thanh sắc, lấy thân phận bạn học ở bên người Lâm Vu. Nghe nói, bọn họ cùng và người bạn có quan hệ cũng rất tốt.

Một chiều này, Thẩm Nghi Hành đều không thể cùng anh đối kháng.

Ai nói Tần Hành EQ thấp? Đó là bởi vì trước lúc này, anh không có gặp được nữ sinh để anh biến thành EQ cao mà thôi.

(góc pr cá nhân: mọi người fl insta của mình nha hjhj @_totame)

CHÀO ANH, BÁC SĨ TÀN

Dạ Mạn
dtv-ebook.com

Chương 86: Ngoại Truyện

Edit: melbournje

□

Lý Duy Tịch từ khi còn bé thành tích đã tốt, một mực một nhân vật học bá trong mắt các thầy cô. Ba của cô là giáo viên dạy ở trường học ngoại ngữ, mẹ là phóng viên tòa soạn. Rất nhiều người đều xem rằng cô học giỏi, là bởi vì gia đình cô, kỳ thật không phải. Ba mẹ Lý đối với chuyện học tập của cô không có quá nhiều thời gian.

Lý Duy Tịch ngoài học tập, còn học khiêu vũ, vẽ tranh, cuối tuần sẽ tham gia đủ các loại sự kiện.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Thẩm Nghi Hành là tại một sự kiện, cô cùng bạn học đang học cấp 2, cùng nhau tổ chức hoạt động cho đoàn thanh niên cộng sản.

Thẩm Nghi Hành mặc đồng phục Nhất Trung, thiếu niên nhanh nhẹn, nổi bật ở trong một đám học sinh.

Lý Duy Tịch lặng lẽ đánh giá anh, hỏi bạn học, "Anh ấy là ai?"

"Thẩm Nghi Hành, học lớp 10, Nhất Trung. Năm ngoái thi cấp ba là thủ khoa đó. Nghe nói IQ 180, đặc biệt lợi hại."

Lý Duy Tịch gật gật đầu, mỉm cười.

Ngày đó hoạt động, cô cùng Thẩm Nghi Hành tiếp xúc cũng không nhiều, khi hoạt động kết thúc, bọn họ cùng nhau xuống xe.

Anh tao nhã lễ phép nói một câu, "Gặp lại." Thanh âm như dương cầm

Gặp lại!

Lý Duy Tịch ở trong lòng yên lặng đọc một lần.

Một năm sau, cô quyết định thi Nhất Trung.

Người nhà Lý đều có chút không hiểu, dù sao trường ngoại ngữ giáo dục cũng tốt, học tập phong phú hơn nhiều, cùng Nhất Trung cũng không giống nhau lắm. Người nhà Lý định để cô tốt nghiệp cấp hai xong là đi du học.

Con gái muốn lên Nhất Trung vượt quá dự liệu của bọn họ. Ba Lý cùng cô nói chuyện một phen, cuối cùng quyết định tôn trọng ý kiến con.

Năm này thi cấp ba, Lý Duy Tịch điểm số xếp thứ ba toàn thành phố. Trường học đều có chút kinh ngạc. Sau khi nghe ngóng hạng nhất tên là Lâm Vu, lại là một cô bé ở nông thôn.

Ba Lý còn an ủi con gái, "Một lần thi không thể nói rõ cái gì."

Lý Duy Tịch một mặt lạnh nhạt, "Không biết cậu ấy là ai? Con thật rất hiếu kì."

Ba Lý cười, tính cách con gái trước giờ không tồi. "Nghe nói Nhất Trung rất muốn nhận con bé."

Lý Duy Tịch gật gật đầu, "Như thế cũng dĩ nhiên. Nhất Trung ngọ hổ tàng long, con phải cố gắng."

Ba Lý lắc đầu, "Tiểu Tịch, không cần quá áp lực, thuận theo tự nhiên."

Lý Duy Tịch mỉm cười, "Ba, ba yên tâm đi."

Huấn luyện quân sự về sau, Lý Duy Tịch cũng rất nhanh nhìn thấy Lâm Vu, lại ở thao trường gặp được một nữ sinh khác, Thẩm Nghi Đình.

Cô lần đầu tiên nghe được cái tên này, liền đoán được cô ấy cùng Thẩm Nghi Hành quan hệ. Thẩm Nghi Đình hai đầu lông mày cùng anh có mấy phần tương tự. Chỉ là, Thẩm Nghi Hành ngũ quan càng thêm lập thể một chút.

Tính một cái, cô đã một năm rưỡi chưa từng gặp qua anh. Cô nghĩ, anh khẳng định cũng sẽ không nhớ rõ cô.

Lý Duy Tịch nhìn thấy Lâm Vu lần kế là tháng mười, tại văn phòng giáo viên. Lúc ấy Lâm Vu xuất hiện trong mọi câu chuyện của học sinh bọn họ, thành tích tốt, dung mạo xinh đẹp, cô gái như vậy luôn luôn làm cho người ta thảo luận.

Lý Duy Tịch lần đầu tiên đã cảm thấy Lâm Vu đẹp mắt. Xinh đẹp, cô cũng gặp nhiều, nhưng Lâm Vu thắng ở khí chất, cô lạnh nhạt nhưng không mất đi sự ấm áp.

Lâm Vu cầm sách toán, phía trên dùng đồ bút đánh dấu, muốn tìm giáo viên để hỏi nhưng tiếc là không có ai ở đây.

Lý Duy Tịch mở miệng: "Tớ có thể xem đề này một chút không?"

Lâm Vu nhìn cô một chút, đem sách đưa cho cô.

Lý Duy Tịch nhanh chóng nhìn lướt qua, "Cho tớ mượn bút."

Cô nhanh chóng viết một công thức. "Cậu thử lại lần nữa xem."

Lâm Vu bưng tỉnh, "Thì là dạng này."

Lý Duy Tịch mỉm cười. Cô khép sách, "Quyển sách này có độ khó năm sao, cậu đã làm bài của lớp 11 rồi hả."

Lâm Vu nội tâm đại chấn, nhìn qua cô.

Lý Duy Tịch nhìn thấy tên sách, ánh mắt của cô ngây ngẩn cả người. "Thẩm Nghi Hành?"

Lâm Vu thản nhiên gật gật đầu.

Lý Duy Tịch: "Cậu biết anh ấy?"

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Đúng thế." Cô cũng không có nói cái gì sai.

Lý Duy Tịch cũng không tiếp tục hỏi. Lâm Vu từ Đông Lăng đến Tấn Thành học, làm sao dễ dàng như vậy. Thẩm Nghi Hành đưa cô quyển sách này cũng không phải là mới, xem ra quan hệ bọn họ không sai. Mà cô cũng có nghe thấy, Lâm Vu gia cảnh khó khăn. Thẩm Nghi Hành đưa cô sách cũ, đoán chừng cũng là chiếu cố Lâm Vu. Từ khía cạnh bên trên, Thẩm Nghi Hành rất hiền lành.

Vậy sau này hai người mặc dù không có thâm giao, nhưng mỗi lần gặp nhau đều sẽ gật đầu mỉm cười.

Lý Duy Tịch lần nữa nhìn thấy Thẩm Nghi Hành, anh đã hoàn toàn không nhớ rõ cô.

Thẩm Nghi Hành đã lớp 12, anh xuất hiện tại tầng của lớp 10, kiểu gì cũng sẽ làm mọi người ghé mắt, hướng chi, anh cũng không phải người bình thường.

Lúc học sinh mới vào trường, anh đã đứng trước cờ phát biểu một lần

Lý Duy Tịch bưng lấy chồng sách bài tập thật dày, từ bên cạnh anh trải qua, cô lần thứ nhất động chút mưu kế.

Sách vở trong nháy mắt trượt xuống mặt đất.

Thẩm Nghi Hành dừng bước lại, giúp cô nhặt sách.

"Cám ơn!" Cô nói.

Thẩm Nghi Hành gật gù đầu, "Không khách khí. Em học lớp 10 sao?"

"Đúng vậy ạ."

Thẩm Nghi Hành đánh giá cô, nữ khí chất sáng rực. Đột nhiên xem xét, cùng Lâm Vu còn có mấy phần tương tự.

"Anh về lớp." Anh nói.

Lý Duy Tịch nhếch miệng, "Gặp lại." Năm đó, cô cùng anh nói tạm biệt, mấy năm sau mới gặp lại.

Ba năm cấp ba, Lý Duy Tịch học tập sinh hoạt hoàn toàn như trước đây lặp lại, cô ở lớp cũng giống như vậy, có chút ngọt ngào.

Mà lớp 2 bên cạnh nhiều màu sắc vô cùng.

Lý Duy Tịch có đôi khi nghĩ, nếu cô ở đó thì cuộc sống của cô sẽ thay đổi như thế nào?

Một năm sau, Thẩm Nghi Hành đi đến thành phố B

Lý Duy Tịch biết QQ của anh, cô chưa từng có thêm, nhưng là một mục ghi trong nhật ký.

Biết anh trúng tuyển đại học B, cô gửi cho anh một tin nhắn.

"Học trưởng, chúc mừng anh!"

Thật đơn giản một câu.

Về sau cô không đăng nhập lại nick đó, cũng không biết Thẩm Nghi Hành có rep lại gì hay không.

Cô đem phần tình cảm này chôn ở nơi sâu nhất trong lòng.

Thậm chí, lúc chọn trường đại học, cô cũng đăng ký trường đại học P gần trường đại học B đó.

Không còn tưởng niệm.

Tháng chín khai giảng xong, mấy bạn học ở Nhất Trung tụ tập gặp nhau.

Ngày ấy, Lý Duy Tịch cũng đi, ngoài ý muốn gặp được Thẩm Nghi Hành. Cô một mực không có nói gì, thẳng đến trước khi đi, Thẩm Nghi Hành thấy được cô, anh hướng cô gật gật đầu."Chào anh —— "

Lý Duy Tịch yên lặng, "Anh biết em?"

"Năm đó em đã làm rơi sách bài tập."

Lý Duy Tịch trong lòng phức tạp, cô cười cười. "Anh Thẩm, em tên là Lý Duy Tịch."

"Anh biết." Anh nói thêm một câu, "Em là thủ khoa năm nay."

Lý Duy Tịch mới đầu trong lòng còn có mấy phần vui sướng rất nhanh liền biến mất. Cô đột nhiên mở miệng, "Lâm Vu còn khoẻ chứ?"

Thẩm Nghi Hành ánh mắt khẽ nhúc nhích, "Cô ấy chuẩn bị học lại."

Lý Duy Tịch lộ ra mấy phần tiếc hận.

Thẩm Nghi Hành nói: "Sang năm cô ấy sẽ đến." Đang nói chuyện, khóe miệng của anh ngậm lấy một ý cười.

Lý Duy Tịch trong miệng khô khốc.

Về sau bọn họ thêm Wechat, bình thường không nhắn gì nhưng đến mấy ngày lễ cũng sẽ chúc nhau vài câu.

Năm thứ hai, Lâm Vu quả nhiên vào đại học B, chỉ bất quá, để cô ngoài ý muốn chính là, Lâm Vu lựa chọn học y.

Một năm này có người gọi cô đi tham gia tụ họp, cô lấy việc học bận bịu làm lý do cự tuyệt. Cô nghĩ Thẩm Nghi Hành hẳn là sẽ đi.

Tụ hội ngày này, một nam sinh mời cô ăn cơm, bởi vì lúc trước Lý Duy Tịch giúp anh một chuyện.

Hai người hẹn ở một nhà hàng gần đó.

Nam sinh nhiệt tình, mượn cảm tạ, trong ngôn ngữ cũng để lộ ra sự ái mộ với Lý Duy Tịch.

Lý Duy Tịch trong lòng khẽ thở dài một cái.

Một bữa cơm ăn gian nan, cũng may kết thúc.

Nam sinh thông minh nhìn ra, cô đối với mình không có ý, vẫn như trước duy trì phong độ thân sĩ. "Tôi đưa cô trở về."

"Tôi vừa vặn muốn đi mua chút quà."

"Vâng được."

Lý Duy Tịch nhìn nam sinh rời đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hồi đại học năm nhất, ba mẹ cũng đừng đề cập qua, nếu gặp một nam sinh thích hợp có thể hẹn hò.

Cô cười đáp ứng, thế nhưng là, đối với cô mà nói tựa hồ có chút khó.

Lý Duy Tịch bất tri bất giác đi tới sân trường, tuy chung trường nhưng cô rất ít khi gặp được anh.

Lúc này đang là giờ ăn cơm, không biết anh đang làm gì?

Lý Duy Tịch đi đến học viện của anh, ngừng chân một lát. Cô cảm thấy mình là điên rồi? Quay người muốn đi, cô đột nhiên thấy được Thẩm Nghi Hành.

Thẩm Nghi Hành cũng vừa thấy cô.

Lý Duy Tịch trong lòng đột nhiên một trận vui sướng, "Anh Thẩm _____"

"Không nghĩ ở chỗ này lại gặp được em, có chuyện gì sao?"

Lý Duy Tịch cười, "Tìm đến một người bạn."

"Gặp xong rồi sao?"

"Đúng thế. Em đang chuẩn bị đi về."

Thẩm Nghi Hành nhìn đồng hồ, anh còn chưa có ăn cơm, "Ăn cơm chưa? Có muốn đi đến nhà hàng lân cận đổi khẩu vị không?"

Lý Duy Tịch con người sáng lên, "Được."

Thẩm Nghi Hành mỉm cười.

Nhà hàng đã qua giờ cao điểm, lúc này người tới ăn cơm cũng không nhiều.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Thẩm Nghi Hành hỏi: "Em không có đi tham gia tụ hội?"

Lý Duy Tịch: "Vừa vắn có việc. Anh thì sao? Anh làm sao không có đi? Lâm Vu hẳn là sẽ đi mà."

Thẩm Nghi Hành: "Lần này con bé có đi. Hai ngày trước còn hỏi qua anh."

Lý Duy Tịch buồn bực, Lâm Vu đi, vì cái gì Thẩm Nghi Hành không đi chứ? Anh không phải thích Lâm Vu sao?

Gặp Lý Duy Tịch trầm mặc, anh hỏi: "Thế nào?"

Lý Duy Tịch liếm liếm thân sắc, "Em cho là anh sẽ đi, dù sao anh cùng Lâm Vu quan hệ rất tốt."

Thẩm Nghi Hành giương khóe miệng, "Hiện tại có người theo đuổi cô ấy."

"Ai?" Lý Duy Tịch cũng không biết chuyện Lâm Vu cùng Tần Hành.

Thẩm Nghi Hành không có giấu diếm cô, "Em biết, Tần Hành."

Lý Duy Tịch một mặt kinh ngạc, "Tần Hành? Làm sao lại như vậy? Tần Hành không phải không thích Lâm Vu sao? Cậu ấy hình như cùng em gái anh quan hệ rất tốt, em nghe nói..."

Thẩm Nghi Hành cười, "Em cũng nghe bát quái?"

Lý Duy Tịch lúng túng không thôi, "Trước kia nghe bạn học nói."

Thẩm Nghi Hành: "Tần Hành học y."

Lý Duy Tịch: "Em biết." Nói xong, cô rất cục kị phản ứng. "Thì ra là thế."

Thẩm Nghi Hành trên mặt lóe lên một chút cô đơn rồi biến mất.

Lý Duy Tịch vẫn cho là, Thẩm Nghi Hành cùng Lâm Vu sẽ ở cùng nhau, dù sao năm đó cô cũng tận mắt thấy qua, Thẩm Nghi Hành vì Lâm Vu nhiều lần tới chỗ của lớp 10, mẹ của Lâm Vu sinh bệnh đều là anh bồi trở về.

"Hồi cấp 3 có mấy tin đồn về bọn họ, không nghĩ tới về sau thành sự thật." cô nghĩ, Thẩm Nghi Hành hẳn là thích Lâm Vu.

Thẩm Nghi Hành gật gật đầu, "Đúng vậy, anh cũng không có nghĩ qua." Lời này mang theo vài phần không thể giải thích.

Lý Duy Tịch sinh lòng cảm khái, "Cảm tình có đôi khi chính là như vậy, ngoài ý muốn. Thích một người không thèm để ý được gì mất gì, yên lặng làm bạn cũng là một niềm hạnh phúc."

Thẩm Nghi Hành im lặng.

Lý Duy Tịch uốn khóe miệng, "Em cũng nên trở về trường. Cảm ơn anh Thẩm. Về sau có cơ hội, em lại mời anh."

"Được."

Chỉ là cơ hội này, cô mãi cho đến mấy năm về sau mới có được.

Thẩm Nghi Hành đi Columbia xong, Lý Duy Tịch cùng anh không liên hệ. Anh rất ít khi đăng vòng bạn bè, ngẫu nhiên cô từ người khác nghe được vài tin tức lẻ tẻ về anh.

Chung quanh bạn học dần dần đều yêu đương, chỉ có cô một mực không yêu ai, ba mẹ còn lo lắng cho cô. Mỗi lần về nhà, người nhà bắt đầu giới thiệu cho cô bạn trai.

Lý Duy Tịch bắt đầu dĩ gặp qua một hai vị, đều là chấm dứt. Có đôi khi cô cũng nghĩ đời mình sẽ rất khó thích người khác hay không.

Về sau cô nghe nói tiết mục « sinh sôi không ngừng » chiêu mộ tuyển thủ, Lâm Vu cũng sẽ tham gia, cô dứt khoát quyết định tham

gia.

Lâm Vu thật rất thông minh, cô chỉ nói vài câu về Thẩm Nghi Hành, Lâm Vu liền hiểu hết thầy.

Tranh tài kết thúc về sau, Lý Duy Tịch nhận được tin nhắn của Lâm Vu.

"Mấy năm này anh ấy một mực không có bạn gái."

Lý Duy Tịch ngồi ở tàu cao tốc, nhìn ngoài cửa sổ lóe lên cỏ cây, cô nghĩ, vì cái gì không cho mình một cơ hội đâu.

Sau đó cô bắt đầu chuẩn bị đi Columbia du học. Ba mẹ nhú mào, "Làm sao đột nhiên như vậy? Tiểu Tịch, con có phải hay không gặp được chuyện gì? Ba mẹ luôn cảm thấy những năm này, con cũng không phải là rất vui vẻ."

Lý Duy Tịch: "Con không sao. Có chuyện để cho con rất hoang mang, con muốn đi tìm một tìm đáp án."

Lý Duy Tịch đi đến Columbia, dưới sự giúp đỡ của một đàn chị, mượn xong phòng. Hết thầy an định rồi, cô mới đi tìm Thẩm Nghi Hành. Cô chuẩn bị hết thầy, nhưng không có nghĩ tới ông trời sẽ cho cô một sự ngoài ý muốn.

Trên đường đi, Lý Duy Tịch bị cướp. Mà không biết cô có lá gan ở đâu, vậy mà cùng tên lưu manh tranh đoạt.

Tên lưu manh dùng dao, Lý Duy Tịch bị đâm một vết thật sâu, đầy người đều là máu, rất dọa người.

Về sau cô được đưa đến bệnh viện, khâu lại mũi, thật rất đau.

Cô một mình ở trong phòng bệnh, điện thoại di động vang lên thật lâu, cô mới kết nối. "Alo ——" thanh âm của cô khàn khàn khô khốc.

"Là anh, Thẩm Nghi Hành."

Lý Duy Tịch nước mắt xoáy tại hốc mắt, nhất thời nói không ra lời.

"Anh nghe nói em đến Columbia, đầu tuần anh đi có việc, hôm nay vừa về nhà."

"Em biết."

"Giọng em làm sao đấy? Bị cảm à?"

Lý Duy Tịch hít sâu một hơi, "Không có việc gì, không sao. Chơi vui vẻ không?"

"Còn tốt. Em bây giờ ở chỗ nào?"

Lý Duy Tịch báo địa chỉ.

Thẩm Nghi Hành ghi lại địa chỉ, "Có thời gian anh tới tìm em."

"Được." Lý Duy Tịch nuốt một cái yết hầu, "Thẩm Nghi Hành ——" cô lần đầu kêu tên của anh.

"Thế nào?" Thẩm Nghi Hành sửng sốt một chút.

Lý Duy Tịch đột nhiên cảm giác được cánh tay một trận đau nhức. "Có thời gian trò chuyện."

Cúp điện thoại, nước mắt của cô rì rào đến rơi xuống, trong lòng đột nhiên rất khổ.

Thẩm Nghi Hành nhìn địa chỉ, anh đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe.

Bạn cùng phòng kinh ngạc, "Cậu vừa trở về muốn đi?"

"Ra ngoài có chút việc." Thẩm Nghi Hành thần thái trước khi xuất phát vội vàng, lái xe tới đến chỗ Lý Duy Tịch ở.

Anh gõ cửa một cái, một cô gái Trung Quốc đi ra. "Cậu tìm ai?" Một tràng tiếng Quảng Đông.

"Xin hỏi, Lý Duy Tịch ở đây sao?"

"Cô ấy buổi chiều ra ngoài có việc, vẫn chưa về."

"Cô ấy đến nơi nào?" Thẩm Nghi Hành luôn cảm thấy Lý Duy Tịch vừa rồi ở trong điện thoại cảm xúc có chút không đúng.

"Đi gặp một nam sinh." Cô gái nghĩ nghĩ, "Hình như tên là —— Thẩm Nghi Hành, đúng vậy đấy."

Thẩm Nghi Hành ngơ ngẩn, lập tức tỉnh táo lại, "Làm phiền cô giúp tôi gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi cô ấy đang ở đâu?"

Cô gái ngơ ngác nhìn anh.

Thẩm Nghi Hành lấy ra giấy chứng minh, "Tôi chính là Thẩm Nghi Hành."

"Trời ơi! Là cậu!"

"Làm phiền cô rồi."

Cô gái gọi cho Lý Duy Tịch. "Duy Tịch, em ở đâu?"

"Amy, em ở bệnh viện, em vừa định gọi điện thoại cho chị. Em vừa gặp chuyện ngoài ý muốn, chị tới đây một lát được không? Túi của em bị cướp."

"Em bị thương rồi?"

"Một vết thương nhỏ."

"Chị hiện tại đến."

"Cám ơn."

Thẩm Nghi Hành sắc mặt nghiêm túc, "Tôi đi xem xem."

"Cậu cùng Duy Tịch đến cùng quan hệ thế nào?"

"Chúng tôi là bạn học hồi cấp ba." Thật đơn giản.

Cô gái lắc đầu, lại cũng không nói gì. "Vậy liền làm phiền cậu đi thăm cô ấy một chút."

Thẩm Nghi Hành đuổi tới bệnh viện, rốt cuộc cũng gặp được Lý Duy Tịch. Nhiều năm không thấy, cô thay đổi không lớn.

"Anh đến chung cư của em, nghe nói em bị thương."

Lý Duy Tịch giật mình, kinh ngạc biểu lộ.

"Tay bị thương rồi? Có nghiêm trọng không?" Anh biểu lộ nghiêm túc.

Lý Duy Tịch nhú nhú mày, "Bác sĩ đã xử lý xong, nghỉ ngơi một thời gian liền tốt."

Thắm Nghi Hành gật gật đầu, "Không có việc gì liền tốt."

Lý Duy Tịch ừ một tiếng, "Anh —— "

"Nghe nói em đi trên đường tới tìm anh nên bị thương? Em tìm anh có chuyện gì?"

Lý Duy Tịch trong lòng khó chịu, "Không có việc gì."

Thắm Nghi Hành mi biến sắc biến, "Anh đã quen em rất lâu. Từ hồi lớp 10 đi, có thể anh phát hiện anh cũng không hiểu rõ em."

Lý Duy Tịch nhẹ tay nhẹ nắm lại, cô nhìn qua anh, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm.

"Không phải lớp 10." Cô chậm rãi mở miệng.

"Cái gì?" Thắm Nghi Hành chăm chú nhìn cô, nhìn cô mặt mũi tái nhợt, trong lòng anh hơi đau.

"Chúng ta lần đầu gặp mặt không phải lúc em lớp 10, mà là em cấp hai, anh lớp 10." Lý Duy Tịch bình tĩnh nói.

Thắm Nghi Hành một mặt chấn kinh, "Em cấp hai?" Anh làm sao một chút ấn tượng cũng không có.

"Là trong một sự kiện của đoàn thanh niên, đó là lần đầu tiên em gặp anh." Cô khẽ mỉm cười, dáng tươi cười bình tĩnh như gió nhẹ.

"Em làm sao chưa từng có nói qua?"

Lý Duy Tịch giật giật cánh tay, vết thương đau khiến thái dương cô đỏ mồn hời."Bởi vì em muốn tới gần anh, nhưng lại không biết mở miệng thế nào."

Thẩm Nghi Hành phức tạp nhìn cô, đáy lòng nói không rõ tư vị gì. Nữ sinh thích anh rất nhiều, nhưng anh chưa từng nghĩ tới Lý Duy Tịch đã thích anh từ lâu như vậy.

"Em ——" anh mím mím khóe miệng.

"Anh không cần cảm thấy bất rứt, kỳ thật, không có cái gì. Em chưa hề hối hận qua. Em nghĩ tới kết cục của anh và em... Bất luận như thế nào, quay đầu nhìn, với em mà nói, cũng là một chuyện vui vẻ."

Thẩm Nghi Hành trầm giọng nói: "Em nghĩ ngợi thật tốt."

"Thẩm Nghi Hành, anh hãy quên hết mọi chuyện xảy ra hôm nay. Chúng ta tiếp tục làm bạn học."

Thẩm Nghi Hành nhìn qua cô, trong lòng mơ hồ có chút buồn bực."Được!"

Vậy sau một tuần, Thẩm Nghi Hành mỗi ngày lái xe đưa đón Lý Duy Tịch đến trường học.

Amy tự mình hỏi Lý Duy Tịch, "Các em đã xác định quan hệ?"

Lý Duy Tịch lắc đầu.

"Bất quá Thẩm Nghi Hành người này còn rất khá, loại người này tùy tiện không động tình, nếu mà động chính là cả đời."

Đúng nha! Hiện tại anh đối Lâm Vu lại là cái gì dạng tình cảm gì?

Lý Duy Tịch hô một hơi, "Chị đêm nay không phải có hoạt động sao? Còn không đi trang điểm?"

Amy lúc này mới nhớ tới, "Chị đi."

Vậy sau này, Lý Duy Tịch thường cùng Thẩm Nghi Hành cùng đi, chung quanh rất nhiều người đều coi họ là một đôi.

Thời gian đảo mắt liền tới năm mới. Hai người đều chưa có về nước, đây cũng là lần đầu tiên Lý Duy Tịch một mình ở bên ngoài. Cô báo cho ba mẹ, gọi điện thoại cho mọi người trong nhà.

Người nhà đều rất nhớ cô, muốn cô về sớm một chút.

Cúp điện thoại, cảm xúc nhớ nhà càng thêm nồng đậm

Buổi tối, Lý Duy Tịch cùng mấy học sinh Trung Quốc tập trung tại một chỗ. Mọi người tự mình làm sủi cảo.

Amy ở một bên nhìn, "Duy Tịch, em là người gói đẹp mắt nhất."

"Amy, sủi cảo không thể chỉ nhìn đẹp mắt, còn phải xem mùi vị thế nào."

Còn một chút bột mì, Lý Duy Tịch nặn một con thỏ nhỏ."Ày —— cho chị."

Amy rất thích thú, "Duy Tịch, em thật sự là rất lợi hại."

Lúc này ở cửa truyền đến vài tiếng tiếng gõ.

Lý Duy Tịch nghi hoặc, "Lúc này ai sẽ đến?"

Amy ánh mắt lấp lóe, "Chị đi mở cửa."

Thắm Nghi Hành mang theo một cái túi đi tới, "Tôi gọi vài món ăn."

"Quá tuyệt vời!" Amy cổ động nói.

Thắm Nghi Hành nhìn về phía Lý Duy Tịch, "Cần anh làm cái gì?"

"Không cần. Em đi nấu sủi cảo, mọi người ngồi trước đi." Lý Duy Tịch đi vào bếp.

Amy hỏi Thắm Nghi Hành: "Cậu thật giống như biết làm cơm sao? Chúng tôi cũng không biết, cậu đi giúp Duy Tịch một chút."

Thắm Nghi Hành cũng đi theo vào bếp.

Trong phòng khách TV đang bật, trong phòng bếp an tĩnh, chỉ có tiếng nước sôi.

Lý Duy Tịch không nói một lời nhìn sủi cảo trong nồi.

Thắm Nghi Hành đứng ở bên cạnh của cô.

Nửa năm qua này, hai người chung đụng rất hòa hợp, ngày đó chuyện ở bệnh viện như chưa hề xảy ra.

Lý Duy Tịch im lặng, nước trong nồi nước đột nhiên trào ra, vô tội vạ muốn tắt lửa, ngón tay bị bỏng một chút.

Thắm Nghi Hành nhanh chóng tắt lửa, nắm lấy tay của cô, đậy mắt khăn trương, "Có bị bỏng không?"

Lý Duy Tịch vận mi, "Không có việc gì." Cô muốn rút tay.

Thẩm Nghi Hành không có buông ra, "Duy Tịch —— "

Lý Duy Tịch sửng sò, anh lần đầu tiên gọi tên của cô.

"Anh đã từng thích qua một nữ sinh." Thanh âm của anh trầm thấp, "Nhưng mà, mấy năm trước anh đã quyết định sẽ làm anh trai của cô ấy cả đời."

Lý Duy Tịch tim đập như trống châu.

"Xin lỗi, rất nhiều năm như vậy mà anh không biết tình cảm của em đối với anh." Anh yên lặng nhìn cô, "Duy Tịch, về sau đến anh chủ động tới gần em."

Lý Duy Tịch cắn môi, lông mi rung động."Được!"

Thẩm Nghi Hành nghiêng thân ôm lấy cô, khóe môi dựa vào bên tai của cô, "Cám ơn em, nhiều năm kiên trì."

Lý Duy Tịch nhắm mắt lại, khóe mắt một mảnh ướt át, cô cũng ôm chặt lấy anh. Cô một mực chờ, chờ anh hiểu rõ tâm ý của cô.

Hiện tại rốt cuộc đã chờ đến.

Rất may mắn khi hai người cùng thích nhau và thành một đôi, thời gian quả không phụ một ai.

(góc pr bản thân: insta @_totame) =))))

🍷 Lời editor: Cuối cùng câu chuyện này cũng đã đi tới hồi kết, các nhân vật ai cũng có một kết cục trọn vẹn. Cảm ơn mọi người vì đã theo dõi bộ truyện này từ đầu tới cuối, hẹn gặp lại mọi người ở một bộ truyện khác:>